

ਮਨੁਖਤਾ ਦੇ ਗੁਰੂ

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਸੇਹਣ ਸਿੰਘ ਸੀਤਲ

ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਗੁਰੂ

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਤੀ

ਲੇਖਕ

ਮੈਣਣ ਸਿੰਘ 'ਸੰਤਤੁਲ'

ਲਾਹੌਰ ਬੁੱਕ ਸ਼ਾਪ ਲੁਧਿਆਣਾ

ਸਭ ਹੱਕ ਕਰਤਾ ਦੇ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ ।

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 1993

ਦੂਜੀ ਵਾਰ 2000

ਕੀਮਤ : 85/-

ISBN-81-7647-066-X

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ : ਤੇਜ਼ਿਦਰ ਬੀਰ ਸਿੰਘ
ਲਾਹੌਰ ਬੁੱਕ ਸ਼ਾਪ
2- ਲਾਜਪਤ ਰਾਇ ਮਾਰਕੀਟ
ਲੁਧਿਆਣਾ, ਫੋਨ : 740738

ਟਾਈਪ ਸੈਟਿੰਗ : ਲੇਜ਼ਰ ਕੈਲੀਗ੍ਰਾਫਰਜ਼
4-ਸ਼ਿਵਾ ਜੀ ਪਾਰਕ, ਜਲੰਧਰ
Ph: 57562 (PP)

ਪ੍ਰਿੰਟਰ : ਸਰਤਾਜ਼ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪੈਸ
ਜਲੰਧਰ

ਤਤਕਰਾ

ਮੁਖ ਬੰਦ

ਕਾਂਡ ੧— ਜਨਮ ਤੇ ਬਾਲ ਲੀਲਾ

ਜਨਮ । ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ । ਸ਼ਿਵਦਤ । ਫਤਿਹ ਚੰਦ ਮੈਣੀ । ਰਹੀਮ ਬਖਸ਼ ਕਰੀਮ
ਬਖਸ਼ । ਨੌਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਟਨੇ ਆਏ ।

ਕਾਂਡ ੨— ਪਟਨੇ ਤੋਂ ਅਨੰਦਪੁਰ

ਪਟਨੇ ਤੋਂ ਵਿੱਦਿਆ । ਲਖਨੌਰ ਵਿਚ । ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ । ਆਰਫ਼ ਦੀਨ ।
ਅਨੰਦਪੁਰ ਪੁਜੇ ।

ਕਾਂਡ ੩— ਵਿੱਦਿਆ ਅਤੇ ਵਿਆਹ

ਮਨੀ ਸਿੰਘ । ਵਿੱਦਿਆ । ਰੋਜ਼ ਦੀ ਰਹਿਣੀ । ਮਾਤਾ ਜੀਤੇ ਜੀ । ਲਾਹੌਰ ਕਿਉਂ ਨਾ
ਗਏ ਪਹਿਲਾ ਵਿਆਹ

ਕਾਂਡ ੪— ਗੁਰਗੱਦੀ ਦੀ ਪਰਾਪਤੀ

ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਬਣੇ । ਨੌਵੇਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸੀਸ ਦਾ ਸੰਸਕਾਰ । ਲੱਖੀ ਸ਼ਾਹ ਅਨੰਦ
ਪੁਰ. ਵਿਚ । ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ । ਸ਼ਹੀਦੀ ਬਾਰੇ ਰਾਏ ।

ਕਾਂਡ ੫— ਗੁਰਗੱਦੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕੁਝ ਸਾਲ

ਪਸ਼੍ਚਮੀਨੇ ਦੀ ਚਾਂਦਨੀ । ਰਤਨ ਰਾਏ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਹਾਥੀ ਦੂਸਰਾ ਵਿਆਹ ਸੁੰਦਰੀ
ਜੀ ਨਾਲ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੇ ਜਨਮ ।

ਕਾਂਡ ੬— ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ, ਭੀਮ ਚੰਦ ਦਾ ਵਿਰੋਧ

ਰਣਜੀਤ ਨਗਾਰਾ । ਭੀਮ ਚੰਦ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਇਆ । ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਹਾਥੀ ਦੀ ਮੰਗ ।
ਕਿਰਪਾਲ ਦੋਹੀ ਪਾਸੀਂ । ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਅਨੰਦਪੁਰ । ਲੜਾਈ ਟਲ ਗਈ ।

1

6

26

33

43

49

57

ੱ
ੱ

ੱ
ੱ

ੱ
ੱ

ਕਾਂਡ ੭— ਨਾਹਨ ਵਿਚ ਅਮਨ ਦੇ ਦਿਨ

੭ + 78

ਪਾਉਂਟਾ ਵਸਾਇਆ । ਰਾਮ ਰਾਏ ਨਾਲ ਮੇਲ । ਰਾਮ ਰਾਏ ਤੇ ਮੰਸਦ । ਮੰਸਦਾਂ ਨੂੰ
ਸਜ਼ਾ । ਕਪਾਲ ਮੋਚਨ । ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ-ਵਤਾਰ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ । ਸਿੱਖ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਪੜ੍ਹਨ
ਭੇਜੇ । ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ । ਪਠਾਣ ਨੌਕਰ ਰੱਖੇ ।

ਕਾਂਡ ੮— ਭੰਗਾਣੀ ਯੁੱਧ

੭ + 89

ਪਠਾਣ ਛੱਡ ਗਏ । ਫਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਵੱਲੋਂ ਸੱਦਾ । ਭੀਮ ਚੰਦ ਨਾਲ ਝਗੜਾ । ਫਤਹਿ
ਸ਼ਾਹ ਕੱਚਾ ਨਿਕਲਿਆ । ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਹਾਜ਼ਰ । ਭੰਗਾਣੀ ਯੁੱਧ ।

ਕਾਂਡ ੯— ਵਾਪਸ ਅਨੰਦਪੁਰ, ਅਮਨ ਦੇ ਦਿਨ

੭ + 112

ਰਾਏਪੁਰ ਦੀ ਰਾਣੀ । ਅਨੰਦਪੁਰ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ । ਸਾ. ਅਜੀਤ ਸਿੱਖ ਦਾ ਜਨਮ ।
ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਸੁਰਗਵਾਸ । ਭੀਮ ਚੰਦ ਨਾਲ ਸੁਲ੍ਹਾ । ਕਿਲ੍ਹੇ ਬਣਾਏ ।

ਕਾਂਡ ੧੦— ਨਦੋਣ ਯੁੱਧ ਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਲੜਾਈਆਂ

੭ + 118

ਆਲਿਫ਼ ਖਾਂ । ਨਦੋਣ ਯੁੱਧ । ਸਾ: ਜੁਝਾਰ ਸਿੱਖ ਦਾ ਜਨਮ । ਰੁਸਤਮ ਖਾਂ । ਹੁਸੈਨ
ਖਾਂ । ਜੁਝਾਰ ਸਿੱਖ ਰਾਜਪੂਤ । ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਮੁਅੱਜ਼ਮ । ਮਿਰਜ਼ਾ ਬੇਗਾ ।

ਕਾਂਡ ੧੧— ਕੁਝ ਹੋਰ ਅਮਨ ਦੇ ਦਿਨ

੭ + 130

ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਵੱਲੋਂ ਨਜ਼ਰਾਨਾ । ਸਾ. ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੱਖ ਜਾ ਜਨਮ । ਬਵੰਜਾ ਕਵੀ ।
ਨਿਰਮਲੇ ਸਿੱਖ । ਲੰਗਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ । ਮੰਸਦ ਸਿਲਸਲਾ ਬੰਦ । ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ
ਚੰਦ ਬੇਮੁਖ । ਸਾ. ਫਤਹਿ ਸਿੱਖ ਦਾ ਜਨਮ ।

ਕਾਂਡ ੧੨— ਸਾਹਿਤ ਰਚਨਾ ਤੇ ਨਵਾਂ ਨਸ਼ਾਨਾ

੭ + 153

ਕਾਂਡ ੧੩— ਪੰਥ ਸਾਜਣਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ

੧ 159

ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ । ਆਪੇ ਗੁਰ ਚੇਲਾ । ਰਹਿਤ ਨਾਮੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ।

ਕਾਂਡ ੧੪— ਅਨੰਦਪੁਰ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ

੧ + 179

ਰਾਜੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਏ । ਰੰਘੜਾਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ । ਬਲੀਆ ਚੰਦ ਆਲਮ ਚੰਦ । ਪੈਂਦੇ ਖਾਂ
ਤੇ ਦੀਨ ਬੇਗਾ । ਜਗਤੁੱਲਾ ਮਾਰਿਆ । ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਬੇਮੁਖ । ਬਚਿੱਤ੍ਰ ਸਿੱਖ ਦਾ ਹਾਥੀ
ਨਾਲ ਜੰਗ । ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਮਾਰਿਆ । ਨਿਰਮੇਹ ਦੀ ਲੜਾਈ । ਬਿਸਾਲੀ ਗਏ ।

ਕਾਂਡ ੧੫— ਕੁਛ ਹੋਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੇ ਲੜਾਈਆਂ

198

ਕਲਮੇਟ ਦੀ ਲੜਾਈ **ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ ਨਾਲ ਵਿਆਹ** ਮਾਤਾ ਜੀਤੇ ਜੀ ਸੁਰਗਵਾਸ।
ਰਵਾਲਸਰ ਜਾਣਾ। ਕੁਰਕਸ਼ੇਤਰ ਫੇਰੀ। ਸੱਯਾਦ ਬੇਗ ਤੇ ਆਲਿਫ ਖਾਂ। ਪੰਡਤਾਣੀ
ਛੁਡਾਈ। ਸੈਦ ਖਾਂ ਦੀ ਚੜ੍ਹਾਈ।

+
7

ਕਾਂਡ ੧੬— ਅਨੰਦ ਦਾ ਆਖਰੀ ਯੁਧ

209

ਸ਼ਾਹੀ ਫੌਜ ਦੀ ਚੜ੍ਹਾਈ। ਭਾਈ ਕਨੂੰਈਆ। ਵੈਰੀ ਦਾ ਪਾਜ ਉਘੜਿਆ।
ਐੰਰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਚਿੱਠੀ। ਕੀ ਬੇਦਾਵਾ ਠੀਕ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ?

ਕਾਂਡ ੧੭— ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡਣਾ ਤੇ ਚਮਕੋਰ ਯੁੱਧ

231

ਸਰਸਾ ਕੰਢੇ। ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ। ਚਮਕੋਰ ਯੁੱਧ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਿਕਲ ਗਏ।

ਕਾਂਡ ੧੮— ਛੋਟੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਸ਼ਹੀਦ

252

ਗੰਗਾ ਦਾ ਧੋਹ। ਸਰਹਿੰਦ ਵਿਚ ਕੈਦ। ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਸ਼ਹੀਦ। ਸ਼ਹੀਦੀ ਕਿਵੇਂ
ਹੋਈ। ਗੰਗਾ ਕਿਵੇਂ ਮਰਿਆ। ਸ਼ਹੀਦੀ ਦਾ ਅਸਰ।

ਕਾਂਡ ੧੯— ਮਾਛੀਵਾੜੇ ਤੋਂ ਦੀਨੇ ਤਕ ਤੇ ਜ਼ਫਰਨਾਮਾ

269

ਗੁਲਾਬੇ ਦੇ ਘਰ। ਗਨੀ ਖਾਂ ਨਭੀ ਖਾਂ। ਉੱਚ ਦੇ ਪੀਰ। ਕਿਰਪਾਲ ਦੇ ਡੇਰੇ। ਰਾਏ
ਕੱਲੇ ਕੋਲ। ਦੀਨੇ ਪੁੱਜ। ਜ਼ਫਰਨਾਮਾ ਲਿਖਿਆ।

ਕਾਂਡ ੨੦— ਦੀਨੇ ਤੋਂ ਖਿਦਾਰਾਣੇ ਜੰਗ ਮੁਕਤਸਰ

284

ਕਪੂਰੇ ਨਾਲ ਮੇਲ। ਸੋਚੀ ਕੌਲ ਕੋਲ। ਮਝੈਲਾਂ ਦਾ ਮੇਲ। ਜੰਗ ਮੁਕਤਸਰ।
ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ।

ਕਾਂਡ ੨੧— ਮਾਲਵੇ ਦਾ ਦੌਰਾ ਤੇ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ

294

ਬਹਾਡਾਂ ਤਨਖਾਹ ਮੰਗੀ। ਇਬਰਾਹੀਮ ਤੋਂ ਅਜਮੇਰ ਸਿੰਘ। ਡੱਲੇ ਦਾ ਮੇਲ। ਬੰਦੂਕ
ਪਰਖਣੀ। ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ ਜੀ ਦਾ ਮਿਲਾਪ। ਡੱਲਾ
ਸਿੰਘ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਆ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬੀੜ ਬੱਧੀ।

ਕਾਂਡ ੨੨— ਦੱਖਣ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਉਣਾ

305

ਦੱਖਣ ਜਾਣ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਇਕ ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ। ਦਮਦਮੇ ਤੋਂ ਰਵਾਨਗੀ। ਦਇਆ।

+
7

+
7

+
7

ਸਿੰਘ ਆ ਮਿਲਿਆ । ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੇ ਮਰਨ ਪਿਛੋਂ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਿੱਲੀ ਵਿਚ । ਮਾਤਾ
ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਨੇ ਬਾਲਕ ਰੋਦੀ ਲਿਆ । ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਮੇਲ । ਭਾਈ ਮਾਨ
ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ । ਨਦੇੜ ਪੁੱਜੇ । ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਆ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਵਾਰ ।
ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ । ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਨੂੰ ਗੁਰਿਆਈ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ।

ਕਾਂਡ ੨੩— ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ

ਅੰਤਕਾ ੧— ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ

ਅੰਤਕਾ ੨— ਸੰਮਤ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹੀ ਤੇ ਈਸਵੀ

੭ +

322

339

342

ਮੁਖ ਬੰਦ

ਨਾਸਰੋ¹ ਮਨਜ਼ੂਰ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
 ਏਜ਼ਦੀ² ਮਨਜ਼ੂਰ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
 ਖਾਲਸੇ ਬੇਕੀਨਾ³ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
 ਹੱਕ⁴ ਹੱਕ ਆਈਨਾ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
 ਹੱਕ ਹੱਕ ਅੰਦੇਸ਼⁵ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
 ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਰਵੇਸ਼ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
 ਕਾਦਰੇ ਹਰ ਕਾਰ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
 ਬੇਕਸਾਂ ਰਾ⁶ ਯਾਰ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
 ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ 'ਗੋਯਾ' ।

ਵਹਿ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਮਰਦ ਅਗੰਮਜ਼ਾ ਵਰਿਆਮ ਇਕੇਲਾ
 ਵਾਹ ਵਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਆਪੇ ਗੁਰ ਚੇਲਾ

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਦੂਜਾ ।

ਇਹ ਦੋ ਸਿੱਖ ਸ਼ਹਰਪਾਲੂਆਂ ਦੀਆਂ ਰਾਵਾਂ ਹਨ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਹਾਰਾਜ਼
 ਬਾਰੇ । ਗੈਰ ਸਿੱਖਾਂ ਤੇ ਪਰਦੇਸੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਗੁਰਦੇਵ ਬਾਰੇ ਬੜੇ ਚੰਗੇ ਵਿਚਾਰ
 ਪਰਗਟ ਕੀਤੇ ਹਨ । ਜਿਵੇਂ :

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਹਰ ਪੱਖ ਤੋਂ ਪੂਰਨ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਮਾਲਕ
 ਸਨ । ਆਪ ਸੱਚੇ ਦੇਸ਼ ਭਗਤ, ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸੱਚੇ ਸਹਾਇਕ ਤੇ ਆਗੂ
 ਸਨ ।

ਲਾਲਾ ਦੌਲਤ ਰਾਏ ।

1. ਮਦਦਗਾਰ, 2. ਈਸ਼ਵਰ (ਖੁਦਾਈ), 3. ਨਿਰਵੈਰ, ਈਰਖਾ, ਰਹਿਤ,
 4. ਖੁਦਾ, 5. ਪਹਿਚਾਨਣ ਵਾਲਾ, 6. ਬੇ ਸਹਾਰਿਆਂ ਦਾ ।

ਉਹ (ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ) ਪਹਿਲੇ ਭਾਰਤੀ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੋਕ ਰਾਜੀ ਅਸੂਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ।

ਸਰ ਗੋਕਲ ਚੰਦ ਨਾਰੰਗ ।

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਮਹਾਨ ਹਸਤੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਦੀਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ।.... ਉਹ ਸੰਤ ਸਨ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸਿਪਾਹੀ ਵੀ । ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸੀ ਸੰਤ-ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਭਾਈਚਾਰਾ ਕਾਇਮ ਕਰਨਾ ।

ਡਾ. ਇੰਦੂ ਭੂਸ਼ਨ ਬੈਨਰਜੀ ।

ਉਹ (ਗੁਰੂ ਜੀ) ਸਮੇਂ ਦੀ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਠੀਕ ਪੁਰਸ਼ ਸਨ ।

ਮੁੰਹਮਦ ਲਤੀਫ਼ ।

ਉਹਨਾਂ (ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ) ਜਿਸ ਮਨੋਰਥ ਨੂੰ ਸਾਮੁਣੇ ਰੱਖ ਕੇ ਉੱਦਮ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਮਹਾਨ ਤੇ ਸ਼ਲਾਘਾ ਯੋਗ ਸੀ ।

ਸਰ ਜੋਹਨ ਮੈਲਕਮ ।

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਕੇਵਲ ਮਨ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਰੀਰ ਵੀ ਬਦਲ ਦਿਤੇ ।

ਕਨਿੰਘਮ ।

ਉਹਨਾਂ (ਗੁਰੂ ਜੀ) ਨੇ ਆਮ ਡਿੱਗੇ ਹੋਏ ਤੇ ਲਤਾਝੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਯੋਧੇ ਬਣਾ ਦਿਤਾ ।

ਮੈਕਾਲਿਫ਼ ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮੁਰਦਾ ਪਿੰਜਰਾਂ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਦੀ ਨਵੀਂ ਰੂਹ ਭਰ ਦਿਤੀ ।

ਗਾਰਡਨ ।

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਇਕ ਸੂਝਵਾਨ, ਸਦਾ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਆਸਾਵਾਦੀ, ਧਾਰਮਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਮਹਾਨ ਆਗੂ ਸਨ ।

ਗਫ਼ ।

ਮੁੱਕਦੀ ਗੱਲ, ਹਰ ਵਿਦਵਾਨ ਨੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਬਾਰੇ ਬੜੇ ਨਿੱਗਰ ਵਿਚਾਰ ਪਰਗਟ ਕੀਤੇ ਹਨ । ਅਜੇਹੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਵੀ ਕੋਈ ਰਾਏ ਬਣੀ ਹੈ । ਤੇ ਉਹ ਰਾਏ ਬੜੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸ਼ਰਧਾ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਉਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੈ ।

ਤੀਹ-ਬੱਤੀ ਸਾਲ ਤੋਂ ਮੈਂ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਬਾਰੇ ਜੋ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਬੜੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ। ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਪਿੱਛੋਂ ਜੋ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਬਣੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਹ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਪਰਗਟ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਲਿਖਣਾ (ਖਾਸ ਕਰ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ) ਬਹੁਤ ਕਠਿਨ ਕੰਮ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕਾਰਨ, ਖੋਜ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਪੁਰਾਤਨ ਲਿਖਤਾਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹਨ ਤੇ ਜੋ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਬੜਾ ਮਤ-ਭੇਦ ਹੈ। ਮਿਸਾਲ ਵਜੋਂ, ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਬਾਰੇ ਹੀ ਇਕ ਰਾਏ ਨਹੀਂ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਬਾਰੇ ਵੀ ਦੋ ਗਵਾਂ ਹਨ। ਕੁਛ ਲੇਖਕ ਕੱਤਕ ਸੁਦੀ ਪੂਰਨਮਾਸੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਤੇ ਕੁਛ ਵਿਸਾਖ ਸੁਦੀ ਤਿੰਨ। ਏਥੇ ਕੁਛ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਪੁਰਬ ਕੱਤਕ ਪੂਰਨਮਾਸੀ ਨੂੰ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਵਿਸਾਖ ਸੁਦੀ ਤਿੰਨ ਕਹਿਣਾ ਸੁਣਨਾ ਕੁਛ ਉਪਰਾ ਉਪਰਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਬਾਰੇ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਗੁਰਪੁਰਬ ਸਾਰੇ ਹੀ ਪੋਹ ਸੁਦੀ ਸੱਤਵੀਂ ਨੂੰ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਏਹਾ ਥਿੱਤ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਮੰਨੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਵਧੇਰੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ। ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਤਾਰੀਖ (ਥਿੱਤ) ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਸਾਲ ਨਹੀਂ।

ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਵੀ ਇਕ ਮੱਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਖੋਜੀ ਢਾਕਟਰ ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਮਾਖਜ਼ੇ ਤਵਾਰੀਖਿ ਸਿੱਖਾਂ, ਜ਼ਿਲਦ ਅੱਵਲ, ਉਰਦੂ, ਪੰਨਾ ੬) ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਪੋਹ ਸੁਦੀ ਸੱਤ, ਪਹਿਲੀ ਮਾਘ, ਮੰਗਲਵਾਰ, ਸੰਮਤ ੧੯੨੫ ਬਿਕ੍ਰਮੀ (੨੬ ਦਸੰਬਰ, ੧੯੬੮ ਈਸਵੀ) ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਦੂਸਰੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਖੋਜੀ ਸੁਰਗਵਾਸੀ ਸ. ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਹਿਸਟੋਰੀਅਨ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਦੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਪੋਹ ਸੁਦੀ ਸੱਤ, ੨੩ ਪੋਹ, ੧੯੨੩ ਬਿਕ੍ਰਮੀ (੨੨ ਦਸੰਬਰ, ੧੯੬੬ ਈ.) ਸਨੀਚਰਵਾਰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ²।

1. ਇਸਦਾ ਵੇਰਵਾ 'ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਗੁਰੂ' ਪਹਿਲਾ ਭਾਗ, ਵਿਚ ਆ ਚੁੱਕਾ ਹੈ।
2. ਮੈਂ ਏਹਾ ਤਾਰੀਖ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ।

ਗਿ: ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਪ੍ਰੋ: ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ, ਡਾ: ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਸਿੰਘ, ਪ੍ਰੋ: ਭਗਤ ਸਿੰਘ, ਪ੍ਰੋ: ਸਤਿਬੀਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਮੈਕਾਲਿਫ਼ ਵੀ ਪੋਹ ਸੁਦੀ ਸੱਤ ੧੯੨੩ ਬਿ: ਹੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਤਾਰੀਖ ਕਈ ਦਸੰਬਰ ਦੀ ੨੨ ਤੇ ਕੋਈ ਦਸੰਬਰ ਦੀ ੨੬ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਸੰਨ ੧੯੬੮ ਈ. ਹੀ।

ਹੁਣ ਪੁਰਾਤਨ ਲਿਖਤਾਂ ਵੇਖੀਏ।

‘ਗੁਰ ਪ੍ਰਣਾਲੀ’ ਕ੍ਰਿਤ ਭਾਈ ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ, ੧੩ ਮਾਘ, ਸੁਦੀ ਅੱਠ, ੧੯੨੩ ਬਿ. ਮੰਨਦੇ ਹਨ।

ਗੁਰ-ਪ੍ਰਣਾਲੀ, ਕ੍ਰਿਤ ਕਵੀ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ, ਪੋਹ ਸੁਦੀ ਸੱਤ, ੧੯੬੯ ਪੋਹ, ਐਤਵਾਰ, ੧੯੨੨ ਬਿ। ਏਹਾ ਸੱਜਣ ਅੱਗੇ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, “ਅਰੁ ਕਹੀਂ ਸੰਮਤ ਸਤਾਰਾਂ ਸੌ ਅਠਾਰਮਾ, ਅੱਕਹੀਂ ਛੱਬੀ, ਅੱਕ ਪ੍ਰਵਿਸਟਾ ਤੇਰਾਂ ਆਦਿ ਮਾਨੀਐ।”

ਕੁਛ ਹੋਰ ਗੁਰ-ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਪੋਹ ਸੁਦੀ ਸੱਤ, ੧੯੨੩ ਬਿ. ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਭਾਈ ਸੁੱਖਾ ਸਿੰਘ (ਗੁਰ ਬਿਲਾਸ), ਭਾਈ ਸੰਤੇਖ ਸਿੰਘ (ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼), ਗਿ. ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ (ਤਵਾਰੀਖ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ ਤੇ ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼) ਤੇ ਪੰਡਤ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ (ਗੁਰ ਤੀਰਖ ਸੰਗਿਹ) ਪੋਹ ਸੁਦੀ ਸੱਤ, ੧੯੨੩ ਬਿ. ਹੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ।

ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਤਾਰੀਖਾਂ ਦਾ ਮਤਭੇਦ ਹੈ। ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ, ਕਿ ਅਹਿ ਤਾਰੀਖ ਦਰਸਤ ਤੇ ਅਹਿ ਗਲਤ ਹੈ, ਜ਼ਰਾ ਅੱਖਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਹ ਤਾਰੀਖ ਮੰਨ ਲਈ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਠੀਕ ਜਚੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਆਧਾਰ ਪੁਰਾਤਨ ਲਿਖਤਾਂ ਹੀ ਹਨ।

ਦੂਸਰੇ ਕਿਸੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਕੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਖੰਡਨ ਮੰਡਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪਿਆ। ਹਰ ਵਿਦਵਾਨ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਅਨੁਸਾਰ ਠੀਕ ਹੀ ਲਿਖਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਮੈਂ ਠੀਕ ਸਮਝਿਆ ਹੈ, ਲਿਖ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਹੋਈਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਅਸਰਾਂ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਸਾਫ਼ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਦੇਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਹੀ ਠੀਕ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਖੰਡਨ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੇਖਕਾਂ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਤੋਂ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਗਈ ਹੈ, ਮੈਂ ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ।

ਇਹ ਨਿਮਾਣਾ ਜੇਹਾ ਯਤਨ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜਾ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਦਿਲੀ ਸ਼ਰਧਾ ਵਜੋਂ ਹੈ ।

ਸੀਤਲ ਭਵਨ, ਮਾਡਲ ਗਰਾਮ, ਲੁਧਿਆਣਾ-੨

ਸੋਹਣ ਸਿੰਘ 'ਸੀਤਲ'
੧-੧੦-੧੯੬੬ਈ.

ਜਨਮ ਤੇ ਬਾਲ ਲੀਲਾ

- ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਹਾਰਾਜ਼ 'ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ' ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਫੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ:

ਅਥ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਬਾ ਬਖਾਨੋਂ ।
 ਤਪ ਸਾਧਤ ਜਿਹ ਬਿਧਿ ਮੁਹਿ ਆਨੋਂ ।
 'ਹੇਮ ਕੁੰਟ' ਪਰਬਤ ਹੈ ਜਹਾਂ ।
 'ਸਪਤ ਸਿੰਗ' ਸੋਭਿਤ ਹੈ ਤਹਾਂ । ੧ ।
 ਸਪਤ ਸਿੰਗ ਤਿਹ ਨਾਮ ਕਹਾਵਾ ।
 'ਪੰਡੁ' ਰਾਜ ਜਹ ਜੋਗੁ ਕਮਾਵਾ ।
 ਤਹ ਹਮ ਅਧਿਕ ਤਪਸਿਆ ਸਾਧੀ ।
 ਮਹਾ-ਕਾਲ 'ਕਾਲ' ਕਾ ਅਰਾਧੀ ।੨ ।
 ਇਹ ਬਿਧਿ ਕਰਤ ਤਪਸਿਆ ਭਯੋ ।
 ਦੂੰ ਤੇ 'ਏਕ ਰੂਪ' ਹੈ ਗਯੋ ।... ੩ ।

ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਨੇ ਸਭੋਂ ਇਕਤਾਲੀ ਸਾਲ, ਨੌਂ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨ ਉਮਰ ਭੋਗੀ ਹੈ। ਏਨੇ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਅੰਦਰ ਗੁਰੂਦੇਵ ਨੇ ਜੋ ਮਹਾਨ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਉੱਤੇ ਝਾਤੀ ਮਾਰਦਿਆਂ ਮੰਨਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਦੀ ਕਠਨ ਸਾਧਨਾ ਦਾ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।

ਕੇਵਲ ਏਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਇਕ ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ—ਏਸੇ ਅਰਥ—ਅਰਾਧਨਾ ਵਿਚ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਪਾਸੋਂ ਇਕ ਮਹਾਬਲੀ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਵਰ ਮੰਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਦੁਨੀਆ ਤੇ ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਦਾ ਤਾਣ ਬਣ ਸਕੇ।

1. ਇਕ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ (ਮਹਾ ਕਾਲ) ਤਕ ਮੈਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ (ਕਾਲ) ਦੀ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਅਰਾਧੀ) ਰਿਹਾ। ਭਾਵ, ਤਪ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ।

ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਇਉਂ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:-

‘ਤਾਤ ਮਾਤ ਮੁਰ ਅਲਖ ਅਰਾਧਾ ।
ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਜੋਗ ਸਾਧਨਾ ਸਾਧਾ । ੩ ।
ਤਿਨ ਜੋ ਕਰੀ ਅਲਖ ਕੀ ਸੇਵਾ ।
ਤਾਤੇ ਭਏ ਪ੍ਰਸੰਨ ਗੁਰ ਦੇਵਾ ।
ਤਿਨ ਪ੍ਰਭ ਜਬ ਆਇਸ ਮੁਹਿ ਦੀਆ ।
ਤਬ ਹਮ ਜਨਮ ਕਲੂ ਮਹਿ ਲੀਆ । ੪ ।’

ਕੁਛ ਹਾਲਾਤ ਦੀ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਤੇ ਕੁਛ ਸਿੱਖੀ ਪਰਚਾਰ ਦੀ ਲਗਨ, ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ—ਸਮੇਤ ਪਰਵਾਰ—ਪੂਰਬ. ਵੱਲ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਚੱਲ ਪਏ । ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਤਨ ਤੀਰਥਾਂ 'ਤੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਦਾਨ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਧਰਨ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਮਹਾਰਾਜ ਪਟਨਾ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ। ਪਰਵਾਰ ਨੂੰ ਪਟਨੇ ਛਡ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਆਪ ਅੱਗੇ ਆਸਾਮ ਵੱਲ ਚਲੇ ਗਏ। ਇਸ ਕਥਾ ਨੂੰ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਇਉਂ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:-

‘ਮੁਰ ਪਿਤ ਪੂਰਬ ਕੀਯਸਿ ਪਯਾਨਾ ।
ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿ ਕੇ ਤੀਰਥ ਨਾਨਾ ।
ਜਬ ਹੀ ਜਾਤ ਤਿਬੇਣੀ ਭਏ ।
ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਦਿਨ ਕਰਤ ਬਿਤਏ ।
ਤਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹਮਾਰਾ ਭਯੋ ।
ਪਟਨਾ ਸ਼ਹਿਰ ਬਿਖੈ ਭਵ ਲਯੋ ।’

ਜਨਮ

ਪਟਨਾ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਦੇ ਘਰ, ਉੜ੍ਹਾ ਭੱਦਾ ਨਿਛੱਤ੍ਰ ਤੇ ਵਰਿਯਸ ਯੋਗ ਵਿਚ ਸਨੀਚਰ ਵਾਰ, ਪੋਹ ਸੁਦੀ ਸੱਤ, (ਮਿਤੀ ਤੇਈ ਪੋਹ), ਸੰਮਤ ੧੧੨੩ ਬਿ. (੨੨ ਦਸੰਬਰ, ੧੮੬੬ ਈ.) ਨੂੰ ਉਸ ਮਹਾਂਬਲੀ ਨੇ ਜਨਮ ਲਿਆ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਛੁਰਮਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਲਕ ਦਾ ਨਾਮ ‘ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ’ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਆਸਾਮ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਮਹਾਰਾਜ, ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਨੂੰ ਇਹ ਆਗਿਆ ਕਰ ਗਏ ਸਨ।

ਹਰ ਬਾਲਕ ਵਾਸਤੇ ਪਹਿਲੀ ਸਹੂਲਤ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਵਿਰਸਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਏਸ ਪੱਖੋਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਹਾਰਾਜ ਬੜੇ ਧਨਵਾਨ ਕਰੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਮਹਾਨ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਗੱਦੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਪਰਗਟੇ ਸਨ । ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਤੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦਾ ਬੜਾ ਆਦਰ ਸਤਿਕਾਰ ਸੀ । ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਉੱਚੇ ਆਦਰਸ਼ ਤੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਅਦੁੱਤੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਾ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਅਸਰ ਸੀ । ਫਿਰ ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸੈਨਕ ਜੀਵਨ ਤੇ ਪਰਾਪਤ ਜਿੱਤਾਂ ਤੋਂ ਸਤਾਏ ਹੋਏ ਨਿਤਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਸ ਬੱਝ ਗਈ ਸੀ, ਕਿ ਏਸ ਵੱਡੇ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੀ ਕਦੇ ਨਾ ਕਦੇ ਬੇਸਹਾਰਿਆਂ ਦੀ ਸਹਾਰਾ ਬਣਨਗੇ । ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਲੋਕ ਤੇ ਪਰਲੋਕ, ਦੋਹਾਂ ਥਾਵਾਂ ਦਾ ਸਹਾਈ ਮੰਨਿਆਂ ਜਾਣ ਲਗ ਪਿਆ ਸੀ । ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਸਰਬ ਸਾਂਝਾ ਸਿਧਾਂਤ, ਕਿ 'ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਬਗਾਬਰ ਤੇ ਭਰਾ ਹਨ' ਹਰ ਇਕ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਆਇਆ ਸੀ । ਚੰਗੇ ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਡ-ਭਾਗੇ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ।

ਜਿੱਥੇ ਗੁਰਦੇਵ ਆਪ ਨਹੀਂ ਸਨ ਗਏ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਓਥੇ ਵੀ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ । ਪਟਨੇ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੇ ਵੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਾ ਓਨਾ ਹੀ ਆਦਰ ਸਤਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਜਿੰਨਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਨੇ । ਏਹਾ ਕਾਰਨ ਸੀ, ਕਿ ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣੇ ਪਰਵਾਰ ਨੂੰ ਪਟਨੇ ਇਕੱਲਿਆਂ ਛੱਡ ਕੇ ਕਈ ਸਾਲ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਆਸਾਮ ਵਿਚ ਰਹਿ ਸਕੇ ।

ਪਟਨੇ ਵਿਚ ਬਿਰਧ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਸੀ, ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਭਰਾ ਕਿਰਪਾਲ ਜੀ, ਦੀਵਾਨ ਮਤੀ ਦਾਸ, ਮੁਣਸੀ ਸਾਹਿਬ ਚੰਦ ਤੇ ਕੁਛ ਹੋਰ ਦਾਸ ਦਾਸੀਆਂ ਸਨ । ਪਟਨੇ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਰਵਾਰ ਦੀ ਬੜੇ ਪ੍ਰੇਮ-ਭਾਵ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਸੰਭਾਲ ਕਰਦੇ ਸਨ ।

ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਨਾਈਆਂ ਗਈਆਂ । ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਆਸਾਮ ਵਿਚ ਵਧਾਈ ਭੇਜੀ ਗਈ ।

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਉਮਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਲਗਭਗ ਛਿਆਲੀ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ । ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਅੱਧ-ਉਮਰ, ਜਾਂ ਪਿਛਲੀ ਉਮਰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੂੰ ਬੜੀ ਲੰਮੀ ਉਡੀਕ ਪਿਛੋਂ ਪੋਤਰੇ ਦਾ ਮੂੰਹ ਵੇਖਣਾ ਨਸੀਬ ਹੋਇਆ ਸੀ । ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬੁਸ਼ੀ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ । ਉਹ ਹਰ ਵਧਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸ਼ੁਭ ਅਸੀਸਾਂ ਤੇ ਸੁਗਾਤਾਂ ਨਾਲ ਮਾਲਾ-ਮਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ । ਜਿੱਥੇ

ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੇ, ਓਥੇ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਵੀ ਸਭ ਦੀਆਂ ਝੋਲੀਆਂ ਭਰਕੇ ਭੇਜਦੇ। ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਵਾਸਤੇ ਲੰਗਰ ਤੇ ਬਸਤਰ ਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਗਰੀਬ ਦੁਆਵਾਂ ਦੇਂਦੇ ਕਹਿੰਦੇ, 'ਇਹ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸੱਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ ।'

ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਗੁਰਗੱਦੀ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਵਰਗੀ ਬਣ ਗਈ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਕਲਗੀ ਲਾ ਕੇ, ਸ਼ਾਹੀ ਤਖਤ ਸਜਾ ਕੇ ਉਪਰ ਬੈਠਦੇ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਵੀ ਉਸੇ ਮਰਯਾਦਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸੇ ਮਰਯਾਦਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰਖਣ ਵਾਸਤੇ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਉਪਰਾਲਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਉਸ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਗੱਦੀ ਸੇਢੀ ਬੰਸ (ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਬੰਸ) ਵਾਸਤੇ ਜੱਦੀ ਬਣ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਸਿੱਖ ਸੇਵਕ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਇਹ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ, ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ 'ਦਸਵਾਂ ਗੁਰੂ' ਬਣੇਗਾ। ਕਿਸੇ ਬਾਲਕ ਨੇ ਵੱਡੇ ਹੋ ਕੇ ਕੀ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਗੱਲ ਵੀ ਉਹਦੇ ਸਤਕਾਰ ਵਿਚ ਵਾਧਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਇਹ ਸਭ ਵੱਡਿਆਈਆਂ ਪਰਾਪਤ ਸਨ।

ਸੱਯਦ ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ

ਏਸ ਆਦਰ ਸਤਕਾਰ ਵਿਚ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਦੀ ਆਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਨੇ ਹੋਰ ਵਾਧਾ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਪਿੰਡ 'ਠਸਕੇ' ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸੱਯਦ ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ ਬੜਾ ਭਜਨੀਕ ਤੇ ਦੂਰ-ਦਰਸ਼ੀ ਪੁਰਸ਼ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਬੰਦਰੀ ਵਿਚ ਲੀਨ ਬੈਠਿਆਂ ਉਹਨੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ, ਕਿ ਪੂਰਬ ਵਿਚ ਕੋਈ ਇਲਾਹੀ ਜੋਤ ਪਰਗਟ ਹੋਈ ਹੈ। ਪਿਆਰੇ ਭਿੱਜਿਆ ਮਨ ਖਿਚਿਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਦੋ ਮੁਰੀਦਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਪਟਨੇ ਜਾ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਲੋਕਾਂ ਕੋਲੋਂ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੀਆਂ ਅਨੋਖੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸਮਝ ਲਿਆ, ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪੁੱਜ ਪਿਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਕਹਿੰਦਾ, 'ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਸਾਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।' ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ, 'ਦਾਈ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਬਾਲਕ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਉਤੇ ਬੜੀ ਮਨ-ਮੋਹਣੀ ਮੁਸਕਾਹਟ ਤੇ ਮੱਥੇ ਉਤੇ ਰੱਬੀ ਨੂਰ ਡਲ੍ਹਕ ਰਿਹਾ ਸੀ।' ਸਮੇਂ ਦੇ ਪਰਚਲਤ ਰਵਾਜ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰ ਸ਼ਰਧਾਲੂ, ਉਸ ਨੂੰ ਗੀ ਬਾਲਕ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਮਾਤ ਜੋੜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ

ਖਿੜਿਆਂ ਚਿਹਰਿਆਂ ਉਤੇ ਝਲਕਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵੇਖ ਕੇ ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸਰਧਾ ਵਿਚ ਹੋਰ ਵਾਧਾ ਹੋ ਗਿਆ । ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਦਹਿਲੀਜ਼ ਉਤੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਉਹ ਬੂਹੇ ਅੱਗੇ ਆਸਣ ਜਮਾ ਕੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ।

ਅੰਦਰ ਖਬਰ ਪਹੁੰਚੀ । ਮਾਮਾ ਕਿਰਪਾਲ ਜੀ ਬਾਹਰ ਆਏ । ਉਹਨਾਂ ਬੜੇ ਆਦਰ ਨਾਲ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ ਤੋਂ ਪੁਛਿਆ, ‘ਛਕੀਰ ਸਾਈਂ ! ਕੀ ਭੁਕਾਂ ਹੈ ? ਕੋਈ ਸੇਵਾ ?’

‘ਸੇਵਾ ?’ ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਬੜੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਦੁਹਰਾਇਆ, ‘ਉਸ ਇਲਾਹੀ ਨੂਰ ਦਾ ਦੀਦਾਰ । ਜੋ ਭੁੱਲੇ ਇਨਸਾਨ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਰਾਹ ਪਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ ।’

ਸਮਾਜਕ ਰਸਮੇ-ਰਵਾਜ਼ ਦੇ ਬੰਧਨ ਬੜੇ ਪੱਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ । ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ, ਨਵ-ਜਨਮੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਛਕੀਰ ਦੇ ਮੱਥੇ ਲਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਬੜੀ ਮਿੱਠੀ ਸੁਰ ਵਿਚ ਕਿਰਪਾਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਉਸ ਛਕੀਰ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਆ ਕੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣਗੇ । ਫਿਰ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਏ ਜਾਣਗੇ । ਓਨਾ ਚਿਰ ਉਸ ਛਕੀਰ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਸਤੇ ਚੰਗੀ ਥਾਂ ਦਾ ਪਰਬੰਧ ਕਰ ਦਿਓ, ਤੇ ਅੰਨ ਬਸਤਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ।’

ਕਿਰਪਾਲ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਇਹ ਛੈਸਲਾ ਸੁਣ ਕੇ ਸੱਖਦ ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਬੜੀ ਨਮਰਤਾ ਨਾਲ ਉਤਰ ਦਿਤਾ, ‘ਭਲੇ ਪੁਰਸ਼ ! ਅੰਨ ਬਸਤਰ ਦੀ ਖਾਹਸ਼ ਵਾਸਤੇ ਅਸੀਂ ਐਨੀ ਦੂਰੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਨਹੀਂ ਆਏ । ਉਸ ਇਲਾਹੀ ਨੂਰ ਦੇ ਦੀਦਾਰ ਦੀ ਤਲਬ ਲੈ ਆਈ ਹੈ । ਵਾਹਵਾ ! ਉਸਦੀ ਰਜ਼ਾ ! ਜਦ ਆਪ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇ, ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾ ਦੇਣਾ । ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅੰਨ ਪਾਣੀ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੀ ਨਹੀਂ । ਦੀਦਾਰ ਕਰਕੇ ਹੀ ਭੋਜਨ ਪਾਵਾਂਗੇ । ਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਸਤੇ ਥਾਂ ? ਮਹਿਬੂਬ ਦੇ ਦਰ ਨਾਲੋਂ ਕਿਹੜੀ ਜਗ੍ਹਾ ਅੱਛੀ ਹੈ । ਸੱਚੇ ਤਾਲਬ ਵਾਸਤੇ ਪਿਆਰੇ ਦੀ ਦਹਿਲੀਜ਼ ਹੀ ਜੰਨਤ ਹੈ ।’

ਛਕੀਰ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸਮਝ ਕੇ ਮਾਮਾ ਕਿਰਪਾਲ ਜੀ ਕੁਛ ਘਬਰਾ ਗਏ । ਉਹਨਾਂ ਬੜੀ ਹਲੀਮੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ‘ਛਕੀਰ ਸਾਈਂ ! ਅੱਲਾਹ ਦੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ ਅਜੇਹਾ ਹਠ ਜਾਂ ਜ਼ਿਦ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੇ । ਆਪ ਭੋਜਨ ਪਾਓ । ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਇਛਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦਾ ਪਰਬੰਧ ਕਰ ਦਿਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ।’

“ਭਲੇ ਪੁਰਸ਼ !” ਸੱਯਦ ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੜੀ ਆਜਜੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਜਿਦ ਜਾਂ ਹੱਠ ਨਹੀਂ । ਇਹ ਤਾਂ ਖਾਦਮ ਦੀ ਸਰਧਾ ਹੈ । ਮਹਿਬੂਬ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵੜਨ ਲੱਗਿਆਂ ਦਿਲ ਨਾਲ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਦੀਦਾਰ ਕਰਨ ਪਿਛੋਂ ਹੀ ਕੁਛ ਮੂੰਹ ਪਾਵਾਂਗੇ । ਮੇਰੇ ਇਸ ਵਾਅਦੇ ਵਿਚ ਧਮਕੀ ਜਾਂ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਨਾ ਸਮਝਣਾ, ਇਹ ਤਾਂ ਇਕ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਦੀ ਅਕੀਦਤ ਹੈ । ਅਸੀਂ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ‘ਤੇ ਵੀ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ । ਇਹ ਵੀ ਉਸ ਮਾਹੀ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਹੈ । ਜਦ ਉਹ ਰਹਿਮਤ ਕਰਨ ‘ਤੇ ਆਵੇਗਾ, ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਪੇਰ ਲਵੇਗਾ । ਵਾਹ, ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ! ਇਸ ਨਾਚੀਜ਼ ਦਾ ਸਿਦਕ ਪਰਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ? ਆਪ ਦੀ ਰਜ਼ਾ । ਮੈਂ ਤਾਂ ਹਜ਼ੂਰ ਦਾ ਬੰਦਾ ਹਾਂ ।” ਫਕੀਰ ਨੇ ਆਖਰੀ ਵਾਕ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸਾਖਸ਼ਾਤ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ।

ਮਾਮਾ ਕਿਰਪਾਲ ਜੀ ਦੇ ਮਨ ‘ਤੇ ਇਸਦਾ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਅਸਰ ਪਿਆ । ਪਰ ਉਹ ਮੁੜਦੇ ਪੈਰੀ ਜਾ ਕੇ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੂੰ ਕੁਛ ਨਾ ਕਹਿ ਸਕਿਆ । ਮਾਮਾ ਕਿਰਪਾਲ ਨੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਸਮਝਿਆ ।

ਸੱਯਦ ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ ਉਥੇ ਹੀ ਆਸਣ ਜਮਾਈ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ । ਉਹਨੇ ਆਪਣੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਨੂੰ ਲੋੜ-ਅਨੁਸਾਰ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿਤੀ ।

ਨੇਤਰ ਬੰਦ, ਚਿਹਰਾ ਸ਼ਾਂਤ, ਦਿਲ ਵਿਚ ਟਿਕਾਉ, ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ ਬੈਠਾ ਮਾਲਾ ਫੇਰੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ । ਕਿਸੇ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਉਹ ਵਜਦ ਵਿਚ ਇਕੇ ਵਾਰ ਪੁਕਾਰ ਉਠਦਾ, “ਮੇਰੇ ਮਹਿਬੂਬ ! ਦੀਦਾਰ ਦੀ ਤਲਬ ਹੈ ।”

ਮਾਮਾ ਕਿਰਪਾਲ ਜੀ ਕਈ ਵਾਰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ । ਪਰ ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ ਸਿਦਕ ਤੋਂ ਨਾ ਡੋਲਿਆ । ਉਹ ਹਰ ਵਾਰ ਅੱਗੋਂ ਦੂਣੀ ਹਲੀਮੀ ਨਾਲ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ, “ਮਿਹਰਬਾਨ ! ਇਹ ਮੇਰੀ ਜਿਦ ਨਹੀਂ, ਹਠ ਨਹੀਂ, ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਵੀ ਨਹੀਂ । ਇਹ ਤਾਂ ਇਕ ਸਾਦਕ ਦੀ ਅਕੀਦਤ ਹੈ, ਸ਼ਰਧਾ ਹੈ । ਆਪ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਹੋਵੋ । ਜਦ ਉਸਦੇ ਮਨ ਮਿਹਰ ਪਵੇਂਦੀ, ਸਭ ਕੁਛ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ । ਮੁਰੀਦ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਮੁਰਾਦ ਉਸ ਬਖ਼ਸ਼ਿਦ ਦੇ ਹੱਥ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਨਹੀਂ । ਉਸ ਮਾਲਕ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਵਿਚ ਰਾਜੀ ਰਹੋ ।”

ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਟਾਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ । ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਮੰਗ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਪਰਬੰਧ ਕਰ ਦਿਤਾ ਗਿਆ । ਡਿਉਢੀ ਵਿਚ

ਵਿਛਾਈ ਕਰਕੇ ਕੀਰਤਨ ਆਰੰਭ ਕਰ ਦਿਤਾ । ਰਾਗੀਆਂ ਨੇ ਮੰਗਲ-ਮਈ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹੇ । ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਬੇਅੰਤ ਸੰਗਤਾਂ ਜੁੜ ਗਈਆਂ । ਲੋਕ ਸੱਜਦ ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਂਦੇ, ਜਿਸਦੇ ਵਸੀਲੇ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ ।

‘ਵੇਖੋ, ਮਹਿਬੂਬ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ । ਦੋ ਕੋਰੀਆਂ ਕੁੱਜੀਆਂ ਦੁੱਧ ਦੀਆਂ ਭਰ ਲਿਆਉ ।’ ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ।

ਮਾਮਾ ਕਿਰਪਾਲ ਜੀ ਰੇਸ਼ਮੀ ਰੁਮਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਲਪੇਟ ਕੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਦੀਵਾਨ ਅਸਥਾਨ ਲਿਆਏ । ਸੰਗਤਾਂ ਦੀਦਾਰ ਕਰਕੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋਈਆਂ । ਖੁਸ਼ੀ ਭਰੀ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਨਾਲ ਮਕਾਨ ਗੂੰਜ ਉਠਿਆ । ਮਾਮਾ ਕਿਰਪਾਲ ਜੀ ਨੇ ਰਸਤਾ ਬਣਾ ਦਿਤਾ । ਸੱਜਦ ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ ਦੋਹਾਂ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਦੀਆਂ ਦੁੱਧ ਦੀਆਂ ਕੁੱਜੀਆਂ ਲਈ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ । ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਕਰਕੇ ਛਕੀਰ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ । ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇਲਾਹੀ ਜਲਾਲ ਤਕ ਕੇ ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ । ‘ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ! ਦਿਲ ਦਾ ਸ਼ੰਕਾ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ । ਭੇਟਾ ਦਰ ਪਰਵਾਨ ਹੋਵੇ ।’ ਕਹਿਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਦੁੱਧ ਦੀਆਂ ਭਰੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਕੁੱਜੀਆਂ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਟਿਕਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ।

ਸਕਤੀਵਾਨ ਰੂਹਾਂ ਹਰ ਉਮਰ ਵਿਚ ਤਪ ਤੇਜ਼ ਵਾਲੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ । ਬਾਲਕ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੇ ਨਿਗ੍ਰਾ ਭਰ ਕੇ ਛਕੀਰ ਵੱਲ ਤਕਿਆ । ਸੁੰਦਰ ਚਿਹਰੇ ਉਤੇ ਮਨ-ਮੇਹਣੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਫੈਲ ਗਈ । ਛਕੀਰ ਨੂੰ ਇਉਂ ਭਾਸਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਹਜ਼ੂਰ ਖਾਮੋਸ਼ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਨ, ‘‘ਐ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ ! ਅਸਾਂ ਤੇਰੇ ਦਿਲ ਦੀ ਬੁਝ ਲਈ ਹੈ ਲੈ, ਅਹਿ ਹੈ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ।’’

ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੇ ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਕੋਮਲ ਹੱਥ ਵਧਾ ਕੇ ਦੋਹਾਂ ਕੁੱਜੀਆਂ ਉਤੇ ਧਰ ਦਿਤੇ । ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਰਸਾਉਂਦੇ ਨੇਤਰਾਂ ਨਾਲ ਛਕੀਰ ਵੱਲ ਤਕਿਆ, ਤੇ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਹੱਥ ਪਿਛਾਂਹ ਕਰ ਲਏ ।

‘ਵਾਹ ! ਵਾਹ, ਮੇਰੇ ਮੁਰਸ਼ਦ ! ਜੈਸਾ ਚਾਹਿਆ ਸੀ, ਵੈਸਾ ਹੀ ਪਾਇਆ । ਇਸ ਵੇਲੇ ਲੋੜ ਵੀ ਕਿਸੇ ਅਜੇਹੇ ਵਲੀ ਦੀ ਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੋ ਜੇਹਾ ਜਾਣ ਕੇ ਸੀਨੇ ਨਾਲ ਲਾਵੇ ।’ ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਰਮਜ਼ ਸਮਝ ਕੇ ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ ਆਪ-ਮੁਹਾਰਾ ਪੁਕਾਰ ਉਠਿਆ ।

ਸਭ ਨੇ ਹਜ਼ੂਰ ਦਾ ਇਹ ਕੌਤਕ ਵੇਖਿਆ ਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਸਿਰ ਝੁਕਾਏ। ਮੁਰੀਦਾਂ ਨੇ ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ, 'ਪੀਰ ਜੀ! ਇਹ ਕੀ ਗੁੱਝੀਆਂ ਰਮਜ਼ਾਂ ਲਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਾਡੇ ਸੰਕੇ ਵੀ ਨਵਿਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਕਰੋ।'

ਮੁਰੀਦ ਦਿਲੋਂ ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੀਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਤੇ ਕਰਨੀ ਵਾਲਾ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਰਦੇ, ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪੀਰ ਕਿਸੇ ਹਿੰਦੂ ਬਾਲਕ ਦੇ ਸਾਮ੍ਰਾਣੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾਵੇ। ਇਕ ਖੁਦਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਿਜਦਾ ਕਰਨਾ ਇਸਲਾਮੀ ਸ਼ਰਾਵ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਪ ਲੋਕ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਪੀਰ ਜਾਂ ਹਿੰਦੂ ਸੰਤ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਸਨ।

'ਹਾਂ, ਠੀਕ ਹੀ ਇਹ ਇਕ ਗੁੱਝੀ ਰਮਜ਼ ਸੀ। ਮਗਰ ਮੇਰੇ ਰਸ਼ਦ ਨੇ ਉਸਦਾ ਮੁੰਕੰਮਲ ਤੇ ਸਾਫ਼ ਜਵਾਬ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਾਨਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸਾਂ, ਕਿ ਇਹ ਮਹਾਂਬਲੀ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ, ਜਾਂ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਪੱਖ ਪਾਲੇਗਾ। ਮੈਂ ਇਕ ਦੁੱਧ ਦੀ ਕਟੋਰੀ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਮੰਨ ਤੇ ਇਕ ਨੂੰ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਸਾਮ੍ਰਾਣੇ ਪਰਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਦਿਲ ਵਿਚ ਪਾਰਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਆਪ ਜਿਸ ਵੱਲ ਮਿਹਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਤਕਣਗੇ, ਉਸੇ ਦੇ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਪਰ ਨਿਰਪੱਖ ਤੇ ਨਿਰਵੈਰ ਮੁਰਸ਼ਦ ਨੇ ਦੇਹਾਂ 'ਤੇ ਹੱਥ ਧਰ ਕੇ; ਸਮਝਾ ਦਿਤਾ ਹੈ, ਕਿ ਆਪ ਦੇਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਸਮਝ ਕੇ ਦੇਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਬਖਸ਼ਸ਼ ਦਾ ਹੱਥ ਰਖਣਗੇ। ਐ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲੋਕੋ! ਇਹ ਇਲਾਹੀਨੂਰ, ਸਭ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਪੀਰ, ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਦਾ ਰਾਹਬਰ, 'ਮਨੁੱਖਤਾ ਦਾ ਗੁਰੂ' ਹੋਵੇਗਾ ਤਲਬਰਾਰ ਦੀ ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਹੋਈ, ਆਉਣਾ ਸਫਲ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ ਮਹਿਬੂਬ ਦੀ ਦਰਗਾਹੋਂ ਪਰਸਾਦ ਪਾਵਾਂਗੇ।'

ਸੱਯਦ ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਇਸ ਐਲਾਨ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਅੰਦਰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਵਾਸਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਵਿਚ ਕਈ ਗੁਣਾ ਵਾਧਾ ਕਰ ਦਿਤਾ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਕਰਨੀ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਜਾਣੀਜਾਣ, ਕਰਾਮਾਤੀ ਪੂਰਨ ਅਵਤਾਰ ਮੰਨਣ ਲੱਗ ਪਏ।

ਕੇਵਲ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਹੀ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦਾ ਰਵਾਜ਼ ਚਲਿਆ ਆਇਆ ਹੈ। ਅੱਜ ਵਿਗਿਆਨ ਯੁੱਗ ਵਿਚ ਵੀ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਬੇਅੰਤ ਹਨ ਤੇ ਅੱਜ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਅਸਰ ਕਈ ਗੁਣਾ ਵਧੇਰੇ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਇਕ ਲਾਭ ਵੀ ਹੈ। ਮਹਾਂਪੁਰਸ਼ਾਂ ਵਾਸਤੇ ਉਪਜੀ ਹੋਈ ਸ਼ਰਧਾ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਪਾਸੇ ਪ੍ਰੇਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਆਮ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਇਕ ਲਹਿਰ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਮਾਨਵਤਾ ਵਿਚ ਭਲੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਵਾਧਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਦੀਆਂ ਅਸੀਸਾਂ

ਠੀਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪੇਤਰੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਲਗਦੇ ਹਨ। ਬੁਢਾਪਾ, ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਵਿਚੋਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਗਰਮੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਨਰੋਆ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦਾ ਹੈ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਸਮਾਂ ਪੇਤਰੇ ਨੂੰ ਗੋਦੀ ਵਿਚ ਲੈ ਲੋਗੀਆਂ ਦੇਂਦੇ ਗੁਜ਼ਾਰਦੇ। ਸੁਭਾਵ ਹੀ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਦੇਵੀ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਅਦੁੱਤੀ ਯੋਧੇ ਵਾਸਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਦੇ ਸਿਰਤਾਜ਼, ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਤਾਂ ਮਹਾਨ ਯੋਧਿਆਂ ਦੇ ਅਜਿੱਤ ਸੂਰਮੇ ਸਨ। ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਵਿਚ ਸਦਾ ਛੇਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਹੀ ਸਮਾਈ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਲਾਡ ਨਾਲ ਪੇਤਰੇ ਦਾ ਮੱਥਾ ਚੁੰਮਦੇ, ਤਾਂ ਸਦਾ ਇਕੋ ਅਸੀਸ ਦੇਂਦੇ, 'ਮੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦ, ਆਪਣੇ ਦਾਦੇ ਵਰਗਾ ਮਹਾਂ ਬਲੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਾਲਮਾਂ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਕਰੇਗਾ, ਤੇ ਧਰਮੀਆਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਬਣੇਗਾ।'

ਮਾਂ ਜਾਂ ਦਾਦੀ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਸੁਣੀਆਂ ਲੋਗੀਆਂ ਦਾ ਅਸਰ ਦੇਣ-ਮੰਤਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਦਾ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਜੀਵਨ ਬਨਾਉਣ ਵਿਚ, ਲੋਗੀਆਂ ਤੇ ਸੁਣੀਆਂ 'ਬਾਤਾਂ' ਦਾ ਪਰਭਾਵ ਅਚੁੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਜੋ ਕੁਛ ਮਾਤਾ ਜਾਂ ਦਾਦੀ ਦੀ ਗੋਦੀ ਵਿਚ ਜਾਂ ਪੰਘੂੜੇ ਵਿਚ ਸੁਣਿਆਂ, ਉਹ ਸੀ ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਜੰਗਾਂ ਯੁੱਧ ਦੀਆਂ ਵਾਰਤਾਵਾਂ, ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਕਥਾ, ਤੇ ਬਾਕੀ ਪਹਿਲੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੀਆਂ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਭਰਪੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ।

ਬਾਲ ਲੀਲਾ

ਮਹਾਰਾਜ ਜਗ ਵੱਡੇਰੇ ਹੋਏ, ਤਾਂ ਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਖੇਡਣ ਜਾਣ ਲੱਗੇ। ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਖੁਸ਼ ਸਨ, ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ, ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਖੇਡ ਦੇ ਸਾਥੀ ਹਨ।

ਹਰ ਬਾਲਕ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਕੁਛ ਖਾਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਈਆਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਇਉਂ ਸਮਝੋ, ਜੇਹੋ ਜਿਹਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੱਡੇਰਾ ਹੋਕੇ ਬਣਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਬਚਪਨ ਉਸਦੀ ਅਗੇਤਰੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਬਾਲ-ਲੀਲਾ ਤੋਂ ਵੀ ਇਹ ਸਾਫ਼ ਦਿੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਵੱਡੇਰੇ ਹੋ ਕੇ ਹੀ ਕੁਛ ਕਰਨਗੇ।

ਮਹਾਰਾਜ਼ ਆਪਣੇ ਖੇਡ ਦੇ ਹਾਣੀਆਂ ਦੇ ਆਪ ਹੀ ਲੀਡਰ ਹੁੰਦੇ, ਤੇ ਹਾਣੀ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਲਈ ਹਰ ਵੇਲੇ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦੇ। ਜੋ ਕੁਛ ਘਰੋਂ ਮਿਲਦਾ, ਮਹਾਰਾਜ਼ ਹਾਣੀਆਂ ਵਿਚ ਵੰਡ ਦੇਂਦੇ। ਉਹਨਾਂ ਹੱਥੋਂ ਪਰਸਾਦ ਲੈ ਕੇ ਬਾਲਕ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ।

ਮਹਾਰਾਜ਼ ਕਿਸੇ ਲੋੜਵੰਦ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਕੁਛ ਵੀ ਕੋਲ ਹੁੰਦਾ, ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਦੇਂਦੇ। ਕੋਈ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਗਹਿਣੇ ਲਾਹ ਕੇ ਵੀ ਆਪ ਕਿਸੇ ਸਾਹੀਬ ਨੂੰ ਦੇ ਆਉਂਦੇ।

ਉਮਰ ਹੋਰ ਵੰਡੇਰੀ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਆਪ ਗੰਗਾ ਤਕ ਖੇਡਣ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਵਰਗੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਬਹੁਮੁੱਲੇ ਬਸਤਰ ਤੇ ਕੀਮਤੀ ਗਹਿਣੇ ਪਹਿਨਾਏ ਜਾਂਦੇ ਇਕ ਦਿਨ ਗੰਗਾ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਖੇਡਣ ਗਏ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਸੋਨੇ ਦਾ ਇਕ ਕੀਮਤੀ ਕੜਾ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਡੇਗ ਆਏ। ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਕੁਛ ਚਿੰਤਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਈ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਪੁਛਿਆ “ਲਾਲ ਜੀ ! ਕੜਾ ਕਿੱਥੇ ਸੁੱਟ ਆਏ ਓ।”

‘ਕੜਾ, ਮਾਤਾ ਜੀ ! ਆਉ ਦੱਸਾਂ।’ ਮਹਾਰਾਜ਼, ਮਾਤਾ ਜੀ ਦਾ ਪੱਲਾ ਫੜ ਕੇ ਨਾਲ ਲੈ ਤੁਰੇ।

‘ਸ਼ਾਇਦ ਕੜਾ ਮਿਲ ਜਾਏ।’ ਏਸ ਆਸ ਉਤੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਰ ਪਏ। ਮਹਾਰਾਜ਼ ਗੰਗਾ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾ ਖਲੇ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਦੂਸਰਾ ਕੜਾ ਵੀ ਹੱਥੋਂ ਉਤਾਰਿਆ ਤੇ ਉਠਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਥੋਲੇ, “ਮਾਤਾ ਜੀ ! ਪਹਿਲਾ ਕੜਾ ਐਥੇ ਡਿੱਗਾ ਸੀ।” ਨਾਲ ਹੀ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਦੂਸਰਾ ਕੜਾ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਵਰਗ ਮਾਰਿਆ।

‘ਲਾਲ ਜੀ !’ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਅਵੇਸਲੇ ਹੀ ਨਿਕਲ ਗਿਆ।

ਕੀਮਤੀ ਕੜਿਆਂ ਦੀ ਜੋੜੀ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਣ ਦਾ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਕੁਛ ਅਛਸੋਸ ਵੀ ਹੋਇਆ, ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੀ ਇਕ ਬਾਲ-ਲੀਲਾ ‘ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਮਨ ਮੇਹਿਆ ਗਿਆ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਚੁਕ ਕੇ ਛਾਤੀ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਮਨ ਮੇਹਿਆ ਗਿਆ। ਲਾਲ ਦਾ ਮੱਥਾ ਚੁੰਮਦੇ ਹੋਏ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ ਕਹੇ, “ਮੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੋਇਆ ਵੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੇਹ ਵਿਚ ਫਸੇਗਾ ਨਹੀਂ।”

ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੇ ਚੋਜ ਬੜੇ ਅਨੋਖੇ ਤੇ ਸਾਹਸ ਭਰੇ ਸਨ। ਗੰਗਾ ਵਿਚ ਕਿਸਤੀ ਚਲਾਉਣਾ ਤੇ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰ ਮਾਰ ਕੇ ਨਹਾਉਣਾ ਹਜ਼ੂਰ ਦਾ ਮਨ-ਪਸੰਦ ਖੇਲ ਸੀ।

ਗੰਗਾ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਨਦੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਇਸਨੂੰ 'ਗੰਗਾ ਮਾਈ' ਕਹਿ ਕੇ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਗੰਗਾ ਵਿਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨਾ ਤੇ ਗੰਗਾ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬਹਿ ਕੇ ਭਜਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਭ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪੰਡਤ ਲੋਕ (ਕੁਛ ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ ਤੇ ਕੁਛ ਲੋਕ-ਵਿਖਾਵੇ ਵਜੋਂ) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਗੰਗਾ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾ ਸਮਾਪਿਆਂ ਲਾਉਂਦੇ। ਉਹ ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇਂਦੇ। ਘਰ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਨ ਦੇ ਖਿਆਲ ਨਾਲ ਉਹ ਗੰਗਾਜਲ ਦੀਆਂ ਗੜ੍ਹਵੀਆਂ ਭਰਕੇ ਵਾਪਸ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ।

ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਪਿਆਂ ਲਈ ਬੈਠਿਆਂ ਵੇਖ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦਿਲ ਵਿਚ ਹਸਦੇ। ਕਦੇ ਕਦੇ ਮਹਾਰਾਜ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਨੇੜੇ ਜਾ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਭਰੀਆਂ ਗੜ੍ਹਵੀਆਂ ਉਠਾ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉਤੇ ਪਲਟ ਦੇਂਦੇ ਅਚਨਚੇਤ ਠੰਢਾ ਪਾਣੀ ਉਤੇ ਪੈਣ ਨਾਲ ਕੱਚੇ-ਸਰਧਾਲੂ ਤੁਭਕ ਉਠਦੇ, ਤਾਂ ਹਜ਼ੂਰ ਦੌੜ ਕੇ ਹਾਣੀਆਂ ਵਿਚ ਜਾ ਮਿਲਦੇ। ਸਾਰੇ ਬਾਲਕ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਹਸਦੇ ਤੇ ਖਿੱਲੀ ਮਾਰਦੇ। ਕੋਈ ਕ੍ਰੋਧੀ ਪੰਡਤ ਗੁਸੇ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਬਾਲਕਾਂ ਦੇ ਮਗਰ ਦੌੜਦਾ, ਤਾਂ ਬਾਲਕ ਗੰਗਾ ਦੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰ ਜਾਂਦੇ। ਗੁਰਦੇਵ ਆਪਣੀ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇਂਦੇ, 'ਵਿਰੋਧੀ ਦਾ ਡਟ ਕੇ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰੋ। ਜਵਾਬੀ ਹਮਲਾ ਕਰੋ।'

ਸਾਰੇ ਬਾਲਕ ਰਲ ਕੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਉਤੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਛਿੱਟੇ ਮਾਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦੇਂਦੇ।

ਸ਼ਿਵਦੱਤ

ਭਜਨ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਕੁਛ ਸੱਚੇ ਸਰਧਾਲੂ ਵੀ ਹੁੰਦੇ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਮਹਾਰਾਜ ਬਹੁਤ ਸਤਕਾਰ ਕਰਦੇ। ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿਚੋਂ ਪੰਡਤ ਸ਼ਿਵਦੱਤ ਸਿਰ-ਕੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਮਹਾਨ ਵਿਦਵਾਨ ਤੇ ਸੱਚਾ ਭਜਨੀਕ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਪਟਨੇ ਤੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਉਸਦਾ ਬਹੁਤ ਸਤਕਾਰ ਸੀ। ਮਹਾਰਾਜ ਵੀ ਉਸਦਾ ਆਦਰ ਕਰਦੇ ਤੇ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਦੀ ਲੰਘਦੇ ਸਦਾ ਸਤਕਾਰ ਭਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ। ਪੰਡਤ ਸ਼ਿਵਦੱਤ, ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਉਪਾਸਕ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤੀ ਵਾਰ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਬਾਲ-ਲੀਲਾ ਦੇ ਭਜਨ ਗਾਇਆ ਕਰਦਾ। ਕੋਈ ਵਾਰ ਉਹ ਭਜਨ ਗਾਉਂਦਾ ਗਾਉਂਦਾ ਏਨਾ ਮਸਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਕਿ ਉਹਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸਰਧਾ ਦੇ ਹੰਝੂ ਸੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ। ਮੋਤੀ ਕਿਰ ਕਿਰ ਉਸਦੀ ਝੋਲੀ ਵਿਚ ਪੈਂਦੇ, ਪਰ ਉਹ ਬਿਰਧ, ਬਾਲਾ ਵਾਲੀ ਮਸਤੀ ਵਿਚ ਭਜਨ ਗਾਈ ਜਾਂਦਾ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਬਾਲ-ਰੂਪ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਉਹਦੀ ਨਜ਼ਰ ਦੇ ਸਾਮ੍ਰਾਂ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ।

ਬਾਲਕ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖ ਕੇ ਪੰਡਤ ਕੋਈ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਕਰਦਾ, ‘‘ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਜੋਤ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਧਾਰਨ ਬਾਲਕ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਮਹਾਨ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ।’’

ਮਹਾਰਾਜ਼ ਵੀ ਪੰਡਤ ਸ਼ਿਵਦੱਤ ਵੱਲ ਵੇਖ ਕੇ, ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਕੋਲ ਦੀ ਲੰਘਦੇ। ਉਸ ਨਾਲ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਕਦੇ ਵੀ ਹਾਸਾ ਠੱਠਾ ਨਾ ਕਰਦੇ, ਜਿਵੇਂ ਬਾਰੀ ਪੰਡਤਾਂ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।

ਇਕ ਦਿਨ ਪੰਡਤ ਸ਼ਿਵਦੱਤ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਆਈ, ‘‘ਹੇ ਭਗਵਾਨ ! ਜੇ ਇਹ ਬਾਲਕ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਜੋਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਣ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵੇ।’’ ਇਹ ਕਹਿੰਦਿਆਂ, ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਪੰਡਤ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ-ਮਗਨ ਹੋ ਭਜਨ ਗਾਉਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੁਰਤ ਦੇ ਸਾਮ੍ਰਾਣੇ ਬਾਲਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਮਨਾ ਕਿਨਾਰੇ ਬਾਲ-ਕੌਤਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੰਡਤ ਜੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਬੜਾ ਵੈਰਾਗ ਸੀ। ਨੇਤਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪਾਣੀ ਭਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਆਵਾਜ਼ ਬਰ-ਬਰਾ ਜਾਂਦੀ ਤੇ ਗਲਾ ਭਰ ਜਾਂਦਾ। ਦੂਨੀਆ ਵੱਲੋਂ ਬੇਸੁੱਧ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਇਉਂ ਪੁਕਾਰ ਉਠਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਅੰਦਰ ਦੀ ਪੀੜ ਬੇਹਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।

ਮਹਾਰਾਜ਼, ਸਾਬਿਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਖਲ੍ਹਾਂ ਕੇ ਪੇਲੇ ਪੇਲੇ ਪੈਰੀਂ ਪੰਡਤ ਦੇ ਮਗਰ ਜਾ ਖਲੋਤੇ। ਸਾਬਿਆਂ ਉਡੀਕ ਵਿਚ ਦਮ ਵੱਟੀ ਖਲੇ ਸਨ, ਕਿ ਕਿਹੜੇ ਵੇਲੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਬੁੱਢੇ ਪੰਡਤ ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਉਡਾਉਣ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਖਿੱਲੀ ਉਡਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇ। ਪਰ ਹੋਇਆ ਬਾਲਕਾਂ ਦੀ ਆਸ ਦੇ ਉਲਟਾ। ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੋ ਮਿੰਟ ਚੁੱਪ ਚਾਪ ਪਲੇ ਰਹੇ। ਫਿਰ ਸਹਿਜ ਸਹਿਜ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਉਠਿਆ। ਵੱਡੇ ਦਾਨਿਆਂ ਵਾਂਗ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਪੰਡਤ ਦੇ ਮੌਢੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਧਰਦੇ ਹੋਏ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਬੋਲੇ, ‘‘ਪੰਡਤ ਜੀ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੇ। ਆਪ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਨਾ। ਸੋ, ਅਸੀਂ ਆ ਗਏ। ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਜੋਤ ਹਰ ਵੇਲੇ, ਹਰ ਥਾਂ ਤੇ ਹਰ ਇਕ ਵਿਚ ਹੈ, ਜਿਥੋਂ ਆਪ ਉਸਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕੋ।’’ ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੀ, ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੀਤਾ।

ਪੰਡਤ ਸ਼ਿਵਦੱਤ ਦੇ ਨੇਤਰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ। ਸਾਮ੍ਰਾਣੇ ਹਜ਼ੂਰ ਦਾ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਨੂੰ ਰੀ ਚਿਹਰਾ ਨਜ਼ਰ ਪਿਆ। ਪੰਡਤ ਨੂੰ ਇਉਂ ਭਾਸਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਬਾਲਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਾਮ੍ਰਾਣੇ ਖਲੇ ਮੁਸਕਰਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਹਰ ਰੂਪ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਇਸ਼ਟ-ਦੇਵ ਹੀ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਝੁਕਦਾ ਝੁਕਦਾ ਪੰਡਤ

ਸ਼ਿਵਦੱਤ ਦਾ ਸਿਰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਚਰਨਾਂ 'ਤੇ ਜਾ ਟਿਕਿਆ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਦੋਹਾਂ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਪੰਡਤ ਦਾ ਸਿਰ ਉਪਰ ਉਠਾਇਆ ਤੇ ਕਿਹਾ, ''ਪੰਡਤ ਜੀ ! ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਤਪ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ । ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਹਰ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਹਾਂ ਨਜ਼ਰ ਆਵੇਗਾ, ਉਹਾਂ ਜੋ ਹਰ ਵਿਚ ਵੱਸਦਾ ਹੈ । ਆਪ ਨਿਹਾਲ ਹੋਏ ।''

ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਸਾਥੀ ਬਾਲਕ ਹੈਰਾਨ ਸਨ, ਕਿ ਅੱਜ ਇਹ ਅਨੋਖਾ ਕੌਤਕ ਕੀ ਵੱਡਤ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਆਸੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠੇ ਹੋਰ ਪੰਡਤ ਤਾਂ ਅਸਲੋਂ ਅਚੰਭਤ ਰਹਿ ਗਏ । ਇਕ ਮੰਨਿਆਂ ਪਰਮੰਨਿਆਂ ਵਿਦਵਾਨ ਤੇ ਭਜਨੀਕ ਪੰਡਤ, ਇਕ ਬਾਲਕ ਦੇ ਚਰਨਾਂ 'ਤੇ ਭੁਕ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਕੁਛ-ਕੁ ਤੰਗ ਦਿਲ ਭੇਖਿਆਂ ਦੇ ਮਨ 'ਤੇ ਚੋਟ ਵੀ ਲੱਗੀ । ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਿਵਦੱਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਵੀ । ਕੇਈਆਂ ਨੇ ਰੋਸ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ । ਸਭ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਪੰਡਤ ਸ਼ਿਵਦੱਤ ਨੇ ਅੱਗੋਂ ਉਤਰ ਦਿਤਾ, ''ਹੈਰਾਨ ਜਾਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ । ਮੈਂ ਅੱਜ ਕੁਛ ਪਾ ਲਿਆ ਹੈ । 'ਨਿਰੰਕਾਰ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਸਾਕਾਰ' ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਲਏ ਹਨ । ਅੱਜ ਮੈਂ ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸੱਚ ਪਛਾਤਾ ਹੈ । ਈਰਖਾ ਛੁੱਡੋ, ਤੇ ਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰੋ । ਸਭ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ, ਸਭ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ । ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੋਗੇ, ਨਿਹਾਲ ਹੋਵੋਗੇ । ਇਹ ਬਾਲਕ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ 'ਜੁੱਗ ਪੁਰਸ਼' ਹੈ । ਇਹ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਜੋਤ ਮਾਨਵਤਾ ਦੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ ਵਾਸਤੇ ਆਈ ਹੈ ।''

ਕੁਛ ਕਠੋਰ ਮਨਾਂ ਨੇ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਾ ਕਥਿਲਿਆ, ਪਰ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਚਰਚਾ ਚੱਲ ਪਈ । ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਵਿਚ ਹੋਰ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ । ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ, ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦਾ 'ਅਵਤਾਰ' ਮੰਨਣ ਲੱਗ ਪਏ । ਭਾਵੇਂ ਹਰ ਇਕ ਆਪਣੇ ਬਣੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਤੇ ਭਾਵਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਮੰਨਦਾ ਸੀ ।

ਰਾਜਾ ਛਤਹਿ ਚੰਦ ਮੈਣੀ

ਪਟਨੇ ਦੇ ਰਾਜਾ ਛਤਹਿ ਚੰਦ ਮੈਣੀ ਦੇ ਘਰ ਬਾਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਜੀ ਬੜੇ ਉਦਾਸ ਰਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਧਨ, ਧਾਮ ਹੈ, ਪਰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ । ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਸੰਸਕਾਰ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਬੜੀ ਭਾਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਪੰਡਤ ਸ਼ਿਵਦੱਤ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਇਕ ਮੰਨੀ ਹੋਈ ਹਸਤੀ ਸੀ ਦੁੱਧ ਪੁੱਤ ਮੰਗਣ ਵਾਲੇ ਅਨੇਕਾਂ ਉਹਦੇ ਦਰ 'ਤੇ ਖਲੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ । ਰਾਜਾ ਛਤਹਿ ਚੰਦ ਤੇ ਉਸਦੀ ਰਾਣੀ ਵੀ ਪੰਡਤ ਦੇ ਦਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ । ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੱਚੀ ਸ਼ਰਧਾ ਵੇਖ ਕੇ ਪੰਡਤ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿਤਾ, ''ਭਗਤ

ਗਾਜਨ ! ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਾਤਾਂ ਦਿਆ ਕਰਦਾ ਸਾਂ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਚੰਗੇ ਭਾਗਾਂ ਕਰਕੇ ਫਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਨਾਮ ਮੇਰਾ ਹੋ ਜਾਇਆ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਸਭ ਪਾਖੰਡ ਸੀ। ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੇਵਲ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਕੁਛ ਪਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਸੱਚ ਬੋਲਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਆ ਗਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕੁਛ ਵੀ ਪਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਸੇ ਤੋਂ ਮੰਗੋ। ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਭੰਡਾਰੀ ਆਪ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਵਿਚਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਮੇਰਾ 'ਬਾਲਾ-ਪ੍ਰੀਤਮ', ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਾ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ, ਮੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦ। ਸਭ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ, ਸਭ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ ਉਸਦੀ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੋ, ਨਿਹਾਲ ਹੋਵੋਗੇ ।'

ਪੰਡਤ ਸ਼ਿਵਦੱਤ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦਾ ਕੇਵਲ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਪਰਚਾਰਕ ਵੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਹਨੇ ਕਈ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਜੋਤ ਜਗਾਉਣ ਦਾ ਉੱਦਮ ਕੀਤਾ।

ਪੰਡਤ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਰਾਜਾ ਫਤਹਿ ਚੰਦ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਘਰ ਕਰ ਗਿਆ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ - ਰਾਜਾ, ਰਾਣੀ-ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੀ ਅਰਾਧਨਾ ਵਿਚ ਲੀਨ ਰਹਿਣ ਲੱਗੇ। ਏਥੋਂ ਤਕ, ਕਿ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਉੱਤੇ ਹੀ ਆ ਕੇਂਦਰਤ ਹੋਈ। ਸਵੇਰੇ ਸ਼ਾਮ ਰਾਣੀ ਕੋਈ ਪਕਵਾਨ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਗਦੀ, ਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੀ, 'ਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ! ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਚੌਂਕੇ ਨੂੰ ਆ ਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰੋਗੇ ? ਉਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਜੀਵਨ ਸਫਲਾ ਸਮਝਾਂਗੀ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਦਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਭੋਜਨ ਆਪ ਮੰਗ ਕੇ ਛਕੋਗੇ ।'

ਰਾਣੀ ਦਾ ਇਹ ਪਿਆਰ, ਇਹ ਸ਼ਰਧਾ, ਵੈਰਾਗ ਦੀ ਹੱਦ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰਦੇਵ, ਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ ਖੇਡਦੇ ਰਾਜਾ ਫਤਹਿ ਚੰਦ ਮੈਣੀ ਦੇ ਮਹਿਲਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ। ਸਾਬੀਆਂ ਨੂੰ ਪਿਛਾਂਹ ਖਲੂਰ ਕੇ ਮਲਕੜੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਉਥੇ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ, ਜਿੱਥੇ ਰਾਣੀ ਸਮਾਧੀ ਲਾਈ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਉਸਦੀ ਗੋਦੀ ਵਿਚ ਬਹਿਕੇ ਤੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਗਲ ਵਿਚ ਬਾਂਹੀਂ ਪਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਮਾਂ ! ਮੈਂ ਆ ਗਿਆ।'

'ਮਾਂ ਸ਼ਬਦ ਰਾਣੀ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਦੇ ਪਰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਟਕਰਾਇਆ। ਜਿਹੜਾ ਮਿੱਠਾ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਨ ਵਾਸਤੇ ਇਸਤਰੀ ਜੀਵਨ ਭਰ ਸਹਿਕਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਰਾਣੀ ਦੇ ਨੇਤਰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ। ਬਾਲਕ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਦੀ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਮੁਸਕਰਾ ਰਹੇ ਸਨ।

'ਮਾਂ ! ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਿਆ ਕਰਦੇ ਸੀ ਨਾ ! ਤੁਸੀਂ ਮੰਗਦੇ ਸੀ, ਕੋਈ ਮਾਂ ਕਹਿਣ ਵਾਲਾ ਆਵੇ। ਮੈਂ, ਮੈਂ ਆ ਗਿਆ। ਮਾਂ ! ਮੈਂ ਆ ਗਿਆ।'

‘‘ਮਾਂ ! ਮਾਂ ! ਮਾਂ ਸਦਕੇ ! ਫਿਰ ਕਹੋ, ਮਾਂ ! ਮੇਰੇ ਲਾਲ ! ਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ! ਫਿਰ ਕਹੋ, ਮਾਂ ! ਬੱਸ, ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ । ਮੁਕਤੀ ਜਾਂ ਸੁਰਗ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ । ਮੇਰੇ ਮਿੱਠ-ਬੇਲੇ ਗੋਬਿੰਦ ! ਮੈਨੂੰ ਵਾਰ ਵਾਰ ਕਹੋ, ਮਾਂ ! ਮਾਂ !’’

ਪ੍ਰੇਮ-ਦੀਵਾਨੀ ਰਾਣੀ, ਮਹਾਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਘੁੱਟ ਘੁੱਟ ਕੇ ਛਾਤੀ ਲਾਉਂਦੀ, ਫਿਰ ਜ਼ਰਾ ਪਿਛਾਂਹ ਕਰਕੇ ਦੀਦਾਰ ਕਰਦੀ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਕੱਸ ਕੇ ਹਿੱਕ ਨਾਲ ਘੁੱਟ ਲੈਂਦੀ । ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ, ਅਵਤਾਰ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਮਹਾਰਾਜਾਂ ਪੁੱਤਰ ਬਣ ਕੇ ਉਸਦੀ ਗੋਦੀ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਸਨ । ਤੇ ਰਾਣੀ ਸਭ ਮਰਯਾਦਾ ਭੁੱਲ ਕੇ ਭੁੱਖਿਆਂ ਵਾਂਗ ਹਜ਼ੂਰ ਦਾ ਮੱਥਾ ਚੁੰਮੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ।

‘‘ਮਾਂ ! ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਏ । ਕੁਛ ਖਾਣ ਨੂੰ ਦਿਲ ਮੰਗਦਾ ਏ ।’’ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਭੇਲੇ ਜੇਹੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਕਿਹਾ ।

ਕੋਈ ਮਾਂ ਕਹਿ ਕੇ ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਛ ਖਾਣ ਨੂੰ ਮੰਗੇ । ਇਹ ਇਸਤਰੀ ਮਨ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸੱਧਰ ਹੈ । ਰਾਣੀ ਨੇ ਦਾਸੀ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਿਆ, ‘‘ਜਾਓ, ਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਵਾਸਤੇ ਮਠਿਆਈ ਲਿਆਓ ਬਜ਼ਾਰੋਂ ।’’

‘‘ਮਾਂ ! ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਦਾ ਪਕਾਇਆ ਸਭ ਮਠਿਆਈਆਂ ਨਾਲੋਂ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ । ਜੋ ਘਰ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਲਿਆਉ ।’’

ਰਾਣੀ ਸੁਣ ਕੇ ਗਾਦ-ਗਾਦ ਹੋ ਉਠੀ । ਤਲ ਕੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖੇ ਛੋਲੇ ਪੂਰੀਆਂ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਲਿਆ ਪਰੋਸੇ । ਮਹਾਰਾਜਾਂ ਨੇ ਸਾਬੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕੋਲ ਬੁਲਾ ਲਿਆ । ਪਿਉ ਵਿਚ ਤਲੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਤੇ ਛੋਲੇ ਮਹਾਰਾਜਾਂ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਵਰਤਾਏ । ‘‘ਮਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਖਾਉ ਨਾ !’’ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਮੈਣੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਰਸਾਦ ਦਿਤਾ । ਸਣੇ ਦਾਸ ਦਾਸੀਆਂ ਸਭ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਖਾਧਾ ।

ਫਿਰ ਮਹਾਰਾਜਾਂ ਦਾ ਇਹ ਨਿਤ-ਨੇਮ ਬਣ ਗਿਆ । ਆਪ ਹਾਣੀਆਂ ਦੀ ਫੌਜ ਲੈ ਕੇ ਮੈਣੀ ਦੇ ਮਹਿਲ ਨੂੰ ਜਾ ਭਾਗ ਲਾਉਂਦੇ, ਪੂਰੀਆਂ ਛੋਲੇ ਛਕਦੇ ਤੇ ਹਨ੍ਹੇ ਰੋਏ ਤਕ ਓਥੇ ਹੀ ਖੇਡਦੇ ਰਹਿੰਦੇ । ਮੈਣੀ ਦੇ ਬਾਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀ ਕਰੋਂ ਦੇ ਦਾ ਇਕ ਬੂਟਾ ਵੀ ਲਾਇਆ ।

ਮਹਾਰਾਜਾਂ ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਤੁਰ ਆਉਣ ਪਿਛੋਂ ਰਾਜਾ ਫਤਹਿ ਚੰਦ ਦਾ ਮਹਿਲ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਵਿਚ ਬਦਲ ਗਿਆ, ਜੋ ਅਜੇ ਤਕ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਹੀ ਹੈ । ਉਹ ਅਸਥਾਨ ‘ਮੈਣੀ ਸੰਗਤ’ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਪਰਸਿੱਧ ਹੈ । ਰਾਜੇ ਤੇ ਰਾਣੀ ਦੇ ਮਨਾਂ ‘ਤੇ ਏਨਾ

ਅਸਰ ਪਿਆ, ਕਿ ਉਹ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਅਨਿੱਨ ਭਗਤ ਕਰਕੇ ਮੰਨੇ ਜਾਣ ਲਗ ਪਏ ।

ਪੰਡਤ ਸਿਵਦੱਤ ਤੇ ਰਾਜਾ ਫਤਹਿ ਚੰਦ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਸਦਕਾ ਹੋਰ ਵੀ ਕਈ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਰਧਾ ਜਾਰੀ । ਜਗਤ ਸੇਠ ਵਰਗੇ ਕਈ ਪਤਵੰਤੇ ਸੱਜਣ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਬਣ ਗਏ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਵਰ ਨਾਲ ਜਗਤ ਸੇਠ ਦੇ ਘਰ ਪੁੱਤਰ ਹੋਇਆ ।

ਰਹੀਮ ਬਖਸ਼ ਤੇ ਕਰੀਮ ਬਖਸ਼

ਇਹ ਸ਼ਰਧਾ ਕੇਵਲ ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿਚ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਨੇਕ ਦਿਲ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਸੀ । ਸੱਯਦ ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਨਾਲੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਗੱਦੀ ਹਿੰਦੂਆਂ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ-ਸਭ-ਦੇ ਪੂਜਣ ਦੀ ਥਾਂ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ । ਮੁਸਲਮਾਨ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਵਿਚੋਂ ਨਵਾਬ ਰਹੀਮ ਬਖਸ਼ ਤੇ ਨਵਾਬ ਕਰੀਮ ਬਖਸ਼ ਮੋਹਰੀ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਕੀਦਤ ਹਰ ਪੱਖ ਤੋਂ ਸਲਾਹੁਣ ਯੋਗ ਸੀ । ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਕ ਪਿੰਡ ਤੇ ਦੋ ਦੋ ਬਾਗ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਭੇਟਾ ਕੀਤੇ, ਜੋ ਅਜੇ ਤਕ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਚਲੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ ।

ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਪਟਨੇ ਵਿਚ ਸੈਂਕੜੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਨ ।

ਜੰਗੀ ਖੇਡਾਂ

ਇਹ ਪ੍ਰੇਮ-ਜਿੱਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਮਹਾਨ ਸ਼ਬਸੀਅਤ ਦਾ ਇਕ ਪਹਿਲੂ ਸੀ । ਸਾਂਤ, ਸ਼ਰਧਾ ਉਪਜਾਉ, ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਮੋਹਣ ਵਾਲਾ । ਦੂਸਰਾ ਪੱਖ ਦਲੇਰੀ ਭਰਿਆ ਸੀ । ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਮਨ-ਪਸੰਦ ਖਿਡਾਉਣੇ ਸਨ ਤੀਰ-ਕਮਾਨ, ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਕਿਰਪਾਨ ਤੇ ਅਜੇਹੇ ਹੋਰ ਨਕਲੀ ਸ਼ਸਤਰ । ਨਕਲੀ ਕਾਨਿਆਂ ਦੇ ਤੀਰ ਕਮਾਨ, ਪੱਤਰੀਆਂ ਜਾਂ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਫੱਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ, ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਗੁਲੇਲੇ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਘਰੇ ਬਣਾਈਆਂ ਗੁਲੇਲਾਂ । ਅਜੇਹੇ ਖਿਡਾਉਣੇ ਵਧੇਰੇ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ (ਹਜ਼ੂਰ ਹੈ ਦਾਦੀ) ਜੀ ਬਣਾ ਕੇ ਦਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਮਾਤਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਹਉਂਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਯੁੱਧ ਦੀਆਂ ਵਾਰਤਾਵਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ, ਸ਼ਸਤਰਾਂ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ, ਕਾਨਿਆਂ ਦੇ ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਬਣਾ ਕੇ ਦੇਂਦੇ, ਤੇ ਦਾਦੇ ਵਾਂਗ ਮਹਾਨ ਧੋਪਾ ਬਣਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਰਦੇ । ਭੇਲੇ-ਭਾ ਹੀ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਅਗੰਮੀ

ਵਾਕ ਨਿਕਲਦੇ, 'ਮਾਤਾ ਜੀ ! ਮੈਂ ਵੀ ਵੱਡਾ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਦਾਦੇ ਵਰਗਾ ਸੂਰਮਾ ਬਣਾਂਗਾ, ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਲੜਾਈਆਂ ਲਤਾਂਗਾ ।'

ਇਸ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਅਸਰ ਸੀ, ਜਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਲੋੜ ਸਮਝ ਲਵੇ, ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਪੰਜ ਕੁ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਹੀ ਨਕਲੀ ਲੜਾਈਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ । ਹਜ਼ੂਰ ਹਾਣੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਟੋਲੀਆਂ ਬਣਾ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਨਕਲੀ ਲੜਾਈਆਂ ਕਰਾਉਂਦੇ ਤੇ ਜਿਹੜੀ ਧਿਰ ਜਿੱਤ ਜਾਂਦੀ, ਉਸਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦੇਂਦੇ । ਮੁੱਕਦੀ ਗੱਲ, ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਖੇਡ ਦੇ ਹਾਣੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੈਨਾ ਹੁੰਦੇ ਤੇ ਆਪ ਉਸ ਬਾਲ-ਸੈਨਾ ਦੇ ਜਰਨੈਲ । ਮਹਾਰਾਜ਼ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਉਮਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ।

ਵੱਡੇ ਨਵਾਬ ਦਾ ਹਾਸਾ ਉਡਾਉਣਾ

ਮਹਾਰਾਜ਼ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਨਿਰਭੈ ਤੇ ਨਿਭਰ ਸੁਭਾਉ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ । ਪਾਖੰਡ ਤੇ ਹੰਕਾਰ ਦੇ ਆਪ ਵਿਰੋਧੀ ਸਨ । ਅਭਿਮਾਨ ਅੰਦਰ ਵੱਡੇ ਅਖਵਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਰਦੇ । ਇਕ ਦਿਨ ਪਟਨੇ ਦੇ ਵੱਡੇ ਨਵਾਬ (ਹਾਕਮ) ਦੀ ਅਸਵਾਰੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ । ਉਸਦੇ ਨੌਕਰ ਚਾਕਰ ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖਬਰਦਾਰ ਕਰਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ । ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਬੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਨਵਾਬ ਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨੇ ਹੁਕਮੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, 'ਵੇਖੋ ਬੱਚਿਓ ! ਵੱਡੇ ਨਵਾਬ ਸਾਹਿਬ ਆ ਰਹੇ ਸਨ । ਤੁਸਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ।'

ਇਸ ਹਾਕਮਾਨਾ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੇ ਮਾਨਵਤਾ ਦਾ ਨਿਗਾਦਰ ਸਮਝਿਆ । ਪਿਆਰ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਸਾਮੁਣੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾਵੇ, ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ । ਪਰ ਪਸੂ-ਬਲ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਝੁਕਣ ਵਾਸਤੇ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ । ਇਸਦੇ ਗੁਰਦੇਵ ਵਿਰੋਧੀ ਸਨ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬਾਲ-ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ, 'ਵੇਖੋ ਭਈ ਬਹਾਦਰੇ ! ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਰੋਹਬ ਅਸਾਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਣਾ । ਵੱਡਾ ਨਵਾਬ ਸਾਮੁਣੇ ਆਵੇ, ਤਾਂ ਸਿਰ ਝੁਕਾਉਣ ਦੀ ਥਾਂ ਉਸਦਾ ਮੁੰਹ ਚਿੜਾਉਣਾ ਹੈ, ਮੌਜੂ ਉਡਾਉਣਾ ਹੈ । ਨਵਾਬ ਦੇ ਕਰੰਦੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ, ਤਾਂ ਸਭ ਨੇ ਦੌੜ ਜਾਣਾ ਹੈ । ਇਹ ਵੀ ਲੜਾਈ ਦਾ ਇਕ ਢੰਗ ਹੈ ।

ਸਾਬੀ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ । ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੁੰਦਿਆਂ

ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ । ਮਹਾਨ ਸਰਦਾਰ ਦੀ ਸਰਦਾਰੀ ਵਿਚ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਭੈ ਸਨ ।

ਵੱਡਾ ਨਵਾਬ ਸਮੁਣੇ ਆਇਆ । ਸਭ ਲੜਕੇ ਬਜ਼ਾਰ ਦੇ ਦੋਹੀਂ ਪਾਸੀਂ ਪਾਲਾਂ ਪੈਂਨੂ ਕੇ ਛਾਤੀਆਂ ਤਾਣੀ ਖਲੇ ਸਨ । ਸਭ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਉਤੇ ਟਿਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ । ਅਸਵਾਰੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ ਜਾ ਰਹੇ ਚੋਬਦਾਰ ਨੇ ਬੜੀ ਕਠੋਰ ਸੁਰ ਵਿਚ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ, 'ਅੈ ਬਾਲਕੇ ! ਨਵਾਬ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਝੁਕ ਕੇ ਸਲਾਮ ਕਰੋ ।'

ਸਭ ਬਾਲਕਾਂ ਨੇ ਗੁਰਦੇਵ ਵੱਲੋਂ ਤੱਕਿਆ । ਪਹਿਲ ਜਰਨੈਲ ਨੇ ਹੀ ਕਰਨੀ ਸੀ । ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੇ ਨਵਾਬ ਦਾ ਮੂੰਹ ਚਿੜਾਇਆ । ਇਸ਼ਾਰਾ ਸਮਝ ਕੇ ਸਾਰੇ ਚਾਲਕ ਨਵਾਬ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਦੰਦੀਆਂ ਚਿੜਾਉਣ ਲੱਗ ਪਏ । ਹੰਕਾਰੀ ਨਵਾਬ ਵੇਖ ਕੇ ਸੜ ਭੁੱਜ ਗਿਆ । ਉਸਦੇ ਨੌਕਰ ਚਾਕਰ ਬਾਲਕਾਂ ਵੱਲ ਵਧੇ, ਤਾਂ ਮਿਥੀ ਹੋਈ ਵਿਉਂਤ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਬਾਲਕ ਗਲੀਆਂ ਵਿਚ ਛਪਨ ਹੋ ਗਏ ।

ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬੜੀਆਂ ਸਾਧਾਰਨ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਵੱਡੇ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਨੌਂਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਕੇ ਕੇਹੋ ਜਿਹੀ ਸ਼ਬਦੀਅਤ ਦੇ ਮਾਲਕ ਬਣਨਗੇ ।

ਬਾਲ-ਵਿੱਦਿਆ

ਬਾਹਰ ਗੁਰਦੇਵ ਬਿਹਾਰੀ ਬਾਲਕਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ ਤੇ ਬਿਹਾਰੀ ਬੋਲੀ ਬੋਲਦੇ । ਮਾਤਾ ਗੁਰੂ ਘਰ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਪਰਵਾਰ ਤੇ ਸੇਵਕਾਂ ਨਾਲ ਆਪ ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲਦੇ । ਮਾਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਵੱਡਾ ਹੋ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਗੋਈ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣੇਗਾ । ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਪੰਜਵੇਂ ਸਾਲ ਵਿਚ ਹੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਨੂੰ ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤੀ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਸੁਣਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਸੌਖੇ ਸੌਖੇ ਸ਼ਬਦ ਯਾਦ ਕਰਾਏ ਜਾਂਦੇ । ਮਹਾਰਾਜਾ ਦੀ ਯਾਦ-ਸਕਤੀ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ ।

ਨੌਂਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਟਨੇ ਆਏ

ਮਹਾਰਾਜਾ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ । ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀਆਂ ਚਾਖੀਆਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ, ਆਪ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੇ ਗਲ ਵਿਚ ਬਾਂਹੀਂ ਪਾ ਕੇ ਲਾਡ ਨਾਲ ਵੱਹਿਓ, 'ਮਾਤਾ ਜੀ ! ਪਿਤਾ ਜੀ ਕਦੋਂ ਆਉਣਗੇ । ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ

ਮਾਤਾ ਦਿਲ ਤਰਸ ਰਿਹਾ ਹੈ ।' ਖਾਸ ਕਰ ਜਦੋਂ ਆਪ ਪੰਜਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਦੇ 'ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲੋਚੈ ਗੁਰ ਦਰਸ਼ਨ ਤਾਈ । ਬਿਲੁਪ ਕਰੇ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਕੀ ਨਿਆਈ । ਤ੍ਰਿਖਾ ਨ ਉਤਰੈ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵੈ ਬਿਨੁ ਦਰਸ਼ਨ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਜੀਉ ।' ਤਾਂ ਹਜ਼ੂਰ ਬਹੁਤਾ ਹੀ ਮਚਲ ਉਠਦੇ । ਉਹ ਮਾਤਾ ਜੀ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਂਦੇ, ਕਿ ਮਾਤਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵਾਸਤੇ ਲਿਖਣ ।

ਮਾਮਾ ਕਿਰਪਾਲ ਜੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਘਰ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਲਿਖ ਕੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਭੇਜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ । ਹੁਣ ਚਿੱਠੀਆਂ ਵਿਚ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਵੀ ਲਿਖੀ ਜਾਂਦੀ । ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਮਨ ਵੀ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਵਾਸਤੇ ਕਾਹਲਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ । ਅੰਤ, ਆਸਾਮ ਦੇ ਕਾਰਜ ਨਿਪਟਾ ਕੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਵਾਪਸ ਪਟਨੇ ਪਹੁੰਚੇ ।

ਚਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸਹਿਕਦੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਮਨਾਂ ਦੀ ਰੀਝ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ । ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ । ਚਾਰ ਦਿਹਾੜੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਗੋਦੀ ਦਾ ਪਿਆਰ ਮਾਣਿਆਂ । ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ 'ਤੇ ਖਿੜਾਉ ਆ ਗਿਆ । ਸੰਗਤਾਂ ਕਥਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋਈਆਂ । ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਨੇ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਚੜ੍ਹਾਏ, ਤੇ ਮੁਰਾਦਾਂ ਪਾਈਆਂ ।

ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ

ਕੁਛ ਸਮਾਂ ਪਰਵਾਰ ਵਿਚ ਬਿਤਾਉਣ ਪਿਛੋਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਪੰਜਾਬ ਪਰਤਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਪਏ । ਬਾਲਕ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਆਪਣੇ ਵੱਡ ਵਡੇਰਿਆਂ ਦੀ ਜਨਮ ਭੂਮੀ, ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਪਹਿੱਤਰ ਧਰਤੀ ਵੇਖਣ ਵਾਸਤੇ ਕਾਹਲੇ ਪੈ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਵਰਗੇ ਮਹਾਂਬਲੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਵਰਗੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਪ੍ਰੰਜ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਸਨ । ਪਰ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸਨ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਧੀਰ ਮੱਲ ਵਰਗੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਦੀ ਈਰਖਾ ਤੋਂ ਤੰਗ ਆ ਕੇ—ਕੁਛ ਸਮੇਂ ਵਾਸਤੇ—ਪੰਜਾਬ ਛੱਡ ਆਏ ਸਨ । ਮਹਾਰਾਜ ਸਮਝਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਜੇ ਗੁਰਿਆਈ ਦੀ ਗੱਦੀ ਬਦਲੇ ਪਿੱਖੀ ਚੰਦ ਬਾਲਕ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਜਾਨ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਕਈ ਹਮਲੇ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਧੀਰ ਮੱਲ ਵੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਗੁਜ਼ਾਰੇਗਾ । ਧੀਰ ਮੱਲ, ਪਿੱਖੀ ਚੰਦ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਕਠੋਰ ਤੇ ਕਪਟੀ ਸੀ । ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਧੀਰ

ਮੱਲ ਤੇ ਸੁਭਾਉ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ । ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਵਿਰੁਧ, ਧੀਰ ਮੱਲ ਪੈਂਦੇ ਖਾਨ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਭੇਤ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਬਣਨ ਸਮੇਂ ਉਹ ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਉਤੇ ਗੋਲੀ ਚਲਵਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਾਲਕ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ 'ਤੇ ਵਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਵੀ ਉਹ ਝਕੇਗਾ ਨਹੀਂ । ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੀ ਮੰਗ ਮੰਨੀ ਨਾ ਗਈ । ਅੰਤ ਫੈਸਲਾ ਇਹ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਪੰਜਾਬ ਜਾ ਕੇ, ਸਾਰੇ ਹਾਲਾਤ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਬਾਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਲੈਣਗੇ ।

ਸੋ ਪਰਵਾਰ ਨੂੰ ਪਟਨੇ ਵਿਚ ਹੀ ਛੱਡ ਕੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਪੰਜਾਬ ਵੱਲ ਆ ਗਏ ।

ਪਟਨੇ ਤੋਂ ਅਨੰਦਪੁਰ

ਸਾਰੇ ਹਾਲਾਤ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਉਣ ਵਾਸਤੇ ਹੁਕਮ ਲਿਖ ਭੇਜਿਆ।

ਹੁਕਮ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਪਟਨੇ ਤੋਂ ਤੁਰਨ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਹੋਣ ਲੱਗੀ। ਸੰਗਤਾਂ ਵਿਚ ਹਲਚਲ ਮੱਚ ਗਈ। ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਛੋੜੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਕੇ ਕੰਬ ਉਠੇ। ਮੋਹ ਇਕੱਲਾ ਮਾਣ ਨਹੀਂ, ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਨਾਲ ਸ਼ਰਧਾ ਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਵੀ ਮਿਲੀ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਵਿਛੋੜਾ ਸਹਿਣਾ ਵਧੇਰੇ ਅੱਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਉ ਜਿਉ ਤੁਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦਾ ਜਾਂਦਾ, ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਦੀ ਬੇਚੈਨੀ ਵਧਦੀ ਜਾਂਦੀ। ਇਹ ਜਾਣਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਵੀ, ਕਿ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਨੇ ਹਰ ਹਾਲ ਪਟਨਾ ਛੱਡ ਜਾਣਾ ਹੈ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਰੋ ਰੋ ਬੇਨਤੀਆਂ ਕਰਦੇ, ਕਿ ਆਪ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣ।

ਅੰਤ ਤੁਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ। ਰਾਜਾ ਛਤਹਿ ਚੰਦ ਮੈਣੀ ਤੇ ਉਸਦੀ ਰਾਣੀ ਨੇ ਹੰਝੂ ਕੇਰਦਿਆਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, “ਲਾਲ ਜੀ! ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਵੇਂ ਜੀਵਾਂਗੇ। ਤੁਹਾਡਾ ਹਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਵੇਖੋ ਬਿਨਾਂ ਸਾਡੇ ਭਾ ਦਾ ਹਨ੍ਹੇਰ ਪੈ ਜਾਇਗਾ। ਕੋਈ ਬਿਧ ਦੱਸੋ, ਜਿਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਦੀਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇ।”

“ਮਾਂ ਜੀ!” ਮਹਾਰਾਜ ਰਾਣੀ ਦੇ ਗਲ ਵਿਚ ਬਾਂਹਾਂ ਪਾ ਕੇ ਬੋਲੇ, “ਜਦੋਂ ਸਾਡਾ ਨਾਂ ਲੈ ਕੇ ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਛੋਲੇ ਤੇ ਪੂਰੀਆਂ ਛਕਾਇਆ ਕਰੋਗੇ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਡਾ ਦੀਦਾਰ ਹੋਇਆ ਕਰੇਗਾ।”

ਪੰਡਤ ਸਿਵਦੱਤ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਉਤਰ ਵਿਚ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਫਰਮਾਇਆ, “ਪੰਡਤ ਜੀ! ਆਪ ਤਾਂ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋਏ ਹੋ। ਭਜਨ ਕਰਦਿਆਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸ਼ਨ ਰੂਪ ਹੋ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਆ ਕਰਾਂਗੇ।”

ਨਵਾਬ ਰਹੀਮ ਬਖਸ਼ ਤੇ ਨਵਾਬ ਕਰੀਮ ਬਖਸ਼ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ, “ਅੱਲਾਹ ਤੇ ਈਸ਼ਵਰ ਇਕੋ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਦੋ ਨਾਮ ਹਨ। ਪਾਠ ਤੇ ਨਮਾਜ਼ ਵੱਖ ਵੱਖ ਬੋਲੀਆਂ

ਵਿਚ ਉਸ ਇਕੇ ਦੀ ਅਗਧਨਾ ਹੈ । ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਦੀਦਾਰ ਹੋਇਆ ਕਰੇਗਾ ।'

ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਕੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਫਰਮਾਇਆ, 'ਤੁਹਾਡਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੱਚਾ ਹੈ । ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਕਰਕੇ ਤੁਹਾਥੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵਿਛੜਾਂਗੇ । ਸਾਡੇ ਪੰਘੂੜੇ ਵੱਲੇ ਵੇਖਿਆਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਡਾ ਦੀਦਾਰ ਹੋ ਜਾਇਆ ਕਰੇਗਾ । ਸਾਡੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਸਾਡੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਸਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਰਹਿਣਗੀਆਂ । ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸਾਰਾਂਗੇ ਨਹੀਂ ।'

ਮਿਰਛ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਉਦਾਲੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਦੇ ਉਦਾਲੇ ਵੀ ਸੰਗਤਾਂ ਦਾ ਓਵੇਂ ਝੁਰਮਟ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ । ਦੋਹੀ ਪਾਸੀ ਪਿਆਰ ਦੇ ਅਥਰੂ ਵਹਿ ਰਹੇ ਸਨ । ਮਾਤਾ ਜੀ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਪੀਰਜ ਦੇਂਦੇ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਅਨੇਖਾ ਪਿਆਰ ਵੇਖ ਕੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੇ ਵੀ ਨੇਤਰ ਭਰ ਆਉਂਦੇ ।

ਪਟਨੇ ਤੋਂ ਵਿਦਿਆ

ਘਰੋਂ ਤੁਰਦਿਆਂ ਤੁਰਦਿਆਂ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ । ਇਕ ਇਕ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਤੋਂ ਵਿਦਿਆ ਹੁੰਦਿਆਂ, ਕਿਆਸ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਗਿਆ ਫਿਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋ ਤੁਗੀਆਂ । 'ਦਾਨਾ ਪੁਰ' ਤਕ ਜਾਂਦਿਆਂ ਸ਼ਾਮ ਪੈ ਗਈ । ਏਥੋਂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ 'ਹੁਕਮ' ਦੇ ਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਮੌਜ਼ਿਆ ।

ਦਿਨ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ । ਸੋ ਪਹਿਲਾ ਪੜਾ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਦਾਨਾ ਪੁਰ ਹੀ ਕੀਤਾ । ਇਕ ਬਿਰਧ ਮਾਈ ਨੇ ਘਿਉ ਵਾਲੀ ਖਿਚੜੀ ਰਿਨ੍ਹੂ ਕੇ ਭੇਟਾ ਕੀਤੀ । ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਉਹ ਖਾਣਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆਇਆ । ਉਸ ਸਮੇਂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੀ ਬੋਲੀ ਪੰਜਾਬੀ ਤੇ ਬਿਹਾਰੀ ਮਿਲੀ ਜੁਲੀ ਸੀ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਪਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਮਾਤਾ ਜੀ ! ਏਸੇ ਹਾਂਡੀ ਵਿਚ ਇਹ ਪਕਵਾਨ ਪਕਾ ਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਛਕਾਇਆ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਡਾ ਦੀਦਾਰ ਹੋ ਜਾਇਆ ਕਰੇਗਾ ।'

ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਮਾਈ ਦੇ ਦਿਲ ਤੇ ਅਜੇਹਾ ਪਰਭਾਵ ਪਾਇਆ, ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਵਿਚ ਬਦਲ ਦਿਤਾ । ਉਹ ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਤੇ ਆਈ ਗਈ ਸੰਗਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ । ਉਸ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦਾ ਨਾਮ 'ਹਾਂਡੀ ਸਾਹਿਬ' ਜਾਂ 'ਹਾਂਡੀ ਵਾਲੀ ਸੰਗਤ' ਪਰਸਿੱਧ ਹੋ ਗਿਆ । ਉਸ ਪਾਸੇ ਕੇਈ ਗੁਰ-ਅਸਥਾਨਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ 'ਸੰਗਤ' ਸ਼ਬਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ । ਜਿਵੇਂ ਕਲਕੱਤੇ ਵਿਚ ਗੁਰ-ਦੁਆਰਾ 'ਬੜੀ ਸੰਗਤ' ।

ਓਥੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਹਰ ਪੜਾ ਉਤੇ ਇਕ-ਇਕ, ਦੋ-ਦੋ ਦਿਨ ਠਹਿਰਦੇ ਮਹਾਰਾਜਾਂ ਕਾਂਸ਼ੀ ਪੁੱਜੇ । ਓਥੇ ਮਹਾਰਾਜਾਂ ਦਸ ਦਿਨ ਰਹੇ । ਸਾਰੇ ਧਰਮ-ਮੰਦੀਰਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਤੇ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਨ ਦਾਨ ਕੀਤਾ । ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਧਰਮ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇਹ ਇਕ ਚੰਗਾ ਸਾਧਨ ਸੀ ।

ਓਥੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਮਿਰਜ਼ਾ ਪੁਰ, ਪਰਾਗਰਾਜ (ਤ੍ਰਿਬੇਣੀ), ਅਯੁਧਿਆ, ਲਖਨਊ, ਕਾਨਪੁਰ, ਚੰਦੋਸੀ, ਖੁਰਜਾ ਆਦਿ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਹਜ਼਼ੂਰ ਮਥਰਾ ਪੁੱਜੇ । ਓਥੇ ਕਈ ਦਿਨ ਰਹਿ ਕੇ ਬ੍ਰਿਦਾਬਨ, ਆਦਿ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਵੇਖੇ । ਓਥੋਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਹਰਿਦੁਆਰ ਜਾ ਪੁੱਜੇ । ਹਰਿਦੁਆਰ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਮਹਾਨ ਤੀਰਥ ਤੇ ਸੁੰਦਰ ਅਸਥਾਨ ਹੈ । ਓਥੇ ਮਹਾਰਾਜਾਂ ਕਈ ਦਿਨ ਰਹੇ । ਓਥੋਂ ਵਿਦਿਆ ਹੋ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪਰਵਾਰ ਸਹਾਰਨਪੁਰ, ਬੂੜੀਏ, ਦਾਮਲੇ ਰਾਹੀਂ, ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਬਾਲਾ ਦੇ ਪਿੰਡ ਲਖਨੌਰ ਵਿਚ ਭਾਈ ਝੰਡੇ ਮੰਸਦ ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਠਹਿਰਿਆ । ਉਸ ਵੇਲੇ ਭਾਦਰੋਂ (੧੯੨੮ਬਿ.) ਮੁਕਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ।

ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ 'ਤੋਂ ਲਖਨੌਰ ਪੁਜਿਆਂ ਤਕ ਲਗਭਗ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਲੱਗ ਗਏ । ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਵਾ-ਜਾਈ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ਸਨ । ਏਨਾ ਲੰਮਾ ਸਫਰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਅਵੱਸੋਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗਣਾ ਸੀ । ਪਰ ਏਨੀ ਦੇਰ ਲੱਗਣ ਦੇ ਕੁਛ ਕਾਰਨ ਹੋਰ ਵੀ ਸਨ । ਜਿਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਉਤਾਰਾ ਕਰਦੇ, ਅਗਲੇ ਕਈ ਪੜਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਮੁਖੀ ਓਥੇ ਆ ਹਾਜ਼ਰ ਹੁੰਦੇ । ਹਰ ਥਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਦੀ ਮੰਗ ਹੁੰਦੀ, ਕਿ ਉਹ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਵਾਸਤੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ । ਜਿਥੇ ਇਕ ਦਿਨ ਅਟਕਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਹੁੰਦੀ, ਓਥੇ ਦੋ-ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ । ਫਿਰ ਸਿੱਧੇ ਰਸਤੇ ਦੀ ਥਾਂ ਕੇਈ ਵਾਰ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਅਗਾਧ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਸਦਕਾ ਰਾਹ ਬਦਲਨਾ ਵੀ ਪੈ ਜਾਂਦਾ । ਸਾਥ ਹੀ, ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਦੀ ਦਿਲੀ ਇੱਛਿਆ ਵੀ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਥਾਂਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ-ਮਿਲਾਪ ਕਰਾਉਂਦੇ ਜਾਣ । ਸਮਾਜਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਗੂੜ੍ਹਾ ਤੇ ਅਟੁੱਟ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ । ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਮਾਤਾ ਜੀ-ਰਾਹ ਵਿਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ-ਸਾਰੇ ਹਿੰਦੂ-ਤੀਰਥਾਂ ਉਤੇ ਪਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ । ਇਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸੋਚੀ ਤੇ ਮੰਨੀ ਹੋਈ ਗੱਲ ਸੀ, ਕਿ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਗੁਰੂ ਬਣਨਾ ਹੈ । ਇਸ ਲਈ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇ । ਹਰ

ਤੀਰਥ ਉਤੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਓਥੋਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਤੇ ਅਸਥਾਨ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਬਾਰੇ ਦਸਦੇ।

ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਪਰਭਾਵ ਅਜੇਹਾ ਸੀ, ਕਿ ਹਰ ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਮਨ 'ਤੇ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਅਸਰ ਪੈਂਦਾ। ਕਈ ਸਖ਼ਤ ਹਿਰਦੇ ਵੀ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ। ਵਧੇਰੇ ਥਾਂਵਾਂ 'ਤੇ ਪੜਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇਹ ਵੀ ਇਕ ਕਾਰਨ ਸੀ।

ਸਮੇਤ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ, ਸਾਰਾ ਪਰਵਾਰ ਹੀ ਛੇਤੀ ਤੋਂ ਛੇਤੀ ਅੰਨਦਪੁਰ ਪੁੱਜਣ ਦਾ ਚਾਹਵਾਨ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਦੀਦਾਰ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਸਭ ਦੇ ਮਨ ਕਾਹਲੇ ਪੈਂਹੇ ਸਨ। ਲਖਨੌਰ ਤੋਂ ਤੁਰਨ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਹੋ ਹੀ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ, ਕਿ ਜਦ ਤਕ ਅਸੀਂ ਬੁਲਾ ਨਾ ਭੇਜੀਏ, ਸਾਰਾ ਪਰਵਾਰ ਲਾਹੌਰ ਹੀ ਟਿਕਿਆ ਰਹੇ। ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸੇਢੀਆਂ ਦੀ ਈਰਖਾ ਸੀ।

ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰਿਥੀ ਚੰਦ ਵੱਲੋਂ ਕਈ ਉਪਰਾਲੇ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਜਾਨ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ। ਧੀਰਮੱਲੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਵੀ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉਤੇ ਅਜੇਹੇ ਵਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਲਾਹਕਾਰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਵਾਤਾਵਰਣ ਠੀਕ ਹੋਣ ਤਕ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਲਖਨੌਰ ਹੀ ਰਹੇ।

ਲਖਨੌਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣੀ ਬਹਿਣੀ

ਲਖਨੌਰ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜਾ ਨੂੰ ਕਈ ਮਹੀਨੇ ਟਿਕਣਾ ਪਿਆ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਉਮਰ ਪੌਣੇ ਛੇ ਸਾਲ ਦੇ ਲਗਭਗ ਸੀ। ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੋਂ ਗੁਰਿਆਈ ਦੀ ਗੱਦੀ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਸ਼ਾਹਾਂ ਵਰਗੀ ਬਣ ਗਈ ਸੀ। ਆਪ ਮੀਰੀ-ਪੀਰੀ ਦੀਆਂ ਦੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਪਹਿਨ ਕੇ ਤੇ ਸੀਸ 'ਤੇ ਕਲੜੀ ਜਿਗ੍ਰਾ ਸਜਾ ਕੇ ਤੁਖ਼ਤ ਉਤੇ ਬੈਠਿਆ ਕਰਦੇ। ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਸੱਤਵੇਂ, ਅੱਠਵੇਂ ਤੇ ਨੌਵੇਂ ਗੁਰੂ ਵੀ ਗਾਤਰੇ ਤਲਵਾਰ ਸੱਜਾ ਕੇ ਤੇ ਕਲੜੀ-ਜਿਗ੍ਰਾ ਲਾ ਕੇ ਗੱਦੀ 'ਤੇ ਬੈਠਿਆ ਕਰਦੇ। ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਵੀ ਰਾਜਕੁਮਾਰਾਂ ਵਾਂਗ ਕਲੜੀਆਂ ਪਹਿਨਿਆਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਏਸੇ ਮਰਯਾਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੀ ਕਲੜੀ-ਜਿਗ੍ਰਾ ਸਜਾ ਕੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇਆ ਕਰਦੇ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਰਾਜਕੁਮਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਤ ਪਾਉਂਦੀ ਜਾਪਦੀ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਘੋੜ-ਅਸਵਾਰੀ ਦਾ ਸੌਕ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ, ਸ਼ਸਤਰ ਸਜਾ ਕੇ, ਮਹਾਰਾਜਾ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਸਿਕਾਰ ਖੇਡਣ ਜਾਂਦੇ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਚੜ੍ਹਤ ਵੇਖਣ ਵਾਲੀ ਹੁੰਦੀ।

ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਾਪ

ਪਤਾ ਲੱਗਣ 'ਤੇ ਦੂਰੋਂ ਦੂਰੋਂ ਸੰਗਤਾਂ ਲਖਨੌਰ ਆਉਂਦੀਆਂ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਹੁੰਦੀਆਂ । ਠਸਕੇ ਵਾਲਾ ਪੀਰ ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ, ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸੀ । ਖਬਰ ਪਾ ਕੇ ਉਹ ਵੀ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਇਆ । ਪੀਰ ਨੇ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਆ ਕੇ ਸਿਜਦਾ ਕੀਤਾ । ਮਾਮਾ ਕਿਰਪਾਲ ਜੀ ਨੇ ਸਾਰਾ ਹਾਲ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਜਾ ਦੱਸਿਆ । ਹਜ਼ੂਰ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ-ਹਸਦੇ ਬਾਹਰ ਆਏ । ਆਪ ਨੇ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, “ਆਈਏ ਪੀਰ ਜੀ ! ਆਪ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਪੁਰਾਣੇ ਮਿੱਤਰ ਹੋ । ਹਿੰਦੂ, ਮੁਸਲਮਾਨ, ਪਾਰਸੀ, ਈਸਾਈ, ਸਭ ਉਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਰੂਪ ਹਨ । ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਇਕੋ ਜੇਹੇ ਪਿਆਰੇ ਹਨ । ਆਓ, ਸੱਤ-ਸੰਗਤ ਕਰ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋਵੋ ।”

ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਮੁੱਖੋਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਵਿਚ ਹੋਰ ਵੀ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ । ਕੁਛ ਚਿਰ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ । ਅੰਤ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦਾ ਪਰਸਾਦ ਪਾ ਕੇ, ਸੱਯਦ ਸਿਰ ਨਿਵਾ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ । ਉਸਦੇ ਕੁਛ ਕੱਟੜ ਮੁਸਲਮ ਮੁਰੀਦਾਂ ਨੇ ਬੁਰਾ ਵੀ ਮਨਾਇਆ, ਕਿ ਐਡੇ ਵੱਡੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪੀਰ ਨੇ ਹਿੰਦੂ ਪੀਰਜਾਦੇ ਸਾਮ੍ਰਾਣੇ ਸਿਜਦਾ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਪਰ ਰੱਬ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਾਲੇ ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਕਦ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦੇ ਹਨ ।

ਪੀਰ ਆਰਫ਼ ਦੀਨ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ

ਏਥੇ ਹੀ ਇਕ ਦਿਨ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦਾ ਪਰਸਿੱਧ ਆਰਫ਼ ਦੀਨ ਨਾਲ ਮੇਲ ਹੋ ਗਿਆ । ਗੁਰਦੇਵ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ । ਪੀਰ ਆਰਫ਼ ਦੀਨ ਪਾਲਕੀ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਕੋਲ ਦੀ ਲੰਘਿਆ । ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨਾਲ ਪੀਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਮਿਲੀ । ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਬੜੇ ਪਿਆਨ ਨਾਲ ਤੱਕਿਆ ਤੇ ਪਛਾਣਿਆਂ । ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਹਾਸੇ ਨਾਲ ਪੁਛਿਆ, “ਪੀਰ ਜੀ ! ਅਜੇ ਮਿਲਿਆ ਨਹੀਂ ?”

ਪੀਰ ਨੇ ਗੁੱਝੀ ਰਮਜ਼ ਸਮਝ ਕੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾਉਂਦਿਆਂ ਉਤਰ ਦਿਤਾ, “ਹੁਣ ਮਿਲ ਪਿਆ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਮੁਰਸ਼ਦ ! ਮਿਲ ਪਿਆ ਹੈ ।”

ਪੀਰ ਨੇ ਪਾਲਕੀ ਤੋਂ ਉਤਰ ਕੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਸਿਜਦਾ ਕੀਤਾ । ਫਿਰ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਤੇ ਪੀਰ ਆਰਫ਼ਦੀਨ ਚੋਖਾ ਚਿਰ ਇਕਲਵੰਜੇ ਖਲੇ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਕਰਦੇ ਰਹੇ । ਪੀਰ ਦੇ ਮੁਰੀਦ ਦੋਹਾਂ ਵੱਲ ਕੰਢ ਕਰਕੇ ਖਲੇ ਰਹੇ । ਉਹ ਛੇ ਸਾਲ ਦੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਸਾਮ੍ਰਾਣੇ ਆਪਣੇ ਪੀਰ ਨੂੰ ਸਿਰ ਝੁਕਾਉਂਦਿਆਂ ਵੇਖ ਕੇ ਸੜ ਭੁਜ ਗਏ ਸਨ ।

ਪੀਰ ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਤੋਂ ਵਿਦਿਆ ਹੋਇਆ। ਓਨਾ ਚਿਰ ਉਹ ਪਾਲਕੀ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਪੈਦਲ ਤੁਰਿਆ ਗਿਆ, ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਗੁਰਦੇਵ ਸਾਮੁਣੇ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਪੀਰ ਪਾਲਕੀ ਵਿਚ ਬੈਠਾ। ਮੁਰੀਦਾਂ ਨੇ ਬੜੇ ਗਿਲੇ ਨਾਲ ਇਸਲਾਮੀ ਸ਼ਰਗੁ ਦੇ ਉਲਟ ਇਕ ਹਿੰਦੂ ਪੀਰਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਸਿਜਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੁਛਿਆ। ਪੀਰ ਨੇ ਬੜੇ ਠੁੰਮੇ ਨਾਲ ਉਤਰ ਦਿਤਾ, ‘‘ਭਲੇ ਲੋਕੇ! ਖੁਦਾ ਕਾਦਰ ਉਕਰੀਮ ਹੈ। ਹਰ ਜ਼ਰੂਰੇ ਵਿਚ ਓਸੇ ਦਾ ਨੂਰ ਹੈ। ਦੱਸੋ, ਇਕ ਹਿੰਦੂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਵਿਚ ਉਸਦਾ ਨੂਰ ਵੇਖ ਕੇ ਮੈਂ ਸਿਜਦਾ ਨਾ ਕਰਦਾ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਸੈਂ ਨਾਲ ਕੰਡ ਦੇ ਕੇ ਖਲੇ ਰਹੇ ਹੋ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਰਤ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਈ ਹੈ। ਇਸ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸਾਧਾਰਨ ਬਾਲਕ ਨਾ ਸਮਝੋ। ਇਹ ਇਕ ਮਹਾਨ ਸ਼ਬਦੀਅਤ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਜਾਹਿਰਾ ਖੁਦਾ ਦਾ ਨੂਰ ਹੈ। ਇਹ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਦਾ ਰਾਹਬਰ ਬਣ ਕੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਭ ਨੂੰ ਇਕੋ ਜੇਹਾ ਸਮਝੇਗਾ, ਤੇ ਭੁੱਲਿਆਂ ਹੋਇਆ ਨੂੰ ਹੱਕ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸੇਗਾ।’’

ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪੀਰਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਝੁਕਦਿਆਂ ਵੇਖ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਵਿਚ ਹੋਰ ਵਾਧਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਸੰਗਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਮਹਾਨ ਅਵਤਾਰ, ਕਰਾਮਾਤੀ ਤੇ ਸਭ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ।

ਸੰਗਤਾਂ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਜਿੱਤਣ ਵਾਸਤੇ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਰਵਾਉਂਦੇ। ਆਪ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਤਕਲੀਫ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਆਪ ਉਸਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦੇ। ਲਾਹੌਰ ਵਿਚ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਬਹੁਤ ਤੰਗੀ ਸੀ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਓਥੇ ਇਕ ਖੂਹ ਲਵਾਇਆ, ਜਿਸ ਉਤੇ ਹਰ ਇਕ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਸੀ।

ਲਖਨੌਰ ਤੋਂ ਵਿਦਿਆ

ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅੰਨੰਦਪੁਰ ਜਾਣ ਵਾਸਤੇ ਬੜੇ ਕਾਹਲੇ ਪੈਗਏ। ਆਪ ਰੋਜ਼ ਬੇਨਤੀ-ਪੱਤਰ ਲਿਖ ਕੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਭੇਜਦੇ। ਅੰਤ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆ ਗਿਆ, ਤੇ ਸਾਰਾ ਪਰਵਾਰ ਲਖਨੌਰ ਤੋਂ ਅੰਨੰਦਪੁਰ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ।

ਕੀਰਤਪੁਰ ਪੁੱਜੇ

ਰਾਣੇ ਮਾਜਰੇ, ਰੋਪੜ ਰਾਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਕੀਰਤਪੁਰ ਪੁੱਜੇ। ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਸੂਰਜ ਮੱਲ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਦੀਪ ਚੰਦ ਤੇ ਦੀਪ

ਚੰਦ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਗੁਲਾਬ ਰਾਏ ਤੇ ਸ਼ਾਮ ਦਾਸ (ਪਿਛੋਂ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ) ਉਸ ਵੇਲੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਸਨ । ਉਹ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਅੱਗੋਂ ਲੈਣ ਆਏ ਤੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾ ਕੇ ਬੜੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ । ਜਿੱਥੇ ਪੀਰ ਮੱਲ ਤੇ ਉਸਦੀ ਔਲਾਦ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਤੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੀ ਰਹੀ, ਓਥੇ ਸੂਰਜ ਮੱਲ ਦੀ ਔਲਾਦ ਸਦਾ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰ ਰਹੀ ।

ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਸੂਰਜ ਮੱਲ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਤੇ ਪੋਤਰਿਆਂ ਦਾ ਬੜਾ ਮਾਣ ਕੀਤਾ । ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰੋਪਾਉ ਵਜੋਂ ਬਸਤਰ ਤੇ ਧਨ ਦੇ ਕੇ ਨਿਵਾਜਿਆ ।

ਕੀਰਤਪੁਰ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਏ ਗਏ । ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਆਪਣੇ ਲਾਲ ਨੂੰ ਹਰ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਬੜੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ।

ਕੀਰਤਪੁਰ ਤੋਂ ਅਨੰਦਪੁਰ

ਕੀਰਤਪੁਰ ਵਿਚ ਚੋਖੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਕੱਠੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ । ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਭੇਜੇ ਹੋਏ ਕੁਛ ਨਿਕਟ-ਵਰਤੀ ਸਿੱਖ ਤੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਅੱਗੋਂ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਆ ਪੁੱਜੀਆਂ । ਇਹ ਸਾਰਾ ਵਹੀਰ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਰੀਤ ਗਾਉਂਦਾ ਕੀਰਤਪੁਰ ਤੋਂ ਅਨੰਦਪੁਰ ਨੂੰ ਤੁਰਿਆ । ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਸੀ । ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਪਾਲਕੀਆਂ ਵਿਚ ਸਨ । ਇੱਕੀ ਮਾਘ, ੧੭੨੯ ਬਿ: ੧ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਵਿਚ ਪਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ । ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਸਣੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਬਾਹਰ ਤਕ ਲੈਣ ਆਏ । ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੂਜਯ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨੀਂ ਹੱਥ ਲਾਇਆ । ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅੜੀਰਵਾਦ ਪਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਗਲ ਲਾਇਆ । ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਨੇ ਪਾਲਕੀ ਚੋਂ ਉਤਰ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰਤਾਜ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਛੋਹੇ । ਸਮੇਤ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ । ਸਾਰੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਵਾਜੇ ਵੱਜ ਰਹੇ ਸਨ, ਤੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਉਪਰ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਵੱਲੋਂ ਫੁੱਲ ਬਰਸਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ । ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਵਸਾਏ ਹੋਏ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ (ਗੁਰੂ) ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਖਲ ਹੋਏ ।

ਵਿੱਦਿਆ ਤੇ ਵਿਆਹ

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਦਿਨ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਸਨ। ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮਿੱਠੀ ਗੋਦ ਹਜ਼ੂਰ, ਨੂੰ ਪਰਾਪਤ ਸੀ, ਧਰਤੀ ਦਾ ਸੁਰਗ। ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਮਹਾਰਾਜ਼ 'ਬਚਿੜ੍ਹ ਨਾਟਕ' ਵਿਚ ਇਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ:

‘ਮਦ੍ਦ ਦੇਸ ਹਮ ਕੋ ਲੇ ਆਏ ।
ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿ ਦਾਈਅਨ ਦੁਲਰਾਏ । ੨।
ਕੀਨੀ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਤਨ ਰੱਛਾ ।
ਦੀਨੀ ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿ ਕੀ ਸਿੱਛਾ ।..... ੩।’

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦੇ ਲਾਡ ਪਿਆਰ, ਦਾਸ ਦਾਸੀਆਂ ਸੇਵਾ ਵਾਸਤੇ ਹਾਜ਼ਰ, ਸੰਗਤਾਂ ਵੱਲੋਂ ਅਪਾਰ ਸ਼ਰਧਾ। ਮਹਾਨ ਰਾਜਕੁਮਾਰਾਂ ਵਾਂਗ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਛ ਪਰਾਪਤ ਸੀ।

ਬਚਪਨ ਬਿਹਾਰ ਵਿਚ ਗੁਜ਼ਾਰਨ ਕਰਕੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੀ ਬੋਲ-ਚਾਲ ਵਿਚ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਬਿਹਾਰੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲ ਗਏ ਸਨ। ਛੇ ਸਾਲ ਦੇ ਬਾਲਕ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਮਿਲੀ-ਜੁਲੀ (ਪੰਜਾਬੀ ਤੇ ਬਿਹਾਰੀ) ਬੋਲੀ ਸੁਣ ਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਮੁਗਧ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ। ਜੋ ਵੀ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦਾ, ਚਿੱਤ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਕਿ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਸੁੰਦਰ ਮੁੱਖ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਹੀ ਰਹੇ। ਚੰਗੇ ਘਰਾਂ ਦੇ ਬਾਲਕ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਮਾਣ ਸਮਝਦੇ। ਸੇਵਾਦਾਰ ਤੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਹਜ਼ੂਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਲਣ ਵਿਚ ਵਡਿਆਈ ਸਮਝਦੇ।

ਮਨੀ (ਸਿੰਘ) ਸ਼ਰਣ ਆਇਆ

ਦੂਰ ਨੇੜੇ ਦੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ, ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਮਸੰਦਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਜੱਖੇ ਬਣਾ ਕੇ ਆਉਂਦੀਆਂ, ਕਾਰ ਭੇਟਾ ਚੜਾਉਂਦੀਆਂ ਤੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਭਾਈ ਬਹਿਲੋਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨਾਲ ਕੈਬੋਵਾਲ ਦਾ ਚੌਪਰੀ ਕਾਲਾ

ਵੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਇਆ । ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਪਰਵਾਰ ਵੀ ਸੀ । ਚੌਪਰੀ ਕਾਲੇ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਮਨੀਆਂ, ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਹਿਲ-ਮਿਲ ਗਿਆ । ਮਨੀਆਂ (ਪਿਛੋਂ ਮਨੀ ਸਿੰਘ), ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨਾਲੋਂ ਢਾਈ-ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਛੋਟਾ ਸੀ । ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦਾ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਵੇਖ ਕੇ, ਚੌਪਰੀ ਕਾਲੇ ਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, 'ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਗੁਰਦੇਵ ! ਦਾਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਪਰਵਾਨ ਹੋਵੇ । ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੀ ਟਹਿਲ ਸੇਵਾ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਬਾਲਕ ਮਨੀਆਂ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹਾਂ । ਅੱਜ ਤੋਂ ਇਹ ਹਜ਼ੂਰ ਦਾ ਹੋਇਆ ।'

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਦੋਹਾਂ ਬਾਲਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਤਕ ਕੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਉਤਰ ਦਿਤਾ, 'ਭਾਈ ਕਾਲਾ ! ਤੇਰੀ ਭੇਟਾ ਪਰਵਾਨ ਹੋਈ । ਤੇਰਾ ਮਨੀਆਂ, ਅੱਜ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਕਾ ਮਨੀਆਂ, ਮਣੀਆਂ ਦੀ ਖਾਣ, ਮਹਾਨ ਵਿਦਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ । ਸਿੱਖੀ ਵਿਚ ਇਸਦਾ ਬਹੁਤ ਸਤਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ।'

ਉਸੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਮਨੀਆਂ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦਾ ਖੇਡ ਦਾ ਸਾਥੀ ਹੀ ਰਿਹਾ, ਸਗੋਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਸਾਥੀ ਵੀ ਬਣ ਗਿਆ ।

ਮੰਦ ਭੇਟਾ ਲਿਆਏ

ਉਸ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਭਗਤੂ ਕੇ, ਬਹਿਲੋ ਕੇ, ਰੂਪ ਚੰਦ ਕੇ, ਡਰੋਲੀ, ਘੁੜਾਣੀ, ਲਤਾਲਾ ਆਦਿ ਥਾਂਵਾਂ ਦੇ ਮਾਲਵੇ ਦੇ ਪਰਸਿਧ ਮੰਦ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ। ਭਾਈ ਬਿਹਾਰੀ ਹੁਸ਼ਿਆਪੁਰੀਆ, ਭਾਈ ਸਾਲੇ ਦਾ ਪੋਤਰਾ ਦੁਨੀ ਚੰਦ, ਭਾਈ ਮੰਝ ਦਾ ਪੋਤਰਾ ਭਾਨਾ, ਭਾਈ ਸੰਤੂ ਵਟਾਲੀਆ, ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਵਜ਼ੀਰਾਬਾਦੀਆ, ਭਾਈ ਤਖਤ ਮੱਲ ਪੋਠੋਹਰੀ, ਭਾਈ ਦਾਸ ਮੱਲ ਮੁਲਤਾਨੀ, ਇਲਾਕਾ ਦੜਪ ਦਾ ਭਾਈ ਗੁਰੀਆ, ਭਾਈ ਜੀਤ ਮੱਲ, ਭਾਈ ਬਖਤ ਮੱਲ ਆਦਿ ਸਾਰਿਆਂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮਵਰ ਮੰਦ ਸੰਗਤਾਂ ਸਮੇਤ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ। ਦਸਵੰਧ-ਭੇਟ, ਸੁੱਖਣਾ ਭੇਟ ਤੇ ਸਾਧੂ ਨਜ਼ਰਾਨਿਆਂ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਕੀ ਗੋਲਕ ਵਿਚ ਬੇਅੰਤ ਮਾਇਆ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋ ਗਈ। ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਬਹੁਤਾ ਹਿੱਸਾ ਅਨੰਦਪੁਰ ਨਗਰ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਤੇ ਸੁੰਦਰ ਬਨਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਬਾਹਰੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਵਾਸਤੇ ਨਵੇਂ ਅਸਥਾਨ ਬਣਾਏ ਗਏ।

ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ, ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ, ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਤੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਾਸਤੇ ਬਸਤਰ, ਬਹੁਮੁੱਲੇ ਗਹਿਣੇ ਤੇ ਹੋਰ ਕਈ

ਕਿਸਮ ਦੇ ਤੋਹਫੇ ਭੇਟਾ ਕਰਦੀਆਂ । ਉਹਨਾਂ ਨਜ਼ਰਾਨਿਆਂ ਦੇ ਪਰਵਾਨ ਹੋਣ ਉਤੇ, ਅਰਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ।

ਸਾਹਿਬ ਚੰਦ ਪਾਸੋਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹੀ

ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਆਪਣੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਹਰ ਪੱਖ ਤੋਂ ਮਹਾਨ ਬਨਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਹੀ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤੀ ਸੀ । ਉਮਰ ਦੇ ਛੇ ਸਾਲ ਪੂਰੇ ਕਰਦਿਆਂ ਤਕ ਸਾਹਿਬ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਰਮੁਖੀ ਲਿਖ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਸਨ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਜ਼ਬਾਨੀ ਯਾਦ ਹੋ ਗਈ ਸੀ । ਅੰਨੰਦਪੁਰ ਆ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਵਿੱਦਿਆ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਵਧਾ ਦਿਤਾ ਗਿਆ । ਮੁਣਸੀ ਸਾਹਿਬ ਚੰਦ ਜੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਮਹਾਨ ਵਿਦਵਾਨ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਅਰਥਾਂ ਸਮੇਤ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣ 'ਤੇ ਲਾਈ ਗਈ । ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਦੇ । ਭਾਵੇਂ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੀ ਬੜੀ ਤੇਜ਼ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ, ਪਰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਤੇ ਯਾਦ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ । ਦੋ ਚਾਰ ਵਾਰ ਪਾਠ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਬਾਣੀ ਜ਼ਬਾਨੀ ਯਾਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ; ਏਥੋਂ ਤੱਕ, ਕਿ ਜਵਾਨ ਹੁੰਦਿਆਂ ਤਕ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਸਾਰਾ 'ਆਦਿ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ' ਜ਼ਬਾਨੀ ਯਾਦ ਹੋ ਗਿਆ ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਇਤਿਹਾਸ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ।

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਫਾਰਸੀ

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ, ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਹਰ ਪੱਖ ਤੋਂ ਯੋਗ ਬਨਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ । ਗੁਰਮੁਖੀ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ, ਫਾਰਸੀ ਤੇ ਅਰਬੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦਾ ਪਰਬੰਧ ਵੀ ਕਰ ਦਿਤਾ ਗਿਆ । ਪੰਡਤ ਹਰਿਜਸ ਰਾਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਿੰਘ ਸੀ । ਉਹ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਚੰਗਾ ਵਿਦਵਾਨ ਸੀ । ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਪੜ੍ਹਾਉਣ 'ਤੇ ਲਾਈ ਗਈ । ਭਾਰਤ ਦਾ ਪੁਰਾਤਨ ਉੱਤਮ ਸਾਹਿਤ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਹੀ ਸੀ । ਇਸ ਲਈ ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਤੇ ਉੱਤਰ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸਾਹਿਤ ਤੋਂ ਭਲੀ ਭਾਂਤ ਜਾਣੂ ਹੋਵੇ ।

ਸਰਕਾਰੀ ਭਾਸ਼ਾ ਉਸ ਵੇਲੇ ਛਾਰਸੀ ਸੀ । ਛਾਰਸੀ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਵਾਸਤੇ ਅਰਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਵੀ ਕੁਛ ਗਿਆਨ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ । ਕਾਜ਼ੀ ਪੀਰ ਮੁਹੰਮਦ ਸਲੋਹ ਵਾਲੇ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੇ ਪੱਕੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਨ । ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਪੀਰ ਮੁਹੰਮਦ ਨੂੰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਹੀ ਬੁਲਾ ਲਿਆ ਤੇ ਉਹਦੀ ਸੇਵਾ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਅਰਬੀ ਤੇ ਛਾਰਸੀ ਪੜਾਉਣ ਉਤੇ ਲਾਈ ਗਈ । ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਮਹਾਰਾਜਾਂ ਨੇ ਜੋ ਤਰੱਕੀ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਹਜ਼ੂਰ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਸ਼ਸਤਰ ਵਿੱਦਿਆ

ਅੱਖਰੀ ਵਿੱਦਿਆ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਮਹਾਰਾਜਾਂ ਦੀ ਸ਼ਸਤਰ ਵਿੱਦਿਆ ਦਾ ਵੀ ਯੋਗ ਪਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ । ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਸ਼ਸਤਰ ਵਿੱਦਿਆ ਦੀ ਬਹੁਤ ਲੋੜ ਹੈ ।

ਰੋਜ਼ ਦੀ ਰਹਿਣੀ ਬਹਿਣੀ

(ਗੁਰੂ) ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਜੀਵਨ ਇਕ ਸੈਨਿਕ ਵਾਂਗ ਨਿਯਮ-ਬੱਧ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਆਪ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਦੇ । ਫਿਰ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਜਲ ਪਾਣੀ (ਸਵੇਰ ਦਾ ਨਾਸਤਾ) ਛਕਾਉਂਦੇ । ਫਿਰ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਾਲ ਹਜ਼ੂਰ, ਮੁਲਸ਼ੀ ਸਾਹਿਬ ਚੰਦ ਪਾਸੋਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਦੇ । ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਸ਼ੁੱਧ ਪਾਠ ਤੇ ਅਰਥ ਸਮਝਣ ਵਿਚ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਬਹੁਤ ਰੁਚੀ ਸੀ ।

ਏਧਰੋਂ ਵਿਹਲੇ ਹੋ ਕੇ ਆਪ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਛਾਰਸੀ, ਅਰਬੀ ਪੜ੍ਹਦੇ । ਛਾਰਸੀ ਵਿਚ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਕਮਾਲ ਹਾਸਲ ਸੀ । ਇਸਦਾ ਪਰਮਾਣ ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਰਚਨਾ 'ਜ਼ਫਰਨਾਮਾ' ਹੈ, ਜੋ ਛਾਰਸੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਇਕ ਉੱਤਮ ਨਮੂਨਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਭੋਜਨ ਪਾ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜਾਂ ਕੁਛ ਸਮਾਂ ਆਰਾਮ ਕਰਦੇ । ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਦਾ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਕਾਰਯ-ਕਰਮ ਸ਼ਸਤਰ ਅਭਿਆਸ, ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਡਣਾ ਤੇ ਹਾਣੀ ਬਾਲਕਾਂ ਨਾਲ ਨਕਲੀ ਲੜਾਈਆਂ ਦੇ ਖੇਲ ਖੇਲਣਾ ਸੀ । ਇਹ ਨਿੱਤ-ਕਰਮ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਵੀ ਚਲਦਾ ਰਿਹਾ ।

ਵਿਸਾਖੀ ਦਾ ਮੇਲਾ ਤੇ ਜੀਤੇ ਜੀ

ਪੁਰਾਣੇ ਭਾਰਤੀ ਤਿਉਹਾਰ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਮਨਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ । ਖਾਸ ਕਰ ਵਿਸਾਖੀ ਦਾ ਮੇਲਾ ਬਹੁਤ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ । ਜਿੱਥੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਹੁੰਦੇ, ਉਥੇ ਵਿਸਾਖੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੰਗਤਾਂ ਜੁੜਦੀਆਂ । ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਅੰਨਦਪੁਰ ਆਉਣ ਪਿਛੋਂ ਉਸ ਸਾਲ ਦੀ ਵਿਸਾਖੀ ਬਹੁਤ ਲੱਗੀ । ਦੂਰ ਨੇੜੇ ਤੋਂ ਬੇਅੰਤ ਸੰਗਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਆਈਆਂ । ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨਾਲ ਸੁਭਿਖੀ ਗੋਤ ਦਾ ਖੱਤਰੀ ਭਾਈ ਹਰਿਜਸ ਵੀ ਆਇਆ । ਉਸਦੀ ਧਰਮ ਪਤਨੀ ਤੇ ਕੰਨਿਆਂ 'ਜੀਤੇ ਜੀ' ਵੀ ਨਾਲ ਸਨ । ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਭਾਈ ਹਰਿਜਸ ਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਗਏ । ਉਹਨਾਂ ਆਪਸ ਵਿਚ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨਾਲ ਜੀਤੇ ਜੀ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਬਾਰੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ । ਇਸ ਮਨੋਰਥ ਵਾਸਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਪਾਸ ਪੁੱਜੇ । ਆਪਣੀ ਇੱਛਿਆ ਉਹਨਾਂ ਬੜੇ ਸ਼ਰਧਾ ਭਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਪਰਗਟ ਕੀਤੀ । ਜੀਤੇ ਜੀ ਵੀ ਨਾਲ ਹੀ ਸਨ । ਛੇ-ਕੁ ਸਾਲ ਦੀ ਭੋਲੀ-ਭਾਲੀ ਸੁੰਦਰ ਬਾਲਕਾ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਭਲੀ ਲੱਗੀ । ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਹਰਿਜਸ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦੁਆਇਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਹਾਮੀ ਭਰੀ ।

ਉਸ ਸਮੇਂ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦਾ ਆਮ ਰਿਵਾਜ ਸੀ । ਕਿਸੇ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬਾਲਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਵਿਆਹੇ ਜਾਣਾ, ਖਾਨਦਾਨ ਦਾ ਵੱਡੱਪਣ ਮੰਨਿਆਂ ਜਾਂਦਾ ਸੀ । ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਕਾਫ਼ੀ ਬਿਰਧ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਪੇਤਰੇ ਦੀ ਸ਼ਾਦੀ ਵੇਖਣ ਦੀ ਪਰਬਲ ਇੱਛਿਆ ਸੀ । ਫਿਰ ਜੀਤੇ ਜੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆ ਗਈ ਸੀ । ਪੁਰਾਤਨ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦੇ ਅਸਰ ਬੱਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਇਹ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕਿ ਘਰ ਆਈ ਕੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਮੋੜਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ । ਕੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਵੀ ਤੇ ਲੱਛਮੀ ਮੰਨਿਆਂ ਜਾਂਦਾ ਸੀ । ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਨੂੰ ਕੰਨਿਆਂ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ । ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਸਿੱਖ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਦਾ ਵੀ ਸਵਾਲ ਸੀ ।

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦੁਰ ਸਾਹਿਬ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਿਸਰਾਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਛੁਹਣ ਜ਼ਰੂਰ ਆਇਆ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਉਸ ਰਾਤ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨ ਗਏ, ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ

ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਗੱਲ ਚਲਾਈ । ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਵੀ ਕੋਲ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਵੀ ਵੱਡੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੀ ਗੱਲ ਦੀ ਪ੍ਰੇਤੁਤਾ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, “ਮਹਾਰਾਜ ! ਕੰਨਿਆਂ ਸਾਖਸ਼ਾਤ ਦੇਵੀ ਹੈ । ਜੋੜੀ ਹਾਣ ਪਰਵਾਣ ਹੈ । ਫਿਰ ਸਿੱਖ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਅਪਾਰ ਹੈ । ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ । ਮੈਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੀ ਸਲਾਹ ਉਤੇ ਪਰਸੰਨ ਹਾਂ । ਅੱਗੇ ਆਪ ਮਾਲਕ ਹੋ ।”

‘ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਹੀ ਸਾਡੀ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ । ਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਪਿਤਾ-ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਥਾਂ ਹਨ । ਜਿਵੇਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੀ ਆਗਿਆ।’ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਵੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੀ ਰਾਏ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਈ ।

ਜੀਤੇ ਜੀ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤਾ ਪੱਕਾ ਹੋਇਆ

ਇਹ ਸਮਾਚਾਰ ਪਾ ਕੇ ਭਾਈ ਹਰਿਜਸ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਕੋਈ ਹੱਦ ਨਾ ਰਹੀ । ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਭਰੇ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਉਹਨੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੀ ਝੋੜੀ ਸ਼ਗਾਨ ਪਾਇਆ, ਅਰਦਾਸੀਏ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ, ਤੇ ਜੀਤੇ ਜੀ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਪੱਕਾ ਹੋ ਗਿਆ ।

ਭਾਈ ਹਰਿਜਸ ਚੰਗਾ ਭਾਗਵਾਨ ਤੇ ਚੋਖੀ ਬਰਾਦਰੀ ਵਾਲਾ ਸੀ । ਉਹਨੇ ਗੁਰਦੇਵ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, “ਮਹਾਰਾਜ ! ਏਹੋ ਜੇਹੇ ਸੁਭਾਗ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਕਰਮਾਂ ਵਾਲੇ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ । ਸਾਡੀ ਸਾਰੀ ਬਰਾਦਰੀ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਹੈ । ਦਾਸਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ, ਕਿ ਆਪ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੀ ਜੰਵ ਲੈ ਕੇ ਲਾਹੌਰ ਇਹਨਾਂ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਘਰ ਚਰਨ ਪਾਉ । ਵਿਆਹ ਲਾਹੌਰ ਵਿਚ ਹੋਵੇ । ਮੇਰਾ ਸਾਰਾ ਭਾਈਚਾਰਾ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਸਕੇਗਾ ।”

ਕੁਛ ਚਿਰ ਸੋਚਣ ਪਿਛੋਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿਤਾ, “ਭਾਈ ਹਰਿਜਸ ! ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਧਾ ਅਪਾਰ ਹੈ । ਪਰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰਖਦਿਆਂ ਅਸੀਂ ਲਾਹੌਰ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਾਂਗੇ । ਤੇਰੀ ਰੀਝ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਏਥੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ‘ਗੁਰੂ ਕਾ ਲਾਹੌਰ’ ਕੁਛ ਦਿਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਵਸਾ ਦਿਤਾ ਜਾਵੇਗਾ । ਤੁਸਾਂ ਸਾਰੀ ਬਰਾਦਰੀ ਉਥੇ ਆ ਜਾਣਾ । ਵਿਆਹ ਉਥੇ ਹੋਵੇਗਾ ।”

ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਹੁਕਮ ਉਥੱਲਣ ਦੀ ਸਿੱਖ ਵਿਚ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਗੋਂ 'ਗੁਰੂ ਕਾ ਚੋਜ਼' ਸਮਝ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਵਿਚ ਹੀ ਸਿੱਖ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹਰਿਜਸ ਨੇ 'ਸੱਤ ਬਚਨ' ਕਹਿ ਕੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ ਤੇ ਪੰਦਰਾਂ ਜੇਠ ਦਾ ਸਾਹਿਆ ਪੱਕਾ ਕਰਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਨੌਂਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਲਾਹੌਰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਗਏ

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਲਾਹੌਰ ਨਾ ਜਾਣ ਦੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਕਈ ਸਾਲ ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਏਸੇ ਸਮੇਂ ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੇ ਜੁਲਮ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਵਧਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਸੰਗਤਾਂ ਵਿਚ ਕੁਛ ਉਦਾਸੀ ਛਾ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਸ ਵੀ ਉਠ ਰਹੀ ਕੌਮ ਜਾਂ ਜਬੇਬਦੀ ਦਾ ਆਗੂ ਕੇਂਦਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹੇ, ਉਸ ਵਿਚ ਨਿਰਾਸਤਾ ਜ਼ਰੂਰ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੋ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡ ਕੇ ਲਾਹੌਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਾਲਾਤ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਅਨੰਦਪੁਰ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਇਸ ਵਧ ਰਹੇ ਜੁਲਮ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਸੰਗਤਾਂ ਵਿਚ ਹਜ਼ੂਰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ ਕਿ ਗਿਆਨਵਾਨੁ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਭੈਅ ਨਹੀਂ ਖਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਪੱਕੇਸ਼ਾਹੀ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲ ਹੀ ਸੀ। ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦਾ ਬਾਲ ਉਮਰੇ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਮੰਨ ਲਿਆ ਸੀ।

ਲਾਹੌਰ ਨਾ ਜਾਣ ਦਾ ਦੂਜਾ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕੁਛ 'ਆਪਣਿਆਂ' ਦੀ ਈਰਖਾ। ਕਰਤਾਰਪੁਰ (ਦੁਆਬਾ ਜਲੰਧਰ) ਵਿਚ ਧੀਰ ਮੱਲ ਆਪਣੀ ਗੱਦੀ ਲਾਈ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਵਿਰੋਧੀ ਉਹ ਸੀ। ਗੁਰਿਆਈ ਉਤੇ ਉਹ ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਤੇ ਉਹਦੇ ਮਸੰਦਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨਾਲ ਕੁਛ ਲੋਕ ਉਸਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਸਨ। ਦੁਆਬੇ ਵਿਚ ਉਹਦਾ ਚੰਗਾ ਰਸੂਖ ਸੀ। ਦੁਆਬੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਲੰਘ ਕੇ ਮਾਝੇ ਵਿਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀਏ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬੋੜਾ ਚਿਰ ਪਿਛੋਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਣ ਦਿਤਾ। ਉਹਨਾਂ ਦੁਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰ ਲਏ ਸਨ।

ਲਾਹੌਰ ਜਾਣ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਥਾਂ ਰਾਹ ਵਿਚ ਪੈਂਦੇ ਸਨ। ਠੰਢੀ ਪੈ ਰਹੀ ਈਰਖਾ ਦੀ ਅੱਗ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੁਬਾਰਾ ਭੜਕੀ ਹੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਵੇਖਣਾ

ਚਾਹੁੰਦੇ। ਜਿਹੜੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਉਸ ਈਰਖਾ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚ ਹੋ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਆਪ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸਾਰੂ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਲਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਨੇੜ-ਭਵਿਖ ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਇਕ ਮਹਾਨ ਕੰਮ ਸੀ, ਜੁਲਮ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਵਾਰ ਤੋਂ ਧਰਮ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਾ। ਸੇਵੇਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਲਾਹੌਰ ਜਾਣਾ ਨਾ ਮੰਨਿਆ।

ਗੁਰੂ ਕਾ ਲਾਹੌਰ

ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਆਰੰਭ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਅੰਨੰਦਪੁਰ ਤੋਂ ਸੱਤ-ਕੁ ਮੀਲ ਦੂਰ ਇਕ ਝੱਟ-ਟਪਾਊ (ਆਰਜੀ) ਸ਼ਹਿਰ ਵਸਾ ਦਿਤਾ ਗਿਆ। ਇੱਕ-ਦੇ ਕਮਰਿਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬਾਕੀ ਸਭ ਤੰਬੂਆਂ ਤੇ ਛੱਪਰਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਸਾਰਿਆ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹੇ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਵਿਚ ਮੇਲੇ ਜਾਂ ਨੁਮਾਇਸ਼ਾਂ ਲਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਗਾਮ (ਕਸ਼ਮੀਰ) ਵਿਚ ਹਰ ਸਾਲ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਵਾਸਤੇ ਤੰਬੂਆਂ ਦਾ ਇਕ ਵੱਖਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਵਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਛ ਦਿਨ ਵਾਸਤੇ 'ਗੁਰੂ ਕਾ ਲਾਹੌਰ' ਵਸਾਇਆ ਗਿਆ। ਜਿੱਥੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ ਹੋਣਾ ਹੋਵੇ, ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਆਪਣਾ ਮਾਲ ਵੇਚਣ ਵਾਸਤੇ ਉਥੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਲਾਹੌਰ ਵਿਚ ਕੁਛ ਦਿਨ ਵੱਸਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੇਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਇਕ ਪਰਚਾਰ ਦਾ ਢੰਗ ਸੀ। ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਮੁੱਖ ਨਸ਼ਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸੀ।

ਰੋਪੜ, ਸਰਹਿੰਦ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਆਦਿ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੁਕਾਨਦਾਰਾਂ ਨੇ 'ਗੁਰੂ ਕੇ ਲਾਹੌਰ' ਅੱਡੇ ਮੱਲੇ। ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਉਥੇ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੀ ਓਟ ਵਿਚ ਤੰਬੂਆਂ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰ ਵੱਸ ਗਿਆ, ਬਜ਼ਾਰ ਲੱਗ ਗਏ, ਰੋਣਕ ਹੋ ਗਈ। ਏਹੋ ਜੇਹੇ ਸਮਿਆਂ 'ਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਆਦਮੀ ਬਿਨਾਂ ਲੋੜ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਨਾਲ ਹੀ ਕੁਛ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਰੀਦ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਪੱਕਾ ਬਿਉਪਾਰੀ ਇਨਸਾਨ ਦੇ ਇਸ ਸੁਭਾਉ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਬਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿਚ ਚੱਕਰ ਲਾਉਂਦਿਆਂ ਵੇਖ ਕੇ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਹੋਕਾ ਦੇਂਦੇ, "ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ! ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਸੁਭ ਵਿਆਹ ਦੀ ਯਾਦ ਵਜੋਂ, ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਰੱਖਣ ਵਾਸਤੇ ਸੁਗਾਤਾਂ, ਸਸਤੇ ਮੁੱਲ, ਲੱਗੇ ਭਾਅ ।"

ਮੌਸਮ ਗਰਮੀ ਦਾ ਸੀ, ਤੇ ਲੰਗਰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਅਟੁੱਟ। ਰੜੇ ਮੈਦਾਨ ਵੀ ਰਾਤ ਕੱਟੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਇਕ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਤਿਉਹਾਰ ਸਮਝ ਕੇ ਬੇਅੰਤ ਸੰਗਤਾਂ ਆ ਗਈਆਂ। ਰੋਣਕ ਕਿਆਸੋਂ ਵੱਧ ਹੋ ਗਈ।

ਭਾਈ ਹਰਿਜਸ ਵੀ—ਸਮੇਤ ਬਰਾਦਰੀ—ਗੁਰੂ ਕੇ ਲਾਹੌਰ ਆ ਵਸਿਆ। ਉਹ ਚੰਗਾ ਪੁਜਦਾ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਬਰਾਦਰੀ ਵਿਚ ਉਹਦਾ ਚੰਗਾ ਸਤਕਾਰ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਵਿਆਹ ਦੀ ਪੁਜਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ।

ਪਹਿਲਾ ਵਿਆਹ

ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੀ ਜੰਵ ਅਨੰਦਪੁਰ ਤੋਂ ਚੜ੍ਹੀ। ਹਾਥੀ, ਘੋੜੇ, ਰੱਬ, ਪਾਲਕੀਆਂ। ਪੂਰਾ ਸ਼ਾਹੀ ਠਾਠ। ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੀ ਚੜ੍ਹਤ ਬਾਚਸ਼ਾਹਾਂ ਵਰਗੀ ਸੀ। ਸਿੱਖ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੂੰ 'ਸੱਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ' ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਸ਼ੋਭਤ ਸਨ। ਭਾਵੇਂ ਚੜ੍ਹਤ ਦੀ ਉਮਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਾਢੇ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਮਰ ਦੇ ਲਿਹਾਜ਼ ਆਪ ਚੰਗੇ ਘੋੜੇ-ਅਸਵਾਰ ਸਨ।

ਪੰਦਰਾਂ ਜੋਠ (੧੭੩੦ ਬਿ.)¹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦਾ ਵਿਆਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪਰਚਲਤ ਸਿੱਖ-ਗੀਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਇਆ। 'ਜੀਤੇ ਜੀ' ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਮਹਿਲ ਬਣੇ। ਭਾਈ ਹਰਿਜਸ ਤੇ ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੇ ਜੰਵ ਦੀ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਵਿਆਹ ਉਤੇ ਇਕੱਠੀ ਹੋਈ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਲੰਗਰ ਉਹਨਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਕਈ ਦਿਨ ਓਥੇ ਰਹੇ। ਦੋਵੇਂ ਵੇਲੇ ਦੀਵਾਨ ਸਜਦੇ ਤੇ ਧਰਮ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ।

ਗੁਰੂ ਕਾ ਲੰਗਰ ਤਾਂ ਹਰ ਵੇਲੇ ਹੀ ਚਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਕੁਛ ਖਾਸ ਖਾਸ ਇਲਾਕਿਆਂ ਤੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਵੱਲੋਂ ਵੀ ਇਕ ਇਕ ਦਿਨ ਲੰਗਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਰੋਪੜ, ਸਰਹਿੰਦ ਤੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਦੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਖਾਸ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ।

ਜੰਵ ਵਾਪਸ ਆਨੰਦਪੁਰ ਆ ਗਈ। ਭਾਈ ਹਰਿਜਸ ਤੇ ਉਹਦੀ ਬਰਾਦਰੀ ਵਾਪਸ ਲਾਹੌਰ ਨੂੰ ਤੁਰ ਗਏ। ਸੰਗਤਾਂ ਚਲੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਤਾਂ ਬਿਉਪਾਰੀ ਵੀ ਦੁਕਾਨਾਂ ਵਧਾ ਕੇ ਘਰੋਂ ਘਰੀ ਚਲੇ ਗਏ। ਸਮਾਂ-ਟਪਾਊ ਵੱਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਥਾਂ ਰਹਿ ਗਏ ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਦੋ ਮਾਮੂਲੀ ਮਕਾਨ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਵਜੋਂ।

ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਆਹ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਚ ਹੋਇਆ। ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਤੁਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਂਦਿਆਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਲਾਲ ਜੀ! ਗਿਸਤ ਨੂੰ ਧਰਮ ਸਮਝ

1. ਤਵਾਰੀਖ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ, ਗਿ. ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ, ਪੰਨਾ ੯੫੫।

ਕੇ ਪਾਲਣਾ । ਸਿੱਖੀ ਮਰਯਾਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਕੇਵਲ ਸਰੀਰਕ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਆਤਮਕ ਸੰਬੰਧ ਹੈ । ਤੀਸਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ :

‘ਧਨ ਪਿਰੁ ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਨਿ, ਬਹਨਿ ਇਕਠੇ ਹੋਇ।

ਏਕ ਜੋਤਿ ਦੁਇ ਮੂਰਤੀ, ਧਨ ਪਿਰੁ ਕਹੀਐ ਸੋਇ ।’

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ)

• ਏਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ‘ਦਸਮ ਗੰਬ’ ਤੋਂ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਲਿਖਿਆ ਹੈ :-

ਸੁਧਿ ਜਬ ਤੇ ਹਮ ਧਰੀ ਬਚਨ ਗੁਰ ਦਏ ਹਮਾਰੇ ।

ਪੂਤ ਇਹੈ ਪ੍ਰਨ ਤੋਹਿ ਪ੍ਰਾਨ ਜਬ ਲਗ ਘਟ ਥਾਰੇ ।

ਨਿਜ ਨਾਰੀ ਕੇ ਸਾਬ ਨੇਹ. ਤੁਮ ਨਿੱਤ ਬਢੈਯਹੁ ।

ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੀ ਸੇਜ ਭੂਲਿ ਸੁਪਨੇ ਹੁੰ ਨ ਜੈਯਹੁ । ੫੧ ।

ਏਹੀ ਖਿਆਲ ਮੰਨਣ ਯੋਗ ਹੈ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਆਹ, ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ।

- 0 -

1. ਇਕੀਵਾਂ ਚਰਿਤ੍ਰ । ਇਹ ਚਰਿਤ੍ਰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਤੇ ਅਨੂਪ ਕੌਰ ਬਾਰੇ ਹੈ । ਗੁਰਦੇਵ, ਅਨੂਪ ਕੌਰ ਦੇ ਮੋਹ ਜਾਲ ਵਿਚ ਵਸਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ।

ਗੁਰ-ਗੱਦੀ ਦੀ ਪਰਾਪਤੀ

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਪਿਤਾ ਦੀ ਗੋਦੀ ਦਾ ਨਿੱਘ ਐਵੇਂ ਸੁਪਨੇ ਮਾਤਰ ਮਾਨਣਾ ਮਿਲਿਆ । ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਇਕ-ਪੱਖੀ ਨੀਤੀ ਨੇ, ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜੁਲਮ ਦੇ ਭਾਂਬੜ ਬਾਲ ਦਿਤੇ । ਵਧੇਰੇ ਅਸਰ ਪਿਆ ਕਸ਼ਮੀਰ ਉਤੇ । ਓਥੋਂ ਦੇ ਪੰਡਤ ਹਾਕਮਾਂ ਦੇ ਜੁਲਮ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ । ਦੇਵੀ ਦਿਉਤਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਕੇ ਉਹ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਆ ਢੱਠੇ । ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਫਰਯਾਦ ਸੁਣ ਕੇ, ਭਰੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ, ‘‘ਗੁਰਦੇਵ ਪਿਤਾ ! ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਛ ਸਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਸਤਾਇਆਂ ਹੋਇਆ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਡਲ੍ਹੁਕਦੇ ਹੋਂਝੂ ਮੈਥੋਂ ਨਹੀਂ ਸਹਾਰੇ ਜਾਂਦੇ । ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਦੱਸੋ, ਜਿਵੇਂ ਇਹਨਾਂ ਦੂਖੀਆਂ ਦੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋ ਸਕੇ ।’’

‘‘ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਗੋਬਿੰਦ !’’ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਬੜੇ ਪੀਰਜ ਨਾਲ ਥੋਲੇ, ‘‘ਜਿਵੇਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਚੁਕੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਨਰੋਏ ਖੂਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਓਸੇ ਤਰਾਂ ਨਿਤਾਣੀ ਹੋ ਚੁਕੀ ਕੌਮ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਓਂ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕਿਸੇ ਮਹਾਨ ਪੁਰਖ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਕੋਈ ਮਹਾਨ ਤਪੱਸਵੀ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਵੇ, ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਬਚ ਸਕਦਾ ਹੈ । ਹੋਰ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ।’’

‘‘ਗੁਰਦੇਵ ਪਿਤਾ !’’ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੇ ਬੜੀ ਗੰਭੀਰ ਸੁਰ ਵਿਚ ਕਿਹਾ, ‘‘ਇਹ ਨਿਤਾਣੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸ਼ਰਣ ਆਏ ਹਨ । ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਪਾਰ-ਉਤਾਰਾ ਇਸ ਮਹਾਨ ਗੱਦੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ । ਜੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਿੱਤਿਆਂ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਬਚ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕੁਰਬਾਨੀ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਨੀ ਗੈਭਦੀ ਹੈ । ਹਜ਼ੂਰ ਨਾਲੋਂ ਮਹਾਨ ਤਪੱਸਵੀ ਹੋਰ ਕੌਣ ਹੈ ।’’

1. ਇਹ ਪਰਸੰਗ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਜੀਵਨੀ ਵਿਚ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਆ ਚੁਕਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਏਥੇ ਸੰਖੇਪ ਦੇ ਰਹੇ ਹਾਂ ।

ਇਹ ਸੀ ਉਹ ਉਤਰ, ਜੋ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ । ਇਹ ਸੀ (ਗੁਰੂ) ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਕੁਰਬਾਨੀ, ਜਿਸਦੀ ਮਿਸਾਲ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ । ਬੇਗਾਨਿਆਂ ਦਾ ਧਰਮ ਰੱਖਣ ਬਦਲੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਣ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ।

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਇਸ ਪਾਸਿਓਂ ਨਿਸਚਿੰਤ ਹੋ ਗਏ । ਗੁਰਿਆਈ ਦਾ ਭਾਰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਕੇ ਆਪ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਏ । ਆਪਣੇ ਧਨ, ਆਪਣੀ ਇੱਜਤ, ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਬਦਲੇ ਕਈ ਸਿਦਕੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਂਦੇ ਰਹੇ ਹਨ । ਪਰ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੇ ਧਰਮ ਬਦਲੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕੇਵਲ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਹੀ ਹੋਏ ਹਨ ।

ਨੌਵੇਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦਿੱਲੀ ਪਹੁੰਚੇ ਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਰਾਪਤ ਕਰ ਗਏ । ਲੋਕਾਂ ਉਤੇ ਇਸ ਸ਼ਹੀਦੀ ਦਾ ਅਸਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪਿਆ । ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਰੋਹ ਦੀ ਅੱਗ ਸੁਲਘਣ ਲੱਗ ਪਈ । ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਰੋਹ ਦੇ ਜ਼ਜ਼ਬੇ ਨੂੰ ਬੜੀ ਯੋਗਤਾ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਿਆ ।

ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਨੇ ਜੋ ਕੁਛ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਸਭ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਾ ਛਲ ਸੀ ।

ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁਰੂ ਬਣੇ

ਜਿਸ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਿੱਲੀ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ, ਉਸੇ ਦਿਨ (ਵੀਰਵਾਰ, ਬਾਰਾਂ ਮੱਘਰ ਸੁਦੀ ਪੰਜ, ਸੰਮਤ ੧੭੩੨ ਬਿ. ੧੧ ਨਵੰਬਰ, ੧੯੭੫ ਈ.) ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁਰਿਆਈ ਦੀ ਗੱਦੀ 'ਤੇ ਬੈਠੇ । ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਗੁਰਿਆਈ ਦਾ ਤਿਲਕ ਬਾਬੇ ਬੁਢੇ ਦੀ ਬੰਸ, ਭਾਈ ਰਾਮ ਕੁਇਰ¹ ਨੇ ਦਿਤਾ । ਉਸ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਉਮਰ ਅੱਠ ਸਾਲ, ਦਸ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਉੱਠੀ ਦਿਨ² ਦੀ ਸੀ । ਏਨੀ ਛੋਟੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਹਜ਼ੂਰ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ ਬਣੇ ।

1. ਭਾਈ ਰਾਮ ਕੁਇਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੇਰਾਂ ਸਾਲ ਦੇ ਸਨ । ਮੈਕਾਲਿਫ਼, ਚੌਥਾ ਭਾਗ, ਪੰਨਾ ੩੯ ।, 2. ਗੁਰਪੁਰਬ ਨਿਰਣਯ, ਸ. ਕਰਮ ਸਿੰਘ, ਪਹਿਲੀ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਪੰਨਾ ੧੮੩ ।

ਨੌਂਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸੀਸ ਦਾ ਸਸਕਾਰ

ਭਾਈ ਜੈਤਾ, ਨੌਂਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸੀਸ ਲੈ ਕੇ ਰਤ ਦਿਨੇ ਮਨਜ਼ਲਾਂ ਮਾਰਦਾ ਕੀਰਤਪੁਰ ਜਾ ਪੁੱਜਾ । ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਪਤਾ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਸਿੱਖ ਭੇਜੇ ਸਨ, ਉਹ ਭਾਈ ਜੈਤੇ ਨੂੰ ਰਾਹ ਵਿਚ ਮਿਲ ਪਏ । ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੇ ਸੀਸ ਦਾ ਸਸਕਾਰ ਕੀਰਤਪੁਰ ਕਰਨਾ ਯੋਗ ਹੈ, ਜਾਂ ਅਨੰਦਪੁਰ । ਭਾਈ ਜੈਤੇ ਨੂੰ ਕੀਰਤਪੁਰ ਛੱਡ ਕੇ ਕੁਛ ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਜਾ ਪੁੱਜੇ । ਉਥੇ ਵੀ ਕੁਛ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਸੀਸ ਦਾ ਸਸਕਾਰ ਕੀਰਤਪੁਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਛ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੇ ਅੰਤਮ ਅਸਥਾਨ ਕੀਰਤਪੁਰ ਹੀ ਸਨ । ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਵਿਚ ਸਸਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਦਿਤਾ । ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਹੁਕਮ ਪਾ ਕੇ ਕੁਛ ਸਿੱਖ ਕੀਰਤਪੁਰ ਨੂੰ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਏ । ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹੀਦ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸੀਸ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਆਏ । ਸਿੱਖ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਦੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਪੁੱਜੇ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸੀਸ ਲੈ ਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਭਾਈ ਜੈਤੇ ਨੂੰ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲਾ ਕੇ ਛੁਰਮਾਇਆ, 'ਰੰਘਰੇਟੇ, ਗੁਰੂ ਕੇ ਬੇਟੇ ।' ਭਾਈ ਜੈਤਾ ਮਜ਼ਹਬੀ ਸੀ (ਅਛੂਤ ਬਰਾਦਰੀ ਵਿਚੋਂ) । ਏਹਾ ਭਾਈ ਜੈਤਾ ਪਿਛੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਕੇ ਜਿਉਣ ਸਿੰਘ ਬਣਿਆਂ ਤੇ ਚਮਕੋਰ ਦੇ ਯੁੱਧ ਵਿਚ ਸੂਰਮਿਆਂ ਵਾਂਗ ਲੜ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਇਆ ।

ਸਿੱਖ-ਸੰਗਤਾਂ ਵੈਰਾਗ ਮਈ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਦੀਆਂ ਅਨੰਦਪੁਰ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈਆਂ । ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੌਂਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸੀਸ ਵੇਖ ਕੇ ਗ੍ਰਾਮ ਵਿਚ ਛੁੱਬ ਗਈਆਂ । ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਦੇ ਕੇ ਚੁੱਪ ਕਰਾਇਆ । ਉਹਨਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, 'ਰੋਣਾ ਉਸਨੂੰ ਗਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਅਰਥ ਮਰ ਜਾਏ । ਸ਼ਹੀਦ ਤਾਂ ਕੌਮ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਜੀਵਨ ਦੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਰੋਇਆ ਜਾਏ । ਨੌਂਵੇਂ ਗੁਰਦੇਵ ਧਰਮ ਦੀ ਖਾਤਰ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ ਹਨ । ਉਹਨਾਂ ਪਿਛੋਂ ਰੋਣਾ ਸ਼ੋਭਾ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ ।' ਏਨੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਇਹ ਹੌਸਲਾ ਵੇਖ ਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈਆਂ ।

ਅੰਤ ਚੰਦਨ ਦੀ ਚਿਖਾ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਸਿੱਖੀ ਮਰਯਾਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਨੌਂਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸੀਸ ਦਾ ਸਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ । ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਉਤੇ ਦਸਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ 'ਸ਼ਹੀਦ ਗੰਜ' ਬਣਵਾਇਆ ।

ਇਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਸਿੱਖ ਲਹਿਰ ਵਿਚ ਇਕ ਨਵਾਂ ਮੇੜ ਆ ਗਿਆ । ਹਥਿਆਰ ਚੁਕਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਵੈ-ਰੱਖਿਆ ਦਾ ਹੁਣ ਹੋਰ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਹਿ ਗਿਆ¹ ।

ਲੱਖੀ ਸ਼ਾਹ ਆਨੰਦਪੁਰ ਵਿਚ

ਕੁਛ ਦਿਨ ਪਿਛੋਂ ਭਾਈ ਲੱਖੀ ਸ਼ਾਹ ਵਣਜਾਰਾ ਵੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਇਆ । ਉਹਨੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਦੀ ਤੇ ਪਿਛੋਂ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਸਸਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਵਾਰਤਾ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਸੁਣਾਈ । ਉਹਨੇ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਹੰਡੂ ਪੂੰਝਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, ‘ਮਹਾਰਾਜ ! ਉਸ ਵੇਲੇ ਵੇਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖ ਵੀ ਖੜੇ ਸਨ, ਜਦ ਇਹ ਸਾਕਾ ਵਰਤਿਆ । ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸਾਰੀ ਕੌਮ ਨੂੰ ਲਲਕਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿੱਖ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਰੀਰ ਚੁਕਣ ਵਾਸਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧੇ । ਹਿੰਦੂਆਂ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿਚ ਲੁਕੇ ਖਲੇ ਸਿੱਖ ਧੋਣਾਂ ਨੀਵੀਆਂ ਕਰਕੇ ਖਲੇ ਰਹੇ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਕੀਤੀ । ਸਭ ਉਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਭੈਅ ਛਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ।’

ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਦੇ ਭਵਿੱਖਤ ਵਾਕ

ਸੁਣ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਨੇਤਰ ਰੋਹ ਵਿਚ ਲਾਲ ਹੋ ਗਏ । ਆਪ ਜਗਾ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਬੋਲੇ, ‘ਭਾਈ ਲੱਖੀ ਸ਼ਾਹ ! ਸਮਾਂ ਆ ਲੈਣ ਦਿਉ । ਮੈਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਅਜੇਹਾ ਰੂਪ ਦਿਆਂਗਾ, ਜੋ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਲੁਕਾਇਆ ਨਾ ਲੁਕੇ, ਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਭੈ ਜਿਸਦੇ ਨੌਜੇ ਨਾ ਛੋਹੋ ।’

ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਵਰਨਣ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਕਰਦੇ ਹਨ :

ਅਧਮ² ਨੁਰੰਗੇ ਕਾਰਨ ਕੀਨਾ ।
ਪੁਨ ਫਿੰਡਮ³ ਪੁਰ⁴ ਫੇਰ ਸੁ ਦੀਨਾ ।
ਇਨ ਕੋ ਸਿਖ ਸਾਦਕ ਨਰ ਜੋਇ ।
ਧਰ⁵ ਕੋ ਲੇ ਸਸਕਾਰਹਿ ਸੋਇ ।
ਸੁਨਯੋ ਸਭ ਕਰ ਤ੍ਰਾਸ ਬਿਸਾਲਾ ।
ਕੋਇ ਨ ਬੋਲ ਸਕਯੋ ਤਿਸ ਕਾਲਾ ।

1. ਬਿੰਦੂ ਭੂਸਨ ਬੈਨਰਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੬ ।

2. ਨੀਚ, 3. ਢੰਡੋਰਾ, 4. ਸ਼ਹਿਰ, 5. ਸਰੀਰ

'ਹਮ ਹੈ ਸਿੱਖ', ਨ ਕਿਨਹੁ ਬਤਾਵਾ।
 ਦਬਕ ਰਹੇ ਨਿਜ ਨਿਜ ਘਰ ਥਾਵਾ।
 ਡਰਤ ਰਿਦੇ ਕੋ ਦੇਹ ਨ ਬਤਾਇ।
 ਸਾਹਿ ਬੰਧ ਹਮ ਕੇ ਮਰਵਾਇ।
 ਦੁਰ ਦੁਰ ਗਏ ਆਪਨੋ ਘਰ ਮੈ।
 ਨਹਿ ਮਾਨੀ ਸਿੱਖੀ ਕਿਸ ਪੁਰ ਮੈ।
 ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸੁਨ ਕਰ ਐਸੇ।
 ਗਰਜਤ ਬੋਲੇ ਜਲਧਰ¹ ਜੈਸੇ।
 ਇਸ ਬਿਧ. ਕੋ ਅਥ ਪੰਥ ਬਨਾਵੈ।
 ਸਕਲ ਜਗਤ ਮਹਿ ਬਹੁ ਬਿਦਤਾਵੈ।
 ਲਾਖਹੁ ਜਗ ਕੇ ਨਰ ਇਕ ਥਾਇ।
 ਤਿਨ ਮਹਿ ਮਿਲੇ ਏਕ ਸਿਖ ਜਾਇ।
 ਸਭ ਮਹਿ ਪ੍ਰਥਕ² ਪਛਾਨਯੋ ਪਰੈ।
 ਰਲੈ ਨ ਕਯੋ ਹੂੰ ਕੈ ਸਿਹੁ ਕਰੈ।
 ਜਥਾ ਬਕਨ³ ਮਹਿ ਹੰਸ ਨ ਛਘੈ।
 ਗਿਰੀਜਨ⁴ ਬਿਖੈ ਮੋਰ ਜਿਸ ਦਿਖੈ।⁵
 ਜਯੋ ਖਰਗਨ⁶ ਮਹਿ ਬਰੀ ਤੁਰੰਗ।⁷
 ਜਥਾ ਮ੍ਰਿਗਨ ਮਹਿ ਕੇਹਰ⁸ ਅੰਗ।
 ਤਿਮ ਨਾਨਾ ਭੇਖਨ ਕੇ ਮਾਹਿ।
 ਮਮ ਸਿਖ ਕੋ ਸਗਲੇ ਪਰਖਾਹਿ।

ਇਹ ਅਗੰਮੀ ਵਾਕ ਮਹਾਰਾਜਾ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਰਚਾਰ ਦਵਾਰਾ 'ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ'
 ਹੁਚ ਕੇ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ।

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਅਦੁੱਤੀ ਸ਼ਹਾਦਤ, ਦਸਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਦੇ ਵੀ
 ਨਹੀਂ ਛੁੱਲੇ। ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜਾ ਉਸ ਧਰਮ ਹੇਤ ਹੋਈ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਾ
 ਹੁਰਣ ਇਹਨਾਂ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਕਰਦੇ ਹਨ :-

1. ਬੱਦਲ,
2. ਪਹਿਲਾਂ,
3. ਬਗਲੇ,
4. ਪਹਾੜ,
5. ਦਿੱਸੇ,
6. ਜਾਹੈ,
7. ਘੋੜਾ,
8. ਸੇਰ,
9. ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਰੁੱਤ ਪਹਿਲੀ, ਅੰਸੂ।

ਤਿਲਕ ਜੰਥੂ ਰਾਖਾ ਪ੍ਰਭ ਤਾਕਾ।
 ਕੀਨੋ ਬਡੋ ਕਲੂ ਮਹਿ ਸਾਕਾ।
 ਸਾਧਨਿ ਹੇਤਿ ਇਤੀ ਜਿਨਿ ਕਰੀ।
 ਸੀਸ ਦੀਆ, ਪਰ 'ਸੀ' ਨ ਉਚਰੀ। ੧੩।
 ਧਰਮ ਹੇਤ ਸਾਕਾ ਜਿਨਿ ਕੀਆ।
 ਸੀਸ ਦੀਆ ਪਰੁ ਸਿਰਰੁ ਨ ਦੀਆ।
 ਨਾਟਕ ਚੇਟਕ ਕੀਏ ਕੁਕਾਜਾ।
 ਪ੍ਰਭ ਲੋਗਨ ਕਹਿ ਆਵਤ ਲਾਜਾ। ੧੪।

ਦੇਹਰਾ : ਠੀਕਰਿ ਫੋਰਿ ਦਲੀਸਿ ਸਿਰਿ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰ ਕੀਯਾ ਪਯਾਨ।

ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸੀ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰੀ ਨ ਕਿਨਹੂੰ ਆਨ। ੧੫।
 ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਕੇ ਚਲਤ ਭਯੋ ਜਗਤ ਕੋ ਸੋਕ।
 ਹੈ ਹੈ ਹੈ ਸਭ ਜਗ ਭਯੋ, ਜੈ ਜੈ ਜੈ ਸੁਰ ਲੋਕ। ੧੬।

ਆਪਣੇ ਬਦਲੇ, ਆਪਣੇ ਮਾਲ-ਧਨ ਬਦਲੇ, ਆਪਣੀ ਅਣਖ ਆਨ, ਆਪਣੇ
 ਧਰਮ ਬਦਲੇ ਅਨੇਕਾਂ ਬਲੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਂਦੇ ਆਏ ਹਨ; ਪਰ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੇ ਧਰਮ
 ਵਾਸਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਣਾ, ਇਹ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਹੀ
 ਹਿੱਸੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ
 ਨੂੰ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਵਾਸਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਅਨੋਖੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨੇ ਸਾਰੀ
 ਕੌਮ ਨੂੰ ਹਲੂਣ ਦਿਤਾ। ਮੌਤ ਦਾ ਨਾਨ ਸੁਣਕੇ ਬਰ ਬਰ ਕੰਬਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ,
 ਮਰਨ-ਚਾ ਅੰਗੜਾਈਆਂ ਲੈਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਰੋਹ ਨਾਲ ਗੁੱਸੇ ਦੀ ਅੱਗ ਸੁਲਘਣ
 ਲੱਗ ਪਈ। ਲੋੜ ਸੀ ਉਸ ਵੇਲੇ ਉਸ ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਸੁਲਘਦੀ ਅੱਗ ਨੂੰ ਭਾਬੜਾਂ
 ਵਿਚ ਬਦਲ ਦੇਣ ਦੀ। ਇਹ ਕੰਮ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸੰਭਾਲ
 ਲਿਆ।

ਗੁਰ-ਗੱਦੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕੁਛ ਸਾਲ

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤਿੰਨ ਰਾਹ ਸਨ। ਪਹਿਲਾ, ਕਿ ਆਪ ਅਮਨ ਨਾਲ ਮਾਲਾ ਫੇਰਨ ਤੇ ਭਜਨ ਕਰਨ ਵਿਚ ਲੀਨ ਰਹਿੰਦੇ। ਮੱਥਾ ਟੇਕਣ ਵਾਲੇ ਬਥੇਰੇ ਸਨ, ਚੜ੍ਹਾਵਾ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਘਾਟਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇਕੋ ਸ਼ਰਤ ਸੀ, ਕਿ ਮਾੜਿਆਂ ਤੇ ਨਿਰਦੋਸ਼ਾਂ ਉਤੇ ਜੁਲਮ ਹੁੰਦਾ ਵੇਖ ਕੇ ਆਪ ਜ਼ਾਲਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਵਾਜ਼ ਨਾ ਉਠਾਉਂਦੇ। ਪਰ ਇਹ ਕਮਜ਼ੋਰ ਰਸਤਾ ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਬਲਵਾਨ ਆਤਮਾ ਨੇ ਪਰਵਾਨ ਨਾ ਕੀਤਾ। ਦੂਸਰਾ ਰਾਹ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਵਾਂਗ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਧਰਮ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਦੇਂਦੇ। ਇਹ ਨੁਸਖਾ ਅਜ਼ਮਾਇਆ ਜਾ ਚੁਕਾ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਨੇ ਨਕਾਰੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਕੌਮ ਦੇ ਠੰਢੇ ਹੋ ਚੁਕੇ ਲਹੂ ਵਿਚ ਗਰਮੀ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿਤੀ, ਚੰਗਿਆਝੀਆਂ ਛੁੱਟਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਜ਼ਾਲਮ ਨੂੰ ਜੁਲਮ ਤੋਂ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਕੀ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੇ ਖੂਨ ਅੰਦਰ ਦਿਲ ਭਿਜਦੇ ਹਨ, ਪੱਥਰ ਨਹੀਂ। ਜ਼ਾਲਮ ਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿਚ ਦਿਲ ਦੀ ਥਾਂ ਪੱਥਰ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਖੂਨ ਨਾਲ ਪਸੀਜਦਾ ਨਹੀਂ। ਤੇ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਪੱਥਰ ਦਾ ਇਕੋ ਇਲਾਜ ਹੈ, ਲਵੇ ਤਾਕਤ ਦਾ ਹਥੜਾ ਹੱਥ ਵਿਚ, ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਤੋੜ ਕੇ ਟੁਕੜੇ ਕਰ ਦਿਹੋ, ਜੱਗਾ ਜੱਗਾ ਕਰਕੇ ਰੇਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਦਿਹੋ, ਤਾਂਕਿ ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਪਾਂਧੀ ਨੂੰ ਠੋਕਰ ਲਗਾਉਣ, ਜੇਗਾ ਨਾ ਰਹਿ ਜਾਏ। ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਤੀਸਰਾ ਇਕੋ ਰਸਤਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ ਕਲਗੀਧਰ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਕਿ ਜੁਲਮ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਜੀਵਨ ਭਰ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਪਿਛੋਂ 'ਜ਼ਫਰਨਾਮੇ' ਵਿਚ ਆਪ ਸਿਧਾਂਤ ਵਜੋਂ ਲਿਖਦੇ ਹਨ :

ਚੂੰ ਕਾਰ ਅਜ਼ ਹਮਹ ਹੀਲ ਤੇ ਦਰ ਗੁਜਸਤ।

ਹਲਾਲਸਤ ਬੁਰਦਨ ਬ-ਸਮਸ਼ੇਰ ਦਸਤ। ੨੨।

(ਸਾਰਿਆਂ ਹੀਲਿਆਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲੰਘ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਹੱਥ ਵਿਚ ਤਲਵਾਰ ਉਠਾ ਲੈਣਾ ਧਰਮ ਹੈ।)

ਸਾਰੇ ਢੰਗ ਅਜ਼ਮਾਏ ਜਾ ਚੁਕੇ ਸਨ । ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਤਕ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਤਰੀਕੇ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਜ਼ਾਲਮ ਜੁਲਮ ਤੋਂ ਬਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਇਆ । ਹੁਣ ਇਕੋ ਰਾਹ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ, ਲੜਾਈ ਦਾ, ਇਕ ਲੰਮੇ ਘੋਲ ਦਾ, ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਜਵਾਬ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਦੇਣ ਦਾ । ਸੋ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਰਸਤਾ ਅਪਣਾ ਲਿਆ ।

ਛੈਸਲਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਰ ਅਜੇ ਤਿਆਰੀ ਵਾਸਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ । ਇਕ ਵੱਡੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਟੱਕਰ ਸੀ । ਉਸਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ।

ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਛੋੜੀ ਜਥੇ-ਬੰਦੀ ਲਗਭਗ ਟੁੱਟ ਚੁੱਕੀ ਸੀ । ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਆਖਰੀ ਜੰਗ (ਕਰਤਾਰਪੁਰ) ਤੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਹਿਲੇ ਯੁੱਧ (ਢੰਗਾਣੀ) ਵਿਚ ਅਟਸਟੇ ਬਵੰਜਾ ਸਾਲ ਦੀ ਵਿੱਖ ਸੀ । ਸੱਤਵੀਂ, ਅੱਠਵੀਂ ਤੇ ਨੌਂਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਨੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਇਆ । ਸਿੱਖਾਂ ਕੋਲ ਸ਼ਸਤਰ ਤਾਂ ਰਹੇ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਰਤਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਨਾ.ਰਿਹਾ । ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਤਜਰਬਾਕਾਰ ਜਰਨੈਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਸਨ । ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਓਂ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ।

ਇਹ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਕਿ ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਉਮਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਮਸਾਂ ਨੋਂ ਬਰਸ ਦੀ ਸੀ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਤੇ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ । ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਏਸੇ ਲੋੜ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ । ਉਹਨਾਂ ਆਪਣੀ ਅੱਖਰੀ ਵਿੱਦਿਆ ਤੇ ਸ਼ਸਤਰ ਅਭਿਆਸ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਰੀ ਰਖਿਆ । ਕਠਿਨ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਫਲ ਆਪ ਹਿੰਦੀ ਤੇ ਛਾਰਸੀ ਦੇ ਮਹਾਨ ਵਿਦਵਾਨ ਬਣ ਗਏ । ਆਪ ਜੀ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਇਸ ਦਾ ਪਰਤੱਖ ਸਬੂਤ ਹਨ । ਨਾਲ ਨਾਲ ਆਪ ਨੇ ਸ਼ਸਤਰ ਵਿੱਦਿਆ ਵਿਚ ਵੀ ਕਮਾਲ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਿਆ ।

ਇਕ ਪਾਸੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸਾਇਆ ਸਿਰ ਤੋਂ ਉਠ ਗਿਆ ਤੇ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਬੜੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਚੁੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਪੈ ਗਈਆਂ । ਮਹਾਰਾਜ਼ ਉਮਰ ਦੇ ਲਿਹਾਜ਼ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਗੰਭੀਰ ਹੋ ਗਏ । ਹਰ ਕੰਮ ਨੂੰ ਆਪ ਬੜੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਤੇ ਹਰ ਮਸਲੇ ਉਤੇ ਛੂੰਘੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ।

ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਛੋੜੀ ਜਰਨੈਲਾਂ ਵਾਂਗ ਨਿਯਮ-ਬੱਧ ਸੀ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਆਪ ਪਾਠ ਕਰਦੇ, ਫਿਰ ਆਸਾ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰ ਦਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਦੇ । ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਕਥਾ ਪਿਛੋਂ ਆਪ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਂਦੇ ।

ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਭੋਜਨ ਪਿਛੋਂ ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਆਪ ਸਿਕਾਰ ਖੇਡਦੇ, ਸ਼ਸਤਰ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ, ਫੇਕੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਕਰਾ ਕੇ ਯੁੱਧ ਵਿੱਦਿਆ ਸਿਖਦੇ ਤੇ ਢਾਡੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀਆਂ ਵਾਰਾਂ ਸੁਣਦੇ। ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪ ਸਦਾ ਏਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਂਦੇ, 'ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੇ ਮਹਾਵਾਕ ਈਸ਼ਵਰੀ-ਬਾਣੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਸਾਮੂਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਤੱਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਂਤ ਸਰੂਪ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਮਹਾਰਾਜ ਫੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ:

‘ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਿਲੈ ਤਾਂ ਜੀਵਾਂ ਤਨੁ ਮਨੁ ਥੀਵੈ ਹਰਿਆ।

‘ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਆਸ਼ਾ ਹੈ, ਜਿੰਦਗੀ ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਹੈ। ‘ਨਾਮ’ ਹੀ ਇਨਸਾਨ ਨੂੰ ਜਿਉਂਦਿਆਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਨਾਮ-ਸਿਮਰਨ ਵੱਲੋਂ ਕਦੇ ਅਵੇਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਪਰ ਜੀਵਨ ਗੁਜ਼ਾਰਨਾ ਕੇਹੋ ਜੇਹਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਜਿਸ ਵਿਚ ਤਨ ਤੇ ਮਨ ਦੋਵੇਂ ਹਰੇ ਰਹਿਣ, ਬਲਵਾਨ ਰਹਿਣ। ਸਿੱਖ ਦਾ ਮਨ ਬਲਵਾਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭੈਅ ਨਾ ਮੰਨੇ। ਨਾਲ ਹੀ ਤਨ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਜਾਲਮ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਮਨ ਨਾਮ-ਸਿਮਰਨ ਨਾਲ ਬਲਵਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਤਨ ਚੰਗੀ ਖੁਗਾਕ ਤੇ ਸਰੀਰਕ ਅਭਿਆਸ ਨਾਲ। ਬਲਵਾਨ ਤਨ ਤੇ ਮਨ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਨਹੋਆ ਜੀਵਨ ਹੈ।

‘ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਫੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ :

‘ਭੈ ਕਾਹੂ ਕਉ ਦੇਤ ਨਹਿ ਨਹਿ ਭੈ ਮਾਨਤ ਆਨਿ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਗਿਆਨੀ ਤਾਹਿ ਬਖਾਨਿ।

‘ਸੌ, ਨਾ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਡਰੋ, ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਡਰਾਵੋ। ਡਰੇਗਾ ਉਹ ਨਹੀਂ, ਜਿਸਦੇ ਅੰਦਰ ਡਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਤਾਣ ਉਹ ਨਹੀਂ ਡਰਾਵੇਗਾ, ਜਿਸਦੇ ਅੰਦਰ ਸਰੀਰਕ ਬਲ ਦੇ ਨਾਲ ਆਤਮਕ ਗਿਆਨ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਪ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹੋ, ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮਕ ਗਿਆਨ ਦੇਵੇਗੀ। ਆਪ ਸ਼ਸਤਰ-ਧਾਰੀ ਬਣੋ, ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਲਵਾਨ ਹੋਵੋਗੇ। ਸਮੇਂ ਦੀ ਮੰਗ ਹੈ, ਤੇ ਸਾਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਏਸੇ ਵਿਚ ਹੈ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹਰ ਸਿੱਖ ਸ਼ਸਤਰ-ਧਾਰੀ ਹੋਵੇ। ਜੋ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ ਹਥਿਆਰ, ਜੰਗ ਵਿਚ ਕੰਮ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੋਰ ਸਾਮਾਨ ਭੇਟਾ ਕਰਨਗੇ, ਉਹਨਾਂ ਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ।’

ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਬੜਾ ਜਲਾਲ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਤੇ ਉੱਚੇ ਵਿਚਾਰ ਸੁਣਨ ਵੇਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਉਤੇ ਬੜਾ ਪਰਭਾਵ ਪੈਂਦਾ। ਹਜ਼ੂਰ ਆਪ ਸ਼ਸਤਰ

ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ, ਨਾਲ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਸਤਰ ਵਿੱਦਿਆ ਪਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਂਦੇ ।

ਕੌਮਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ-ਪੱਧਰ ਉੱਚਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਨਹੋਏ ਸਾਹਿਤ ਦੀ ਬੜੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਏਸ ਲੋੜ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਵੀ ਉੱਦਮ ਅੰਭ ਦਿਤਾ । ਚੰਗੇ ਚੰਗੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੂੰ ਕੋਲ ਬੁਲਾ ਕੇ, ਮਹਾਰਾਜ਼ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਤਕਾਰ ਕਰਦੇ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੀਰ-ਸਾਹਿਤ ਲਿਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਰਦੇ । ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਦੇ ਦੀਵਾਨਾਂ ਵਿਚ ਆਪ ਢਾਡੀਆਂ ਪਾਸੋਂ ਸੂਰਮਿਆ ਦੀਆਂ ਵਾਰਾਂ ਸੁਣਦੇ । ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖਾਂ ਉਤੇ ਪੈਣਾ ਸੁਭਾਵਕ ਸੀ । ਮਾਲਾ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਹੁਣ ਯੋਧਿਆਂ ਦੇ ਗਾਤਰੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਤੇ ਮੋਚਿਆਂ ਉਤੇ ਕਮਾਨਾਂ ਵੀ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਲੱਗੀਆਂ । ਮੁਕਦੀ ਗੱਲ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇਹ ਪੱਕੇ ਵਿਚਾਰ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਭਰ ਦਿਤੇ, ਕਿ ਹੁਣ ਜੂਲਮ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ।

ਬੜੇ ਲੰਮੇ ਘੋਲ ਵਾਸਤੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਧੀਰਜਵਾਨਾਂ ਵਾਂਗ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ । ਪਰ ਸਮੇਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿਚ ਉਪਰੋਂ ਉਪਰੋਂ ਵਾਤਾਵਰਣ ਸ਼ਾਂਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂਕਿ ਤਿਆਰੀ ਵਾਸਤੇ ਪੂਰਾ ਸਮਾਂ ਮਿਲ ਜਾਏ ।

ਕੁਦਰਤ ਵੱਲੋਂ ਸਮਾਂ ਵੀ ਮਿਲ ਗਿਆ । ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੱਖਣ ਦੀ ਲੰਮੀ ਮੁਹਿੰਮ ਵਿਚ ਫਸ ਗਿਆ । ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਹਦਾ ਧਿਆਨ ਪੰਜਾਬ (ਖਾਸ ਕਰ ਸਿੱਖ ਲਹਿਰ) ਵੱਲੋਂ ਪਾਸੇ ਹੋ ਗਿਆ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਲਾਭ ਉਠਾਇਆ ।

ਸਿੱਖੀ ਵਿਚ ਇਸ ਨਵੇਂ ਮੋੜ ਦਾ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖ ਸੰਸਾਰ 'ਤੇ ਅਸਰ ਪਿਆ । ਦਲੇਰ ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਜਿੱਤਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੜੇ ਚਾਅ ਨਾਲ ਕਰਦੇ । ਉਹ ਆਪ ਹਥਿਆਰ ਹਾਸਲ ਕਰਦੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਪਾਸ ਭੇਟਾ ਵਜੋਂ ਵੀ ਪੁਚਾਉਂਦੇ । ਏਸਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ਹੋਰ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਿਆ ।

ਪਸ਼ਮੀਨੇ ਦੀ ਚਾਂਦਨੀ

ਦੂਰ ਦੂਰ ਦੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁ-ਮੁੱਲੀਆਂ ਭੇਟਾ ਲਿਆਉਂਦੀਆਂ । ੧੭੩੮ ਬਿ. ਦੀ ਵਿਸਾਖੀ ਨੂੰ ਕਾਬਲ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਮਸੰਦ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਆਈ । ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕੀਮਤੀ ਵਸਤੂਆਂ ਨਾਲ ਉਹ ਇਕ ਬਹੁ-ਮੁੱਲੀ ਪਸ਼ਮੀਨੇ ਦੀ ਚਾਂਦਨੀ ਭੇਟਾ ਵਜੋਂ ਲਿਆਈ । ਇਹ ਇਕ ਲਖਪਤੀ ਸੌਦਾਗਰ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਵੱਲੋਂ 'ਸੁਖਣਾ ਭੇਟਾ' ਵਜੋਂ ਸੀ । ਉਹ

ਪੰਜ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਇਆ ਸੀ । ਉਹਨੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਕੀਤੀ । ਉਹਦੀ ਆਸ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ । ਉਹਨੇ ਢਾਈ ਲੱਖ ਰੁਪਏਂ ਖਰਚ ਕੇ ਇਹ ਪਸ਼ੀਨੇ ਦੀ ਚਾਂਦਨੀ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾਈ, ਜਿਸ ਉਤੇ ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਤਿੱਲੇ ਦਾ ਕੰਮ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ । ਉਸਦੀ ਸ਼ਾਨ ਬੜੀ ਸੁੰਦਰ ਤੇ ਬੇਮਿਸਾਲ ਸੀ।

ਰਾਜਾ ਰਤਨ ਰਾਏ ਤੇ ਪਰਸਾਦੀ ਹਾਥੀ

ਏਸੇ ਸਾਲ ਦੀਪ ਮਾਲਾ ਦੇ ਮੌਕਿਆ 'ਤੇ ਆਸਾਮ ਦਾ ਰਾਜਾ ਰਤਨ ਰਾਏ ਦਰਸ਼ਨ ਹਿਤ ਅੰਨੰਦਪੁਰ ਆਇਆ । ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਜਦੋਂ ਆਸਾਮ ਗਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਰਾਏ ਨੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੀ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਬਹੁਤ ਪਰਸੰਨ ਹੋਏ । ਰਾਜੇ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਵਰ ਦਿਤਾ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਵਰ ਨਾਲ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਰਤਨ ਰਾਏ ਜਨਮਿਆਂ । ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਜਦ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਰਾਏ ਸੁਰਗਵਾਸ ਹੋ ਗਿਆ । ਰਤਨ ਰਾਏ ਆਪਣੀ ਮਾਤਾ ਕੋਲੋਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਸੁਣਦਾ । ਮਾਂ ਕੋਲੋਂ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਕਿ ਉਸਦਾ ਜਨਮ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੇ ਵਰ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਅਥਾਹ ਸ਼ਰਧਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ । ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਨੇ ਤਾਂ ਉਹਦੇ ਮਨ ਉਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਰਭਾਵ ਪਾਇਆ । ਇਕ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਬੜੀ ਦਿੜ੍ਹਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, “ਮਾਤਾ ਜੀ ! ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਨੇ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਵਾਰ ਦਿਤਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ—ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ—ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਾਸਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਵਾਂਗਾ।”

“ ਹਾਂ, ਲਾਲ ਜੀ ! ਹਰ ਹਿੰਦੂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਧਰਮ-ਰੱਖਿਅਕ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰੱਖੋ । ਆਪਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ । ਆਪ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਭੇਟਾ ਵਾਸਤੇ ਯੋਗ ਵਸਤੂਆਂ ਤਿਆਰ ਕਰਾਵੋ ।”

ਰਾਜਾ ਰਤਨ ਰਾਏ ਆਪਣੀ ਮਾਤਾ ਤੇ ਵਜੀਗਾਂ ਸਣੇ ਅੰਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਦਰਸ਼ਨ ਹਿਤ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ । ਦਸਵੇਂ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਰਭਾਵਤ ਹੋਇਆ । ਉਹ ਬਹੁਤ ਕੀਮਤੀ ਭੇਟਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ : ਪੰਜ ਦਰਿਆਈ ਘੋੜੇ ਸਣੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਜੀਨਾਂ ਦੇ, ਇਕ ਪੰਜ-ਕਲਾ ਹਥਿਆਰ, ਜੋ ਕਲਾ ਦਬਾਉਣ ਨਾਲ ਵੱਖਰੇ ਵੱਖਰੇ ਰੂਪ ਵਟਾ ਲੈਂਦਾ ਸੀ । ਇਕ ਚੰਦਨ ਦੀ ਚੌਕੀ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਕਲਾ ਦਬਾਉਣ ਨਾਲ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਹਾਥੀ-ਦੰਦ ਦੀਆਂ ਪੁਤਲੀਆਂ ਨਿਕਲ

ਕੇ ਚੌਪੜ ਖੇਡਣ ਲਗ ਪੈਂਦੀਆਂ ਸਨ । ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜ਼ੇਵਰ ਤੇ ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਾਤ ਸਨ । ਸਭ ਤੋਂ ਕੀਮਤੀ ਸੀ ਪਰਸਾਦੀ ਹਾਥੀ । ਛੋਟਾ ਕੱਦ, ਸਡੱਲ ਸਰੀਰ, ਸੁੰਡ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮੱਥੇ ਤੇ ਕੰਡ ਉਤਦੀ ਪੂਛਲ ਤਕ ਇਕ ਸਫੈਦ ਧਾਰੀ ਸੀ । ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ । ਸੁੰਦਰਤਾ ਵਿਚ ਉਹਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੇ ਹੋਰ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ । ਉਹਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਨੋਖੇ ਕਰਤਬ ਸਿਖਾਏ ਗਏ ਸਨ । ਉਹ ਸੁੰਡ ਵਿਚ ਗੰਗਾ ਸਾਗਰ ਫੜ ਕੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਹੱਥ ਮੁੰਹ ਧੁਆਉਂਦਾ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੌਰ ਫੜ ਕੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਝੁਲਾਉਂਦਾ, ਤੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਚਲਾਏ ਹੋਏ ਤੀਰ ਦੌੜ ਕੇ ਫੜ ਲਿਆਉਂਦਾ । ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਦਭੁਤ ਸੀ ਉਹ ਜਾਨਵਰ । ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਹੁਮੁੱਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਭੇਟਾ ਵਜੋਂ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਰਤਨ ਰਾਏ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕੁਝ ਅਭਿਮਾਨ ਵੀ ਸੀ । ਪਰ ਜਦ ਉਹਨੇ ਕਾਬਲ ਵਾਲੀ ਚਾਂਦਨੀ ਵੇਖੀ, ਉਹਦਾ ਸਾਰਾ ਮਾਣ ਟੁੱਟ ਗਿਆ । ਉਹ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦਾ ਰਾਜਾ, ਗੁਰੂ ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਵੇਖ ਕੇ ਦੰਗ ਰਹਿ ਗਿਆ ।

ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਰਤਨ ਰਾਏ ਦਾ ਬਹੁਤ ਆਦਰ ਮਾਣ ਕੀਤਾ । ਰਾਜਾ ਕਈ ਦਿਨ ਅੰਨਦਪੁਰ ਰਿਹਾ । ਉਹ ਸਾਰਾ ਪਰਵਾਰ ਬੜੇ ਪਰਸੰਨ ਚਿੱਤ ਵਾਪਸ ਗਏ ।

ਇਹਨੀਂ ਦਿਨੀਂ ਹੀ ਜੋਧ ਪੁਰ ਦੇ ਰਾਜਾ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਪੰਜ ਵਧੀਆਂ ਘੋੜੇ (ਸਣੇ ਕੀਮਤੀ ਸਾਜ਼) ਭੇਟਾ ਆਏ । ਸੌਦਾਗਰ ਗਗਨ ਮੱਲ ਸ਼ਿਕਾਰ ਪੁਰੀਏ ਨੇ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਤੋਹਫੇ ਅਰਪਨ ਕੀਤੇ । ਹੋਰ ਵੀ ਸੰਗਤਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਮਤੀ ਤੋਹਫੇ ਤੇ ਹਥਿਆਰ ਰੋਜ਼ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ।

ਉਸ ਸਮੇਂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਵੱਡੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਮਾਮਾ ਕਿਰਪਾਲ ਤੇ ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਸਨ । ਘਰ ਦਾ ਸਾਰਾ ਮਾਲੀ ਪਰਬੰਧ ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਦੇ ਹੱਥ ਸੀ । ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਹੋਰ ਸਾਥੀ ਸਨ, ਸੋਢੀ ਸੂਰਜ ਮੱਲ ਦੇ ਪੋਤਰੇ (ਗੁਲਾਬ ਰਾਏ ਤੇ ਸ਼ਾਮ ਦਾਸ), ਬੀਬੀ ਵੀਰੋ ਦੇ ਪੰਜੇ ਪੁੱਤਰ (ਸੰਗੇ ਸ਼ਾਹ, ਜੀਤ ਮੱਲ, ਗੁਲਾਬ ਰਾਏ, ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਤੇ ਮਾਹਰੀ ਚੰਦ) ਦਇਆ ਰਾਮ, ਸੰਘਾ ਪ੍ਰੇਹਤ, ਦਲਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਬਲਜੀਤ ਰਾਜਪੂਤ, ਸੁਖਾ ਨੰਦ, ਭਾਈ ਆਲਮ, ਭਾਈ ਬਚਿਤ੍ਰ ਰਾਠੋੜ, ਭਾਈ ਕੀਰਤੀ, ਭਾਈ ਮਨੀਆਂ, ਆਦਿ ।

ਦੂਸਰਾ ਵਿਆਹ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਨਾਲ

ਇਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਇਕ ਸ਼ੁਭ ਘਟਨਾ ਹੋਰ ਹੈ, ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਦੂਸਰੀ ਸ਼ਾਦੀ । ਵਿਸਾਖੀ ਦਾ ਮੇਲਾ ਅੰਨਦਪੁਰ ਬਹੁਤ ਲੱਗਿਆ ਕਰਦਾ ਸੀ । ਦੂਰੋਂ ਨੇਡਿਓ ਬੇਅੰਤ

ਸੰਗਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ । ਸੰਮਤ ੧੯੪੧ ਬਿ. ਦੀ ਵਿਸਾਖੀ ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨਾਲ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਰਨ (ਖੱਤਰੀ, ਗੋਤ ਕਮਰਾਵ) ਵੀ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ । ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਕੰਨਿਆਂ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਵੀ ਸਨ । ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰਾਮ ਸਰਨ ਨੇ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਕਿ ਉਸਦੀ ਕੰਨਿਆਂ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ, ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੀ ਪਤਨੀ ਬਣੇਗੀ । ਸੋ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਪਾਲਕੀ ਵਿਚ ਬਹਿ ਕੇ ਅੰਨਦਪੁਰ ਆਏ । ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਰਨ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਅੱਗੇ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ‘‘ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੇ ਵਾਲੀ, ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਨਮਾਣੇ ਸਿੱਖ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਪਰਵਾਨ ਹੋਵੇ । ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕੰਨਿਆਂ ਸੁੰਦਰੀ ਬਾਰੇ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਚੁਕਾ ਹਾਂ । ਆਪ ਪਰਵਾਨ ਕਰੋ, ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਦਾਸੀ ਬਣਾ ਲਵੋ ।’’

ਮੈਕਾਲਿਫ਼ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, ‘‘ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੂਸਰਾ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਰਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਪਰ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਉਤੇ ਉਹ ਮੰਨ ਗਏ, ਤੇ ਥੋੜੇ ਦਿਨਾਂ ਪਿਛੋਂ ਬੜੀ ਧੂਮ ਧਾਮ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ।’’ ਵਿਆਹ ਦੀ ਰਸਮ ਸੱਤ ਵਿਸਾਖ ਨੂੰ ਅੰਨਦਪੁਰ ਵਿਚ ਹੋਈ ।

ਹਰ ਧਰਮ ਉਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਰਵਾਜ਼ਾਂ ਤੇ ਕਦਰਾਂ ਕੀਮਤਾਂ ਦਾ ਪਰਭਾਵ ਹੋਇਆ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤੇ ਵਿਆਹ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਰਵਾਜ਼ ਆਮ ਸੀ । ਸਗੋਂ ਬਹੁਤੇ ਵਿਆਹ ਖਾਨਦਾਨ ਦੇ ਵੱਡਪਣ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ । ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਏ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਮੌਜੂਦ ਸੀ । ਸੋ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸੰਗਤ ਤੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦਾ ਇਹ ਸੁਝਾਉ ਮੰਨਣਾ ਪਿਆ ।

ਇਹ ਵੀ ਰਵਾਜ਼ ਸੀ, ਕਿ ਰਾਜਿਆਂ ਮਹਾਰਾਜਿਆਂ ਤੇ ਧਾਰਮਕ ਆਗੂਆਂ ਵਾਸਤੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਲੋਕ ਯੋਗ ਕੰਨਿਆਂ ਦੇ ਡੋਲੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਇਸ ਰਸਮ ਨੂੰ ਦੋਹਾਂ ਘਰਾਂ ਦੀ ਇੱਜਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ । ਏਸੇ ਰਸਮ ਅਨੁਸਾਰ ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਡੋਲੇ—ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਵੱਲੋਂ—ਅੰਨਦਪੁਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ।

ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਦੀ ਕੁੱਖਾਂ ਵੱਡਾ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ੨੩ ਮਾਘ, ੧੯੪੩ ਬਿ. ਨੂੰ ਅੰਨਦਪੁਰ ਵਿਖੇ ਜਨਮੇ ।

ਬਾਕੀ ਤਿੰਨੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਮਾਤਾ ਜੀਤੇ ਜੀ ਦੇ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜਨਮ
ਦੀਆਂ ਤਾਰੀਖਾਂ ਇਉਂ ਹਨ :

ਸਾ: ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ੨੧ ਚੇਤ, ੧੯੪੭ ਬਿ. ਅੰਨੰਦਪੁਰ ।

ਸਾ: ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ੬ ਮਾਘ, ੧੯੫੩ ਬਿ. ਅੰਨੰਦਪੁਰ ।

ਸਾ: ਫਤਹਿ ਸਿੰਘ ਜੀ ੪ ਫੱਗਣ, ੧੯੫੫ ਬਿ. ਅੰਨੰਦਪੁਰ ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਤੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦਾ ਵਿਰੋਧ

ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ 'ਅਕਾਲ ਤਖਤ' ਰਚ ਕੇ ਸਾਮੁਣੇ ਕੌਮੀ ਝੰਡਾ (ਕੇਸਰੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਾਹਿਬ) ਝੁਲਾਇਆ ਸੀ । ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਸਿੱਖ-ਮੱਤ ਧਾਰਮਕ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਰਾਜਸੀ-ਧਰਮ ਵੀ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ । ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਛੋਜਾਂ ਝੰਡੇ ਝੁੱਲਾ ਕੇ ਤੇ ਨਗਾਰੇ ਖੜਕਾ ਕੇ ਜੰਗਾਂ ਯੁਧਾਂ ਵਿਚ ਜੂਝਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ । ਪਿਛੋਂ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਨੀਤੀ ਵੀ ਕੁਛ ਤਬਦੀਲ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦਾ ਕਾਰਜ-ਕਰਮ ਵੀ ਉਸਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਹੋ ਗਿਆ । ਸੱਤਵੇਂ, ਅੱਠਵੇਂ ਤੇ ਨੌਵੇਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਜੀਵਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਗੁਜ਼ਾਰਿਆ । ਸਿੱਖ ਵੀ ਅਮਨ ਪਸੰਦੀ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ ਸਨ । ਪਰ ਐਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਸਖਤ ਨੀਤੀ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤਲਵਾਰ ਉਠਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰ ਦਿਤਾ । ਕੇਸਰੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਝੁਲਾ ਕੇ ਸਿੱਖ ਛੋਜੀ ਕਵਾਇਦ ਤੇ ਹੋਰ ਜੰਗੀ ਖੇਡਾਂ ਕਰਦੇ ।

ਇਕ ਦਿਨ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਖਲੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੱਖ ਜੀ ਆਪਣੀ ਸੈਨਾ ਦੀ ਕਵਾਇਦ ਵੇਖ ਰਖੇ ਸਨ । ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਕੋਲ ਹੀ ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਤੇ ਮਾਮਾ ਕਿਰਪਾਲ ਜੀ ਖਲੇ ਸਨ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਦੀਵਾਨ ਵੱਲ ਵੇਖ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਦੀਵਾਨ ਜੀ ! ਅਕਾਲ ਦੀ ਸੈਨਾ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ । ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਬਖਸ਼ਿਆ ਹੋਇਆ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਾਹਿਬ ਇਹਨਾਂ ਪਾਸ ਹੈ । ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਕ ਨਗਾਰੇ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ ।’’

‘‘ਮਹਾਰਾਜ ! ਉਹ ਵੀ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਇਗਾ ।’’ ਦੀਵਾਨ ਦੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਕਿਹਾ ।

ਰਣਜੀਤ ਨਗਾਰਾ

ਛੇਤੀ ਹੀ ਦੀਵਾਨ ਨੇ ਇਕ ਸੁੰਦਰ ਨਗਾਰਾ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ । ਗੁਰਦੇਵ ਵੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਪਰਸੰਨ ਹੋਏ । ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਧਰਿਆ ‘ਰਣਜੀਤ ਨਗਾਰਾ’ (੧੭੩੯ਬਿ.) ।

ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਿਸ਼ਾਨ (ਈੰਡਾ) ਤੇ ਨਗਾਰਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਹੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਮੰਨਿਆਂ ਜਾਂਦਾ ਸੀ । ਰਜਵਾਇਆਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵੱਲੋਂ ਨਗਾਰਾ ਖੜਕਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੁੰਦੀ ਸੀ । ਮੁਗਲ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵੱਲੋਂ ਆਮ ਜਨਤਾ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤ ਪਾਬੰਧੀਆਂ ਲੱਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ । ਬਿਨਾਂ ਆਗਿਆ ਕੋਈ ਪਾਲਕੀ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚੜ੍ਹ ਸਕਦਾ, ਅਰਬੀ ਘੋੜਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰੱਖ ਸਕਦਾ, ਤੇ ਈੰਡਾ ਝੁਲਾਉਣਾ ਜਾਂ ਨਗਾਰਾ ਖੜਕਾਉਣਾ ਤਾਂ ਸ਼ਾਹੀ ਹੁਕਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਤੇ ਜੁਰਮ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ।

ਮਸੰਦਾਂ ਦੀ ਘਬਰਾਹਟ

ਖਾਲਸਾ ਫੌਜਾਂ 'ਰਣਜੀਤ ਨਗਾਰਾ' ਖੜਕਾ ਕੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਡਦੀਆਂ, ਤੇ ਜੰਗੀ ਕਵਾਇਦ ਕਰਦੀਆਂ । ਮਸੰਦ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਭੈ-ਭੀਤ ਹੋਏ । ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ । ਓਥੇ ਨਾ ਸੁਣੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਮਸੰਦ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਪਾਸ ਪਹੁੰਚੇ । ਭਾਵੇਂ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਵੀ ਜਿੰਦਾ ਸਨ, ਪਰ ਘਰ ਦੇ ਵੱਡੇ ਪਰਬੰਧਕ ਉਸ ਵੇਲੇ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਹੀ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ । ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੀ ਹਰ ਕੰਮ ਵਿਚ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਦੀ ਸਲਾਹ ਲੈਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ।

ਮਸੰਦ ਚੇਖੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਪਾਸ ਗਏ । ਉਹਨਾਂ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, 'ਮਾਤਾ ਜੀ ! ਆਪ ਸਮਝਦਾਰ ਹੋ । ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਧਰਮ ਸਾਰਿਆਂ ਵਾਸਤੇ ਸਾਝੇ ਤੇ 'ਸੁਲੂਕ-ਕੁੱਲ' ਹੈ । ਭਲਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਗੱਦੀ ਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗੇ ਫੌਜਾਂ ਤੇ ਨਗਾਰਿਆਂ ਨਾਲ । ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਸੰਤ । ਇਹ ਨਗਾਰੇ ਖੜਕਾਉਣਾ ਜਾਂ ਈੰਡੇ ਝੁੱਲਾ ਕੇ ਫੌਜੀ ਕਵਾਇਦਾਂ ਕਰਨਾ ਰਾਜਿਆਂ ਮਹਾਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਚੜ੍ਹਦੀ ਜਵਾਨੀ ਦੇ ਜੋਸ਼ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੁਣਦੇ ਨਹੀਂ । ਪਰ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਦੁਨੀਆ ਵੇਖੀ ਹੋਈ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਬਹਾਦਰ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਰੂਪ ਸਨ । ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਜੁਲਮੀ ਤਲਵਾਰ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੁਕੀ । ਤੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜਾ ਤਾਂ ਫੌਜੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ । ਮਾਤਾ ਜੀ ਆਪ ਤਾਂ ਸੁਣਦੇ ਨਹੀਂ, ਕਿਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾ ਕੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਸੁਣੋ । ਮਹਾਰਾਜ਼ ਖੁੱਲ੍ਹ-ਮ-ਖੁੱਲਾ ਅਪਣੇ ਯੋਧਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਇਸ ਜੁਲਮੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ । ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਫੇਰ ਕੀ ਬਣੇ । ਫਿਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵੀ ਏਨਾ ਸਖਤ । ਜੀਹਨੇ ਸਕੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਤਲ ਕਰਵਾ

ਦਿਤਾ ਸੀ, ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਕਦੋਂ ਲਿਹਾਜ਼ ਕਰੇਗਾ । ਆਪ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ । ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਏ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਧਰਮ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨਾ । ਮਹਾਰਾਜ ਇਹ ਨਗਾਰੇ ਖੜਕਾਉਣੇ ਤੇ ਛੌਜੀ ਕਵਾਇਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣ । ਭਲਾ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਲੋੜ ਛੌਜਾਂ ਰੱਖਣ ਦੀ । ਐਵੇਂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਗੋਲਕ 'ਤੇ ਵਾਧੂ ਭਾਰ । ਕੋਈ ਮੁਸੀਬਤ ਆ ਬਣੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜੁੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ।

ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਏਨੀ ਹਾਮੀ ਭਰੀ, ਕਿ ਉਹ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਗੇ ।

ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਦਾ ਸੁਭਾਉ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸੁਣਦੇ, ਉਸ ਉਤੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ, ਤੇ ਫਿਰ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦੇਂਦੇ । ਪਰ ਸਿਰਫ ਸਲਾਹ, ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ, ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਦਬਾਅ ਪਾਉਂਦੇ । ਉਹ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਜਾਂ 'ਸਰੂਪ' ਸਮਝਦੇ ਸਨ । ਪੁੱਤਰ ਨਾਲੋਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ 'ਗੁਰੂ-ਭਾਵਨਾ' ਵਧੇਰੇ ਸੀ ।

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੀ, ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਤੇ ਸਿਆਣੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਸਮਝਦੇ ਸਨ । ਹਜ਼ੂਰ, ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੀ ਰਾਏ ਦੀ ਸਦਾ ਕਦਰ ਕਰਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਤੇ ਵਿੱਦਿਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਨਿਗਰਾਨ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਹੀ ਸਨ ।

ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਨੇ ਮਸੰਦਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਅੱਗੇ ਦੁਹਰਾ ਦਿਤੀਆਂ । ਅੱਗੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਮੁਸਕਰਾ ਕੇ ਉੱਤਰ ਦਿਤਾ, 'ਮਾਤਾ ਜੀ ! ਆਪ ਹੀ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪੰਘੂੜੇ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਹੋ । ਸਾਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਹੈ, ਆਪ ਕੋਈ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸੀ, 'ਮੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪਣੇ ਦਾਦੇ ਵਰਗ ਬਲੀ ਹੋਵੇਗਾ ।' ਫਿਰ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲੱਗੇ ਗੁਰਦੇਵ ਪਿਤਾ ਮੇਰੇ ਗਾਤਰੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਤਲਵਾਰ ਪਹਿਨਾ ਕੇ ਗਏ ਸਨ' । ਹੁਣ ਦੱਸੋ, ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਇਕ ਦਿਨ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਟੱਕਰ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣੀ ਹੈ । ਇਸ ਬਾਰੇ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਕੀ ਰਾਏ ਹੈ ? ''

“ਲਾਲ ਜੀਉ !” ਮਾਤਾ ਜੀ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬੋਲੇ, “ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਠੀਕ ਹਨ। ਟੱਕਰ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਈ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਹੈ, ਕਿ ਟੱਕਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਿਆਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਵਰਤਾਉ ਬਾਰੇ ਜੋ ਖੁਬਰਾਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ, ਆਪ ਸਮਰੱਥ ਹੋ ।”

“ਮਾਤਾ ਜੀ ! ਅਸੀਂ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਬੇਚੈਨੀ ਬਾਰੇ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ। ਉਸਦੇ ਕਾਰਨ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ 'ਤੇ ਓਟ ਰਖ ਕੇ ਆਪਣੇ ਰਾਹ 'ਤੇ ਤੁਰੇ ਜਾਣ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ।

ਪਹਾੜੀ ਰਾਜੇ ਬੇਚੈਨ

ਪਹਾੜੀ ਰਾਜੇ ਠੀਕ ਹੀ ਬੇਚੈਨ ਸਨ। ਸਿੱਖ ਆਏ ਦਿਨ ਜੰਗਲਾਂ, ਵਿਚ ਨਗਾਰੇ ਖੜਕਾ ਕੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਡਦੇ ਸਨ। ਰਾਜੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਸਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕਾਰਨ ਸੀ, ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰ। ‘ਮੰਨੂੰ’ ਜੀ ਦੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਵਰਣ-ਵੰਡ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਿੱਖਾਂ ਨਾਲੋਂ ਉੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਸਨ।

ਰਿਸ਼ੀ ‘ਮੰਨੂੰ’ ਨੇ ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੂੰ ਚਾਰ ਵਰਣਾਂ (ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਛੱਤਰੀ, ਵੈਸ਼, ਸ਼ੂਦਰ) ਵਿਚ ਵੰਡ ਛੱਡਿਆ ਸੀ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੇ ਛੱਤਰੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਉੱਚਾ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਧਰਮ ਉੱਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਤੇ ਰਾਜ-ਸੱਤਿਆ ਉੱਤੇ ਛੱਤਰੀ ਦਾ ਇਕ-ਮਾਤਰ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਰਾਖਵੇਂ ਹੱਕਾਂ ਵਿਚ ਉਹ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਮੰਨਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉੱਚੀਆਂ ਦੋਹਾਂ ਸਰੇਣੀਆਂ ਨੇ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਕੁਛ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਪੰਡਤ ਨੇ ਛੱਤਰੀ ਨੂੰ ਏਨੀ ਸੁਹੂਲਤ ਦੇ ਦਿਤੀ ਸੀ, ਕਿ ਛੱਤਰੀ ਕੁਛ ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮਾਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਪੰਡਤ ਦੇ ਰਾਹੀਂ, ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ। ਪੰਡਤ ਵੇਦ ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹੇ, ਤਾਂ ਛੱਤਰੀ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ। ਛੱਤਰੀ ਵੇਦ ਮਰਯਾਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਦਾਨ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕ ਕੇਵਲ ਪੰਡਤ ਦਾ ਹੈ। ਛੱਤਰੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਤੇ ਠਾਕਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਪੰਡਤ ਦੇ ਰਾਹੀਂ। ਤੇ ਸ਼ੂਦਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਏਨਾ ਹੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵੇਦ ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹਨੇ ਤਾਂ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰਹੇ, ਸ਼ੂਦਰ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੰਨੀਂ ਸੁਨਣ ਦਾ ਵੀ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੇਵਲ ਏਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਕਿ ਸ਼ੂਦਰ ਨੂੰ ਧਰਮ-ਮੰਦਰਾਂ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਂ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਬਹਿ

ਕੇ ਵੀ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਰਾਮ-ਕਥਾ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਨੇ 'ਸੰਬੂਕ' ਨਾਮ ਦੇ ਸੂਦਰ ਨੂੰ ਏਸ ਗੁਨਾਹ ਬਦਲੇ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿਤਾ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਅਗਾਧਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ । ਇਹ ਛਤਵਾ ਦਿਤਾ ਸੀ ਪੰਡਤ ਨੇ । ਪੰਡਤ ਦੇ ਧਾਰਮਕ ਛਤਵੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਭਗਵਾਨ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਆਪ ਮਹਾਰਾਜੇ ਵੀ ਸਨ ਤੇ 'ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਅਵਤਾਰ' ਵੀ । ਪਰ ਅੰਤ ਉਹ ਛੱਤਰੀ ਸਨ, ਜਿਸਦਾ ਰਾਜ-ਸੱਤਿਆ ਉਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ, ਧਰਮ ਉਤੇ ਨਹੀਂ ।

ਬਦਲੇ ਵਿਚ ਛੱਤਰੀ ਨੇ ਵੀ ਪੰਡਤ ਨੂੰ ਰਾਜ-ਸੱਤਿਆ ਵਿਚ ਥੋੜੇ ਬਹੁਤੇ ਹੱਕ ਦੇ ਛੱਡੇ ਸਨ, ਪਰ ਆਪਣੇ 'ਪ੍ਰਥਮ ਅਧਿਕਾਰਾਂ' ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ । ਪੰਡਤ ਰਾਜੇ ਦਾ ਸਲਾਹਕਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਸੂਲ ਮੁਤਾਬਕ ਖੁਦ-ਮੁਖਤਿਆਰ ਰਾਜਾ ਨਹੀਂ । ਪੰਡਤ ਸਸਤਰ ਪਹਿਨ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਸਸਤਰ-ਵਿੱਦਿਆ ਦਾ ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਸਸਤਰ ਤੇ ਸਸਤਰ-ਵਿੱਦਿਆ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸੇ ਛੱਤਰੀ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ । ਸੂਦਰ ਨੂੰ ਸਸਤਰ ਰੱਖਣ, ਸਸਤਰ ਚਲਾਉਣ, ਜਾਂ ਸਸਤਰ-ਵਿੱਦਿਆ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੂਦਰ, ਕਿਸੇ ਛੱਤਰੀ (ਰਾਜੇ) ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਵਿਚ ਚੰਡਾਲ (ਜੱਲਾਦ) ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ । ਉਹ ਮਨ-ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਸਤਰ-ਧਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋ ਸਕਦਾ । ਇਸ ਕਥਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਜ਼ੂਤਾ ਵਾਸਤੇ 'ਮਹਾਂ ਭਾਰਤ' ਵਿਚ ਬੜੀ ਸੁੰਦਰ ਮਿਸਾਲ ਮਿਲਦੀ ਹੈ । 'ਏਕਲਵਿਯ' ਨਾਮ ਦਾ ਇਕ 'ਭੀਲ' (ਸੂਦਰ ਜਾਤੀ), 'ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੇ ਗੁਰੂ' 'ਦਰੋਣਾਚਾਰਜ' ਕੋਲੋਂ ਸਸਤਰ-ਵਿੱਦਿਆ ਸਿੱਖਣ ਵਾਸਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ । ਦਰੋਣਾਚਾਰਜ ਏਕ-ਲਵਯ ਨੂੰ ਸਸਤਰ-ਵਿੱਦਿਆ ਸਿਖਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੂਦਰ ਨੂੰ ਇਹ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਏਕਲਵਿਯ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਦਰੋਣਾਚਾਰਜ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਬਣਾ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਗੁਰੂ ਮੰਨ ਕੇ ਸਸਤਰ-ਅਭਿਆਸ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਦਿਲੀ ਲਗਨ ਤੇ ਅਭਿਆਸ ਉਸਨੂੰ ਅਦੂਤੀ ਤੀਰ-ਅੰਦਾਜ਼ ਬਣਾ ਦੇਂਦੇ ਹਨ । ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਨਾਗਜ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ । ਉਹ ਆਪਣੇ ਖਾਸ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਂਦੇ ਹੋਏ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਨਾ ਏਕਲਵਿਯ ਨੂੰ ਸਸਤਰ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ, ਤੇ ਨਾ ਦਰੋਣਾਚਾਰਜ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕਹਿਣ ਦਾ । ਉਹ ਦਰੋਣਾਚਾਰਜ 'ਤੇ ਵੀ ਰੋਸ ਪਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਛੱਤਰੀਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਚਾਰਜ ਜੀ ਨੂੰ ਏਕਲਵਿਯ (ਸੂਦਰ) ਨੂੰ ਸ਼ਿਸ਼ ਬਨਾਉਣ ਦਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ । ਦਰੋਣਾਚਾਰਜ ਵਿਚ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ,

ਉਸ ਬਣੇ ਹੋਏ ਅਸੂਲ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਦੀ । ਉਹ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਬਦਲੇ (ਜਾਂ ਕਹੋ, ਛੱਤਰੀਆਂ ਦੇ ਖਾਸ ਅਧਿਕਾਰ ਮੰਨਦਾ ਹੋਇਆ) ਫਰੇਬ ਨਾਲ, ਗੁਰੂ-ਦੱਛਣਾ ਵਜੋਂ ਏਕਲਵਾਯ ਦਾ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦਾ ਅੰਗੂਠਾ ਕੱਟ ਲੈਂਦਾ ਹੈ । ਇਹ ਸੀ ਛੱਤਰੀ ਵੱਲੋਂ ਸੂਦਰ ਨੂੰ ਸ਼ਸਤਰ-ਵਿੱਦਿਆ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ।

ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਢੂੰਘੇ ਲੱਥੇ ਹੋਏ ਸਨ । ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਚ-ਜਾਤੀਏ ਛੱਤਰੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਨੀਚ ਸਮਝਦੇ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸੀ । ਭਾਈ ਸੁੱਖਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪਣੇ ਪਰਸਿੱਧ ਗ੍ਰੰਥ 'ਗੁਰ ਬਿਲਾਸ' ਵਿਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:

‘ਜਾਟ, ਗਵਾਰ ਸੁ ਤੇਲੀ ਘਨੇ ।
 ਨਾਈ, ਬਾਮਨ, ਜਾਤ ਨਾ ਗਨੇ ।
 ਰਜਕ, ਸੂਦ, ਲਬਾਨੇ ਜਾਨਹੁ ।
 ਬਨੀਏ, ਰੋੜੇ, ਭਾਟ ਪਛਾਨਹੁ । ੨੦੮ ।
 ਬਾਢੀ, ਅਉਰ ਲੁਹਾਰ, ਸੁਨਾਰ ।
 ਝੀਵਰ ਲੋਗ ਘੁਮਾਰ, ਕੁਲਾਰ ।
 ਕਿਤਕ ਬਾਹਿਤੀ ਅੰਰ ਚੁਮਾਰ ।
 ਕਰ ਰੰਘਰੇਟੇ ਖੇਰ ਹਲਾਲ । ੨੦੯ ।
 ਬਾਰਾ ਜਾਤ ਸਨਾਤ ਮਿਲਾਵੈ ।
 ਤਿਨ ਤਰ ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਸਿਖਾਵੈ ।
 ਬਰਛਾ ਪਕਰ ਕਿਸੂ ਨਹੀਂ ਆਵੈ ।
 ਤੀਰ ਤੁਫ਼ਗ ਸੁਕੌਨ ਚਲਾਵੈ । ੨੧੦ ।’’

ਪਹਾੜੀ ਰਾਜੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਸਨ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਉੱਚ-ਜਾਤੀਏ (ਸੋਢੀ, ਛੱਤਰੀ) ਸਨ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਸ਼ਸਤਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ।

1. ਗੁਰੂ ਬਿਲਾਸ, ਦਸਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ, ਅਧਿਆਇ ਛੇਵਾਂ । ਭਾਈ ਸੁੱਖਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜਨਮ ੧੭੯੯ ਈ. ਵਿਚ ਅੰਨੰਦਪੁਰ ਹੋਇਆ । ਉਹ 'ਕੇਸਗੜ੍ਹ ਸਾਹਿਬ' ਦੇ ਗ੍ਰੰਥੀ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਭਾਈ ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਭਾਈ ਠਾਕਰ ਸਿੰਘ ਪਾਸੋਂ ਵਿੱਦਿਆ ਸਿੱਖੀ । ੧੭੯੯ ਈ. ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ 'ਗੁਰ ਬਿਲਾਸ' ਗ੍ਰੰਥ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਤੇ ੧੮੩੮ ਈ. ਵਿਚ ਸੁਰਗਵਾਸ ਹੋਏ । ਮੈਕਾਲਿਫ਼ ਜਿਲਦ ਪੰਜਵੀਂ ।

ਉਹ ਧਾਰਮਕ ਆਗੂ ਵੀ ਮੰਨੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਕ ਖਾਸ ਹੱਦ ਤਕ। ਪਹਾੜੀ ਰਾਜੇ ਇਹ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੀਚ-ਸੂਦਰਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ (ਰਾਜਿਆਂ-ਛੱਤਰੀਆਂ) ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਬਣਾ ਦੇਣ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਘਰ ਵਿਚ ਸਭ ਕੁਛ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਖਿਆਲਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋ ਰਿਗਾ ਸੀ। ਉੱਚ-ਜਾਤੀਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੂਦਰਾਂ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾ ਪੈਣ ਨਾਲ ਭਿੱਟੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਤ-ਅਭਿਮਾਨੀ ਇਨਸਾਨ ਮੰਨਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ 'ਰੰਘਰੇਟੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬੇਟੇ' ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੀਚ-ਜਾਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅਛੋਹ (ਅਛੂਤ) ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਦਾ ਖਾਂਦੇ ਪੀਂਦੇ ਸਨ। ਜੋ (ਪੰਡਤ ਦੇ ਕਥਨ ਅਨੁਸਾਰ) ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਨੇ ਉੱਚ-ਜਾਤੀਆਂ ਦੇ ਪੈਰ ਦਬਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਬਣਾਏ ਸਨ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਸਤਰ-ਧਾਰੀ ਬਣਾਈ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ 'ਅਨਹੋਣੀ' ਪਹਾੜੀ ਰਾਜੇ ਕਿਸੇ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਵੀ ਸਹਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਨਫਰਤ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਥਾਹ ਘਰਣਾ।

ਉੱਚ-ਜਾਤੀਆਂ ਦੀ ਘਰਣਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀ ਕਰਮ

ਹਰ 'ਕਰਮ' ਦਾ 'ਪ੍ਰਤੀ ਕਰਮ' ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਚ-ਜਾਤੀਏ ਜੋ ਕੁਛ ਪੀਹੜੀਆਂ ਤੋਂ ਅਖੋਤੀ ਅਛੂਤਾਂ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਆਏ ਸਨ, ਉਹ ਧੱਕਾ ਭੁਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਨੀਵਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਉੱਚੇ ਦਾ ਆਸਰਾ ਮਿਲ ਗਿਆ, ਉਹ ਹੰਭਲਾ ਮਾਰ ਕੇ ਉਠ ਬੈਠੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ''ਸੁਣੋ, ਤੁਸੀਂ ਅਛੂਤ ਜਾਂ ਨੀਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਪੱਖ ਤੋਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਧਰਮ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਅੰਲਾਦ ਹੋ। ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹਾਂ। ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੇ ਸਿਰਤਾਜ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਸਾਫ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਫੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ;

''ਏਕੁ ਪਿਤਾ ਏਕਸ ਕੇ ਹਮ ਬਾਰਿਕ.....(ਸੋਰਠ)

''ਤੇ ਇਕ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸਾਰੇ ਬਰਾਬਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸਕੇ ਭਰਾ। ਉਹ ਆਪ ਨੀਵਾਂ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੀਵਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਉਸੇ ਤਰਾਂ ਰੱਬ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਦੂਸਰਿਆਂ ਵਾਂਗ ਸ਼ਸਤਰ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸਸਤਰ, ਕਿਸੇ ਉਤੇ ਜੁਲਮ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੱਕ ਖੋਣ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ, ਆਪਣੀ ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਕਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ। ਬੰਦਾ ਬੰਦੇ 'ਤੇ ਹਕੂਮਤ ਕਰੋ, ਜਾਂ ਬੰਦਾ ਬੰਦੇ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਕਰੋ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ

ਨਿਰਾਦਰ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਨੇ ਭੇਜਿਆ ਹੀ ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਹੈ, ਮਾਝਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਵਾਸਤੇ। ਤੁਸੀਂ ਉੱਚ ਜਾਤੀਆਂ, ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਤੋਂ ਡਰੋ ਨਹੀਂ, ਨਾ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਉੱਚੇ ਹਨ, ਨਾ ਬਲਵਾਨ। ਮੈਂ ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਣ ਤੇ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਜੀਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਖੇਰ 'ਦਾਸ' (ਗੁਲਾਮ) ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ 'ਸਰਦਾਰ' ਬਣਾਵਾਂਗਾ, ਰਾਜ ਦਿਆਂਗਾ। ਆਉ, ਉੱਚੇ ਉੱਠੋ।'

ਗਿਆਨੀ ਰਤਨ ਸਿੰਘ 'ਭੰਗੂ' ਲਿਖਦੇ ਹਨ : (ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ)

'ਦਈ ਚੀਜ਼ ਚਹੈ ਗ੍ਰੀਬ ਕਉ ਕਿਉ ਅਤਿ ਦਯੋ ਅਖਾਇ।

ਯਹਿ ਦਯਾਵਾਨ ਘਰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਅਰ ਗ੍ਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਅਵਾਇ।

ਸੱਤ ਸਨਾਤਿ ਅੰ ਬਾਰਹ ਜਾਤ ।

ਜਾਨੈ ਨਹਿ ਰਾਜਨੀਤ ਕੀ ਬਾਤ ।

ਜੱਟ ਬੂਟ ਕਹਿਂ ਜਿਹੰ ਜਗ ਮਾਂਹੀ ।

ਬਣੀਏ, ਬਕਾਲ, ਕਿਰਾੜ ਖੱਤ੍ਰੀ ਸਦਾਈ ।

ਲੁਹਾਰ, ਤ੍ਰਖਾਣ, ਹੁਤ ਜਾਤ ਕਮੀਨੀ ।

ਛੀਪੋ, ਕਲਾਲ, ਨੀਚਨ ਪੈ ਕਿਪਾ ਕੀਨੀ ।

ਗੁੱਜਰ ਗ੍ਰਾਰ, ਹੀਰ ਕਮਜਾਤ ।

ਕੰਬੋਇ, ਸੂਦਨ ਕੋਇ ਪੂਛੈ ਨ ਬਾਤ ।

ਝੀਵਰ, ਨਾਈ, ਰੋੜੇ, ਘੁਮਿਆਰ ।

ਸਾਇਣੀ, ਸੁਨਿਆਰੇ, ਚੂੜੇ, ਚਮਿਆਰ ।

ਭੱਟ ਅੰ ਬਾਹਮਣ ਹੁਤ ਮੰਗਵਾਰ ।

ਬਹੁ ਰੂਪੀਏ, ਲੁਬਾਣੇ ਅੰ ਘੁਮਿਆਰ ।

ਇਨ ਗ੍ਰੀਬ ਸਿੱਖਨ ਕੌ ਦਜੈ ਪਤਿਸ਼ਾਹੀ ।

ਏ ਯਾਦ ਰਖੈ ਹਮਰੀ ਗੁਰਿਆਈ ।

ਰਾਜ-ਪਰਾਪਤੀ ਦੀ ਆਸ ਛਿੱਗੀ ਹੋਈ ਕੌਮ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਮਹਾਬਲੀ ਵਾਅਦਾ ਕਰੇ, ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜ-ਪਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਸਾਫ਼ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਕਹੇ, ਮੈਂ

1. ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਜੂਨ ੧੯੩੯ਈ. ਵਾਲੀ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਪੰਨਾ ੨੭।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਨਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੌਮ ਕਿਉਂ ਨਾ ਉੱਠੇ। ਦਲਿਤ-ਜਾਤੀਆਂ ਦੇ ਲੋਕ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਏ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸ਼ਰਣ ਆ ਕੇ ਸਾਡਾ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਚਿਆਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਇਸ ਬਰਾਬਰੀ ਨੂੰ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਿਆ, ਸਿੱਖ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ-ਮਾਂ ਪਿਉ ਜਾਏ-ਭਰਾ ਮੰਨਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਪਰ ਜਿਹੜੇ ਜਾਤ-ਅਭਿਮਾਨੀ ਫਿਰ ਵੀ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਨੀਵੇਂ ਸਮਝਦੇ, ਸਿੱਖ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲੋਂ ਨੀਵੇਂ ਸਮਝਦੇ। ਇਹ ਵੀ ਇਕ ਕਾਰਨ ਸੀ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਦਾ।

ਅੱਜ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿਚ ਲੋਕਾਂ ਅੰਦਰ ਅਹਿਸਾਸ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਬਰਾਬਰੀ ਦਾ, ਜਾਂ ਦੁਨੀਆ ਰਜਵਾੜਾ-ਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਪੰਜੇ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਸੋਸ਼ਲਇਜ਼ਮ ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੀ ਹੈ। ਅੱਜ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਜਦੋਂ ਰਾਜੇ ਨੂੰ 'ਨਿਹਕਲੰਕ' ਤੇ ਰੱਬ ਦਾ ਨਾਇਬ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਸੂਦਰ ਆਪ ਮੰਨਦਾ ਸੀ, ਕਿ ਮੈਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਨੀਵਾਂ ਹਾਂ, ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੱਖ ਨੇ ਇਹ ਕਰਮਾਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਾਹਰਾ ਕਰਮਾਤ, ਕਿ ਅਛੂਤ ਸਿੱਖ ਬਣ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਅਹਿਸਾਸ, ਸੁੱਤੀ ਹੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਜਗਾ ਦਿਤਾ ਸੀ। ਇਨਸਾਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਤੇ ਸਭ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਨੀਵਾਂ ਸਮਝਦਾ, ਸਿੱਖ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਟੱਕਰ ਲੈਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਖਲਾ। ਇਕ ਘੋਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਉੱਚੇ ਤੇ ਨੀਵੇਂ, ਤਕੜੇ ਤੇ ਮਾੜੇ ਵਿਚ।

ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੀ ਨਾਰਾਝਗੀ

ਸਿੱਖ ਰਣਜੀਤ ਨਗਾਰਾ ਵਜਾ ਕੇ ਚੜ੍ਹਤ ਦੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਡਦੇ। ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਵਾਜ ਪਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਬੜਾ ਔਖਾ ਹੋਇਆ। ਨਗਾਰਾ ਖੜਕਾਉਣਾ ਕੇਵਲ ਹੁਕਮਰਾਨ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਨਗਾਰਾ ਵਜਾਉਂਦਾ ਸੁਣ ਕੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਲਲਕਾਰ ਸਮਝਿਆ। ਉਹਨੇ ਆਪਣੇ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਕੁਛ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਕੇ ਨਗਾਰੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।

ਭੀਮ ਚੰਦ ਦਾ ਮੰਤਰੀ ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਬੜਾ ਸਮਝਦਾਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬੜੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, 'ਮਹਾਰਾਜ ! ਆਪ ਸੰਸਾਰ ਤਾਰਕ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਬਾਬਤ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਨੌਵੇਂ ਗੱਦੀ-ਨਸੀਨ ਗੁਰੂ ਤੇਗ

ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਦੀ ਗੱਖਿਆ ਹਿਤ ਦਿੱਲੀ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਰਾਪਤ ਕਰ ਗਏ ਹਨ । ਅੱਜ ਹਰ ਸਮਝਦਾਰ ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਗੱਖਿਅਕ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਹੈ । ਨੌਂਵੇਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਿਛੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਗੁਰ-ਗੱਦੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ । ਇਸ ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਬੀੜਾ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ ਬਲ-ਹੀਣ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹਿੰਦੂ ਜਾਤੀ ਨੂੰ ਨਵਾਂ-ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਦਾ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਵਡੇਰਿਆਂ ਵਾਂਗ ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਕਰਕੇ ਅਣਖ ਨਾਲ ਜਿਉਂ ਸਕੇ । ਅੰਗੜੇਬ ਦੀ ਇਸਲਾਮ ਵਧਾਉ ਨੀਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਡਟਣ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਸਤਰ-ਧਾਰੀ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਤਾਕਤ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿਚ ਹਿੰਦੂ ਜਾਤੀ ਦੀ ਹੀ ਤਾਕਤ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਿੱਖ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਡ ਰਹੇ ਹਨ । ਇਹ ਵਾਜ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਗਾਰੇ ਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ 'ਰਣਜੀਤ ਨਗਾਰ' ਰਖਿਆ ਹੈ । ਮੈਂ ਤਾਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਾਂਗਾ, ਕਿ ਆਪ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ । ਏਸ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ ਨਾਲ ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚੇਗਾ । ਇਸ ਨਗਾਰੇ ਤੇ ਫੌਜੀ ਤਾਕਤ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਡਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ ਵਧਾਇਆਂ ਇਹ ਸਾਡੇ ਸਹਾਇਕ ਸਾਬਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ।'

ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਐਸੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੇ ਦਿਲ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਢੰਗਾ ਅਸਰ ਹੋਇਆ । ਭੀਮ ਚੰਦ ਸਾਰੇ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਤਾਕਤਵਾਰ ਸੀ । ਫਿਰ ਵੀ ਉਹਨੂੰ ਭੈਅ ਲੱਗਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਾਜਾ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਬਲਵਾਨ ਨਾ ਹੋ ਜਾਏ । ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, 'ਗੁਰੂ ਤਾਕਤ ਪਕੜ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਚੋਖੀ ਤਾਕਤ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਜਾਵੇ । ਸਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਪਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਹ ਸਹੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਲਵਾਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ । ਤਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਲਾਭ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਉਠਾਵਾਂ ।'

ਭੀਮ ਚੰਦ ਵੱਲੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਨ ਦੀ ਇੱਛਿਆ

ਨੀਤੀਵਾਨ ਹਰ ਵਸਤੂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਨੀਤੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਿਥਦਾ ਹੈ । ਧਰਮ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਾਜਸੀ ਮਨੋਰਥ ਵਾਸਤੇ ਵਰਤਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਪਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ।

ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਪੁੱਜੀ । ਉਹਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜਾ ਵਾਸਤੇ ਕੁਛ ਸ਼ਰਧਾ ਸੀ । ਉਹ ਸਿੱਖ ਲਹਿਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਹੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖਦਾ ਸੀ । ਉਹ ਸਿੱਖ ਤਾਕਤ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਕੌਮ ਦੀ ਤਾਕਤ ਸਮਝਦਾ ਸੀ । ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ ।

ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਸੁਣ ਕੇ ਬੜੇ ਪਰਸੰਨ ਹੋਏ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਮੰਤਰੀ ਦਾ ਯੋਗ ਆਦਰ ਕੀਤਾ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ, ‘‘ਭਾਈ ਪਰਮਾਨੰਦ ਜੀ ! ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਸਲਾਹੁਣ ਯੋਗ ਹੈ । ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਜੀ ਆਉਣ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਯੋਗ ਆਦਰ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ । ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਹਰ ਇਕ ਵਾਸਤੇ ਅਸਥਾਨ ਹੈ । ਜੇਹੋ ਜੇਹੀ ਭਾਵਨਾ ਲੈ ਕੇ ਕੋਈ ਆਵੇ, ਏਸ ਘਰੋਂ ਮੁਰਾਦਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ । ਅਸੀਂ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਵਾਂਗੇ । ਸਾਡਾ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਹੀ ਏਹੋ ਹੈ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਮਿਲ ਕੇ ਭਾਰਤ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਬਦਲਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰੀਏ । ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਆਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਰਾਜਾ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਸਹੂਲਤ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ ।’’

ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ

ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸੀ ਭਾਰਤ ਦੀ ਲੋਕ-ਤਾਕਤ ਨੂੰ ਬਲਵਾਨ ਬਣਾ ਕੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦਾ ਜੁਲਮੀ ਤੇ ਇਕਦਾਇਆ ਰਾਜ ਪਲਟ ਦੇਣ ਦਾ । ਮਹਾਰਾਜ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਤਾਅਸਬ ਭਰੀ ਨੀਤੀ ਦੇ ਕੱਟੜ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸਨ । ਸ਼ਖਸੀ ਰਾਜ ਦੇ ਥਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਲੋਕ-ਰਾਜ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਹਰ ਇਨਸਾਨ-ਬਿਨਾਂ ਮਜ਼ਹਬ, ਜਾਤ ਜਾਂ ਸ਼ਰੇਣੀ ਦੇ ਵਿਤਕਰੇ ਦੇ-ਸੁਖ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਗੁਜ਼ਾਰ ਸਕੇ । ਇਸ ਮਨੋਰਥ ਵਾਸਤੇ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮਿਲਾਪ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ । ਆਪ ਹਿੰਦੂ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਮਿਲਵਰਤਣ ਦੇ ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ ਚਾਹਵਾਨ ਸਨ । ਇਸ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਭੰਗਾਣੀ ਦੇ ਘੋਰ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਬੋੜਾ ਚਿਰ ਪਿਛੋਂ ਹੀ ਜਦ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਮਦਦ ਮੰਗੀ, ਤਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ-ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਰਤ ਦੇ-ਮੁਗਲ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਫਸਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਹਿੰਦੂ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ।

ਭੀਮ ਚੰਦ ਅੰਨਦਪੁਰ ਵਿਚ

ਮੰਤਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨਾਲ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਅੰਨਦਪੁਰ ਆਇਆ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਉਸਦਾ ਬਹੁਤ ਆਦਰ ਮਾਣ ਕੀਤਾ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਮਾਮਾ ਕਿਰਪਾਲ

ਚੰਦ ਤੇ ਮੁਣਸੀ ਸਾਹਿਬ ਚੰਦ, ਰਾਜੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਾਸਤੇ ਪਰਬੰਧ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਨੀਯਤ ਕੀਤੇ ਗਏ । ਰਾਜਾ ਵੀ ਇਸ ਸੇਵਾ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਵੀ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਆਏ । ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਸੁਭ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਰਾਜੇ ਦੇ ਦਿਲ 'ਤੇ ਚੰਗਾ ਪਰਭਾਵ ਪਿਆ । ਇਕੋ ਗੱਲ ਉਸਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਗੁਰੂ ਘਰ ਵਿਚ ਹਰ ਜਾਤੀ ਵਾਸਤੇ ਬਰਾਬਰ ਦਾ ਅਸਥਾਨ ਸੀ । ਮਹਾਰਾਜ ਉੱਚ ਨੀਚ ਵਿਚ ਕੋਈ ਭਿੰਨ ਭੇਤ ਨਹੀਂ ਸਨ ਸਮਝਦੇ । ਸਿੱਖ ਭਾਵੇਂ ਖੱਤਰੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਚਮਿਆਰ, ਸਭ ਨਾਲ ਇਕੋ ਜੇਹਾ ਵਰਤਾਉ ਹੁੰਦਾ ਸੀ । ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਵੀ ਉੱਚ ਨੀਚ ਵਾਸਤੇ ਕੋਈ ਵਿਤਕਰਾ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਸੁੱਚ ਭਿੰਟ ਦਾ ਓਥੇ ਸਵਾਲ ਹੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਫਿਰ ਵੀ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੇ ਮਨ 'ਤੇ ਚੰਗਾ ਹੀ ਅਸਰ ਪਿਆ ।

ਖਾਸ ਸਮਾਗਮਾਂ ਵਾਸਤੇ ਕਾਬਲ ਵਾਲੀ ਪਸ਼ਮੀਨੇ ਦੀ ਚਾਂਦਨੀ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ । ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰ ਵਜੋਂ ਮੁਣਸੀ ਸਾਹਿਬ ਚੰਦ ਨੇ ਉਸ ਚਾਂਦਨੀ ਖੱਲੇ ਦਰਬਾਰ ਦਾ ਪਰਬੰਧ ਕੀਤਾ । ਉਪਰ ਢਾਈ-ਲੱਖੀ ਚਾਂਦਨੀ, ਉਦਾਲ ਓਸੇ ਨਾਲ ਦੀਆਂ ਕਨਾਤਾਂ, ਸ਼ਾਹੀ ਸ਼ਾਨ ਵਾਲਾ ਤਖ਼ਤ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਸਸ਼ੇਭਤ ਸਨ । ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਸੁਨਹਿੰਗੀ ਚੱਕਰ ਤੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਹੀਰਿਆਂ ਜੜੀ ਕਲਰੀ ਸੋਭਾ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਕਿਰਪਾਨ, ਸਾਰੇ ਸ਼ਸਤਰ ਸਜਾ ਕੇ ਤਖ਼ਤ 'ਤੇ ਬੈਠਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਮੰਦ ਦੇ ਸਜੇ ਹੱਥ ਸਿਪਾਹੀ ਬੈਠਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਐਨ ਸਜੇ ਹੋਏ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ । ਸਾਰਾ ਪੰਡਾਲ ਸੰਗਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ । ਥਾਂ ਪੁਰ ਥਾਂ ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਯੋਧੇ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਖਲੇ ਸਨ । ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਤ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ । ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਖਲਾ ਪਰਸਾਦੀ ਹਾਥੀ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਚੌਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ । ਇਹ ਸਾਰੀ ਸ਼ਾਨ ਵੇਖ ਕੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੰਗ ਰਹਿ ਗਿਆ । ਕਿਸੇ ਹੱਦ ਤਕ ਉਸਦੇ ਅਭਿਮਾਨ 'ਤੇ ਚੋਟ ਵੀ ਲੱਗੀ । ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਇਕ ਫਕੀਰ ਹੀ ਸਮਝਦਾ ਸੀ । ਫਕੀਰ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਨੂੰ ਮਾਤ ਪਾਵੇ, ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੇ ਖਿਆਲ ਵਿਚ ਇਹ ਰਾਜ-ਬੰਸ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਸੀ ।

ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੀਯਤ ਅਸਥਾਨ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ । ਉਹਦੀ ਫਟੀ ਫਟੀ ਨਜ਼ਰ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਕੀਮਤੀ ਵਸਤੂਆਂ ਉੱਤੇ ਹੀ ਲੱਗੀ

ਰਹੀ । ਸੰਗਤਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ, ਪਰ ਭੀਮ ਚੰਦ ਆਪਣੇ ਹੀ ਖਿਆਲਾਂ ਵਿਚ ਉਲਝਿਆ ਰਿਹਾ ।

ਦੀਵਾਨ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਮੁਣਸ਼ੀ ਸਾਹਿਬ ਚੰਦ ਨੇ ਰਾਜਾ ਰਤਨ ਰਾਏ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਰ ਸੁਗਾਤਾਂ ਵੀ ਵਿਖਾਈਆਂ । ਪਰ ਅਫਸੋਸ, ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੇ ਲਾਲਚੀ ਮਨ 'ਤੇ ਸਭ ਕਾਸੇ ਦਾ ਉਲਟਾ ਅਸਰ ਹੋਇਆ । ਉਤੋਂ ਉਤੋਂ ਉਸਨੇ ਚੰਗੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪੁੱਜਿਆਂ ਹੀ ਭੀਮ ਚੰਦ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ ।

ਭੀਮ ਚੰਦ ਲਾਲਚ ਵਿਚ ਫਸ ਗਿਆ

ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਵੇਖ ਕੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਈਰਖਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ ਸੀ । ਲਾਲਚ ਨੇ ਉਸ ਈਰਖਾ ਦੀ ਅੱਗ ਨੂੰ ਹਵਾ ਦਿਤੀ । ਉਹ ਹਰ ਵੇਲੇ ਇਕੇ ਸੋਚ ਵਿਚ ਛੁੱਥਾ ਰਹਿੰਦਾ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਕੋਲੋਂ ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਿਵੇਂ ਪਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਣ । ਠੱਗ ਕੇ, ਚੁਰਾ ਕੇ, ਖੋਹ ਕੇ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪਰਾਪਤ ਕਰ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ।

ਬਹਾਨਾ ਮਿਲ ਗਿਆ । ਸਿਰੀਨਗਰ (ਗੜ੍ਹਵਾਲ) ਦੇ ਰਾਜਾ ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਕੰਨਿਆਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੇ ਲੜਕੇ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਵਾਸਤੇ ਆਉਣਾ ਪੱਕਾ ਹੋਇਆ । ਭੀਮ ਚੰਦ ਬਿਲਾਸਪੁਰ (ਕਹਿਲੂਰ) ਦਾ ਰਾਜਾ ਸੀ, ਜੋ ਸਾਰੇ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਵੱਡਾ ਮੰਨਿਆਂ ਜਾਂਦਾ ਸੀ । ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਆਈ, 'ਇਹ ਮੌਕਾ ਚੰਗਾ ਹੱਥ ਲੱਗਾ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋਲੋਂ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਚਾਰ ਦਿਨ ਵਾਸਤੇ ਮੰਗ ਕੇ ਲੈ ਆਂਦੀਆਂ ਜਾਣ । ਫਿਰ ਵਿਹਰ ਜਾਵਾਂਗੇ । ਹੈ ਤਾਂ ਇਕ ਛੁੱਕੀਰ ਹੀ । ਕੀ ਕਰ ਲਵੇਗਾ ਸਾਡਾ ।' ਇਸ ਤਜਵੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੰਤਰੀਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ । ਕੁਛ ਮੰਤਰੀਆਂ ਨੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੀ ਹਾਂ ਵਿਚ ਹਾਂ ਮਿਲਾ ਦਿਤੀ । ਖੁਸ਼ਾਮਦੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨੀਤੀ ਕੇਵਲ ਆਪਣੇ ਅੰਨ-ਦਾਤਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਰੱਖਣ ਤਕ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ।

ਪਰਮਾਨੰਦ ਦੀ ਰਾਏ

ਮੰਤਰੀ ਪਰਮਾਨੰਦ ਇਸ ਤਜਵੀਜ਼ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਸਗੋਂ ਅਜੇਹੇ ਵਿਚਾਰ ਸੁਣ ਕੇ ਉਹ ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ । ਉਸਨੇ ਬੜੀ ਨਰਮ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, 'ਮਹਾਰਾਜ ! ਖਿਮਾ ਕਰਨਾ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਇਸ ਤਜਵੀਜ਼ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ

ਨਹੀਂ । ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨੇ ਸਾਰੀ ਹੀ ਹਿੰਦੂ ਜਾਤੀ ਦੇ ਮਨ 'ਤੇ ਅਸਰ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਤੇ ਇਹ ਹੈ ਵੀ ਧਰਮ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਸੀ । ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਤੇ ਗੱਦੀ-ਨਸ਼ੀਨ ਨਾਲ ਜੋ ਵੈਰ ਸਹੇਝੇਗਾ, ਸਮੁੱਚੀ ਹਿੰਦੂ ਜਾਤੀ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋ ਜਾਏਗੀ । ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਸਹੇਝਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਿੱਖ ਬਣ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ । ਮਹਾਰਾਜਾ ਕਲਿਜੁਗ ਦੇ ਜਾਹਰਾ ਅਵਤਾਰ ਹਨ । ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਿਚ ਹੀ ਸਾਡਾ ਕਲਿਆਣ ਹੈ ।'

ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ

ਮੰਤਰੀ ਦੀ ਇਹ ਰਾਏ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਰੇ ਉਹਦੇ ਮੂੰਹ ਵੱਲ ਵੇਖਣ ਲੱਗ ਪਏ । ਸਭ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਟੇ ਹੋਏ ਸਨ । ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੇ ਇਕ ਵਾਰ ਸਾਰੇ ਸਲਾਹਕਾਰਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ । ਮੰਤਰੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਪਦਾ । ਇਕ ਮਿੰਟ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਪਿਛੋਂ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੇ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, 'ਮੰਤਰੀ ਜੀ ! ਸੋਚੋ, ਭਲਾ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ । ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਮੰਨਿਆਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ । ਉਹ ਉੱਚ ਜਾਤੀਏ ਛੱਤਰੀ ਹਨ, ਸ਼ਹੀਦ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਹਨ । ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਹਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਈਏ । ਉਹ ਨੀਚ, ਸੂਦਰ, ਜਾਤੁ-ਕੁਜਾਤ, ਨਾਈ, ਛੀਬੇ, ਝਿਉਰ, ਤਖਾਣ । ਸਾਡੇ ਵੱਡੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਛੂਤਾਂ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਪੈਣ ਨਾਲ ਭਿੱਟੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਗੁਰੂ ਸਾਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹਿ ਕੇ ਖਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰੇਗਾ । ਓਸ ਹੱਦ ਤਕ ਅਸੀਂ ਨਵਾਂ ਧਰਮ ਮੰਨਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਾਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਪੁਰਾਣੇ ਧਰਮ ਵਿਚ ਫੁਰਕ ਨਾ ਪੈਂਦਾ । ਪਰ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿੱਖੀ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲੈਣ ਨਾਲ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਪਿਤਾ-ਪੁਰਖੀ ਧਰਮ ਸਮੂਲਚੋਂ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ । ਧਰਮ-ਨਾਸ਼, ਕੁਲ-ਨਾਸ਼, ਸਮਾਜ-ਨਾਸ਼ । ਭਲਾ ਏਨਾ ਕੁਛ ਕਿਵੇਂ ਸਹਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ । ਅਸੀਂ ਦੋ ਸ਼ਰਤਾਂ ਉਤੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਧਰਮ ਮੰਨਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ: ਇਕ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਦਾ ਨਵਾਂ ਧਰਮ ਮੰਨਣ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਪੁਰਾਤਨ ਧਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਵੀ ਦੇਉਤਿਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਹੋਵੇ । ਦੂਜੇ, ਮੰਨੂੰ ਜੀ ਦੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਵਰਣ-ਵੰਡ ਦੇ ਨਿਯਮ ਮੁਤਾਬਕ ਅਛੂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਨਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ । ਸਿੱਖ ਬਣਨ ਦਾ ਹੱਕ ਕੇਵਲ ਛੱਤਰੀਆਂ ਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਹੀ

ਹੋਵੇ। ਕੀ ਗੁਰੂ ਇਹ ਸ਼ਰਤਾਂ ਮੰਨ ਲਵੇਗਾ? ਮੇਰਾ ਖਿਆਲ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਮੰਨੇਗਾ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਨੇੜ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਸਾਡਾ ਵਿਰੋਧੀ ਹੈ। ਉਹਨੇ ਨੀਚਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਸਾਡੇ ਬਰਾਬਰ ਖੜਾ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਸ਼ੂਦਰ ਸਾਡੇ ਸਾਨੂੰਣੇ ਕਦੇ ਅੱਖ ਉਠਾ ਕੇ ਭਾਕ ਨਹੀਂ ਸਨ ਸਕਦੇ, ਉਹ ਘੋੜਿਆਂ 'ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ, ਸ਼ਸਤਰ ਸਜਾ ਕੇ, ਨਗਾਰੇ ਖੜਕਾ ਕੇ ਸਾਡੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਡਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਨੀਚ ਸਾਨੂੰ ਟਿੱਚ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਏ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿੱਖ ਸਾਨੂੰ ਘਿਰਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੇ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਤਾਕਤ ਵਧੇਰੀ, ਇਹ ਨੀਵੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਚੋਂ ਸਜੇ ਹੋਏ ਸਿੱਖ ਸਾਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਘਿਰਣਾ ਕਰਨਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵਕਾਰ, ਸਤਿਕਾਰ ਤੇ ਧਰਮ ਦਾ ਸਵਾਲ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਵੀ, ਸਾਨੂੰ ਨੀਵਾਂ ਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਇਕ ਦਿਨ ਸਾਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਜੜੂਰ ਲੜਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਗੁਰੂ ਲੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਏਸੇ ਗੱਲ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਦੇ ਸ਼ਗਾਨ ਦੇ ਸ਼ੁਭ-ਦਿਨ ਵਾਸਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕੋਲੋਂ ਇਹ ਦੇ ਚਾਰ ਦੁਰਲੱਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਧਾਰੀਆਂ ਮੰਗੋ। ਗੁਰੂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਰੱਖਣ ਦਾ ਚਾਹੁਵਾਨ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਦੇ ਦੇਵੇਗਾ। ਪਰ ਜੇ ਉਹਨੇ ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇਣੋ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿਤਾ, ਤਾਂ ਸਮਝ ਲਿਓ, ਕਿ ਏਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਪਈ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਪ ਨਹੀਂ ਰਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸਗੋਂ ਉਹ ਸਾਡੀ ਰਾਜਸੀ ਤਾਕਤ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰੀ ਹੈ। ਤੇ ਬਲਵਾਨ ਕੌਣ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਨਿਰਣ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਲੜਾਈ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਰਾਹ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਏਗਾ। ਤੇ ਏਨਾ ਨਿੱਗਰ ਬਹਾਨਾ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਲੜਨ ਦਾ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਹੱਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਢੰਗ ਅਜ਼ਮਾਕੇ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਏਸ ਮਨੋਰਥ ਵਾਸਤੇ ਪੰਡਤ ਚਤੁਰਦਾਸ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਵੀ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੇ ਮੰਤਰੀ-ਮੰਡਲ ਵਿਚੋਂ ਸੀ। ਲਾਉਣ ਬਥਾਉਣ ਵਿਚ ਉਹ ਸਭ ਨਾਲੋਂ ਚਤਰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਵੀ ਦੁਆਇਆ, ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਗੁਰੂ ਕੋਲੋਂ ਠੱਗ ਕੇ ਲਿਆ ਮੈਂ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ, ਸੰਭਾਲ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਲਿਓ।

ਪੰਡਤ ਚਤਰ ਦਾਸ ਸੀ ਨੀਤੀਵਾਨ। ਉਹਨੇ ਸੋਚਿਆ, 'ਜਵਾਨੀ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਭੜਕ ਵੀ ਛੇਤੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਤੇ ਤਾਰੀਫ ਕੀਤਿਆਂ ਝਾਸੇ ਵਿਚ ਵੀ ਛੇਤੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਵੀ ਜਵਾਨ ਹੈ। ਉਹਨੂੰ ਠੱਗ ਲੈਣਾ ਅੰਖਾ ਨਹੀਂ।'

ਚਤਰ ਦਾਸ ਗੁਰੂ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ

ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਜਾਂਦਿਆਂ ਹੀ ਪੰਡਤ ਚਤਰ ਦਾਸ (ਚਤਰੂ) ਨੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਭੱਟਾਂ ਵਾਂਗ ਸੋਭਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤੀ । ਇਕ ਪਾਸੇ ਉਹਨੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦਾ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਦੱਸ ਕੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸੁਖਾਵੇਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਵੀ ਜਤਾਇਆ, ਕਿ ਬਲਵਾਨ ਗਵਾਂਢੀ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੀ ਮੰਗ ਠੁਕਰਾਉਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਸਦੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਸਹੇਤੀ ਲੈਣਾ ।

ਕਾਬਲ ਵਾਲੀ ਪਸ਼ੀਮੀਨੇ ਦੀ ਚਾਂਦਨੀ ਤੇ ਰਾਜਾ ਰਤਨ ਰਾਏ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾ ਕੀਤੀਆਂ ਸੁਗਾਤਾਂ (ਪਰਸਾਦੀ ਹਾਥੀ, ਚੰਦਨ ਦੀ ਚੌਕੀ, ਪੰਜ-ਕਲਾ ਹਥਿਆਰ ਆਦਿ) ਦੀ ਮੰਗ ਸੀ । ਰਾਜਾ ਰਤਨ ਰਾਏ ਨੇ ਉਹ ਸੁਗਾਤਾਂ ਭੇਟਾ ਕਰਦਿਆਂ ਇਕ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਗੁਰ-ਗੱਦੀ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਰਹਿਣ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਗਾਂਹ ਨਾ ਦਿਤੀਆਂ ਜਾਣ ।

ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਨੀਤੀ

ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਮਹਾਨ ਮਨੋ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਸਨ । ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਆਪ ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਸਨ । ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਸਮਝ ਲਿਆ, ਕਿ ਪੰਡਤ ਚਤਰ ਦਾਸ ਠੱਗੀ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਧੋਖਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, 'ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਠੱਗੀ ਮਾਰਨਾ ਪਾਪ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਠੱਗਿਆ ਜਾਣਾ ਵੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਹੈ । ਸੋ, ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੀ ਠੱਗੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ।'

ਠੀਕ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਕਰਨਾ ਪਾਪ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਧੋਖਾ ਖਾ ਜਾਣਾ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਡਾ ਪਾਪ ਹੈ । ਫਿਰ ਜਿਸਦੇ ਸਿਰ ਪਰਵਾਰ ਦੀ, ਕੌਮ ਦੀ ਜਾਂ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਜੁੰਮੇਵਾਰੀ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਧੋਖੇ ਵਿਚ ਆ ਜਾਣਾ ਤਾਂ ਮਹਾਨ ਪਾਪ ਹੈ । ਜਿਵੇਂ ਨੌਂਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ ਸੀ, ਕਿ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਡਰੋ, ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਡਰਾਵੋ । ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਵੀ ਮੰਨ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਕਰੋ, ਨਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਧੋਖੇ ਵਿਚ ਅਓਂ ।

ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਇਕ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਵੀ ਸੀ, 'ਚੀਜ਼ਾਂ ਮੰਗਵੀਆਂ ਨਾ ਦਿਤੀਆਂ, ਤਾਂ ਭੀਮ ਚੰਦ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਪਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਲੜਾਈ ਕਰੇਗਾ । ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਦਿਤੀਆਂ, ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਸਾਨੂੰ ਲੜਨਾ ਪਵੇਗਾ । ਦੋਹੀਂ ਪਾਸੀਂ ਲੜਾਈ ਗਲ ਪੈਂਦੀ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ । ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੇ ਲਾਲਚ ਨੇ ਲੜਾਈ ਦੇ

ਹਾਲਾਤ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿਤੇ ਹਨ । ਜਦ ਦੋਹਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਲੜਾਈ ਸਾਮੁਣੇ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਘਰੋਂ ਦੇ ਕੇ ਕਿਉਂ ਲੜੀਏ ।

ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਉੱਤਰ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾ ਦੇਣ ਦਾ ਪੱਕਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ । ਫਿਰ ਵੀ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਬੜੇ ਨਰਮ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਉੱਤਰ ਦਿਤਾ, 'ਪੰਡਤ ਜੀ ! ਇਹ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸੰਗਤ ਵੱਲੋਂ ਗੁਰ-ਗੱਦੀ ਦੀ ਭੇਟਾ ਹੋਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ । ਇਹ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੰਗਵੀਆਂ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ । ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹੋ, ਸਾਡੇ ਮੁੱਲ ਖਰੀਦੇ ਹਾਥੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ । ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਮੰਗ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ । ਪਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਾਥੀ, ਜਾਂ ਕਾਬਲੀ ਚਾਂਦਨੀ ਨਹੀਂ ਦਿਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ।'

ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੇਸ ਉੱਤਰ ਤੋਂ ਆਂਖਾ

ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਇਹ ਉੱਤਰ ਸੁਣ ਕੇ ਬੜਾ ਆਂਖਾ ਹੋਇਆ । ਇਸ ਵਾਜ਼ਬ ਇਨਕਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਸਮਝਿਆ । ਛੇਤੀ ਹੀ ਗੱਲ ਸਾਰੇ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਵਿਚ ਧੁੰਮ ਗਈ । ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਹੋਰ ਵੀ ਬੇਇੱਜਤੀ ਸਮਝਿਆ । 'ਬਾਕੀ ਰਾਜੇ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਕਿ ਇਕ ਫਕੀਰ ਨੇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਮੰਗ ਠੁਕਰਾ ਦਿਤੀ ਹੈ ।' ਇਹ ਖਿਆਲ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬੇਚੈਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ।

ਕਿਰਪਾਲ ਚੰਦ ਦੋਹੀਂ ਪਾਸੀਂ

ਕਾਂਗੜੇ ਦੇ ਰਾਜੇ ਕਿਰਪਾਲ ਚੰਦ ਨੇ ਸੁਣਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਦਿਲ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ । ਉਹ ਆਸੇ ਪਾਸੇ ਅੱਗ ਲਾਉ ਸੁਭਾਉ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ । ਦੋ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਕਰਵਾ ਕੇ ਉਹ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਸੀ । ਉਹਨੇ ਛੌਰਨ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ, ਜਿਸਦਾ ਭਾਵ ਸੀ, ਕਿ ਤਕੜੇ ਹੋ ਕੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕਰੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ 'ਤੇ ਹਾਂ ।

ਭੀਮ ਚੰਦ ਇਹ ਚਿੱਠੀ ਪਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ । ਉਹਨੇ ਕਿਰਪਾਲ ਚੰਦ ਦੇ ਧੰਨਵਾਦ ਵਜੋਂ ਵਾਪਸੀ ਉੱਤਰ ਲਿਖ ਭੇਜਿਆ ।

ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਰਾਜਾ ਕਿਰਪਾਲ ਚੰਦ ਨੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜਾ ਨੂੰ ਵੀ ਲਿਖ ਭੇਜਿਆ, “ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨਾਲ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ । ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਤਾਂ ਮੂਰਖ ਹੈ, ਜੋ ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ । ਆਪ ਤਕੜੇ ਹੋ ਕੇ ਡਟੋ ਤੇ ਉਹਦੀਆਂ ਧਮਕੀਆਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਦਿਉ । ਮੈਂ ਹਜ਼ੂਰ ਦਾ ਸਾਬਿ ਹਾਂ । ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪੁੰਚਣ 'ਤੇ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਿਆਰੀ ਨਾਲ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਵਾਂਗਾ ।’

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਚਿੱਠੀ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਕਿਰਪਾਲ ਚੰਦ ਦੇ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਉਤਰ ਦਿਤਾ, “ਭਲੇ ਪੁਰਸ਼ ! ਇਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਘਰ ਹੈ । ਜੇਹੋ ਜੇਹੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਦਿਲੀ ਭਾਵਨਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਹ ਜੇਹਾ ਉਸਨੂੰ ਫਲ ਮਿਲੇਗਾ । ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਰਾਜਾ ਕਿਰਪਾਲ ਚੰਦ ਨੂੰ ਕਹਿ ਦੇਣਾ, ਕਿ ਮਰਦ ਜ਼ਬਾਨ ਦਾ ਪੱਕਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ । ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੋਬਾਜ਼ਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ । ਤੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਇਕ ਅਕਾਲ ਦੇ ਭਰੋਸੇ 'ਤੇ ਖਲੇ ਹਾਂ । ਹਰ ਇਨਸਾਫ਼ ਪਸੰਦ ਆਦਮੀ ਦਾ ਸਾਬ ਸਾਨੂੰ ਪਸੰਦ ਹੈ । ਪਰ ਫਲੀਦ ਜੀ ਦੇ ਕਹਿਣ ਅਨੁਸਾਰ :

‘ਜਿਨ ਮਨਿ ਹੋਰੁ ਸੁਖਿ ਹੋਰੁ, ਸਿ ਕਾਂਢੇ ਕਚਿਆ ।’

ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਕੋਈ ਸਾਂਝ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ । ਕਿਰਪਾਲ ਚੰਦ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ।’ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਾ ਕਿਰਪਾਲ ਚੰਦ, ਭੀਮ ਚੰਦ ਦਾ ਸਾਬ ਛਡ ਕੇ ਸਾਡਾ ਸਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ ।

ਕਿਰਪਾਲ ਚੰਦ ਸੋਚਾਂ ਵਿਚ

ਇਹ ਉਤਰ ਸੁਣ ਕੇ ਕਿਰਪਾਲ ਚੰਦ ਸੋਚਿੰਦੇ ਪੈ ਗਿਆ । ‘ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ । ਆਪਣੇ ਜਾਲ ਵਿਚ ਆਪ ਹੀ ਫਸ ਗਏ ਹਾਂ । ਗੁਰੂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦੀ ਠੀਕ ਹੀ ਬੁੱਝੀ ਹੈ । ਇਕ ਪਾਸਿਓਂ ਝੂਠਾ ਪੈਣਾ ਪਵੇਗਾ । ਇਹ ਬੜੀ ਨਮੋਸ਼ੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ । ਹੁਣ ਕਿਵੇਂ ਨਾ ਕਿਵੇਂ ਇਹ ਲੜਾਈ ਕੁਛ ਸਮੇਂ ਵਾਸਤੇ ਟਾਲਣੀ ਹੀ ਪਵੇਗੀ ।’ ਤੇ ਉਹ ਲੜਾਈ ਟਾਲਣ ਦੀਆਂ ਤਜਵੀਜ਼ਾਂ ਸੋਚਣ ਲਗਾ ।

ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਅਨੰਦਪੁਰ ਵਿਚ

ਕਿਰਪਾਲ ਚੰਦ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਪਾ ਕੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਹੋਰ ਵੀ ਦਲੇਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ । ਉਹਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਲੇ, ਜੱਸਵਾਲ ਦੇ ਰਾਜੇ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜਾ ਵੱਲ

ਭੇਜਿਆ। ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਬੜਾ ਹੰਕਾਰੀ ਸੀ। ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਉਹਨੇ ਪਰਸਾਦੀ ਹਾਥੀ, ਕਾਬਲੀ ਚਾਂਦਨੀ ਤੇ ਬਾਕੀ ਦੁਰਲੱਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਉਹਨੇ ਦਿਲੀ ਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੁਭਾਉਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਉਹਲੇ ਲੁਕਾਉਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, 'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ, ਸਾਰੇ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਓਧਰੋਂ ਰਾਜਾ ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਗੜ੍ਹਵਾਲੀਆ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੁਛ ਸਦਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਕੰਨਿਆਂ ਦਾ ਸ਼ਗਨ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਵਾਸਤੇ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਆਪ ਹੋ ਸਾਡੇ ਗੁਰੂ। ਸੋ ਸਾਡੀ ਸ਼ਾਨ ਵਾਸਤੇ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਸੰਦ ਆਦਮੀ ਦਾ ਸਾਥ ਸਾਨੂੰ ਪਸੰਦ ਹੈ। ਪਰ ਛਰੀਦ ਜੀ ਦੇ ਕਹਿਣ ਅਨੁਸਾਰ :

‘ਜਿਨ ਮਨਿ ਹੋਰੂ ਮੁਖਿ ਹੋਰੁ, ਸਿ ਕਾਂਢੇ ਕਚਿਆ ।’

ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਕੋਈ ਸਾਂਝ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਕਿਰਪਾਲ ਚੰਦ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।’ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਾ ਕਿਰਪਾਲ ਚੰਦ, ਭੀਮ ਚੰਦ ਦਾ ਸਾਥ ਛਡ ਕੇ ਸਾਡਾ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਉੱਤਰ

ਬੜੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਪੜ੍ਹੀ ਤੇ ਉਤਰ ਲਿਖਿਆ, ‘ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਜੀ! ਤੁਹਾਡਾ ਔਖਾ ਹੋਣਾ ਬੇ-ਅਰਥ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਪਰਜਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਨਾ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵੱਸਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਧਰਤੀ ਸਾਡੇ ਗੁਰਦੇਵ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਮੁੱਲ ਖਰੀਦ ਕੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਸਾਇਆ ਸੀ। ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਧਮਕੀਆਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਇਕੋ ਕਹਿ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਨਾ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਾਂ, ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਡਰਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਅੰਮਨ ਨਾਲ ਵੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਟਾਕਰਾ ਕਰਾਂਗੇ।’

ਮਸੰਦਾਂ ਦੀ ਘਬਰਾਹਟ

ਲੜਾਈ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਏ। ਸਿੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਅਥਾਹ ਜੋਸ਼ ਸੀ, ਪਰ ਮਸੰਦ ਬਹੁਤ ਘਬਰਾ ਗਏ। ਉਹ ਲੜਨ ਨਾਲੋਂ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਝੁਕ ਜਾਣ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਜਬਾਨ ਖੋਲਣ ਦੀ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਮਾਤਾ ਗੁਜ਼ਰੀ ਜੀ ਕੋਲ ਉਹਨਾਂ ਬਹੁਤ ਦੁਹਾਈ ਪਾਈ। ਪਹਾੜੀ

ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਦਾ ਭੈਅ ਦੇ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਮਾਤਾ ਜੀ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਦਬਾ ਪਾਉਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ । ਥੋੜਾ ਬਹੁਤ ਅਸਰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਕੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਮਸੰਦਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਦੱਸੀ । ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਲੇਰੀ ਭਰੇ ਵਾਕ ਸੁਣ ਕੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਸਥਿਰ ਹੋ ਗਏ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ, 'ਮਾਤਾ ਜੀ ! ਜੋ ਲੋਕ ਕਾਇਰਾਂ ਵਾਂਗ ਲੜਾਈ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣ ਕੇ ਕੰਬਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਲੜਾਈ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਸਦਾ ਲਟਕਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ । ਪਰ ਜਿਹੜੇ ਮਰਦਾਂ ਵਾਂਗ ਛਾਂਤੀ ਤਾਣ ਖਲੋਂਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਉਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੋਚ ਸਮਝ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ । ਆਪ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਉਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖੋ ।'

ਲੜਾਈ ਟਲ ਗਈ

ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਦੀਆਂ ਖਬਰਾਂ ਵਿਹੋਧੀ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਹੁੰਚ ਗਈਆਂ । ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਮਾਇਤੀ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਵਾਸਤੇ ਬੁਲਾਇਆ । ਰਾਜਾ ਕਿਰਪਾਲ ਚੰਦ ਨੇ ਰਾਏ ਦੇਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, 'ਵੇਖੋ, ਇਕ ਪਾਸੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਹੋ ਚੁਕੀਆਂ ਹਨ । ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਦੋਹਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦਾ ਘੱਟ ਵੱਧ ਨੁਕਸਾਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਕੀ ਆਪ ਸੋਚਦੇ ਹੋ, ਜੰਗ ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਸਾਥੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ? ਤਾਂ ਸਿੱਟਾ ਕੀ ਨਿਕਲੇਗਾ । ਇਕ ਪਾਸੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਦੀ ਜੰਵ ਚੜ੍ਹੇਗੀ, ਇਕ ਪਾਸੇ ਕੋਈ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਰਥੀਆਂ ਨਿਕਲਣਗੀਆਂ । ਇਕ ਪਾਸੇ ਸੁਹਾਗਣਾਂ ਘੋੜੀਆਂ ਗਾਉਣਗੀਆਂ, ਇਕ ਪਾਸੇ ਵਿਧਵਾ ਮੁਟਿਆਰਾਂ ਵੈਣ ਪਾਉਣਗੀਆਂ । ਸੋ, ਮੈਂ ਇਸ ਵੇਲੇ ਲੜਾਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਨਹੀਂ । ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਦੇ ਵਿਆਹ ਪਿਛੋਂ ਰਾਜਾ ਫਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਵੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ । ਉਸ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਉਤੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨ ਵਿਚ ਵਧੇਰੇ ਸਫ਼ਲਤਾ ਮਿਲੇਗੀ ।'

ਕਿਰਪਾਲ ਚੰਦ ਦਾ ਸੁਭਾਉ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਦਲ ਗਿਆ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਦਾ ਉਹਦੇ ਦਿਲ 'ਤੇ ਅਸਰ ਸੀ । ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਉਹ ਲੜਾਈ ਟਾਲ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ।

ਭੀਮ ਚੰਦ ਦਾ ਮੰਤਰੀ ਪਰਮਾਨੰਦ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਲੜਾਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਉਹਦੇ ਮਨ ਉਤੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਸਚਾਈ ਦਾ ਪਰਭਾਵ ਸੀ । ਉਹਨੇ ਬੜੇ ਭਾਵ ਪੂਰਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲੜਾਈ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਰਾਇ ਦਿਤੀ । ਕੁਛ

ਹੋਰ ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਉਹਦੀ ਪ੍ਰੇਤੁਤਾ ਕੀਤੀ । ਮੁੱਕਦੀ ਗੱਲ, ਭੀਮ ਚੰਦ ਵੀ ਕੁਛ ਸਮੇਂ ਵਾਸਤੇ ਲੜਾਈ ਟਾਲ ਦੇਣਾ ਮੰਨ ਗਿਆ । ਸਹੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ, ਕਿ ਭੀਮ ਚੰਦ ਤੇ ਉਹਦੇ ਸਾਥੀ ਲੜਾਈ ਵਾਸਤੇ ਅਜੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ।

ਰਾਜਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਲੜਾਈ ਟਲ ਗਈ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਬੇਲੋੜੀ ਲੜਾਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸਨ । ਉਧਰੋਂ ਰਾਜਾ ਮੇਦਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵੱਲੋਂ ਨਾਹਣ ਆਉਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਆ ਗਿਆ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ 'ਵਖਤੁ ਵੀਚਾਰੇ ਸੁ ਬੰਦਾ ਹੋਇ ।' ਦੇ ਵਾਕ ਅਨੁਸਾਰ ਕੁਛ ਸਮੇਂ ਵਾਸਤੇ ਨਾਹਣ ਚਲੇ ਗਏ ।

ਨਾਹਣ ਵਿਚ ਆਮਨ ਦੇ ਦਿਨ

ਨਾਹਣ (ਸਿਰਮੌਰ) ਦੇ ਰਾਜਾ ਮੇਦਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤੇ ਸਿਰੀ ਨਗਰ (ਗੜ੍ਹਵਾਲ) ਦੇ ਰਾਜਾ ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਹੱਦ ਰਲਦੀ ਸੀ । ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿਚ ਸਰਹੱਦ ਦਾ ਝਗੜਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ । ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਲੜਕੀ ਦਾ ਰਿਸਤਾ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਬਿਲਾਸ ਪੁਰੀਏ ਦੇ ਲੜਕੇ ਨਾਲ ਪੱਕਾ ਹੋ ਗਿਆ । ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਸਾਰੇ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਤਾਕਤਵਰ ਸੀ । ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਉਹ ਇਕ ਵੱਡੀ ਧਿਰ ਬਣ ਗਿਆ । ਇਸ ਹੌਸਲੇ 'ਤੇ ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਮੇਦਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਧਮਕਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ । ਮੇਦਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਘਬਰਾ ਗਿਆ । ਭੀਮ ਚੰਦ ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਜੁੱਟ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੇਦਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਮਦਦ ਕੋਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ । ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੇਦਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਆਸਰਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ । ਉਹ ਸੀ ਵੀ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਸ਼ਰਧਾਲੂ । ਉਹਨੇ ਆਪਣੇ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਅੰਨੰਦਪੁਰ ਭੇਜਿਆ । ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਰਾਜੇ ਵੱਲੋਂ ਨਾਹਣ ਵਿਚ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਗੁਜ਼ਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ । ਗੁਰਦੇਵ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਕੁਛ ਸਮੇਂ ਵਾਸਤੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੀ ਈਰਖਾ ਤੋਂ ਕੁਛ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣ । ਹਜ਼ੂਰ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਨਾਲ ਲੜਨ ਦੇ ਚਾਹਵਾਨ ਨਹੀਂ ਸਨ । ਆਪ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਕੇਵਲ ਛਿੱਗੀ ਹੋਈ ਕੌਮ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝ ਕੇ ਪੁਰਾਣੇ ਥੋੜੇ ਹੋ ਚੁਕੇ ਸਮਾਜ ਤੇ ਇਕਵੱਲੀ ਜ਼ਾਲਮ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕੇ ।

ਨਾਹਣ ਵੱਲ ਰਵਾਨਗੀ

ਮੇਦਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਕੇ, ਮਹਾਰਾਜ ਨਾਹਣ ਜਾਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਪਏ । ਅੰਨੰਦਪੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸੰਭਾਲ ਦਾ ਭਾਰ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਸੂਰਜ ਮੱਲ ਦੇ ਪੋਤਰਿਆਂ (ਗੁਲਾਬ ਰਾਏ ਤੇ ਸ਼ਾਮ ਦਾਸ) ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿਤਾ । ਨਾਲ ਹੀ ਰੱਖਿਆ

ਵਾਸਤੇ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਸੈਨਾ ਵੀ ਓਥੇ ਰਹਿਣ ਦਿਤੀ । ਆਪ ਹਜ਼ੂਰ ਸਣੇ ਪਰਵਾਰ ਤੇ ਪੰਜ ਸੌ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਯੋਧਿਆਂ ਦੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਤੋਂ ਤੁਰ ਪਏ । ਪਹਿਲਾ ਪੜਾ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਕੀਤਾ । ਓਥੇ ਬਜ਼ੂਰਗਾਂ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਵੇਖ ਕੇ, ਮਹਾਰਾਜ ਕਈ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਨੂੰ ਤਾਰਦੇ ਹੋਏ ਨਾਹਣ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ ।

ਮੇਦਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਮਹਿਲਾਂ ਵਿਚ

ਆਪਣੇ ਮੰਤਰੀਆਂ ਸਮੇਤ ਰਾਜਾ ਮੇਦਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅੱਗੋਂ ਸਵਾਗਤ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ । ਉਹਨੇ ਬੜੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਭੇਟਾ ਧਰੀ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਸਮੇਤ ਪਰਵਾਰ, ਰਾਜਾ ਆਪਣੇ ਮਹਿਲਾਂ ਵਿਚ ਲੈ ਗਿਆ । ਰਾਜ-ਪਰਵਾਰ ਨੇ ਮਰਯਾਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਭੇਟਾ ਧਰੀਆਂ । ਰਾਜਾ ਮੇਦਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, 'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਆਪ ਬੇ-ਸਹਾਰਿਆਂ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਹੋ । ਆਪ ਨਿਰਵੈਰ ਤੇ ਨਿਰਭੈ ਹੋ । ਦਾਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨੋ । ਆਪ ਮੇਰੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਅਸਥਾਨ ਬਣਾ ਕੇ ਵੱਸੋ । ਭੀਮ ਚੰਦ ਵਰਗੇ ਈਰਖਾਲੂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਆਪ ਨੇ ਕੀ ਲੈਣਾ ਹੈ । ਮੈਂ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਸੇਵਕ ਹਾਂ, ਤੇ ਜੋ ਸੇਵਾ ਬਖਸ਼ੇ ਹਰ ਵੇਲੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹਾਂ ।

'ਰਾਜਾ ਮੇਦਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੀ !' ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਮਾਣ ਰੱਖਦਿਆਂ ਉਤਰ ਦਿਤਾ, 'ਤੁਹਾਡਾ ਪ੍ਰੇਮ ਵੇਖ ਕੇ ਅਸੀਂ ਆ ਗਏ ਹਾਂ । ਕੁਛ ਸਮੇਂ ਵਾਸਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਰਹਾਂਗੇ ਵੀ । ਪਰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਨੂੰ ਸਦਾ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਭੀਮ ਚੰਦ ਨਾਲ ਵੀ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਵੈਰ ਨਹੀਂ । ਉਹ ਸਿੱਧੇ ਰਾਹ ਪੈ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਵਰਤਣ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹਾਂ । ਵੇਖੋਂ, ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਭਾਵੇ ।'

ਪਾਉਂਟਾ ਵਸਾਇਆ

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਸਿਰਮੌਰ ਦੂਣ ਦਾ ਇਲਾਕਾ ਫਿਰ ਕੇ ਵੇਖਿਆ । ਜਮਨਾ ਦਰਿਆ ਦਾ ਕੰਢਾ, ਰਮਣੀਕ ਥਾਂ, ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਬੜਾ ਪਸੰਦ ਆਇਆ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਓਥੇ 'ਪਾਉਂਟਾ' ਨਾਮ ਦਾ ਕਿਲ੍ਹਾ ਬਣਾਇਆ । ਰਾਜੇ ਦੀਆਂ ਛੋਜਾਂ ਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਕੇਵਲ ਬਾਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਕਿਲ੍ਹਾ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲਿਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸਮੇਤ ਪਰਵਾਰ ਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਪਾਉਂਟਾ ਸਾਹਿਬ ਜਾ ਵੱਸੇ । ਕੁਛ ਹੋਰ ਲੋਕ

ਵੀ ਆਸਰੇ ਨਾਲ ਆਸ ਪਾਸ ਜਾ ਟਿਕੇ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਪਾਉਂਟਾ ਰਹੇ।¹

ਰਾਮ ਰਾਏ

ਜਮਨਾ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਡੇਹਰਾਦੂਨ ਵਿਚ ਰਾਮ ਰਾਏ ਦਾ ਡੇਰਾ ਸੀ। ਰਾਮ ਰਾਏ, ਗੁਰੂ ਹਰਿਰਾਏ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ। ਮੁਗਲ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਰਾਮ ਰਾਏ ਨੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਇਕ ਤੁਕ ਉਲਟਾ ਦਿਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਅਵੰਗਿਆ ਬਦਲੇ ਸੱਤਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਰਾਮ ਰਾਏ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਗ ਦਿਤਾ ਸੀ। ਰਾਮ ਰਾਏ ਕਰਾਮਾਤੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵੱਲੋਂ ਉਸਨੂੰ ਡੇਹਰਾਦੂਨ ਵਿਚ ਜਾਗੀਰ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਕੁਛ ਮੰਦੀਵੀ ਰਾਮ ਰਾਏ ਨਾਲ ਜਾ ਮਿਲੇ। ਡੇਹਰਾਦੂਨ ਵਿਚ ਗੱਦੀ ਲਾ ਕੇ ਰਾਮ ਰਾਏ ਗੁਰੂ ਅਖਵਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਹੋਣ ਕਰੇ ਕੁਛ ਲੋਕ ਉਸ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਵੀ ਸਨ। ਰਾਮ ਰਾਏ, ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਪੱਖੀ ਸੀ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਵੀ ਮੇਦਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਦੀ ਲੇੜ ਸੀ।

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਵਿਚ ਰਾਮ ਰਾਏ ਦਾ ਵੀ ਕੁਛ ਹੱਥ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਭੜਕਾਉਣ ਵਿਚ ਈਰਖਾਲੂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸਾਥ ਦਿਤਾ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਛੋਜ਼ੀ ਤਾਕਤ ਵੇਖ ਕੇ ਰਾਮ ਰਾਏ ਅੰਦਰੋਂ ਅੰਦਰੋਂ ਡਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਦਿਨ ਰਾਤ ਸੋਚਦਾ ਰਹਿੰਦਾ, 'ਕੀ ਪਤਾ, ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ, ਮੈਥੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਏਥੇ ਆਏ ਹੋਣ। ਉਹ ਹਰ ਪੱਖ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਤਾਕਤਵਰ ਹਨ : ਆਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਚ ਵੀ ਤੇ ਸੈਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਚ ਵੀ। ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ? ਸ਼ਾਇਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਹ ਵੀ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਗੁਰੂ ਵੱਲੋਂ ਰਾਜਾ ਮੇਦਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਣੀ ਚੋਖੀ ਸੈਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਬਚਾਉ ਦਾ ਇਕੋ ਰਸਤਾ ਹੈ, ਮਿਲਾਪ। ਸ਼ਰਨ ਪਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਬਖਸ਼ ਦੇਣ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਪੈਣ ਦਾ ਮੈਨੂੰ ਉਲਾਹਮਾ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਇਕ ਉਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਗੱਦੀ ਦੇ ਸਹੀ ਵਾਰਸ ਹਨ, ਤੇ ਦੂਜੇ ਮੇਰੇ ਬਜ਼ੁਰਗ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੇ ਭਾਈ। ਮੈਂ ਸਭ ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਨ ਤਿਆਗ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਚਰਨੀ ਲੱਗਾਂਗਾ।'

ਰਾਮ ਰਾਏ ਦੇ ਕੁਛ ਮਸੰਦ ਬੜੇ ਮੂੰਹ-ਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ । ਉਹ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਰਦੇ । ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਰਾਮ ਰਾਏ ਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਪ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ । ਖਾਸ ਕਰ ਭਾਈ ਬਹਿਲੋ ਦੇ ਪੋਤਰੇ—ਗੁਰਦਾਸ ਤੇ ਤਾਰਾ—ਡਾਢੇ ਹੀ ਆਕੜਖਾਨ ਮਸੰਦ ਸਨ । ਉਹ ਰਾਮ ਰਾਏ ਨਾਲੋਂ ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਵਧੇਰੇ ਸਮਝਦੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਸਲੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ 'ਤੇ ਰਾਮ ਰਾਏ ਨੂੰ ਵੀ (ਫਰਜ਼ੀ) ਗੁਰੂ ਬਣਾ ਛਡਿਆ ਸੀ ।

ਰਾਮ ਰਾਏ ਦੀ ਮਿਲਾਪ ਵਾਸਤੇ ਬੇਨਤੀ

ਤਾਕਤਵਰ ਮਸੰਦਾਂ ਤੋਂ ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ ਰਾਮ ਰਾਏ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੁਛ ਇਤਿਹਾਸੀ ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਭੇਜੇ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਹਰ ਇਕ ਨਾਲ ਮਿਲਾਪ ਕਰਨ ਦੇ ਹਾਮੀ ਸਨ । ਰਾਮ ਰਾਏ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੌਸਲਾ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣੇ ਮੰਤਰੀ ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਤੇ ਦਇਆ ਰਾਮ ਭੇਜੇ । ਰਾਮ ਰਾਏ ਨੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਆਗੂ-ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਬੜਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰੋਪਾਉ ਭੇਟਾ ਕੀਤੇ, ਤੇ ਦਿਲ ਖੋਲ ਕੇ ਗੱਲਾਂ ਬਾਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ । ਰਾਮ ਰਾਏ ਨੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਜਾਹਰ ਕਰਦਿਆਂ ਆਪਣੀ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਵੀ ਪਰਗਟ ਕੀਤੀ, ‘‘ਦੀਵਾਨ ਜੀ ! ਮੇਰੇ ਮਸੰਦ ਮੇਰੀ ਆਗਿਆ ਵਿਚ ਨਹੀਂ । ਸਹੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਕੈਦੀ ਬਣ ਕੇ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹਾਂ । ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਨਾ ਮੈਂ ਹੀ ਪਾਉਂਟਾ ਸਾਹਿਬ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਨਾ ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਹੀ ਏਥੇ ਬੁਲਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ । ਕੋਈ ਅਜੇਹਾ ਢੰਗ ਬਣਾਓ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਨਵੇਕਲੇ ਥਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦਾ ਭਾਰ ਹੌਲਾ ਕਰ ਸਕਾ । ਅੰਤ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅੰਸ਼ ਹਾਂ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਥਾਂ ਹਨ । ਮੈਂ ਆਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਹਜ਼ੂਰ ਮੇਰੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਭੁੱਲਾਂ ਮਾਫ਼ ਕਰਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਚਰਨੀ ਲਾ ਲੈਣਗੇ ।’’

‘‘ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਨੇ ਰਾਮ ਰਾਏ ਨੂੰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਦੁਆਇਆ । ਮੁਲਾਕਾਤ ਵਾਸਤੇ ਦਿਨ ਪੱਕਾ ਹੋ ਗਿਆ । ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਤੇ ਦਇਆ ਰਾਮ ਵਾਪਸ ਪਰਤ ਗਏ ।

ਰਾਮ ਰਾਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਰਨ

ਮਿਥੇ ਸਮੇਂ, ਰਾਮ ਰਾਏ ਆਪਣੇ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਸਣੇ ਜਮਨਾ ਕੰਢੇ ਪਹੁੰਚਿਆ । ਅੱਗੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਵੀ ਕੁਛ ਸਿੱਖਾਂ ਸਮੇਤ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋਏ ਸਨ । ਮਹਾਰਾਜ,

ਨੰਦ ਚੰਦ ਸਮੇਤ ਸਜੀ ਹੋਈ ਬੇੜੀ 'ਤੇ ਬਹਿ ਕੇ ਦੂਸਰੇ ਕਿਨਾਰੇ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ । ਰਾਮ ਰਾਏ ਆਪਣੇ ਮਸੰਦਾਂ ਨੂੰ ਕਿਨਾਰੇ ਹੀ ਛੱਡ ਕੇ ਇਕ-ਦੋ ਨੌਕਰਾਂ ਸਾਣੇ ਬੇੜੀ 'ਤੇ ਠਿਲ੍ਹੀ ਪਿਆ । ਦੋਵੇਂ ਬੇੜੀਆਂ ਦਰਿਆ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿਚ ਆ ਮਿਲੀਆਂ । ਰਾਮ ਰਾਏ ਆਪਣੀ ਬੇੜੀ ਛੱਡ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਬੇੜੀ 'ਤੇ ਆ ਗਿਆ । ਉਹਨੇ ਪੂਰੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਚਰਨ ਛੁੰਹਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, 'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਮੈਂ ਹਜ਼ੂਰ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ । ਆਪ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਭਰਾ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਸਮਾਨ ਹੋ । ਸ਼ਰਣ ਪਏ ਦੀ ਲਾਜ ਰੱਖੋ ।'

• ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਰਾਮ ਰਾਏ ਨੂੰ ਚਰਨਾਂ ਤੋਂ ਉਠਾ ਕੇ ਕੋਲ ਬਿਠਾ ਲਿਆ ।

ਰਾਮ ਰਾਏ ਨੂੰ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਚਰਨਾਂ 'ਤੇ ਝੁਕਦਿਆਂ ਵੇਖ ਕੇ ਉਸਦੇ ਮਸੰਦ ਸੜ ਭੁੱਜ ਗਏ । ਉਹ ਮਹਾਰਾਜ ਵੱਲ (ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਰਾਮ ਰਾਏ ਵੱਲ) ਕੰਡ ਕਰਕੇ ਖਲੋ ਗਏ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਹੱਸ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਰਾਮ ਰਾਏ ! ਵੇਖੋ, ਤੁਹਾਡੇ ਮਸੰਦ ਕਿੰਨੇ ਹੰਕਾਰੀ ਹੋ ਗਏ ਹਨ । ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਤਾਂ ਉਹ ਨਾਰਾਜ਼ ਹਨ ਹੀ, ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਨਿਰਾਦਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ।'

ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਰਾਮ ਰਾਏ ਫਿੱਸ ਪਿਆ । ਉਹਨੇ ਮਸੰਦਾਂ ਦੀਆਂ ਸਭ ਵਧੀਕੀਆਂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਦੱਸੀਆਂ, ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, 'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਮੇਰਾ ਅੰਤ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ । ਮੇਰੇ ਮਸੰਦ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੰਕਾਰੀ ਹੋ ਗਏ ਹਨ । ਮੇਰੇ ਪਿਛੋਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨੂੰਹ (ਰਾਮ ਰਾਏ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਪੰਜਾਬ ਕੌਰ) ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨੀ । ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਮਸੰਦ ਉਸਨੂੰ ਅਮਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਗੁਜ਼ਾਰਨ ਦੇਣਗੇ ।'

ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਦੁਆਇਆ, ਤੇ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਰਾਮ ਰਾਏ ਨੂੰ ਵਿਦਿਆ ਕੀਤਾ । ਰਾਮ ਰਾਏ, ਮਹਾਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਨਿਰਭੈ ਹੋ ਕੇ ਮੁਝਿਆਂ । ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਭਰਵਿਸ਼ ਵੱਲੋਂ ਵੀ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਹੋ ਗਿਆ ।

ਰਾਮ ਰਾਏ ਜਿਉਂਦੇ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿਤਾ

ਇਸ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਰਾਮ ਰਾਏ ਦੇ ਮਸੰਦ ਬਹੁਤ ਅੱਖੇ ਹੋ ਗਏ । ਉਹ ਰਾਮ ਰਾਏ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦੀਆਂ ਗੋਂਦਾਂ ਗੁੰਦਣ ਲੱਗੇ । ਇਕ ਦਿਨ ਰਾਮ ਰਾਏ ਸਮਾਧੀ ਲਾਈ ਬੈਠੇ ਸਨ । ਸਮਾਧੀ ਲਾਉਣ ਲੱਗਿਆਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਵਾਸ ਦਸਮ-ਦੂਆਰ ਚੜ੍ਹਾ ਲਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਮਸੰਦਾਂ ਨੇ ਰੌਲਾ ਪਾ ਦਿਤਾ, ਕਿ ਰਾਮ ਰਾਏ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਿਆ ਹੈ । ਪੰਜਾਬ ਕੌਰ ਮਸੰਦਾਂ ਦੀ ਚਾਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਗਈ । ਉਸਨੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਬਥੇਰਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਮਸੰਦਾਂ ਨੇ ਉਹਦੀ ਇਕ ਨਾ

ਸੁਣੀ । ਮਸੰਦਾਂ ਨੇ ਉਸੇ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਰਾਮ ਰਾਏ ਨੂੰ ਚਿਖਾ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਕੇ ਅੱਗ ਲਾ ਦਿਤੀ । ਅੱਗ ਦੇ ਸੇਕ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਸੜਨ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਰਾਮ ਰਾਏ ਦੀ ਸਮਾਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਗਈ । ਪਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਕੀ ਬਣ ਸਕਦਾ ਸੀ । ਰਾਮ ਰਾਏ ਨੇ ਚਿਖਾ ਵਿਚ ਤੜਪ ਤੜਪ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗੇ । ਉਸਨੂੰ ਜਿਉਂਦੇ-ਜੀ ਸਾੜ ਕੇ ਵੀ ਮਸੰਦਾਂ ਦੀ ਪਿਆਸ ਨਾ ਬੁਝੀ । ਉਹਨਾਂ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਉਸਦੀ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਉਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ।

ਗੁਰਦੇਵ ਡੇਹਰਾਦੂਨ ਵਿਚ

ਪੰਜਾਬ ਕੌਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਦੀ ਵੀ ਚਿੱਤਾ ਪੈ ਗਈ । ਉਹਨੇ ਸਾਰੇ ਹਾਲ ਲਿਖ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸੇਵਕ ਦੇ ਹੱਥ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਕੋਲ ਬੇਨਤੀ ਪੱਤਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ । ਮਹਾਰਾਜ਼ ਕੀਤੇ ਬਚਨ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਕੁਝ ਚੋਣਵੇਂ ਯੋਧਿਆਂ ਸਮੇਤ ਡੇਹਰਾਦੂਨ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ । ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਚਰਨਾਂ 'ਤੇ ਢਹਿ ਕੇ ਪੰਜਾਬ ਕੌਰ ਨੇ ਦਿਲ ਹਿਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਕਿਹਾ, '‘ਧਰਮ ਪਿਤਾ ! ਮੈਂ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਰਣ ਹਾਂ। ਜਿੱਥੇ ਧਾਰਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪ ਮੇਰੇ ਪੂਜਯ ਹੋ, ਉਥੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿਚ ਵੀ ਆਪ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਹੋ । ਮੇਰੀ ਦੁਹਾਈ ! ਇਹਨਾਂ ਜਾਲਮ ਮਸੰਦਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਜਿਉਂਦਿਆਂ ਸਾੜ ਦਿਤਾ ਹੈ । ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲਈ ਬਿਨਾ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ । ਮੇਰੀ ਅਥਲਾ ਦੀ ਗੱਖਿਆ ਕਰੋ, ਤੇ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਡੰਨ ਦਿਉ ।’

ਮਸੰਦਾਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਕੌਰ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਦੇ ਕੇ ਚੁੱਪ ਕਰਾਇਆ । ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਸਾਰੇ ਮਸੰਦ ਪਕੜ ਲਏ । ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਗਾਲਤੀਆਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੈਣ ਛਾਣ ਕੀਤੀ ਗਈ । ਜਿੱਨਾ ਜਿੱਨਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਗੁਨਾਹ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ, ਉਸ ਮੁਤਾਬਕ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦਿਤੀ ਗਈ । ਕੁਛ ਭਲੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਮਸੰਦ ਪੰਜਾਬ ਕੌਰ ਦੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਵੀ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਇਨਾਮ ਵੀ ਦਿਤੇ । ਇਹ ਵੀ ਰਵਾਇਤ ਚਲੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਕੌਰ ਦੇ ਕਹਿਣ ਉਤੇ ਕੁਛ ਵੱਡੇ ਗੁਨਾਹੀਂ ਮਸੰਦ ਤੱਤਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਸਾੜੇ ਗਏ ।

1. ਮੈਕਾਲਿਫ਼, ਜਿਲਦ ਪੰਜਵੀ, ਪੰਨਾ ੨੩ ।

2. ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਰੁੱਤ ਦੂਸਰੀ, ਅੰਸੂ ੯ ।

ਮਸੰਦਾਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਕੇ ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਕੌਰ ਨੂੰ ਰਾਮ ਰਾਏ ਦੀ ਗੱਦੀ ਸੌਂਪ ਕੇ, ਮਹਾਰਾਜ ਵਾਪਸ ਪਾਉਂਟਾ ਸਾਹਿਬ ਆ ਰਾਏ ।

ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਰਣ ਆਇਆ

ਰਾਜਾ ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਰਾਮ ਰਾਏ ਦਾ ਉਪਾਸ਼ਕ ਸੀ । ਰਾਮ ਰਾਏ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਰਣ ਜਾ ਪਿਆ, ਤਾਂ ਉਹਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨਾਲ ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਵੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ । ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਨੇ ਆਪਣੇ ਮੰਤਰੀ ਭੇਜੇ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇ ਦਿਤੀ । ਰਾਜਾ ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਆਪਣੇ ਦਰਬਾਰੀਆਂ ਸਮੇਤ ਪਾਉਂਟੇ ਆਇਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਉਸਦਾ ਬੜਾ ਆਦਰ ਕੀਤਾ । ਰਾਜੇ ਨੇ ਯੋਗ ਭੇਟਾ ਧਰ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਚਰਨ ਛੋਹੇ । ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਰਾਜਾ ਮੇਦਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਬੁਲਾ ਲਿਆ । ਦੋਹਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਝਗੜਾ ਨਿਖੇੜ ਕੇ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰਾ ਦਿਤੀ । ਦੋਵੇਂ ਰਾਜੇ ਗਲ ਮਿਲੇ, ਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਅਹਿਸਾਨ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਵਿਦਾ ਹੋਏ ।

ਪਾਉਂਟੇ ਵਿਚ ਨਿੱਤ ਦੇ ਕੰਮ

ਪਾਉਂਟੇ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਤਿਆਰੀ ਤੇ ਅਮਨ ਦੇ ਦਿਨ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਜੀਵਨ ਸਦਾ ਹੀ ਇਕ ਜਮਾਂਦਰੂ ਸਿਪਾਹੀ ਵਾਂਗ ਨਿਯਮ-ਬੱਧ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਉਠ ਕੇ ਨਿੱਤ-ਕਰਮ ਤੋਂ ਵਿਹਲੇ ਹੋ ਕੇ ਆਪ ਪਾਠ ਕਰਦੇ, ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਦੇ ਤੇ ਫਿਰ ਵਿੱਦਿਆ-ਅਧਿਐਨ ਕਰਦੇ, ਜਾਂ ਸਾਹਿਤ ਰਚਨਾ ਕਰਦੇ । ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਆਪ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਡਦੇ, ਸ਼ਸਤਰ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ, ਸੈਨਾ ਦੇ ਛੌਜੀ ਕਰਤਵ ਵੇਖਦੇ, ਛੌਜੀ ਦਰਬਾਰ ਲਾਉਂਦੇ, ਢਾਡੀਆਂ ਦੀਆਂ ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਕਵੀਆਂ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਸੁਣਦੇ ।

ਸ਼ੇਰ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ

ਮਹਾਰਾਜ ਮਹਾਨ ਸ਼ਸਤਰ-ਅਭਿਆਸੀ ਤੇ ਦਲੇਰ ਸਨ । ਇਕ ਦਿਨ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਡਿਆਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਇਕ ਬਲੀ ਬੱਘਰ ਸ਼ੇਰ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ।

ਕਪਾਲ ਮੇਚਨ ਗਏ

ਇਹਨਾਂ ਹੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਕੁਛ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ 'ਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਸਮੇਤ ਪਰਵਾਰ ਕਪਾਲ ਮੇਚਨ ਵੀ ਗਏ । ਤੀਰਥਾਂ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਵੱਡਾ ਮੰਤਵ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ।

ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਵਤਾਰ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ

ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਅੰਖਾ ਹੈ, ਕਿ ਗੁਰਦੇਵ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਪਾਹੀ ਸਨ, ਜਾਂ ਸਾਹਿਤਕਾਰ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਵਿਚ ਦੋਵੇਂ ਗੁਣ ਬਗਾਬਰ ਸਨ। ਪਾਉਂਟੇ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਹੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚੋਂ 'ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਵਤਾਰ' ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ : 'ਗੁਰਦੇਵ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਉਠਦੇ, ਇਸ਼ਨਾਨ ਆਦਿ ਤੋਂ ਵਿਹਲੇ ਹੋ ਕੇ ਜਮਨਾ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਸੈਰ ਕਰਦੇ ਤੇ ਇਕਾਂਤ ਥਾਂ 'ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਕਵਿਤਾ ਰਚਦੇ। ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਹਜ਼ੂਰ ਏਸ ਕਾਰਜ ਵਿਚ ਗੁਜ਼ਾਰਦੇ। ਏਸੇ ਸਮੇਂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚੋਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਵਤਾਰ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ।' (ਮਾਲੂਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਵਤਾਰ ਏਥੇ ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਸਦੇ ਕੁਛ ਅਖੀਰਲੇ ਛੰਦ ਕੁਛਾਂ ਸਮਾਂ ਪਿਛੋਂ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ।) ਕੇਵਲ ਏਨਾ ਨਹੀਂ, ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕੁਛ ਹੋਰ ਬਾਣੀ ਵੀ ਏਥੇ ਰਚੀ।

ਸਾਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮੀ ਗੁਰਦੇਵ

ਆਪ ਕੇਵਲ ਸਾਹਿਤਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਾਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮੀ ਵੀ ਸਨ। ਹਰ ਆਏ ਵਿਦਵਾਨ ਦਾ ਮਹਾਰਾਜ ਬਹੁਤ ਆਦਰ ਮਾਣ ਕਰਦੇ ਤੇ ਉਸਦੀ ਲੋੜ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਧਨ ਬਖਸ਼ਦੇ! ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਇਸ ਉਦਾਰਤਾ ਦੀਆਂ ਖਬਰਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਰੇ ਵਿਦਵਾਨ, ਲੇਖਕ ਤੇ ਕਈ ਹਜ਼ੂਰ ਪਾਸ ਆ ਰਹੇ। ਹਰ ਇਕ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਦੇ ਭੱਤੇ ਨੀਯਤ ਕਰ ਦਿਤੇ ਗਏ। ਉਹ ਗੁਣੀ ਪੁਰਸ਼ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਗੰਥਾਂ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਦੇ ਤੇ ਕੁਛ ਨਵਾਂ ਸਾਹਿਤ ਰਚਦੇ। ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਦੇ ਦੀਵਾਨਾਂ ਵਿਚ ਜੋਸ਼ੀਲੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਤੇ ਵਾਰਾਂ ਸੁਣਾ ਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਬੀਰ ਰਸ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ।

ਵਿੱਦਿਆ ਪਿਆਰ ਤੇ ਪਰਚਾਰ

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਕੌਮ ਨੂੰ ਹਰ ਪੱਖ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਚੁਕਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਕੌਮ ਵਿੱਦਿਅਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਚੀ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਉਸਦੀ ਉੱਨਤੀ ਅਧੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਹਾਰਾਜ ਪਾਸ ਕੇਸ਼ਵ, ਦੱਤਾਨੰਦ, ਰਘੁਨਾਥ ਆਦਿ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਮਹਾਨ ਪੰਡਤ ਨੌਕਰ ਸਨ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਪੰਡਤ ਰਘੁਨਾਥ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਉਹ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਪੜ੍ਹਾਵੇ। ਪਰ ਜਾਤ ਅਭਿਮਾਨੀ ਪੰਡਤ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਉਸਨੇ ਉਜ਼ਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, 'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ

ਪੜ੍ਹਨਾ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਕੇਵਲ ਪੰਡਤਾਂ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ। ਪਰ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਸਿੱਖ ਤਾਂ ਹਰ ਜਾਤੀ ਵਿਚੋਂ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਕਿਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।’

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਕੁਛ ਗੰਭੀਰ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਪੰਡਤ ਜੀ! ਜੁੱਗ ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਤੀ ਅਭਿਮਾਨ ਹੁਣ ਬਹੁਤਾ ਚਿਰ ਨਹੀਂ ਚੱਲੇਗਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਇਹਨਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋਲੋਂ ਵਿੱਦਿਆ ਪਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡੀ ਔਲਾਦ ਮਾਣ ਸਮਝੇਗੀ। ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਮਹਾਨ ਵਿਦਵਾਨ ਹੋਣਗੇ।’’

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਸਿੱਖ ਕਾਸ਼ੀ ਭੇਜੇ

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਪੰਜ ਸਿੱਖ : ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ, ਵੀਰ ਸਿੰਘ, ਕਰਮ ਸਿੰਘ, ਸੈਣਾ ਸਿੰਘ, ਰਾਮ ਸਿੰਘ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਸਤੇ ਕਾਸ਼ੀ ਭੇਜੇ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਉਹ ਸਿੱਖੀ ਰਹਿਤ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕੁਛ ਭੇਸ ਬਦਲ ਕੇ ਵਿੱਦਿਆ ਪਰਾਪਤ ਕਰਨ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਬਸਤਰ ਸਫੈਦ ਪਹਿਨਦੇ ਤੇ ਪੁੱਛਣ ਉਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ‘ਨਿਰਮਲੇ’ ਸਾਧੂ ਦਸਦੇ। ਉਹਨਾਂ ਸੱਤ ਸਾਲ ਬਨਾਰਸ ਰਹਿ ਕੇ ਮਹਾਨ ਪੰਡਤਾਂ ਕੋਲੋਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਪੜ੍ਹੀ ਤੇ ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆ ਕੇ ਹੋਰ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਉਤੇ ਪੰਡਤਾਂ ਦਾ ਇਕਮਾਤਰ ਅਧਿਕਾਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਪੰਜੇ ਸਿੱਖ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਵੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਫੈਦ ਬਸਤਰ ਹੀ ਪਹਿਨਦੇ ਰਹੇ। ਲੋਕ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ‘ਨਿਰਮਲੇ’ ਕਹਿੰਦੇ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਰਨਾਲੀ ਹੀ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਨਿਰਮਲੇ ਸਾਧੂ ਹਨ। ਨਿਰਮਲ-ਸੰਪਰਦਾ ਨੇ ਕਈ ਮਹਾਨ ਵਿਦਵਾਨ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਹਨ।

ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਵਿੱਦਿਆ ਪਿਆਰ ਇਕ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਵੀ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਦਿਨ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ (ਤਲਵੰਡੀ ਸਾਥੋਂ ਕੀ) ਵਿਚ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਲਮਾਂ ਘੜ ਕੇ ਝਾੜਾਂ ਵਿਚ ਖਿਲਾਰ ਦਿਤੀਆਂ। ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਪੁੱਛਣ 'ਤੇ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਛੁਰਮਾਇਆ, ‘‘ਇਹ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਬੁਸ਼ੀ ਹੈ, ਕਿ ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਅਨਪੜ੍ਹ ਨਾ ਰਹੇ।’’

ਪਾਉਂਟਾ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਰੋਣਕਾਂ

ਪਾਉਂਟਾ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਅਨੰਦਪੁਰ ਵਰਗੀਆਂ ਰੋਣਕਾਂ ਬਣ ਗਈਆਂ। ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਲੋਕ ਦੂਰੋਂ ਦੂਰੋਂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਆਉਂਦੇ ਤੇ ਭੇਟਾ ਧਰਦੇ। ਹਰ ਵੇਲੇ ਸੇਵਾ ਵਿਚ

ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਵੀ ਚੋਖਾ ਵਾਧਾ ਹੋ ਗਿਆ । ਉਦਾਸੀ ਸਾਧੂ ਸਦਾ ਹੀ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੇ ਡੇਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵੀ ਪੰਜ ਸੌ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ । ਜਮਨਾ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਾਉਂਟਾ ਸਾਹਿਬ ਇਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਰਮਣੀਕ ਨਗਰ ਬਣ ਗਿਆ । ਵੱਸੋਂ ਦੇ ਆਸ ਪਾਸ ਕੁਛ ਬਾਗ ਬਗੀਚੇ ਵੀ ਲੱਗ ਗਏ । ਇਨਸਾਨ ਦੀ ਸੁਚੱਜੀ ਕਿਰਤ ਨੇ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਖੂਬਸੂਰਤੀ ਵਿਚ ਹੋਰ ਵਾਧਾ ਕਰ ਦਿਤਾ ।

ਬੁੱਧ ਸ਼ਾਹ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ

ਸਢੋਰੇ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਪੀਰ ਬੁੱਧ ਸ਼ਾਹ (ਸ਼ਾਹ ਬਦਰੁੰਦੀਨ) ਬੜਾ ਭਲਾ ਪੁਰਸ਼ ਸੀ । ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਸੋਭਾ ਸੁਣ ਕੇ ਉਹ ਕੁਛ ਮੁਰੀਦਾਂ ਸਮੇਤ ਦਰਸ਼ਨ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ । ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਪੀਰ ਜੀ ਦਾ ਬੜਾ ਆਦਰ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ । ਸੂਫ਼ੀ ਖਿਆਲਾਂ ਦੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪੀਰਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ 'ਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਬਹੁਤ ਅਸਰ ਸੀ । ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ, ਹਿੰਦੂਆਂ-ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਪੀਰ ਸਮਝੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ । ਗੁਰਮਤ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਵੀ ਸਭ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦਾ ਸੀ । ਕਈ ਦਿਨ ਬੁੱਧ ਸ਼ਾਹ ਪਾਉਂਟਾ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਰਿਹਾ । ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਸਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਤੇ ਉੱਚੀ ਰਹਿਣੀ ਬਹਿਣੀ ਵੇਖ ਕੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਹੋਇਆ । ਉਹਨੇ ਯਥਾ ਸ਼ਕਤ ਨਜ਼ਰਾਨਾ ਧਰ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਅੱਗੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਵੀ ਅੱਗੇ ਯੋਗ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਸਿਰੋਪਾਉ ਦੇ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿਦਾ ਕੀਤਾ । ਬੁੱਧ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਹਜ਼ੂਰ ਦਾ ਪਿਆਰ ਸਦਾ ਵਾਸਤੇ ਪੱਕਾ ਹੋ ਗਿਆ ।

ਦਮਲਾ ਪਿੰਡ ਦੇ ਪਠਾਣ ਸਿਪਾਹੀ

ਸਢੋਰੇ ਵਾਪਸ ਗਿਆਂ ਬੁੱਧ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਬੋੜਾ ਸਮਾਂ ਹੀ ਬੀਤਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਦਮਲਾ ਪਿੰਡ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਪੰਜ ਸੌ ਪਠਾਣ ਸਿਪਾਹੀ ਆ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ । ਉਹ ਬੁੱਧ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਸਿਜਦਾ ਕਰਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, 'ਪੀਰ ਜੀ ! ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅੰਰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਕਿਸੇ ਮਾਮੂਲੀ ਜੇਹੀ ਖਤਾ ਪਿਛੇ ਸਾਨੂੰ ਫੌਜ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢ ਦਿਤਾ ਹੈ; ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼ਾਹੀ ਫੁਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ, ਕਿ ਕੋਈ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਨਾਹ ਨਾ ਦੇਵੇ । ਸਿਪਾਹੀ-ਗਿਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧੰਦਾ ਅਸੀਂ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ । ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਜਾਂ ਨਵਾਬ ਸਾਨੂੰ ਨੌਕਰ ਰੱਖਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ । ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਭੁੱਖੇ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗੇ । ਆਪ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰੋ, ਜਿਵੇਂ ਸਾਡੇ ਇਹ ਅੰਖੇ ਦਿਨ ਕੱਟੇ ਜਾ ਸਕਣ । ਅਸੀਂ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਗੱਦੀ ਦੇ ਪੀਹੜੀਆਂ ਦੇ ਮੁਰੀਦ ਹਾਂ ।'

ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਤਰਲਾ ਸੁਣ ਕੇ ਪੀਰ ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਤਰਸ ਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਪਠਾਣਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਪਾਉਂਟਾ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰਦੇਵ ਪਾਸ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ। ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਹੰਮਾ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਕਿਸੇ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਤੋੜਨਾ ਨਹੀਂ ਸਨ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਸਾਰੇ ਪਠਾਣਾਂ ਨੂੰ ਨੌਕਰ ਰੱਖ ਲਿਆ। ਉਹ ਪੰਜ ਸੌ ਪਠਾਣ, ਪੰਜਾਂ ਸਰਦਾਰਾਂ (ਕਾਲੇ ਖਾਂ, ਬੀਖਨ ਖਾਂ, ਨਜ਼ਾਬਤ ਖਾਂ, ਹੱਯਾਤ ਖਾਂ ਤੇ ਉਮਰ ਖਾਂ¹) ਦੇ ਮਾਤਹਿਤ ਸਨ। ਸਰਦਾਰ ਦੀ ਪੰਜ ਰੁਪੈ ਤੇ ਸਿਪਾਹੀ ਦੀ ਇਕ ਰੁਪਇਆ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਤਨਖਾਹ ਪੱਕੀ ਹੋਈ।

ਪਾਉਂਟਾ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਬੀਤਿਆ ਇਹ ਸਮਾਂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਅਮਨ ਦਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਚਿੜ੍ਹ ਨਾਟਕ ਵਿਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਇਉਂ ਲਿਖਦੇ ਹਨ :

‘‘ਦੇਸ ਚਾਲ ਹਮ ਤੇ ਪੁਨਿ ਭਈ ।
ਸਹਰ ਪਾਵਟਾ ਕੀ ਸੁਧਿ ਲਈ।
ਕਾਲਿੰਦ੍ਰੀ ਤਟਿ ਕਰੇ ਬਿਲਾਸਾ।
ਅਨਿਕ ਭਾਂਤ ਕੇ ਪੇਖਿ ਤਮਾਸਾ।
ਤਹ ਕੇ ਸਿੰਘ ਘਨੇ ਚੁਨਿ ਮਾਰੇ।
ਰੋਝ ਰੀਛ ਬਹੁ ਭਾਂਤਿ ਬਿਦਾਰੇ।’’

- 0 -

1. ਗਿ. ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਤਵਾਰੀਖ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ, ਪੰਨਾ ੧੦੦੩।

ਭੰਗਾਣੀ ਯੁੱਧ

ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੀ ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਓਂ ਸ਼ਗਾਰਤ

ਗੁਰਦੇਵ ਅਜੇ ਪਾਉਂਟੇ ਹੀ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੇ ਪੁੱਤਰ (ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ) ਦੇ ਵਿਆਹ ਦਾ ਨੀਯਤ ਸਮਾਂ ਆ ਪਹੁੰਚਾ। ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੇ ਲੜਾਈ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਛੱਡਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੇਵਲ ਕੁਛ ਸਮੇਂ ਵਾਸਤੇ ਟਾਲਿਆ ਸੀ। ਵਿਹਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਉਹ ਲੜਾਈ ਵਾਸਤੇ ਲੌੜੀਂਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੱਬੀ ਹੋਈ ਅੱਗ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਓਂ ਭਖਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਕੋਈ ਬਹਾਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੇ ਵੀ ਬਹਾਨਾ ਟੋਲ ਲਿਆ। ਵਿਆਹ ਸਮੇਂ ਜੰਵ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਸਤੇ ਉਹਨੇ ਫਿਰ ਪਰਸਾਈ ਹਾਥੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਗੁਰਦੇਵ ਵੱਲੋਂ ਪਹਿਲਾ ਹੀ ਉੱਤਰ ਵਿਚ ਮਿਲਿਆ। ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਘੋਰ ਨਿਗਾਦਰ ਸਮਝਿਆ। ਹਮਾਇਤੀ ਰਾਜਿਆਂ ਸਾਮੁਣੇ ਉਹਨੇ ਬੜੇ ਟੁੰਬਵੇਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਕਿਹਾ, 'ਵੇਖ ਲਈ ਆਪ ਨੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਹੈਂਕੜ? ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਤਾਕਤਵਰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਅਖਵਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਰਾਜੇ। ਦਿੱਲੀ-ਪਤੀ ਅਖਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਬਾਵੇਂ ਹੈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ। ਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ 'ਸੱਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ' ਅਖਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਉਹਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਝੂਠੇ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਰਿਆਸਤ ਵਿਚ ਅੰਨੰਦਪੁਰ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਉਹਨੇ ਸਾਮੁਣੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਝੂਠੇ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਰਿਆਸਤ ਵਿਚ ਅੰਨੰਦਪੁਰ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਉਹਨੇ ਛੱਡੇ ਬੁਲਾਉਣੇ ਤੇ ਫੌਜਾਂ ਰੱਖਣੀਆਂ ਰਾਜਿਆਂ ਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਤੇ ਉਹ ਇਹ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਉਹਨੇ ਪੰਜ ਸੌ ਪਠਾਣ ਵੀ ਭਰਤੀ ਕਰ ਲਏ ਹਨ। ਪਠਾਣ ਵੀ ਉਹ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਫੌਜ ਵਿਚੋਂ ਗੁਨਾਹੀਂ ਕਰਕੇ ਕੱਢਿਆ ਹੈ। ਉਪਰੋਂ ਉਪਰੋਂ ਕੁਛ ਸਿੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਉਹ ਸਿੱਧੇ ਦਿੱਲੀ

ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਲੜਨ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ । ਇਹ ਗੱਲ ਸੱਚੀ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਨੂੰ ਖ਼ਤਰਾ ਹੈ । ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜਾਂ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਬਹਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲੜ ਲੈਣਾ । ਦਿੱਲੀ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਟੱਕਰ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਵੀ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਸਾਡਾ ਇਲਾਕਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ । ਪਹਾੜਾਂ ਦੀ ਓਟ ਵਿਚ ਬਹਿ ਕੇ ਹੀ ਕੋਈ ਦਿੱਲੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੜਾਈ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ । ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਛੌਜੀ ਤਾਕਤ ਵਧਾ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਆਪਣੀ ਰੱਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਨਾ ਉੱਠੋ, ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕ ਇਕ ਕਰਕੇ ਹੜੱਪ ਕਰ ਜਾਏਗਾ । ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਸਾਮੁਲੇ ਦੋ ਹੀ ਰਸਤੇ ਹਨ : ਜਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਮੇਦਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਂਗ ਗੁਰੂ ਦੀ ਅਧੀਨਗੀ ਮੰਨ ਕੇ ਆਪਣੇ ਇਲਾਕੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦੇਈਏ, ਤੇ ਜਾਂ ਮਰਦਾਂ ਵਾਂਗ ਤਕੜੇ ਹੋ ਕੇ ਟੱਕਰ ਲਈਏ । ਆਉ, ਮੇਰਾ ਸਾਥ ਦਿਉ । ਹੁਣ ਵਰਗਾ ਸਮਾਂ ਫੇਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ । ਗੁਰੂ ਪਾਉਂਟੇ ਬੈਠਾ ਹੈ । ਉਸਦੀ ਛੌਜ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਤਕੜਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਦਾਮਲੇ ਵਾਲੇ ਪੰਜ ਸੌ ਪਠਾਣ । ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰਿਸ਼ਵਤ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਗੰਢ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ । ਆਪ ਸਾਰੇ ਛੌਜਾਂ ਲੈ ਕੇ ਚੱਲੋ । ਜੰਵ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਅਸੀਂ ਅਚਨਚੇਤ ਗੁਰੂ ਉਤੇ ਜਾ ਪਵਾਂਗੇ, ਤੇ ਉਹ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਤਿੱਖਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਕੰਡਾ ਸਦਾ ਵਾਸਤੇ ਕੱਢ ਦਿਆਂਗੇ । ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਨਾ ਸਾਡਾ ਰਾਜ ਰਹੇਗਾ, ਨਾ ਧਰਮ । ਵਰਣ-ਭ੍ਰਾਸ਼ਟ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਕੇ ਜਿਉਣ ਨਾਲੋਂ ਸਾਨੂੰ ਛੱਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਲੜ ਮਰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ ।'

ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੀ ਮਗਰਲੀ ਗੱਲ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਟੁਬਿਆ । ਧਾਰਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਰਾਜੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਵੇਂ ਧਰਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਨ । ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੀ ਹਾਂ ਵਿਚ ਹਾਂ ਮਿਲਾਈ । ਜੰਵ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਸਾਰੇ ਰਾਜੇ ਪੂਰੀਆਂ ਛੌਜਾਂ ਲੈ ਕੇ ਚੜ੍ਹੇ ।

ਚਾਰ ਸੌ ਪਠਾਣ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਗਏ

ਠੀਕ ਹੀ ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਪਠਾਣਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਗੰਢ ਲਿਆ ਸੀ । ਪਠਾਣ ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਤਾਕਤ ਬਾਰੇ ਭੁਲੇਖਾ ਖਾ ਗਏ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਖਿਆਲ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਿੱਖ—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਜੇ ਤਕ ਕਦੇ ਲੜਾਈ ਦਾ ਮੂੰਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਵੇਖਿਆ—ਚੰਗੀ ਲੜਾਕੇ ਸਿੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਣਗੇ । ਪਠਾਣਾਂ ਸੋਚਿਆ, ‘ਅਸੀਂ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਾਥ ਛੱਡ ਕੇ ਰਾਜਿਆਂ ਵੱਲ ਹੋ ਜਾਈਏ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲੈਣਾ ਕੋਈ ਅੱਖਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ । ਇਹਨਾਂ ਨੀਵੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸਜੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਭਲਾ ਪਠਾਣਾਂ ਤੇ ਰਾਜਪੂਤਾਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕੀ ਕਰ ਲੈਣਾ ਏਂ ।’

ਅੰਦਰ ਖਾਤੇ ਪਠਾਣ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਰਾਜਿਆਂ ਨਾਲ ਕੁਛ ਸਰਤਾਂ ਵੀ ਤੈਅ ਕਰ ਲਈਆਂ । ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸਰਤ ਸੀ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਡੇਰੇ ਦੀ ਲੁੱਟ । 'ਲੁੱਟ ਤੇ ਰਿਸ਼ਵਤ' ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਈਮਾਨ ਢੁਲਾ ਦਿਤਾ । ਓਧਰੋਂ ਲੜਾਈ ਦੇ ਬੱਦਲ ਸਿਰ 'ਤੇ ਮੰਡਰਾ ਰਹੇ ਸਨ । ਓਧਰੋਂ ਪਠਾਣ ਨੱਸਣ ਵਾਸਤੇ ਬਹਾਨੇ ਸੋਚ ਰਹੇ ਜਨ । 'ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਵਿਆਹ ਆ ਗਿਆ ਹੈ । ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਾਂ ਮਰ ਗਈ ਹੈ । ਕਿਸੇ ਦਾ ਪਿਉ ਮਰਨਾ ਉਂਹਾਂ ਹੈ । ਕਿਸੇ ਦੇ ਭਰਾ ਦੀ ਲੱਤ ਟੁੱਟ ਗਈ ਹੈ । ਹਰ ਇਕ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਬਹਾਨਾ ਲੈ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਜਾ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ । ਉਹ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲੱਗੇ, ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿਤੀ ਜਾਵੇ ।

ਮਹਾਰਾਜ਼ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਥੇਰਾ ਸਮਝਾ ਰਹੇ, ਪਰ. ਉਹ ਕਿਸੇ ਕੁਲ 'ਤੇ ਨਾ ਆਏ । ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਦੀ ਪਲਪਲ ਦੀ ਖਬਰ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚ ਰਹੀ ਸੀ । ਗੁਰਦੇਵ ਸਮਝ ਗਏ ਸਨ, ਕਿ ਹੁਣ ਲੜਾਈ ਅਵੱਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ । ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ, ''ਇਸਲਾਮ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਵਛਾਦਾਰੀ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ । ਤੁਹਾਡਾ ਇਸ ਵੇਲੇ ਛੱਡ ਕੇ ਤੁਰ ਜਾਣਾ ਕਿਸੇ ਅਸੂਲ ਅਨੁਸਾਰ ਵੀ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ । ਲੜਾਈ ਦੇ ਨਗਾਰੇ ਖੜਕ ਰਹੇ ਹੋਣ, ਤਾਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਿਪਾਹੀ ਦਾ ਨੱਸਣਾ, ਉਸਦੇ ਡਰਜ਼ਾਂ ਵੱਲੋਂ ਬੇਮੁਖ ਹੋਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ । ਘਾਬਰੇ ਨਾ । ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਜਿੱਤ ਹੋਵੇਗੀ । ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਸਾਥ ਦੇ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਨੁਕਸਾਨ ਹੀ ਉਠਾਉਂਗੇ, ਲਾਭ ਨਹੀਂ । ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਭਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਸੱਯਦ ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਹੀ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਾਮਨੀ ਭਰੀ ਸੀ ।''

ਇਨਸਾਨ ਦਾ ਈਮਾਨ ਡੋਲ ਜਾਏ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਅਕਲ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦਾ । ਉਹਨਾਂ ਪੰਜਾਂ ਪਠਾਣ ਸਰਦਾਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ 'ਕਾਲੇ ਖਾਂ' ਹੀ ਆਪਣੇ ਸਿਦਕ 'ਤੇ ਕਾਇਮ ਰਿਹਾ । ਉਹ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਿਹਾ, ''ਜ਼ਰਾ ਦੂਰ ਦੀ ਸੋਚੋ । ਜਿਸ ਕੌਮ ਦਾ ਇਤਿਥਾਰ ਮਾਰਿਆ ਜਾਏ, ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਉਹਦਾ ਸਾਥ ਪਰਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ । ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਦਾ ਇਤਿਥਾਰ ਨਾ ਮਾਰੋ । ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਕੋਈ ਸਾਨੂੰ ਪਨਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦੇਂਦਾ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਅੱਖੇ ਵੇਲੇ ਸਾਨੂੰ ਆਸਰਾ ਦਿਤਾ ਸੀ । ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਗੁਰੂ ਵੱਲੋਂ ਬੇਵਛਾਈ ਕਰਕੇ ਨੱਸ ਗਏ, ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਮੂੰਹ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ । ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਨਾ ਅਸੀਂ ਦੀਨ ਦੇ ਰਹਾਂਗੇ, ਨਾ ਦੁਨੀਆ ਦੇ । ਤੁਸੀਂ ਚਾਰੇ-ਬੰਨੇ ਈਮਾਨ ਹਾਰ ਚੁੱਕੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ

ਸਿਦਕ ਤੋਂ ਮੂਹ ਮੇੜਨ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ । ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗਾ ।'

ਕਾਲੇ ਖਾਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਿਹਾ

ਕਾਲੇ ਖਾਂ ਆਪਣੇ ਸੌ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਸਣੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਿਹਾ । ਬਾਕੀ ਚਾਰੇ ਪਠਾਣ ਜਰਨੈਲ ਆਪਣੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਸਣੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਹਿਸਾਬ ਕਰ ਕੇ ਸਭ ਦੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਦੇ ਦਿਤੀਆਂ ।

ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਵੱਲੋਂ ਵਿਆਹ ਦਾ ਸੱਦਾ

ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਮੇਦਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤੇ ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੁਲੂਅ ਕਰਾਈ ਸੀ । ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਦੋਵੇਂ ਰਾਜੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਅਹਿਸਾਨ ਮੰਨਦੇ ਸਨ । ਏਸੇ ਉਪਕਾਰ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖ ਕੇ ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕੰਨਿਆਂ ਦੇ ਵਿਆਹ 'ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਵੀ ਬੁਲਾਇਆ । ਮਹਾਰਾਜ਼, ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਹੰਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਤੋੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਤੇ ਜਾਣਾ ਵੀ ਲਾਭਵੰਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਝਗੜਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੁਭਾਵਕ ਸੀ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ । ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਤੇ ਰਾਜਾ ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਪਦਵੀ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖਿਦਿਆਂ, ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਨਿਉਂਦਰੇ ਵਜੋਂ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕੰਨਿਆਂ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੀਮਤੀ ਤੇਹਫੇ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਹਾਰ¹ ਸਵਾ ਲੱਖ ਰੁਪੈ ਦਾ ਸੀ ।

ਵਿਆਹ 'ਤੇ ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ

ਪੰਜ ਸੌ ਘੋੜ ਅਸਵਾਰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਤਿਆਰ ਹੋ ਪਿਆ । ਉਹਨੇ ਤੁਰਨ ਲਗਿਆ ਪੁਛਿਆ, 'ਗੁਰਦੇਵ ! ਭੀਮ ਚੰਦ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਖੜਾ ਕਰ ਦੇਵੇ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ? ''

'ਦੀਵਾਨ ਜੀ ! ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖੋ । ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਜੋ ਠੀਕ ਸਮਝੋ, ਕਰਨਾ । ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੁਹਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰੇਗਾ ।' ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਨਿਰੰਕਾਰ 'ਤੇ ਪੂਰਨ ਭਰੋਸਾ ਸੀ ।

ਸਿਰੀ ਨਗਰ (ਗੜ੍ਹਵਾਲ) ਪੁਰੰਚਣ 'ਤੇ ਰਾਜਾ ਫਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਦਾ ਬੜਾ ਆਦਰ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ । ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੱਕ ਫਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਦਿਲੋਂ ਸਾਡਾ ਸੀ । ਉਹਨੇ ਦੀਵਾਨ ਦਾ ਉਤਾਰਾ ਰਾਜ ਮਹਿਲਾਂ ਵਿਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹਿਆ । ਦੀਵਾਨ ਬੜਾ ਸਮਝਦਾਰ ਤੇ ਦੂਰ ਦੀ ਸੋਚਣ ਵਾਲਾ ਸੀ । ਉਹਨੇ ਬੜੀ ਨਮਰਤਾ ਨਾਲ ਉਤਰ ਦਿਤਾ, “ਰਾਜਾ ਸਾਹਿਬ ! ਅਸੀਂ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਬੜੇ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ । ਸਾਨੂੰ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਸੇਵਕ ਜਾਣ ਕੇ ਆਪ ਸਾਡਾ ਮਾਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ । ਪਰ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਾਧੂ ਲੋਕ ਹਾਂ, ਸਾਡੇ ਉਤਾਰੇ ਵਾਸਤੇ ਬਾਹਰ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹਵਾ ਹੀ ਠੀਕ ਹੈ ।”

ਦੀਵਾਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਉਸਦੀ ਇੱਛਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਦਿਤਾ । ਦੀਵਾਨ ਨੇ ਵੱਖੋਂ ਤੋਂ ਜਗ ਹਟਵਾਂ ਅਜੇਹਾ ਅਸਥਾਨ ਚੁਣਿਆ, ਜੋ ਪਾਉਂਟੇ ਵੱਲ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਸੀ । ਇਹ ਉਸਦੀ ਲੰਮੀ ਸੂਝ ਬੂਝ ਸੀ । ਭੀਮ ਚੰਦ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਹੋ ਜਾਣ 'ਤੇ ਸਿੱਖ ਉਥੋਂ ਸੋਖੇ ਹੀ ਨਿਕਲ ਕੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ ।

ਭੀਮ ਚੰਦ ਦਾ ਰਾਹ ਰੋਕਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ

ਸਣੇ ਸਾਥੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ, ਭੀਮ ਚੰਦ ਪੂਰੀ ਫੌਜੀ ਤਿਆਰੀ ਨਾਲ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ । ਉਹਦਾ ਰਾਹ ਪਾਉਂਟੇ ਵਿਚ ਦੀ ਪੈਂਦਾ ਸੀ । ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਸਾਮੂਣੇ ਇਹ ਘੜੀ ਬੜੀ ਸੋਚਣ ਵਾਲੀ ਸੀ । ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ, ਭੀਮ ਚੰਦ ਏਸ ਰਸਤੇ ਲੰਘੇ, ਤਾਂ ਉਹਨੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਸਾਰੇ ਟਿਕਾਣਿਆਂ ਤੋਂ ਭਲੀ ਭਾਂਤ ਜਾਣੂੰ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ । ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਟਿਕਾਣੇ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਉਹਦੇ ਵਾਸਤੇ ਬੜੀ ਸਹਾਇਕ ਸਿੱਧ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ । ਭੀਮ ਚੰਦ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਟਲੇਗਾ, ਇਹ ਗੱਲ ਪੱਕੀ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਹੀ ਸੀ । ਦੂਸਰਾ ਕਾਰਨ ਸੀ, ਲੋਕਾਂ ਉਤੇ ਮਾੜਾ ਪਰਭਾਵ । ਜਿਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਭੀਮ ਚੰਦ ਉਥੋਂ ਦੀ ਲੰਘਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਬੜਾ ਹੈਂਕੜ ਭਰਿਆ ਸੀ । ਦੂਸਰੇ ਹੁਕਮਰਾਨ ਨੂੰ ਸਮੇਤ ਫੌਜ ਆਪਣੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਦੀ ਲੰਘਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਈਨ ਮੰਨ ਲੈਣਾ, ਜਾਂ ਉਹਦੇ ਸਾਮੂਣੇ ਬੁਕ ਜਾਣਾ । ਗੁਰਦੇਵ ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਕੰਮਾਂ 'ਚੋਂ ਕਿਸੇ ਹੇਠੀ ਵਾਸਤੇ ਵੀ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ । ਮਹਾਰਾਜਾ ਨੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦਾ ਰਾਹ ਰੋਕਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ।

ਮਸੰਦਾਂ ਦਾ ਘਬਰਾਹਟ ਤੇ ਚੀਕ ਚਿਹਾੜਾ

ਮਹਾਰਾਜਾ ਦੇ ਏਸ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਮਸੰਦ ਬਹੁਤ ਘਬਰਾਏ । ਉਹਨਾਂ ਬੜਾ ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ । ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਪਾਸ ਵੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ । ਉਹ ਇਕੋ ਦਲੀਲ

ਦੇਂਦੇ, “ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਾਧੂ ਹਾਂ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸਿੱਖੀ ਸਾਨੂੰ ਸਾਂਤ ਰਹਿਣਾ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਰਾਜਿਆਂ ਮਹਾਰਾਜਿਆਂ ਨਾਲ ਲੜਨ ਝਗੜਨ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ। ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਛੋਜਾਂ, ਨਗਾਰੇ ਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਨਾਲ ਲੜਨ ਦੀਆਂ ਸੋਚਾਂ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੋਭਦੀਆਂ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਗੁਰੂਆਂ ਵਾਲੀ ਮਰਯਾਦਾ ਹੀ ਬਦਲ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਨੀਤੀ ਤੋਂ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੈ। ਕਿਥੋਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਮਾਲਾ ਵਾਲੀ ਸਿੱਖੀ ਤੇ ਕਿਥੋਂ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਬਣ ਗਏ ਹਨ ਤੀਰ, ਤਲਵਾਰ ਤੇ ਬਰਛੇ। ਪਿਛਲੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸਿੱਖ ਤੇ ਮਸੰਦ ਦਿਲੋਂ ਅੱਤ ਦੁਖੀ ਹਨ, ਪਰ ਮੂੰਹ ਖੋਹਲ ਕੇ ਕਹਿਣ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਇਸ ਰਾਹੋਂ ਨਾ ਰੋਕਿਆ, ਤਾਂ ਸਿੱਖੀ ਛੇਤੀ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋਈ ਸਮਝੇ।

ਮਸੰਦਾਂ ਬਾਰੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਰਾਏ

ਮਸੰਦਾਂ ਦੇ ਇਸ ਚੀਕ ਚਿਹਾੜੇ ਤੋਂ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਬਹੁਤੇ ਤਾਂ ਪਰਭਾਵਤ ਨਾ ਹੋਏ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਗੁਰਦੇਵ ਤਕ ਪੁੱਚਾ ਦੇਣੀ ਠੀਕ ਸਮਝੀ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਤੋਂ ਸਾਰੀ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਬੜੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਮਾਤਾ ਜੀ ! ਮਸੰਦਾਂ ਦੇ ਵੱਸ ਨਹੀਂ। ਪੂਜਾ ਦੇ ਧਾਨ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਮਲੀਨ ਕਰ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਜਿਹੜਾ ਆਦਮੀ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਮਾਈ 'ਤੇ ਪਲਣਾ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਸਮਝ ਲਵੇਗਾ, ਉਹ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਤੋਂ ਗਿਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਪੂਜਾ ਦੇ ਲਾਲਚ ਨੇ ਮਸੰਦਾਂ ਨੂੰ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਚੰਗੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਸਾਂ ਪਿਛਲੇ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀ ਨੀਤੀ ਬਦਲ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਹਾਲਾਤ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ। ਅੱਜ ਅਕਬਰ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਔਰੰਗਜ਼ੰਬ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਆਪਣੀ ਤੇ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਹਥਿਆਰਾਂ ਬਿਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਆਪ ਭਰੋਸਾ ਰਖੋ, ਅਸੀਂ ਕੇਵਲ ਉਹੀ ਕੰਮ ਕਰਾਂਗੇ, ਜਿਸ ਵਾਸਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨਾਲ ਲੜਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਪਰ ਉਹ ਨਾ ਟਲੇ, ਤਾਂ ਫੇਰ ਕੀ ਚਾਰਾ ? ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁਰਾਈ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਝੁਕ ਜਾਣਾ ਵੀ, ਆਪਣੀ

ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸੈਤਾਨ ਦੇ ਸਮਰਪਣ ਕਰ ਦੇਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਪ ਨਿਸਚਿਤ ਰਹੋ। ਪਿਤਾ ਜੀ ਦਾ ਫੁਰਮਾਨ ਯਾਦ ਰਖੋ,

‘ਤੇ ਕਾਹੂ ਕਉ ਦੇਤ ਨਹਿ ਨਹਿ ਭੈ ਮਾਨਤ ਆਨਿ।’

ਸੋ, ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਡਰਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ।’

ਮਹਾਰਾਜ ਸਾਬਤ ਕਦਮ ਆਪਣੇ ਮਿਥੇ ਹੋਏ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚਲੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੁਚਿੱਤਾ-ਪਨ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਸਵਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਮ੍ਭਣੇ ਸੀ ਕੌਮ ਨੂੰ ਨਿਰਭੈ ਕਰਨ ਦਾ । ਰਾਜੇ ਜਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ‘ਹਉਆ’ ਹਨ, ਇਹ ਭਰਮ ਗੁਰਦੇਵ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ । ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਨੀਤੀ ਨਰਮ ਨਾਲ ਨਰਮ ਤੇ ਸਖਤ ਨਾਲ ਸਖਤ ਸੀ ।

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਰਾਜਘਾਟ ਮੱਲ ਲਿਆ

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਰਾਜ ਘਾਟ ਦੇ ਨੇੜੇ ਮੇਰਚੇ ਜਮਾ ਲਏ । ਲੜਾਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਇਹ ਥਾਂ ਬੜਾ ਹੀ ਲਾਹੌਰੰਦਾ ਸੀ । ਜਿਸ ਪਾਸਿਓਂ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੇ ਆਉਣਾ ਸੀ, ਉਸ ਰਾਹੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਦਸ ਗੁਣਾ ਛੋਜ ਵੀ ਏਥੇ ਮੇਰਚਿਆਂ ਵਿਚ ਬੈਠੀ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਸ਼ਕਸਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦੇ ਸਕਦੀ ।

‘ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੇ ‘ਰਾਜਘਾਟ’ ਤੋਂ ਜਮਨਾ ਪਾਰ ਕਰਨੀ ਸੀ । ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਕਿ ਰਾਜਘਾਟ ਉਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਹੈ, ਸੂਰੇਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ, ‘ਗੁਰਦੇਵ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਮੇਰਚੇ ਮੱਲੀ ਬੈਠੇ ਹਨ । ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਬਿਨਾਂ ਜਮਨਾ ਪਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਨਾ ਖਤਰੇ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ । ਛੋਜ ਦੀ ਬਹੁ-ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਮਾਣ ਉਤੇ ਲੜਾਈ ਸਹੇਤਨਾ ਵੀ ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ । ਯੁੱਧ ਵਿੱਦਿਆ ਦੇ ਪੱਖੋਂ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਜੇਹਾ ਅਸੰਥਾਨ ਮੱਲੀ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਜਿਥੇ ਬੈਠਿਆਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਹਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਲਟਾ ਸਾਡਾ ਹੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ।

ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵੱਲ

ਬੜੀ ਲੰਮੀ ਚੌੜੀ ਵਿਚਾਰ ਪਿੱਛੋਂ, ਸਾਰੇ ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਏਹਾ ਸਲਾਹ ਦਿਤੀ, ਕਿ ਲੜਾਈ ਸਹੇਤਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਇਸ ਵੇਲੇ ਰਾਜਨੀਤੀ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ । ਇਸ ਵੇਲੇ ਨਿਉਂ ਕੇ ਝੱਟ ਟਪਾਓ, ਆਉਂਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਵੇਖੀ ਜਾਵੇਗੀ ।

ਭੀਮ ਚੰਦ ਤੇ ਉਹਦੇ ਸਾਬਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਇਕ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ ਗਈ। ਉਸ ਉਤੇ ਨਿੱਕੇ ਵੱਡੇ ਸਾਰੇ ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਹੀ ਪਾਈ । ਮਨੋਰਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਣ ਲੈਣ, ਪਈ ਵਿਰੋਧੀ ਧੜੇ ਵਿਚ ਕਿਨੇ ਰਾਜੇ ਹਨ, ਤੇ ਰਸਤਾ

ਨਾ ਦੇਣ ਨਾਲ ਉਹ ਸਾਰੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣ ਜਾਣਗੇ । ਇਕ ਚਤਰ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਉਹ ਚਿੱਠੀ ਦੇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ।

ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਬੜੇ ਸੁਚੱਜੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ । ਇਕ ਪਾਸੇ ਹੱਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਮਰਤਾ ਤੇ ਪੂਜਾ ਦੱਛਣਾ ਦਾ ਲਾਲਚ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਤੇ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਐਨੇ ਨਾਮਵਰ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਦੀ ਧਮਕੀ ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਉਤਰ

ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਬੜੇ ਠੁੰਮੇ ਨਾਲ ਉੱਤਰ ਦਿਤਾ, 'ਮੰਤਰੀ ਜੀ ! ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਲਕ ਇਸ ਭੁਲੇਖੇ ਵਿਚ ਹਨ, ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਝੂਠੀ ਨੀਤਿਕ ਚਾਲਾਂ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ । ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਵਹਿਮ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਸੈਨਿਕ ਬਲ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਝੁਕਾ ਸਕਦੇ ਹਨ । ਕਦੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਇਹ ਭਰਮ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਏ, ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਸਮਾਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ । ਪਰ ਉਹ ਦਿਲੋਂ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ । ਸਾਡੇ ਸਾਮੁਣੇ ਇਕੋ ਰਾਹ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਦੇ ਧੋਖੇ ਵਿਚ ਆਉਣ ਦੀ ਥਾਂ ਉਹਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਈਏ । ਪੁੱਛੋ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੂੰ । ਸਾਡੇ ਪਠਾਣ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਲਚ ਦੇ ਕੇ ਓਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਹਟਾਇਆ ? ਫਿਰ ਜੰਵ ਨਾਲ ਏਨੀਆਂ ਛੌਜਾਂ ਲੈ ਕੇ ਸਾਡੇ ਉਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਇਗਾਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ? ਜਿਸਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਏਨਾ ਪਾਪ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਬੋਂ ਕਿਸੇ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਆਸ ਕਿਉਂ ਰਖਦਾ ਹੈ ? ਸਾਡਾ ਉੱਤਰ ਬੜਾ ਸਾਫ਼ ਹੈ । ਨਾ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਡਰਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਨਾ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਾਂ । ਨਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਨਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਧੋਖੇ ਵਿਚ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ । ਉਹ ਛੌਜ ਸਾਰੀ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦੇਣ, ਤੇ ਰਾਜੇ ਸਣੇ ਨਿੱਜੀ ਟਹਿਲੀਆਂ ਦੇ ਰਾਜਘਾਟ ਰਾਹੀਂ ਲੰਘ ਜਾਣ । ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਪਾਵਾਂਗੇ । ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੈਨਿਕ ਬਲ ਦੇ ਰੋਅਬ ਨਾਲ ਸਣੇ ਛੌਜ ਲੰਘਣ ਦਾ ਹੱਠ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕਰਾਂਗੇ । ਹੁਣ ਉਹਦੇ ਅਖਤਿਆਰ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਅਮਨ ਦਾ ਰਾਹ ਚੁਣਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਲੜਾਈ ਦਾ ।'

ਲਾੜਾ ਸਿੱਧੇ ਰਸਤੇ ਤੇ ਜੰਵ ਲੰਮੇ ਰਾਹ

ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਏਸ ਉੱਤਰ ਉਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਵਿਚ ਬੜੀ ਲੰਮੀ ਚੌੜੀ ਬਹਿਸ ਹੋਈ । ਕੁਝ ਰਾਜੇ ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਸਨ, ਪਰ ਬਹੁਤੇ ਇਸ ਰਾਏ

ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ । ਅੰਤ ਫੈਸਲਾ ਇਹ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਲਾੜੇ ਨੂੰ ਮੰਤਰੀ ਪਰਮਾਨੰਦ ਦੇ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਰਸਤੇ ਭੇਜ ਦਿਤਾ ਜਾਵੇ ਤੇ ਜੰਵ ਸਾਰੀ ਸਣੇ ਫੌਜ ਦੂਸਰੇ ਰਾਹੇ ਜਾਏ । ਕੁਛ ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਰਾਏ ਦਿਤੀ, ‘‘ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਰਾਤ ਮਿਥੇ ਸਾਹੇ ਤੋਂ ਪਛੜ ਕੇ ਪਹੁੰਚੇਗੀ । ਏਸ ਕਾਰਨ ਰਾਜਾ ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਵੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ । ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡਾ ਪਛੜ ਕੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਗੁਰੂ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ।

ਸੜਦੇ ਭੁੱਜਦੇ ਰਾਜੇ ਪਿਛਾਂਹ ਮੁੜ ਪਏ । ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਘਾਟ ਤੋਂ ਜਮਨਾ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਉਹ ਵਿੱਗੇ ਰਸਤੇ ਸਿਰੀ ਨਗਰ ਪੁੱਜੇ । ਰਸਤਾ ਲੰਮੇਰਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਬਰਾਤ ਮਿਥੇ ਸਾਹੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਛੜ ਕੇ ਪੁਜੀ ।

ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਰਣ

ਪਰਮਾਨੰਦ ਦੇ ਸਮਝਾਉਣ ਉਤੇ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ (ਭੀਮ ਚੰਦ ਦਾ ਲੜਕਾ) ਸਿੱਧਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਰਣ ਜਾ ਪਿਆ । ਉਹਨੇ ਨਜ਼ਰਾਨਾ ਰੱਖ ਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਉਸਦਾ ਯੋਗ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ । ਫਿਰ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ‘‘ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ! ਸਾਡਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੈਰ ਨਹੀਂ । ਸਾਡਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਹੈ, ਕਿ ਹਰ ਇਨਸਾਨ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਬਹਾਬਰ ਦਾ ਜਿਉਣ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਕੌਮ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਚੁਕੀ ਹੈ । ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਛ ਉਸਨੂੰ ਉੱਚੀ ਉਠਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ । ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਵੀ ਵੈਰ ਦਾ ਰਾਹ ਛੱਡ ਕੇ ਆਵੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਹਦਾ ਯੋਗ ਆਦਰ ਮਾਣ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹਾਂ । ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਲਾਲਚ ਤੇ ਹੰਕਾਰ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਇਆ ਰਹੇ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਕੀ ਵੱਸ । ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ, ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਪੇਸ਼ ਹੈ।’’

ਬੇੜਾ ਸਮਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਗੁਜ਼ਾਰ ਕੇ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਅੱਗੇ ਚਲਾ ਗਿਆ । ਕੁਝ ਸੇਵਕਾਂ ਸਮੇਤ ਮੰਤਰੀ ਪਰਮਾਨੰਦ ਤੇ ਲਾੜਾ ਮਿਥੇ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸਿਰੀ ਨਗਰ ਪਹੁੰਚ ਗਏ । ਠੀਕ ਲਗਨ ਸਮੇਂ ਵਿਆਹ ਹੋ ਗਿਆ । ਜੰਵ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਨਾ ਪਹੁੰਚਣ ਕਰ ਕੇ ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਨਿਰਾਸ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਇਆ ਪਰ ਅਸਲ ਦੋਸ਼ ਕਿਸ ਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਨਾ ਕਰ ਸਕਿਆ ।

ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਸੋਚਾਂ ਵਿਚ

ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਿਰੀ ਨਗਰ ਤੋਂ ਚਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ । ਉਹਨੇ ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਭੇਜੇ ਤੋਹਫੇ ਭੇਟ ਕਰਨੇ ਚਾਹੇ । ਅੱਗੇਂ ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿਤਾ, ‘‘ ਦੀਵਾਨ ਜੀ ! ਬਾਕੀ

ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਆਉਣ ਉਤੇ, ਸਭ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਤੁਸਾਂ ਇਹ ਤੋਹਫੇ ਭੇਟਾ ਕਰਨੇ। ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਤੇ ਸਾਡੀ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ । ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਭੇਜੇ ਹੋਏ ਕੀਮਤੀ ਤੋਹਫਿਆਂ ਬਾਰੇ ਬਾਕੀ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੋ ਜਾਏ।

ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ

- ਦੇ ਚਾਰ ਦਿਨ ਪਛੜ ਕੇ ਬਰਾਤ ਵੀ ਪਹੁੰਚ ਗਈ । ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸਭ ਦਾ ਆਦਰ ਮਾਣ ਉਸਦੀ ਪਦਵੀ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ । ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਨਿਉਂਦਰਾ ਤੇ ਸੁਗਾਤਾਂ ਲੈਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਇਆ । ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਨੇ ਸੁਗਾਤਾਂ ਦੇਣ ਦੀ ਥਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਪਰਚਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਭੇਟਾ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੁਗਾਤਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਸੀ । ਨਿਉਂਦਰਾ ਹੋਕਣ ਵਾਲੇ ਪੰਡਤ ਨੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਸੁਗਾਤਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵੇ ਸਹਿਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ । ਸੁਣ ਕੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਉਠੀ । ਉਹਨੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਉਠ ਕੇ ਬਾਕੀ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਚੋਧਨ ਕਰਕੇ ਗੁਸੈ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, “ਭਰਾਓ ! ਵੇਖਿਆ ਜੇ ਮੇਰੇ ਕੁੜਮ ਦਾ ਵਰਤਾਓ ? ਜਿਹੜਾ ਗੁਰੂ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਦਾ ਵੈਗੀ ਹੈ, ਕੇਵਲ ਮੇਰਾ ਹੀ ਕਿਉਂ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ’ਤੇ ਤੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਕੁੜਮ ਚੰਦ ਉਸ ਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ਭੇਜੀਆਂ ਸੁਗਾਤਾਂ ਆਪਣੀ ਕੰਨਿਆ ਵਾਸਤੇ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਇਹ ਮੇਰਾ ਸਿੱਧਾ ਨਿਰਾਦਰ ਹੈ । ਮੈਂ ਇਹ ਬੇਇੱਜਤੀ ਸਹਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ । ਰਾਜਾ ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਪਵੇਗਾ । ਮੈਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ।” ਰੋਸ ਵਜੋਂ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਸਭਾ ਵਿਚੋਂ ਉਠ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ।

ਸਮੇਂ ਦੀ ਵਿਗੜੀ ਹਾਲਤ ਨੂੰ ਤਾੜ ਕੇ ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਵੀ ਉਠ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ । ਉਹਨੂੰ ਇਸ ਬਗੜੇ ਦਾ ਚਰੋਕਣਾ ਅੰਦੇਸ਼ਾ ਸੀ । ਉਹਨੇ ਜਾਂਦਿਆਂ ਝੱਟ ਪੱਟ ਕੂਚ ਕਰ ਦਿਤਾ ।

ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਭੀਮ ਚੰਦ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਗਿਆ

ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਬੜੀ ਕੁਡਿੱਕੀ ਵਿਚ ਫਸ ਗਿਆ । ਭੀਮ ਚੰਦ ਦਾ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋ ਕੇ ਸਭਾ ਵਿਚੋਂ ਉਠ ਜਾਣਾ, ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਹਾਨੀ ਸੀ । ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੰਤਰੀ ਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਭੇਜੇ । ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੇ ਅੱਗੋਂ ਦੋ ਟੁੱਕ ਸ਼ਰਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ, “ਰਾਜਾ ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਅੱਗੇ ਲੱਗ ਕੇ

ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਲੜਨ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਲੜਕੀ ਛੱਡ ਕੇ ਵਾਪਸ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।' ਆਪਣੀ ਧਮਕੀ ਨੂੰ ਸੱਚੀ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੇ ਵਾਪਸੀ ਕੂਚ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਦਿਤਾ।

ਫਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਵਾਸਤੇ ਬੜੀ ਅੱਖੀ ਬਣੀ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਕੰਨਿਆਂ ਦਾ ਇਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਤਿਆਗਿਆ ਜਾਣਾ, ਉਸ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸਮਾਜਕ ਨਿਰਾਦਰ ਹੈ। ਫਿਰ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੰਦੂ ਸੰਸਕਾਰ। ਕਿਸੇ ਕੰਨਿਆਂ ਦਾ ਤੇਲ-ਚੜ੍ਹੇ ਛੱਟੜ ਹੋ ਜਾਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, ਉਹਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਤਬਾਹੀ। ਨਾ ਉਹ ਕਵਾਰੀ ਮੰਨੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਵਿਧਵਾ। ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਉਹਦੇ ਵਾਸਤੇ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ। ਇਕ ਉਹ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਾਰਾ ਘਰਾਣਾ ਸਮਾਜ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿਚ ਗਿਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਫਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਇਸ ਧਮਕੀ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਨਾ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਉਹ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੇ ਸਮ੍ਭਾਣੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝੁਕ ਗਿਆ। ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਉਹ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲੱਗ ਕੇ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣਾ ਮੰਨ ਗਿਆ।

ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨੀਤਿਕ ਜਿੱਤ ਸਮਝਿਆ। ਉਹਨੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਆਪਣੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ, 'ਹੁਣ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮੁੱਠੀ ਭਰ ਸਿੱਖ ਬਚ ਕੇ ਨਾ ਨਿਕਲ ਜਾਣ। ਸਭ ਨੂੰ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਧਾਰ ਲੰਘਾ ਦਿਉ ਤੇ ਡੇਰਾ ਲੁੱਟ ਲਵੋ।

ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਬਚ ਕੇ ਨਿਕਲ ਗਿਆ

ਪਰ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਦੇ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਿੱਖ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਗਏ ਸਨ। ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਫੌਜ ਦਾ ਇਕ ਦਸਤਾ ਪਿਛੋਂ ਰਾਹ ਵਿਚ ਜਾ ਮੁਲਿਆ। ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਅੱਗੋਂ 'ਸੱਤ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ' ਦੇ ਜੈਕਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਤੀਰਾਂ ਤੇ ਗੋਲੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਵਾਲੀ ਝਾੜੀ, ਤਾਂ ਪਹਾੜੀਏ ਸਿਰ 'ਤੇ ਪੈਰ ਰਖ ਕੇ ਨੱਸ ਗਏ। ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਸਣੇ ਸਿੱਖ ਸਾਬੀਆਂ ਦੇ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਪਾਉਂਟੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ।

ਲੜਾਈ ਦੀ ਤਿਆਰੀ

ਹੁਣ ਲੜਾਈ ਬੜੀ ਨੇੜੇ ਆ ਗਈ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਤਿਆਰੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਦਿਤਾ। ਓਧਰ ਰਾਜੇ ਵੀ ਹਮਲੇ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਚਾਰ ਸੌ ਪਠਾਣ ਖੁੱਲ੍ਹੇ-ਮ-ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਾਜਿਆਂ ਨਾਲ ਜਾ ਮਿਲੇ।

ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਹਾਜ਼ਰ ਆ ਹੋਇਆ

ਪਠਾਣਾਂ ਦੀ ਬੇਵਹਾਈ ਦੀਆਂ ਬਖਰਾਂ ਸੱਯਦ ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਪਈਆਂ।

ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਬੜਾ ਸਿਦਕ ਵਾਲਾ ਬੰਦਾ ਸੀ । ਪਠਾਣਾਂ ਦੀ ਕੀਤੀ ਦਾ ਉਹਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅਫਸੋਸ ਹੋਇਆ । ਉਹਨੇ ਆਪਣੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘ਵੇਖੋ ਭਈ! ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਮਹਾਪੁਰਸ਼ ਹਨ । ਅਸਾਂ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਪਠਾਣ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੀ ਜ਼ਾਮਨੀ ਭਰੀ ਸੀ । ਪਠਾਣ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਦਗਾ ਦੇ ਗਏ ਹਨ । ਅਸਾਂ ਏਹ ਚੁੱਕੀ ਹੋਈ ਜ਼ਾਮਨੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ ਹੈ । ਉਹ ਕਮੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਵਾਂਗੇ ਤੇ ਇਸ ਨੇਕੀ ਤੇ ਬਦੀ ਦੀ ਜੰਗ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਲਵਾਂਗੇ । ਆਉ, ਜਿਸਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਹੈ । ਪਰ ਉਹ ਮਰਦ ਸਾਡਾ ਸਾਬ ਦੇਵੇ, ਜਿਸਨੇ ਪਿੜ ਵਿਚ ਸਿੱਧੇ ਮੁੰਹ ਜੂਝਣ ਦਾ ਪ੍ਰਣ ਕਰ ਲਿਆ ਹੋਵੇ ।’

ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਆਪਣੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਉਤੇ ਬੜਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ । ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੀਰ ਉਤੇ ਹਰ ਵੇਲੇ ਜਾਨਾਂ ਵਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਸਨ । ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਪਾਉਂਟੇ ਵੱਲ ਕੂਚ ਕਰ ਦਿਤਾ । ਉਸਦੇ ਚਾਰ ਪੁੱਤਰ, ਭਰਾ ਤੇ ਸੱਤ ਸੌ ਮੁਰੀਦਾਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਨ । ਸਣੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਉਹ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਬੜਾ ਆਦਰ ਮਾਣ ਕੀਤਾ ਤੇ ਉਸਦੀ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਪਹੁੰਚੀ ਮਦਦ ਬਦਲੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਵੀ ।

ਭੰਗਾਣੀ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਚੁਣਿਆਂ

ਗੁਰਦੇਵ ਵਸੋਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਲੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ । ਉਹਨਾਂ ਪਾਉਂਟੇ ਤੋਂ ਛੇ-ਸੱਤ ਮੀਲ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਛੋਟੇ ਜੇਹੇ ਪਹਾੜੀ ਪਿੰਡ ‘ਭੰਗਾਣੀ’ ਕੋਲ ਜਾ ਮੌਰਚੇ ਮੱਲੇ ।

ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਚੜ੍ਹਾਈ

ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਵਿਹਲੇ ਹੋ ਕੇ ਰਾਜੇ ਹਮਲੇ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨ ਲੱਗੇ । ਲਾੜਾ ਤੇ ਡੋਲੀ ਲੰਮੇ ਰਸਤੇ ਬਿਲਾਸ ਪੁਰ ਨੂੰ ਵਿਦਿਆ ਹੋ ਗਏ । ਬਾਕੀ ਰਾਜੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਕੇ ਪਾਉਂਟੇ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ । ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸੀ, ਸੋ ਲੜਾਈ ਦਾ ਮੋਹਰੀ ਉਸਨੂੰ ਬਣਨਾ ਪਿਆ । ਗਿ, ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਨੇ² ਛੋਟੇ ਵੱਡੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਇਉਂ ਲਿਖੇ ਹਨ: ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਗੜ੍ਹਵਾਲ, ਭੀਮ ਚੰਦ ਕਹਿਲੂਰ, ਗੁਪਾਲ ਚੰਦ ਗੁਲੇਰ, ਕਿਰਪਾਲ ਚੰਦ ਕਾਂਗੜਾ, ਬੀਰ ਸੈਨ ਤੇ ਸੁਧਾਰ ਸੈਨ ਮੰਡੀ, ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਤੇ ਉਮੇਦ ਸਿੰਘ ਜਸਵਾਲ, ਦਿਆਲ ਚੰਦ ਕਾਠਗੜ੍ਹ, ਹਰੀ ਚੰਦ ਹੰਡੂਰ, ਕਰਮ

1. ਮੈਕਾਲਿਫ਼, ਜਿਲਦ ਪੰਜਵੀਂ, ਪੰਨਾ ੩੩ । ਗਿ, ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ, ਤਵਾਰੀਖ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ, ਪੰਨਾ ੧੦੧੯ । 2. ਤਵਾਰੀਖ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ, ਪੰਨਾ ੧੦੧੫ ।

ਚੰਦ ਭੰਬੋਰ, ਅੰਨਦ ਚੰਦ ਪ੍ਰਿਥੀ ਪੁਰ, ਝਰਾੜ ਚੰਦ ਮਨਸਾ ਵਾਲ, ਭਾਉ ਸਿੰਘ ਸੀਬੇਵਾਲ, ਧਰਮ ਪਾਲ ਕੁਟਲੈੜ, ਦਾਯਾ ਸਿੰਘ ਨੂਰ ਪੁਰ, ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਤਿਲੋਕ ਪੁਰ, ਟੇਕ ਸਿੰਘ ਕਿਸਤਵਾਰ, ਗੁਰਭਜ ਇੰਦੋਰ, ਜੈ ਚੰਦ ਬਿਸ਼ਵਵਾਲ, ਠੋਡੀ ਸਿੰਘ ਸੰਘਰੀਵਾਲ, ਸੰਸਾਰ ਚੰਦ ਨਦੋਣ, ਹਰੀ ਚੰਦ ਕੋਟੀਵਾਲਾ, ਲੱਛੂ ਚੰਦ ਕਸੌਲੀ, ਭੂਪ ਸਿੰਘ ਥੋਗ।

ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾਮਲਾ ਪਿੰਡ ਵਾਲੇ ਚਾਰ ਸੌ ਪਠਾਣ ਵੀ ਸਨ, ਜੋ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦਾ ਸਾਥ ਛੱਡ ਕੇ ਆ ਗਏ ਸਨ। ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਸਾਰੀ ਲੜਾਕੀ ਫੌਜ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਫੌਜ

ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਯੋਧੇ ਸਨ : ਬੀਬੀ ਵੀਰੋ (ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਭੂਆ) ਦੇ ਪੰਜੇ ਪੁੱਤਰ (ਸੰਗੋ ਸ਼ਾਹ, ਜੀਤ ਮੱਲ, ਗੁਲਾਬ ਰਾਏ, ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਮਾਹਰੀ ਚੰਦ), ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਮਾਮਾ ਕਿਰਪਾਲ ਚੰਦ, ਲਾਲ ਚੰਦ (ਬਿਧੀ ਚੰਦ ਦਾ), ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ, ਉਦਾ (ਉਦੇ ਸਿੰਘ), ਬਚਿੜ੍ਹ (ਸਿੰਘ), ਆਲਮ (ਸਿੰਘ), ਚੰਦਨ ਰਾਏ, ਪ੍ਰੇਹਤ ਦਇਆ ਰਾਮ, ਸਾਹਿਬ ਚੰਦ, ਸੰਗਤੀਆਂ, ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ, ਕਾਲੇ ਖਾਂ। ਸਾਰੀ ਫੌਜ ਰਲ ਮਿਲ ਕੇ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

ਉਦਾਸੀ ਨੱਸ ਗਏ

ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਡੇਰੇ ਨਾਲ ਪੰਜ ਸੌ ਉਦਾਸੀ ਸਾਧ ਵੀ ਸਨ। ਲੜਾਈ ਦੀ ਖਬਰ ਸੁਣ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਚਾਰ ਸੌ ਨਿੱਜਿਨਵੇਂ ਰਾਤੇ ਰਾਤ ਨੱਸ ਗਏ। ਸਵੇਰੇ ਗਰੂ ਜੀ ਨੇ ਡੇਰੇ ਵਿਚ ਫਿਰ ਕੇ ਵੇਖਿਆ। ਉਦਾਸੀਆ ਦਾ ਮਹੰਤ ਕਿਰਪਾਲ ਦਾਸ (ਪਿੰਡ ਹੇਹਰਾਂ ਵਾਲਾ) ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਬੈਠਾ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਪੁਛਿਆ, ‘‘ਕਿਰਪਾਲ ! ਤੇਰੇ ਸਾਥੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਡਰਦੇ ਨੱਸ ਗਏ। ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ? ਤੈਨੂੰ ਜਾਨ ਪਿਆਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ?’’

ਕਿਰਪਾਲ ਨੇ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਉਠ ਕੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਮੈਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜਾਨ ਵਧੇਰੇ ਪਿਆਰੀ ਏ। ਨੱਸ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਮੋਚਿਆ ਵੀ ਬਖੇਰਾ ਸੀ। ਪਰ ਨੱਸ ਕੇ ਲੁਕਣ ਵਾਸਤੇ ਜਿਹੜਾ ਵੀ ਆਸਰਾ ਤਕਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਉਥੇ ਹੀ ਹਜ਼ੂਰ ਆਪ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਥਾਂ ਹੀ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਫਿਰ ਨੱਸ ਕੇ ਜਾਂਦਾ ਕਿੱਥੇ ?’’

ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਣ ਕੇ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ। ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਸਾਧ ਨੂੰ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਕਿਰਪਾਲ ! ਉਦਾਸੀਆਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਰੱਖ ਲਈ ਉੰਹਾਂ ਹੁਣ ਧਰਮ-ਯੁੱਧ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।’’

‘ਮਹਾਰਾਜ ! ਖਾਲਸਾ ਤਿਆਰ-ਬਰ ਤਿਆਰ ਹੈ ।’ ਕਹਿੰਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿਰਪਾਲ ਮੁਤਹਿਰ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਨਾਲ ਤੁਰ ਪਿਆ ।

ਦੋਵੇਂ ਦਲ ਆਮੋ-ਸਾਮੁਣੇ

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਲੜਾਈ ਵਾਸਤੇ ਮੈਦਾਨ ਬੜਾ ਢੁੱਕਵਾਂ ਚੁਣਿਆ । ਸਿੱਖ ਫੌਜਾਂ ਘੋੜੇ ਦੇ ਸੁੰਬ ਵਰਗਾ ਗੋਲ ਮੌਰਚਾ ਬਣਾ ਕੇ ਬੈਠ ਗਈਆਂ । ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੇ ਸਾਮੁਣੇ ਪਾਸਿਓਂ ਆਉਣਾ ਸੀ । ਸਾਮੁਣੇ ਖੁੱਲਾ ਮੈਦਾਨ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਵੈਰੀ ਢੂਰੋਂ ਆਉਂਦਾ ਨਜ਼ਰ ਆ ਸਕਦਾ ਸੀ ।

ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਫੌਜ ਲਈ ਮਾਰੇ ਮਾਰ ਕਰਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ । ਸਭ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਰਾਜਾ ਫਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਤੇ ਚਾਰ ਸੌ ਪਠਾਣ ਸਨ । ‘ਯਾ ਅਲੀ’ ਦੇ ਨਾਹਰੇ ਲਾਉਂਦੇ ਪਠਾਣ ਅੰਨ੍ਹੇ-ਵਾਹ ਵਧੇ ਆ ਰਹੇ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਖਿਆਲ ਸੀ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਕੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਟਾਕਰੇ ’ਤੇ ਖਲੋਣਗੀਆਂ ਹੀ ਨਹੀਂ । ਉਹ ਇਸ ਲੜਾਈ ਨੂੰ ਮੁਫਤ ਦੀ ਭੱਲ ਸਮਝਦੇ ਸਨ । ਪਹਿਲੇ ਹੱਲੇ ਲੜਾਈ ਮੁਕਾ ਕੇ ਉਹ ਪਾਉਂਟੇ ਦੀ ਲੁੱਟ ਉਤੇ ਹੱਥ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਦਮ ਤ੍ਰਾਂ ਰੁਕੇ, ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਯੋਧਿਆਂ ਨੇ ਅੱਗੋਂ ਮਰਦਾਂ ਵਾਂਗ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ।

ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ

ਅੱਗੋਂ ਸਿੱਖ ਸਿਪਾਹੀ ਵੈਰੀ ਦੇ ਸਵਾਗਤ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਬੈਠੇ ਸਨ । ਦੁਸ਼ਮਣ ਮਾਰ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਤਿੰਨਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਤੀਰਾਂ ਤੇ ਗੋਲੀਆਂ ਦੀ ਝੜੀ ਲਾ ਦਿਤੀ । ਸਿੱਖ ਏਨੇ ਸ਼ਸਤਰ-ਅਭਿਆਸੀ ਸਨ, ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਾਰ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂਦਾ । ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਸ਼ਸਤਰ-ਵਿੱਦਿਆ ਨੂੰ ਧਰਮ ਦਾ ਅੰਗ ਬਣਾ ਦਿਤਾ ਸੀ । ਸ਼ਸਤਰ-ਅਭਿਆਸ ਤੇ ਸਿਮਰਨ ਇਕੱਠੇ ਕਰ ਦਿਤੇ ਸਨ । ਸਿੱਖ ਧਰਮੀ-ਸੂਰਮੇ ਬਣ ਗਏ ਸਨ ।

ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੇ ਵੀ ਅੱਗੋਂ ਮੋੜਵੇਂ ਤੀਰ ਤੇ ਗੋਲੀਆਂ ਚਲਾਏ । ਸਿੱਖ ਮੌਰਚਿਆਂ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਸਨ । ਵੈਰੀ ਦੇ ਵਾਰ ਖਾਲੀ ਗਏ । ਇਹ ਇਕਵੱਲੀ ਮਾਰ ਵੈਰੀ ਸਹਾਰ ਨਾ ਸਕੇ । ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਵਿਚ ਹੀ ਪਠਾਣਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਉਖੜ ਗਏ । ਪਠਾਣਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਹਟਦਿਆਂ ਵੇਖ ਕੇ ਫਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਫੌਜ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਿੜ ਛੱਡ ਕੇ ਨੱਸ ਉਠੀ । ਪਹਿਲੀ ਮੁਠਭੇੜ ਵਿਚ ਹੀ ਵੈਰੀ ਚੋਖਾ ਨੁਕਸਾਨ ਉਠਾ ਕੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟਿਆ ।

ਫਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਮਦਦ ਵਾਸਤੇ ਗੋਪਾਲ ਗੁਲੇਰੀਆ, ਹਰੀ ਚੰਦ ਹੰਡੂਰੀਆ ਤੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਕਹਿਲੂਰੀਆ ਆਦਿ ਕਈ ਰਾਜੇ ਅੱਗੇ ਆ ਗਏ । ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਰਹੀ

ਫੌਜ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਬਿੜਕ ਕੇ ਰੋਕਿਆ । ਫਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਪਠਾਣਾਂ ਨੂੰ ਤਾਅਨਾ ਦੇਂਦਿਆ ਕਿਹਾ, 'ਖਾਨ ਸਾਹਿਬ ! ਆਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ, ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿੱਖ ਸਭ ਜਾਤਾਂ ਕੁਜਾਤਾਂ ਰਲੇ ਹੋਏ ਹਨ । ਸਭ ਜੱਟ, ਛੀਬੇ, ਬਿਉਰ, ਤਖਾਣ । ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲੈਣਦੀਆਂ ਫੜਾਂ ਮਾਰਦੇ ਸੀ । ਏਸੇ ਹੌਸਲੇ 'ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਡੇਰਾ ਲੁੱਟਣ ਦੀ ਰਿਆਇਤ ਮੰਗੀ ਸੀ ਤੁਸਾਂ । ਤੇ ਹੁਣ ਉਹਨਾਂ ਹੀ ਕੰਮੀ-ਕਮੀਣ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਕੰਡ ਵਿਖਾ ਕੇ ਨੱਸੇ ਆ ਰਹੇ ਹੋ । ਕੀ ਪਠਾਣ ਕੌਮ ਵਿਚੋਂ ਵੱਡਿਆਂ ਵਾਲਾ ਲਹੂ ਮੁੱਕ ਗਿਆ ਏ? ਸੋ ਲਾਗੜ-ਭੂਗੜ ਤੇ ਸਾਧਾਂ ਫਕੀਰਾਂ ਸਾਮੁਣੇ ਪਿੱਠ ਦੇਣ ਨਾਲੋਂ ਸਾਨੂੰ ਪਠਾਣਾਂ ਤੇ ਰਾਜਪੂਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਛੁੱਬ ਕੇ ਮਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ।'

'ਰਾਜਾ ਸਾਹਿਬ!' ਹਯਾਤ ਖਾਂ ਨੇ ਜ਼ਰਾ ਤਮਕ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਕੁਛ ਢਿੱਲੇ ਰਹੇ ਸਾਂ, ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਸੂਰਮੇ ਵੀ ਕੁਛ ਜੌਹਰ ਵਿਖਾ ਲੈਣ । ਪਰ ਜੇ ਸਾਡੇ ਜ਼ਿੰਮੇਂ ਈ ਏ ਸਭ ਕੁਛ ਤਾਂ ਲੋ, ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਲੜਾਈ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ ।'

ਹਯਾਤ ਖਾਂ ਤੇ ਕਿਰਪਾਲ ਉਦਾਸੀ ਦਾ ਯੁੱਧ

ਹਯਾਤ ਖਾਂ ਬੜਾ ਮੰਨਿਆਂ ਪ੍ਰਮੰਨਿਆਂ ਯੋਧਾ ਸੀ । ਉਹ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਧਨੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ । ਉਹਦੇ ਸਾਥੀ ਵੀ ਚੁਣਵੇਂ ਸਿਪਾਹੀ ਸਨ । ਨਾਹਰੇ ਮਾਰਦਾ ਉਹ ਜਮ-ਰੂਪ ਧਾਰ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ।

ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਉੱਚੇ ਥਾ 'ਤੇ ਖਲੇ ਜੰਗ ਦਾ ਰੰਗ ਢੰਗ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ । ਕਿਰਪਾਲ ਦਾਸ ਹਜੂਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਖਲਾ ਸੀ । ਮਾਲਾ ਉਹਦੇ ਗਲ ਵਿਚ ਤੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਕਉ ਦੀ ਨਿੱਗਰ ਮੁਤਹਿਰ ਸੀ । ਹਯਾਤ ਖਾਂ ਦੇ ਨਾਹਰਿਆਂ ਦੀ ਗਰਜਵੀਂ ਵਾਜ ਕੰਨੀ ਪਈ । ਕਿਰਪਾਲ ਦਾਸ ਨੇ ਨਿੱਗਰ ਉਠਾ ਕੇ ਉਹਦੇ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਸੁਤੇ ਹੀ ਸਾਧ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਿਕਲ ਗਿਆ, 'ਲੂਣ ਹਰਾਮੀ ਗੁਨਾਹਗਾਰ'। ਫਿਰ ਉਹਨੇ ਮਹਾਰਾਜ ਵੱਲ ਤੱਕਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, 'ਗੁਰਦੇਵ ! ਹਜੂਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ.....।

'ਜਾਓ! ਇਹ ਨੇਕੀ ਤੇ ਬਦੀ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੈ । ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਭਲੀ ਕਰੇਗਾ ।' ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਆਗਿਆ ਦੇ ਦਿਤੀ ।

ਮੇਢੇ 'ਤੇ ਮੁਤਹਿਰ ਧਰ ਕੇ ਕਿਰਪਾਲ 'ਸੱਤ ਕਰਤਾਰ' ਦੀ ਧੁੰਨੀ ਕਰਦਾ ਹਯਾਤ ਖਾਂ ਵੱਲ ਉਠ ਨੱਠਾ । ਢਿਲਕਵੇਂ ਜੇਹੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਮਾਲਾ ਫੇਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਧ ਨੂੰ ਸਾਮੁਣੇ ਆਉਂਦਿਆਂ ਵੇਖ ਕੇ ਪਠਾਣ ਹੱਸਣ ਲੱਗ ਪਏ । ਕੋਲੋਂ ਇਕ ਨੇ ਠੱਠੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, 'ਖਾਨ ਸਾਹਿਬ ! ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਭ ਤੋਂ ਬਲੀ ਸੂਰਮੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਆ ਰਹੇ ਨੇ । ਜ਼ਰਾ ਸੰਭਲ ਕੇ ਰਹਿਣਾ ।'

‘‘ਅਓ ਬਾਬਾ ਜੀ ! ਅਣਿਆਈ ਮੌਤੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੇ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਨੇ। ਗੁਰੂ ਕੇ ‘ਸੱਚ ਖੰਡ’ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਜੇ, ਜਾਂ ਸਾਡੇ ‘ਜੰਨਤ’ ਵਿਚ ।’’ ਹਯਾਤ ਖਾਂ ਨੇ ਅੱਗੋਂ ਤਾਅਨੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

‘‘ਲੂਣ ਹਰਾਮੀ ਹਯਾਤ ਖਾਂ !’’ ਕਿਰਪਾਲ ਦਾਸ ਨੇ ਕਰੋਧ ਨਾਲ ਗਰਜ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਸੁਰਗ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਨਾ ਜੰਨਤ ਦੀ । ਪਰ ਤੂੰ ਜਮ ਲੋਕ ਜਾਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾ । ਤੇਰਾ ਹੰਕਾਰ ਹੀ ਤੇਰੀ ਮੌਤ ਬਣੇਗਾ। ਪਹਿਲਾ ਵਾਰ ਕਰ ਲੈ, ਮਤਾਂ ਕੋਈ ਪਛਤਾਵਾ ਰਹਿ ਜਾਵੇ ।’’

ਕਿਰਪਾਲ ਦਾਸ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਹਯਾਤ ਖਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਉਠੀ। ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਉਹ ਹੋਸ਼ ਹਵਾਸ ਭੁਲਾ ਬੈਠਾ। ਉਹਨੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਵਾਹ ਵਾਰ ਕੀਤਾ। ਕਿਰਪਾਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਮੁਤਹਿਰ ਕਰ ਦਿਤੀ। ਕਉ ਦੀ ਨਿੱਗਰ ਮੁਤਹਿਰ ਥਾਂ ਥਾਂ ਲੋਹੇ ਦੇ ਸੰਮਾਂ ਨਾਲ ਮੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਤਲਵਾਰ ਲੋਹੇ ਦੇ ਸੰਮ 'ਤੇ ਲੱਗੀ। ਦੂਜਾ ਵਾਰ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਹੱਯਾਤ ਖਾਂ ਅਜੇ ਸੰਭਲ ਹੀ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਭੀਮ ਦੀ ਗੁਰਜ ਵਰਗੀ ਭਾਰੀ ਮੁਤਹਿਰ ਉਹਦੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਆ ਲੱਗੀ। ਗੁਰਦੇਵ ਬਚਿੜ੍ਹ ਨਾਟਕ ਵਿਚ ਇਸਦਾ ਵਰਨਣ ਇਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।

‘‘ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕੋਪੀਯੰ ਕੁਤਕੋ ਸੰਭਾਰੀ।
ਹਠੀ ਖਾਨ ਹਯਾਤ ਕੇ ਸੀਸ ਝਾਰੀ।
ਉਠੀ ਛਿੱਛ ਇੱਛੰ ਕਢਾ ਮੇਝ ਜੋਰੰ।
ਮਨੋ ਮਾਖਨੰ ਮਟਕੀ ਕਾਨ੍ਹੁ ਫੇਰੰ।’’

ਕਿਆ ਸੁੰਦਰ ਉਪਮਾ। ‘ਕਿਰਪਾਲ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਮੁਤਹਿਰ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਹਠੀਏ ਹੱਯਾਤ ਖਾਨ ਦੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਦੇ ਮਾਰੀ। (ਸਿਰ ਦੀ ਖੋਪਰੀ ਫਿੱਸ ਜਾਣ ਕਰਕੇ) ਮਿਥ ਦੀਆਂ ਛਿੱਟਾਂ ਇਉਂ ਉਠੀਆਂ, ਮਾਨੋ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਮੱਖਣ ਦੀ ਮਟਕੀ ਤੇਜ਼ ਦਿਤੀ ਹੋਵੇ।’

ਇਕ ਮਾਲਾ ਫੇਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਧ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਮੰਨੇ ਹੋਏ ਪਠਾਣ ਯੋਧੇ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈਰਾਨੀ ਤੇ ਭੈਅ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਗਿਆ। ਹੱਯਾਤ ਖਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਲੱਗ ਪਏ।

ਘਮਸਾਣ ਦੀ ਲੜਾਈ

ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਨਜ਼ਾਬਤ ਖਾਂ ਆਪਣਾ ਦਸਤਾ ਲਈ ਖਲਾ ਸੀ।

‘‘ਅਉ ਬਾਬਾ ਜੀ ! ਅਣਿਆਈ ਮੌਤੇ ਮਰਨ ਵਾਨੇ। ਗੁਰੂ ਕੇ ‘ਸੱਚ ਖੰਡ’ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਜੇ, ਜਾਂ ਸਾਡੇ ‘ਜੰਤੇ ਨੇ ਅੱਗੋਂ ਤਾਅਨੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

‘‘ਲੂਣ ਹਰਾਮੀ ਹਯਾਤ ਖਾਂ !’’ ਕਿਰਪਾਲ ਦਾਸ ਕਿਹਾ, ‘‘ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਸੁਰਗ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਨਾ ਜੰਨਤ ਦੀ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾ । ਤੇਰਾ ਹੰਕਾਰ ਹੀ ਤੇਰੀ ਮੌਤ ਬਲੈ, ਮਤਾਂ ਕੋਈ ਪਛਤਾਵਾ ਰਹਿ ਜਾਵੇ।’’

ਕਿਰਪਾਲ ਦਾਸ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਉਠੀ । ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਉਹ ਹੋਸ਼ ਹਵਾਸ ਭੁਲਾ ਬੈਠਾ । ਉਹਨਾਂ ਕਿਰਪਾਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਮੁਤਹਿਰ ਕਰ ਦਿਤੀ । ਕਉ ਦੀ ਨਿੱਧਾਰ ਦੇ ਸੰਮਾਂ ਨਾਲ ਮੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ । ਤਲਵਾਰ ਲੋਹੇ ਦੇ ਸੰਮਾਂ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਹੱਯਾਤ ਖਾਂ ਅਜੇ ਸੰਭਲ ਹੀ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਭਾਰੀ ਮੁਤਹਿਰ ਉਹਦੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਆ ਲੱਗੀ । ਗੁਰ ਇਸਦਾ ਵਰਨਣ ਇਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ।

‘‘ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕੋਪੀਯੰ ਕੁਤਕੇ ਸੰਮਾਂ ਹਠੀ ਖਾਨ ਹਯਾਤ ਕੇ ਸੀਸ ਉਠੀ ਛਿੱਛ ਇੱਛੰ ਕਢਾ ਮੇਝੇ ਮਨੋ ਮਾਖਨੰ ਮਟਕੀ ਕਾਨੁੰ ਸੰਭਲੇ ਸੀ ।

ਕਿਆ ਸੁੰਦਰ ਉਪਮਾ । ‘ਕਿਰਪਾਲ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਤਾਂ ਹਠੀਏ ਹੱਯਾਤ ਖਾਨ ਦੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਦੇ ਮਾਰੀ । (ਸਿਰ ਕਰਕੇ) ਮਿਥ ਦੀਆਂ ਛਿੱਟਾਂ ਇਉਂ ਉਠੀਆਂ, ਮਾਨੋ ਭਗਤ ਮਟਕੀ ਤੋੜ ਦਿਤੀ ਹੋਵੇ।’

ਇਕ ਮਾਲਾ ਫੇਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਧ ਦੇ ਹੱਬੋਂ ਮੰਨੇ ਹੋਏ ਜਾਣਾ ਹੈਰਾਨੀ ਤੇ ਭੈਅ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਗਿਆ । ਹੱਯਾਤ ਲੱਗ ਪਏ ।

ਘਮਸਾਣ ਦੀ ਲੜਾਈ
ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਨਜ਼ਾਬਤ ਖਾਂ ਆਪਣਾ

ਭੀਖਣ ਖਾਂ ਲੜ ਰਿਹਾ ਸੀ । ਅਸਲ ਵਿਚ ਏਹਾ ਸਾਰੇ ਪਠਾਣਾਂ ਦਾ ਮੋਢੀ ਸੀ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਭੀਖਣ ਖਾਂ ਵੀ ਨਾਅਰੇ ਮਾਰਦਾ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ । ਪਿਛੋਂ ਫਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਲਲਕਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਖਾਨ ਸਾਹਿਬ ! ਹੁਣ ਲੜਾਈ ਦਾ ਪਾਸਾ ਪਲਟਣਾ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਮੁਣੇ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਲਵੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਲੜਾਈ ਸਦਾ ਵਾਸਤੇ ਮੁੱਕ ਜਾਵੇਗੀ ।”

‘ਰਾਜਾ ਫਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਜੀ ! ਇਹ ਨਾਮਵਰੀ ਅੱਲਾਹ ਤਾਲਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਹਿੱਸੇ ਹੀ ਲਿਖੀ ਸੀ । ਲੌ, ਮੈਂ ਮਾਰ ਕੇ ਹੁਣੇ ਸਾਰਾ ਖੇਲ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ ।’ ਭੀਖਣ ਖਾਂ ਨੇ ਬੜੇ ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਭੀਖਣ ਖਾਂ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ

ਭੀਖਣ ਖਾਂ ਗਜ਼ਬ ਦਾ ਤੀਰ ਅੰਦਾਜ਼ ਸੀ । ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਭੁਲੇਖਾ ਜ਼ਰੂਰ ਸੀ । ਉਹਨੇ ਗੁਰਦੇਵ ਉਤੇ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਝੜੀ ਲਾ ਦਿਤੀ । ਕੁਛ ਚਿਰ ਗੁਰਦੇਵ ਉਸਦੇ ਤੀਰ ਰੋਕਦੇ ਰਹੇ । ਅੰਤ ਜੋਸ਼ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਨੇ ਤੀਰ ਮਾਰਿਆ, ਜੋ ਭੀਖਣ ਖਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਦੀ ਨਿਕਲ ਗਿਆ । ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਡਿਗਦਾ ਹੀ ਭੀਖਣ ਖਾਂ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਗਿਆ ।

ਗੁਰਦੇਵ ਲਹੂ ਗਰਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਘਟਨਾ ਦਾ ਵਰਨਣ ਇਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ।

‘ਲਖੇ ਸ਼ਾਹ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ਜੁੱਝੇ ਜੁਝਾਰੰ ।
ਤਵੰ ਕੀਟ ਬਾਣੇ ਕਮਾਣੰ ਸੰਭਾਰੰ ।
ਹਨਿਯੋ ਏਕ ਖਾਨੰ ਖਿਆਲੰ ਖਤੰਗੰ ।
ਗਿਰਿਯੋ ਭੂਮ ਸੋ ਬਾਣ ਦੂਜੇ ਸੰਭਾਰਯੋ ।
ਮੁਖੰ ਭੀਖਨੰ ਖਾਨ ਕੇ ਤਾਨ ਮਾਰਯੋ ।’

ਭੀਖਣ ਖਾਂ ਦੇ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਪਠਾਣਾਂ ਦੇ ਹੌਸਲੇ ਅਸਲੋਂ ਟੁੱਟ ਗਏ । ਚਾਰ ਪਠਾਣ ਜਰਨੈਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਬੇਮੁਖ ਹੋ ਕੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਤਿੰਨ ਮਾਰੇ ਗਏ । ਬਾਕੀ ਪਠਾਣਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਪਿਛੇ ਹਟਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ।

ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰ ਸ਼ਹੀਦ

ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥੀ ਪਠਾਣ ਕਾਲੇ ਖਾਂ ਤੇ ਸੱਯਦ ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਆਪਣੇ ਮੇਰਚੇ 'ਤੇ ਲੜ ਰਹੇ ਸਨ । ਗੁਪਾਲ ਗੁਲੇਰੀ ਨੇ ਉਸ ਮੇਰਚੇ ਉਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ । ਇਸ ਘਮਸਾਣ ਵਿਚ ਸੱਯਦ ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਇਕ ਬਹਾਦਰ ਪੁੱਤਰ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਿਆ ।

ਉਸਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਤੇ ਉਸਦੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਨੇ ਉਹ ਤਲਵਾਰ ਵਾਹੀ, ਕਿ ਰਾਜਾ ਗੁਪਾਲ ਚੰਦ ਨੂੰ ਪਿੜ ਛਡ ਕੇ ਨੱਸਣਾ ਪਿਆ। ਏਸੇ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਪੀਰ ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਪੁੱਤਰ ਤੇ ਕੁਛ ਮੁਰੀਦ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ।

ਹਰੀ ਚੰਦ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਯੁੱਧ

ਲੜਾਈ ਆਖਰੀ ਦਮਾਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਦੁਸ਼ਮਣ ਲਗਭਗ ਹਰ ਮੌਰਚੇ 'ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਆਖਰੀ ਇਕ ਚੁਣਵਾਂ ਮੋਹਰਾ ਦਾਅ 'ਤੇ ਲਾਇਆ। ਉਹ ਸੀ ਰਾਜਾ ਹਰੀ ਚੰਦ ਹੰਡੂਰੀਆ। ਜੀਤ ਮੱਲ ਨਾਲ ਹੋਈ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਰਾਜਾ ਹਰੀ ਚੰਦ ਕੇਵਲ ਮੂਰਛਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਖਮ ਕੋਈ ਵਧੇਰੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੋਸ਼ ਆਉਣ ਉਤੇ ਉਹ ਫਿਰ ਲੜਨ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਪਿਆ। ਉਹ ਸੀ ਬੜਾ ਦਲੇਰ। ਤੀਰ ਚਲਾਉਣ ਵਿਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੋੜ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਮੰਨਦਾ। ਭੀਮ ਚੰਦ ਤੇ ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਲਲਕਾਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਆਡਿਆ।

ਗੁਰਦੇਵ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਉਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਰਦੇ। ਹਰੀ ਚੰਦ ਨੂੰ ਵੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਨੇ ਵਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਪਹਿਲ ਦੇ ਦਿਤੀ। ਕਹਿਰ ਭਰਿਆ ਹਰੀ ਚੰਦ ਤਾਣ ਤਾਣ ਕੇ ਤੀਰ ਚਲਾਉਣ ਲਗਾ। ਗੁਰਦੇਵ ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ ਵਿਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ :

ਹਰੀ ਚੰਦ ਕੋਪੇ ਕਮਾਣੰ ਸੰਭਾਰੰ।
ਪ੍ਰਥਮ ਬਾਜੀਯੰ ਤਾਣ ਬਾਣੰ ਪ੍ਰਹਾਰੰ।
ਦੂਤੀਯ ਤਾਕ ਕੈ ਤੀਰ ਮੋਕੇ ਚਲਾਯੰ।
ਰਖਿਓ ਦਈਵ ਮੈ ਕਾਨ ਛੈ ਕੈ ਸਿਧਾਯੰ।
ਤ੍ਰਿਤੀਯ ਬਾਣ ਮਾਰਯੋ ਸੁ ਪੇਟੀ ਮਝਾਰੰ।
ਬਿਧਿਅੰ ਚਿਲਕਤੰ ਦੁਆਲ ਪਾਰੰ ਪਧਾਰੰ।
ਚੁਭੀ ਚਿੱਚ ਚਰਮੰ ਕਛੂ ਘਾਇ ਨ ਆਯੰ।
ਕਲੰ ਕੇਵਲੰ ਜਾਨ ਦਾਸੰ ਬਚਾਯੰ।'

ਹਜ਼ੂਰ ਛੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ, 'ਹਰੀ ਚੰਦ ਨੇ ਗੁਸੇ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਕਮਾਨ ਸੰਭਾਲੀ। ਪਹਿਲਾ ਬਾਣ ਉਹਨੇ ਮੇਰੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ। ਦੂਜਾ ਤੀਰ ਉਹਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਤੱਕ ਕੇ ਚਲਾਇਆ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਮੇਰੀ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ, ਤੀਰ ਕੰਨ ਨਾਲ ਛੁਹ ਕੇ ਲੰਘ ਗਿਆ। ਤੀਸਰਾ ਬਾਣ ਮੇਰੀ ਪੇਟੀ ਵਿਚ ਲੱਗਾ। ਚਮੜੇ ਦੀ ਪੇਟੀ ਨੂੰ ਚੀਰ ਕੇ ਤੀਰ ਪਾਰ

ਲੰਘ ਗਿਆ, ਤੇ ਉਹਦੀ ਥੋੜੀ ਜੇਹੀ ਚੁੱਝ ਮੇਰੇ ਮਾਸ ਵਿਚ ਚੁਭ ਗਈ, ਪਰ ਕੋਈ ਵਧੇਰੇ ਘਾਉ ਨਾ ਲੱਗਾ। ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦਾਸ ਜਾਣ ਕੇ ਬਚਾ ਲਿਆ।'

ਏਥੇ ਵੀ ਨਮਰਤਾ ਹੈ, ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਕਰਮਾਤ ਨਾਲ ਬਚ ਗਏ ਹਾਂ, ਸਗੋਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਆਪਣਾ ਦਾਸ ਜਾਣ ਕੇ ਸਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਫੱਟ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਲਹੂ ਉੱਬਲ ਆਇਆ। ਗੁਰਦੇਵ ਆਪਣੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਫੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ :

ਜਬੈ ਬਾਣ ਲਾਗਿਯੋ । ਤਬੈ ਰੋਸ ਜਾਗਿਯੋ ।
 ਕਰੰ ਲੈ ਕਮਾਣੈ । ਹਨੰ ਬਾਣ ਤਾਣੈ ।
 ਸਬੈ ਬੀਰ ਧਾਏ । ਸਰੋਵਰ ਚਲਾਏ ।
 ਤਬੈ ਤਾਕਿ ਬਾਣੈ । ਹਨਿਯੋ ਏਕ ਜੁਆਣੈ ।
 ਹਰੀ ਚੰਦ ਮਾਰੇ । ਸੁ ਜੋਧਾ ਲਤਾਰੇ ।
 ਸੁ ਕਾਰੋੜ ਰਾਯੰ । ਵਹੈ ਕਾਲ ਘਾਯੰ ।
 ਰਣੰ ਤਿਆਗ ਭਾਗੇ । ਸਭੈ ਤ੍ਰਾਸ ਪਾਗੇ ।
 ਭਈ ਜੀਤ ਮੇਰੀ । ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾਲ ਕੇਰੀ ।
 ਰਣੰ ਜੀਤਿ ਆਏ । ਜਯੰ ਗੀਤ ਗਾਏ ।
 ਧਨੰ ਧਾਰ ਬਰਖੇ । ਸਬੈ ਸੂਰ ਹਰਖੇ ।

ਰਾਜਾ ਹਰੀ ਚੰਦ ਦਾ ਮਰਨਾ ਸੀ, ਕਿ ਵੈਰੀ ਪਿੜ ਛੱਡ ਕੇ ਨੱਸ ਗਏ। ਇਸ ਪਹਿਲੀ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਰਜਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਹਾਰ ਹੋਈ। ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਛਤਹਿ ਦੇ ਵਾਜੇ ਵਜਾਏ।

ਇਹ ਭੰਗਾਣੀ ਦਾ ਯੁੱਧ ਅਠਾਰਾਂ ਵਿਸਾਖ, ੧੭੪੩ ਬਿ. (੧੯੬੬੬ੰਈ.) ਨੂੰ ਹੋਇਆ। ਵੈਰੀ ਪਿੜ ਖਾਲੀ ਕਰ ਕੇ ਨੱਸ ਗਏ ਸਨ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੇ ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਫੱਟੜਾਂ ਤੇ ਸੁਰਗਵਾਸ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਿਆ। ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਦਫਨਾ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਤੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਰਵਾਜ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਸਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਤਕਰੇ ਦੇ ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਫੱਟੜਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਜੰਗ ਜਿੱਤ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਵਾਪਸ ਪਾਉਂਟੇ ਆ ਗਏ। ਯੁੱਧ ਵਿਚ ਬਹਾਦਰੀ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦਿਤੇ ਗਏ। ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਯੁੱਧ ਬਾਰੇ ਬੀਰ ਰਸੀ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ।

ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸਤਕਾਰ

ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰ ਤੇ ਕੁਛ ਮੁਰੀਦ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਭਰੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਸਿਰੋਪਾਉ ਵਜੋਂ ਪੁਰੀ ਪੁਸ਼ਟਾਕ, ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ, ਗਾਤਰੇ ਦੀ ਕਿਰਪਾਨ, ਕੇਸਾਂ ਸਮੇਤ ਕੰਘਾ ਤੇ ਸੀਸ ਵਾਲੇ ਦਸਤਾਰੇ ਵਿਚੋਂ ਅੱਧਾ ਦਸਤਾਰਾ ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ਿਆ¹। ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਸਿਰ 'ਤੇ ਰੱਖ ਲਈਆਂ ਤੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, 'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਧੰਨ ਭਾਗ ਹਨ ਮੇਰੇ, ਜੋ ਮੈਂ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਕੁਛ ਕੰਮ ਆ ਸਕਿਆ ਹਾਂ।'

'ਪਿਆਰੇ ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਜੀ! ਤੁਸੀਂ ਧੰਨ ਹੋ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤਨ ਮਨ ਨਾਲ ਸਚਾਈ ਦਾ ਸਾਥ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਪੁੱਤਰ ਸਦਾ ਵਾਸਤੇ 'ਅਮਰ' ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਅਫਸੋਸ ਨਾ ਕਰਨਾ।' ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਬੜੀ ਮਿੱਠੀ ਸੁਰ ਵਿਚ ਕਿਹਾ।

'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਅਫਸੋਸ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦਾ। ਉਹ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੀ ਗੋਦੀ ਵਿਚ ਜਾ ਵੱਸੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ, ਅੱਜ ਨਸੀਰਾਂ ਦੀ ਕੁੱਖ ਸਫਲੀ ਹੋਈ ਹੈ।' ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਗੁਰਦੇਵ ਵਾਸਤੇ ਸੱਚੀ ਸ਼ਰਧਾ ਸੀ।

ਭੰਗਾਣੀ ਦੇ ਯੁੱਧ ਦਾ ਅਸਰ

ਏਸ ਲੜਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਵੱਖਰਾ ਪਿਆ। ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਇਹ ਭੁਲੇਖਾ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਕਿ ਸਿੱਖ ਲੜਾਕੇ ਨਹੀਂ ਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਛੋਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਸਕਣਗੀਆਂ। ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਬੀਰਤਾ ਨੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ 'ਤੇ ਅਮਿਟ ਛਾਪ ਲਾ ਦਿਤੀ ਸੀ। ਪਹਾੜੀਏ ਇਸਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਪੱਖੋਂ ਵੀ ਸੋਚਦੇ। ਅੰਧ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਪੁੱਜ ਕੇ ਵਹਿਮੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤੇ ਉਹ ਹਰ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਕਰਾਮਾਤੀ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਵੇਖਦਾ ਹੈ। ਪਹਾੜੀਏ ਵੀ ਸੋਚਦੇ, 'ਇਹ ਸਭ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਰਾਮਾਤ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਿੰਵੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖ ਆਪਣੇ ਨਾਲੋਂ ਪੰਜ ਗੁਣਾ ਰਾਜਪੂਤਾਂ ਤੇ ਪਠਾਣਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਜਿੱਤ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਰਾਮਾਤ ਨਾਲ ਕੋਈ ਅਦਿੱਖ ਸੈਨਾ ਮੰਗਵਾ ਲਈ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਸਾਡੀ ਛੋਜਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਖਪਾਇਆ ਹੈ। ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਹੀ

1. ਪਿਛੋਂ ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਅੰਲਾਦ ਕੋਲੋਂ ਇਹ ਵਸਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨਾਭਾ ਭਰਪੂਰ ਸਿੱਖ ਨੇ ਲੈ ਲਈਆਂ ਹਨ।

ਕਰਾਮਾਤੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਦਿਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਕ ਇਕ ਸਿੱਖ ਦਸਾਂ ਦਸਾਂ ਨਾਲ ਲੜਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।'

ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੇ ਐਸਾ ਸੋਚਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵੀ ਸਨ। ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਮਾਲਾ ਫੇਰਨ ਵਾਲਾ ਉਦਾਸੀ ਸਾਧ ਕਿਰਪਾਲ ਦਾਸ, ਮੰਨੇ ਪ੍ਰਮਨੇ ਪਠਾਣ ਤਲਵਾਰੀਏ ਹੱਥਾਤ ਖਾਂ ਨੂੰ ਮੁਤਹਿਰ ਨਾਲ ਮਾਰ ਸੁਟੇ, ਤੇ ਆਪ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਬਚ ਕੇ ਨਿਕਲ ਆਵੇ, ਕਿਸੇ ਕਰਾਮਾਤ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਲਾਲ ਚੰਦ ਹਲਵਾਈ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਤਲਵਾਰ ਫੜ ਕੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਗਿਆ, ਤੇ ਉਹਨੇ ਇਕ ਹੋਰ ਪਠਾਣ ਯੋਧੇ ਮੀਰ ਖਾਨ ਨੂੰ ਮਾਰ ਮੁਕਾਇਆ। ਲਾਲ ਚੰਦ ਮਾਹੀ (ਮਾਲ ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ) ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਹੱਥ ਵੇਖ ਕੇ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਆਕੜਖਾਨ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ। ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਪਹਾੜੀਆਂ ਨੂੰ ਭੈ-ਭੀਤ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਉਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਵਿਗੜ ਚੁੱਕੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਬਾਰੇ ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਓਂ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹੋ ਗਏ।

ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਹੌਸਲੇ ਬਹੁਤ ਵਧ ਗਏ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜਾ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਸਿੱਖ ਸਰਬ-ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਮੰਨਦੇ ਸਨ। ਸਿੱਖ ਸੋਚਣ ਲੱਗੇ, 'ਇਹ ਸਭ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਹੈ। ਪੰਜ ਗੁਣਾ ਪਹਾੜੀਏ ਰਾਜਪੂਤ ਤੇ ਪਠਾਣ ਸਾਡੇ ਸਾਮ੍ਰਾਣੇ ਗਿੱਦੜਾਂ ਵਾਂਗ ਕੰਡ ਵਿਖਾ ਕੇ ਨੱਸ ਗਏ ਹਨ। ਇਕ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਮਿਹਰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਢੁਨੀਆ ਵੀ ਸਾਡੇ ਸਾਮ੍ਰਾਣੇ ਆ ਜਾਏ, ਤਾਂ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ। ਗੁਰਦੇਵ ਆਗਿਆ ਦੇ ਦੇਣ, ਤਾਂ ਦਿੱਲੀ ਅਸੀਂ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਫਤਹਿ ਕਰ ਲਈਏ। ਭਾਈ ਸੁੱਖਾ ਸਿੰਘ ਲਿਖਦਾ ਹੈ :

ਮਿਲ ਮਿਲ ਬੀਰ ਅਧਿਕ ਅਵਤਾਰੀ।
 ਆਨ ਹਜੂਰ ਕਰੈ ਬਿਸਥਾਰੀ।
 ਅਥ ਹਮ ਕੋ ਆਇਸ¹ ਕਰ ਦੀਜੈ।
 ਜੀਤ ਧਰਨ ਸਗਰੀ ਕਰ ਲੀਜੈ।
 ਸਿਰੀ ਨਗਰ ਪਰ ਕੋ ਚੜ੍ਹ ਜਾਵੈ।
 ਦਿੱਲੀ ਕਰੋ ਲੂਟ ਲੈ ਆਵੈ।
 ਜੋ ਹਮ ਸੋ ਆਵਧ ਰਨ ਧਰੈ।
 ਤਾ ਕੋ ਕਤਲ ਖਾਲਸਾ ਕਰੈ।

ਆਨੰਦਪੁਰ ਇਹ ਠੋਰ ਮਝਾਰਾ।
ਏਕ ਰਾਜ ਕਰਿਯੈ ਬਿਸਥਾਰਾ।¹

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖ ਦੇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜੋਰ ਦੇਣ ਲੱਗੇ, ਕਿ ਸਿਰੀ ਨਗਰ ਉਤੇ
ਹਮਲਾ ਕਰਕੇ ਰਾਜਾ ਛਤਹਿ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇ, ਫਿਰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਦੇ
ਉਦਾਲੇ ਸਾਰੇ ਪਹਾੜੀ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਕਾਇਮ ਕਰਕੇ ਦਿੱਲੀ ਉਤੇ
ਚੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਅਣ-ਕਿਆਸੀ ਜਿੱਤ ਪਰਾਪਤ ਕਰ ਕੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੌਮ ਦਾ ਐਸਾ ਸੋਚਣਾ ਸੁਭਾਵਕ
ਸੀ। ਪਰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਨੀਤੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਜ਼ੂਰ ਕਿਸੇ ਇਲਾਕੇ ਉਤੇ ਕਬਜ਼ਾ
ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਕਾਇਮ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਸਨ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸਿਰਫ਼
ਪੈਰਾਂ ਥੱਲੇ ਲਤਾੜੀ ਹੋਈ ਕੌਮ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣਾ ਤੇ ਉਹਦੇ ਅੰਦਰ ਇਨਸਾਨੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ
ਅਹਿਸਾਸ ਜਗਾਉਣਾ ਸੀ। ਤਕਫ਼ਾ ਮਾੜੇ ਨਾਲ ਧੱਕਾ ਤੇ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ,
ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਤਕਫ਼ਾ ਰਾਜਾ ਜਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਉਸ ਵੇਲੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਕੰਮ ਸੀ ਸਿੱਖਾਂ ਅੰਦਰ
ਪੈਦਾ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਰੁਚੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਰਾਹ ਦਿਖਾਉਣਾ। ਜਿਹੜਾ ਆਗੂ
ਕੌਮ ਅੰਦਰ ਅੰਗੜਾਈਆਂ ਲੈ ਰਹੇ ਖਿਆਲਾਂ ਤੇ ਜਜ਼ਬਿਆਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ
ਠੀਕ ਸੇਧ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ, ਉਹ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।
ਗੁਰਦੇਵ ਹਰ ਪੱਖ ਤੋਂ ਯੋਗ ਆਗੂ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਥਾਂ ਤੇ ਵਾਤਾਵਰਣ
ਬਦਲਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਪਾਉਂਟੇ ਤੋਂ ਅੰਨੰਦਪੁਰ ਵੱਲ ਕੂਚ ਦਾ ਹੁਕਮ
ਦੇ ਦਿਤਾ। ਆਪ ਇਸ ਬਾਰੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:

ਜੁਧ ਜੀਤ ਆਏ ਜਬੈ ਟਿਕੈ ਨ. ਤਿਨ ਪੁਰ ਪਾਂਵ।
ਕਾਹਲੂਰ ਮੈ ਬਾਂਧਿਯੋ ਆਨ ਅੰਨੰਦ ਪੁਰ ਗਾਂਵ।

- 0 -

ਵਾਪਸ ਅਨੰਦਪੁਰ, ਅਮਨ ਦੇ ਦਿਨ

ਰਾਏ ਪੁਰ ਦੀ ਰਾਣੀ

ਪਾਉਂਟੇ ਤੋਂ ਤੁਰ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਪਿੰਡ ਲਾਹੜ, ਮੁਖਲਸ ਗੜ੍ਹ, ਆਦਿ ਦੇ ਰਸਤੇ ਸਢੋਰੇ ਪੁੱਜੇ। ਏਥੇ ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਬੜੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਏਥੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ ਰਾਏਪੁਰ ਦੀ ਰਾਣੀ ਕੋਲ ਪੁੱਜੇ। ਰਾਣੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਅਜੇ ਬਾਲਕ ਸੀ, ਤੇ ਰਿਆਸਤ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ। ਉਹਨੂੰ ਹਰ ਵੇਲੇ ਗਵਾਂਢੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਭੈਅ ਲੱਗਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਰਾਣੀ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਦਿਨ ਉਸ ਪਾਸ ਠਹਿਰੇ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਫੇਰਾ ਕੀਤਾ। ਰਾਣੀ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਸਮੇਤ ਭੇਟਾ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ਰਣ ਆ ਪਈ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਨਿਰਭੈ ਰਹਿਣ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਦੁਆਇਆ, ਤੇ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸਿਰੋਪਾਉ ਦੇ ਨਾਲ ਢਾਲ ਬਖਸ਼ੀ।

ਵਾਪਸ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆ ਗਏ

ਏਥੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨਾਡੇ, ਢਕੋਲੀ, ਰੋਪੜ, ਕੋਟਲੇ, ਘਨੋਲੇ ਆਦਿ ਪਿੰਡਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਤਾਰਦੇ ਹੋਏ ਕੀਰਤਪੁਰ ਪੁੱਜੇ। ਖਬਰ ਸੁਣ ਕੇ ਸੂਰਜ ਮੱਲ ਦੇ ਪੋਤਰੇ ਗੁਲਾਬ ਰਾਏ ਤੇ ਸ਼ਾਮ ਦਾਸ ਅੱਗੋਂ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਆਏ। ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਭੇਟਾ ਧਰ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਚਰਨ ਛੋਹੇ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਯੋਗ ਆਦਰ ਕੀਤਾ ਤੇ ਧਨ ਬਖਸ਼ਿਆ। ਗੁਰ ਅਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਪਰਸਾਦ ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ ਅਨੰਦਪੁਰ ਜਾ ਬਿਰਾਜੇ।

ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਨਾਹਣ ਚਲੇ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਦੀ ਰੋਣਕ ਬਹੁਤ ਘਟ ਗਈ ਸੀ। ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜਾਈ ਓਥੇ ਨਾਮ-ਮਾਤਰ ਰਹਿ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਤੇ ਬਪਾਰੀ ਓਥੋਂ ਉਠ ਕੇ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਜਾ ਵੱਸੇ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਰਾਜਿਆਂ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਵੀ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਸਨ ਸਮਝਦੇ।

ਅਨੰਦਪੁਰ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ

ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਏਸ ਪਾਸੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ । ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਨਵੀਆਂ ਉਸਾਰੀਆਂ ਸੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ । ਚੰਗੇ ਵਪਾਰੀਆਂ ਤੇ ਕਾਰੀਗਰਾਂ ਨੂੰ ਉਥੇ ਆ ਕੇ ਵੱਸਣ ਦੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ । ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਨਗਰ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਬਦਲ ਕੇ 'ਅਨੰਦਪੁਰ' ਧਰ ਦਿਤਾ । ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਨਾਮ 'ਮਾਖੋਵਾਲ' ਸੀ । ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਇਸਦਾ ਨਾਮ 'ਗੁਰੂ ਕਾ ਚੱਕ' ਰੱਖਿਆ ਸੀ । ਨਵਾਂ ਨਾਮ 'ਅਨੰਦਪੁਰ' ਦਸਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਦਿਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਅੱਜ ਪਰਚਲਤ ਹੈ ।

ਭੰਗਾਣੀ ਦੀ ਜਿੱਤ ਨੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲ 'ਤੇ ਅਸਰ ਪਾਇਆ ਸੀ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਤਾਕਤ ਰਾਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਹੈ, ਇਸ ਖਿਆਲ ਨਾਲ ਲੋਕ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦਾ ਭੈਅ ਲਾਹ ਕੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆ ਕੇ ਵੱਸਣ ਲੱਗੇ ।

ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜਨਮ

ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਹੋਰ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬਖਸ਼ੀ । ੨੩ ਮਾਘ, ੧੭੪੩ ਬਿ. ਨੂੰ ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਦੀ ਕੁੱਖੋਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੇ ਜਨਮ ਲਿਆ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਭੰਗਾਣੀ ਯੁੱਧ ਦੀ ਜਿੱਤ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਉਸਦਾ ਨਾਮ 'ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ' ਰੱਖਿਆ । ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਕਈ ਦਿਨ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਨਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ । ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਪੜੋਤਰੇ ਨੂੰ ਗੋਦੀ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਗਏ । ਮਾਤਾ ਜੀ ਛੋਟੇ ਜੇਹੇ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਵੱਲ ਨੀਝ ਲਾ ਕੇ ਵੇਖਦੇ, ਤਾਂ ਕਦੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੋਣਹਾਰ ਬਾਲਕ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵਿਚੋਂ ਪੇਤਰੇ (ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ) ਦਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ, ਕਦੇ ਪੁੱਤਰ (ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ) ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਹੁੰਦਾ, ਤੇ ਕਦੇ ਸੁਰਤ ਹੋਰ ਪਿਛਾਂਹ ਪਰਤ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਸਿਰਤਾਜ਼ ਪਤੀ (ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ) ਦੀ ਨੁਹਾਰ ਝਲਕਦੀ ਦਿਸਦੀ । 'ਸਭ ਦੀ, ਸਭ ਵੱਡ ਵਡੇਰਿਆਂ ਦੀ ਜੋਤ ਮੇਰੇ ਨਿੱਕੇ ਜੇਹੇ ਲਾਲ ਵਿਚ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ । ਇਹ ਵੱਡਾ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਜੱਸ ਵਿਚ ਹੋਰ ਵੀ ਵਾਧਾ ਕਰੇਗਾ ।' ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ, ਪੜੋਤਰੇ ਦਾ ਪੰਘੂੜਾ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਮੁਕਤ-ਕੰਠ ਨਾਲ ਅਸੀਸਾਂ ਦਿਆ ਕਰਦੇ ।

1. 'ਅਨੰਦਪੁਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ' ਕਰਤਾ ਹੈੱਡਮਾਸਟਰ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ।

ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਸੁਰਗਵਾਸ

ਇਸਤਰੀ-ਹਿਰਦੇ ਵਾਸਤੇ ਪਿਛਲੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਮਾਨਣੀ ਨਾ ਮਿਲੀ। ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ੧੭੪੫ ਬਿ. ਵਿਚ ਸੁਰਗਵਾਸ ਹੋ ਗਏ।

ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੀ ਘਬਰਾਹਟ

ਗੁਰਦੇਵ ਫਿਰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆ ਵੱਸੇ। ਆਉਂਦਿਆਂ ਹੀ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਛੋਜੀ ਤਿਆਰੀ ਵਿਚ ਵਾਧਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰ ਕੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੀ ਘਬਰਾਹਟ ਹੋਰ ਵਧ ਗਈ। ਅੰਰਗਜ਼ੇਬ ਦੱਖਣ ਵਿਚ ਉਲਥਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਛੇਟੇ ਛੇਟੇ ਰਜਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਉਹ ਘੱਟ ਹੀ ਦਖਲ ਦੇਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਹ ਲੜਾਈ ਝਗੜਾ ਉਹਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਜਾਂਦਾ ਹੋਵੇ। ਸੋ, ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੂੰ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਆਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਹਾਇਤਾ ਮਿਲ ਵੀ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਉਹਦੇ ਮਹਿੰਗੀ ਪੈਣ ਦਾ ਖਤਰਾ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੇ ਭੁੰਗਾਣੀ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਵੇਖ ਲਈ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਦਦ ਉਹ ਹੋਰ ਕਿਤੋਂ ਪਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਤਾਕਤ ਵਿਚ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਭੁੰਗਾਣੀ ਦੀ ਲੜਾਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਨੰਦਪੁਰ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਬਨਾਉਣੇ ਆਰੰਭ ਦਿਤੇ ਸਨ। ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਵੰਗਾਰਨਾ ਹੋਰ ਵੀ ਅੱਖਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਹੌਸਲੇ ਬਹੁਤ ਵਧ ਗਏ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸੋਚਾਂ ਨੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬੇਚੈਨ ਕਰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਦੁਬਾਰਾ ਲੜਾਈ ਛੇੜਨ ਦੀ ਉਸ ਵਿਚ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹਨੂੰ ਸੁਝਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰੇ।

ਮੰਤਰੀ ਪਰਮਾਨੰਦ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਸੁਲੂਕ ਕਰ ਲੈਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰਮਾਨੰਦ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿਤੀ, 'ਮਹਾਰਾਜ ! ਇਕ ਗੱਲ ਸੋਚੋ। ਭੁੰਗਾਣੀ ਦੀ ਪੂਰਨ ਜਿੱਤ ਪਿਛੋਂ ਵੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਨੱਸੇ ਜਾਂਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਇਕ ਚੱਪਾ ਭਰ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਅੱਜ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਅਨੰਦਪੁਰ ਦੀ ਓਨੀ ਧਰਤੀ ਹੈ, ਜਿੰਨੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਸਾਥੋਂ ਮੁੱਲ ਖਰੀਦੀ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਨੀਤੀ ਸਾਡੇ ਰਾਜ ਖੋਣ ਦੀ ਨਹੀਂ। ਨਾ

ਹੀ ਉਹ ਦਿਲੋਂ ਸਾਡੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹਨ । ਸਾਡਾ ਭਲਾ ਵੀ ਏਸੇ ਵਿਚ ਹੈ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ । ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਪਰਵਾਨ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਭੇਟਾ ਭੇਜੀਆਂ ਜਾਣ । ਇਸ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਉਲਾਹਮਾ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੂਜਣ ਦੀ ਥਾਂ ਹਨ । ਇਸ ਵਰਗਾ ਚੰਗਾ ਸਮਾਂ ਹੱਥੋਂ ਨਹੀਂ ਗੁਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ।'

ਭੀਮ ਚੰਦ ਦਾ ਦੀਵਾਨ ਅਨੰਦਪੁਰ ਪੁੱਜਾ

ਗੱਲ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੇ ਦਿਲ ਲੱਗੀ । ਹੋਰ ਚਾਰਾ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਉਹਨੇ ਆਪਣੇ ਦੀਵਾਨ ਬਿਸ਼ਨ ਚੰਦ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਤੋਹਫੇ ਦੇ ਕੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਭੇਜਿਆ ।

ਦੀਵਾਨ ਬਿਸ਼ਨ ਚੰਦ ਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਕੇ, ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਵੱਲੋਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਵਧਾਈ ਦਿਤੀ । ਗੁਰਦੇਵ ਵਾਸਤੇ ਨਜ਼ਰਾਨਾ ਵੱਖਰਾ ਸੀ, ਤੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਵਾਸਤੇ ਭੇਟਾ ਵੱਖਰੀਆਂ । ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੇ ਸਭ ਵਸਤਾਂ ਯਥਾ ਸ਼ਕਤ ਕੀਮਤੀ ਭੇਜੀਆਂ ਸਨ । ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਦੀਵਾਨ ਬਿਸ਼ਨ ਚੰਦ ਦਾ ਯੋਗ ਆਦਰ ਮਾਣ ਕੀਤਾ, ਤੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੇ ਭੇਜੇ ਤੋਹਫਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਿਆ । ਸਮਾਂ ਹੱਕ ਵਿਚ ਸਮਝ ਕੇ ਦੀਵਾਨ ਬਿਸ਼ਨ ਚੰਦ ਨੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਵੱਲੋਂ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, 'ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਆਪ ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ਹੋ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਮਹਾਨ ਗੱਦੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੋ । ਆਸ ਹੈ, ਪਿਛਲੀਆਂ ਭੁੱਲਾਂ ਮਾਫ਼ ਕਰਕੇ ਆਪ ਸ਼ਰਣ ਆਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਬਖਸ਼ੇਗੇ ।'

'ਦੀਵਾਨ ਜੀ !' ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਬੜੀ ਸ਼ਾਂਤ ਸੁਰ ਵਿਚ ਕਿਹਾ, 'ਸਾਡੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਭੀਮ ਚੰਦ ਵਾਸਤੇ ਕੋਈ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ । ਅੱਗੇ ਵੀ ਓਸ ਵੱਲੋਂ ਹੀ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ ਸੀ । ਉਹ ਅਗਾਂਹ ਵਾਸਤੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਵਰਤਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਵਿਘਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਚਾਹਵੇ, ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਆ ਜਾਵੇ, ਅਸੀਂ ਉਹਦਾ ਪੂਰਾ ਆਦਰ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਾਂਗੇ ।'

ਭੀਮ ਚੰਦ ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਸ਼ਰਣ ਆਇਆ

ਇਹ ਉੱਤਰ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦਾ ਤੌਖਲਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤਕ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ । ਉਹ ਸਾਰੇ ਮੰਤਰੀ ਮੰਡਲ ਸਮੇਤ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ

ਹੋਇਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਅੱਗੋਂ ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਨੂੰ ਸਵਾਗਤ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜਿਆ। ਦੀਵਾਨ ਨੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਯੋਗ ਆਦਰ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ। ਉਹਨੇ ਨਜ਼ਰਾਨਾ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਧਰ ਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ, ਤੇ ਫਿਰ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਅਸੀਂ ਸੰਸਾਰੀ ਜੀਵ ਭੁਲਣਹਾਰ ਹਾਂ ਤੇ ਆਪ ਪਤਿਤ-ਪਾਵਨ ਬਖਸ਼ਣ ਹਾਰ। ਪਿਛਲੀਆਂ ਭੁਲਾਂ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਆਪ ਸ਼ਰਣ ਪਿਆ ਦੀ ਲਾਜ ਰੱਖੋ। ਅੱਗੇ ਵਾਸਤੇ ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਪ ਜੀ ਅਗਿਆਕਾਰ ਰਹਾਂਗੇ।'

'ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਜੀ!' ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਹੱਥ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਧੀਰਜ ਦੇਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, 'ਪਿੱਛੇ ਜੋ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਵੋ। ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਨਾ ਪਿੱਛੇ ਪਹਿਲ ਹੋਈ, ਨਾ ਅਗਾਹ ਕਦੇ ਹੋਵੇਗੀ। ਆਪ ਏਸ ਗੱਲੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਹੋ। ਸਾਡਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਰਾਜ ਸਾਂਭਣਾ ਨਹੀਂ, ਕੇਵਲ ਡਿੱਗੀ ਹੋਈ ਕੌਮ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਖੁਸ਼ ਹੋਵਾਂਗੇ, ਜੋ ਇਸ ਸੁਭ ਕਾਰਜ ਵਿਚ ਆਪ ਸਾਡਾ ਸਾਥ ਦਿਉ। ਉਚੇਰੇ ਉੱਠਣ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਸਹਾਇਤਾ ਮੰਗੋਗੇ, ਅਸੀਂ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਹਟਾਂਗੇ। ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖੋ।'

ਭੀਮ ਚੰਦ ਨਾਲ ਸੁਲ੍ਹਾ ਹੋ ਗਈ

ਇਹ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ ਬੜੇ ਚੰਗੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿਚ ਹੋਇਆ। ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੇ ਸੁਲ੍ਹਾ ਪੱਕੀ ਕਰਕੇ ਅੱਗੇ ਵਾਸਤੇ ਅਮਨ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪ੍ਰਣ ਕੀਤਾ। ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਆਦਰ ਵਜੋਂ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਸਿਰੋਪਾਉ ਬਖਸ਼ਿਆ। ਰਾਜਾ ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਾਪਸ ਪਰਤਿਆ।

ਕਿਲ੍ਹੇ ਬਣਾਏ

ਪਾਉਟੇ ਤੋਂ ਆ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਕੁ ਸਾਲ ਅਮਨ ਦੇ ਮਿਲ ਗਏ। ਏਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਬੜੀ ਯੋਗ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਧਨ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਵੱਸੋਂ ਦੇ ਆਸੇ ਪਾਸੇ ਠੀਕ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਪੰਜ ਕਿਲ੍ਹੇ (ਅਨੰਦ ਗੜ੍ਹ, ਕੇਸ ਗੜ੍ਹ, ਲੋਹ ਗੜ੍ਹ, ਹੋਲ ਗੜ੍ਹ, ਤੇ ਫਤਹਿ ਗੜ੍ਹ) ਬਣਾਏ ਗਏ। ਉਸ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿਚ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਬੜੀ ਕੀਮਤ ਸੀ।

ਫੌਜੀ ਤਿਆਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਜੰਗੀ ਸਾਮਾਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ। ਦੂਰੋਂ ਦੂਰੋਂ ਸੁਰੱਜੇ ਕਾਰੀਗਰ ਮੰਗਾ ਕੇ, ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਜੰਗੀ ਸਾਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਕਾਰਖਾਨੇ ਲਾਏ ਗਏ। ਵਧੀਆ ਜੰਗੀ ਸਾਮਾਨ

ਕਿਤੋਂ ਵੀ ਮਿਲਦਾ, ਤਾਂ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਆਪ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ।

ਦਿਨੋ ਦਿਨ ਸ਼ਾਨ ਵਧਦੀ ਵੇਖ ਕੇ ਸੰਗਤਾਂ, ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਤੇ ਯੋਧੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਆਉਣ ਲੱਗੇ। ਇਸ ਫੌਜੀ ਤਿਆਰੀ ਦੇ ਰੁਝੇਵੇਂ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਸਾਹਿਤਕ ਉੱਨਤੀ ਵੱਲੋਂ ਅਵੇਸਲੇ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। ਪਾਉਂਟਾ ਸਾਹਿਬ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਲੇਖਕ ਤੇ ਕਵੀ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆ ਗਏ ਸਨ। ਹਜ਼ੂਰ ਦੀਆਂ ਦਿਲ-ਵਧਾਊ ਸੋਆਂ ਸੁਣ ਕੇ ਹੋਰ ਵੀ ਕਈ ਵਿਦਵਾਨ ਆ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ। ਮਹਾਰਾਜ਼ ਹਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਗੁਣੀ ਦਾ ਯੋਗ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ। ਸਭ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਧਨ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਖਰਚ ਕਰਦੇ। ਏਸ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਕਾਫੀ ਸਾਹਿਤ ਰਚਿਆ ਗਿਆ।

ਨਦੈਣ ਯੁੱਧ ਤੇ ਕੁਛ ਹੋਰ ਲੜਾਈਆਂ

ਲੜਾਈ ਮਾਲ ਤੇ ਜਾਨ, ਦੋਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਬਲੀ ਮੰਗਦੀ ਹੈ । ਦੱਖਣ ਦੀ ਲੰਮੀ ਮੁਹਿੰਮ ਨੇ ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਹਕੂਮਤ ਨੂੰ ਦੋਹਾਂ ਪੱਖਾਂ ਤੋਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕੀਤਾ । ਇਕ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਸੀ । ਸੋ ਹਿੰਦ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਤੇ ਪੱਛਮ-ਉੱਤਰੀ ਸੂਬਿਆਂ ਉੱਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਕਾਬੂ ਕੁਛ ਛਿੱਲਾ ਹੋ ਗਿਆ । ਖਾਸ ਕਰ ਪੰਜਾਬ ਤੇ ਪਹਾੜੀ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਮਾਮਲਾ ਸਰਕਾਰੀ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿਚ ਨਾ ਪੁੱਜਾ । ਦੱਖਣ ਦੀ ਮੁਹਿੰਮ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਵਾਸਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੀ ਸਖਤ ਲੋੜ ਸੀ । ਲਾਹੌਰ ਤੇ ਜੰਮੂ ਦੇ ਸੂਬੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨੇ ਬੜੇ ਕਰਦੇ ਹੁਕਮ ਭੇਜੇ ।

ਆਲਿਫ਼ ਖਾਂ ਦੀ ਚੜ੍ਹਾਈ

ਉਸ ਵੇਲੇ ਜੰਮੂ ਦਾ ਸੂਬੇਦਾਰ ਮੀਆਂ ਖਾਂ ਸੀ । ਸਾਰਾ ਪਹਾੜੀ ਇਲਾਕਾ ਉਸਦੀ ਅਮਲਦਾਰੀ ਵਿਚ ਸੀ । ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਹੁਕਮ ਪੁੱਜਣ 'ਤੇ ਉਹਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਤਹਿਤ ਜਰਨੈਲ ਆਲਿਫ਼ ਖਾਂ ਨੂੰ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦਾ ਬਕਾਇਆ ਖਰਾਜ ਵਸੂਲ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜਿਆ । ਆਲਿਫ਼ ਖਾਂ ਇਕ ਤਕੜੀ ਫੌਜ ਲੈ ਕੇ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਆਇਆ । ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਨੇ ਕਾਂਗੜੇ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ । ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਉਹਨੇ ਕਾਂਗੜੇ ਦੇ ਰਾਜਾ ਕਿਰਪਾਲ ਚੰਦ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਭੇਜਿਆ, 'ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦਾ ਖਰਾਜ ਅਦਾ ਕਰੋ, ਜਾਂ ਲੜਾਈ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਓ ।'

ਰਾਜਾ ਕਿਰਪਾਲ ਆਲਿਫ਼ ਖਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਣ

ਕਿਰਪਾਲ ਵਿਚ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਿਥੇ ਸੀ । ਉਹ ਨਜ਼ਰਾਨਾ ਲੈ ਕੇ ਆਲਿਫ਼ ਖਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਣ ਜਾ ਪਿਆ । ਉਹਨੇ ਕੁਛ ਰਕਮ ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਤਾਰ ਦਿਤੀ, ਤੇ ਬਾਕੀ ਦਾ ਛੇਤੀ ਹੀ ਪਰਬੰਧ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ । ਕਿਰਪਾਲ ਬਹੁਤ ਚਾਲਾਕ ਸੀ । ਆਪਣੀ ਬਲਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਿਰ ਟਾਲਣ ਵਿਚ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਸੀ ।

ਉਹਨੇ ਆਲਿਫ਼ ਖਾਂ ਦੇ ਕੰਨ ਭਰੇ, ' 'ਖਾਨ ਸਾਹਿਬ ! ਇਹ ਸਭ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦਾ ਕਸੂਰ ਹੈ । ਆਪਣਾ ਵੈਰ ਨਜਿੱਠਣ ਬਦਲੇ ਉਹਨੇ ਸਾਰੇ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਫਸਾ ਦਿਤਾ । ਭੰਗਾਣੀ ਦੀ ਬੇਲੋੜੀ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਮਾਲੀ ਤੇ ਜਾਨੀ ਨੁਕਸਾਨ ਬਹੁਤ ਹੋਇਆ ਹੈ । ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਖਰਾਜ ਤਾਰਨ ਵਿਚ ਢਿੱਲ ਹੋ ਗਈ । ਹੁਣ ਵੀ ਭੀਮ ਚੰਦ ਹੀ ਇਸ ਰਾਹ ਵਿਚ ਰੁਕਾਵਟ ਹੈ । ਉਹ ਸਾਰੇ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਵੱਡਾ ਤੇ ਸਭ ਦਾ ਆਗੂ ਹੈ । ਆਪ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਵਸੂਲ ਕਰੋ । ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਅਦਾ ਕਰ ਦੇਣਗੇ ।'

ਦਿਆਲ ਚੰਦ ਬਿਸ਼ੜਵਾਲ ਤੋਂ ਨਜ਼ਰਾਨਾ

ਕਿਰਪਾਲ ਦੀ ਚੁਕਣਾ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਆਲਿਫ਼ ਖਾਂ ਨੇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਵੱਲ ਕੂਚ ਕਰ ਦਿਤਾ । ਏਸੇ ਸਮੇਂ ਦਿਆਲ ਚੰਦ ਬਿਸ਼ੜਵਾਲ ਕਾਬੂ ਆ ਗਿਆ । ਕਿਰਪਾਲ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾ ਬੁਝਾ ਕੇ ਨਾਲ ਗੰਢ ਲਿਆ, ਤੇ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਕੁਛ ਨਜ਼ਰਾਨਾ ਵੀ ਦੁਆ ਦਿਤਾ । ਦੋਹਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਇਸ ਮੁਹਿਮ ਵਿਚ ਆਲਿਫ਼ ਖਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਮੰਨ ਲਈ । ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਲਿਫ਼ ਖਾਂ ਨਾਦੌਣ ਆ ਬੈਠਾ । ਉਹ ਹੁਕਮ ਉਹਨੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ, 'ਜਾਂ ਸਾਰਾ ਬਕਾਇਆ ਇਕ ਮੁੱਠ ਅਦਾ ਕਰੋ, ਜਾਂ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਆਵੋ ।'

ਭੀਮ ਚੰਦ ਆਲਿਫ਼ ਖਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ

ਭੀਮ ਚੰਦ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਨਾਲ ਕੁਛ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਪਰ ਆਲਿਫ਼ ਖਾਂ ਇਹ ਰਿਆਇਤ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਭੀਮ ਚੰਦ ਵੀ ਸਮਝ ਗਿਆ, ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕਿਰਪਾਲ ਦੀ ਚੁਕਣਾ ਕਰ ਕੇ ਹੈ । ਏਸ ਗੱਲੋਂ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੂੰ ਵੀ ਗੁੱਸਾ ਆ ਗਿਆ । ਉਹਨੇ ਬਾਕੀ ਰਾਜੇ ਬੁਲਾ ਲਏ ਤੇ ਲੜਾਈ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨ ਲੱਗਾ । ਮੰਤਰੀ ਪਰਮਾਨੰਦ ਨੇ ਸਲਾਹ ਦਿਤੀ, ' 'ਆਪ ਜਿੱਤ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਮਦਦ ਹਾਸਲ ਕਰੋ ।'

ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਦਦ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ

ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਜਿੱਤ ਸਕੇਗਾ । ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿਚੋਂ ਬਚਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿੱਤਾ । ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਨਜ਼ਰਾਨਾ ਦੇ ਕੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਨੂੰ ਗੁਰੂ

ਮਹਾਰਾਜ ਪਾਸ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ । ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ, 'ਮੰਤਰੀ ਜੀ ! ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੇ ਅੱਜ ਮੁਗਲਾਂ ਸਾਮੁਣੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਖਰਾਜ ਅਦਾ ਕਰ ਦਿਤਾ, ਤਾਂ ਭਲਕੇ ਉਹ ਫੇਰ ਚੜ੍ਹ ਆਉਣਗੇ । ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੂੰ ਕਹੋ, ਖਰਾਜ ਤਾਰਨਾ ਨਾ ਮੰਨੋ । ਅਸੀਂ ਉਹਦੀ ਮਦਦ ਵਾਸਤੇ ਸਣੇ ਛੌਜ ਭਲਕੇ ਪੁੱਜ ਜਾਵਾਂਗੇ । ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ ।'

ਨਦੌਣ ਯੁੱਧ

- ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੂੰ ਹੌਸਲਾ ਹੋ ਗਿਆ । ਉਹਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਰਾਜਿਆਂ ਸਮੇਤ ਨਦੌਣ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਜਾ ਮੱਲਿਆ । ਇਸ ਪਾਸੇ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਬਿਲਾਸਪੁਰ, ਰਾਜਾ ਪਿਰਥੀ ਚੰਦ ਡਢਵਾਲ, ਰਾਜਾ ਸੁਖਦੇਵ ਜਸਰੋਟੀਆ, ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ, ਰਾਜਾ ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸਨ । ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਆਲਿਫ ਖਾਂ ਤੇ ਉਹਦੇ ਸਾਥੀ ਦੋਵੇਂ ਰਾਜੇ ਕਿਰਪਾਲ ਚੰਦ ਤੇ ਦਿਆਲ ਚੰਦ ਸਨ । ਸ਼ਾਹੀ ਛੌਜ ਭਾਵੇਂ ਵਧੇਰੇ ਤਾਕਤਵਰ ਸੀ, ਪਰ ਭੀਮ ਚੰਦ ਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਉਤੇ ਭਰੋਸਾ ਸੀ । ਉਹ ਪੂਰੀ ਦਲੇਰੀ ਨਾਲ ਵੈਰੀ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਛਾਤੀਆਂ ਤਾਣ ਖਲੇ ।

ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਦਿਆਂ ਹੀ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ । ਪੈਂਦੇ ਹੱਲੇ ਸ਼ਾਹੀ ਛੌਜ ਨੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੀ ਛੌਜ ਦਾ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਕੀਤਾ । ਕੁਛ ਰਾਜੇ ਤਾਂ ਘਬਰਾ ਗਏ । ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਮੇਤ ਆਪਣੇ ਯੋਧਿਆਂ ਦੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ । ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਜਾਣ ਨਾਲ ਜੰਗ ਦਾ ਪਾਸਾ ਪਲਟ ਗਿਆ । ਉਸ ਵੇਲੇ ਘੋਰ ਯੁੱਧ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਹੌਸਲੇ ਉਤੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਤੇ ਉਹਦੇ ਸਾਥੀ ਵੀ ਦਲੇਰ ਹੋ ਗਏ । ਵੈਰੀ ਦਲ ਪਿਛੇ ਹਟਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਲੱਗਾ । ਐਨ ਏਸ ਵੇਲੇ ਰਾਜਾ ਦਿਆਲ ਚੰਦ ਗੁੱਸਾ ਖਾ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਆ ਡਟਿਆ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵੰਗਾਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, 'ਓਦਿਆਲ ! ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਰ ਕਰ ਲੈ, ਮਤਾਂ ਕੋਈ ਪਛਤਾਵਾ ਰਹਿ ਜਾਏ ।'

ਰਾਜਾ ਦਿਆਲ ਚੰਦ ਨੇ ਅੱਗ ਭਬੂਕਾ ਹੋ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ 'ਤੇ ਵਾਰ ਕਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ । ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਵਾਰ ਖਾਲੀ ਗਏ । ਫਿਰ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ, ਜੋ ਰਾਜਾ ਦਿਆਲ ਚੰਦ ਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿਚ ਲੱਗੀ ਤੇ ਉਹ ਫੱਟ ਖਾ ਕੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ।

ਗੁਰਦੇਵ ਲਿਖਦੇ ਹਨ :-

'ਤਵੰ ਕੀਟ ਤੋਂ ਲੋ ਤੁਫੰਗੰ ਸੰਭਾਰੋ ।

ਹਿ੍ਰਦੇ ਏਕ ਰਾਵੰਤ ਕੇ ਤੱਕਿ ਮਾਰੋ ।

ਗਿਰਿਓ ਝੂਮ ਭੂਮੈ ਕਰਿਯੋ ਜੁਧ ਸੁਧੰ ।

ਤਉ ਮਾਰ ਬੋਲਿਯੋ ਮਹਾ ਮਾਨਿ ਕੁਧੰ ।

‘ਦਿਆਲ ਘਾਇਲ ਹੋ ਕੇ ਧਰਤੀ ‘ਤੇ ਡਿੱਗਾ ਪਿਆ ਵੀ—ਫੜ ਲੋਂ, ਮਾਰ ਲੋਂ—ਦੇ ਲਲਕਾਰੇ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।’

ਦਿਆਲ ਚੰਦ ਘਾਇਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ । ਪਰ ਉਹ ਲੜਨ ਜੋਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਿਹਾ । ਉਸਦੀ ਛੌਜ ਪਿੜ ਵਿਚੋਂ ਪਿਛੇ ਹਟਣ ਲੱਗ ਪਈ । ਗੁਰਦੇਵ ਤੇ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਉਤੋਂ ਹੋਰ ਕਹਿਰੀ ਹੱਲਾ ਬੋਲ ਦਿਤਾ । ਇਸ ਧਾਵੇ ਦੀ ਤਾਬ ਵੈਰੀ ਝੱਲ ਨਾ ਸਕੇ । ਉਹ ਪਿੜ ਵਿਚੋਂ ਨੱਸ ਕੇ ਦਰਿਆ ਬਿਆਸ ਤੋਂ ਪਾਰ ਜਾ ਬੈਠੇ । ਗਾਤ ਦੇ ਹੁਨ੍ਹੇ ਵਿਚ ਉਹ ਓਥੋਂ ਚੁਪ ਚਾਪ ਨੱਸ ਗਏ । ਇਹ ਨਦੋਣ ਯੁੱਧ ਕੱਤਕ, ੧੯੪੬ ਬਿ.¹ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੱਠ ਦਿਨ ਓਥੇ ਰਹੇ

ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਡਰ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਫਿਰ ਹਮਲਾ ਨਾ ਕਰੇ । ਉਹਨੇ ਅੱਠ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਕੋਲ ਰੱਖਿਆ, ਮਹਾਰਾਜਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਰਾਜਧਾਨੀਆਂ ਵਿਖਾਈਆਂ ।

ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੇ ਕਿਰਪਾਲ ਨਾਲ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰ ਲਈ

ਭੀਮ ਚੰਦ ਅਜੇ ਵੀ ਕਿਰਪਾਲ ਵੱਲੋਂ ਨਿਰਭੈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਇਆ । ਉਹਨੂੰ ਡਰ ਸੀ, ਕਿ ਕਿਰਪਾਲ ਫਿਰ ਸਰਕਾਰੀ ਮੱਦਦ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪੁਚਾ ਸਕਦਾ ਹੈ । ਸੇ, ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੇ ਅੰਦਰਖਾਤੇ ਕਿਰਪਾਲ ਚੰਦ ਨਾਲ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰ ਲਈ । ਇਹ ਕੁਛ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸਲਾਹ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ । ਪਤਾ ਲੱਗਣ ਉਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦਾ ਸਾਥ ਛੱਡ ਕੇ ਵਾਪਸ ਤੁਰ ਪਏ ।

‘ਰਾਹ ਵਿਚ ਪਿੰਡ ਅਲਸੂਨ ਪੁੱਜੇ, ਤਾਂ ਪਿੰਡ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਡਰਦਿਆਂ, ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਵੀ ਲੋੜੀਦੀ ਰਸਮ ਦੇਣੇ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦਿਤੀ । ਗੁਰਦੇਵ ਕੋਲ ਸ਼ਕਾਇਤ ਪਹੁੰਚੀ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ, ‘‘ਲੋੜ ਜੋਗੀ ਵਸਤ ਬਲ-ਪੂਰਬਕ ਲੈ ਲਵੇ, ਪਰ ਭਾਅ-ਬਜ਼ਾਰ ਉਸਦਾ ਮੁੱਲ ਜ਼ਰੂਰ ਤਾਰ ਦਿਹੋ।’’²

1. ਗਿ. ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ, ਤਵਾਰੀਖ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ, ਪੰਨਾ ੧੦੫੨ ।

2. ਮੈਕਾਲਿਫ਼, ਜਿਲਦ ਪੰਜਵੀਂ, ਪੰਨਾ ੫੪ ।

ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ । ਲੰਗਰ ਛਕ ਕੇ ਫੌਜਾਂ ਫੇਰ ਅੱਗੇ ਤੁਰ ਪਈਆਂ । ਛਤਹਿ ਦੇ ਵਾਜੇ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਗੁਰਦੇਵ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆ ਪੁੱਜੇ ।

ਸਾਹਿਬ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਜਨਮ

ਇਸ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਮਹੀਨੇ ਪਿੱਛੋਂ, ੨੧ ਚੇਤ, ੧੭੪੭ ਬਿ. ਨੂੰ ਮਾਤਾ ਜੀਤੇ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ 'ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ' ਰੱਖਿਆ।

ਰੁਸਤਮ ਖਾਂ ਦੀ ਅਨੰਦਪੁਰ 'ਤੇ ਚੜਾਈ

ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਅਮਨ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਨਾ ਮਿਲਿਆ। ਆਲਿਫ਼ ਖਾਂ ਦੀ ਹਾਰ ਦਾ ਕਾਰਨ ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ। ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਰਾਏ ਸੀ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਜ਼ਰੂਰ ਹਾਰ ਜਾਂਦੇ। ਰਾਜਿਆਂ ਤੋਂ ਖਰਾਜ਼ ਵਸੂਲ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਮੀਆਂ ਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਇਕ ਹੋਰ ਜਰਨੈਲ ਦਿਲਾਵਰ ਖਾਂ ਵੀ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਲਿਫ਼ ਖਾਂ ਦੀ ਹਾਰ ਦੀ ਖਬਰ ਸੁਣ ਕੇ ਦਿਲਾਵਰ ਖਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ। ਉਹਨੇ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਫੌਜ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਰੁਸਤਮ ਖਾਂ ਨੂੰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਚੜ੍ਹਾ ਭੇਜਿਆ। ਅਨੰਦਪੁਰ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਦਰਿਆ ਦੇ ਦੂਸਰੇ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਰੁਸਤਮ ਖਾਂ ਨੇ ਜਾ ਡੇਗਾ ਲਾਇਆ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਥੋੜੀ ਜੇਹੀ ਰਾਤ ਬੀਤੀ ਸੀ। ਗੁਰਦੇਵ ਬਿਰਾਜ ਰਹੇ ਸਨ। ਭਾਈ ਆਲਮ ਨੇ ਜਾ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਖਬਰ ਦਿਤੀ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਵੈਗੀ ਦੇ ਟਾਕਰੇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਦਿਤਾ। ਸਿੱਖ ਫੌਜਾਂ ਨਗਾਰੇ ਖੜਕਾਉਂਦੀਆਂ ਹਥਿਆਰ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਚੜ੍ਹ ਪਈਆਂ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਯੋਧੇ ਜੈਕਾਰੇ ਛਡਦੇ ਤੇ ਗੋਲੀਆਂ ਚਲਾਉਂਦੇ ਦਰਿਆ ਵੱਲ ਵਧੇ। ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੀ ਵਾਜ, ਤੇ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀ ਸਿੰਘ-ਗਰਜਨਾ ਸੁਣ ਕੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਿਨਾਂ ਗੋਲੀ ਚਲਾਏ ਹੀ ਡੇਰਾ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਨੱਸ ਗਏ। ਰਾਹ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਮੁੜਦਿਆਂ ਰੁਸਤਮ ਖਾਂ ਦੀ ਫੌਜ ਬਰਵਾ ਕੇ ਭਲਾਨ ਆਦਿ ਪਿੰਡਾਂ ਨੂੰ ਲੁਟਦੀ ਉਜਾੜਦੀ ਲਾਹੌਰ ਜਾ ਵੜੀ।

ਹੁਸੈਨ ਖਾਂ ਦੀ ਚੜਾਈ

ਦਿਲਾਵਰ ਖਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਚਤੁਕਿਆ। ਉਸਨੇ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਫੌਜ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਾਲੇ ਹੋਏ ਗੁਲਾਮ ਹੁਸੈਨ ਖਾਂ ਨੂੰ ਰਵਾਨਾ ਕੀਤਾ। ਰਾਹ ਵਿਚ ਆਉਂਦੇ

ਪਿੰਡਾਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟਦਾ ਉਜਾੜਦਾ ਹੁਸੈਨ ਖਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਵੱਲ ਹੋਇਆ । ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਉਹਨੇ ਡਢਵਾਲ ਦੇ ਰਾਜੇ ਉਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ । ਰਾਜਾ ਡਢਵਾਲ ਮਧਕਰ ਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਮੁੱਠੀ ਭਰ ਛੌਜ ਲੈ ਕੇ ਟਾਕਰੇ 'ਤੇ ਆਇਆ, ਪਰ ਹਾਰ ਗਿਆ । ਹੁਸੈਨ ਖਾਂ ਨੇ ਉਹਦਾ ਇਲਾਕਾ ਉਜਾੜ ਦਿਤਾ ਤੇ ਉਹਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰ ਲਿਆ । ਹੁਸੈਨ ਖਾਂ ਬੜਾ ਸਖਤ ਸੁਭਾ ਦਾ ਜਰਨੈਲ ਸੀ । ਉਹਦੀ ਇਸ ਸਖਤੀ ਤੋਂ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜੇ ਭੈ-ਭੀਤ ਹੋ ਗਏ । ਰਾਜਾ ਕਿਰਪਾਲ ਚੰਦ ਕਟੋਚ ਕਾਂਗੜੇ ਵਾਲਾ ਨਜ਼ਰਾਨਾ ਲੈ ਕੇ ਹੁਸੈਨ ਖਾਂ ਦੇ ਚਰਨੀ ਜਾ ਲੱਗਾ । ਉਹਦੇ ਵੱਲੇ ਵੇਖ ਕੇ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਵੀ-ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੁਲ੍ਹਾ ਤੋੜ ਕੇ-ਹੁਸੈਨ ਖਾਂ ਦੇ ਪੇਸ਼ ਜਾ ਹੋਇਆ । ਨਜ਼ਰਾਨਾ ਤਾਰ ਕੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਸਣੇ ਛੌਜ ਮੁਸਲਮਾਨ ਜਰਨੈਲ ਨਾਲ ਮਿਲ ਗਿਆ । ਇਹ ਸਾਰਾ ਦਲ ਰਲ ਕੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤੁਰ ਪਿਆ ।

ਹੁਸੈਨ ਖਾਂ ਦੀ ਚੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਖਬਰ ਸੁਣ ਕੇ ਮਸੰਦ ਬਹੁਤ ਘਬਰਾਏ । ਉਹਨਾਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਕੋਲ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਹੁਸੈਨ ਖਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਾਨਾ ਦੇ ਕੇ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਮਸੰਦਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਮੰਨਣ ਦੀ ਥਾਂ ਟਾਕਰੇ ਵਾਸਤੇ ਛੌਜ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਦਿਤਾ ।

ਰਾਜਾ ਗੋਪਾਲ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਗੱਲ ਵਿਗੜ ਗਈ

ਹੁਸੈਨ ਖਾਂ, ਕਿਰਪਾਲ ਕਟੋਚ ਤੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰੀ ਆ ਰਹੇ ਸਨ । ਰਾਜਾ ਕਿਰਪਾਲ ਤੇ ਗੁਲੇਰ ਦੇ ਰਾਜਾ ਗੋਪਾਲ ਦੀ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲਗਦੀ ਸੀ । ਗੋਪਾਲ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, 'ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਰਪਾਲ, ਮੁਸਲਮ ਜਰਨੈਲ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਭੜਕਾਏਗਾ । ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ, ਜੇ ਹੁਸੈਨ ਖਾਂ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰ ਲਈ ਜਾਵੇ ।' ਉਹਨੇ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀ ਭੇਜ ਕੇ ਹੁਸੈਨ ਖਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਗੀ । ਆਗਿਆ ਮਿਲ ਜਾਣ ਉਤੇ ਗੋਪਾਲ ਨੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਕੇ ਚਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪੈ ਭੇਟਾ ਕੀਤੇ । ਕਿਰਪਾਲ ਨੇ ਮੌਕਾ ਤਾੜ ਕੇ ਹੁਸੈਨ ਖਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਦਿਤਾ, ਕਿ ਗੋਪਾਲ ਵੱਲ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪੈ ਬਕਾਇਆ ਹਨ । ਕਿਰਪਾਲ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਸਲਾਹ ਦਿਤੀ, ਕਿ ਗੋਪਾਲ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਨਾ ਦੇਵੇ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਵੇ । ਗੋਪਾਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਕੁਝਿੱਕੀ ਵਿਚ ਫਸਿਆ ਵੇਖਿਆ । ਉਹਨੇ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇਣਾ ਮੰਨ ਲਿਆ, ਤੇ ਸਾਰੀ ਰਕਮ ਇਕੱਠੀ ਕਰਕੇ ਲਿਆ ਕੇ ਦੇਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਗੀ । ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਉਹਨੇ ਕੀਤੇ ਇਕਰਾਰ ਉਤੇ ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਓਂ ਸੋਚਿਆ । ਹੁਕਾਮਾਂ ਦੇਣ ਦੀ ਥਾਂ ਉਹਨੇ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ ।

ਰਾਜਾ ਗੋਪਾਲ ਲੜਾਈ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ

ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਰਾਜਾ ਗੋਪਾਲ ਚੰਦ ਗੁਲੇਰ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਆਕੀ ਹੋ ਬੈਠਾ । ਨਾਲ ਹੀ ਉਹਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਮਦਦ ਮੰਗ ਭੇਜੀ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਭਾਈ ਲਾਲ ਚੰਦ, ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਤੇ ਸੰਗਤੀਏ ਦੇ ਨਾਲ ਤਿੰਨ ਸੌ ਅਸਵਾਰ ਗੁਲੇਰ ਦੀ ਮਦਦ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜ ਦਿਤੇ ।

•ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਲੜਾਈ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਖਲੀਆਂ । ਰਾਜਾ ਗੋਪਾਲ ਗੁਲੇਰੀ, ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ, ਰਾਜਾ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਜਸਵਾਲੀਆ, ਰਾਜਾ ਗਾਜ਼ੀ ਚੰਦ ਚੰਦੇਲੀਆ ਤੇ ਸੰਗਤੀਆ ਆਦਿ ਸਿੱਖ ਇਕ ਪਾਸੇ ਸਨ । ਹੁਸੈਨ ਖਾਂ, ਰਾਜਾ ਕਿਰਪਾਲ ਕਟੋਚੀਆ, ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਕਹਿਲੂਰੀਆ ਆਦਿ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ । ਹੁਸੈਨ ਖਾਂ ਦੀ ਛੋਜ ਨੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ਚੁਫੇਰਿਓਂ ਘੇਰ ਲਿਆ । ਭੀਮ ਚੰਦ ਤੇ ਕਿਰਪਾਲ ਨੇ ਰਾਜਾ ਗੋਪਾਲ ਨੂੰ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਫੜਨ ਦੀ ਵਿਉਂਤ ਬਣਾਈ । ਭਾਈ ਸੰਗਤੀਆ ਨੂੰ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਰਾਜਾ ਗੋਪਾਲ ਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਮੰਗਾਇਆ । ਕਿਰਪਾਲ ਦੇ ਆਦਮੀ ਗੋਪਾਲ ਨੂੰ ਫੜਨ ਵਾਸਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧੇ । ਸੰਗਤੀਆ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਨੀਅਤ ਤਾੜ ਗਿਆ । ਉਹ ਗੋਪਾਲ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਸਮੇਤ ਕਿਰਪਾਲ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਰਾਹ ਰੋਕ ਖਲਾ । ਗੋਪਾਲ ਬਚ ਕੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਜਾ ਵੜਿਆ ।

ਲੜਾਈ ਆਰੰਭ

ਸੁਲ੍ਹਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਰਸਤੇ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ । ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ । ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੜਾ ਘਮਸਾਣ ਦਾ ਯੁੱਧ ਹੋਇਆ । ਧਰਤੀ ਲਹੂ ਨਾਲ ਰੰਗੀ ਗਈ । ਕਬੈ ਯੋਧੇ ਸਦਾ ਦੀ ਨੀਦ ਸੌਂ ਗਏ । ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ ਵਿਚ ਗੁਰਦੇਵ ਇਸ ਯੁੱਧ ਦਾ ਵਰਨਣ ਬੜੇ ਜੋਸੀਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਕਰਦੇ ਹਨ ।

ਹੁਸੈਨ ਖਾਂ ਤੇ ਉਹਦੇ ਮਾਤਹਿਤ ਅਫਸਰ ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਕਿੰਮਤ ਮਾਰੇ ਗਏ । ਰਾਜਾ ਕਿਰਪਾਲ ਕਟੋਚੀਆ ਤੇ ਉਹਦਾ ਅਫਸਰ ਕਿਰਪਾ ਰਾਮ ਵੀ ਮਾਰੇ ਗਏ । ਰਾਜਾ ਗੋਪਾਲ ਵੱਲੋਂ ਗੁਰੂ ਕਾ ਯੋਧਾ ਭਾਈ ਸੰਗਤੀਆ ਸੱਤਾਂ ਅਸਵਾਰਾਂ ਸਮੇਤ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਿਆ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਅਘੜੀ ਬਰਾੜ¹ ਵੀ ਦਸਾਂ ਸਾਬਿਆਂ ਸਮੇਤ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਇਆ । ਰਾਜਾ ਗੋਪਾਲ ਦੇ ਕੁਲ ਦੋ ਸੌ ਆਦਮੀ ਲੜਾਈ

ਵਿਚ ਕੰਮ ਆਏ । ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਬਚੇ ਸਾਬੀਆਂ ਸਮੇਤ ਮੈਦਾਨ ਛੱਡ ਕੇ ਨੱਸ ਗਿਆ। ਇਹ ਯੁੱਧ ੧੭੫੧ ਬਿ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਹੋਇਆ।

ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਵਿਹਲਾ ਹੋ ਕੇ ਰਾਜਾ ਗੋਪਾਲ ਗੁਲੇਰੀਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਰਣ ਆਇਆ ਤੇ ਧੰਨਵਾਦ ਸਾਹਿਤ ਨਜ਼ਰਾਨਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ।

ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਰਾਜਪੁਤ ਦੀ ਚੜ੍ਹਾਈ

ਹੁਸੈਨ ਖਾਦੇ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਦੀ ਖਬਰ ਸੁਣ ਕੇ ਦਿਲਾਵਰ ਖਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ। ਉਹਨੇ ਇਕ ਹੋਰ ਰਾਜਪੁਤ ਅਫਸਰ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਛੋਜ ਦੇ ਕੇ ਚੜ੍ਹਾ ਭੇਜਿਆ। ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਉਂਦਿਆਂ ਭਲਾਨ ਪਿੰਡ ਉਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਗਜ ਸਿੰਘ ਜਸਵਾਲੀਏ ਨੂੰ ਖਬਰ ਮਿਲੀ, ਤਾਂ ਉਹਨੇ ਅਚਨਚੇਤ ਹਮਲਾ ਕਰਕੇ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਭਲਾਨ ਵਿਚੋਂ ਮਾਰ ਭਜਾਇਆ। ਪਹਾੜੀ ਰਾਜੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਆਮ ਲੜਦੇ ਬਗੜਦੇ ਰਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਚੰਦਨ ਰਾਇ ਚੰਦੇਲੀਆ, ਗਜ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ। ਸੋ ਚੰਦਨ ਰਾਇ ਛੋਜ ਲੈ ਕੇ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮਦਦ 'ਤੇ ਆ ਗਿਆ। ਬੜੀ ਘਸਮਾਣ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੋਈ। ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਚੰਦਨ ਰਾਇ ਦੋਵੇਂ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਮਾਰੇ ਗਏ। ਸੁਵੀਂ ਛੋਜ ਵਾਪਸ ਲਾਹੌਰ ਨੂੰ ਮੁੜ ਗਈ।

ਸ਼ਾ: ਮੁਅੱਜਮ ਦੀ ਚੜ੍ਹਾਈ

ਆਲਿਫ਼ ਖਾਂ ਤੇ ਹੁਸੈਨ ਖਾਂ ਦੀਆਂ ਮੁਹਿੰਮਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਕਾਮ ਰਹੀਆਂ। ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਸਾਰੇ ਉੱਤਰੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ ਹਾਲਾਤ ਬਹੁਤ ਵਿਗੜ ਗਏ। ਇਹ ਖਬਰਾਂ ਦੱਖਣ ਵਿਚ ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਪੁੱਜੀਆਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆਇਆ। ਉਹਨੇ ਅਪਣੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਮੁਅੱਜਮ ਨੂੰ ਬੜਾ ਸਖਤ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਸੁਧਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜਿਆ। ਏਹਾ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਮੁਅੱਜਮ ਪਿਛੋਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਬਣਿਆ। ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ੧੭੫੩ ਬਿ. ਵਿਚ ਪੰਜਾਬ ਆਇਆ। ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ (ਗੋਯਾ) ਉਸ ਵੇਲੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਪਦਵੀ ਮੀਰ ਮੁਣਸ਼ੀ (ਸੈਕਟਰੀ) ਦੀ ਸੀ। ਬਰਪਨ ਵਿਚ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਨੇ ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਕੋਲੋਂ ਫਾਰਸੀ ਪੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਿਹਾਜ਼ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਕੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ, ਨੰਦ ਲਾਲ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮੰਨਦਾ ਸੀ। ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਵੱਲੋਂ ਹੁਕਮ ਸੀ, ਕਿ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹਮਾਇਤੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਵੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਨੰਦ ਲਾਲ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸ਼ਰਧਾਲੂ

ਸੀ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ, 'ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਉਲਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਗੁਰਦੇਵ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਪੱਕੇ ਹਮਾਇਤੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ ਭੰਗਾਣੀ ਦੀ ਲੜਾਈ। ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦੇ ਮਾਲਕ ਗੁਰਦੇਵ ਸਾਰੇ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਮਹਾਰਾਜ ਨਾਲ ਨੇੜ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਮਦਦ ਵੀ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿਚ ਅੱਜ ਦਾ ਮਿਲਾਪ, ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਕੰਮ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ।'

ਇਹ ਗੱਲ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਦਿਲ ਲੱਗੀ। ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਗੱਦੀ ਨਸ਼ੀਲੀ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਉਸਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਸੀ। ਮੁਅੱਜ਼ਮ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਕਿ ਭਲਕੇ ਤਖਤ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਓਹਾ ਕੁਛ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਅਜੇਹੇ ਮਹਾਪੁਰਸ਼ ਦੀ ਅਸੀਸ ਤੇ ਮਦਦ ਕੰਮ ਆ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਸੋ ਉਹਨੇ ਨੰਦ ਲਾਲ ਦੀ ਰਾਏ ਉਤੇ ਪੂਰਾ ਅਮਲ ਕੀਤਾ।

ਮਿਰਜ਼ਾ ਬੇਗ ਦੀ ਚੜ੍ਹਾਈ

ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਮੁਅੱਜ਼ਮ ਸਿੱਧਾ ਲਾਹੌਰ ਜਾ ਬੈਠਾ। ਉਸਨੇ ਇਕ ਸਖਤ ਮੁਗਲ ਅਫਸਰ ਮਿਰਜ਼ਾ ਬੇਗ ਨੂੰ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਵਾਸਤੇ ਭੈਜਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਉਚੇਚਾ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਗਿਆ, ਕਿ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਬੜੀ ਸਖਤ ਸਜ਼ਾ ਦਿਤੀ ਜਾਵੇ, ਪਰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਉਲਝਣਾ। ਏਹਾ ਕਾਰਨ, ਕਿ ਮਿਰਜ਼ਾ ਬੇਗ ਅਨੰਦਪੁਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਢੁਕਿਆ।

ਮਿਰਜ਼ਾ ਬੇਗ ਨੇ ਚੋਖੀ ਫੌਜ ਲੈ ਕੇ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਉਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਹਨੇ ਇਕ ਇਕ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਸ਼ਕਸਤ ਦਿਤੀ, ਉਹਦਾ ਇਲਾਕਾ ਲੁੱਟਿਆ, ਅੱਗ ਲਾ ਕੇ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਸਾਡੇ ਤੇ ਸੈਂਕੜੇ ਬੰਦੇ ਕੈਦੀ ਬਣਾ ਲਏ। ਇਕ ਮਿਸਾਲ ਕਾਇਮ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ, ਸ਼ਾਹੀ ਜਰਨੈਲ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਦਾੜੀ ਸਿਰ ਮੁੰਨ ਕੇ, ਮੂੰਹ ਕਾਲੇ ਕਰਕੇ ਗਧਿਆਂ ਉਤੇ ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਜਲੂਸ ਕੱਢੇ। ਸ਼ਾਹੀ ਸੈਨਾ ਹੱਥੋਂ ਇਹ ਸਖਤ ਸਬਕ ਮਿਲਣ ਪਿਛੋਂ ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਕੰਨੀਂ ਹੱਥ ਲਾਏ, ਤੇ ਸੋਚਿਆ, ਕਿ ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਭੜਕਾਉਣਾ ਤੇ ਉਹਦੀ ਹਕੂਮਤ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਖਤਰੇ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਲ ਹਾਰ ਗਏ। ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਦੀ ਜੰਗ ਲੜਨ ਦਾ ਉਹਨਾਂ ਸਦਾ ਵਾਸਤੇ ਖਿਆਲ ਛੱਡ

ਦਿਤਾ । ਉਹਨਾਂ ਪੁਰਾਣਾ ਸਾਰਾ ਬਕਾਇਆ ਖਰਾਜ ਤਾਰ ਦਿਤਾ ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਾਸਤੇ ਆਗਿਆਕਾਰ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪ੍ਰਣ ਕਰ ਲਿਆ ।

ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਦਾ ਆਉਣਾ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਘਰ ਘਾਟ ਛੱਡ ਕੇ ਨੱਸ ਗਏ । ਜਿੰਨਾ ਸਾਮਾਨ ਕੋਈ ਚੁਕ ਸਕਿਆ, ਚੁਕਿਆ ਤੇ ਬਾਕੀ ਲੁਟਿਆ ਜਾਣ ਜੋਗਾ ਛੱਡ ਕੇ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਲੁਕੇ ।

ਗੁਰਦੇਵ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, 'ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਡਰਾਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਭੇਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਾਣਦੇ ।'

'ਹਮਹੂੰ ਲੋਗਨ ਅਧਿਕ ਡਰਾਯੋ ।

ਕਾਲ ਕਰਮ ਕੋ ਮਰਮ ਨਾ ਪਾਯੋ । ੨ ।

- ਕਿਤਕ ਲੋਕ ਤਜਿ ਸੰਗਿ ਸਿਧਾਰੇ ।

ਜਾਇ ਬਸੇ ਗਿਰਵਰ ਜਹ ਭਾਰੇ ।

ਚਿਤ ਮੂਜੀਯਨ ਕੋ ਅਧਿਕ ਡਰਾਨਾ ।

ਤਿਨੈ ਉਭਾਰ ਨ ਅਪਨਾ ਜਾਨਾ । ੩ ।'

ਗੁਰਦੇਵ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰਖ ਕੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਡਟੇ ਰਹੇ । ਵਿਚੋਂ ਕਈ ਲੋਕ ਸ਼ਾਹੀ ਸੈਨਾ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸਾਥ ਛੱਡ ਕੇ ਪਹਾੜਾਂ ਵੱਲ ਨੱਸ ਗਏ ।

ਪਹਾੜਾਂ ਵਿਚ ਲੜਾਈ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ । ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਹਮਾਇਤੀ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਸਨ । ਸ਼ਾਹੀ ਅਹਿਦੀਏ ਥਾਂ ਥਾਂ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਫਿਰ ਕੇ ਵੇਖਦੇ । ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਘਰ ਘਾਟ ਛੱਡ ਕੇ ਨੱਸ ਗਏ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਗੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਸਾਥੀ ਸਮਝ ਕੇ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਸਰਕਾਰੀ ਬੰਦੇ ਲੁੱਟ ਲੈਂਦੇ ਤੇ ਢਾਹ ਦੇਂਦੇ । ਪਹਾੜਾਂ ਵਿਚ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤੇ ਓਥੇ ਸ਼ਾਹੀ ਸੈਨਾ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਲੁੱਟੇ ਗਏ ।

ਅਨੰਦਪੁਰ ਵੀ ਕੁਛ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਆਏ । ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਉਹਨਾਂ ਪੂਰਾ ਆਦਰ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਨੱਸ ਗਏ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਢਾਹ ਦਿਤੇ ਗਏ । ਹਜ਼ੂਰ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:-

'ਤਬ ਅਉਰੰਗ ਜੀਅ ਮਾਝ ਰਿਸਾਏ ।

ਏਕ ਅਹਿਦੀਆਂ ਈਹਾਂ ਪਠਾਏ ।

ਹਮ ਤੇ ਭਾਜਿ ਬਿਮੁਖ ਜੋ ਗਏ ।
 ਤਿਨਕੇ ਧਾਮ ਗਿਰਵਾਤ ਭਏ ।੪ ।
 ਜੋ ਅਪਨੇ ਗੁਰ ਤੇ ਮੁਖ ਫਿਰਹੈ ।
 ਈਹਾਂ ਉਹਾਂ ਤਿਨਕੇ ਗਿਊਹਿ ਗਿਰਹੈ ।...੫ ।

ਏਸੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿਚ ਗੁਰਦੇਵ ਅੱਗੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ :-

‘ਬਾਬੇ ਕੇ ਬਾਬਰ ਕੇ ਦੋਊ ।
 ਆਪ ਕਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਸੋਊ ।
 ਦੀਨ ਸਾਹ ਇਨ ਕੌ ਪਹਿਚਾਨੋ ।
 ਦੁਨੀ ਪਤਿ ਉਨ ਕੌ ਅਨੁਮਾਨੋ ।੯ ।
 ਜੋ ਬਾਬੇ ਕੇ ਦਾਮ ਨ ਦੈਹੈ ।
 ਤਿਨ ਕੇ ਗਹਿ ਬਾਬਰ ਕੇ ਲੈਹੈ ।
 ਦੈ ਦੈ ਤਿਨਕੇ ਬਡੀ ਸਜਾਇ ।
 ਪੁਨਿ ਲੈਹੈ ਗ੍ਰਹਿ ਲੂਟਿ ਬਨਾਇ ।੧੦ ।’

ਇਹਨਾਂ ਪੰਗਤੀਆਂ ਤੋਂ ਕੁਛ ਸੱਜਣ ਭੁਲੇਖਾ ਖਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਾ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਬਾਬਰ ਦੀ ਅੱਲਾਦ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿਤੀ ਹੈ, ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਮੁਗਲ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਰਾਏ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਕੇਵਲ ਕਹਾਣੀ ਬਿਆਨੀ ਹੈ। ਸਿੱਖੀ ਸਿਧਾਂਤ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਦਾ ਰਚਨਹਾਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਏਹਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਏਥੇ ਹੈ।

‘ਬਾਬੇ ਕੇ (ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੇ) ਤੇ ਬਾਬਰ ਕੇ (ਬਾਬਰ ਦਾ ਘਰਾਣਾ) ਦੋਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ (ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਗੱਦੀ ਨੂੰ) ਧਾਰਮਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਮਝੋ, ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ (ਬਾਬਰ ਦੀ ਬੰਸ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਨੂੰ) ਦੁਨਿਆਵੀ ਹੁਕਮਰਾਨ। ਜੋ ‘ਬਾਬੇ ਕੇ ਦਾਮ’ (ਧਰਮ ਹਿਤ ਦਸਵੰਧ ਆਦਿ) ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੇ, ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ (ਉਹ ਲਾਲਚ ਨਾਲ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਧਨ) ਸਰਕਾਰੀ ਹਾਕਮ ਖੋਹ ਲੈਣਗੇ। ਭਾਵ ਜੋ ਧਰਮ ਅਰਥ ਜਾਂ ਲੋਕ-ਹਿਤਾਂ ਬਦਲੇ ਧਨ ਨਹੀਂ ਖਰਚ ਕਰਦੇ, ਉਹਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਖੋਹ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ।’¹

1. ਬਚਿੜ੍ਹ ਨਾਟਕ, ਧਿਆਇ ੧੩ ।

ਸਾਰੇ ਪਹਾੜੀ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਅਮਨ ਕਾਇਮ ਕਰ ਕੇ ਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਕੇ ਮਿਰਜ਼ਾ ਬੇਗ ਤੇ ਉਹਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਵਾਪਸ ਲਾਹੌਰ ਮੁੜ ਗਏ। ਅਨੰਦਪੁਰ ਵਿਚ ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਹੀ। ਗੁਰਦੇਵ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਲਿਖਦੇ ਹਨ : -

‘ਜਿਸਨੇ ਸਾਜਨ ਰਾਖਸੀ ਦੁਸਮਨ ਕਵਨ ਬਿਚਾਰ।
ਛੈਨ ਸਕੈ ਤਿਹ ਛਾਹਿ ਕੋ ਨਿਹਫਲ ਜਾਇ ਗਵਾਰ।’

ਕੁਛ ਹੋਰ ਅਮਨ ਦੇ ਦਿਨ

ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਤੋਂ ਖਰਾਜ ਵਸੂਲ ਕਰਕੇ ਮਿਰਜ਼ਾ ਬੇਗ ਵਾਪਸ ਲਾਹੌਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਅੰਨਦਪੁਰ ਵਿਚ ਬਿਲਕੁਲ ਅਮਨ ਰਿਹਾ। ਨੰਦ ਲਾਲ ਨੂੰ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਕਹਿਣ ਦਾ ਹੋਰ ਮੌਕਾ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਉਹ ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਿੱਖ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਸਾਹਿਬ! ਆਪ ਨੇ ਵੇਖ ਲਿਆ? ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਮਨ ਪੰਜਦ ਹਨ। ਕੋਈ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਨਾ ਕਰੋ, ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਕਿਸੇ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੇ। ਸਾਡੇ ਅਹਿਦੀਏ ਬਾਗਰੀਆਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿਚ ਅੰਨਦਪੁਰ ਵੀ ਗਏ, ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ, ਕਿ ਆਪ ਨੂੰ ਮਹਾਰਾਜ ਨਾਲ ਹੋਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ ਵਧਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਇਸਦਾ ਬਹੁਤ ਲਾਭ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।'

ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਵੱਲੋਂ ਨਜ਼ਰਾਨਾ

ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਮੁਅੱਜ਼ਮ, ਨੰਦ ਲਾਲ ਦੀ ਰਾਏ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕਦਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਭਵਿੱਖ ਵਾਸਤੇ ਉਹ ਸਹਾਇਕਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਨਜ਼ਰਾਨਾ ਤੇ ਤੋਹਫੇ ਦੇ ਕੇ ਨੰਦ ਲਾਲ ਨੂੰ ਅੰਨਦਪੁਰ ਭੇਜਿਆ। ਨੰਦ ਲਾਲ ਨੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਵੱਲੋਂ ਭੇਟਾ ਧਰ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਚਰਨ ਛੋਰੇ, ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, 'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਹਜ਼ੂਰ ਦਾ ਸੇਵਕ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਹੈ, ਆਪਦਾ ਹੈ। ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਹਾਰੇ ਆਪ ਹੋ। ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਇਹ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਸੇਵਕ ਦੀ ਰਾਇ ਵਿਚ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਮੁਅੱਜ਼ਮ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਵੱਲੋਂ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਭੇਟਾ ਦਰ ਪਰਵਾਨ ਹੋਵੇ।'

‘‘ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ !’’ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੀਤੀਵਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਉਤਰ ਦਿਤਾ, ‘‘ਇਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਘਰ ਹੈ । ਹਰ ਇਕ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਭਾਵਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ । ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦੁਆਉਣਾ, ਅਸੀਂ ਭਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਦੇ ਸਦਾ ਹਾਮੀ ਹਾਂ । ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਕਰ ਕੇ ਹੀ ਇਨਸਾਨ ਚੰਗਾ ਫਲ ਪਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ।’’

ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਪਰਾਪਤ ਕਰ ਕੇ ਨੰਦ ਲਾਲ ਪਰਸੰਨ-ਚਿੱਤ ਵਾਪਸ ਗਿਆ । ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਵੀ ਸੁਣ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ । ਇਹ ਨੰਦ ਲਾਲ ਦੀ ਦੂਰ-ਦਰਸ਼ਤਾ ਸੀ, ਕਿ ਇਹ ਮਿਲਾਪ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਲਾਭਦਾਇਕ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ।

ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਮੁਅੱਜਸ਼ਮ ਦੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ ਦਾ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਅਸਰ ਪਿਆ । ਕੁਝ ਤਾਂ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਤਾਵੇਂ ਗਏ ਸਨ, ਤੇ ਦੂਸਰੇ ਸਰਕਾਰੀ ਹਾਕਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮਦਦ ਦੀ ਆਸ ਘਟ ਗਈ । ਸੋ ਕੁਛ ਸਮੇਂ ਵਾਸਤੇ ਉਹਨਾਂ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣਾ ਹੀ ਠੀਕ ਸਮਝਿਆ । ਇਸ ਬਹਾਨੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਵੀ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਅਮਨ ਨਾਲ ਗੁਜ਼ਾਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ।

ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦਾ ਜਨਮ

ਏਸੇ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਘਰ ਮਾਤਾ ਜੀਤੇ ਜੀ ਦੀ ਕੁੱਖੋਂ ਤੀਸਰਾ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ (ਛੇ ਮਾਘ, ੧੭੫੩ ਬਿ.) ਸਾਰਾ ਅਨੰਦਪੁਰ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀਆਂ ਵਧਾਈਆਂ ਨਾਲ ਗੰਜ ਉਠਿਆ ।

ਏਸੇ ਸਾਲ ਬੁੰਧੇਲ ਖੰਡ ਦੇ ਪਰਸਿਧ ਕਵੀਂ ਕੇਸੋਂ ਦਾਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ 'ਕੁਵਰ' ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਸ਼ਰਣ ਆਇਆ । ਕੁਵਰ ਵੀ ਕਵੀ ਸੀ । ਉਹ ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਨਾਮ 'ਕੁਵਰ' ਤੇ ਕਦੇ 'ਕੁਵਰੇਸ਼' ਲਿਖਦਾ ਸੀ । ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਉਸਨੂੰ ਧੱਕੇ ਨਾਲ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਣਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ । ਕੁਵਰ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ, ਤੇ ਉਹ ਚੇਰੀ ਨੱਸ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਆ ਗਿਆ¹ ।

ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਅਨੇਕਾਂ ਵਿਦਵਾਨ, ਔਰੰਗਜ਼ੇਬੀ ਜੁਲਮ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਘਰ ਬਾਰ ਛੱਡ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਸ਼ਰਣ ਆ ਟਿਕੇ ਸਨ । ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ 'ਤੇ ਵੀ

1. ਮੈਕਾਲਿਫ, ਜਿਲਦ ਪੰਜ, ਪੰਨਾ ੫੯ ।

ਇਹ ਸਮਾਂ ਆਇਆ। ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਨੰਦ ਲਾਲ ਨੂੰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਨੱਸ ਕੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆ ਗਿਆ। ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੇ ਮਰਨ ਪਿਛੋਂ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਮੁਅੱਜ਼ਮ ਨੇ ਨੰਦ ਲਾਲ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਤੇ ਉਸੇ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੀ ਮਦਦ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ।

ਬੇਦਾ ਸਮਾਂ ਵੀ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਜੰਗਾਂ ਯੁੱਧਾਂ ਤੋਂ ਵਿਹਲ ਮਿਲਦਾ, ਤਾਂ ਆਪ ਤੁਰੱਕੀ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਰੁੱਝ ਜਾਂਦੇ। ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ 'ਤੇ ਵੀ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਸਮਾਂ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਇਹਨਾਂ ਅਮਨ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਉਸਾਰੂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।

ਬਵੰਜਾ ਕਵੀ

ਗੁਰਦੇਵ ਕੇਵਲ ਸਾਹਿਤਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਾਹਿਤ-ਪ੍ਰੇਮੀ ਵੀ ਸਨ। ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਹਰ ਵੇਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਲੇਖਕ, ਅਨੁਵਾਦਿਕ ਤੇ ਕਵੀ ਰਹਿੰਦੇ। ਆਮ ਬਵੰਜਾ ਕਵੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹਨ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਵੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਬਵੰਜਾ ਹੋਵੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਲੇਖਕ ਤੇ ਕਵੀ ਮਿਲਾ ਕੇ ਅੱਸੀ ਤੋਂ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਸਨ। ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ¹ ਜੀ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੁਛ ਦੇ ਨਾਮ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਾਏ, ਕੁਵਰੇਸ਼, ਮੰਗਲ, ਸੈਨਾਪਤੀ, ਸੁਖਦੇਵ, ਚੰਦਨ, ਈਸ਼ਰ, ਆਲਮ, ਉਦੇਰਾਏ, ਹੰਸਰਾਜ (ਹੰਸ), ਰਾਵਲ, ਰਾਮ, ਅੱਲੂ, ਮਧੂ, ਚੰਦ, ਬੱਲੂ, ਲੱਖਾ (ਲੱਖਣ), ਬਿਧੀਆ (ਬਿਧੀਚਿੰਦ), ਨੰਦ ਲਾਲ, ਬਿਜ ਲਾਲ, ਖਾਨ ਖਾਨਾ, ਪਿੰਡੀ ਲਾਲ, ਰਾਮਦਾਸ, ਹੁਸੈਨੀ, ਨਿਹਾਲ, ਮਦਨਗਿਰ, ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ, ਪਰਮ ਸਿੰਘ, ਦਇਆ ਸਿੰਘ, ਰੋਸ਼ਨ ਸਿੰਘ, ਮਾਲਾ ਸਿੰਘ, ਆਸਾ ਸਿੰਘ, ਨੰਦ ਸਿੰਘ, ਸੁੱਖਾ ਸਿੰਘ, ਪੰਨਾ ਸਿੰਘ, ਟਹਿਕਨ, ਨੰਦ ਰਾਮ, ਨਾਨੂੰ, ਗੁਰਦਾਸ, ਅਚਲ ਦਾਸ, ਅਣੀ ਰਾਏ, ਸਾਧਾਰਨ, ਸੈਨਾ, ਸੇਖਾ, ਰਾਮ ਚੰਦ, ਬਾਲੂ, ਮਾਨੀ, ਸੁੰਦਰ, ਸੋਹਨ, ਜਾਨ, ਹੀਰ, ਠਾਕਰ, ਬੀਰ, ਆਲੀ ਕਾਲੂ, ਮਨੀ ਸਿੰਘ।

ਕੁਛ ਨਾਮ ਗਿ. ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ² ਹੋਰ ਲਿਖਦਾ ਹੈ: ਸ਼ਾਰਦਾ ਸੁਦਾਮਾ, ਭੋਜ। ਕਈ ਲੇਖਕਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ।

1. ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਛੇਵੰਂ ਐਡੀਸ਼ਨ, (੧੯੨੩ਬੀ.) ਪੰਨਾ ੧੮੩।

ਤਵਾਰੀਖ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ, ਪੰਨਾ ੧੦੬੮।

2. ਗੁਰਮਤਿ ਲੈਕਚਰ, ਛੇਵੰਂ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਪੰਨਾ ੩੭੭।

ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਫਾਰਸੀ ਤੇ ਅਰਬੀ ਦੇ ਮਹਾਨ ਵਿਦਵਾਨ ਸਨ। ਮਹਾਰਾਜ਼ ਇਹਨਾਂ ਲੇਖਕਾਂ ਨੂੰ ਤਨਖਾਹ ਜਾਂ ਭੱਤੇ ਵਜੋਂ ਬੜੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਮਾਇਆ ਦੇਂਦੇ ਸਨ। ਹਜ਼ੂਰ ਲੇਖਕਾਂ ਤੋਂ ਧਰਮ, ਫਿਲਾਸਫੀ, ਰਾਜਨੀਤੀ, ਕਾਵਿ ਸਾਹਿਤ, ਇਤਿਹਾਸ, ਵੈਦਿਕ ਆਦਿ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਉੱਤੇ ਪੁਸਤਕਾਂ ਲਿਖਵਾਉਂਦੇ। ਉਹ ਲਿਖਤਾਂ ਕੌਮ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਸਰਮਾਇਆ ਸਮਝੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ। ਮਹਾਂਭਾਰਤ, ਰਮਾਇਣ, ਉਪਾਈਦਾਂ, ਜੈਮਨੀ, ਯੋਗਵਸਿਸ਼ਟ, ਮੰਨੂੰ ਸਿਮਰਤੀ, ਵਿਦਰ, ਹਿਤੋਪਦੇਸ਼, ਗੋਬਿੰਦ ਰੀਤਾ ਆਦਿ ਕਈ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਸੌਖੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਾਏ ਗਏ।

ਇਹ ਰਚਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਜਿਸ ਜਿਲਦ ਵਿਚ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ 'ਵਿੱਦਿਆ ਸਾਗਰ'¹ ਰੱਖਿਆ ਉਸਦਾ ਵਜ਼ਨ ਨੋਂ ਮਣ ਦੇ ਲਗਭਗ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਅਨੰਦਪੁਰ ਦੇ ਲੰਮੇ ਘੇਰੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਬਾਕੀ ਸਰਸਾ ਪਾਰ ਕਰਦਿਆਂ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਉਸਦੀਆਂ ਕੁਛ ਲਿਖਤਾਂ ਹੀ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ।

ਉਪਰੋਕਤ ਲੇਖਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਵਧੇਰੇ ਲਿਖਤਾਂ ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ² ਦੀਆਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੂਸਰੇ ਸੈਨਾਪਤੀ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਕ ਪੁਸਤਕ 'ਗੁਰ-ਸੋਭਾ' ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪੱਖ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਕੀਮਤੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਗ੍ਰੰਥ 'ਚਾਣਕ ਨੀਤੀ' ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਸੈਨਾਪਤੀ ਨੇ ਹੀ ਕੀਤਾ ਸੀ।

1. ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਰੁੱਤ ੩, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ੫੧।

2. ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ 'ਗੋਯਾ' ਫਾਰਸੀ ਤੇ ਅਰਬੀ ਦੇ ਮਹਾਨ ਵਿਦਵਾਨ ਸਨ। ਆਪ ਦੇ ਪਿਤਾ 'ਛੱਜੂ ਰਾਮ' ਗਜ਼ਨੀ ਦੇ ਨਵਾਬ ਮੁਅੱਜਨਦੀਨ ਦੇ ਦੀਵਾਨ ਸਨ। ਨੰਦ ਲਾਲ ਉੱਨੀਂ ਬਰਸ ਦਾ ਹੋਇਆ, ਜਾਂ ਪਿਤਾ ਪਰਲੋਕ ਸਿਧਾਰ ਗਿਆ। ਮਾਤਾ ਦੇ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੁਰਗਵਾਸ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਨੰਦ ਲਾਲ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਮੁਲਤਾਨ ਆ ਵੱਸਿਆ। ਉਹਦੀ ਵਿੱਦਵਤਾ ਦੀ ਸੁਹਰਤ ਸੁਣ ਕੇ ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਮੁਲਤਾਨ ਤੋਂ ਬੁਲਾ ਕੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਮੁਅੱਜਮ ਦਾ ਮੀਰ ਮੁਣਸ਼ੀ ਤੇ ਉਸਤਾਦ ਥਾਪ ਦਿਤਾ। ਪਿਛੋਂ ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਗਿਆਸੁੱਦੀਨ ਦਾਰੋਗੇ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਨੱਸ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਆ ਗਿਆ। ਫਾਰਸੀ ਵਿਚ ਨੰਦ ਲਾਲ (ਗੋਯਾ) ਦੀਆਂ ਪਰਸਿੱਧ ਪੁਸਤਕਾਂ ਹਨ: ਦੀਵਾਨ ਗੋਯਾ, ਤੌਸੀਫੇ ਸਨਾ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਮਾ, ਇਨਸ਼ਾ ਦਸਤੂਰ, ਅਰਜੂਲ ਅਲਫਾਜ਼ ਆਦਿ।

ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਵੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਾਏ ਨੂੰ 'ਸਭਾ ਪਰਵ' ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨ ਬਦਲੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਸੱਠ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਿਆ ਇਨਾਮ ਦਿਤਾ।

ਮੰਗਲ ਕਵੀ ਨੇ 'ਸਲਯ ਪਰਵ' ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਬਹੁਤ ਧਨ ਬਖਸ਼ਿਆ।

ਲੱਖਣ ਨੇ ਨੀਤੀ ਦੇ ਗਰੰਥ 'ਪੰਚ ਤੰਤ੍ਰ' ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੀ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਲਿਖਾਰੀ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਪੁਸਤਕਾਂ (ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਤੇ ਭਗਤ ਮਾਲ) ਪਰਸਿੱਧ ਹਨ।

ਕਵੀ 'ਚੰਦਨ' ਬੜਾ ਵਿਦਵਾਨ ਤੇ ਕਾਵਿ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦਾ ਗਿਆਤਾ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਿੱਦਵਤਾ ਦਾ ਬੜਾ ਮਾਣ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਗੁਰੂ-ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਇਕ ਸਵੱਯਾ ਸੁਣਾਇਆ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਤੜ੍ਹ ਮਾਰੀ, ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਦਵਾਨ ਉਸ ਦੇ ਅਰਥ ਕਰੇ।

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਅੱਗੋਂ ਹੱਸ ਕੇ ਕਿਹਾ, ''ਭਾਈ ਚੰਦਨ ਜੀ ! ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਘਾਹੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵਿਦਵਾਨ ਨੂੰ ਵੰਗਾਰਨ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ੍ਹ !''

ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਉਤਸੁਕਤਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਸੇਵਾਦਰ ਭਾਈ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ। ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਹੁਕਮ ਪੁਛਿਆ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, ''ਭਾਈ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ! ਕਵੀ ਚੰਦਨ ਜੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਅਰਥ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।''

ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, ''ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਮੈਂ ਤਾਂ ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਸੇਵਾਦਰ ਹਾਂ। ਮੈਥੋਂ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਅੰਗੁਣਾਂ, ਨਸਲ ਕੁਨਸਲ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛੋ। ਚੰਦਨ ਜੀ ਮਹਾਨ ਵਿਦਵਾਨ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਅਰਥ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤਾਂ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਦਵਾਨ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।''

''ਭਾਈ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ! ਇਸ ਦੇ ਅਰਥ ਤੁਹਾਥੋਂ ਹੀ ਕਰਾਉਣੇ ਹਨ।'' ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਕੁਛ ਹੁਕਮੀ ਲਹਿਜੇ ਵਿਚ ਫੁਰਮਾਇਆ।

''ਮਹਾਰਾਜ਼ ! ਫਿਰ ਇਹ ਫੁਰਮਾਓ, ਕਿ ਅਰਥ ਮੈਂ ਕਰਨੇ ਨੇ ਜਾਂ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਕਰਵਾਉਣੇ ਹਨ।'' ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਗੱਲ ਵਿਚ ਬੜੀ ਡੂੰਘੀ ਰਮਜ਼ ਸੀ। ''ਕਰਨੇ ਤੇ 'ਕਰਵਾਉਣੇ' ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਛਰਕ ਹੈ।''

‘ਹਾਂ’ ਭਾਈ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ! ਗੁਰੂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ, ਅਰਥ ਕਰੋ ।’
ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਓਵੇਂ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਫੁਰਮਾਇਆ।

ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਹੌਸਲਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਿੰਘ, ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਸਭ ਸਕਤੀਆਂ
ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਚੰਦਨ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ,
‘ਸੁਣਾਓ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ! ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ।’

ਚੰਦਨ ਨੇ ਸਵੱਧਾ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਬੜੀ ਸੁੰਦਰ ਤੇ ਅਲੰਕ੍ਰਿਤ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਹੈ ।

ਨਵ ਸਾਤ ਤੀਜੇ, ਨਵ ਸਾਤ ਕੀਯੇ,
ਨਵ ਸਾਤ ਪੀਜੇ, ਨਵ ਸਾਤ ਪੀਯਾਏ ।
ਨਵ ਸਾਤ ਰਚੇ, ਨਵ ਸਾਤ ਬਦੇ
ਨਵ ਸਾਤ ਪਿਆਦਹਿ ਦਾਯਕ ਪਾਏ ।
ਜੀਤ ਕਲਾ ਨਵ ਸਾਤਨ ਕੀ
ਨਵ ਸਾਤਨ ਕੇ ਮੁਖ ਅੰਚਰ ਛਾਏ ।
ਮਾਨਹੁ ਮੇਘ ਕੇ ਮੰਡਲ ਮੇ
ਕਾਵਿ ‘ਚੰਦਨ’ ਚੰਦ ਕਲੇਵਰ ਛਾਏ ।

ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਬਦ ਰਚਨਾ, ਵਾਰ ਵਾਰ ਇਕੋ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਆਉਣਾ ਸੁਣ ਕੇ ਸਰੋਤੇ
ਝੂਮ ਉਠੇ । ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਜੇਹੀਆਂ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਰਚਨਾਵਾਂ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਸੀ । ਧੰਨਾ
ਸਿੰਘ ਨੇ ਖੰਘੂਰਾ ਮਾਰ ਕੇ ਗਲਾ ਸਾਫ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਅਰਥ ਕਰਨੇ ਸੁਰੂ ਕੀਤੇ,
‘ਚੰਦਨ ਜੀ! ਇਹ ਤਾਂ ਬੜੀ ਸਿੱਧੀ ਜੇਹੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਜੇ । ਮੈਂ ਤਾਂ ਐਵੇਂ ਡਰ ਰਿਹਾ
ਸਾਂ। ‘ਨਵ ਸਾਤ’ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਨੌਜ਼ਮਾਂ ਸੱਤ, ਭਾਵ ਸੋਲਾਂ। ਏਸੇ ਹਿੰਦਸੇ ਦੇ ਉਦਾਲੇ
ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਘੁੰਮਦੀ ਹੈ । ਅਰਥ ਹੋਏ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਮੁਟਿਆਰ ਇਸਤਰੀ,
ਸੋਲਾਂ ਸਿੰਗਾਰ ਕੀਤੇ ਹੋਏ, ਸੋਲਾਂ ਸਾਲ ਦਾ ਜਵਾਨ ਉਹਦਾ ਪਤੀ, ਜੋ ਸੋਲਾਂ ਦਿਨਾਂ,
ਸੋਲਾਂ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਜਾਂ ਸੋਲਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਪਿਛੋਂ ਘਰ ਆਇਆ । ਸੋਲਾਂ ਸਾਲ ਹੋ ਨਹੀਂ
ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪ ਅਜੇ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲ ਦਾ ਹੈ । ਤੇ ਸੋਲਾਂ ਪਹਿਰਾਂ, ਘੜੀਆਂ
ਜਾਂ ਪਲਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ । ਦੂਸਰੀ ਪੰਗਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, ਕਿ ਸੋਲਾਂ ਘਰਾਂ
ਵਾਲਾ ਚੌਪੜ ਵਿਛਾ ਕੇ, ਉਹਨਾਂ ਸੋਲਾਂ ਸੋਲਾਂ ਮੋਹਰੇ ਦਾ ‘ਤੇ ਲਾ ਦਿਤੇ ਤੇ ਖੇਡਣ
ਲੱਗੇ । ਤੀਸਰੀ ਪੰਗਤੀ ਵਿਚ ਆਪ ਨੇ ਇਹ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕਿ ਪਤੀ ਨੇ ਪਤਨੀ
ਕੋਲੋਂ ਬਾਜ਼ੀ ਜਿੱਤ ਲਈ, ਤਾਂ ਹਾਰੀ ਹੋਈ ਮੁਟਿਆਰ ਨੇ ਲੱਜਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦਿਆਂ
ਮੂੰਹ ‘ਤੇ ਪੱਲਾ ਲੈ ਲਿਆ, ਭਾਵ ਘੁੰਡ ਕੱਢ ਲਿਆ । ਚੌਥੀ ਪੰਗਤੀ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਹੈ,

ਬੜੀ ਢੁੱਕਵੀਂ ਉਪਮਾ । ਪੱਲੇ (ਅੰਚਰ) ਵਿਚ ਦੀ ਉਹ ਮੁਟਿਆਰ ਦਾ ਚੇਹਰਾ ਇਉਂ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਬੱਦਲਾਂ (ਮੈਘ ਮੰਡਲ) ਓਹਲਿਓ ਚੰਦ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ।

ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਵਾਹ ਵਾਹ ਹੋ ਉਠੀ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਹੱਲਾਸ਼ੇਰੀ ਦੇਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ 'ਭਾਈ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ! ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆਪਣੀ ਕੋਈ ਰਚਨਾ ਸੁਣਾਓ ।'

'ਹਾਂ ਹਾਂ, ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ! ਹੁਣ ਆਪ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਸੁਣਾਓ ਤੇ ਚੰਦਨ ਜੀ ਉਸਦੇ ਅਰਥ ਕਰਨਗੇ ।' ਸੰਗਤ ਵਿਚੋਂ ਕਈ ਵਾਜ਼ਾਂ ਆਈਆਂ ।

• ਓਦੋਂ ਰਿਵਾਜ ਸੀ, ਕਿ ਪਹਿਲਵਾਨਾਂ ਦੇ ਦੰਗਲ ਵਾਂਗ ਕਵੀਆਂ ਦੇ ਵੀ ਮੁਕਾਬਲੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ । ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਏਹੋ ਜੇਹੀਆਂ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਰਚੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ । ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ.ਨੇ ਜਵਾਬੀ ਰਚਨਾ ਸੁਣਾਈ ।

'ਮੀਨ ਮਰੇ ਜਲ ਕੇ ਪਰਸੇ
ਕਬਹੂੰ ਨਾ ਮਰੇ ਪਰ ਪਾਵਕ¹ ਪਾਏ
ਹਾਥੀ ਮਰੇ ਮਦ² ਕੇ ਪਰਸੇ
ਕਬਹੂੰ ਨਾ ਮਰੇ ਤਨ ਤਾਪ ਕੇ ਆਏ
ਤੀਜਾ ਮਰੇ ਪੀਯਾ ਕੇ ਪਰਸੇ
ਕਬਹੂੰ ਨਾ ਮਰੇ ਪਰਦੇਸ ਸਿਧਾਏ
ਗੂੜ੍ਹ ਮੈਂ ਬਾਤ ਕਹੀ ਦ੍ਰਿੜ ਰਾਜ
ਬਿਚਾਰ ਸਕੇ ਨਾ ਬਿਨਾਂ ਚਿਤ ਲਾਏ ।

ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਵੱਜੇ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਇਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ, ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਭ ਅਰਥ ਉਲਟੇ ਜਾਪਣ ਲੱਗੇ । ਚੰਦਨ ਸੋਚੀਂ ਪੈ ਗਿਆ, 'ਇਹ ਕੇਹੋ, ਜੇਹੀ ਕਵਿਤਾ ਹੈ? ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ? ਕਿ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਮੱਛੀ ਮਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਅੱਗ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਮਰਦੀ ।' ਅਸਲ ਵਿਚ ਚੰਦਨ ਘਬਰਾ ਗਿਆ ਸੀ । ਉਸਦੀ ਆਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਇਕ ਸਾਧਾਰਨ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਘਾਰੀ ਨੇ ਉਸਦੀ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਸਹੀ ਅਰਥ ਕਰ ਦਿਤੇ ਸਨ । ਚੰਦਨ ਨੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, ''ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਧੰਨ ਆਪ ਤੇ ਧੰਨ ਆਪ ਦੇ ਸਿੱਖ, ਮੈਂ ਆਰ-ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ । ਮੇਰਾ ਮਾਣ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਹੈ । ਇਸ ਦੇ ਅਰਥ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ।''

1. ਪਾਵਕ = ਅੱਗ । 2. ਮਦ=ਸ਼ਰਾਬ ।

ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਆਗਿਆ ਪਾ ਕੇ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਭਾਈ ਚੰਦਨ ਜੀ ਵੱਲ ਤਾਂ ਬੜਾ ਥੋੜਾ ਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਤੁਸਾਂ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿਤਾ। ਕੇਵਲ ਵਿਸਰਾਮ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭੇਦ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਤੇ ਫਿਰ ਉਸਦਾ ਜਵਾਬ। ਹਰ ਪੰਗਤੀ ਵਿਚ ਦੋ ਸਵਾਲ ਤੇ ਦੋ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉਤਰ ਹਨ। ਸਵਾਲ ਹੈ : ਮੀਨ ਮਰੇ ਜਲ ਕੇ ਪਰਸੇ ? ਜਵਾਬ ਹੈ : ਕਬਹੂੰ ਨਾ। ਦੂਜਾ ਸਵਾਲ ਹੈ : ਮਰੇ ਪਰ ? ਫਿਰ ਮਰਦੀ ਕਿਵੇਂ ਹੈ ? ਤੇ ਉੱਤਰ ਹੈ : ਪਾਵਕ ਪਾਏ। ਅੱਗ ਵਿਚ ਪਾਇਆ। ਆਸ ਹੈ : ਏਸੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹੁਣ ਆਪ ਬਾਕੀ ਪੰਗਤੀਆਂ ਦੇ ਅਰਥ ਵੀ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋਵੋਗੇ।”

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦਿੱਤਾ। ਚੰਦਨ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਹਜ਼ੂਰ ਦਾ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਬਣ ਗਿਆ।

ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਘੋੜਿਆ ਦੇ ਘਾਹੀ ਏਨੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਨ, ਤਾਂ ਜਿਹੜੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਨ, ਉਹ ਕਿੰਨੇ ਕੁ ਗਿਆਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੋਣਗੇ।”

ਹਜ਼ੂਰੀ ਕਵੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ‘ਸੁਦਾਮਾ’ ਵੀ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਮਹਾਨਤਾ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰਖ ਕੇ ਲਿਖਿਆ:-

“ਏਕੈ ਸੰਗਿ ਪਢੇ ਹੈਂ, ਅਵੰਤਿਕਾ¹ ਸੰਦੀਪਨੀ² ਕੇ
ਸੋਈ ਸੁਧ ਆਈ ਤੇ ਬੁਲਾਇ ਬੂਝੀ ਬਾਮਾ³ ਮੈਂ
ਪੁੰਗੀ ਫਲ⁴ ਹੋਤਾ ਤੋਂ ਅਸੀਸ ਦੇਤੇ ਨਾਥ ਜੀ ਕੋ
ਤੰਦੂਲ⁵ ਲੇ ਦੀਨੇ ਬਾਧ ਲੀਨੇ ਫਟੇ ਜਾਮਾ ਮੈਂ
ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਸੁਨ ਕੈ ਦਯਾਲ ਦਰਬਾਰ ਮਿਲੇ
ਏਤੇ ਕੁਝ ਦੀਨੋ ਪਾਈ ਅਗਿੰਨਤ ਸਾਮਾ⁶ ਮੈਂ
ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਜਾਨੈ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਮਾਨੈ ਤਾਂਤੇ
ਵਹੀ ਤੂ ਗੋਬਿੰਦ ਵੂਹੀ ਬਾਹਮਨ ਸੁਦਾਮਾ ਮੈਂ।”

ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਣ ਕੇ ਬੜੇ ਪਰਸੰਨ ਹੋਏ ਤੇ ਸੁਦਾਮੇ ਨੂੰ ਚੋਖਾ ਇਨਾਮ ਦਿਤਾ।

ਕਵੀ ‘ਹੀਰ’ ਦੀ ਮਾਲੀ ਹਾਲਤ ਬਹੁਤ ਮਾੜੀ ਸੀ। ਗਰੀਬੀ ਤੋਂ ਤੰਗ ਆ ਕੇ ਉਹਨੇ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ ਕਬਿੱਤ ਪੜਿਆ।

1. ਨਗਰੀ, ਉਜੈਨ । 2. ਸ੍ਰੀ ਕਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਗੁਰੂ । 3. ਇਸਤਰੀ । 4.

ਨਾਰੀਅਲ । 5. ਚਾਵਲ । 6. ਸਾਮਾਨ ।

‘ਪਾਸ ਠਾਢੋ¹ ਝਗਰਤ ਝੁਕਤ ਦਰੇਰੈ² ਮੋਹਿ
 ਬਾਤ ਨਾ ਕਰਨ ਪਾਉ³ ਮਹਾਂ ਬਲੀ ਬੀਰ ਸੋ
 ਐਸੇ ਅਰਿ³ ਬਿਕਟ⁴ ਨਿਕਟ ਬਸੈ ਨਿਸ ਦਿਨ
 ਨਿਪਟ⁵ ਨਿਸੰਕ⁶ ਸਠ⁷ ਘੇਰੈ ਫਰ ਭੀਰ⁸ ਸੋ
 ਦਾਰਿਦ⁹ ਕੁਪੂਤ ! ਤੇਰੋ ਮਰਨ ਬਨਯੋ ਹੈ ਆਜ
 ਕਰਕੈ ਸਲਾਮ ਵਿਦਾ ਹੂ ਜੇ ਕਵਿ ‘ਹੀਰ’ ਸੋ
 ਨਾਤਰੁ¹⁰ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਵਿਕਲ ਕਰੈਂਗੇ ਤੋਹਿ
 ਟੂਕ ਟੂਕ ਹੈ ਹੈ¹¹ ਗਾਢੇ¹² ਦਾਨਨ ਕੇ ਤੀਰ ਸੋ।

ਮਹਾਰਾਜਾ ਨੇ ‘ਹੀਰ’ ਕਵੀ ਨੂੰ ਦੇਨਾ ਦਾਨ ਦਿਤਾ, ਕਿ ਮੁੜ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ
 ਅੱਗੇ ਹੱਥ ਅੱਡਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਰਹੀ।

ਹੰਸ ਰਾਮ ਕਵੀ ਨੇ ਮਹਾਂਬਾਰਤ ਦੇ ‘ਕਰਣ ਪਰਵ’ ਦਾ ਹਿੰਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ
 ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਣ ਕੇ ਬੜੇ ਪਰਸੰਨ ਹੋਏ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ
 ਸਾਰਾ ਧਨ ਤੇ ਹਾਥੀ ਪੌੜੇ ਦੇ ਕੇ ਅੰਨਦਪੁਰ ਤੋਂ ਵਿਦਿਆ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਦਾ ਠਾਠ
 ਬਾਠ ਦੇਖ ਕੇ ਪਹਾੜੀਏ ਘਬਰਾ ਗਏ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਫਰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਹੰਸ
 ਰਾਜ ਨੇ ਇਹ ਕਬਿੱਤ ਲਿਖਿਆ।

¹³ਦੁੰਦਭੀ ਧੁਕਾਰੇ¹⁴ ਬਾਜੇ ਮਾਨੇ ਜਲਧਰ¹⁵ ਗਾਜੇ
 ਰਾਜਤ¹⁶ ਨਿਸ਼ਾਨ ਭਯ ਭਾਨ¹⁷ ਛਿਪੋ ਜਾਤ ਹੈ
 ਹਾਬਿਨ¹⁸ ਕੇ ਹਲਕਾ¹⁹ ਹਜਾਰਨ ਗਨੇ ਕੇ ਹਜ²⁰
 ਜਟਤ²¹ ਜਵਾਹਰ, ਜੋ ਜਗਮਗ ਗਾਤ ਹੈ
 ਕੋਰ²² ਸਾਜੇ ਜੋਰ ਕਰ ਨਾਲਨ ਕੇ ਸੋਰ ਸੁਨੇ
 ਸੰਗਤ²³ ਸੁਰੇਸ਼²⁴ ਅੰ ਨਰੇਸ਼²⁵ ਬਿਲਖਾਤ²⁶ ਹੈ
 ਹੰਸ ਰਾਮ ਕਹਿਤ, ਬਿਰਾਜੇ ਜਿਨ²⁷ ਭਾਜੇ
 ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਮਾਂਗੇ ਕਵਿਰਾਜ ਚਲੇ ਜਾਤ ਹੈ।

1. ਖਲੋਤਾ, 2. ਦਰੜ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਝੁਕਦਾ ਹੈ, 3. ਦੁਸ਼ਮਣ, 4. ਭਿਆਨਕ, 5. ਨਿਰ
 ਪੁਰਾ, 6. ਨਿਡਰ, ਨਿਰਭੈ, 7. ਦੁਸ਼ਟ, ਬਦਮਾਸ਼, 8. ਭੀੜ, ਬਿਪਤਾ 9. ਗਰੀਬੀ,
 ਕੰਗਾਲੀ, 10. ਨਹੀਂ ਤਾਂ, 11. ਵਿਆਕੁਲ, ਨਿਛਾਲ, 12. ਘਾਇਲ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗਾ, ਡਾਢੇ
 13. ਨਗਾਰੇ, 14. ਧੋਂਮੇ, 15. ਬੱਦਲ, 16. ਸੋਭਦੇ, 17. ਸੂਰਜ, 18. ਹਾਥੀ,
 19. ਘੇਰਾ, 20. ਘੋੜੇ, 21. ਜੜੇ ਹੋਏ, 22. ਕਤਾਰ, ਪਾਲ, 23. ਡਰਦਾ ਹੈ,
 24. ਇੰਦਰ, 25. ਰਾਜਾ, 26. ਹੈਰਾਨ, 27. ਨਾ।

ਭਾਈ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਵੀ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਦਰਬਾਰੀ ਕਵੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਸੀ । ਉਹ ਮਹਾਰਾਜਾ ਦਾ ਮੁਣਸ਼ੀ (ਮੁਸੱਦੀ) ਸੀ । ਹੁੰਡੀਆਂ ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਉਸਦੇ ਸਪੁਰਦ ਸੀ । ਇਕ ਇਨ ਇਕ ਗਰੀਬ ਸਿੰਘ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਆ ਕੇ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਰੋਇਆ । ਉਹਦੀ ਜਵਾਨ ਕੰਨਿਆਂ ਵਿਆਹੁਣ ਯੋਗ ਸੀ, ਪਰ ਹੱਥ ਪੱਲੇ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਭਾਈ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਉਸ ਨਿਰਧਨ ਸਿੱਖ ਉਤੇ ਤਰਸ ਆ ਗਿਆ । ਉਹਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਪੁਛੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਇਕ ਧਨੀ ਸਿੱਖ ਦੇ ਨਾਮ ਪੰਜ ਸੌ ਰੁਪੈ ਦੀ ਹੁੰਡੀ ਲਿਖ ਕੇ ਉਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਮੋਹਰ ਲਾ ਦਿਤੀ । ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਿੱਖ ਨੇ ਹੁੰਡੀ ਤਾਰ ਦਿਤੀ ਤੇ ਉਸ ਗਰੀਬ ਦੀ ਕੰਨਿਆਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋ ਗਿਆ । ਸਮਾਂ ਪਾ ਕੇ ਹੁੰਡੀ ਤਾਰਨ ਵਾਲਾ ਸਿੱਖ ਦਰਸ਼ਨ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ਤੇ ਉਹਨੇ ਹੁੰਡੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ । ਭਾਈ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਠ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ । ਉਹਨੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗਣ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਪੰਗਤੀਆਂ ਲਿਖ ਕੇ ਭੇਜ ਦਿਤੀਆਂ ।

ਕਲਮੋਂ ਵਾਚ

'ਮੁਖ ਕਾਰਾ ਮੇਰੋ ਕਰੈ, ਕਰਤ ਨ ਪਰਉਪਕਾਰ ।

ਤਾਹੂ, ਕੋ ਮਨ ਕਰਨ ਨਿਜ ਕਾਰੇ ਬਦਨ ਨਿਹਾਰ ।

ਫਟ ਛਾਤੀ ਦੇ ਟੁਕ ਭਈ ਰੁਦਨ ਕਰਤ ਲਿਖ ਜਾਤ ।

ਪਰ ਸੁਆਰਥ ਉਪਕਾਰ ਬਿਨ ਮੁਝੇ ਨ ਸੁਪਨੇ ਸਾਂਤ ।'

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਪਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਭਾਈ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਭੇਜਿਆ, ਤੇ ਭੁੱਲ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫੇਰ ਪਹਿਲਾ ਕੰਮ ਸੌਂਪ ਦਿਤਾ ।

ਨਿਰਮਲੇ ਸਿੱਖ

ਪਾਉਣੇ ਤੋਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਪੰਜ ਸਿੱਖ ਕਾਸ਼ੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜੇ ਸਨ । ਸੱਤ ਸਾਲ ਕਠਿਨ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਪੜ੍ਹੀ । ਉਹ ਮਹਾਨ ਵਿਦਵਾਨ ਬਣ ਕੇ ਵਾਪਸ ਅੰਦਰੂਪਰ ਆਏ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਆਦਰ ਮਾਣ ਕੀਤਾ । ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜ਼ਿੰਮੇ ਹੋਰ ਚਾਹਵਾਨ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਤੇ ਪੁਰਾਤਨ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਉਲਥੇ ਕਰਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਾਈ ਗਈ । ਕਾਸ਼ੀ ਵਿਚ ਉਹ ਸਫੈਦ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨਦੇ ਤੇ 'ਨਿਰਮਲੇ' ਅਖਵਾਉਂਦੇ ਸਨ । ਵਾਪਸ ਆਏ ਵੀ ਉਹ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਫੈਦ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨਦੇ ਰਹੇ । ਬਾਕੀ ਸੰਗਤ ਵੀ ਆਦਰ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ 'ਨਿਰਮਲੇ' ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਰਚਾਰ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਪੰਜ ਵੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ

ਛੱਕ ਕੇ ਸਿੰਘ ਸਜ ਗਏ । ਅਖਵਾਉਂਦੇ ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਨਿਰਮਲੇ ਹੀ ਰਹੇ । ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਨਿਰਮਲੇ ਸਾਧੂਆਂ ਦੀ ਸੰਪਰਦਾ ਚਲੀ । ਇਸ ਸੰਪਰਦਾ ਵਿਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਪੁਰਸ਼ ਹੋਏ ਹਨ ।

ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਪਾਜ

ਗੁਰੂ ਕਾ ਲੰਗਰ ਹਰ ਇਕ ਵਾਸਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ । ਫਿਰ ਲੰਗਰ ਹੁੰਦਾ ਵੀ ਵਧੀਆ ਸੀ । ਕੋਈ ਸਾਧੂ ਲੰਗਰ ਦੇ ਆਸਰੇ ਹੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਜੁੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ । ਇਕ ਵਾਰ ਕੁਝ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ । ਗੁਰੂ-ਘਰ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਵੇਖ ਕੇ ਉਹ ਦੰਗ ਰਹਿ ਗਏ । ਅਣਹੋਂਦ ਦੇ ਤਿਆਰੀ ਦਾ ਦਿਲ ਬੜਾ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਜੋ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉਹਾ ਕੁਛ ਕਿਸੇ ਦੂਸਰੇ ਕੋਲ ਵੇਖ ਕੇ ਉਹ ਸੜ ਭੁੱਜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਏਹਾ ਹਾਲਤ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੀ ਹੋ ਗਈ । ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਹਿਸ਼ਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਭੁਸ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ । ਉਹਨਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਵੀ ਇਹ ਸਵਾਲ ਰੱਖਿਆ, “ਆਪ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਖੇਡਦੇ ਹੋ । ਆਪ ਤਿਆਰੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ । ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਸਿੱਖ ਵੀ ਮਾਇਆਧਾਰੀ ਹਨ । ਵੇਖੋ ਤਿਆਰੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਹਾਂ, ਜੋ ਇਕ ਪੈਸਾ ਵੀ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ । ਇਕ ਤੂੰਬੀ ਤੇ ਇਕ ਬਸਤਰ ਬਿਨਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ । ਪਰ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਤਾਂ ਸ਼ਾਹਿਂ ਵਰਗੀ ਠਾਠ ਹੈ ।”

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਅੱਗੋਂ ਹੱਸ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਸੰਤ ਜੀ ! ਪਹਿਲਾਂ ਭੋਜਨ ਪਾਓ, ਫਿਰ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ ।”

ਸੰਤ (ਸੰਨਿਆਸੀ) ਭੋਜਨ ਪਾ ਹਟੇ, ਤਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਬੰਦ ਤੂੰਬੀਆਂ ਖੋਲਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ । ਤੂੰਬੀਆਂ ਲਾਖ ਨਾਲ ਬੰਦ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ । ਸੰਤ ਪਾਜ ਉਘੜਦਾ ਵੇਖ ਕੇ ਪਿੱਟ ਉਠੇ । ਉਹ ਚੀਕ ਚੀਕ ਕੇ ਆਖਣ ਲੱਗੇ, “ਮਹਾਰਾਜ ! ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਪਰਦਾ ਨਾ ਫੌਲਣਾ ਤੂੰਬੀਆਂ ਵਿਚ ਗੰਗਾ ਜਲ ਹੈ ।”

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਸਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, ‘ਸੰਤ ਜੀ ! ਏਸ ਗੰਗਾ ਜਲ ਦੀ ਹਰ ਜੀਉਂਦੇ ਇਨਸਾਨ ਨੂੰ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਇਹ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ।’ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਕਥਨ ਵਿਚ ਬੜੀ ਗਹਿਰੀ ਰਮਜ਼ ਸੀ ।

ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਤੂੰਬੀਆਂ ਖੋਲ ਕੇ ਸਭ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਪਲਟ ਦਿਤੀਆਂ । ਤੂੰਬੀਆਂ ਵਿਚ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਮੋਹਰਾਂ ਸਨ । ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮਿੰਦੇ ਹੋਏ ।

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਮੇਹਰਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਇਹ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ ਤਿਆਗ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਕੋਲ ਨਾ ਹੋਣ ਜਾਂ ਬੋੜੀ ਹੋਣ ਦਾ ਨਾਮ ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ। ਕੋਲ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੋਇਆ ਵੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿਚ ਨਾ ਫਸਣ ਦਾ ਨਾਮ ਤਿਆਗ ਹੈ। ਲੋੜ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਕੱਠੀ ਕਰਕੇ, ਉਸ 'ਤੇ ਜੱਫ਼ਾ ਮਾਰ ਰੱਖਣਾ ਬੁਰਾ ਹੈ, ਲੋਕ-ਹਿਤ ਖਾਤਰ ਵਰਤਣਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ। ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ ਸੀ, 'ਦੌਲਤ ਗੁਜ਼ਰਾਨ ਹੈ। ਸੰਭਾਲ ਲਵੇ ਆਪਣੀ ਮਾਇਆ, ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਪਖੰਡ ਕਰਨਾ ਛਡ ਦਿਉ।'

—ਸੰਨਿਆਸੀ ਸਿਰ ਬੁਕਾ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ।

ਲੰਗਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ

ਗੁਰੂ ਕਾ ਲੰਗਰ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਚਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਕੁਛ ਪੁਜਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਵੀ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਲੰਗਰ ਲਾਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖੋ ਵੇਖੀ ਕੁਛ ਮਸੰਦਾਂ ਨੇ ਵੀ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਲੰਗਰ ਲਾ ਰੱਖੇ ਸਨ। ਪਰ ਮਸੰਦਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੇਵਾ-ਭਾਵ ਦੀ ਥਾਂ ਦਿਖਾਵੇ ਦੀ ਭੁੱਖ ਸੀ। ਉਹ ਕਰਦੇ ਥੋੜਾ, ਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਵਿਚ ਪਰਗਟ ਵਧੇਰੇ ਕਰਦੇ। ਇਕ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਗਰੀਬ ਸਾਧੂ ਦਾ ਭੇਸ ਧਾਰ ਕੇ ਲੰਗਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕਰਨ ਤੁਰ੍ਹਾ ਪਏ। ਇਕ ਇਕ ਮਸੰਦ ਦੇ ਬੂਰੇ ਜਾ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਪਰਸਾਦੇ ਵਾਸਤੇ ਥੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਹਰ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਮਿਲਿਆ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਭੋਗ ਲੱਗੇਗਾ, ਤੇ ਫੇਰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲੇਗਾ। (ਹਰ ਲੰਗਰ ਵਿਚੋਂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਵਾਸਤੇ ਪਰਸਾਦਾ ਪ੍ਰੇਸ ਕੇ ਆਇਆ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਮਾਰੇ ਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਆਇਆ ਭੋਜਨ ਗੁਰੂ ਕੇ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਮਿਲਾ ਦਿਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।) ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਕੱਲ੍ਹ ਦਾ ਥੇਹਾਂ ਫੁਲਕਾ ਪਿਆ ਏ, ਲੈਣਾ ਏਂ ਤਾਂ ਲੈ ਲੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਚਲਦਾ ਬਣ। ਕਈ ਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਕੁਛ ਫਿੱਕੇ ਬੋਲ ਵੀ ਸੁਣਨੇ ਪਏ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਕਿਸੇ ਨਾ। ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਨੰਦ ਲਾਲ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਜਾ ਵਾਜ਼ ਦਿਤੀ। ਨੰਦ ਲਾਲ ਨੇ ਅੱਗੋਂ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਆਈਏ, ਧੰਨ ਭਾਗ ਇਸ ਸੇਵਕ ਦੇ, ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿੱਖ ਨੇ ਚਰਨ ਪਾਏ ਨੇ। ਜੋ ਤਿਆਰ ਹੈ, ਹਾਜ਼ਰ ਹੈ। ਥਾਵੀ ਹੁਣੋ ਕਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।'

ਭਾਈ ਨੰਦ ਲ੍ਲਾਲ ਨੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇਕ ਸਿੱਖ ਜਾਂ ਅਭਿਆਗਤ ਸਾਧੂ ਸਮਝ ਕੇ ਸੇਵਾ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਗੁਰਦੇਵ ਹੋਰ ਲੰਗਰਾਂ ਵੱਲ ਤੁਰ

ਪਏ । ਭਾਈ ਰਾਮ ਕੋਇਰ, ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਤੇ ਮੁਣਸ਼ੀ ਸਾਹਿਬ ਚੰਦ ਨੇ ਵੀ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਇਕ ਸਿੱਖ ਸਾਧੂ ਸਮਝ ਕੇ ਪੂਰੇ ਆਦਰ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਜੋ ਹਾਜ਼ਰ ਸੀ, ਦਿਤਾ ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਸਾਰੀ ਕਥਾ ਕਹਿ ਸੁਣਾਈ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਲੰਗਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਜੋ ਕਿਸੇ ਭੁੱਖੇ ਨੂੰ ਪਰਸਾਦ ਛਕਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਛਕਾਉਂਦਾ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਪਰਸਾਦ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਬਦਲੇ ਕਿਸੇ ਭੁੱਖੇ ਨੂੰ ਦਰ ਤੋਂ ਮੋੜ ਦੇਣਾ, ਗੁਰੂ ਕੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ।'

ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਨਿਰਮਲੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਉਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਉਹ ਪੁਸ਼ਟਾਕ (ਜੋ ਪਹਿਨ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਲੰਗਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕਰਨ ਗਏ ਸਨ) ਉਸਨੂੰ ਬਖਸ਼ਦਿਤੀ ।

ਮਸੰਦ ਸਿਲਸਿਲਾ ਬੰਦ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੋਣਵੇਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਬਾਪਿਆ ਸੀ । ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਨੇ ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਾਸਤੇ ਸਾਰੇ ਮੁਲਕ ਨੂੰ (ਜਿੱਥੇ ਜਿੱਥੇ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਕੁਛ ਪਰਭਾਵ ਸੀ) ਬਾਈ ਹਿੱਸਿਆ ਵਿਚ ਵੰਡ ਕੇ ਪਰਚਾਰ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਕਾਇਮ ਕੀਤੇ । ਹਰ ਕੇਂਦਰ ਵਿਚ ਇਕ ਪਰਚਾਰਕ ਨੀਯਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ । ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਰਿਵਾਜ ਅਨਸਾਰ ਉਹ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸਿੱਖ ਮੰਜ਼ੀ ਉਤੇ ਬਹਿ ਕੇ ਪਰਚਾਰ ਕਰਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕ 'ਮੰਜ਼ੀ ਨਸ਼ੀਨ' ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ । ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਇਸ ਸਿਲਸਿਲੇ ਨੂੰ 'ਬਾਈ ਮੰਜ਼ੀਆਂ ਬਾਪੀਆਂ' ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ।

ਚੌਥੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਨੇ ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਾਸਤੇ ਤੇ ਨਾਲੇ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋਲੋਂ ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ 'ਮਸੰਦ' ਬਾਪੇ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਤੇ ਹੋਰ ਸਾਂਝੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਵਾਸਤੇ ਮਾਇਆ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ । ਉਹ ਮਾਇਆ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋਲੋਂ ਹੀ ਆ ਸਕਦੀ ਸੀ । ਦੂਰ ਦੂਰਾਡੇ ਵਸਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋਲੋਂ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਉਗਰਾਹੀ ਲਿਆਉਣ ਵਾਸਤੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਇਹ ਸਿਲਸਿਲਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ । ਕੁਝ ਨਾਮਵਰ ਸਿਦਕੀ ਸਿੱਖ ਇਸ ਕੰਮ ਵਾਸਤੇ ਨੀਯਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ।

ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਅਜੇਹੇ ਕੰਮਾਂ ਵਾਸਤੇ ਨੀਯਤ ਹੋਏ ਅਫਸਰਾਂ ਨੂੰ 'ਮਸਨਦੇ ਆਲੀ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ । ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਮਸਨਦ (ਗੱਦੀ) ਲਾ ਕੇ ਬੈਠਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਸਿੱਖ ਵੀ ਜਿੱਥੇ ਜਾਂਦੇ, ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਸੰਗਤਾਂ ਗੱਦੀ ਲਾ ਕੇ ਉਤੇ ਬਿਠਾਉਂਦੀਆਂ । ਆਮ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਇਹਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਸ਼ਬਦ 'ਗੁਰੂ ਕੇ' ਵਰਤਿਆ

ਜਾਂਦਾ । 'ਗੁਰੂ ਕੇ ਆਏ ਹਨ, ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਧਰਮ ਹੈ ।' ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਸਿੱਖ 'ਸੱਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ' ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ । ਸੋ 'ਗੁਰੂ ਕਿਆ ਨੂੰ 'ਮਸੰਦ ਆਖਣ ਲੱਗ ਪਏ । ਮਸੰਦ ਸ਼ਬਦ ਛਾਰਸੀ ਲਫਜ਼ 'ਮਸਨਦ' ਤੋਂ ਵਿਗੜ ਕੇ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਗੱਦੀ' ।

ਚੌਥੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਤੋਂ ਗੁਰਿਆਈ ਦੀ ਗੱਦੀ ਜੱਦੀ ਬਣ ਗਈ । ਕੇਵਲ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਬੰਸ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਗੁਰੂ ਬਣ ਸਕਦਾ ਸੀ । ਗੁਰਿਆਈ ਦੀ ਗੱਦੀ ਜੱਦੀ ਬਣ ਗਈ, ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਮਸੰਦਾਂ ਦੀ ਗੱਦੀਆਂ ਵੀ ਜੱਦੀ ਬਣ ਗਈਆਂ । ਪਹਿਲੇ ਬਾਪੇ ਹੋਏ ਮਸੰਦ ਬੜੇ ਸਿਦਕੀ ਤੇ ਈਮਾਨਦਾਰ ਸਨ । ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅੱਲਾਦ ਓਹੋ ਜੇਹੀ ਨਾ ਰਹੀ । ਉਹ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਲਾਲਚੀ ਤੇ ਚਲਨ ਹੀਨ ਹੁੰਦੇ ਗਏ ।

ਗੁਰਿਆਈ ਵਾਸਤੇ ਰੋਸ ਤੇ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਆਈ ਸੀ । ਪਰ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਲੜਾਈ ਝਗੜੇ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ । ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਗੱਦੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ । ਬਾਬਾ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸਾਮੁਲੇ ਬੋਲੇ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮਨ ਵਿਚ ਰੋਸ ਜ਼ਰੂਰ ਕੀਤਾ । ਏਸੇ ਰੋਸ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਨੇ ਬੜੀ ਕਠਿਨ ਤਪੱਸਿਆ ਕੀਤੀ, ਆਪਣਾ ਵੱਖਰਾ ਮੱਤ (ਉਦਾਸੀ ਮੱਤ) ਚਲਾਇਆ ਤੇ ਆਪਣੀ ਵੱਖਰੀ ਗੱਦੀ ਬਾਪ ਲਈ ।

ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਗੱਦੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ । ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਦਾਤੂ ਬਹੁਤ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋਇਆ । ਏਥੋਂ ਤਕ, ਕਿ ਉਹਨੇ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰ-ਗੱਦੀ ਦੀ ਅਵੱਗਿਆ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਲੱਤ ਕੱਢ ਮੁਾਰੀ । ਪਰ ਸਹਿਜ ਸਹਿਜ ਇਹ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਮੱਠੀ ਪੈ ਗਈ ।

ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਗੱਦੀ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਇਕ ਲੰਮੀ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ, ਜੋ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੱਕ ਚਲਦੀ ਰਹੀ । ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਿਥੀ ਚੰਦ ਲੜਦਾ ਰਿਹਾ, ਤੇ ਫਿਰ ਉਹਦੇ ਪੁੱਤਰ ਪੇਤਰਿਆਂ ਨੇ ਉਹ ਲੜਾਈ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ।

ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਇਕੋ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਸਨ । ਸੋ, ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਲੜਾਈ ਆਰੰਭ ਨਾ ਹੋਈ । ਗੁਰੂ ਹਰਿ-ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪੰਜ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਸਨ । ਜਿਹੜੀ ਪਦਵੀ ਜੱਦੀ ਬਣ ਜਾਏ, ਉਸਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਵੱਡਾ ਪੁੱਤਰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ

ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿਤਾ, ਬਾਬਾ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਉਦਾਸੀ ਦੀ ਗੱਦੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ । ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਗੱਦੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿਤਾ ਦਾ ਵੱਡਾ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਹੀਰ ਮੱਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਿਆ । ਹੀਰ ਮੱਲ ਗੁਰ-ਗੱਦੀ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਗੱਦੀ ਬਾਬੇ ਗੁਰਦਿਤੇ ਦੇ ਛੋਟੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਏ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿਤੀ । ਸਿੱਟਾ, ਹੀਰ ਮੱਲ ਗੁਰ ਗੱਦੀ ਦਾ ਪੱਕਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣ ਗਿਆ । ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਏ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਗੱਦੀ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਦਿਤੀ । ਤਾਂ ਗੁਰ ਗੱਦੀ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਰਾਮ ਰਾਏ (ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਏ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ) ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ।

ਜਿਹੜੇ ਅਯੋਗ ਸਮਝ ਕੇ ਗੁਰੂ ਗੱਦੀ ਤੋਂ ਪਾਸੇ ਰੱਖੇ ਗਏ, ਉਹਨਾਂ ਆਪਣਾ ਦਾਅਵਾ ਕਦੇ ਵੀ ਤਿਆਰਿਆ ਨਹੀਂ । ਉਹ ਵੱਖਰੀਆਂ ਗੱਦੀਆਂ ਲਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਅਖਵਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ।

ਇਸ ਛੁੱਟ ਦਾ ਅਸਰ ਮਸੰਦਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਪਿਆ । ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਥਾਪੇ ਹੋਏ ਮਸੰਦ ਗੁਰ-ਗੱਦੀ ਦੇ ਮਾਡਹਿਤ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਵਿਚੋਂ ਕੁਛ ਮਸੰਦਾਂ ਨੂੰ ਲਾਲਚ ਦੇ ਕੇ ਪ੍ਰਿਥੀ ਚੰਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰੰਢ ਲਿਆ । ਏਥੋਂ ਮਸੰਦਾਂ ਵਿਚ ਦੋ ਧੜੇ ਹੋ ਗਏ । ਹੀਰ ਮੱਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵੱਖਰੀ ਗੱਦੀ ਬਣਾਈ, ਤਾਂ ਕੁਛ ਮਸੰਦ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਹੋ ਗਏ । ਪਿਛੋਂ ਕੁਛ ਮਸੰਦ ਰਾਮ ਰਾਏ ਨਾਲ ਚਲੇ ਗਏ ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਰ ਗੱਦੀਆਂ ਚਾਰ ਹੋ ਗਈਆਂ । ਇਕ ਗੱਦੀ ਅਸਲੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਮਾਲਕ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਨ । ਨਾਲ ਤਿੰਨ ਗੱਦੀਆਂ ਛਰਜੀ ਵੀ ਬਣ ਗਈਆਂ । ਇਹ ਤਿੰਨੇ ਸਨ, ਪ੍ਰਿਥੀ ਚੰਦ, ਹੀਰ ਮੱਲ ਤੇ ਰਾਮ ਰਾਏ ਦੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ । ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਥਾਂ ਉਹ ਵੀ ਗੁਰੂ ਅਖਵਾਉਂਦੇ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲੀ ਗੁਰੂ ਨਾਲੋਂ ਮਸੰਦਾਂ ਦੀ ਵਧੇਰੇ ਲੋੜ ਸੀ । ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰੰਢਣ ਵਾਸਤੇ ਉਹ ਮਸੰਦਾਂ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਲਾਲਚ ਦੇਂਦੇ ਤੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ । ਮਸੰਦਾਂ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ । ਉਹ ਉਸਦਾ ਪੂਰਾ ਛਾਇਦਾ ਉਠਾਉਂਦੇ । ਜਿਹੜਾ ਸੋਢੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੇਂਦਾ, ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਦਾ ਸਾਥ ਛੱਡ ਕੇ ਉਸ ਵੱਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ । ਇਸ ਦਾ ਸਿੱਟਾ, ਮਸੰਦਾਂ ਦਾ ਲਾਲਚ ਤੇ ਹੰਕਾਰ ਵਧ ਗਿਆ । ਕਿਸੇ ਹੱਦ ਤਕ

ਉਹ ਮੁੰਹ ਜ਼ੋਰ ਵੀ ਹੋ ਗਏ । ਏਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਰਾਮ ਰਾਏ ਦੇ ਮਸੰਦਾਂ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਜਿਉਂਦੇ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿਤਾ ।

ਆਵਾਜਾਈ ਦੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਹਰ ਇਕ ਸਿੱਖ ਆਏ ਸਾਲ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪੁੱਜ ਸਕਦਾ । ਨਾ ਹੀ ਗੱਦੀ ਨਸ਼ੀਨ ਗੁਰ ਹਰ ਸਿੱਖ ਕੋਲ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ । ਸੋ, ਕਾਰ ਭੇਟ ਮਸੰਦਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪੁਚਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ । ਭਾਵ, ਸਿੱਖ ਕਿਸੇ ਹੱਦ ਤਕ ਮਸੰਦਾਂ ਰਾਹੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਗੰਢੇ ਹੋਏ ਸਨ । ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਵੀ ਮਸੰਦਾਂ ਨੂੰ 'ਗੁਰੂ' ਸਮਝ ਕੇ ਗੁਰੂਆਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਆਦਰ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ । ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ, ਕਿ ਹਰ ਮਸੰਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ—ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ ਉਤੇ—ਆਪਣੀ ਸਿੱਖੀ ਸੇਵਕੀ ਕਾਇਮ ਕਰ ਲਈ ਸੀ । ਬਣ ਗਏ ਰਿਵਾਜ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਅਰਦਾਸਾਂ ਵੀ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਮਸੰਦ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ । ਗੁਰੂ ਤੇ ਸਿੱਖ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮਸੰਦ ਇਕ ਵਿਚੇਲਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਿਆ । ਮਸੰਦਾਂ ਨੇ ਸੁੱਤੇ ਹੀ; ਜਾਂ ਗਿਣ ਮਿਥ ਕੇ ਇਹ ਅਸਥਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ । ਏਸੇ ਮਾਣ ਉਤੇ ਹੀ ਉਹ ਏਨੇ ਮੁੰਹ ਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਏ । ਏਥੋਂ ਤੱਕ, ਕਿ ਉਹ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੱਖ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਵੀ ਧਮਕੀਆਂ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪਏ ।

ਅੱਜ ਵੀ ਧਰਮ ਦਾ ਐਨਾ ਭੈਅ ਹੈ, ਕਿ ਕਈ ਸੰਤ ਫ਼ਕੀਰ 'ਮਰਾਪ' ਦੀ ਧਮਕੀ ਦੇ ਕੇ ਸਾਧਾਰਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ । ਅੱਜ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਪਰਭਾਵ ਤੇ ਭੈਅ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ । ਏਸੇ ਪਰਭਾਵ ਤੇ ਭੈਅ ਥੱਲੇ ਮਸੰਦ ਗੁਰੀਬ ਸਿੱਖਾਂ ਉਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ । ਕਈ ਚਲਨ-ਹੀਨ ਮਸੰਦਾਂ ਤੇ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਤਾਂ ਹੱਦੋਂ ਵਧ ਗਏ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਤੱਕ ਇਹ ਖਬਰਾਂ ਪਹੁੰਚੀਆਂ, ਤਾਂ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਮਸੰਦ ਪਰੰਪਰਾ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ । ਵੈਸੇ ਇਹ ਕੰਮ ਬੜਾ ਕਠਿਨ ਸੀ । ਇਕ ਤਾਂ ਕਾਰਭੇਟ ਸਾਰੀ ਮਸੰਦਾਂ ਰਾਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਤੇ ਦੂਸਰੇ ਸਿੱਖ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਮਸੰਦਾਂ ਨਾਲ ਗੰਢੇ ਹੋਏ ਸਨ । ਜਿਸ ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦਰਸ਼ਨ ਵਾਸਤੇ ਆਉਂਦੀ, ਉਥੋਂ ਦਾ ਮਸੰਦ ਹੀ ਸੰਗਤ ਦਾ ਮੋਹਰੀ ਹੁੰਦਾ । ਇਸ ਸਾਰੀ ਕਠਿਨਾਈ ਨੂੰ ਸਮਝਦਿਆਂ ਹੋਇਆ ਵੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੱਖ ਜੀ ਨੇ ਮਸੰਦਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਭੇਜ ਕੇ ਸਾਰੇ ਮਸੰਦਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸਾਖੀ ਦੇ ਮੇਲੇ 'ਤੇ ਬੁਲਾਇਆ । ਮਸੰਦਾਂ ਨੇ ਕਾਰ ਭੇਟ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਪੁਛਿਆ, 'ਭਲੇ ਪੁਰਸ਼ੇ ! ਇਸ ਵਾਰ ਕਾਰ ਭੇਟ ਘੱਟ ਕਿਉਂ ਆਈ ਹੈ ।' ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੁਰਦੇਵ ਪਾਸ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਪੁੱਜ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ ।

ਅੱਗੋਂ ਮਸੰਦਾਂ ਨੇ ਉਜ਼ਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ‘‘ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਅਮੀਰ ਸਿੱਖ ਬਹੁਤੇ ਸੁਰਗਵਾਸ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਿੱਖ ਬਹੁਤੇ ਗਰੀਬ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ। ਗਰੀਬ ਸਿੱਖਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮਸਾਂ ਏਨੀ ਕਾਰ ਭੇਟ ਹੀ ਆਈ ਹੈ।’’

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਜਗਾ ਗਰਜ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਆਪਣਾ ਪਾਪ ਲੁਕਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਬਹੁਤੀ ਕਾਰ ਭੇਟ ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਹੜਪ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਉਲਟਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਗਰੀਬ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ? ਮੇਰੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਗਰੀਬ ਨਾ ਕਹੋ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਏਹੋ ਬਿਹਤਰ ਹੈ, ਕਿ ਜਿੰਨੀ ਜਿੰਨੀ ਕਾਰ ਭੇਟ ਲਿਆਂਦੀ ਜੇ, ਗੁਰੂ ਕੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿਚ ਜਮ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿਉ।’’

ਏਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਮਸੰਦ ਬਹੁਤ ਅੱਖੇ ਹੋਏ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵੱਖਰੀ ਇਕੱਤਰਤਾ ਕੀਤੀ। ਓਥੇ ਉਹ ਲੱਗੇ ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਦੀਆਂ ਬੋਲੀਆਂ ਬੋਲਣ। ਕੁਛ ਹੰਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਤਾਂ ਏਥੋਂ ਤਕ ਕਿਹਾ, ‘‘ਗੁਰੂ ਸਾਡਾ ਬਣਾਇਆ ਹੀ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬਾਹਰੋਂ ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਕੇ ਨਾ ਲਿਆਈਏ, ਤਾਂ ਅੱਜ ਹੀ ਲੰਗਰ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਵੀ ਮੂਧੇ ਵੱਜ ਜਾਣ। ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਕਹੋ, ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਤੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਛੱਡ ਕੇ ਧੀਰ ਮੱਲ ਵੱਲ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਫੇਰ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਗੁਰੂ ਇਕੱਲਾ ਹੀ।’’

ਭਾਈ ਚੇਤੂ ਬੜਾ ਪੁਰਾਣਾ ਮਸੰਦ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਮਸੰਦਾਂ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਆਗੂ ਬਣਾ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਭੇਜਿਆ। ਚੇਤੂ ਨੇ ਓਹਾ ਗੱਲਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਪਾਸ ਜਾ ਕਹੀਆਂ, ‘‘ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਅਸੀਂ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸੇਵਕ ਹਾਂ। ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਸਾਡਾ ਆਦਰ ਮਾਣ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੋਚੋ, ਸਾਰੇ ਮਸੰਦ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਧੀਰ ਮੱਲ ਵੱਲ ਚਲੇ ਗਏ, ਤਾਂ ਫੇਰ ਕੀ ਬਣੇਗਾ।’’

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਅੱਗੋਂ ਉਹਦੀ ਧਮਕੀ ਦੇ ਉਤਰ ਵਿਚ ਜਗਾ ਰੋਅਬ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ‘‘ਭਾਈ ਚੇਤੂ ! ਏਹੋ ਜੇਹੇ ਝੂਠੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਗੋਲਕ ਦੇ ਚੋਰ ਚਲੇ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਮਾੜਾ ਨਹੀਂ।’’

‘‘ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਆਪ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਚੋਰ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਏ ਹੋ? ’’ ਚੇਤੂ ਜਗਾ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ।

‘ਸਾਰੇ ਚੇਰ ਨਹੀਂ । ਪਰ ਤੂੰ ਤਾਂ ਹੈਂ ।’ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਸਾਫ਼ ਸਾਫ਼ ਕਹਿ ਦਿਤਾ । ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੇ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਵਾਸਤੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਕੜੇ ਭੇਜੇ ਸਨ ਚੇਤੂੰ ਹੋਥ । ਉਹ ਕੜੇ ਚੇਤੂੰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਘਰਵਾਲੀ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿਤੇ । ਉਹੋ ਸਿੱਖ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਹਨੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਅੱਗੇ ਇਸ ਥਾਰੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ।

ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਚੇਤੂੰ ਭੜਕ ਉਠਿਆ । ਉਹਨੇ ਬੜੇ ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ‘ਮਹਾਰਾਜ਼ ! ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇਹ ਚੰਗਾ ਫਲ ਦਿਤਾ ਜੇ । ਹੁਣ ਇਹ ਦੂਸ਼ਣ ਆਪ ਨੂੰ ਸੱਚਾ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ।’

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਤੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਚੇਤੂੰ ਦੇ ਡੇਰੇ ਸਿੱਖ ਭੇਜ ਕੇ ਉਹ ਕੜੇ ਮੰਗਵਾ ਲਏ । ਫਿਰ ਵੀ ਚੇਤੂੰ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗਣ ਦੀ ਥਾਂ ਚੰਗਾ ਮਾੜਾ ਹੀ ਬੋਲਦਾ ਰਿਹਾ ।

ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਗੁਰਦੇਵ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਤੇ ਪੁੱਜੇ, ਕਿ ਸੰਸਦ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੇ । ਸੋ, ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਮਨ ਨਾਲ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ, ਕਿ ਦੇਹਧਾਰੀ ਗੁਰੂ ਪਦਵੀ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਸਿੱਖ ਮਸੰਦਾਂ ਦੇ ਜਾਲ ਵਿਚੋਂ ਬਚ ਸਕਣਗੇ ।

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਸਾਰੇ ਮਸੰਦ ਬੰਨ੍ਹ ਲਏ, ਤੇ ਹਰ ਇਕ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਗੁਨਾਹ ਮੁਤਾਬਕ ਸਜ਼ਾ ਦਿਤੀ । ਕੁਛ ਚੰਗੇ ਤੇ ਈਮਾਨਦਾਰ ਮਸੰਦਾਂ (ਭਾਈ ਫੇਰੂ ਵਰਗਿਆਂ) ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਤੇ ਸਿਰੋਪਾਉ ਵੀ ਬਖਸ਼ੇ । ਨਾਲ ਹੀ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ, ਅੱਜ ਤੋਂ ਮਸੰਦ ਪਰੰਪਰਾ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿਤੀ ਗਈ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਉਤੇ ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਮਸੰਦਾਂ ਨੂੰ ਕੁਛ ਨਾ ਦੇਵੇ । ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਭੇਟ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰੱਖੋ । ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਵੋ, ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਭੇਟਾ ਹਾਜ਼ਰ ਕਰੋ² । ਕੇਵਲ ਓਹ ਭੇਟਾ ਪਰਵਾਨ ਹੋਵੇਗੀ ।’

‘ਚੌਥੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਚਲਾਈ ਹੋਈ ਮਸੰਦ ਪਰੰਪਰਾ ਦਸਵੇਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਸਦਾ ਵਾਸਤੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਤੀ । ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਛ ਮਸੰਦ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗੇ

1. ਮੈਕਾਲਿਫ਼, ਜ਼ਿਲਦ ਪੰਜਵੀਂ, ਪੰਨਾ ੮੫ ।

2. ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸੋਭਾ, ਸੈਨਾਪਤੀ, (੧੯੨੫ ਦੀ ਐਡੀਸ਼ਨ) ਪੰਨਾ ੨੧ ।

‘ਮੰਨਤ ਗੋਲਕ ਅਰ ਦਸਵੰਧ ।

ਘਰਿ ਮੈ ਰਾਖੋ, ਤਜੇ ਮਸੰਦ ।

ਭੇਟ ਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਹੋਇ ।

ਜਾਇ ਹਜ਼ੂਰਿ ਚੜਾਵੈ ਸੋਇ ।

ਰਹੇ, ਤੇ ਕੁਛ ਦਾ ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਬੋੜਾ ਬਹੁਤ ਅਸਰ ਕਾਇਮ ਰਿਹਾ।

ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ

ਮਨ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਬਾਰੇ ਸਮਝਣਾ ਬੜਾ ਅੱਖਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਛੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ :

ਕਬਹੂ ਜੀਅੜਾ ਉਭਿ ਚੜਤੁ ਹੈ
ਕਬਹੂ ਜਾਇ ਪਇਆਲੇ।
ਲੋਭੀ ਜੀਅੜਾ ਬਿਰੁ ਨ ਰਹਤੁ ਹੈ
ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਭਾਲੇ।

(ਰਾਮਕਲੀ, ਪੰਨਾ ੮੧੬)

ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਮੰਤਰੀ ਤੇ ਭਰੋਸੇ ਯੋਗ ਸਿੱਖ ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਵੀ ਇਕ ਦਿਨ ਡੋਲ ਜਾਇਗਾ। ਕਥਾ ਇਉਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਕ ਉਦਾਸੀ ਸਾਧੂ 'ਆਦਿ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ' ਦੀ ਬੀੜ ਲਿਖ ਕੇ ਲਿਆਇਆ। ਉਦੋਂ ਛਾਪੇ ਖਾਨੇ ਦੀ ਕਾਢ ਅਜੇ ਨਿਕਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਲੋਕ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਉਤਾਰੇ ਹੱਥੀਂ ਕਰਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਬੜੀ ਸਖਤ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਬੀੜ ਲਿਖ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਬੀੜ ਪਰਮਾਣੀਕ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਦਾਸੀ ਸਾਧੂ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਪਈ, ਕਿ ਉਹ ਸਿੱਧਾ ਗੁਰਦੇਵ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਸਕੇ। ਉਹਨੇ ਨੰਦ ਚੰਦ ਦਾ ਆਸਰਾ ਲਿਆ। ਨੰਦ ਚੰਦ ਸੰਘਾ ਗੋਤ ਦਾ ਜ਼ਿੰਮੀਦਾਰ ਪਿੰਡ ਡਰੋਲੀ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਤੇ ਇਲਾਕੇ ਦਾ ਨਾਮਵਰ ਮੰਦ ਸੀ। ਉਹ ਬੜਾ ਬਹਾਦਰ ਤੇ ਈਮਾਨਦਾਰ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦੀਵਾਨ ਬਣਾ ਲਿਆ। ਇਸ ਉਦਾਸੀ ਸਾਧੂ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਉਸਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਬੜਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ। ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਨੇ ਉਦਾਸੀ ਸਾਧੂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬੀੜ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਰੱਖ ਜਾਹ, ਮੈਂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਸਹੀ ਪੁਆ ਛੱਡਾਂਗਾ।' ਸਾਧੂ ਪਵਿੱਤਰ ਬੀੜ ਨੰਦ ਚੰਦ ਕੋਲ ਛੱਡ ਗਿਆ।

ਬੀੜ ਦੀ ਲਿਖਾਈ ਬੜੀ ਸੁੰਦਰ ਸੀ। ਵੇਖ ਕੇ ਨੰਦ ਚੰਦ ਦਾ ਮਨ ਡੋਲ ਗਿਆ। ਉਹ ਸਾਧੂ ਨੂੰ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਲਾਰੇ ਲਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਅੰਤ ਤੰਗ ਆ ਕੇ ਸਾਧੂ ਨੇ ਇਕ ਦਿਨ ਕਿਹਾ, 'ਦੀਵਾਨ ਜੀ! ਆਪ ਬੀੜ ਨਾ ਦਿਉਗੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ

ਕੋਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ । ਅੱਗੋਂ ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਨੰਦ ਚੰਦ ਨੇ ਧਮਕੀ ਦੇਂਦਿਆ ਕਿਹਾ, ਸਾਧਾ ! ਭਲੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਏਂ, ਤਾਂ ਏਸੇ ਵੇਲੇ ਅਨੰਦਪੁਰੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਹ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫੜ ਕੇ ਕੈਦ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ । ਤੇ ਜਿਹੜੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦੇਂਦਾ ਏਂ, ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦੇਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ । ਬਥੇਰੇ ਸੋਢੀ ਬੈਠੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਬੰਸ ਵਿਚੋਂ । ਮੈਂ ਜਿਸਨੂੰ ਚਾਹਵਾਂ, ਗੁਰੂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ।

ਉਸ ਸਾਧੂ ਨੇ ਮੌਕਾ ਪਾ ਕੇ ਏਸੇ ਤਰਾਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਸਾਮੁਣੇ ਕਹਿ ਸੁਣਾਈ । ਗੁਰਦੇਵ ਉਸ ਵੇਲੇ ਬਾਹਰ ਸ਼ਿਕਾਰ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਦੋ ਸਿੱਖ ਭੇਜੇ, 'ਜਾਉ, ਨੰਦ ਚੰਦ ਨੂੰ ਕਹੋ, ਇਸ ਗੁਰੀਬ ਸਾਧੂ ਦੀ ਬੀੜ ਵਾਪਸ ਦੇ ਦੇਵੇ । ਅਸੀਂ ਉਸਦੀਆਂ ਸਭ ਭੁੱਲਾਂ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿਆਂਗੇ ।'

ਹੰਕਾਰ ਨੇ ਨੰਦ ਚੰਦ ਨੂੰ ਕੁਰਾਹੇ ਪਾ ਦਿਤਾ ਸੀ । ਉਹਨੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਵੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕੀਤੀ । ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹਨੇ ਅੱਗੋਂ ਫੱਕੇ ਬੋਲ ਹੀ ਬੋਲੇ । ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਅੱਗੋਂ ਬੜੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, 'ਆਪ ਨੂੰ ਐਸਾ ਕਰਨਾ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ । ਆਪ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਦੀਵਾਨ ਹੋ । ਆਪ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਕਿ ਹੋਰ ਮਸੰਦਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਬੀਤੀ ਹੈ, ਤੇ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਗੁਰੂ ਘਰ ਵਿਚ ਕਿੰਨਾ ਆਦਰ ਹੈ । ਅਸਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾ ਦਿਤਾ ਹੈ । ਅੱਗੇ ਆਪ ਮਾਲਕ ਹੋ ।'

ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਜਾਣ ਪਿਛੋਂ ਨੰਦ ਚੰਦ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਡਰ ਨਾਲ ਕੰਬ ਉਠਿਆ । ਪਰ ਗੁਰਦੇਵ ਪਾਸੋਂ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗਣ ਦੀ ਥਾਂ ਉਹ ਰਾਤੇ ਰਾਤ ਧੀਰ ਮੱਲ ਵੱਲ ਨੱਸ ਗਿਆ । ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਉਹਨੇ ਆਪਣੇ ਆਉਣ ਦੀ ਖਬਰ ਦਿਤੀ । ਨਾਲ ਹੀ ਉਹਨੇ ਕਹਿ ਭੇਜਿਆ, 'ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਆਇਆ ਹਾਂ । ਮਾਲਵੇ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸਿੱਖੀ ਮੇਰੇ ਮਗਰ ਹੈ । ਆਪ ਮੈਨੂੰ ਅੱਛਾ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਦਿਉ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਬਣਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ।'

ਧੀਰ ਮੱਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਸੰਦਾਂ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ । ਮਸੰਦਾਂ ਨੂੰ ਨੰਦ ਚੰਦ ਦਾ ਆਉਣਾ ਬਿਲਕੁਲ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਉਸਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਪਹਿਲੇ ਮਸੰਦਾਂ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਘਟ ਜਾਣਾ ਸੀ । ਸੋ ਮਸੰਦਾਂ ਨੇ ਨੰਦ ਚੰਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰਾਏ ਦਿਤੀ । 'ਆਪ ਮਾਲਕ ਹੋ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿਚ ਧੋਖਾ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ । ਨੰਦ ਚੰਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਦੀਵਾਨ ਹੈ । ਸਾਡੇ ਖਿਆਲ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਉਸਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ । ਉਹ ਨੇੜੇ ਹੋ ਕੇ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਤਲ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ । ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿਚ ਤਾਂ ਉਹਦੇ ਧੋਖੇ ਵਿਚ ਆਉਣ ਨਾਲੋਂ, ਉਸਨੂੰ ਕਤਲ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ।'

ਸਲਾਹ ਪੱਕੀ ਹੋ ਗਈ । ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਮਹਾਨ ਯੋਧਾ ਸੀ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀਆਂ ਕਈ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿਚ ਉਹ ਬਹਾਦਰੀ ਵਿਖਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ । ਧੀਰ ਮੱਲ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮਸੰਦ ਵਿਚ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨੰਦ ਚੰਦ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਆਉਣ ਦੀ । ਉਹਨਾਂ ਨੰਦ ਚੰਦ ਨੂੰ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਕ ਗੋਂਦ ਬਣਾ ਲਈ ਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਮਿਲਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦਿਤਾ ।

• ਧੀਰ ਮੱਲ ਦੇ ਮਹਿਲ ਦੀ ਬਾਹਰਲੀ ਡਿਉਢੀ ਦੀ ਛੱਤ ਵਿਚ ਮਘੋਰੇ ਬਣਾ ਕੇ ਕੁਛ ਆਦਮੀ ਬੰਦੂਕਾਂ ਲੈ ਕੇ ਉਪਰ ਬੈਠ ਗਏ । ਡਿਉਢੀ ਦਾ ਅੰਦਰਲਾ ਬੂਹਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਤਾ ਗਿਆ । ਨੰਦ ਚੰਦ ਦੇ ਆਉਣ ਉਤੇ ਪਹਿਰੇਦਾਰਾਂ ਨੇ ਡਿਉਢੀ ਦਾ ਬਾਹਰਲਾ ਢੁੱਕਾ ਹੋਇਆ ਬੂਹਾ ਖੋਲਿਆ । ਨੰਦ ਚੰਦ ਅੰਦਰ ਲੰਘ ਕੇ ਅੰਦਰਲੇ ਬੂਹੇ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲੱਗਾ । ਏਨੇ ਤਕ ਬਾਹਰਲਾ ਬੂਹਾ ਬਾਹਰੋਂ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ । ਨੰਦ ਚੰਦ ਵਰਤਣ ਵਾਲੀ ਹੋਣੀ ਨੂੰ ਤਾੜ ਗਿਆ । ਪਰ ਹੁਣ ਕੀ ਬਣ ਸਕਦਾ ਸੀ ? ਨੰਦ ਚੰਦ ਨੇ ਤਲਵਾਰ ਧੂਹ ਲਈ । ਏਨੇ ਨੂੰ ਉਪਰੋਂ ਛੱਤ ਤੋਂ ਕਈ ਗੋਲੀਆਂ ਉਹਦੇ ਸਗੀਰ ਵਿਚ ਧਸ ਗਈਆਂ । ਗੁਰੂ ਵੱਲੋਂ ਬੇਮੁਖ ਹੋ ਕੇ ਨੰਦ ਚੰਦ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ।¹

ਹੋਲਾ ਮਹੱਲਾ

ਅੰਨੰਦਪੁਰ ਵਿਚ ਦੇ ਮੇਲੇ ਬੜੇ ਵੱਡੇ ਲੱਗਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ : ਵਿਸਾਖੀ ਤੇ ਹੋਲਾ ਮਹੱਲਾ । ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਪਰੰਪਰਾ ਤੋਂ ਚਲੇ ਆ ਰਹੇ ਤਿਉਹਾਰ ਤੇ ਮੇਲੇ ਅਸਲੋਂ ਨਹੀਂ ਮਿਟਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ਢੰਗ ਬਦਲ ਦਿਤਾ ਸੀ । ਹੋਲੀ ਭਾਰਤ ਦਾ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਤਿਉਹਾਰ ਹੈ । ਫੁਟਵੀ ਬਹਾਰ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮਿਲ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਨਾਉਂਦੇ, ਰਾਗ ਰੰਗ ਹੁੰਦੇ ਤੇ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਉਤੇ ਗੁਲਾਲ ਛਿੜਕਿਆ ਜਾਂਦਾ । ਸਭਿਆਤਾ ਦੀ ਗਿਰਾਵਣ ਨਾਲ ਕਈ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਤਿਉਹਾਰ ਕੁਛ ਕੋਝੀ ਸ਼ਕਲ ਅਖਤਿਆਰ ਕਰ ਗਿਆ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਇਸਦੀ ਸੂਰਤ ਬਦਲ ਦਿਤੀ । ਗੰਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਣ ਦੀ ਥਾਂ

1. ਗੁਰ ਬਿਲਾਸ, ਸੁੱਖਾ ਸਿੰਘ, ਪੰਨਾ ੧੨੫ ।

ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਰੁਤ ਤੀਸਰੀ, ਅੰਸੂ ੩੧ ।

ਤਵਾਰੀਖ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ, ਗਿ. ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ, ਪੰਨੇ ੧੧੧੩-੧੪:

ਮੈਕਾਲਿਡ, ਜ਼ਿਲਦ ਪੰਜਵੀਂ, ਪੰਨੇ ੮੭ ਤੋਂ ੮੯ ।

ਸੱਤ ਦਿਨ ਧਾਰਮਕ ਦੀਵਾਨ ਲਗਦੇ ਤੇ ਸੱਤਸੰਗ ਹੁੰਦਾ । ਹੋਲੀ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਮਹਾਰਾਜਾ ਨੇ 'ਮਹੱਲੇ' ਦਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ । ਉਸ ਦਿਨ ਸਿੰਘ ਅੰਨਦਪੁਰੋਂ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰਕੇ ਹੱਲਾ ਬੋਲਦੇ ਤੇ ਬਾਹਰ ਜੰਗੀ ਖੇਡਾਂ ਕਰਦੇ । ਇਹ ਮਰਯਾਦਾ ਅਜੇ ਤਕ ਅੰਨਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਕਾਇਮ ਹੈ ।

ਸਾ. ਛਤਹਿ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ

ਇਹਨਾਂ ਅਮਨ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਇਕ ਹੋਰ ਖੁਸ਼ੀ ਬਖਸ਼ੀ । ਮਾਤਾ ਜੀਤੇ ਜੀ ਦੀ ਕੁੱਖੋਂ ਚਾਰ ਫੱਗਣ; ੧੧੫੫ ਬਿ. ਨੂੰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਛਤਹਿ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ । ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਹਿਰ ਵਿਚ ਕਈ ਦਿਨ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਨਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ।

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਉੱਚਾ ਕਿਹਾ ਕਰਦੇ । ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਸਿੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਕੁਛ ਰੋਅਬ ਪਾਉਣ ਦਾ ਵੀ ਯਤਨ ਕਰਿਆ ਕਰਦੇ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਪਾਜ ਖੋਲਣ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਬ੍ਰਾਹਮ-ਭੋਜ ਕੀਤਾ । ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪੰਗਤ ਵਿਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ । ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮਹਾਂਪਰਸਾਦ (ਮਾਸ) ਖਾਂਦਿਆਂ ਵੇਖ ਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੱਕ ਮੂੰਹ ਵੱਟਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਵਾਸਤੇ ਮਾਸ ਖਾਣਾ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਪੰਗਤਾਂ ਵਿਚ ਖਲੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਦੇਖੋ ਪੰਡਤ ਜੀ ! ਦੋ ਕਿਸਮ ਦਾ ਭੋਜਨ ਤਿਆਰ ਹੈ । ਇਕ ਪਾਸੇ ਘਉ ਦਾ ਵੈਸ਼ਨੋ ਭੋਜਨ ਹੈ, ਇਕ ਪਾਸੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਖਾਣਾ ਮਹਾਂਪਰਸਾਦ (ਮਾਸ) ਹੈ । ਕਰੋ ਆਪ ਕਿਹੜਾ ਭੋਜਨ ਪਾਉਗੇ ।'

'ਮਹਾਰਾਜ ! ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ ਮਾਸ ਖਾਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਵੈਸ਼ਨੋ ਭੋਜਨ ਹੀ ਖਾਵਾਂਗੇ ।' ਪੰਡਤਾਂ ਦੇ ਆਗੂ ਨੇ ਉਤਰ ਦਿਤਾ ।

'ਜਿਵੇਂ ਆਪਦੀ ਖੁਸ਼ੀ !' ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ । ਪਰ ਇਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਹੈ । ਜੋ ਵੈਸ਼ਨੋ ਭੋਜਨ ਪਾਏਗਾ, ਉਸਨੂੰ ਇਕ ਰੁਪਇਆ ਦੱਛਣਾ ਮਿਲੇਗੀ । ਪਰ ਜੋ ਮਹਾਂਪਰਸਾਦ ਛਕੇਗਾ, ਉਸਨੂੰ ਦੱਛਣਾ ਵਜੋਂ ਪੰਜ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਮੋਹਰਾਂ ਮਿਲਣਗੀਆਂ ।'

1. ਓਦੋਂ ਵੱਡਾ ਸਿੱਕਾ ਮੋਹਰ (ਸੋਨੇ ਦੀ) ਹੁੰਦਾ ਸੀ । ਇਕ ਮੋਹਰ ਸੋਲਾਂ ਰੁਪੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ ।

ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਦਰੂਂ—ਵੀਹ ਪੰਡਤ ਹੀ ਵੈਸ਼ਨੋ ਪੰਗਤ ਵਿਚ ਰਹਿ ਗਏ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਪੰਜ ਮੋਹਰਾਂ ਦੇ ਲਾਲਚ ਵਿਚ ਮਾਸ ਖਾਣ ਜਾ ਬੈਠੇ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ, ‘ਕੇਵਲ ਉਹ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਬੰਦੇ ਹੀ ਅਸਲੀ ਪੰਡਤ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਲਾਲਚੀ ਤੇ ਭੇਖੀ ਹਨ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਭੇਖੀ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਵੀ ਪਰਵਾਨ ਨਹੀਂ।

‘ਭੇਖ ਦਿਖਾਇ ਜਗਤ ਕੋ ਲੋਗਾਨ ਕੋ ਬਸਿ ਕੀਨ।

ਅੰਤ ਕਾਲ ਕਾਤੀ ਕਟਿਓ ਬਾਸੁ ਨਰਕ ਮੋ ਲੀਨ।’

(ਬਚਿੜ੍ਹ ਨਾਟਕ)

ਅਮਨ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਹੋਰ ਵੀ ਕਈ ਅਜੇਹੇ ਕੌਤਕ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ।

ਸਾਹਿਤ ਰਚਨਾ ਤੇ ਨਵਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ

ਗੁਰਦੇਵ ਜਮਾਂਦਰੂ ਸਾਹਿਤਕਾਰ ਸਨ । ਜੰਗਾਂ ਯੁੱਧਾਂ ਤੋਂ ਜ਼ਰਾ ਵਿਹਲ ਮਿਲਦਾ, ਤਾਂ ਹਜ਼ੂਰ ਸਾਹਿਤ ਰਚਨਾ ਵਿਚ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ । ਏਸ ਮਿਲੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਵੀ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਬੜੀ ਸੁਚੱਜੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ । ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਬਾਣੀ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਏਸੇ ਸਮੇਂ ਰਚੀ । ਕਈ ਉਘੇ ਅਨੁਵਾਦ ਵੀ ਕੀਤੇ । ਇਤਿਹਾਸਕ ਮਹਾਨਤਾ ਦਾ ਪਰਸਿੱਧ ਗ੍ਰੰਥ 'ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ' ਵੀ ਏਸੇ ਸਮੇਂ ਰਚਿਆ ਗਿਆ । ਉਸਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਰਚੇ ਜਾਣ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਨਹੀਂ ਦਿਤੀ, ਪਰ ਉਸ ਵਿਚ ਬਿਆਨੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਰਚਨ ਕਾਲ ਏਹੋ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਮੁਅੱਜ਼ਮ ਦੀ ਮੁਹਿੰਮ ਦਾ ਉਸ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਵਰਨਣ ਹੈ, ਪਰ ਪੰਥ ਸਾਜਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਸੋ, ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ, ਕਿ ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਪਰਖ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ।

ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ ਦੇ ਅਖੀਰ 'ਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ :

'ਪਹਿਲੇ ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ਬਨਾਯੋ

ਨਖ ਸਿਖ ਤੇ ਕੁਮ ਭਾਖ ਸੁਨਾਯੋ ।

ਛੋਰ ਕਥਾ ਤਬ ਪ੍ਰਬੰਸ ਸੁਨਾਈ ।

ਅਬ ਚਾਹਤ ਫਿਰਿ ਕਰੋ ਬਡਾਈ ।'

ਭਾਵ-ਅਰਥ : 'ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ' (ਦੋਵੇਂ ਹਿੱਸੇ) ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤੇ 'ਚੰਡੀ ਦੀ ਵਾਰ' ਇਸ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ।

'ਅਕਾਲ ਉਸਤਤ', 'ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਬੰਧ' ਆਦਿ ਮਹਾਨ ਗ੍ਰੰਥ ਵੀ ਏਸੇ ਸਮੇਂ ਰਚੇ ਗਏ ਹਨ । ਕੁਛ ਸਮਾਂ ਮਹਾਰਾਜ਼ 'ਨੈਨਾ ਦੇਵੀ' ਪਰਬਤ ਦੀ ਇਕਾਂਤ ਵਿਚ ਵੀ ਰਚੇ । 'ਰਾਮ ਅਵਤਾਰ' ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਏਥੇ ਹੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ । ਉਸ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਗੁਰਦੇਵ ਰਚਨ-ਕਾਲ ਤੇ ਸਥਾਨ ਬਾਰੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:

'ਸੰਮਤ ਸੱਤ੍ਰਹ ਸਹਸ ਪਚਾਵਨ ।

ਹਾੜ ਵਦੀ ਪ੍ਰਬੰਸ ਸੁਖਦਾਵਨ ।

ਤ੍ਰੈਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਿ ਗ੍ਰੰਥ ਸੁਧਾਰਾ।
 ਭੂਲ ਪਰੀ ਲਹੁ ਲੇਹੁ ਸਧਾਰਾ।
 ਨੇਤ੍ਰੁ ਤੁੰਗ ਕੇ ਚਰਨ ਤਰ ਸੱਤਦ੍ਰਵ ਤੀਰ ਤਰੰਗ।’
 ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਪੂਰਨ ਕੀਯੇ ਰਘੁਬਰ ਕਥਾ ਪ੍ਰਸੰਗ।’

(ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਦੀ ਕਥਾ ਦਾ ਗ੍ਰੰਥ, ‘ਨੈਣਾ ਦੇਵੀ’ ਦੀ ਢਲਵਾਨ ਵਿਚ, ਸਤਲੁਜ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉਤੇ, ਹਾੜ ਸੁਦੀ ਪਹਿਲੀ, ਸੰਮਤ ੧੧੫੫ ਬਿ. ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ।)

ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਨਾਮ ‘ਨੈਣਾ ਦੇਵੀ’ ਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਇਕਾਂਤ ਵਾਸ ਤੋਂ ਭੁਲੇਖਾ ਖਾ ਕੇ (ਜਾਂ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਗਿਣ ਮਿਥ ਕੇ) ਕੁਛ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਦੇਵੀ ਪੂਜਣ ਹੋਮ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨ-ਘੜਤ ਕਹਾਣੀ ਘੜ ਲਈ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਕਿ ਨਾ ਕਦੇ ਦੇਵੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਗਈ, (ਇਖਾਵੇ ਮਾਤਰ ਵੀ ਨਹੀਂ) ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਮਨੋਰਥ ਵਾਸਤੇ ਹੋਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਵਰਗੇ ਦ੍ਰਿੜੁ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼-ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਭਰਮ ਕੱਢਣ ਵਾਸਤੇ ਵੀ—ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਦ੍ਰਿੜੁ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਮਾਲਕ ਗੁਰਦੇਵ ਆਪਣੇ ‘ਇਸ਼ਟ’ ਬਾਰੇ ਤੇ ‘ਦੇਵੀ-ਦਿਉਤਿਆਂ’ ਬਾਰੇ, ਆਪਣੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਬੜਾ ਸਾਫ਼ ਲਿਖਦੇ ਹਨ।

‘ਜਪੁ’ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ‘ਨਿੱਤ-ਨੇਮ’ ਦੀ ਬਾਣੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਪਹਿਲੇ ਛੰਦ ਵਿਚ ਹਜ਼ੂਰ ਆਪਣੇ ‘ਇਸ਼ਟ-ਨਿਰੰਕਾਰ’ ਬਾਰੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ :

‘ਚੜ੍ਹ ਚਿਹਨ ਅਰੁ ਬਰਨ ਜਾਤਿ ਅਰੁ ਪਾਤਿ ਨਹਿਨ ਜਿਹ।
 ਰੂਪ ਰੰਗ ਅਰੁ ਰੇਖ ਭੇਖ ਕੋਊ ਕਹਿ ਨ ਸਕਤਿ ਕਿਹ।
 ਅਚਲ ਮੂਰਤਿ ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਕਾਸ ਅਮਿਤੋਜ ਕਹਿੱਜੈ।
 ਕੋਟਿ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰਾਣ ਸਾਹ ਸਾਹਾਣਿ ਗਣਿੱਜੈ।
 ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਮਹੀਪ ਸੁਰ ਨਰ ਅਸੁਰ ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ ਬਨ ਤ੍ਰਿਣ ਕਹਿਤ।’

ਇਹ ਹੈ ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ‘ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ’ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਰੂਪ ਰੰਗ ਜਾਂ ਚੜ੍ਹ ਚਿਹਨ ਨਹੀਂ, ਨਿਰਾਕਾਰ, ਅਚਲ, ਅਜਨਮਾ।

ਫਿਰ ਅਗਲੇ ਛੰਦ ਵਿਚ ਗੁਰਦੇਵ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ:

‘ਨਮਸਤੁੰ ਅਕਾਲੇ। ਨਮਸਤੁੰ ਕ੍ਰਿਪਾਲੇ।’
 ਕਿਰਪਾਨਿਧ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਮਹਾਰਾਜ਼ 'ਅਕਾਲ ਉਸਤਤ' ਆਰੰਭ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਪਹਿਲੀ ਪੰਗਤੀ ਹੈ:

'ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਰੱਛਾ ਹਮ ਨੈ।'

ਫਿਰ ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਕੇ ਆਪਣੇ ਇਸ਼ਟ (ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ) ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਲਿਖਦੇ ਹਨ :

'ਅਨਹਦ ਰੂਪ ਅਨਾਹਦ ਬਾਣੀ ।

ਚਰਨ ਸਰਨ ਜਿਹ ਬਸਤ ਭਵਾਨੀ ।

ਬ੍ਰਹਮਾ, ਬਿਸਨ, ਅੰਤ ਨਹੀ ਪਾਯੋ ।

ਨੇਤ ਨੇਤ ਮੁਖ ਚਾਰ ਬਤਾਯੋ ।

ਤਾਤ ਮਾਤ ਜਿਹ ਜਾਤ ਨ ਪਾਤਾ ।

ਏਕ ਰੰਗ ਕਾਹੂ ਨਹੀ ਰਾਤਾ ।

ਸਰਬ ਜੋਤ ਕੇ ਬੀਚ ਸਮਾਨਾ ।

ਸਬਹੂ ਸਰਬ ਠੋਰ ਪਹਿਜਾਨਾ ।'

ਜੋ ਸਰਬ ਜੋਤ ਹਰ ਵਿਚ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਸਦਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ (ਜਨਮ ਰਹਿਤ ਹੈ)। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂ ਆਦਿ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ ਜਿਸਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ। ਭਵਾਨੀ (ਦੇਵੀ, ਦੁਰਗਾ) ਜਿਸਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਵਸਦੀ ਹੈ। (ਉਹ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਇਸ਼ਟ, ਜਿਸਦੀ ਹਜ਼ੂਰ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।)

ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਤੇ ਅਵਤਾਰਾਂ ਬਾਰੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਬੜੇ ਸਾਫ਼ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ :

'ਜਿਤੇ ਰਾਮ ਹੁਏ। ਸਭੇ ਅੰਤ ਮੂਏ।

ਜਿਤੇ ਕ੍ਰਿਸਨ ਹੈਂ। ਸਭੈ ਅੰਤ ਜੈ ਹੈਂ ।੧੦।

ਜਿਤੇ ਦੇਵ ਹੋਸੀ। ਸਬੈ ਅੰਤ ਜਾਸੀ।

ਜਿਤੇ ਬੋਧ ਹੈਂ। ਸਬੈ ਅੰਤ ਛੈ ਹੈਂ। ੧੧।

'ਕ੍ਰਿਸਨਾਵਤਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਹਜ਼ੂਰ ਲਿਖਦੇ ਹਨ :

'ਮੈਂ ਨ ਗਨੇਸਹਿ ਪ੍ਰਥਮ ਮਨਾਉਂ ।

ਕਿਸਨ ਬਿਸਨ ਕਬਹੂ ਨਹਿ ਧਿਆਉਂ ।

ਕਾਨ ਸੁਨੇ ਪਹਿਚਾਨ ਨ ਤਿਨ ਸੋ ।

ਲਿਵਲਾਰੀ ਮੌਰੀ ਪਗ ਇਨ ਸੋ।

ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਫਿਰ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਇਹ ਕਥਾਵਾਂ (ਰਾਮਅਵਤਾਰ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਅਵਤਾਰ, ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ, ਆਦਿ) ਲਿਖੀਆਂ ਕਿਉਂ? ਇਸਦਾ ਉੱਤਰ ਵੀ ਹਜ਼ੂਰ ਆਪ ਹੀ ਦੇਂਦੇ ਹਨ :

‘ਦਸਮ ਕਥਾ ਭਰੋਤ ਕੀ ਭਾਖਾ ਕਹੀ ਬਨਾਇ।

ਅਵਰ ਵਾਸਨਾ ਨਾਹਿ ਪ੍ਰਭੂ, ਧਰਮ ਜੁੱਧ ਕੇ ਚਾਇ।’

• ਭਾਰਤ ਦੇ ਪੁਰਾਤਨ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਕੌਮੀ ਯੋਧਿਆ' (National Heroes) ਦੀ ਘਾਟ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਮਿਥਿਹਾਸਕ ਕਥਾਵਾਂ ਦਾ ਆਸਰਾ ਲਿਆ, ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੀਰ-ਰਸੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ।

ਗੁਰਦੇਵ ਕਿਸ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ (ਪੂਜਾ) ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਮੁਖਵਾਕ ਬਾਣੀ ਸੁਣੋ।

‘ਜਾਗਤ ਜੋਤਿ ਜਪੈ ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ ਏਕ ਬਿਨਾ ਮਨ ਨੈਨ ਨ ਆਨੈ। ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਤੀਤ ਸਜੈ ਬ੍ਰਤ ਗੇਰ ਮੜੀ ਮਟ ਭੂਲ ਨ ਮਾਨੈ। ਤੀਰਥ ਦਾਨ ਦਯਾ ਤਪ ਸੰਜਮ ਏਕ ਬਿਨਾ ਨਹਿ ਏਕ ਪਛਾਨੈ। ਪੂਰਨ ਜੋਤ ਜਗੈ ਘਟ ਮੈ ਤਬ ਖਾਲਸਾ ਤਾਹਿ ਨਖਾਲਸ ਜਾਨੈ।’

ਹਜ਼ੂਰ ‘ਅਕਾਲ ਉਸਤਤ’ ਵਿਚ ਛਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ :

‘ਸਭ ਕਰਮ ਫੋਕਟ ਮਾਨ।

ਸਭ ਧਰਮ ਨਿਹਫਲ ਮਾਨ।

ਬਿਨ ਏਕ ਨਾਮ ਅਧਾਰ।

ਸਭ ਕਰਮ ਭਰਮ ਬਿਚਾਰ।’

ਇਸ ਬਾਣੀ ਦੇ ਰਚਨਹਾਰ ਮਹਾਂਪੁਰਸ਼ (ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ) ਨੂੰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਪੂਜਣ ਵਾਲਾ ਦੱਸਣਾ ਅਗਿਆਨਤਾ ਹੈ ਤੇ ਦੱਸਣ ਵਾਲੇ ਦੇਵੀ ਪੂਜਾ ਦਾ ਸਮਾਂ ਵੀ ਉਹਾ ਦਸਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਬਾਣੀ ਰਚੀ ਗਈ ਸੀ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਗੁਰਦੇਵ ਇਕ ਡੂੰਘੀ ਸੋਚ ਵਿਚ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਦੀ ਘਟਨਾ ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਭੁੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਭਾਈ ਲੱਖੀ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦੱਸਣ ਅਨੁਸਾਰ, ਨੌਂਵੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਵੇਲੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਤੇ

ਹਿੰਦੂਆਂ ਨਾਲ ਕੁਛ ਸਿੱਖ ਵੀ ਖਲੇ ਸਨ । ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਵੰਗਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, 'ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਰੀਰ ਚੁੱਕਣ ਵਾਸਤੇ ਅੱਗੇ ਆਵੋ ।' ਪਰ ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਵੀ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਇਆ । ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਿੱਖਾਂ ਤੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨੀ ਵੀ ਅੱਖੀ ਸੀ । ਸਾਰੇ ਹੀ (ਖਾਸ ਕਰ ਪੰਜਾਬੀ) ਕੇਸ ਦਾੜੀਆਂ ਰਖਦੇ ਸਨ । ਸਭ ਦੀ ਇਕੋ ਜੇਹੀ ਪੁਸ਼ਟਾਕ ਤੇ ਰਹਿਣੀ ਬਹਿਣੀ ਸੀ । (ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਲਾਹੌਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ੧੯੧੨ ਈ. ਵਿਚ, ਤਾਂ ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਾੜੀ ਮੁਨਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਫਰਖ ਸੀਅਰ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਬੜਾ ਸਖਤ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ, ਕਿ ਸਭ ਹਿੰਦੂ ਕੇਸ ਦਾੜੀ ਮੁਨਾਇਆ ਕਰਨ।) ਸੋ, ਸਿੱਖ ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿਚ ਲੁਕ ਸਕਦੇ ਸਨ । ਗੁਰਦੇਵ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਅਜੇਹਾ ਰੂਪ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਕੱਠ ਵਿਚ ਲੁਕਾਇਆ ਨਾ ਲੁਕੇ । ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਚਲਾਏ ਹੋਏ ਧਰਮ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ ਤੇ 'ਨਿਆਰਾ' ਰੂਪ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਨ ।

ਇਹ ਗੱਲ ਪੱਕੀ ਹੈ, ਜੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੱਖ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਪੰਥ ਨੂੰ ਇਹ ਨਵਾਂ ਰੂਪ ਦੇ ਕੇ 'ਸਿੱਖ' ਨਾ ਬਣਾਉਂਦੇ, ਤਾਂ ਅੱਜ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਹੈਸੀਅਤ ਵੀ 'ਕਬੀਰ ਪੰਥੀਆਂ' ਵਰਗੀ ਹੀ ਹੁੰਦੀ । ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਅੱਜ ਹਿੰਦੂਆਂ ਨਾਲੋਂ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨਾ ਹੁੰਦਾ । ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੀ ਪਦਵੀ ਵੀ ਬਾਕੀ ਸੰਤਾਂ, ਭਗਤਾਂ ਤੇ ਰਿਸ਼ੀਆਂ ਵਰਗੀ ਹੀ ਹੁੰਦੀ । ਸਾਹਿਬਾਨ ਨੂੰ 'ਗੁਰੂ' ਕਹਿੰਦੇ ਲੋਕ, ਪਰ ਉਸੇ ਤਰਾਂ, ਜਿਵੇਂ 'ਨਾਮਦੇਵ' ਜਾਂ 'ਰਵਿਦਾਸ' ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੱਖ ਜੀ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਰਚਾਰ ਕਰਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਰੂਪ ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਸਥਾਨ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਇਕ ਨਵਾਂ ਤੇ ਨਿਆਰਾ 'ਪੰਥ' ਬਣਾ ਦਿਤਾ । ਏਸੇ ਸਦਕਾ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਨੂੰ ਵੀ ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਬਾਨੀਆਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਉੱਚਾ ਤੇ ਖਾਸ ਅਸਥਾਨ ਮਿਲ ਗਿਆ । ਕਿਸੇ ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਉਸਦੇ ਪੂਜਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ । ਧਰਮ ਦਾ ਬਾਨੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਉੱਚਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿੰਨੀ ਉੱਚੀ ਉਸਦੀ ਸਾਜ਼ੀ ਕੌਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਏਸੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖ ਕੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੱਖ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ ਫੁਰਮਾਇਆ ਸੀ :

'ਇਨ੍ਹੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਸਜੇ ਹਮ ਹੈਂ
ਨਹੀਂ ਮੋ ਸੇ ਗਰੀਬ ਕਰੋਰ ਪਰੇ ।'

ਨਵਾਂ ਪੰਥ ਸਾਜਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋ ਗਿਆ । ਹਜ਼ੂਰ ਤਾਂ ਫੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ, 'ਸਾਨੂੰ ਨਿਰਕਾਰ ਨੇ ਭੇਜਿਆ ਹੀ ਏਸੇ ਸੁਭ ਕਾਰਜ ਵਾਸਤੇ ਸੀ।'

'ਤਪ ਸਾਧਤ ਹਰਿ ਮੋਹਿ ਬੁਲਾਯੋ ।

ਇਮ ਕਹਿ ਕੈ ਇਹ ਲੋਕ ਪਠਾਯੋ ॥੨੮॥

ਮੈ ਅਪਨਾ ਸੁਤ ਤੋਹਿ ਨਿਵਾਜਾ

ਪੰਥ ਪ੍ਰਚੁਰ ਕਰਬੇ ਕਹੁ ਸਾਜਾ ।

ਜਾਹਿ ਤਹਾਂ ਤੈ ਧਰਮ ਚਲਾਇ ।

ਕਬੂਧਿ ਕਰਨ ਤੇ ਲੋਕ ਹਟਾਇ ॥੨੯॥

ਗੁਰਦੇਵ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, 'ਅਸਾਂ ਅੱਗੋਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ,

'ਠਾਢ ਭਯੋ ਮੈ ਜੋਰਿ ਕਰਿ, ਬਚਨ ਕਹਾ ਸਿਰ ਨਿਆਇ ।

ਪੰਥ ਚਲੈ ਤਬ ਜਗਤ ਮੈ ਜਬ ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਸਹਾਇ ॥੩੦॥

ਉਪਰਲੇ ਕਥਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਡਤਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰ ਲਿਖਦੇ ਹਨ;

'ਹਮ ਏਹ ਕਾਜ ਜਗਤ ਮੋ ਆਏ ।

ਧਰਮ ਹੇਤ ਗੁਰਦੇਵ ਪਠਾਏ ।

ਜਹਾ ਤਹਾਂ ਤੁਮ ਧਰਮ ਬਿਖਾਰੋ ।

ਦੁਸਟ ਦੋਖੀਅਨ ਪਕਰਿ ਪਛਾਰੋ ॥੪੨॥

ਯਾਹੀ ਕਾਜ ਧਰਾ ਹਮ ਜਨਮੰ ।

ਸਮਝਿ ਲੇਹੁ ਸਾਧੂ ਸਭ ਮਨਮੰ ।

ਧਰਮ ਚਲਾਵਨ ਸੰਤ ਉਬਾਰਨ ।

ਦੁਸਟ ਸਭਨ ਕੋ ਮੂਲ ਉਪਾਰਨ ॥੪੩॥

ਨਵੇਂ ਪੰਥ ਦੀ ਰੂਪ ਰੇਖਾ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਈ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੈਨਾ ਦੇਵੀ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆ ਗਏ । ਹਜ਼ੂਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਬੋਲਦੇ ਤੇ ਹਰ ਵੇਲੇ ਕਿਸੇ ਛੂਝੀ ਸੋਚ ਵਿਚ ਲੀਨ ਰਹਿੰਦੇ ।

- 0 -

ਕਾਂਡ ੧੩

ਪੰਥ ਸਾਜਣਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ

ਕੇਸਗੜ੍ਹ ਦੀਵਾਨ ਸਜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ । ਅੱਸੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਲਗਭਗ ਸੰਗਤਾਂ ਸਜੀਆਂ ਬੈਠੀਆਂ ਸਨ । ਸਟੇਜ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਕੁਛ ਤੰਬੂ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ । ਉਸੇ ਪਾਸਿਉਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਆਉਣਾ ਸੀ । ਖਾਲੀ ਸਿੰਘਾਸਣ ਵੇਖ ਕੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਦੇ ਮਨ ਕਾਹਲੇ ਪੈ ਰਹੇ ਸਨ । ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਸਿੱਖ ਆਪਸ ਵਿਚ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ।

‘ਇਸ ਵਿਸਾਖੀ ਉਤੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਦੂਰ ਦੂਰ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਭੇਜਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ । ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਏਨੀ ਰੋਣਕ ਹੈ । ਅੱਜ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਇਕ ਖਾਸ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ, ... ਹਜ਼ੂਰ ਜਦੋਂ ਦੇ ਨੈਨਾ ਦੇਵੀ ਪਰਬਤ ਤੋਂ ਆਏ ਹਨ, ਕੁਛ ਚੁੱਪ ਚੁੱਪ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ । ਇਥੇ ਇਕਾਂਤ ਵਾਸ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਬੜਾ ਕਠਨ ਤਪ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ । ਪਿਛਲੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਵੀ ਤਪ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ । ਤਪ, ਜਪ, ਸਿਮਰਨ, ਸੇਵਾ ਏਹਾ ਗੁਣ ਸਿੱਖੀ ਦੀ ਜਾਨ ਹਨ । ... ਸੁਣਿਆਂ ਏ’, ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਨਵੀਂ ਬਾਣੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਰਚੀ ਹੈ । ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਬਾਣੀ ਬਾਰੇ ਹੀ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ... । ਤਪ ਦੀ ਬਰਕਤ ਹੈ ਸਾਰੀ । ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਜਲਾਲ ਝੱਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ । ਨਿਕਟ-ਵਰਤੀ ਸਿੱਖ ਵੀ ਹਜ਼ੂਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਬਾਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੇ ਹਨ ।..... ਸਮਰੱਥ ਹਨ ਆਪ । ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਕੌਤਕ ਵੇਖੋ ।

ਠੀਕ ਹੀ ਇਕ ਅਨੇਖਾ ਕੌਤਕ ਸੀ । ਪਿਛਲੇ ਪਾਸਿਉਂ ਤੰਬੂ ਦਾ ਪਰਦਾ ਹਿੱਲਿਆ । ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਸਟੇਜ ਉਤੇ ਆਪ ਖਲੇ । ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਸਿਰ ’ਤੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਚੱਕਰ, ਮੱਥੇ ਉਤੇ ਹੀਰਿਆਂ ਜੜੀ ਕਲੜੀ ਨੇਤਰ ਬੀਰ ਰਸ ਵਿਚ ਸੁਰਖ, ਚਿਹਰਾ ਕੁਛ ਰੋਹ ਵਿਚ ਤਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਬਿਜਲੀ ਵਾਂਗ ਚਮਕਦੀ ਨੰਗੀ ਤਲਵਾਰ ।

ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਤੰਬੂਚਿੰ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦਿਆਂ ਹੀ ਸਾਰਾ ਪੰਡਾਲ ‘ਸੱਤ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ’ ਦੇ ਜੈਕਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਗੂੰਜ ਉਠਿਆ । ਗੁਰਦੇਵ ਸਟੇਜ ਉਤੇ ਚੁੱਪ ਚਾਪ ਆ

ਖਲੇ । ਹਜ਼ੂਰ ਦਾ ਅਨੋਖਾ ਦੀਦਾਰ ਪਾ ਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਵਿਚ ਚੁੱਪੀ ਵਰਤ ਗਈ । ਅੱਗੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਉਤੇ ਸਦਾ ਮਿੱਠੀ ਮਿੱਠੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਹੋਇਆ ਕਰਦੀ ਸੀ । ਪਰ ਅੱਜ.....ਬੜਾ ਅਨੋਖਾ ਰੂਪ.....ਅਨੋਖਾ ਤਪ ਤੇਜ਼.....ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਰੋਹ ਭਰੀ ਘੂਰੀ, ਪਹਿਲਾ ਕਦੇ ਵੀ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਅਜੇਹਾ ਦੀਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ ।

ਇਕ ਮਿੰਟ, ਦੋ ਮਿੰਟ ਗੁਰਦੇਵ ਚੁੱਪ ਚਾਪ ਸੰਗਤਾਂ ਵੱਖ ਵੇਖਦੇ ਰਹੇ । ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਸੁਤੀ ਹੋਈ ਤਲਵਾਰ ਲਹਿਰਾ ਰਹੀ ਸੀ । ਸੰਗਤਾਂ ਸਾਹ ਰੋਕੀ ਬੈਠੀਆਂ ਸਨ । ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਨ ਵਾਸਤੇ । ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਸਰੀਰ ਜ਼ਰਾ ਕੁ ਰੋਹ ਵਿਚ ਤਣਿਆ ਤੇ ਮੁੱਖੋਂ ਗਰਜਵੀਂ ਵਾਜ਼ ਆਈ, ''ਖਾਲਸਾ ਜੀ ! ਸਾਨੂੰ ਇਕ ਸਿਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ । ਉਠੇ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿੱਖ, ਜਿਹੜਾ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸੀਸ ਭੇਟ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇ ।''

‘ਸੀਸ ਭੇਟ ? ਇਹ ਅਨੋਖੀ ਮੰਗ ਸੁਣਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈਆਂ । ਮੈਦਾਨੇ ਜੰਗ ਅੰਦਰ ਲੜਦਿਆਂ ਲੜਦਿਆਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਖਾਤਰ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੋਰ ਗੱਲ ਹੈ । ਪਰ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੌਣ ਸਿਰ ਦੇਵੇ । ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ । ਦੋ ਮਿੰਟ ਬੀਤ ਗਏ । ਸੰਗਤ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਾ ਆਇਆ ।

‘‘ਏਨੀ ਦੇਰ ?’’ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਉੱਚੀ ਸੁਰ ਵਿਚ ਕਿਹਾ, ‘‘ਕੋਈ ਉਠੋ, ਜਿਹੜਾ ਸਿਰ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇ ।’’

ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਨੀਵੀਂ ਪਾ ਲਈ । ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਹਿੰਮਤ ਸੀ, ਜੋ ਅੱਖ ਉਠਾ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖ ਸਕੇ । ਦੋ ਮਿੰਟ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੀਤ ਗਏ ।

‘‘ਤੀਸਰਾ ਵਾਕ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿੱਖ ਅਖਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਉਠੋ ।’’ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਬੜੇ ਰੋਹ ਵਿਚ ਸ਼ੇਰ ਵਾਂਗ ਭਬਕ ਕੇ ਕਿਹਾ ।

‘‘ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ !’’ ਬਾਈ ਦਇਆ ਰਾਮ ਨੇ ਉਠਕੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਿਹਾ । ‘‘ਭੁੱਲ ਹੋ ਗਈ, ਏਨਾ ਸਮਾਂ ਦਾਸ ਨੇ ਸੋਚਾਂ ਵਿਚ ਗੁਆ ਦਿਤਾ, ਖਿਮਾ ਕਰਨਾ । ਸੀਸ ਹਾਜ਼ਰ ਹੈ ।’’ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਉਹ ਗੁਰਦੇਵ ਵੱਲੋਂ ਵਧ ਤੁਰਿਆ ।

ਭਾਈ ਦਇਆ ਰਾਮ ਨੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਚਰਨਾਂ 'ਤੇ ਸਿਰ ਧਰ ਦਿਤਾ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਰੋਂ ਫੜਕੇ ਉਠਾਇਆ ਤੇ ਧੂਹ ਕੇ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ਲੈ ਗਏ । ਹਜ਼ੂਰ ਬੜੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਜਾਪ ਰਹੇ ਸਨ । ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਭੈ ਨਾਲ ਧੜਕਣ ਲੱਗ ਪਏ ।

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਦਇਆ ਰਾਮ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਬਿਠਾ ਦਿਤਾ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਰਾਤ ਗੁਪਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੰਜ ਬੱਕਰੇ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ਬੰਨ੍ਹ ਰੱਖੇ

ਸਨ। ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਤੇ ਇਕ ਬੱਕਰੇ¹ ਦਾ ਸਿਰ ਪੜ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਬਾਹਰ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਤਲਵਾਰ ਚੱਲਣ ਦੀ ਤੇ ਫੇਰ ਬੇਜਾਨ ਪੜ ਦੇ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਇਕ ਅਨੋਖੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਭੈ ਲੋਕਾਂ ਉਤੇ ਛਾ ਗਿਆ। ਕਈ ਕਮ-ਹੌਸਲਾ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚੋਂ ਉਠਕੇ ਨੱਸਣ ਲੱਗ ਪਏ।

ਹੁਣ ਤਕ ਕੁਛ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਖਿਆਲ ਢਾਵਾਂ-ਡੇਲ ਸਨ। ਕਈ ਸੋਚਦੇ ਸਨ, 'ਕੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਝਟਕਾ ਦੇਣਗੇ? ਹੋ ਸਕਦਾ ਏ, ਇਹ ਐਵੇਂ ਇਕ ਕੌਤਕ ਹੀ ਹੋਵੇ। ਗੁਰ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਤਰਾ ਵਾਂਗ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਲਾ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਦਾਤਾਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਕਿਸੇ ਸਿੱਖ ਦਾ ਸਿਰ ਲਾਹ ਦੇਣ। ਵੇਖੋ, ਕੀ ਮਾਇਆ ਵਰਤਦੀ ਹੈ।'

ਪਰ ਹੁਣ ਸਭ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਸੰਗਤਾਂ ਪੱਕ ਮੰਨ ਲਿਆ, ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਅੰਦਰ ਦਇਆ ਰਾਮ ਨੂੰ ਝਟਕਾ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਏਨੇ ਨੂੰ ਗੁਰਦੇਵ ਫਿਰ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਆ ਗਏ। ਚਿਹਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸੂਹਾ ਸੀ। ਹੱਥ ਵਿਚਲੀ ਤਲਵਾਰ ਵਿਚੋਂ ਗਰਮ ਗਰਮ ਲਹੂ ਦੀਆਂ ਬੂਨ੍ਹਾਂ ਟਪਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।

'ਠਹਿਰੋ!' ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਉਠ ਰਹੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਦਿਆਂ ਕਿਹਾ। 'ਇਕ ਸਿਰ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਤੇਗ ਦੀ ਪਿਆਸ ਬੁਝ ਨਹੀਂ ਗਈ। ਹੋਰ ਇਕ ਯੋਧਾ ਉਠੇ, ਜੋ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸੀਸ ਭੇਟ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇ।'

'ਹੁਣ ਕੌਣ ਉਠੇਗਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਥੋੜੀ ਬਹੁਤੀ ਆਸ ਸੀ, ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਗੁਰਦੇਵ ਸ਼ਹੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਪਰ ਹੁਣ ਤਾਂ ਦਇਆ ਰਾਮ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਸਾਕਾ ਸਾਮੁਣੇ ਹੈ। ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ? ਬਹੁਤ ਅੱਖੀ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਅਜੇਹਾ ਅੱਗੇ ਚਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।' ਸੰਗਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਅਜੇਹੇ ਖਿਆਲ ਅੰਦਰੋਂ ਅੰਦਰ ਹਲਚਲ ਮਚਾ ਰਹੇ ਸਨ।

1. ਗੁਰੂ ਬਿਲਾਸ ਭਾਈ ਸੁੱਖਾ ਸਿੰਘ (੧੮੦੯ਈ ਦੀ ਐਡੀਸ਼ਨ) ਪੰਨਾ ੧੧੬। ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ, ਰੁਤ ਤੀਸਰੀ, ਅੰਸੂ ੧੭। ਤਵਾਰੀਖ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ, ਗਿ. ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ, ਪੰਨਾ ੧੦੮੯। ਮੈਕਾਲਿਫ਼, ਜਿਲਦ ਪੰਜਵੀਂ, ਪੰਨਾ ੯੧। ਇੰਦੂਭੂਸਨ ਬੈਨਰਜੀ, ਜਿਲਦ ਦੂਸਰੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੩। ਗਿ. ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿਸਾਂ ਜੀ, ਗੁਰਮਤ ਲੈਕਚਰ, ਛੇਵੀਂ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਪੰਨਾ ੪੦੩। ਪ੍ਰੋ. ਭਗਤ ਸਿੰਘ, ਰਾਸ਼ਟਰ ਵੀਰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ, ਪਹਿਲੀ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਪੰਨਾ ੧੧੫।

ਵੇਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਹੱਦ ਨਾ ਰਹੀ, ਜਾਂ ਭਾਈ ਧਰਮ ਦਾਸ ਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਸਾਮੁਣੇ ਆ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇਆ। “ਗੁਰਦੇਵ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਸਭ ਕੁਛ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਸਿਰ ਅਰਪਨ ਕਰਨ ਵਿਚ ਇਹ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ, ਖਿਮਾ ਕਰਨਾ। ਇਹ ਜਨਮ ਦਰ ਪਰਵਾਨ ਹੋਵੇ।”

ਗੁਰਦੇਵ ਧਰਮ ਦਾਸ ਨੂੰ ਬਾਂਹੋਂ ਫੜ ਕੇ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ਲੈ ਗਏ। ਉਸਨੂੰ ਦਿਇਆ ਰਾਮ ਦੇ ਕੋਲ ਬਿਠਾ ਦਿਤਾ, ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬੱਕਰਾ ਝਟਕਾ ਦਿਤਾ।

ਤਲਵਾਰ ਤੰਬੂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚੱਲੀ, ਪਰ ਉਹਦੀ ਸੱਟ ਬਾਹਰ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲਾਂ 'ਤੇ ਅਨਭਵ ਕੀਤੀ। ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਤਰਖੱਲੀ ਮੱਚ ਗਈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚੋਂ ਉੱਠ ਨਾਂਸੇ। ਵਧੇਰੇ ਡਰ ਏਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੀ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਹਰ ਆ ਗਏ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖਿਸਕਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ। ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਆਉਂਦਿਆਂ ਤਕ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੰਡਾਲ ਵਿਹਲਾ ਹੋ ਗਿਆ।

‘ਮੇਰੇ ਬੀਰ ਬਹਾਦਰੋ !’ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਤੀਸਰੀ ਵਾਰ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਆ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘ਜ਼ਬਾਨੀ ਸਾਰੇ ਕਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਸਭ ਗੁਰੂ ਦਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਇਹ ਗੁਰੂ ਦੇ ਲੇਖੇ ਲਾ ਦਿਹੋ। ਇਕ ਸਿਰ ਹੋਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਓ, ਕੋਈ ਸਿਦਕੀ ਸਿੱਖ।’

ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਉਤੇ ਸਹਿਮ ਛਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕੁਛ ਨੱਸ ਗਏ ਸਨ, ਕੁਛ ਨੱਸਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਨ, ਕੁਛ ਹੈਰਾਨ ਸਨ, ਕੁਛ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਅੰਤ ਕੁਛ ਪਲਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਪਿਛੋਂ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਚੰਦ ਉਠ ਕੇ ਆਪ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ। ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਅੰਦਰ ਲੈ ਗਏ।

ਹੁਣ ਤਾਂ ਸੰਗਤਾਂ ਵਿਚ ਭਾਜੜ ਪੈ ਗਈ। ਮੰਸਦ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘਬਰਾ ਗਏ। ਉਹਨਾਂ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤਾ। ‘‘ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਤਪ ਪੁੱਠਾ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੋਚ-ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਗੜ ਗਈ ਹੈ, ਦਮਾਗਾ ਫਿਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਚਲੋ, ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੋਲ ਚੱਲ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਏ।’’

ਮੰਸਦ ਰਲ ਕੇ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਪਾਸ ਜਾ ਰੋਏ। ਉਹਨਾਂ ਆਖਰੀ ਰਾਏ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ, ‘‘ਮਾਤਾ ਜੀ ! ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦਾ ਦਮਾਗਾ ਫਿਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਉਹਨਾਂ ਹੁਣ ਤਕ ਕਿੰਨੇ ਸਿੱਖ ਝਟਕਾ ਦਿੱਤੇ ਹੋਣਗੇ। ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਭਲਾ ਚਾਹੁੰਦੇ

ਹੋ, ਤਾਂ ਵੱਡੇ ਪੋਤਰੇ ਨੂੰ ਗੁਰ ਗਾਂਦੀ 'ਤੇ ਬਿਠਾ ਦਿਹੋ' ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰ ਲਵੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅੱਜ ਉਹ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਝਟਕਾ ਦੇਣਗੇ।'

ਸਾਰੀ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣਕੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਕੁਛ ਚਿੰਤਾ ਹੋਈ, ਪਰ ਉਹ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਗੁਰਦੇਵ ਸਮਰੱਥ ਹਨ, ਉਹ ਜੋ ਕਰਨਗੇ, ਠੀਕ ਹੀ ਕਰਨਗੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਕੁਛ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਕ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਭੇਜੇ, ਜੋ ਸਹੀ ਹਾਲਾਤ ਦਾ ਪਤਾ ਕਰਕੇ ਦੱਸਣ। ਉਹਨਾਂ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤਕ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪੂਰੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ।

ਸਾਹਿਬ ਚੰਦ ਦੇ ਬਾਅਦ ਹਿੰਮਤ ਰਾਏ ਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਛੋਂ ਮੁਹਕਮ ਚੰਦ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਗੁਰਦੇਵ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ਲੈ ਗਏ, ਤੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਦੋ ਬੱਕਰੇ ਵੀ ਝਟਕਾ ਦਿਤੇ।

ਏਸ ਘਟਨਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ਇਕ ਗੱਲ ਮੁੱਖ ਰਖਣੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਨਹੀਂ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਦਾਹਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ, ਕਿ ਮੈਂ ਸਿੱਖ ਝਟਕਾ ਕੇ ਜਿੰਦਾ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਵਾਂਗਾ, ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਮੰਨ ਲਿਓ। (ਜਿਵੇਂ ਪੁਰਾਤਨ ਧਾਰਮਕ ਆਗੂ ਕਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਮੈਂ ਅਹਿ ਅਨਹੋਣੀ ਕਰਾਮਾਤ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪੈਗਬਰ ਜਾਂ ਅਵਤਾਰ ਮੰਨੋ।) ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਪਾਸੋਂ ਸੀਸ ਮੰਗੇ ਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਸੀਸ ਅਰਪਣ

1. ਮਾਤਾ ਤੀਰ ਲੋਕ ਇਕ ਜਾਈ ।

ਇਹ ਬਿਧ ਬਤੀਆਂ ਬਰਨ ਸੁਨਾਈ ।

ਤਿਲਕ ਪੇਤਰੇ ਭਾਲ ਸੁ ਦੀਜੈ । (ਭਾਲ = ਮੱਥਾ)

ਇਨ ਕੋ ਇਕ ਜਾ ਪਕਰ ਬਨੀਜੈ । (ਇਨ ਕੋ = ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ)

(ਗੁਰ ਬਿਲਾਸ, ਸੁੱਖਾ ਸਿੰਘ, ਪੰਨਾ ੧੧੭)

ਮਾਤਾ ਪਾਸ ਮਸੰਦਨ ਜਾਇ ।

ਹਾਲ ਸੁਨਾਯੇ ਬਹੁ ਡਰ ਪਾਇ ।

ਤਿਲਕ ਪੇਤ੍ਰੇ ਕੋ ਅਬ ਦੀਜੈ ।

ਇਨ ਕੋ ਇਕ ਠਾਂ ਪਕਰ ਰਖੀਜੈ ।

(ਗਿ. ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ, ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਪੰਨਾ ੨੦੩)

ਗੁਰ ਗਾਂਦੀ ਪਰ ਪੌੜ੍ਹ ਬਨਾਵਹੁ ।

(ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਰੁੱਤ ਤੀਸਰੀ, ਅੰਸੂ ੧੮)

ਕਰ ਦਿਤੇ । ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤੰਬੂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੱਕਰੇ ਝਟਕਾਉਣ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਉਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਿੱਖ ਪੂਰੇ ਸਿਦਕ ਨਾਲ ਸਿਰ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ ਸਨ ।

ਫਿਰ, ਸਵਾਲ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ । ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਸਵਾਲ ਵਿਚ ਅਦਲਾ=ਬਦਲੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਚਾਹਵੇ, ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਤ (ਸਵਾਲ) ਵਾਪਸ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵੇਖਦਾ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ, ਕਿ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸਵਾਲ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਪੂਰੇ ਦਿਲੋਂ ਤਿਆਰ ਹੈ, ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸੀਸ ਭੇਟ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿ ਤੰਬੂ ਅੰਦਰ ਬੱਕਰੇ ਝਟਕਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ । ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਅੰਦਰ ਸਿੱਖ ਝਟਕਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ । ਤੇ ਏਸੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਉਹ ਸੀਸ ਭੇਟਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਅੱਗੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ । ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਵੀ ਏਹਾ ਸਮਝਦੀ ਸੀ । ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਹਰ ਪੱਖ ਤੋਂ ਸੰਪੂਰਣ, ਦਰੁਸਤ ਤੇ ਸੰਕਾ-ਰਹਿਤ ਸੀ ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦਾ ਸਮਾਂ ਤਾਂ ਚਮਕੋਰ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਸੀ । ਜਿਸ ਦਲੇਗੀ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਵਾਸਤੇ ਵਿਦਿਆ ਕੀਤਾ, ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਮਿਸਾਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ।

ਸਮਾਂ ਵਾਹਵਾ ਬੀਤ ਗਿਆ । ਗੁਰਦੇਵ ਤੰਬੂ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਾ ਆਏ । ਸੰਗਤਾਂ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਸਟੇਜ ਵੱਲ ਵੇਖ ਰਹੀਆਂ ਸਨ । 'ਕੀ ਕਾਰਨ ਹੋਵੇ ? ਗੁਰਦੇਵ ਐਨਾ ਚਿਰ ਬਾਹਰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਆਏ ? ਹੁਣ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ? ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਰੱਬ ਜਾਣੇ ।'

ਤੰਬੂ ਦਾ ਪਰਦਾ ਹਿੱਲਿਆ । ਗੁਰਦੇਵ ਫਿਰ ਸਟੇਜ ਉਤੇ ਆ ਖਲੇ । ਦਿਲ ਦਹਿਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਤਲਵਾਰ ਮਿਆਨ ਵਿਚ ਸੀ । ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਉਤੇ ਮਿੱਠੀ ਮਿੱਠੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਸੀ । ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿਚ ਪੂਰੇ ਉਤਰਨ ਵਾਲੇ ਪੰਜੇ ਸਿੱਖ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਖੱਬੇ ਆ ਖਲੇ । ਉਹਨਾਂ ਪੰਜਾਂ ਨੇ ਨਵੇਂ ਪੁਸ਼ਾਕੇ ਤੇ ਹਥਿਆਰ ਸਜਾਏ ਹੋਏ ਸਨ । ਸੰਗਤਾਂ ਵੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈਆਂ । ਮਸੰਦਾਂ ਦੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਮੂੰਹ ਅੱਡੇ ਰਹਿ ਗਏ । ਸੰਗਤਾਂ ਵਿਚ 'ਧੰਨ ਗੁਰੂ, ਧੰਨ ਗੁਰੂ' ਦੀ ਧੁਨੀ ਗੂੰਜਣ ਲੱਗ ਪਈ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਹੱਥ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਸਭ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਾਉਂਦਿਆ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, 'ਖਾਲਸਾ ਜੀਉ ! ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਪੰਥ ਇਸ ਕਠਨ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਉਤਰਿਆ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਕ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਪੂਰੇ ਉਤਰੇ ਸਨ ? ਅੱਜ ਪੰਥ ਵਿਚੋਂ ਪੰਜ ਬਲੀ ਸਫਲ ਹੋਏ ਹਨ । ਇਹ ਮੇਰੇ 'ਪੰਜ

ਪਿਆਰੇ' । ਹਨ । ਇਹ ਸਾਰੀ ਕੌਮ ਦੇ ਆਗੂ ਹਨ । ਇਹ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਹਨ । ਹੁਣ ਇਹ 'ਦਾਸ' 'ਚੰਦ', 'ਰਾਏ' ਜਾਂ 'ਰਾਮ' ਨਹੀਂ ਰਹੇ, ਅੱਜ ਤੋਂ ਇਹ ਸਾਰੇ 'ਸਿੰਘ' ਹਨ । ਦਇਆ ਸਿੰਘ, ਧਰਮ ਸਿੰਘ, ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ, ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ ਮੁਹਕਮ ਸਿੰਘ ।'

'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ !' ਸੰਗਤ ਵਿਚੋਂ ਕਈ ਵਾਜਾਂ ਆਈਆਂ । 'ਅਸੀਂ ਵੀ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਹੀ ਹਾਂ । ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਾਂ । ਦੇਰ ਕਰ ਬੈਠੇ ਹਾਂ । ਅਸੀਂ ਵੀ ਸਿਰ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਾਂ । ਪਰ ਪਛੜ ਗਏ ਹਾਂ । ਸਾਨੂੰ ਚਰਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਿਛੋੜਨਾ ਨਾ ।' ਇਕ ਤਰਲਾ ਸੀ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਵਿਚ ।

'ਘਬਰਾਉ ਨਹੀਂ ।' ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਪੀਰਜ ਦੇਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, 'ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮੇਰੇ ਹੋ, ਸਾਰੇ ਮੇਰੇ ਹੋ, ਮੇਰਾ ਰੂਪ । ਇਹ ਪੰਜੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਰੂਪ ਹਨ । ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਆਗਿਆ ਕੇਵਲ ਪੰਜ ਚੁਣਨ ਦੀ ਸੀ । ਪੰਜਾਂ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਹੈ । ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ । ਸਾਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਹੈ, ਜੇ ਹੋਰ ਸਿਰਾਂ ਦੀ ਵੀ ਮੰਗ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਸੰਗਤ ਹਰ ਹਾਲ ਪੂਰੀ ਕਰਦੀ । ਸੰਗਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ । ਸੰਗਤ ਸਮਰੱਥ ਹੈ । ਹੁਣ ਭਲਕ ਬਾਰੇ ਹੁਕਮ ਸੁਣੋ । ਏਸੇ ਥਾਂ ਤੇ ਭਲਕੇ ਨਵੇਂ ਤੇ ਪੂਰਨ ਪੰਥ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਵੇਗਾ । 'ਚਰਨ ਪਹੁਲ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਖੰਡੇ ਦੀ ਪਹੁਲ' ਦੇ ਕੇ 'ਪੰਥ ਸਾਜਿਆ ਜਾਵੇਗਾ । ਅਗ੍ਰਾਂ ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇਗਾ ।'

ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਪਹਿਲੀ ਵਿਸਾਖ, ਸੰਮਤ ੧੭੫੯ ਬਿ. (ਚੇਤ ਸੁਦੀ ੧੦, ਮੁਤਾਬਕ ੩੦ ਮਾਰਚ, ੧੯੯੯ ਈ.)²⁾ ਨੂੰ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ 'ਕੇਸ ਗੜ੍ਹ' ਸਾਹਿਬ ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਇਆ ।

ਗੁਰਦੇਵ ਸਫੈਦ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨ ਕੇ, ਹਥਿਆਰ ਸਜਾ ਕੇ, ਸਿੰਘਾਸਣ ਉਤੇ ਬੀਰ ਆਸਣ ਆ ਬੇਠੇ । ਪੰਜੇ ਪਿਆਰੇ ਸਣ-ਕੇਸੀਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ (ਤੇੜ ਕਛਹਿਰੇ, ਗਾਤਰੇ, ਕਿਰਪਾਨਾ, ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਲੋਗੇ ਦੇ ਕੱਝੇ, ਕੇਸਾਂ ਵਿਚ ਕੰਘੇ ਤੇ ਦਸਤਾਰੇ ਸਜਾਏ ਹੋਏ), ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਸਾਮ੍ਰਾਣੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਖਲੇ ਹੋ ਗਏ । ਸਤਲੁਜ ਦਾ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਲੋਹੇ ਦੇ ਬਾਟੇ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਸਾਫ਼ ਚੌਕੀ ਉਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਸਾਮ੍ਰਾਣੇ ਧਰ ਦਿਤਾ । ਮਿਥੀ ਹੋਈ ਗੋਂਦ ਅਨੁਸਾਰ ਮਾਤਾ ਜੀਤੇ ਜੀ ਪਤਾਸਿਆਂ ਦੀ ਝੋਲੀ ਭਰੀ ਆ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ, 'ਠੀਕ ਹੈ, ਪਿਤਾ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ 'ਤੇਜ'

1. ਵੇਖੋ ਅੰਤਕਾ ਨੰ. 2, ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ।

2. ਵੇਖੋ ਅੰਤਕਾ : ੩, ਸੰਮਤ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹੀ ਤੇ ਈਸਵੀ ।

ਦੇਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮਿਠਾਸ' ਮਾਂ ਹੀ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਪਤਾਸੇ ਪਾ ਕੇ ਮਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਪੂਰਾ ਕਰੋ।'

ਮਾਤਾ ਜੀਤੇ ਜੀ¹ ਨੇ ਪਾਣੀ ਵਾਲੇ ਬਾਟੇ ਵਿਚ ਪਤਾਸੇ ਪਾ ਦਿਤੇ। ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਧਰਮ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਦੀਖਿਆ' ਵਿਚ ਮਾਤਾ (ਇਸਤਰੀ ਜਾਤੀ) ਨੇ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਪਾਇਆ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਥੋੜੇ ਪਿਛੇ ਹਟ ਕੇ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੈਠ ਗਏ।

ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਖੱਬਾ ਹੱਥ ਸਰਬ-ਲੋਹ ਦੇ ਬਾਟੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਉਤੇ ਤੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਛੋਟਾ ਦੋਧਾਰਾ ਖੰਡਾ ਸੀ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਪਤਾਸਿਆਂ ਮਿਲੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਖੰਡਾ ਫੇਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤਾ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਾਠ। ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਨਿਗੁਹ ਬਾਟੇ ਉਤੇ ਟਿਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਪੰਜਾਂ ਬਾਣੀਆਂ² ਦਾ ਪਾਠ ਕੀਤਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਰਦਾਸਾ ਸੋਧ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ ਛਕਾਉਣ ਲੱਗੇ। ਪੰਜੇ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੀਰ ਆਸਣ ਬੈਠ ਗਏ। ਛਕਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਸੱਜ ਹੱਥ, ਖੱਬੇ ਉਤੇ ਟਿਕਾ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਚੁਲਾ ਭਰ ਕੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਉਤੇ ਪਾ ਦੇਂਦੇ, ਤੇ ਮੂੰਹੋਂ ਕਹਿੰਦੇ, ਬੋਲ 'ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ'। ਛਕਣ ਵਾਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਚੁਲਾ ਅੰਦਰ ਲੰਘਾ ਕੇ ਉਤਰ ਵਿਚ ਕਹਿੰਦਾ, 'ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ। 'ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੰਜ ਪੰਜ ਚੁਲੇ ਹਰ ਇਕ ਨੂੰ ਛਕਾਏ ਗਏ। ਫਿਰ ਪੰਜ ਪੰਜ ਛੱਟੇ ਨੇਤਰਾਂ ਉਤੇ ਮਾਰੇ ਗਏ। ਫਿਰ ਪੰਜ ਪੰਜ ਛੱਟੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿਚ ਪਾਏ ਗਏ। ਹਰ ਛੱਟੇ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ 'ਫਤਹ' ਬੁਲਾਈ ਗਈ। ਵਧਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੇ ਰਲ ਕੇ ਪੀਤਾ।

1. ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਰੁੱਤ ਤੀਸਰੀ, ਅੰਸੂ ੧੯। ਤਵਾਰੀਖ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ, ਗਿ. ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ, ਪੰਨਾ ੧੦੯੨। ਮੈਕਾਲਿਫ਼, ਜਿਲਦ ਪੰਜਵੀਂ, ਪੰਨਾ ੯੫।

2. 'ਜਪੁ' ਸਾਹਿਬ, 'ਜਪੁ' ਸਾਹਿਬ, ਦਸ ਸਵੱਜੇ ('ਸ੍ਰਾਵਗ ਸੁਧ' ਵਾਲੇ) ਬੇਨਤੀ ਚੌਪਈ। (ਹਮਰੀ ਕਰਉ ਹਾਥ ਦੈ ਰਛਾ' ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 'ਦੁਸ਼ਟ ਦੇਖ ਤੇ ਲੇਹੁ ਬਚਾਈ' ਤਕ) ਅਨੰਦ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਪੰਜ ਪਹਿਲੀਆਂ ਤੇ ਇਕ ਅੰਤਲੀ ਪਉੜੀ। 'ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ' ਸ੍ਰੇ. ਗੁ. ਪ੍ਰ. ਕਮੇਟੀ, ਪੰਨਾ ੨੪।

ਫਿਰ ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਤੇ ਪਿਛੇ ਪਿਛੇ ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੇ 'ਮੂਲ ਮੰਤਰ' ਪੜਿਆ :

"ਉਸਤਿਨਾਮ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈ ਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ।"

ਫਿਰ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਪੰਜਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ, "ਅਜ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ 'ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ' ਬਣੇ ਹੋ । ਹੁਣ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਮ ਦਇਆ ਸਿੰਘ, ਧਰਮ ਸਿੰਘ, ਮੁਹਕਮ ਸਿੰਘ, ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਤੇ ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ ਹਨ । ਤੁਸੀਂ 'ਦਾਸ' ਨਹੀਂ ਰਹੇ, ਸਗੋਂ 'ਸਿੰਘ' (ਸ਼ੇਰ) ਬਣ ਗਏ ਹੋ । ਚਾਰ ਰਹਿਤਾਂ (ਕੰਘਾ, ਕੜਾ, ਕਿਰਪਾਨ, ਕਛਹਿਰਾ) ਹਰ ਵੇਲੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀਆਂ । ਚਾਰ ਕੁਰਹਿਤਾਂ ਤੋਂ ਸਦਾ ਬਚਣਾ, ਭਾਵ, ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਕਟਾਉਣੇ, ਕੁੱਠਾ (ਇਸਲਾਮੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹਲਾਲ ਕੀਤਾ ਮਾਸ) ਨਹੀਂ ਖਾਣਾ, ਤਮਾਕੂ ਨਹੀਂ ਵਰਤਣਾ, ਪਰ-ਇਸਤਰੀ ਗਾਮੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ । ਅੱਜ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਭਰਾ ਹੋ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਪੁੱਤਰ ਹੋ । ਇਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਅਗਾਧਨਾ ਕਰਨੀ । ਰੋਜ਼ ਪੰਜਾਂ ਬਾਣੀਆਂ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਨਾ, ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਰੱਖਣਾ, ਦਸਵੰਧ ਦੇਣਾ ਤੇ ਤਨਖਾਹੀਏ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਣਾ..... ।"

ਹੁਣ ਤਕ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਗੁਰੂ ਬਣੇ ਰਹੇ । ਤੇ ਹੁਣ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਸਿੱਖ ਬਣਨ ਦੀ ਵਾਰੀ ਆਂਗਈ । ਆਪ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੜੀ ਨਮਰਤਾ ਨਾਲ ਬੋਲੇ, "ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀਉ ! ਤੁਸਾਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਅਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਦਾਤ ਬਖਸ਼ਣੀ ਹੈ । ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਦਾਤ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ੇ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਅੱਜ 'ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ' । ਤੋਂ 'ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ' ਬਣਾ ਲਵੇ । ਸਿੰਘ ਸਜਾ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲਵੇ ।"

ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ (ਰੁੱਤ ਤੀਸਰੀ, ਅੰਸੂ 20) ਵਿਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ :

ਖਾਲਸਾ ਗੁਰੂ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ ਕਰੋਂ ਮੈਂ ਅਬਜੂਜ਼ ਜੈਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਗਦ ਕੋ ਕੀਨਿਓ ।
ਸੰਕ ਨ ਕਰੀਜੈ, ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਇ ਦੀਜੈ

1. ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦਾ ਜਨਮ ਦਾ ਨਾਮ 'ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ' ਸੀ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣ ਪਿਛੋਂ ਹਜ਼ੂਰ ਦਾ ਨਾਮ 'ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ' ਹੋਇਆ ।

ਅਥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਵੇ ਮੋਹਿ, ਜੈਸੇ ਤੁਮ ਲੀਨਿਓ।
ਕਾਲ ਹੁੰ ਕੋ ਕਾਲ, ਅਸਕੇਤ ਹੈ ਅਕਾਲ ਪ੍ਰਭੂ
ਦੀਰਘ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਯੋਂ ਹੁਕਮ ਹਮੈ ਦੀਨਿਓ।
ਬਾਪਨਿ ਧਰਮ ਕੋ, ਉਥਾਪਨ ਭਰਮ ਕੋ
ਕੁਕਰਮਨ ਕੋ ਖਾਪਨ ਸਿਮਰ ਨਾਮ ਚੀਨਿਓ।

ਧਾਰਮਕ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਅਨੋਖੀ ਘਟਨਾ । ਗੁਰੂ ਚੇਲਿਆਂ ਪਾਸੋਂ ਦੀਖਿਆ
ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

‘ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ !’’ ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਉਤਰ ਵਿਚ
ਕਿਹਾ, ‘‘ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮੁੱਲ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਅਸਾਂ ਸਿਰ ਦੇ ਕੇ
ਲਿਆ ਹੈ। ਫੁਰਮਾਈਏ, ਆਪ ਇਸ ਬਦਲੇ ਕੀ ਦਿਉਗੇ? ’’

‘‘ਪਿਆਰੇ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ !’’ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਸਿੱਖਾਂ
ਨੇ ਜਿਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਦਲੇ ਸਿਰ ਦਿਤਾ ਹੈ, ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਗੁਰੂ ਉਸ ਬਦਲੇ ਸਰਬੰਸ
ਦੇਵੇਗਾ।’’

ਹਜ਼ੂਰ ਦਾ ਇਹ ਪ੍ਰਣ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਦੇ ਸਿਰ ਝੁਕ ਗਏ। ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ
ਮੂੰਹੋਂ ਅਵਸੋਂ ਨਿਕਲ ਗਿਆ : -

‘ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਆਪੇ ਗੁਰ ਚੇਲਾ।’

ਓਸੇ ਵਿਧੀ ਅਨੁਸਾਰ ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜਾ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਛਕਾਇਆ, ਓਸੇ ਤਰਾਂ ਰਹਿਤਾਂ ਕੁਰਹਿਤਾਂ ਸਮਝਾਈਆਂ, ਤੇ ਸਿੱਖੀ ਵਿਚ ਪੱਕਿਆਂ
ਰਹਿਣ ਦਾ ਪ੍ਰਣ ਲਿਆ। ਹਜ਼ੂਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਕੇ ‘ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ’ ਤੋਂ ‘ਗੋਬਿੰਦ
ਸਿੰਘ’ ਤੋਂ ‘ਗੁਰੂ’ ਤੋਂ ‘ਖਾਲਸਾ’ ਬਣ ਗਏ।

ਫਿਰ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ ‘‘ਖਾਲਸਾ ਜੀ !
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਚਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਪੰਥ ਅੱਜ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅੱਜ
ਤੋਂ ‘ਚਰਨ ਪਹੁਲ’ ਦੀ ਥਾਂ ‘ਖੰਡੇ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ’ ਪਰਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਓ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਛਕ ਕੇ ਸਿੰਘ ਸਜੋ, ਤੇ ਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਲਵੋ।’’

ਕੁਛ ਲੋਕ ਅਜੇ ਵੀ ਝਿਜਕ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਿਰਫ਼ ਪੰਜ ਸਿੰਘ (ਰਾਮ ਸਿੰਘ,
ਦੇਵਾ ਸਿੰਘ, ਟਹਿਲ ਸਿੰਘ, ਈਸ਼ਵਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਫਤਹਿ ਸਿੰਘ!) ਅੱਗੇ ਆਏ। ਉਹਨਾਂ

ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਉਣ ਪਿਛੋਂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ 'ਮੁਕਤਿਆਂ' ਦਾ ਖਿਤਾਬ ਦਿਤਾ । ਇਹ ਸਾਡੇ ਪੰਜ ਮੁਕਤੇ ਹਨ । 'ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ' ਫਿਰ 'ਪੰਜ ਮੁਕਤੇ' ।

ਫਿਰ ਇਕ ਸੌ ਪੰਜ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਆ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ, 'ਇਹ ਮੇਰੇ 'ਦੀਦਾਰੀ ਸਿੰਘ' ਹਨ ।' ਫਿਰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਸਿੰਘਣੀਆਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਆ ।

ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ 'ਖਾਲਸਾ ਜੀ ! ਅੱਜ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਪੁਰਾਣੀ ਜਾਤ, ਕੁਲ, ਕਰਮ, ਸਭ ਨਾਸ ਹੋਏ । ਅੱਜ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਖਾਲਸਾ ਹੋ । ਤੁਹਾਡੀ ਕੁਲ ਜਾਤ ਪਾਤ ਸਿੱਖ ਹੈ, ਤੁਹਾਡਾ ਇਸ਼ਟ 'ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ' ਹੈ । ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ।'

ਗੁਰਦੇਵ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਫੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ :-

'ਜਾਗਤ ਜੋਤਿ ਜਪੈ ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ ਏਕ ਬਿਨਾ ਮਨ ਨੇਕ ਨ ਆਨੈ । ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਤੀਤ ਸਜੈ ਬ੍ਰਤ ਗੋਰ ਮੜੀ ਮਟ ਭੂਲ ਨ ਮਾਨੈ । ਤੀਰਥ ਦਾਨ ਦਯਾ ਤਪ ਸੰਜਮ ਏਕ ਬਿਨਾ ਨਹਿ ਏਕ ਪਛਾਨੈ । ਪੂਰਨ ਜੋਤ ਜਗੈ ਘਟ ਮੈ ਤਬ ਖਾਲਸਾ ਤਾਹਿ ਨਖਾਲਸ ਜਾਨੈ ।'

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕ ਨਵਾਂ 'ਪੰਥ' ਸਾਜ਼ ਦਿਤਾ, ਇਕ ਨਵੀਂ ਕੌਮ, ਨਵਾਂ ਭਾਈਚਾਰਾ । ਹਰ ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ 'ਸੰਤ ਸਿਪਾਹੀ' ਬਣਾ ਦਿਤਾ । ਜਾਂ ਇਉਂ ਸਮਝੋ, ਇਕ ਪੂਰਨ ਮਨੁੱਖ ਸਾਜ਼ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਹਰ ਖੱਖ ਤੋਂ ਪੂਰਨ ਸੀ । ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਪੁਰਾਣਾ ਸਮਾਜ ਸਮੂਲਚੋਂ ਬਦਲ ਦਿਤਾ । ਰਹਿਣੀ ਬਦਲੀ, ਲਿਬਾਸ ਬਦਲਿਆ, ਭੁਰਾਕ ਬਦਲੀ, ਨਾਮ ਬਦਲੇ, ਸੁਭਾਉ ਬਦਲਿਆ, ਨਸਾਨਾ ਬਦਲਿਆ । ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਇਕ ਨਵੀਂ ਸੋਧ ਦਿਤੀ । ਸਭ ਇਨਸਾਨ ਬਰਾਬਰ ਹਨ । ਸਭ ਉਸ 'ਏਕ ਜੋਤਿ' ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹਨ । ਜਾਤੀਆਂ ਤੇ ਵਰਣਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡੀ ਹੋਈ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਸਾਮੂਣੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਨਾਹਰਾ ਲਾਇਆ,

'ਮਾਨਸ ਕੀ ਜਾਤ ਸਬੈ ਏਕੈ ਪਹਿਚਾਨਬੋ'

ਵਿਸਾਖੀ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਯੱਗ ਕੀਤਾ ਸੀ । ਲੰਗਰ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਤੇ ਜਥੇਦਾਰ ਨੇ ਆਗਿਆ ਮੰਗੀ, ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ, 'ਅਰਦਾਸ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਪਰਸਾਦ ਛਕਾਓ ।'

ਉਚ ਨੀਚ ਦਾ ਵਿਤਕਰਾ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਟ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਪੰਗਤਾਂ ਲੱਗੀਆਂ, ਤੇ ਲੰਗਰ ਵਰਤਣਾ ਆਰੰਭ ਹੋ ਗਿਆ।

ਪੰਡਤਾਂ ਨੂੰ ਖਬਰ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਰੁੱਸ ਬੈਠੇ। ਉਹ ਲੰਗਰ ਛਕਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਉਹ ਯੱਗ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭੋਜਨ ਪਾਉਣਾ ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਦੋ-ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਬੁਲਾਉਣ ਤੇ ਉਹ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ। ਬਨਾਰਸ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੰਡਤ ਕੇਸੇ ਦਾਸ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਆਗੂ ਸੀ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਬੜੀ ਮਿੱਠੀ ਸੁਰ ਵਿਚ ਪੁਛਿਆ, ‘‘ਪੰਡਤ ਜੀ! ਆਪ ਭੋਜਨ ਪਾਉਣ ਨਹੀਂ ਆਏ?’’

‘‘ਮਹਾਰਾਜ! ਪੁਰਾਤਨ ਮਰਯਾਦਾ ਹੀ ਭੰਗ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਭੋਜਨ ਪਾਉਣ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੇ?’’ ਪੰਡਤ ਕੇਸੇ ਦਾਸ ਨੇ ਕੁਛ ਰੋਸ ਜਾਹਰ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ।

‘‘ਪੰਡਤ ਜੀ! ’’ ਹਜ਼ੂਰ ਫਿਰ ਵੀ ਪਹਿਲੀ ਸੁਰ ਵਿਚ ਹੀ ਬੋਲੇ, ‘‘ਮਰਯਾਦਾ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਬਦਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਨਸਾਨ ਪ੍ਰਗਤੀਸ਼ੀਲ ਹੈ। ਰਸਮੋਂ ਰਿਵਾਜ ਵਿਚ ਅਦਲਾ ਬਦਲੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤਾ ਭਰਮ ਨਾ ਕਰੋ। ਭੋਜਨ ਪਦਾਰਥ ਬੇਅੰਤ ਹੈ। ਆਪ ਗੱਢੇ ਲਾਓ।’’

‘‘ਮਹਾਰਾਜ! ਸੂਦਰਾਂ ਦਾ ਭਿੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਖਾਂ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।’’ ਪੰਡਤ ਨੇ ਜਗਾ ਵਧੇਰੇ ਤਪ ਕੇ ਕਿਹਾ। ‘‘ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਛਕਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੰਡਤਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਾਉਂਦੇ, ਜੋ ਸਾਡਾ ਹੱਕ ਸੀ। ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਜਾਣ ਬੁਝ ਕੇ ਸਾਡਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਆਖਰ ਕੁਝ ਤਾਂ ਉੱਚ ਜਾਤੀ ਦਾ ਲਿਹਾਜ਼ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ? ’’

‘‘ਪੰਡਤ ਜੀ! ’’ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਬੋੜਾ ਜਿਹਾ ਮੁਸਕਰਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਉਹ ਦਿਨ ਚਲੇ ਗਏ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਏਨੇ ਵਿਚ ਹੀ ਧੰਨ ਭਾਗ ਸਮਝੋ। ਉਚ ਨੀਚ ਦਾ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ। ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ਹੈ, ਉਹ ਹੁਣ ਵੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੇਰਾ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਚੇਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ’’

ਹਜ਼ੂਰ ਅਪਣੀ ਥਾਣੀ ਵਿਚ ਫੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ :

‘‘ਜੋ ਕਿਛੁ ਲੇਖ ਲਿਖਯੋ ਬਿਧਨਾ
ਸੋਈ ਪਾਯਤ ਮਿਸ੍ ਜੂ, ਸੋਕ ਨਿਵਾਰੋ।
ਮੇਰੇ ਕਛੂ ਅਪਰਾਧੁ ਨਹੀਂ,
ਗਯੋ ਯਾਦ ਤੇ ਭੂਲ, ਨ ਕੋਪੁ ਚਿਤਾਰੋ।
ਬਾਗੋ ਨਿਹਾਲੀ ਪਠੈ ਦੈਹੇ ਆਜ

ਭਲੇ ਤੁਮ ਕੋ ਨਿਸਚੈ ਜੀਅ ਧਾਰੋ ।
ਛੜ੍ਹੀ ਸਬੈ ਕ੍ਰਿਤ ਬਿੱਪ੍ਰਨ ਕੇ
ਇਨ੍ਹੂ ਪੈ ਕਟਾਛ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੈ ਨਿਹਾਰੋ ।'

‘ਪੰਡਤ ਜੀ ! ਇਹ ਉਹ ਛੱਡ੍ਹੀ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਪੰਡਤ ਦੀ ਰਚਨਾ ਤੇ ਪੰਡਤ ਦੇ
ਵਰ ਸਰਾਪ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਹਨ। ਜ਼ਰਾ ਮਿਹਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਪੂਰਬਕ ਵੇਖੋ ।
ਇਹ ਤਾਂ ਅਕਾਲ ਪੂਰਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਤੇ ਸਰੂਪ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਸਭ ਕੁਛ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਹੈ ।
ਸੱਚੀ ਪੁਛਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਣਾਇਆ ਹੀ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹਾਂ ।’

ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਮੁੱਖਵਾਕ ਬਾਣੀ ਹੈ :

‘ਜੁੱਧ ਜਿਤੇ ਇਨ੍ਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ,
ਇਨ੍ਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁ ਦਾਨ ਕਰੋ ।
ਅਘ ਓਘ ਟਰੇ ਇਨ੍ਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਇਨ੍ਹੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਛੁਨ ਧਾਮ ਭਰੋ ।
ਇਨ੍ਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁ ਵਿੱਦਿਆ ਲਈ,
ਇਨ੍ਹੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਭ ਸੱਤ੍ਰ ਮਰੋ ।
ਇਨ੍ਹੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰੇ ਸਜੇ ਹਮ ਹੈਂ
ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਸੇ ਗਰੀਬ ਕਰੋਰ ਪਰੋ ।’

ਰੱਬ ਵਰਗੀ ਸਚਾਈ ਕਹਿ ਦਿਤੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ, ਕਿ ਮੈਂ ਤਾਂ
ਬਣਾਇਆ ਹੀ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹਾਂ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਕਰੋੜਾਂ ਗਰੀਬ
ਹੁਲਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ। ਏਸ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਕੋਈ ਝੁਠਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਕਿ ਲੀਡਰ,
ਪੀਰ ਪੈਂਗਿਬਰ, ਗੁਰੂ, ਸਭ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਬਣਾਏ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਜਿਸਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ
ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਉਸਦੀ ਹੈਸੀਅਤ ਹੀ ਕੀ ਹੈ ? ਪਰ ਖੁੱਲ੍ਹੁ-ਮ-ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਏਨਾ ਸੱਚ ਕਹਿਣ
ਦੀ ਦਲੇਰੀ ਕੇਵਲ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਹਾਰਾਜ ਵਿਚ ਹੀ ਸੀ।

ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੱਖਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ ਦਿਲੀ ਸ਼ਰਧਾ ਪਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹੋਏ
ਛੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ :

‘ਸੇਵ ਕਰੀ ਇਨ ਬੀ ਮਨ ਭਾਵਤ
ਅੰਰ ਕੀ ਸੇਵ ਸੁਹਾਤ ਨ ਜੀ ਕੋ ।
ਦਾਨ ਦਯੋ ਇਨ ਹੀ ਕੋ ਭਲੋ
ਅਰ ਆਨ ਕੋ ਦਾਨ ਨਾ ਲਾਗਤ ਨੀਕੋ ।

ਆਗੇ ਫਲੇ ਇਨ ਹੀ ਕੋ ਦਯੋ
ਜਗ ਮੈ ਜਸ, ਅੱਤ ਦਯੋ ਸਭ ਫੀਕੋ।
ਮੈ ਗੁਰ ਮੈ ਤਨ ਤੇ ਮਨ ਤੇ
ਸਿਰ ਲੋਂ ਧਨ ਹੈ, ਸਭ ਹੀ ਇਨ ਹੀ ਕੋ।'

ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਅਟੱਲ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣ ਕੇ ਪੰਡਤ ਕੇਸੋਂ ਦਾਸ ਲੇਖਾਂ ਨੂੰ ਝੂਰਦਾ
ਹੋਇਆ ਰੋ ਪਿਆ। ਗੁਰਦੇਵ ਫੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ :

• 'ਚਟਪਾਇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਜਰਯੋ
ਤਿਣੁਣ ਜਯੋਂ ਕੁਧਤ ਹੋਇ।
ਖੋਜ. ਰੋਜ ਕੇ ਹੇਤ ਲਗ
ਦਯੋ ਮਿਸਰ ਜੂ ਰੋਇ।

ਪੰਡਤ ਨੇ ਹਰ ਥਾਂ ਆਪਣਾ 'ਪ੍ਰਥਮ ਅਧਿਕਾ' ਜਮਾਂ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ
ਤੋਂ ਇਹ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ।

'ਅੰਮ੍ਰਿਤ' ਵਿਚ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਨਵਾਂ ਜੀਵਨ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ। ਰੋਜ਼
ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਿੱਖ ਆਉਂਦੇ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਕੇ ਸਿੰਘ ਸਜ ਜਾਂਦੇ। ਕੇਵਲ ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਹੀ
ਨਹੀਂ, ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਵੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣ ਦਾ ਹੱਕ ਸੀ। ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਧਰਮ ਹੈ, ਜਿਸ
ਨੇ ਇਸਤਰੀ ਜਾਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਧਰਮ ਵਿਚ ਬਰਾਬਰ ਦਾ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿਤਾ।
ਸਿੱਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਕੇ 'ਸਿੰਘ' ਤੇ ਇਸਤਰੀ 'ਕੌਰ' ਬਣ ਜਾਂਦੀ। ਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਜੋ
ਸਮਾਨਤਾ ਸਿੱਖੀ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਮਜ਼ਹਬ, ਫਿਰਕੇ ਜਾਂ ਸੋਸਾਇਟੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ।
ਹਰ ਪੁਰਸ਼ ਦੇ ਨਾਮ ਮਗਰ 'ਸਿੰਘ' ਤੇ ਹਰ ਇਸਤਰੀ ਦੇ ਨਾਮ ਮਗਰ 'ਕੌਰ' ਸ਼ਬਦ
ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਰਾਰ ਦੇ ਦਿਤਾ ਗਿਆ।

ਗੁਰਦੇਵ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਰੱਜਵੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕਰਦੇ। ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਰਹਿਤ
ਮਰਯਾਦਾ ਬਾਰੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁਛਦੇ ਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਦੇਂਦੇ।
ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੱਖ ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਉੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖ ਲੈਂਦੇ। ਓਹਾ
ਲਿਖਤਾਂ 'ਰਹਿਤਨਾਮੇ' ਅਖਵਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਛ ਕੁ ਪਰਮਾਣ ਹੇਠਾਂ ਦੇਂਦੇ ਹਾਂ।

ਸਰਬ ਲੋਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ (ਗੁਰਦੇਵ ਖਾਲਸੇ ਬਾਰੇ ਫੁਰਮਾਉਂਦੇ
ਹਨ):

''ਖਾਲਸਾ ਮੇਰੋ ਰੂਪ ਹੈ ਖਾਸ।
ਖਾਲਸੇ ਮਾਹਿ ਹਉਂ ਕਰਉਂ ਨਿਵਾਸ।.....

ਖਾਲਸਾ ਮੇਰੀ ਜਾਤ ਅਰ ਪਤ ।
 ਖਾਲਸਾ ਸੌ ਮੌ ਕਉ ਉਤਪਤ ।
 ਖਾਲਸਾ ਮੇਰੋ ਭਵਨ ਭੰਡਾਰਾ ।
 ਖਾਲਸਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਸਤਕਾਰਾ ।
 ਖਾਲਸਾ ਮੇਰੋ ਸੁਜਨ ਪ੍ਰਵਾਰਾ ।
 ਖਾਲਸਾ ਮੇਰੇ ਕਰਤ ਉਦਾਰਾ ।
 ਖਾਲਸਾ ਮੇਰੋ ਪਿੰਡ ਪ੍ਰਾਨ ।
 ਖਾਲਸਾ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਕੀ ਜਾਨ ।
 ਮਾਨ ਮਰਤ ਮੇਰੀ ਖਾਲਸਾ ਸਹੀ ।
 ਖਾਲਸਾ ਮੇਰੋ ਸੁਆਰਥ ਸਹੀ ।
 ਖਾਲਸਾ ਮੇਰੋ ਕਰੇ ਨਿਰਬਾਹ ।
 ਖਾਲਸਾ ਮੇਰੋ ਦੇਹ ਅਰ ਸਾਹ ।
 ਖਾਲਸਾ ਮੇਰੋ ਧਰਮ ਅਰ ਕਰਮ ।
 ਖਾਲਸਾ ਮੇਰੋ ਭੇਦ ਨਿਜ ਪਰਮ ।
 ਖਾਲਸਾ ਮੇਰੋ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ।
 ਖਾਲਸਾ ਮੇਰੋ ਸਜਨ ਸੂਰਾ ।
 ਉਪਮਾ ਖਾਲਸੇ ਜਾਤ ਨ ਕਹੀ ।
 ਜੇਹਵਾ ਏਕ ਪਾਰ ਨਹਿੰ ਲਹੀ ।
 ਸੇਸ ਰਸਨ, ਸਾਰਿਦ ਸੀ ਬੁਧਾ ।
 ਤਦਿਪ ਨ ਉਪਮਾ ਬਰਨਤ ਸੁਧਾ ।
 ਯਾ ਮਹਿ ਰੰਚ ਨ ਮਿਥਿਆ ਭਾਖੀ ।
 ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਖੀ ।
 ਰੋਮ ਰੋਮ ਜੇ ਰਸਨਾ ਪਾਉ ।
 ਤਦਿਪ ਖਾਲਸੇ ਜਸ ਤਹਿ ਗਾਉ ।
 ਹਉ ਖਾਲਸੇ ਕਾ ਖਾਲਸਾ ਮੇਰੋ ।
 ਓਤ ਪੋਤ ਸਾਗਰ ਬੁੰਦੇਰੋ ।
 ਭਾਈ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਸਿੰਘ ਆਪਣੇ ਰਹਿਤਨਾਮੇ ਵਿਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ।
 “ਹੋਇ ਸਿੱਖ ਸਿਰ ਟੋਪੀ ਧਰੈ ।
 ਸਾਤ ਜਨਮ ਕੁਸ਼ਟੀ ਹੋਇ ਮਰੈ ।

ਜੋ ਸਿੱਖ ਗਲ ਮਹਿ ਤਾਗਾ ਮੇਲੈ ।

ਚੰਪੜ ਬਾਜੀ ਗਾਨਕਾ ਖੇਲੈ ।੧੪।...

ਪਾਗ ਉਤਾਰ ਪ੍ਰਸਦਿ ਜੋ ਖਾਵੈ ।

ਸੋ ਸਿੱਖ ਕੁੰਡੀ ਨਰਕ ਸਿਧਾਵੈ ।੧੫।

ਮੀਣਾ ਅੰਦੇ ਮਸੰਦੀਆ, ਮੋਨਾ, ਕੁੜੀ ਜੋ ਮਾਰ ।

ਹੋਇ ਸਿੱਖ ਵਰਤਨ ਕਰੇ, ਅੰਤ ਹੋਇਗਾ ਖੁਆਰ ।੧੬।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਮੰਤਰ ਬਿਨ ਜਪੈ ਅੰਦੀ ਜਾਪ ।

ਸੋ ਸਾਕਤ, ਸਿੱਖ ਮੂਲ ਨਹਿ, ਬਚਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ ।੧੭।...

ਸੂਹੇ ਅੰਬਰ ਪਹਿਨ ਕਰ, ਜੋ ਨਾਸੇ ਨਸਵਾਰ ।

ਲਗੇ ਤਾੜਨਾ ਸੀਸ ਪਰ, ਸਟੀਏ ਨਰਕ ਮੰਸ਼ਾਰ ।੧੮।

ਬਿਨ 'ਜਪੁ', 'ਜਾਪ' ਜਪੈ ਬਿਨਾਂ, ਜੋ ਜੋਵੈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ।

ਸੋ ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਕਿਰਮ ਹੋਇ, ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਓ ਬਾਦ ।੧੯।...

ਮੜ੍ਹੀ, ਗੋਰ, ਦੇਵਲ² ਜੋ ਮਾਨੈ ।

ਪਰ ਪੰਥਨ³ ਕੇ ਉਚ ਬਖਾਨੈ ।

ਸੋ ਸਾਕਤ, ਗੁਰ ਕਾ ਸਿੱਖ ਨਾਹੀਂ ।

ਫਾਸ ਪਹਿਯੋ ਜੰਮ ਕੰਕਰੀ ਪਾਹੀ ।੨੨।

ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ ਮਾਨੀਐ, ਪਰਗਟ ਗੁਰੂ ਕੀ ਦੇਹ ।

ਜੋਇ ਸਿੱਖ ਮਿਲਯੋ ਚਹੈ, ਖੋਜ ਇਨੈ ਮੈ ਲੇਹ ।੨੪।...

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਏਹ ।

ਪ੍ਰਗਟਿ ਆਪ ਖਾਲਸਾ ਦੇਹ ।

ਮਮ ਰੰਚਕ ਮਿਥਿਆ ਨਹੀਂ ਭਾਖੀ ।

ਗੁਰ ਨਾਨਕ, ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਸਾਖੀ ।੨੬।...

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਬਚਨ ਸਿਉ, ਪ੍ਰਗਟ ਚਲਾਇਓ ਪੰਥ ।

ਸਭ ਸਿੱਖਨ ਕੇ ਬਚਨ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਮਾਨਿਓ ਗੰਥ ।੩੦।

ਰਹਿਣੀ ਰਹੈ ਸੋਈ ਸਿੱਖ ਮੇਰਾ ।

ਓਹ ਸਾਹਿਬ, ਮੈਂ ਉਸਕਾ ਚੇਰਾ ।

1. ਜੰਝੂ ਪਾਵੈ । 2. ਦੇਵੀ ਦਾਗਾ । 3. ਦੂਸਰੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਪਰਮ ।

ਕਰੈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਆਸਾ ।
ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਕਾਟੇ ਫਾਸਾ ।੩੧।.
ਕੱਛ, ਕੇਸ ਕੰਘਾ, ਕਿਰਪਾਨੋ ।
ਕੜਾ ਅੰਝ ਜੋ ਕਰੋ ਬਖਾਨੋ ।
ਏਹ ਕੱਕੇ ਪੰਚ ਤੁਮ ਮਾਨੋ ।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੇ ਤੁਮ ਸਭ ਜਾਨੋ ।੩੨।...

‘ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ ਪ੍ਰਤਿ ਰਹਿਤ ਨਾਮਾ’ ਵਿਚ ਇਉਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:-

ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਮੀਤ ।
ਪਰਭਾਤੇ ਉਠ ਕਰ ਹਿਤ ਚੀਤ ।
‘ਵਾਹਿਗੁਰੂ’ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਸੁ ਜਾਪ ।
ਕਰ ਇਸਨਾਨ ਪੜ੍ਹੇ ‘ਜਪੁ’ ‘ਜਾਪੁ’ ।
ਸੰਧਯਾ ਸਮੇਂ ਸੁਣੋ ‘ਰਹਿਰਾਸ’ ।
ਕੀਰਤਨ ਕਥਾ ਸੁਨੇ ਰਹਿ ਜਾਸ ।
ਇਨ ਪੈ ਨੇਮ ਜੁ ਏਕੁ ਕਰਾਇ ।
ਸੋ ਸਿਖ ਅਮਰ ਪੁਰੀ ਮਹਿ ਜਾਇ ।

ਤੀਨ ਰੂਪ ਹੈ ਮੋਹ ਕੇ, ਸੁਨੋ ਨੰਦ ਚਿਤ ਲਾਇ ।

ਨਿਰਗੁਣ, ਸਰਗੁਣ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ, ਕਹੋ ਤੋਹਿ ਸਮਝਾਇ ।

ਅੱਗੇ ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ ਦਾ ‘ਤਨਖਾਹ’ ਨਾਮਾ ਹੈ । ਉਸਦੇ ਉਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ‘ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ ਕੇ; ਮੁਖ ਵਾਕ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ’ ।

‘ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਸੱਤ ਸੰਗ ਨਾ ਜਾਵੈ ।
ਤਨਖਾਹਦਾਰ ਵਹੁ ਬਡਾ ਕਹਾਵੈ ।
ਸਤਸੰਗ ਜਾਇ ਕਰਚਿਤ ਡੁਲਾਵੈ ।
ਈਹਾ ਉਹਾਂ ਠਉਰ ਨਾ ਪਾਵੈ ।੩।
ਹਰਿ ਜਸ ਸੁਨਤੇ ਬਾਤ ਚਲਾਵੈ ।
ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ, ਵਹੁ ਜੰਮ ਪੁਰ ਜਾਵੈ ।
ਨਿਰਧਨ ਦੇਖ ਨਾ ਕੋਲ ਬਹਾਵੈ ।
ਸੋ ਤਨਖਾਹੀ ਮੂਲ ਕਹਾਵੈ ।੪।...

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਹੇ ਬਿਨਾ ਜੋ ਖਾਵੈ ।
 ਵੇਸਵਾ ਦੁਆਰੇ ਸਿੱਖ ਜੋ ਜਾਵੈ ।
 ਪਰ ਇਸਤਰੀ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਲਗਾਵੈ
 ਕਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ, ਵਹੁ ਸਿਖ ਨ ਭਾਵੈ ।੨੨ ।...
 ਨਗਨ ਹੋਇ ਬਾਹਰ ਫਿਰੈ, ਨਗਨ ਸੀਸ ਜੋ ਖਾਇ ।
 • ਨਗਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੋ ਬਾਂਟਈ, ਤਨਖਾਹੀ ਬਡੇ ਕਹਾਇ ।੨੪ ।...
 ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ, ਨਾਮ ਸਿਉ ਜੋੜੇ ।
 ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ, ਬੰਧਨ ਕੋ ਤੋੜੇ ।
 ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ, ਜੋ ਚੜ੍ਹੈ ਤੁਰੰਗ ।
 ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ, ਜੋ ਕਰੈ ਨਿਤ ਜੰਗ ।੨੬ ।..
 ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ, ਸ਼ਸਤ੍ਰੂ ਕੋ ਧਾਰੇ ।
 ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ, ਦੁਸ਼ਟ ਕਉ ਮਾਰੇ ।੩੦ ।...
 ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ ਖਾਲਸਾ, ਆਕੀ ਰਹੇ ਨ ਕੋਇ ।
 ਖਵਾਰ ਹੋਇ ਸਭ ਮਿਲੇਂਗੇ, ਬਚੇ ਸਰਨ ਜੋ ਹੋਇ ।੩੪ ।''
 ਭਾਈ ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਹਿਤ ਨਾਮੇ ਵਿਚ ਇਉਂ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:
 ਪ੍ਰਥਮ ਰਹਿਤ ਯਹਿ ਜਾਨ, ਖੰਡੇ ਕੀ ਪਾਹੁਲ ਛਕੇ ।
 ਸੋਈ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਅਵਰ ਨ ਪਾਹੁਲ ਜੋ ਲਏ ।...
 ਆਗੇ ਆਵਤ ਸਿੰਘ ਜੁ ਪਾਵੇ ।
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਫਤੇ ਬੁਲਾਵੇ ।
 ਦਸ ਨਖ ਕਰ ਜੋ ਕਾਰ ਕਮਾਵੇ ।
 ਤਾਂ ਕਰ ਜੋ ਧਨ ਘਰ ਮੈ ਆਵੇ ।
 ਜਿਸ ਤੇ ਗੁਰ ਦਸਵੰਧ ਜੋ ਦੇਈ ।
 ਸਿੰਘ ਸੁ ਯਸ ਬਹੁ ਜਗ ਮਹਿ ਲੇਈ ।
 ਪਰ ਬੇਟੀ ਕੋ ਬੇਟੀ ਜਾਨੇ ।
 ਪਰ ਇਸਤਰੀ ਕੋ ਮਾਤ ਬਖਾਨੇ ।
 ਅਪਨੀ ਇਸਤਰੀ ਸੋ ਰਤ ਹੋਈ ।
 ਰਹਿਤਵਾਨ ਗੁਰ ਕਾ ਸਿੰਘ ਸੋਈ ।...

ਕੁੱਠਾ, ਹੁੱਕਾ, ਚਰਸ, ਤਮਾਕੂ ।
 ਗਾਂਜਾ, ਟੋਪੀ, ਤਾੜੀ, ਖਾਕੂ ।
 ਇਨਕੀ ਓਰ ਨ ਕਬਹੂੰ ਦੇਖੋ ।
 ਰਹਿਤਵੰਡ ਸੋ ਸਿੰਘ ਵਿਸੇਖੋ ।
 ਸਸਤ੍ਰਹੀਨ ਇਹ ਕਬਹੂੰ ਨ ਹੋਈ ।
 ਰਹਿਤਵੰਡ ਖਾਲਸਾ ਹੈ ਸੋਈ ।...
 ਗੁਰਮੁਖ ਅੱਖਰ ਜੋ ਹੈਂ ਭਾਈ ।
 ਸਿੰਘ, ਸਿੰਘ ਤੇ ਸੀਖੇ ਜਾਈ ।
 ਅੰਨ ਜੁ ਵਿਦਯਾ ਜਹਿੰ ਤਹਿੰ ਹੋਈ ।
 ਅਵਰਨ ਤੇ ਭੀ ਲੇਵੇ ਸੋਈ ।...
 ਪਰ ਨਾਰੀ, ਜੂਆ ਅਸੱਤ¹, ਚੋਰੀ, ਮਦਿਰਾ² ਜਾਨ ।
 ਪਾਂਚ ਐਬ ਯੇ ਜਗਤ ਮੈਂ, ਤਾਸੇ ਸੁ ਸਿੰਘ ਸੁਜਾਨ ।...
 ਕਾਮ, ਕਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮਦ-ਮਾਨ ।
 ਇਨਕੇ ਵਰਤੇ ਬੁਧੀ ਅਨਮਾਨ³ ।...

ਰਹਿਤਵਾਨ ਗੁਰ ਸਿਖ ਹੈ ਜੋਈ ।
 ਕਰ ਉਪਾਯ ਧਨ ਖਾਟੇ ਸੋਈ ।
 ਤਾਹੀਂ ਕਰ ਘਰ ਕੋ ਨਿਰਬਹੈ ।
 ਪੂਜਾ ਭੂਲ ਘਰ ਕੋ ਨਿਰਬਹੈ ।
 ਰਹਿਣੀ ਰਹੈ ਸੋਈ ਸਿਖ ਮੇਰਾ ।
 ਓਹ ਠਾਕੁਰ, ਮੈਂ ਉਸਕਾ ਚੇਰਾ ।
 ਰਹਿਤ ਬਿਨਾਂ ਨਹਿ ਸਿੱਖ ਕਹਾਵੈ ।
 ਰਹਿਤ ਬਿਨਾਂ ਦਰ ਚੋਟਾਂ ਖਾਵੈ ।
 ਭਾਈ ਚੰਪਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਰਹਿਤ ਨਾਮਾ ਵਾਰਤਕ ਵਿਚ ਹੈ:
 'ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿੱਖ ਸ਼ਰਾਬ ਕਬੀ ਨਾ ਪੀਏ।

1. ਝੂਠ, 2. ਸ਼ਰਾਬ, 3. ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਸ੍ਰੈਮਾਨ, ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬੁਧੀ ਅਨੁਸਾਰ ਹੱਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਰੋ । ਲੋੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਕਰੋ । ਕੋਈ ਗੁਣ ਵੀ ਹੱਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਅਗੁਣ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿੱਖ ਕੰਨਿਆਂ ਨਾ ਮਾਰੇ, ਕੁੜੀਮਾਰ ਨਾਲ ਨਾ ਵਰਤੇ ।
 ਕੰਨਿਆਂ ਕਾ ਪੈਸਾ ਨਾ ਖਾਇ । ਨਾਤਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿੱਖ ਨਾਲ ਕਰੇ ।
 ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿੱਖ ਜੰਝੂ ਟਿੱਕੇ ਕੀ ਕਾਣ ਨਾ ਕਰੇ । (ਧਾਰਨ ਨਾ ਕਰੇ ।)
 ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿੱਖ ਗਰੀਬ ਕੀ ਰਸਨਾ ਕੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਗੋਲਕ ਜਾਣਹਿ ।
 (ਲੋੜਵੰਦ ਨੂੰ ਖੁਆਵੇ ਤੇ ਦੇਵੇ ।)

- ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿੱਖ ਮੜ੍ਹੀ, ਸਤੀ, ਮਸੀਤ, ਮੁੱਲਾਂ, ਕਾੜੀ, ਬਾਹਮਣ ਆਦਿਕ ਨੂੰ
 ਕਦੀ ਨਾ ਮੰਨੇ ਪੂਜੇ ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਭੋਗ ਸਲੋਕਾਂ ਪਰ ਪਾਵੇ ।
 ਸਿੱਖ ਕਲਫ, ਖਿਜ਼ਾਬ ਨਾ ਲਗਾਵੇ, ਜੋ ਲਗਾਵੇ ਸੋ ਤਨਖਾਹੀਆ ।'

ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪਣੇ ਰਹਿਤਨਾਮੇ ਵਿਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ :-

ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿੱਖ ਮੱਟ, ਬੁੱਤ, ਤੀਰਥ, ਦੇਵੀ, ਦੇਵਤਾ, ਬਰਤ, ਪੂਜਾ, ਅਰਚਾ,
 ਮੰਤ੍ਰ, ਜੰਤ੍ਰ ਪੀਰ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਪੁਛਨਾ, ਤਰਪਨ, ਰਾਖਤੀ, ਕਿਤੇ ਵੱਲ ਚਿੱਤ ਦੇਵੇ
 ਨਾਹੀਂ।

ਨਾਕ ਕਾਨ ਨਾ ਛੇਦੇ, ਅਖੰਡ ਰਹੇ ।

ਸਿੰਘ ਕੋ ਬਰਾਬਰ ਕਾ ਭਾਰੀ ਸਮਝੇ ।

ਗੋਡੇ ਵਾਲੀ (ਗੋਡੇ ਢੱਕਣੀ) ਕੱਛ ਨਾ ਪਹਿਰੇ ।

ਬਾਬਾ ਸੁਮੇਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਰਹਿਤਨਾਮੇ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ:-

ਚਾਰ ਬਰਣ ਕੇ ਸਿਖ ਮੈਂ ਸਮਤਾ ਸੁਮਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸ ।

ਸਿੰਘ ਸੁਮੇਰ ਅਕਾਲ ਪ੍ਰਿਯ ਸੋਈ ਖਾਲਸਾ ਖਾਸ ।

ਦੇਖਨ ਮੈਂ ਬਾਕੋਂ ਲਗੇ, ਕਾਂਕੇ ਚਿਤ ਨ ਦੁਖਾਇ ।

ਸਿੰਘ ਸੁਮੇਰ ਅਕਾਲ ਪ੍ਰਯ ਸੋ ਖਾਲਸਾ ਕਹਾਇ ।

ਰਹਿ ਜਸ, ਗੁਰ ਜਸ, ਭਗਤਿ ਜਸ, ਕਰੇ ਸ੍ਰਵਣ ਪੁਨ ਪਾਣ ।

ਜੋ ਸੁਮੇਰ ਹਰਿ ਖਾਲਸਾ ਰੇ ਮਨ ਕਰ ਤਿਹ ਧਿਯਾਨ ।

ਰਹਿਤਨਾਮਿਆਂ ਦੀ ਬੋਲੀ (ਖਾਸਕਰ ਜੋ ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਹਨ) ਕੁਛ ਸਖਤ ਹੈ,
 ਪਰ ਆਸ਼ਾ ਬੜਾ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਰੁਚੀਆਂ ਤੇ ਰਹਿਣੀ
 ਬਹਿਣੀ ਉਤੇ ਬਹੁਤ ਚਾਨਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਅਨੰਦਪੁਰ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ

ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਸਾਜੇ ਨਵੇਂ ਪੰਥ ਦਾ ਬਹੁਤ ਚਰਚਾ ਸੀ । ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੋਂ ਸੰਗਤਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਆਉਂਦੀਆਂ, ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਕੇ ਸਿੰਘ ਸਜ ਜਾਂਦੀਆਂ । ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਵਸੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ । ਕੇਸ ਕਟਾਉਣ ਦਾ ਵੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਰਵਾਜ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਵੱਸਣ ਵਾਲੇ—ਖਾਸ ਕਰ ਵਾਹੀਵਾਨ ਜੱਟ ਲੜਾਕੇ ਸੁਭਾਉ ਦੇ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਵਾਂ ਧਰਮ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆਇਆ । ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਜੱਟਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਧਰਮ ਜਚਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਸੋ, ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸਿੱਖੀ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਤਨੋਂ ਮਨੋ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਿਆ । ਇਹ ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਸਿੱਖੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਹੂ ਵਿਚ ਦੇਖੋਂ ਤਰ ਰਚ ਗਈ, ਕਿ ਅੱਜ 'ਜੱਟ' ਤੇ 'ਸਿੱਖ— ਦੇਵੇ ਸ਼ਬਦ ਵੱਖ ਵੱਖ ਕਰਨੇ ਅੱਖੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ । ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਦੀਆਂ ਕਈ ਕਮਜ਼ੋਗੀਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਜੱਟ, ਸਿੱਖ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ । ਸਿੱਖੀ ਵਿਚ ਬਹੁ-ਗਿਣਤੀ ਵੀ ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਹੀ ਹੈ । ਵੈਸੇ ਹਰ ਜਾਤ-ਬਰਾਦਰੀ ਵਿਚੋਂ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਪਰ ਉਹ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ, ਜੋ ਬਾਕੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਦਲੇਰ ਸੁਭਾਉ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ ।

ਹਾਂ, ਜਾਤ-ਅਭਿਮਾਨੀ ਪੰਡਤ, ਸਿੰਘ ਸਜਣ ਤੋਂ ਬਿਜਕਦੇ ਰਹੇ । ਉਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਨੀਵੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਲ ਕੇ ਇਕ ਬਾਟੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ । ਪੀਹੜੀਆਂ ਦੇ ਬਣੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਛੂਤ ਛਾਤ ਦੇ ਬੰਧਨ ਤੋੜਨ ਦੀ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਸੋ, ਪੰਡਤਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਆ ।

1. The fact remains that the Khalsa was a compound of the Sikh and the Jat, the Guru had united the religious fervour of the Sikh with the warlike temper of the Jat.

ਪਹਾੜੀ ਰਾਜੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਏ

ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਤਕ ਵੀ ਇਸ ਨਵੇਂ ਸਾਜੇ ਪੰਥ ਬਾਰੇ ਖਬਰਾਂ ਪਹੁੰਚੀਆਂ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਥਾਂ ਥਾਂ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਭੇਜੇ, ਤੇ ਹਰ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਕੇ ਸਿੰਘ ਸਜਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਤੇ ਹੋਰ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲਿਖਿਆ। ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਦਾ ਰਾਜਾ ਉਸ ਵੇਲੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਸੀ। ਭੀਮ ਚੰਦ ਗੁਜਰ ਚੁਕਾ ਸੀ। ਕਹਿਲੂਰ ਦੀ ਰਿਆਸਤ ਬਾਬੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵਡੇਰੀ ਸੀ, ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਬਾਈਧਾਰ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਆਗੂ ਕਹਿਲੂਰ ਦਾ ਹੁਕਮਰਾਨ ਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸੋ, ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਕੁਛ ਰਾਜੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਏ। ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਬੜਾ ਆਦਰ ਸਤਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਹਜ਼ੂਰ ਹਰ ਸਿੱਖ ਦਾ ਕਰਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਰਾਜੇ ਕਈ ਦਿਨ ਅਨੰਦਪੁਰ ਰਹੇ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਸ੍ਰਵ ਵਿਚਾਰ ਵੀ ਸੁਣੇ। ਪਰ ਅਫਸੋਸ, ਰਾਜੇ ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੇ ਛੂਤ ਛਾਤ ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਾ ਹੋ ਸਕੇ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿੰਘ ਸਜਣ ਵਾਸਤੇ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਰਿਆ। ਪਰ ਅਧੀ-ਦਿਲੋਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਰਾਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਨਾ ਹੋਏ। ਰਾਜੇ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਸ਼ਰਤਾਂ ਉਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਸਨ। ਇਕ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਿੱਖਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਇਆ ਜਾਏ, ਤਾਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਉੱਚੀ ਜਾਤ ਦਾ ਘੁੰਮਡ ਵਿਰ ਵੀ ਬਣਿਆ ਰਹੇ। ਤੇ ਦੂਜਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿੰਘ ਸਜ ਕੇ ਵੀ ਦੇਵੀ ਦੇਉਤਿਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਮੁਢਲੇ ਅਸੂਲਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਸਨ। ਸੋ, ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਾ ਮੰਨੀਆ। ਰਾਜੇ ਕੁਛ ਉਦਾਸ ਤੇ ਕੁਛ ਕੁਛ ਦਿਲੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋ ਕੇ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ।

ਬਜਰੂੜ ਦੇ ਰੰਘੜਾਂ ਨੂੰ ਸਜਾ

ਇਹਨਾਂ ਹੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਹੋ ਗਈ। ਸਤਲੁਜ ਤੋਂ ਪਾਰ ਬਜਰੂੜ ਵਿਚ ਰੰਘੜਾਂ ਤੇ ਗੁੱਜਰਾਂ ਦਾ ਬੜਾ ਜ਼ੋਰ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਲੁੱਟ ਲਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਮਹਾਰਾਜ਼ ਪਾਸ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਈ ਵਾਰ ਸ਼ਕਾਇਤ ਆ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰਦੇਵ ਉਸ ਪਾਸੇ ਸ਼ਕਾਰ ਚੜ੍ਹੇ। ਰੰਘੜ ਤੇ ਗੁੱਜਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਵੀ ਲੁੱਟਣ ਵਾਸਤੇ ਆ ਪਏ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਧਾਵੇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਦਿਤਾ। ਨਵੇਂ ਜੋਸ਼ ਵਿਚ ਭਰਪੂਰ ਸਿੰਘਾਂ ਅੱਗੇ ਰੰਘੜਾਂ ਗੁੱਜਰਾਂ ਕੀ

ਠਹਿਰਨਾ ਸੀ । ਆਏ ਦਿਨ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੁੱਟੇ, ਤੇ ਰੰਘੜਾਂ ਗੁੱਜਰਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸਜ਼ਾ ਦਿਤੀ, ਜੇ ਉਹ ਦੇਰ ਤਕ ਯਾਦ ਰਖਣ।

ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਘਬਰਾਹਟ

ਆਏ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਵਧ ਰਹੀ ਤਾਕਤ ਵੇਖ ਕੇ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜੇ ਘਬਰਾ ਗਏ । ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਨਾਂ ਇਕ ਆਦਮੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਰਹਿਣ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜਿਆ, ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖੁਫੀਆ ਰੀਪੋਰਟਾਂ ਭੇਜਦਾ ਰਹੇ । ਉਹਨੇ ਹਰ ਗੱਲ ਨੂੰ ਵਧਾ ਚੜਾ ਕੇ ਦੱਸਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤਾ । ਉਸਦੀ ਏਸ ਬੇਸਮਿਸ਼ੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਭੈਅ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧ ਗਿਆ ।

ਬਲੀਆ ਚੰਦ ਤੇ ਆਲਮ ਚੰਦ ਦੀ ਲੜਾਈ

ਬਲੀਆ ਚੰਦ ਤੇ ਆਲਮ ਚੰਦ ਦੇ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਪੂਤ ਸਨ । ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰਦੇਵ ਸ਼ਕਾਰ ਖੇਡਦੇ ਖੇਡਦੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਪੈ ਗਏ । ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਲ, ਮਸਾਂ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਸਿੰਘ ਸਨ । ਬਲੀਆ ਚੰਦ ਤੇ ਆਲਮ ਚੰਦ ਨਾਲ, ਸਿੰਘਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਈ ਗੁਣਾ ਵਧੇਰੇ ਆਦਮੀ ਸਨ । ਰਾਜਪੂਤਾਂ ਸੋਚਿਆ, ਹੁਣ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਫੜ ਲੈਣ ਦਾ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਮੌਕਿਆ ਹੱਥ ਲੱਗਾ ਹੈ । ਉਹਨਾਂ ਬਹੁ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਮਾਣ ਉਤੇ ਅਚਨਚੇਤ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿਤਾ । ਯੁੱਧ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖਕੇ, ਏਨੀ ਘੱਟ ਗਿਣਤੀ ਦਾ ਭੱਜ ਜਾਣ ਵਿਚ ਹੀ ਭਲਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਪਰ ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਨਵੇਂ ਜੋਸ਼ ਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿਤੀ । ਦਰਖਤਾਂ ਦਾ ਆਸਰਾ ਲੈ ਕੇ ਸਿੰਘ ਡਟ ਗਏ । ਉਹ ਨਸ਼ਾਨੇ 'ਤੇ ਕੱਸ ਕੱਸ ਤੀਰ ਮਾਰਦੇ, ਜੋ ਇਕ ਵੀ ਖਾਲੀ ਨਾ ਜਾਂਦਾ । ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਕਮਾਨ 'ਚੋਂ ਚੱਲੇ ਹੋਏ ਤੀਰ ਤਾਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿਚਦੀ ਸੁੱਕੇ ਹੀ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੇ । ਪਹਾੜੀਆਂ ਨੇ ਅਪਣੇ ਆਦਮੀ ਡਿਗਦੇ ਵੇਖਕੇ ਇਕ ਕਹਿਰੀ ਹੱਲਾ ਬੋਲਿਆ । ਤੀਰ ਕਮਾਨਾਂ ਛੱਡ ਕੇ ਯੋਧੇ ਤਲਵਾਰੀਂ ਉੱਤਰ ਆਏ । ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸਿੰਘ ਲੜਾਈ ਨੂੰ ਛੇਤੀ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ । 'ਲੜਾਈ ਦੇ ਢਾਈ ਫੱਟ' ਵਾਲੇ ਸਿਧਾਂਤ ਉਤੇ ਅਮਲ ਕਰਦਿਆਂ, ਗੁਰੂ ਕੇ ਯੋਧੇ ਭਾਈ ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਲਮ ਚੰਦ ਉਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿਤਾ । ਬਲੀਆ ਚੰਦ ਨਾਲ ਭਾਈ ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਟਕਰਾ ਗਿਆ । ਇਕੇ ਨਾਮ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਯੋਧੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਆਮ੍ਰਾਂ ਸਾਮ੍ਰਾਂ ਹੋ ਖਲੇ । ਪਹਿਲਾ ਵਾਰ ਆਲਮ

ਚੰਦ ਨੇ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਢਾਲ ਉਤੇ ਰੋਕ ਲਿਆ। ਮੋੜਵਾਂ ਵਾਰ ਭਾਈ ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਆਲਮ ਚੰਦ ਬਚ ਨਾ ਸਕਿਆ। ਰਾਜਪੂਤ ਸਰਦਾਰ ਦੀ ਸੱਜੀ ਬਾਂਹ ਕੱਟੀ ਗਈ, ਤੇ ਉਹ ਪਿੜ ਛੱਡ ਕੇ ਨੱਸ ਗਿਆ। ਤੇ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਭਾਈ ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਬਲੀਆ ਚੰਦ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ। ਪਿਛੋਂ ਨਖਸਮੀ ਛੌਜ ਨੇ ਪਿੜ ਵਿਚ ਕਿੱਥੇ ਠਹਿਰਾਨਾ ਸੀ। ਪਹਾੜੀਏ ਮੈਦਾਨ ਛੱਡ ਕੇ ਨੱਸ ਗਏ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਛਤਹਿ ਦੇ ਜੈਕਾਰੇ ਛੱਡਦੇ ਵਾਪਸ ਅੰਨਦਪੁਰ ਆ ਗਏ। ਇਹ ਘਟਨਾ ੧੭੫੭ ਬਿ. ਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਝਪਟ ਨੂੰ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਦਾ ਮੁੱਢ ਸਮਝਦਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਮਦਦ ਮੰਗੀ

ਇਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਬਾਕੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਅਸਰ ਹੋਇਆ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੱਕ ਹੋ ਗਿਆ, ਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲੇ ਕਦੇ ਵੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਸੋ ਉਹਨਾਂ ਮੁਗਲ ਸਰਕਾਰ ਪਾਸੋਂ ਮਦਦ ਲੈਣ ਦੀ ਠਾਣੀ। ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨੁਮਾਈਂਦੇ ਦਿੱਲੀ ਭੇਜੇ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਦੱਖਣ ਵਿਚ ਉਲਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਸੂਬੇਦਾਰ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਈ। ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਦੋ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿਤਾ ਸੀ। ਇਕ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਚਾਰ ਵਰਣ ਮਿਲਾ ਕੇ ਇਕ ਨਵਾਂ ਪੰਥ ਸਾਜ਼ ਲਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਹਿੰਦੂ-ਮੁਸਨਿਮਾਨ ਦੋਹਾਂ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹੈ, ਤੇ ਦੂਜਾ, 'ਗੁਰੂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਮੁਗਲ ਰਾਜ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਉਹ ਆਪਣੀ ਛੌਜੀ ਤਾਕਤ ਵਧਾ ਰਿਹਾ ਹੈ' ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਸੂਬੇਦਾਰ ਨੇ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਰੀਪੋਰਟ ਲਾ ਕੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵੱਲ ਭੇਜ ਦਿਤੀ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵੱਲੋਂ ਛੇਤੀ ਹੀ ਹੁਕਮ ਆ ਗਿਆ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਵਰ੍ਯ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਪੈਂਦੇ ਖਾਂ ਤੇ ਦੀਨ ਬੇਗ ਦਾ ਜੰਗ

ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਹੁਕਮ ਉਤੇ ਅਮਲ ਕਰਦਿਆਂ ਦੇ ਜਰਨੈਲ-ਪੈਂਦੇ ਖਾਂ¹ ਤੇ ਦੀਨ ਬੇਗ—ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਮੁਗਲ ਛੌਜ ਦੇ ਕੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜੇ। ਸੂਬੇਦਾਰ ਸਰਹਿੰਦ ਨੂੰ ਵੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦਾ

1. ਉਹ ਪੈਂਦੇ ਖਾਂ ਹੋਰ ਸੀ, ਜੋ ਛੇਵੇਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ। ਸਰਕਾਰੀ ਫੌਜ ਦਾ ਸਾਰਾ ਖਰਚ ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਭਰਨਾ ਮੰਨ ਲਿਆ। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ, ਜਾਂ ਹਿੰਦੂ ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਵਰ੍ਹਧ ਮੁਸਲਿਮ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਮਦਦ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਿਤੀ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਹਾੜੀ ਹਿੰਦੂ ਰਾਜੇ ਆਪੋ ਆਪਣੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਲੈ ਕੇ ਮੁਸਲਿਮ ਜਰਨੈਲਾਂ ਨਾਲ ਰੋਪੜ ਕੋਲ ਆ ਮਿਲੇ। ਦਿੱਲੀ, ਸਰਹਿੰਦ ਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਮਿਲੀ ਜੁਲੀ ਫੌਜ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਤੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਕਰੀਬ ਹੋ ਗਈ। ਟਾਕਰੇ 'ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਫੌਜ ਮਸਾਂ ਸੱਤ-ਅੱਠ ਹਜ਼ਾਰ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਦਲੇ ਮਰਨ ਵਿਚ ਮਾਣ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਅਨੰਦਪੁਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਮੌਰਚੇ ਮੱਲ ਕੇ ਸਿੱਖ ਲੱਗੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ।

ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਲ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਕਮਾਨ ਪੈਂਦੇ ਖਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਫੌਜ ਨੂੰ ਪੰਜਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿਚ ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪੰਜੇ ਪਿਆਰੇ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਵੱਡੇ ਜਰਨੈਲ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਾਤਹਿਤ ਅੱਗੇ ਉਦੇ ਸਿੰਘ, ਆਲਮ ਸਿੰਘ, ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਜਰਨੈਲ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਜਥੇ ਲਈ ਖਲੇ ਸਨ। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਲੜਾਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪਣੇ ਜਥੇ ਦਾ ਕਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਲੜੇ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੀ ਉਮਰ ਚੌਂਦਾ ਸਾਲ ਸੀ।

ਬਹੁ-ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਮਾਣ ਉਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੇ ਬੜਾ ਕਹਿਰੀ ਧਾਵਾ ਬੋਲਿਆ। ਮੁਗਲ ਫੌਜ ਦਾ ਖਿਆਲ ਸੀ, ਕਿ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਪਹਾੜੀਆਂ ਉਤੇ ਐਵੇਂ ਫੇਕਾ ਧਮਾਂ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਕਾਇਦਾ ਸ਼ਾਹੀ ਫੌਜ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਣਗੇ। ਪਰ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੀ ਸ਼ਾਹੀ ਜਰਨੈਲਾਂ ਦਾ ਇਹ ਭੁਲੇਖਾ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਹਰ ਮੌਰਚੇ ਉਤੇ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਵਧ ਰਹੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਫੌਜ ਦਾ ਮੂੰਹ ਭੁਆ ਦਿਤਾ। ਮੁਗਲ ਫੌਜ ਦਾ ਬੁਰਾ ਹਾਲ ਹੁੰਦਾ ਵੇਖ ਕੇ ਪਹਾੜੀਏ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਿਸਕ ਚੱਲੇ। ਜੰਗ ਦਾ ਪਾਸਾ ਪਲਟਣ ਵਾਸਤੇ ਪੈਂਦੇ ਖਾਂ ਆਪ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ। ਉਹਦਾ ਰਾਹ ਰੋਕਣ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਅਪਣਾ ਘੋੜਾ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ। ਦੋਵੇਂ ਆਮ੍ਰੇ ਸਾਮੁਣੇ ਆ ਡਟੇ। ਪੈਂਦੇ ਖਾਂ ਮੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਤੀਰਿੰਦਾਜ਼ ਸੀ। ਪਹਿਲਾ ਵਾਰ ਉਹਨੇ ਕੀਤਾ। ਉਹਦਾ ਤੀਰ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਕੰਨ ਕੋਲ ਦੀ ਸੂਕਦਾ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਲਲਕਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਪੈਂਦੇ ਖਾਨ ! ਇਕ ਵਾਰ ਹੋਰ ਕਰ ਲੈ। ਮਤਾਂ ਕੋਈ ਅਰਮਾਨ ਰਹਿ ਜਾਏ।'

ਕਹਿਰ ਭਰੇ ਪੈਂਦੇ ਖਾਂ ਨੇ ਦੂਸਰਾ ਤੀਰ ਚਲਾਇਆ। ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਗੀਰ ਨੂੰ ਉਹ ਵੀ ਨਾ ਛੁਹ ਸਕਿਆ। ਪੈਂਦੇ ਖਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਛੋਲ ਗਿਆ। ਤੀਸਰਾ

ਵਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ਉਹਨੇ ਨੱਸਣ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਵਾਗ ਪਿਛਾਂਹ ਨੂੰ ਮੋੜੀ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਗਰਜ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਪੈਂਦੇ ਖਾਨ ! ਇਹ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ। ਦੋ ਵਾਰ ਤੂੰ ਕੀਤੇ ਨੇ, ਤਾਂ ਇਕ ਸਾਡਾ ਵੀ ਲੈਂਦਾ ਜਾਹ।”

ਪੈਂਦੇ ਖਾਨ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸਗੋਰ ਲੋਹੇ ਵਿਚ ਮੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਾਮੁਣਿਉ ਮੂੰਹ ਤੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਕੰਨ ਨੰਗੇ ਸਨ। ਪੈਂਦੇ ਖਾਨ ਪਾਸਾ ਮੋੜ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਕਾਲ ਆ ਪਹੁੰਚਾ। ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਤੀਰ ਪੈਂਦੇ ਖਾਨ ਤੇ ਇਕ ਕੰਨ ਵਿਚ ਵੱਜ ਕੇ ਦੁਸਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਡਿਗਦਾ ਪੈਂਦੇ ਖਾਨ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਗਿਆ। ਦੇਸੇ ਸਮੇਂ ਦਾਨ ਬੇਗ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਫੇਰ ਕੀ ਸੀ? ਪਹਾੜੀ ਰਾਜੇ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਯੋਧੇ ਸਿਰ ਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖ ਕੇ ਨੱਸ ਉਠੇ। ਮੁਗਲ ਫੌਜਾਂ ਨੇ ਵੀ ਸਰਹਿੰਦ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰ ਲਿਆ। ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਰੋਪੜ ਤਕ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ। ਅਖੀਰ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਖਾਲਸਾ ਫੌਜਾਂ ਨੂੰ ਰੁਕ ਜਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਦਿਤਾ ਤੇ ਉਹ ਫਤਹਿ ਦੇ ਨਗਾਰੇ ਖੜਕਾਉਂਦੇ ਵਾਪਸ ਅੰਨਦਪੁਰ ਪਰਤੇ। ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਡੇਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਸਾਮਾਨ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਆਇਆ। ਇਹ ਅੰਨਦਪੁਰ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਲੜਾਈ ਸੀ।

ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਫਿਰ ਚੜ੍ਹਾਈ

ਰਾਜਿਆਂ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹਮਾਇਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਬੜੀ ਕਰਾਰੀ ਹਾਰ ਸੀ। ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦਿਲ ਨਾ ਹਾਰਿਆ। ਹੰਡੂਰ ਦਾ ਰਾਜਾ ਉਸ ਵੇਲੇ ਭੂਪ ਚੰਦ ਸੀ। ਉਹਦੇ ਅੰਦਰ ਬਦਲੇ ਦੀ ਅੱਗ ਭੜਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਰਾਜਾ ਹਰੀ ਚੰਦ ਹੰਡੂਰੀਆ ਭੰਗਾਣੀ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਜਾ ਭੂਪ ਚੰਦ ਉਸਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਵੇਖੋ ਰਾਜਾ ਸਾਹਿਬ ! ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਸਰਕਾਰ ਪਾਸੋਂ ਮਦਦ ਮੰਗਾਣ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਨਹੀਂ। ਗਾਂਢੀਆਂ ਧਾੜਾਂ ਕਦੇ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਸੁਆਰਿਆ। ਅੱਗੇ ਵੇਖ ਹੀ ਲਿਆ ਜੇ ਨਾ ! ਲੜਦੇ ਨੇ ਉਹ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹੋਵੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੱਖਿਆਈ ਏ ਸਾਨੂੰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਿੱਕ ਉਤੇ ਉਹ ਫੋੜੇ ਵਾਂਗ ਬਣੇ ਬੈਠੇ ਨੇ। ਮੁਗਲ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਕੀ। ਗੁਰੂ ਸਾਡਾ ਇਲਾਕਾ ਖੁਹ ਲਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਗੁਰੂ ਕੋਲੋਂ ਖਰਾਜ ਲਈ ਜਾਵੇਗਾ। ਦੇਨੀ ਤਾਕਤ ਦਾ ਮਾਲਕ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬਣ ਨਹੀਂ ਚੱਲਿਆ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਖਤਰਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਸੋ, ਸਾਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹੈ, ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਹੀ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨਾ ਪੈਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਤਾਕਤ ਲਾਈਏ, ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਵਾਸਤੇ ਅੰਨਦਪੁਰ ਤੋਂ ਕਢ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।”

ਸਾਰੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਇਕ ਸਭਾ ਬੁਲਾਈ ਗਈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਰਾਜਾ ਭੂਪ ਚੰਦ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋ ਗਈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜੇ—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਅਜਾਮੇਰ ਚੰਦ ਕਹਿਲੂਰ, ਭੂਪ ਚੰਦ ਹੰਡੂਰ, ਜਸੂ, ਨੂਰਪੁਰ, ਮੰਡੀ, ਕੁੱਲੂ, ਚੰਬਾ, ਗੁਲੇਰ, ਸ੍ਰੀ ਨਗਰ, ਡਚਵਾਲ ਆਦਿ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨਾਮਵਰ ਸਨ—ਸਾਰੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਲੈ ਕੇ ਅੰਨੰਦਪੁਰ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ। ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਵੱਲ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ, ਜਿਸਦਾ ਭਾਵ ਸੀ, ‘ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਹਾਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਗੱਦੀ-ਨਸ਼ੀਨ ਸਮਝ ਕੇ ਅੱਜ ਤਕ ਅਸਾਂ ਲਿਹਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਹਣ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਗੱਲ ’ਤੇ ਹੀ ਛੈਸਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਵਸਦੇ ਹੋ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਪਿਛਲਾ ਹੁਣ ਤਕ ਦਾ ਸਾਰਾ ਖਰਾਜ ਅਦਾ ਕਰੋ, ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਾਸਤੇ ਹਰ ਸਾਲ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਮੰਨੋ, ਤੇ ਜਾਂ ਸਾਡਾ ਇਲਾਕਾ ਖਾਲੀ ਕਰਕੇ ਚਲੋ ਜਾਓ। ਜੇ ਦੋਵੇਂ ਗੱਲਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਲੜਾਈ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਓ।’

ਗੁਰੂ ਦਾ ਉਤਰ

ਇਸ ਧਮਕੀਆਂ ਭਰੀ ਚਿੱਠੀ ਦੇ ਉਤਰ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, ‘ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਰਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ, ਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਰਾਜਾ ਕਹਿਲੂਰ ਕੋਲੋਂ ਮੁੱਖ ਖਰੀਦੀ ਸੀ। ਨੀਯਤ ਹੋਈ ਸਾਰੀ ਰਕਮ ਤਾਰ ਦਿਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੋ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਧਰਤੀ ’ਤੇ ਵਸਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਸੀ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਪਰਜਾ ਹਾਂ। ਨਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖਰਾਜ ਮੰਗਣ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ; ਨਾ ਅਸੀਂ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹਾਂ, ਨਾ ਹੀ ਅਸਾਂ ਆਪਣਾ ਘਰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਤੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਗੱਲ ਰਹੀ ਲੜਾਈ ਦੀ। ਉਸ ਵਾਸਤੇ ਅਸੀਂ ਹਰ ਵੇਲੇ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਸਾਡਾ ਨਸ਼ਾਨਾ ਅਮਨ ਨਾਲ ਵੱਸਣ ਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਨਾ ਅੱਜ ਤਕ ਕਿਸੇ ’ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਨਾ ਅਗੁੰ ਕਰਾਂਗੇ। ਪਰ ਕੋਈ ਸਾਡੇ ਉਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਵੈ-ਰੱਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਟਾਕਰਾ ਕਰਾਂਗੇ। ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਾਰਨ ਇਨਸਾਨੀ ਲਹੂ ਵਹਾਉਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਾ ਬਣਨ। ਉਹ ਅਮਨ ਨਾਲ ਵੱਸਣ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਅਮਨ ਨਾਲ ਵੱਸਣ ਦੇਣ। ਆਸ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਡੀ ਨੇਕ ਸਲਾਹ ਮੰਨ ਕੇ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ।’

ਇਸ ਸਿੱਧੇ ਤੇ ਸਹੀ ਉਤਰ ਨੂੰ ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹੇਠੀ ਸਮਝਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਕੁਛ ਹੋਰ ਮਦਦੀ ਵੀ ਸੱਦ ਲਏ। ਜਗਤੁੱਲਾ ਦੀ ਸਰਦਾਰੀ ਹੇਠ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰੰਘੜ ਤੇ ਗੁੱਜਰ ਵੀ ਰਾਜਿਆਂ ਨਾਲ ਆਪ ਮਿਲੇ। ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ

ਮਦਦ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਹੌਸਲਾ ਹੋ ਗਿਆ । ਉਹਨਾਂ ਅਨੰਦਪੁਰ ਨੂੰ ਚੁਫੇਰਿਓਂ ਘੇਰਾ ਪਾ ਕੇ ਹਮਲਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤਾ ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਮਨ ਦੇ ਹਾਮੀ ਸਨ

ਉਮਰ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਹਿੱਸਾ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਜੰਗਾਂ ਯੁੱਧਾਂ ਵਿਚ ਗੁਜ਼ਾਰਨਾ ਪਿਆ । ਮਗਰ ਸਹੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜ ਅਮਨ ਦੇ ਹਾਮੀ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਾਰਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ । ਹਰ ਵਾਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਰੱਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ । ਜਾਂ ਕਦੇ ਲੋੜ ਪਈ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਮਾੜੇ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਗਏ ਹਨ । ਸੋ; ਅਸੀਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਅਮਨ ਦੇ ਚਾਹਵਾਨ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ, ਲੜਾਈ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ।

ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ

ਰਾਜਿਆਂ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿਤਾ, ਤਾਂ ਅੱਗੋਂ ਸਿੰਘ ਵੀ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਆ ਗਏ । ਏਸੇ ਸਮੇਂ ਮਾਝੇ ਦਾ ਮਸੰਦ ਦੁਨੀ ਚੰਦ (ਭਾਈ ਸਾਲ੍ਹੇ ਦਾ ਪੋਤਗ) ਪੰਜ ਸੌ ਸਿੰਘਾਂ ਦਾ ਜਥਾ ਲੈ ਕੇ ਆ ਗਿਆ । ਨਵੀਂ ਸਹਾਇਤਾ ਆ ਜਾਣ 'ਤੇ ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਹੌਸਲੇ ਹੋਰ ਵਧ ਗਏ । ਲਹੂ-ਡੇਲੂਵੀਂ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ । ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਿਲ੍ਹੇ ਛਤਹਿ ਗੜ੍ਹ ਤੇ ਲੋਹ ਗੜ੍ਹ ਸਨ । ਲੋਹਗੜ੍ਹ ਦੀ ਰਾਖੀ ਸਿੱਖ ਜਰਨੈਲ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਨਾਹਰ ਸਿੰਘ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ । ਦੋਹਾਂ ਤੇ ਮਾਤਹਿਤ ਪੰਜ-ਪੰਜ ਸੌ ਜਵਾਨ ਸਨ । ਛਤਹਿ ਗੜ੍ਹ ਦੀ ਰਾਖੀ ਜਰਨੈਲ ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਸੀ । ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਦੇ ਪੰਜ ਸੌ ਜਵਾਨ ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਦੀ ਛੌਜ ਵਿਚ ਮਿਲਾ ਦਿਤੇ ਗਏ ।

ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਉਮਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ । ਉਹ ਕੱਦ ਦੇ ਲੰਮੇਰੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਪੂਰੇ ਜਵਾਨ ਜਾਪਦੇ ਸਨ । ਉਹ ਇਕ ਸੌ ਜਵਾਨ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਕੇ ਜੰਗ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਗੀ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਿਆਂ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ, 'ਲਾਲ ਜੀਉ ! ਹਰ ਸਿੱਖ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਧਰਮ ਯੁੱਧ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣਾ । ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਓ, ਤੇ ਆਪਣੀ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦਿਹੋ ।'

ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਜਰਨੈਲ ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਦੇ ਮਾਤਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮਿਲਿਆ । ਸਿੱਖ ਜਰਨੈਲਾਂ ਨੇ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਬਹਿ ਕੇ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਵੈਰੀ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਠਾਣੀ ।

ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ, ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਤੇ ਜਗਤੁੱਲਾ ਨੇ ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਦੀ ਛੌਜ ਉਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ । ਅੱਗੋਂ ਉਦੇ ਸਿੰਘ, ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਹਥਿਆਰ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਆ ਗਏ । ਬੜੀ ਲਹੂ ਡੇਲ੍ਹੂਵੀਂ ਲੜਾਈ ਹੋਈ । ਛੋਟੀ ਉਮਰ, ਪਰ ਵੱਡੇ ਹੋਸਲੇ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਬੜੀ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਲੜੇ । ਵੈਰੀ ਵੀ ਵੇਖ ਕੇ ਦੰਗ ਰਹਿ ਗਏ ।

ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਵੱਲੋਂ ਵੇਖ ਕੇ ਜਗਤੁੱਲਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਰੰਘੜਾਂ ਤੇ ਗੁੱਜਰਾਂ ਨੂੰ ਲਲਕਾਰਿਆ । ‘ਵੇਖੋ ਜਵਾਨੇ ! ਗੁਰੂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ‘ਨੂੰਹ’ ਤੇ ‘ਬਜਰੂੜ’ ਉਜਾੜੇ ਸਨ । ਅਹੁ ਸਾਮੁਣੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਲੜ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਅੱਜ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕੋਲੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈ ਲਵੋ ।’ ਰੰਘੜ ਤੇ ਗੁੱਜਰ ਭੁੱਖੇ ਬਾਘਾਂ ਵਾਂਗ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਜਥੇ ਉਤੇ ਟੁੱਟ ਪਏ ।

ਜਗਤੁੱਲਾ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ

ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੀ ਮਦਦ ਵਾਸਤੇ ਜਰਨੈਲ ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਆਗਏ । ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਮਰਨ ਮਾਰਨ ਦੀ ਧਾਰ ਕੇ ਲੋਥਾਂ ਲਤਾਡੇ ਹੋਏ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੇ ਸਨ । ਜਗਤੁੱਲਾ ਕੰਨਾਂ ਤਕ ਖਿੱਚ ਖਿੱਚ ਤੀਰ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ । ਉਹ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਦੀ ਨਿਗ੍ਰਾ ਪੈ ਗਿਆ । ਵੈਰੀ ਮਾਰ ਹੋਠ ਆਇਆ ਵੇਖ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਰੋਹ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ । ਉਹ ਗੁਜ਼ਬ ਦਾ ਨਸ਼ਾਨਚੀ ਸੀ । ਜਗਤੁੱਲੇ ਵੱਲ ਸੇਧ ਕੇ ਉਹਨੇ ਤੋੜਾ ਦਾਗ ਦਿਤਾ । ਗੋਲੀ ਜਗਤੁੱਲੇ ਦੀ ਹਿੱਕ ਵਿਚ ਲੱਗੀ, ਤੇ ਉਹ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਢਹਿ ਕੇ ਸਦਾ ਦੀ ਨੀਦੇ ਸੌਂ ਗਿਆ ।

ਗੁਰੂ ਕੇ ਯੋਧੇ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਜਗਤੁੱਲੇ ਦੀ ਲੋਥ ਉਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ । ਹੁਣ ਜਗਤੁੱਲੇ ਦੀ ਲੋਥ ਵਾਸਤੇ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ । ਕਿਸੇ ਜਰਨੈਲ ਦੀ ਲੋਥ ਦਾ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਕੌਮੀ-ਹੱਤਕ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਰੱਘੜਾਂ ਤੇ ਗੁੱਜਰਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਵਾਸਤੇ ਕਾਂਗੜੇ ਦਾ ਰਾਜਾ ਘੁੰਮੰਡ ਚੰਦ ਆਗਿਆ । ਇਸ ਪਾਸੇ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ, ਮਾਨ ਸਿੰਘ, ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਛਾਤੀਆਂ ਤਾਣ ਖਲੇ । ਰਾਤ ਦਾ ਹਨੂਰਾ ਹੁੰਦਿਆਂ ਤਕ ਸਖ਼ਤ ਲੜਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੀ, ਪਰ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਵੈਰੀ ਨੂੰ ਜਗਤੁੱਲੇ ਦੀ ਲੋਥ ਚੁੱਕਣ ਨਾ ਦਿਤੀ । ਸੰਘਣੇ ਹਨੂਰੇ ਹੋਏ ਲੜਾਈ ਬੰਦ ਹੋਈ । ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਯੋਧੇ ਆਪਣੇ ਮੋਰਚਿਆਂ ਵਿਚ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਆਗਏ । ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਯੋਧਿਆਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਬਖਸ਼ੇ । ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਉਚੇਚੇ ਸਿਰੋਪਾ ਬਖਸ਼ੇ ਗਏ ।

ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਹੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਹ ਵਿਚਾਰਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕਿ ਥਾਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ। ਜਗਤੁੱਲੇ ਦੀ ਮੌਤ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹੌਸਲੇ ਤੋੜ ਦਿਤੇ ਸਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਘਮਸਾਣ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਜਗਤੁੱਲੇ ਦੀ ਲੋਥ ਉਤੇ। ਜਿਸ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਓਥੇ ਟਾਕਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਬਹੁਤ ਪਰਭਾਵ ਪਿਆ ਸੀ। ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਵੇਖੋ ਭਰਾਵੇ! ਅੱਜ ਅਸਾਂ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਉਠਾਇਆ ਹੈ। ਭਲਕੇ ਵੀ ਏਹਾ ਹਾਲ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਪੱਲੇ ਕੁਛ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ, ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਬਹਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰ ਲਈਏ।'

ਕਾਂਗੜੇ ਤੇ ਮੰਡੀ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਵੀ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਦੀ ਹਾਂ ਨਾਲ ਹਾਂ ਮਿਲਾਈ। ਉਹਨਾਂ ਕਿਹਾ, 'ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਗੱਦੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂ ਅੱਗੇ ਨਿਉ ਜਾਣ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਕੋਈ ਹੋਠੀ ਨਹੀਂ। ਸਾਨੂੰ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।'

ਮਗਰ ਰਾਜਾ ਭੂਪ ਚੰਦ ਹੰਡੂਰੀਆ ਤੇ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਜੱਸਵਾਂ ਨਾ ਮੰਨੇ। ਉਹ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਲੜਾਈ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਸਨ। ਉਹ ਸੁਲ੍ਹਾ ਵਾਸਤੇ ਨਾ ਮੰਨੇ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਫਿਰ ਪੂਰੇ ਜੋਰ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਹੋਈ। ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਵੀ ਬੜੀ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਲੜਿਆ। ਏਥੋਂ ਤੱਕ, ਕਿ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਤੀਰਾਂ ਗੋਲੀਆਂ ਨਾਲ ਉਹਦਾ ਘੋੜਾ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ। ਪਰ ਉਹਨੇ ਹੌਸਲਾ ਨਾ ਹਾਰਿਆ। ਉਹ ਮਰਦਾਂ ਵਾਂਗ ਆਪਣੇ ਮੌਰਚੇ 'ਤੇ ਡਟਿਆ ਰਿਹਾ। ਉਹਦੇ ਵੱਲ ਵੇਖ ਕੇ ਸਿੱਖ ਦੂਣੇ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਲੜੇ। ਇਸ ਦਿਨ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਵੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਹੀ ਵਧੇਰੇ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ।

ਰੁੱਤ ਬਰਸਾਤ ਦੀ ਸੀ। ਰੁਕ ਰੁਕ ਕੇ ਬਾਰਸ਼ ਸੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਰਾਜੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ਉਦਾਲੇ ਘੇਰਾ ਪੱਕਾ ਕਰਕੇ ਬਹਿ ਗਏ। ਘੇਰਾ ਲਗਭਗ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਰਿਹਾ।

ਸਿੰਘ ਏਸ ਘੇਰੇ ਤੋਂ ਤੰਗ ਪੈ ਗਏ। ਇਕ ਰਾਤ ਉਹਨਾਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਿਆਂ ਮੌਰਚਿਆਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਕੇ ਵੈਗੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਅਚਨਚੇਤ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਰਾਜੇ ਬਹੁਤ ਘਬਰਾ ਗਏ। ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਤੇ ਮੰਡੀ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਫੇਰ ਸੁਲ੍ਹਾ

ਕਰ ਲੈਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿਤੀ, ਪਰ ਭੂਪ ਚੰਦ ਤੇ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਨਾ ਮੰਨੇ । ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਨੇ ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਂ ਤਾਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸਾਂ, ਕਿ ਭੱਲ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਇੱਕੋ ਜੇਹੀ ਆਵੇ, ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਹਾਰ ਗਏ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਭਲਕੇ ਹੀ ਖੂਨੀ ਹਾਥੀ ਕਿਲ੍ਹੇ ਉਤੇ ਛਡ ਕੇ ਲੜਾਈ ਮੁਕਾ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ ।'

ਇਹ ਖਬਰ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਪਹੁੰਚ ਗਈ । ਕੁਛ ਨਰਮ ਖਿਆਲੀਏ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਚਿੰਤਾ ਪਰਗਟ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, 'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਭਲਕੇ ਰਾਜਾ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਆਪਣਾ ਮਸਤ-ਹਾਥੀ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਬੂਹੇ ਉਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜੇਗਾ ।'

'ਖਾਲਸਾ ਜੀ !' ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਿਆ ਕਿਹਾ, 'ਘਬਰਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ । ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਮਸਤ ਹਾਥੀ ਆਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਏਧਰ ਵੇਖਾਂ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹਾਥੀ ਭਾਈ ਦੂਨੀ ਚੰਦ । ਇਹ ਉਸਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰੇਗਾ ।'

ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਿੱਖ 'ਵਾਹ-ਵਾਹ' ਪੁਕਾਰ ਉਠੇ । ਗੁਰਦੇਵ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਚੇਚੀ ਸੇਵਾ ਬਖਸ਼ਣ, ਤਾਂ ਸਿੱਖ ਉਸਨੂੰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੀ ਅਪਾਰ ਕਿਰਪਾ ਸਮਝਦੇ ਸਨ । ਕਈ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਭਾਈ ਦੂਨੀ ਚੰਦ ਨੂੰ ਵਧਾਈਆਂ ਦਿਤੀਆਂ ।

ਦੂਨੀ ਚੰਦ ਬੇਮੁੱਖ ਹੋ ਕੇ ਨੱਸ ਗਿਆ

ਪਰ ਦੂਨੀ ਚੰਦ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਘਬਰਾ ਗਿਆ । ਉਸਨੂੰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੀ ਅਸੀਰਵਾਦ ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਿਹਾ । ਉਹਨੇ ਸੋਚਿਆ, 'ਭਲਾ ਹਾਥੀ ਤੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਕੀ ਮੁਕਾਬਲਾ । ਅਸਲ ਵਿਚ ਇਹ ਹੁਕਮ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਦਿਤਾ ਹੈ । ਪਿੱਛੇ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਕਈ ਮਸੰਦਾਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦਿਤੀਆਂ ਸਨ । ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਕਰਮਾਂ ਨਾਲ ਬਚ ਗਿਆ ਸਾਂ । ਹੁਣ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਏਸ ਬਹਾਨੇ ਹਾਥੀ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਕੇ ਮਰਵਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ । ਕਿਸਮਤ ਦੀ ਮਾਰ ! ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਆ ਫਸਿਆ । ਚੰਗਾ ਆਇਆ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ । ਤੇ ਇਸ ਸੇਵਾ ਦਾ ਇਹ ਫਲ ਮਿਲਨ ਲੱਗਾ ਏ । ਮੈਂ ਪੰਜ ਸੌ ਆਦਮੀ ਲੈ ਕੇ ਨਾ ਆਉਂਦਾ, ਤਾਂ ਹੁਣ ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਅੰਨਦਪੁਰ ਦੀ ਇੱਟ ਨਾਲ ਇੱਟ ਖੜਕਾ ਦੇਂਦੇ । ਹੁਣ ਵੀ ਮੈਂ ਚਾਹਵਾਂ, ਤਾਂ ਪਾਸਾ ਉਲਟਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵੈਰ ਕਮਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ । ਪਰ ਇਹ ਚਾਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮਹਿੰਗੀ ਪਵੇਗੀ । ਮੈਂ ਹੁਣੇਂ ਹੀ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ ।' ਇਹ ਧਾਰ ਕੇ ਦੂਨੀ ਚੰਦ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਉਲਟ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ।

ਰਾਤ ਚਾਰ ਘੜੀਆਂ ਬੀਤ ਗਈ ਸੀ । ਗੁਰਦੇਵ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜਾ ਬਿਗਾਜੇ । ਪਿਛੋਂ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਤੇ ਹੋਰ ਨਾਮਵਰ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋਲ ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ ਪਹੁੰਚਿਆ । ਹਰ ਇਕ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਉਹ ਇੱਕੇ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਂਦਾ, 'ਜ਼ਰਾ ਸੋਚੋ ਆਪ ! ਅਜੇਹੇ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਚਿਰ ਨਿਭਾ ਸਕਾਂਗੇ । ਨੌਂਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਿਰ ਦੇ ਦਿਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਲੜਾਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਹੇਝੀ । ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਸੰਗਤਾਂ ਦਾ ਦਰਦ ਸੀ । ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਤਾਂ ਗੱਦੀ 'ਤੇ ਬਹਿੰਦਿਆਂ ਹੀ ਪਿਛਲੀ ਰਹੁ-ਗੀਤ ਬਦਲ ਦਿਤੀ ਹੈ । ਨਿੱਤ ਲੜਾਈ, ਨਿੱਤ ਲੜਾਈ । ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਿੱਖ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ । ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਦਸਾਂ ਨੌਹਾਂ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਮਾਈ ਦੇ ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਹੋ ਗਏ ਹਨ । ਅਜੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਲੜਾਈ ਮੁਕਦੀ ਕਦੋਂ ਹੈ । ਇਕ ਪਾਸੇ ਮੁਗਲ ਸਰਕਾਰ ਤੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਹਿੰਦੂ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਵੈਰੀ ਬਣਾ ਦਿਤਾ ਹੈ । ਹਿੰਦੂ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ—ਦੋਵੇਂ—ਸਾਡੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣ ਗਏ ਹਨ । ਅਸਾਂ ਇਹ ਰਾਹ ਨਾ ਬਦਲਿਆ, ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਿੱਖੀ ਖਤਮ ਸਮਝੋ । ਆਓ, ਸਿੱਖੀ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਮੇਰੇ ਮਗਰ ਲੱਗੋ । ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਵਰ ਮੁਤਾਬਕ ਬੀਬੀ ਭਾਨੀ ਦੀ ਬੰਸ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਬਣਨਾ ਹੈ । ਆਪਾਂ ਸਾਰੇ ਰਲ ਕੇ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਚਲੇ ਚੱਲੀਏ, ਤੇ ਧੀਰ ਮੱਲ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਗੁਰੂ ਬਣਾ ਲਈਏ । ਧੀਰ ਮੱਲ ਦੀ ਗੁਰਿਆਈ ਵਿਚ ਸਿੱਖ ਵਧੇਰੇ ਸੁਖੀ ਰਹਿ ਸਕਣਗੇ । ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਵੀ ਮੇਰਾ ਸਾਥ ਦਿਹੋਗੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਛੱਡਕੇ ਚਲਿਆ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਸਮਝ ਲਵੇ, ਮੇਰਾ ਅੱਜ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਾਸਤਾ ਨਹੀਂ ।'

ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸਾਰੇ ਨਾਮਵਾਰ ਸਿੱਖ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਪਰ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਨੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਾ ਮੰਨੀ । ਇਕ ਵਾਰ ਮਨ ਡੋਲ ਜਾਏ, ਤਾਂ ਆਦਮੀ ਕਦੋਂ ਖਲੋਂਦਾ ਹੈ । ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਆਏ ਆਦਮੀਆਂ ਵੱਲ ਹੋਇਆ ।

ਦੁਨੀ ਚੰਦ, ਮਜ਼ੀਠੇ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਭਾਈ ਸਾਲੋਂ ਦਾ ਪੇਤਰਾ ਸੀ । ਭਾਈ ਸਾਲੋਂ ਬੜਾ ਭਜਨੀਕ ਤੇ ਸਰਧਾਲੂ ਸਿੱਖ ਸੀ । ਉਸਦਾ ਸੰਗਤਾਂ ਉਤੇ ਬਹੁਤ ਪਰਭਾਵ ਸੀ । ਉਸਦਾ ਸਦਕਾ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਦੀ ਵੀ ਆਪਣੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਬੜੀ ਮਾਨਤਾ ਸੀ । ਅਸਲ ਵਿਚ ਵਧੇਰੇ ਸਿੱਖ ਮਸੰਦਾਂ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਗੰਢੇ ਹੋਏ ਸਨ । ਮਸੰਦਾਂ ਨੂੰ ਸਜਾਵਾਂ ਮਿਲੀਆਂ । ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਨੂੰ ਓਦੋਂ ਵੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਸਮਝ ਕੇ ਕੁਛ ਨਾ ਕਿਹਾ ਗਿਆ । ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਉਸਦਾ ਅਸਰ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਹੋ ਗਿਆ । ਏਸੇ ਅਸਰ ਦਾ ਸਦਕਾ ਕੁਛ ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਨਾਲ

ਜਾਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਪਏ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿਚ ਅਸਲ 'ਬੇਦਾਵੀਏ' ਏਹਾ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਇਹਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ 'ਬੇਦਾਵਾ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਬੇਮੁਖ' ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਆਪਣੇ ਕੁਛ ਸਾਥੀਆਂ ਸਣੇ (ਗਿਣਤੀ ਦਾ ਠੀਕ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ) ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਕਿਲੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸਿਓਂ ਉਹ ਰੱਸਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਕੰਧ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨ ਲੱਗ ਪਏ। ਕੁਛ ਸਾਥੀ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਉਤਰ ਗਏ। ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਦਾ ਸਰੀਰ ਬਹੁਤ ਭਾਰਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਤਰਨ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਅੱਧ ਵਿਚੋਂ ਰੱਸਾ ਟੁੱਟ ਗਿਆ। ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆ ਡਿੱਗਾ। ਆਪਣੇ ਹੀ ਭਾਰ ਨਾਲ ਉਹਦੀ ਲੱਤ ਟੁੱਟ ਗਈ। ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਮੰਜੇ 'ਤੇ ਪਾ ਲਿਆ, ਤੇ ਰਾਤ ਦੇ ਹਨ੍ਦੇਰੇ ਦੀ ਓਟ ਲੈ ਕੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਗਏ।

ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਦਾ ਅਸਲੀ ਪਿੰਡ ਮਜ਼ੀਠਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਰਹਿੰਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸੀ। ਓਥੇ ਉਹਨੇ ਆਪਣਾ ਮਕਾਨ ਬਣਾ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਬਰਾਂ ਪਹੁੰਚ ਗਈਆਂ, ਕਿ ਇਹ ਲੋਕ ਗੁਰੂ ਵੱਲੋਂ ਬੇਮੁਖ ਹੋ ਕੇ ਨੱਸ ਆਏ ਹਨ। ਲੋਕ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਨੱਕ ਮੂੰਹ ਲੱਗਣਾ ਛਡ ਦਿਤਾ। ਅੱਠੋਂ ਪਹਿਰ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਅੰਦਰ ਲੁਕਕੇ ਪਿਆ ਰਹਿੰਦਾ। ਸੰਗਤਾਂ ਉਹਨੂੰ 'ਗੁਰੂ ਕਾ ਬੇਮੁਖ ਤੇ ਬੇਦਾਵੀਆ' ਕਹਿੰਦੀਆਂ। ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਤਾਹਨੇ ਮਿਹਣੇ ਸੁਣ ਕੇ ਸੋਚਦੇ, ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗ ਕੇ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਦੇ ਨੱਸ ਜਾਣ ਦੀ ਖਬਰ ਸੁਣ ਕੇ ਸਵੇਰੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਛੁਗਮਾਇਆ ਸੀ।

'ਜੋ ਕਹੂੰ ਕਾਲ ਤੇ ਭਾਜ ਕੇ ਬਾਚੀਅਤ
ਤੋ ਕਿਹ ਕੁੰਟ ਕਹੋ ਭਜਿ ਜਈਐ।'

ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਦੀ ਮੌਤ ਤੇ ਉਹਦੇ ਪੋਤਰੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸ਼ਰਣ

ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਮੌਤ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਨੱਸ ਆਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੌਤ ਨੇ ਪਿੱਛਾ ਨਾ ਛੱਡਿਆ। ਇਕ ਰਾਤ ਉਹ ਮੰਜੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਪੈਰ 'ਤੇ ਸੱਪ ਲੜ ਕੇ ਮਰ ਗਿਆ। ਅਗਲੇਰੇ ਦਿਨ ਉਸਦਾ ਸਸਕਾਰ ਕਰ ਦਿਤਾ ਗਿਆ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਿਵੇ ਉਤੇ ਜੋ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਆਲੋਚਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਹੱਦ ਤਕ ਉਹ ਬੜੀ

ਸਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖ ਜਗਤ ਦੀ ਰਾਏ ਸੁਣ ਕੇ ਉਹਦੇ ਪੋਤਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ । ਅੰਤ ਕੁਛ ਸਮਾਂ ਪਾ ਕੇ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪੋਤਰੇ ਅਨੂਪ ਸਿੰਘ ਸਰੂਪ ਸਿੰਘ ਮਾਝੇ ਦੇ ਤੁਰਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ 'ਤੇ ਆ ਛਿੱਗੇ । ਉਹਨਾਂ ਗਲ ਵਿਚ ਪੱਲਾ ਪਾ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, “ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਸਾਡੇ ਦਾਦੇ ਨੇ ਬੜਾ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਉਹਦੀ ਕੀਤੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਅਸੀਂ ਭੁਗਤ ਰਹੇ ਹਾਂ । ਬੇਮੁਖ ਦੀ ਅੰਲਾਦ ਸਮਝ ਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਛੇਕ ਦਿਤਾ ਹੈ । ਆਪ ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ਹੋ । ਭਾਈ ਸਾਲ੍ਹੇ ਦੇ ਨਾਮ ਸਦਕਾ ਸਾਡੇ ਦਾਦੇ ਦੀ ਭੁੱਲ ਬਖਸ਼ ਦਿਹੋ । ਟੁੱਟੀ ਗੱਢੇ ਤੇ ਭੁੱਲਾਂ ਖਿਮਾ ਕਰਕੇ ਚਰਨੀ ਲਾ ਲਵੋ ।”

ਗੁਰਦੇਵ ਮਿਲਾਉਣ ਦੇ ਹਾਮੀ ਸਨ, ਵਿਛੇੜਨ ਦੇ ਨਹੀਂ । ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਸਾਰੀਆਂ ਭੁੱਲਾਂ ਮਾਡ ਕਰਕੇ, ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਦੇ ਪੋਤਰਿਆਂ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਆਏ ਮਾਝੇ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਚਰਨੀ ਲਾ ਲਿਆ ।

ਹਾਥੀ ਨਾਲ ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜੰਗ

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਲੋਹਗੜ੍ਹ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹਾਥੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ । ਹਾਥੀ ਬੜਾ ਮਸਤਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ । ਉਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਰੱਜਵੀ ਸ਼ਰਾਬ ਪਿਆਈ ਗਈ । ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਵਾਰ ਰੋਕਣ ਵਾਸਤੇ ਉਹਦੇ ਮੱਥੇ ਉਤੇ ਲੋਹੇ ਦਾ ਤਵਾ ਬੀੜ ਦਿਤਾ ਗਿਆ । ਉਹਦੇ ਸੁਨ ਨਾਲ ਤਲਵਾਰ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿਤੀ ਗਈ । ਮਹਾਵਤ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਤੇ ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਦੇਣ ਦਾ ਲਾਰਾ ਲਾਇਆ । ਤਜਵੀਜ਼ ਇਹ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਹਾਥੀ ਸਿੱਧਾ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉਤੇ ਟੱਕਰ ਮਾਰ ਕੇ ਬੂਹਾ ਤੋੜ ਦੇਵੇਗਾ । ਪਿਛੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਛੌਜਾਂ ਹਾਥੀ ਦੇ ਮਗਾਰੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ । ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿੱਤ ਦੀ ਲੜਾਈ ਇਕੇ ਵਾਰ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਏਗੀ । ਅੱਗੇ ਹਾਥੀ, ਤੇ ਮਗਾਰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਪਹਾੜੀਏ, ਨਗਾਰੇ ਵਜਾਉਂਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵੱਲ ਵਧ ਤੁਰੇ ।

ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, “ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਤਾਂ ਰਾਤਾਂ ਹੀ ਨੱਸ ਗਿਆ । ਹੁਣ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਹਾਥੀ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕੌਣ ਕਰੇਗਾ ?”

ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਅੱਖਾ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇ, ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਉਤੇ ਨਿੰਮੀ ਨਿੰਮੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਰਿਹਾ ਕਰਦੀ ਸੀ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਿਆਂ ਉੱਤਰ ਦਿਤਾ, “ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਮਸਤ ਹਾਥੀ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਦਾ ਟਾਕਰਾ ਸਾਡਾ ਬਬਰ ਸ਼ੇਰ ‘ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ’ ਕਰੇਗਾ । ਸ਼ੇਰ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹਾਥੀ ਕਿਵੇਂ ਠਹਿਰੇਗਾ ।”

ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਰਾਠੋਰ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਉਠ ਖਲੋਤਾ। ਉਹਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਤਾਂ ਆਪ ਹੋ । ਇਹ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਚੰਗੇ ਭਾਗ ਹਨ, ਜੋ ਆਪ ਮੈਨੂੰ ਵਡਿਆਈ ਬਖਸ਼ਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ । ਖਾਲਸਾ ਤਿਆਰ ਬਰ ਤਿਆਰ ਹੈ ।' ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਚਰਨ ਆ ਛੋਹੇ ।

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਕੰਡ 'ਤੇ ਥਾਪੜਾ ਦਿਤਾ ਤੇ ਹਾਥੀ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਨਾਗਣੀ (ਬਰਛਾ) ਬਖਸ਼ੀ । ਇਹ ਦਾਤ ਤੇ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਪਾ ਕੇ ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਦਸ ਗੁਣਾ ਵਧ ਗਿਆ । ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਿੱਤ ਉਤੇ ਪੂਰਨ ਭਰੋਸਾ ਹੋ ਗਿਆ ।

ਕਿਸੇ ਸਿੱਖ ਨੇ ਫਿਰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, 'ਮਹਾਰਾਜ ! ਪੁਆੜੇ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਰਾਜਾ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਵੀ ਮਗਰੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਅੱਜ ਉਹਦਾ ਹਿਸਾਬ ਵੀ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ।'

ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ, 'ਗਾਂ, ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਭੁਗਤਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਸਾਡਾ ਜਰਨੈਲ ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਜਾਵੇਗਾ ।' ਉਸਨੂੰ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਤਲਵਾਰ ਬਖਸ਼ੀ ।

ਵਧੇ ਆ ਰਹੇ ਵੈਰੀ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਭਾਈ ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ, ਉਦੇ ਸਿੰਘ, ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਯੋਧੇ ਆਪਣੇ ਜਥੇ ਲੈ ਕੇ ਕਿਲ੍ਹੇ 'ਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ । ਹਾਥੀ ਦੇ ਮਗਰ ਮਗਰ ਪਹਾੜੀਏ ਏਸ ਹੌਸਲੇ ਵਿਚ ਆ ਰਹੇ ਸਨ, ਕਿ ਇਸ ਖੂਨੀ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਰਾਹ ਰੋਕਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ । ਪਰ ਟਾਕਰੇ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਸ਼ੇਰ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ । ਹਾਥੀ ਦੇ ਸੱਜੇ ਖੱਬੇ ਆ ਰਹੇ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਤੀਰਾਂ ਤੇ ਗੋਲੀਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ । ਕਈ ਓਥੇ ਹੀ ਢੇਰ ਹੋ ਗਏ । ਏਨੇ ਤਕ ਹਾਥੀ ਨੇੜੇ ਆ ਪੁੱਜਾ । ਗੁਰੂ ਕੇ ਯੋਧੇ ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਹਾਥੀ ਦੇ ਮੱਥੇ ਉਤੇ ਬਰਛੇ ਦਾ ਵਾਰ ਕੀਤਾ । ਲੋਹੇ ਦਾ ਤਵਾ ਚੀਰ ਕੇ ਵਲਦਾਰ ਬਰਛਾ (ਨਾਗਣੀ) ਗਿੱਠ ਭਰ ਹਾਥੀ ਦੇ ਮੱਥੇ ਵਿਚ ਧਸ ਗਿਆ । ਵਾਰ ਬੜਾ ਮਾਰੂ ਸੀ । ਪੀੜ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਹਾਥੀ ਚਾਂਗਰਾਂ ਮਾਰਦਾ ਪਿੱਛੇ ਪਰਤ ਪਿਆ । ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਤੋਂ ਮੁੜਨ ਨਾਲ ਮਹਾਵਤ ਥੱਲੇ ਆ ਪਿਆ । ਹਾਥੀ ਬੇਕਾਬੂ ਹੋ ਗਿਆ । ਭਾਈ ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਭਾਈ ਮੁਹਕਮ ਸਿੰਘ

ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ । ਮੁੜ ਰਹੇ ਹਾਥੀ ਦੀ ਪੂਛਲ ਉਸਨੇ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਵਢ ਦਿਤੀ । ਹਾਥੀ ਸ਼ਗਾਬ ਨਾਲ ਰੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ । ਦੋ ਕਾਰੀ ਫੱਟ ਖਾ ਕੇ ਉਹ ਅਸਲੋਂ ਪਾਗਲ ਹੋ ਉਠਿਆ । ਉਹਨੇ ਪਿਛਾਂਹ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਕਰ ਲਿਆ ਤੇ ਲੱਗਾ ਪਹਾੜੀ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠਾਂ ਦਲਨ । ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਛੋਜ ਦਾ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ । ਕੁਛ ਉਹਦੇ ਸੁਨ ਨਾਲ ਬੱਧੀ ਹੋਈ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਭੇਟਾ ਹੋ ਗਏ ਤੇ ਕੁਛ ਪੈਰਾਂ ਥੱਲੇ ਦਲੇ ਗਏ ।

ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ

ਆਪਣੀ ਛੋਜ ਦਾ ਬੁਰਾ ਹਾਲ ਹੁੰਦਾ ਵੇਖ ਕੇ ਰਾਜਾ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਗੁੱਸੇ ਭਰਿਆ ਲਲਕਾਰੇ ਮਾਰਦਾ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ । ਭਾਈ ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਦਾ ਰਾਹ ਆ ਰੋਕਿਆ । ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਨੇ ਕਹਿਰ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਉਤੇ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਝੜੀ ਲਾ ਦਿਤੀ । ਇਕ ਤੀਰ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਕਾਠੀ ਵਿਚ ਆ ਲੱਗਾ । ਏਨੇ ਚਿਰ ਤਕ ਦੋਵੇਂ ਯੋਧੇ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆ ਗਏ ਸਨ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਬਖਸ਼ੀ ਤਲਵਾਰ ਧੂਹ ਕੇ ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਸ਼ੇਰ ਵਾਂਗ ਝਪਟ ਕੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਉਤੇ ਜਾ ਪਿਆ । ਇਕ ਭਰਪੂਰ ਵਾਰ ਨਾਲ ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਦਾ ਸਿਰ ਲਾਹ ਲਿਆ । ਦਸਾਂ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿਚ ਉਹਨੇ ਨੇੜੇ ਉਤੇ ਟੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਦਾ ਸਿਰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਆ ਧਰਿਆ ।

ਏਸੇ ਸਮੇਂ ਹੰਡੂਰ ਦਾ ਰਾਜਾ, ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ । ਫੇਰ ਕੀ ਸੀ ? ਸਾਰੇ ਮੌਰਚਿਆਂ ਤੋਂ ਪਹਾੜੀਏ ਕੰਡ ਦੇ ਕੇ ਨੱਸ ਉਠੇ । ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਰਹੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਲ ਦਾ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਕੀਤਾ ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਕਾਂਗੜੇ ਦੇ ਰਾਜੇ ਘੁੰਮਡ ਚੰਦ ਨੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ । ਬੜੀ ਸਖਤ ਲੜਾਈ ਹੋਈ । ਅੰਤ ਭਾਈ ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਰਾਜਾ ਘੁੰਮਡ ਚੰਦ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਕੇ ਪਿੜ ਛਡ ਗਿਆ । ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਵੀ ਅਗਲੇ ਮੌਰਚੇ ਖਾਲੀ ਕਰਕੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ ।

ਮੰਡੀ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸਲਾਹ ਦਿਤੀ, ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਸੁਲੂਕ ਕਰ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ । ਪਰ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਰਾਏ ਮੰਨੀ ਨਾ ।

ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਇਕ ਹੋਰ ਖੋਟ ਭਰੀ ਚਾਲ ਚੱਲੀ । ਇਕ ਪਾਸੇ ਉਹਨਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਸੁਲੂਕ ਦੀ ਗੱਲ ਤੋਂਗੀ ਤੇ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਸਰਹਿੰਦ ਦੇ ਸੂਬੇਦਾਰ ਤੋਂ ਮਦਦ ਮੰਗ ਭੇਜੀ ।

ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਕਸਮਾਂ ਭਰੀ ਚਿੱਠੀ

ਪੰਮਾ ਪ੍ਰੇਹਤ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਦੂਤ ਬਣ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਦੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ। ਉਹਨੇ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ। ਰਾਜਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਇਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਬੇਨਤੀ-ਪੱਤਰ ਸੀ। ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਗਉਂ ਤੇ ਗੀਤਾ ਦੀ ਕਸਮ ਖਾ ਕੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ‘‘ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਅਸੀਂ ਭੁੱਲਣਹਾਰ ਹਾਂ, ਭੁੱਲ ਕਰ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਸਾਡੀ ਇੱਜਤ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਹੈ। ਆਪ ਬੜੇ ਵੱਡੇ ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਸਾਡੀ ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਲਵੇ ਤੇ ਅਸੀਂ ਸਦਾ ਵਾਸਤੇ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਆਪ ਦੋ ਚਾਰ ਦਿਨ ਵਾਸਤੇ ਅੰਨਦਪੁਰ ਛਡ ਕੇ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਜਾਓ। ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਸਾਮੁਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿਖਾਉਣ ਜੋਗੇ ਰਹਿ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਘਰੋਂ ਘਰੀ ਪਰਤ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਫੇਰ ਅੰਨਦਪੁਰ ਆ ਜਾਣਾ।’’

ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜਾ ਨੂੰ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕਸਮਾਂ ਉਤੇ ਕੋਈ ਇਤਿਬਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਇਸ ਕਸਮ ਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾ ਵੇਖਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿਤਾ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਕਿਹਾ, “‘ਖਾਲਸਾ ਜੀ! ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਲਾਹ ਮੌਜੂਦੇ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਚੇਤੇ ਰੱਖੋ, ਪਹਾੜੀ ਰਾਜੇ ਇਹਨਾਂ ਕਸਮਾਂ 'ਤੇ ਪੱਕੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੇ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਖਿਆਲ ਅੰਦਰ ਇਹਨਾਂ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਆਸਰੇ ਹੀ ਅਸੀਂ ਅਜਿੱਤ ਹਾਂ। ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਦੋ ਹੱਥ ਕਰਕੇ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਦੋ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਤੁਹਾਡਾ ਕਿਹਾ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਕ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕਸਮਾਂ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਪਰਖ ਲਵੇਗੇ, ਤੇ ਦੂਜੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਭੁਲੇਖਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਵੀ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵੇਖ ਲੈਣਗੇ।’’

ਫੈਸਲਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕੁਛ ਫੌਜ ਅੰਨਦਪੁਰ ਦੀ ਰਾਖੀ ਵਾਸਤੇ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਦਿਤੀ, ਤੇ ਕੁਛ ਚੋਣਵੇਂ ਯੋਧੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਪਿੰਡ ਨਿਰਮੋਹ (ਕੀਰਤਪੁਰ ਦੇ ਨੇੜੇ) ਦੇ ਬਾਹਰ ਇਕ ਉੱਚੇ ਟਿੱਬੇ ਉਤੇ ਜਾ ਬੈਠੇ।

ਨਿਰਮੋਹ ਦੀ ਲੜਾਈ

ਰਾਜੇ ਏਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿਚ ਸਨ। ਓਧਰੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਬੁਲਾਇਆ ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਸੂਬੇਦਾਰ ਸਰਹਿੰਦ ਵੀ ਆ ਪਹੁੰਚਾ। ਦੋਹਾਂ ਦਲਾਂ ਨੇ ਦੋਹਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਧਾਵਾ ਬੋਲ ਦਿਤਾ। ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਇਹ ਭੁਲੇਖਾ ਛੇਤੀ ਹੀ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਕਿ ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲੈਣਗੇ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੜੀ ਕਹਿਰ ਦੀ ਲੜਾਈ

ਹੋਈ। ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਮਾਰ ਮਾਰ ਕੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਭੁਆ ਦਿਤੇ। ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਵੀ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਵੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਸਿੱਖ ਪੂਰੀ ਤਰਾਂ ਸਫਲ ਰਹੇ। ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੇ ਹਰ ਮੌਰਚੇ ਉਤੇ ਮਾਰ ਖਾਈ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਫਿਰ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਪਰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਵਾਲਾ ਜੋਸ਼ ਮੱਠਾ ਪੈ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਤੇ ਤੋਪ ਦਾ ਵਾਰ

ਇਸ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਇਕ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਹੋਈ। ਜਿਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਇਕ ਉੱਚੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਲੜਾਈ ਦਾ ਰੰਗ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਲ ਵਿਚ ਦੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਭਰਾ ਬੜੇ ਮੰਨੇ ਹੋਏ ਤੋਪਚੀ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਨਕਦ ਤੇ ਇਕ ਪਿੰਡ ਇਨਾਮ ਦੇਣਾ ਮੰਨਿਆ, ਜੋ ਉਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਤੋਪ ਦੇ ਗੋਲੇ ਨਾਲ ਉਡਾ ਦੇਣ। ਇਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਤੋਪਚੀ ਨੇ ਸਿਸਤ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਗੋਲਾ ਦਾਗ ਦਿਤਾ। ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਸੀਸ ਉਤੇ ਚੌਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੇਵਕ ਉਸ ਗੋਲੇ ਨਾਲ ਉਡ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕਿ ਵੈਰੀ ਦੂਸਰਾ ਵਾਰ ਕਰਦਾ, ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਧਨਖ ਉਠਾਇਆ ਤੇ ਤੀਰ ਉਸ ਮੁਸਲਮਾਨ ਤੋਪਚੀ ਦੀ ਹਿੱਕ ਵਿਚਦੀ ਪਾਰ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਮਰਿਆ ਵੇਖ ਕੇ ਉਹਦਾ ਦੂਸਰਾ ਭਰਾ ਤੋਪ ਵੱਲੋਂ ਵਧਿਆ। ਦੂਸਰੇ ਤੀਰ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਦੀ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਵੀ ਭਰਾ ਦੇ ਮਗਾਰੇ ਤੋਰ ਦਿਤਾ। ਇਸ ਤਰਾਂ ਵੈਰੀ ਦੀ ਇਹ ਘਾਤਕ ਚਾਲ ਨੇਪਰੇ ਨਾ ਚੜ੍ਹੀ।

ਬਿਸਾਲੀ ਦਾ ਰਾਜਾ

ਏਸੇ ਸਮੇਂ ਬਿਸਾਲੀ ਦਾ ਰਾਜਾ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਉਹਨੇ ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਅਪ ਲੜਾਈ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਹਦਾ ਕਰੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਬੇਲੋੜੀ ਲੜਾਈ ਮੁੱਕ ਜਾਵੇਗੀ, ਤੇ ਕਈ ਜਾਨਾਂ ਮੌਤ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਨਾਲੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਰਹਿ ਆ ਜਾਵੇਗੀ, ਕਿ ਤੁਸਾਂ ਅਨੰਦਪੁਰ ਤੇ ਨਿਰਮੇਹ ਖਾਲੀ ਕਰਾ ਲਿਆ ਹੈ।'

ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਿਸਾਲੀ ਗਾਏ

ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਤੇ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਨੇ ਇਹ ਸਲਾਹ ਮੰਨ ਲਈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਵੀ ਬਿਸਾਲੀ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਕੇ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ। ਲੜਾਈ ਮੁੱਕ ਗਈ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ 'ਨਿਰਮੇਹ' ਦੇ ਮੌਰਚੇ ਛੱਡ ਕੇ ਬਿਸਾਲੀ ਨੂੰ ਤੁਰ

ਪਏ। ਗੁਰਦੇਵ ਸਤਲੁਜ ਪਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਾਂ ਵੈਰੀ ਸਾਰੇ ਵਾਹਦੇ ਭੁਲਾ ਕੇ ਪਿੱਛੋਂ ਆ ਪਿਆ। ਕੁਛ ਘੜੀਆਂ ਬੜੀ ਲਹੂ ਡੋਲੁਵੀਂ ਲੜਾਈ ਹੋਈ। ਏਸ ਘਮਸਾਣ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਮਹਾਨ ਯੋਧਾ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਚੰਗੇ ਸੂਰਮਿਆਂ ਵਾਲੇ ਹੱਥ ਵਿਖਾ ਕੇ ਸਿੱਖ ਸਤਲੁਜੋਂ ਪਾਰ ਹੋ ਗਏ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਬਿਸਾਲੀ ਜਾ ਪੁੱਜੇ। ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਾਨਾ ਦੇ ਕੇ ਵਿਦਿਆ ਕੀਤਾ ਤੇ ਆਪ ਫੇਕੀ ਫਤਹਿ ਦੇ ਵਜੇ ਵਜਾਉਂਦੇ ਘਰੀ ਜਾ ਵੜੇ। ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ੧੯੫੧ ਬਿ. ਵਿਚ ਹੋਈਆਂ।

ਕੁਛ ਹੋਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੇ ਲੜਾਈਆਂ

ਕਲਮੇਟ ਦੀ ਲੜਾਈ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਤਲੁਜ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋ ਗਏ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਫੌਜ ਸੀ। ਕਲਮੇਟ ਦੇ ਗੁੱਜਰਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਨੇ ਏਥੇ ਫੇਰ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਸਿੱਖਾਂ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਮਾਰ ਖਾ ਗਿਆ। ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ਝੜਪ ਨੂੰ ਕਲਮੇਟ ਦੀ ਜਾਂ ਬਿਸਾਲੀ ਦੀ ਲੜਾਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਾਪਸ ਅਨੰਦਪੁਰ

ਗੁਰਦੇਵ ਕੁਛ ਦਿਨ ਬਿਸਾਲੀ ਤੇ ਕੁਛ ਦਿਨ ਭੰਬੋਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਕੋਲ ਰਹਿ ਕੇ ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆ ਗਏ। ਮਹਾਰਾਜਾ ਦਾ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਸੁਣ ਕੇ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਫੇਰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਸਿੱਖ ਫੌਜਾਂ ਦੀ ਵਧਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵੇਖ ਕੇ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਘਬਰਾਇਆ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ, ਪਰ ਪਿਛਲੀ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਉਸਨੂੰ ਚੋਖਾ ਨੁਕਸਾਨ ਉਠਾਉਣਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਸੌ, ਉਹਨੇ ਦੱਖਲ ਦੇਣਾ ਠੀਕ ਨਾ ਸਮਝਿਆ। ਉਹਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਸੁਲ੍ਹਾ ਵਾਸਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਭੇਜੀ। ਹਜ਼ੂਰ ਸੁਲ੍ਹਾ ਦੇ ਸਦਾ ਹੀ ਹਾਮੀ ਸਨ। ਆਪ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ, “ਅਸੀਂ ਹਰ ਇਕ ਨਾਲ ਸੁਲ੍ਹਾ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਰਾਜਿਆਂ ਹੀ ਸੁਲ੍ਹਾ ਤੇਜ਼ੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਵੀ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਰਾਜਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਵਧੀਕੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਸੀਂ ਸੁਲ੍ਹਾ ਉਤੇ ਪੱਕੇ ਰਹਾਂਗੇ।”

ਰਾਜਿਆਂ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰ ਲਈ

ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਨੇ ਸੁਲ੍ਹਾ ਵਿਚ ਹੀ ਭਲਿਆਈ ਸਮਝੀ। ਉਹਨੇ ਆਪਣਾ ਖਾਨਦਾਨੀ ਪ੍ਰੋਹਤ ਅਨੰਦਪੁਰ ਭੇਜਿਆ। ਉਹਦੇ ਹੱਥ ਉਹਨੇ ਸੁਲ੍ਹਾ ਵਾਸਤੇ ਬੇਨਤੀ-ਪੱਤਰ ਤੇ ਨਜ਼ਰਾਨੇ ਭੇਜੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸੁਲ੍ਹਾ ਤੇ ਨਜ਼ਰਾਨਾ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਿਆ। ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਵੱਲੋਂ ਵੇਖ ਕੇ ਬਾਕੀ ਰਾਜਿਆਂ ਵੀ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰ ਲਈ। ਮਹਾਰਾਜਾ ਨੂੰ

ਕੁਛ ਸਮਾਂ ਫਿਰ ਅਮਨ ਦਾ ਮਿਲ ਗਿਆ । ਪਰ ਗੁਰਦੇਵ ਅਵੇਸਲੇ ਨਹੀਂ ਹੋਏ । ਆਪਣੀ ਤਿਆਰੀ ਉਹਨਾਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ।

ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ ਜੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ

ਏਸੇ ਸਾਲ (੧੯੫੭ ਬਿ.) ਦੀਆਂ ਦੋ ਹੋਰ ਪਰਸਿਧ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹਨ । ਵਿਸਾਖੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪੋਠੋਹਾਰ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਈ । ਸੰਗਤ ਨਾਲ ਰੁਹਤਾਸ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬਸੀ ਗੋਤ ਦੇ ਖੱਤਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮੂੰ ਜੀ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਜਵਾਨ ਕੰਨਿਆ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵੀ ਜੀ ਵੀ ਸਨ । ਭਾਈ ਰਾਮੂੰ ਨੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਮੇਰੀ ਕੰਨਿਆ ਛੋਟੀ ਹੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਮੈਂ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਅਰਦਾਸ ਕਰਕੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਦਾਸੀ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਣ ਕੀਤਾ ਸੀ । ਦੂਰ ਦੇ ਪੰਧ, ਹੁਣ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਸਕਿਆ ਹਾਂ । ਸੰਗਤ ਸਾਰੀ ਇਸਨੂੰ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਮਹਿਲ ਸਮਝ ਕੇ 'ਮਾਤਾ ਜੀ' ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ । ਆਪ ਇਸਨੂੰ ਚਰਨੀ ਲਾ ਕੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾ ਪੂਰਨ ਕਰੋ ।'

ਮਹਾਰਾਜ ਸਾਮ੍ਰਾਣੇ ਬੜਾ ਅੰਖਾ ਸਵਾਲ ਆ ਗਿਆ । ਹਜ਼ੂਰ ਹੋਰ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣਾ, ਨਹੀਂ ਸਨ ਚਾਹੁੰਦੇ । ਚੌਥੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਜਨਮ ਪਿਛੋਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪ੍ਰਣ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ । ਇਹ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ ਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿੱਤੀ । ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ ਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, 'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਭਾਰਤੀ ਇਸਤਰੀ ਕੇਵਲ ਇਕ ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਹੀ ਦਿਲ ਵਿਚ ਪਤੀ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ । ਮੈਂ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਤਨੋਂ ਮੁਨੋਂ ਆਪਣੇ ਸਿਰਤਾਜ ਮੰਨ ਚੁਕੀ ਹਾਂ । ਮੈਨੂੰ ਦਾਸੀ ਬਣਾ ਕੇ ਸੇਵਾ ਦਾ ਹੱਕ ਦਿਹੋ, ਬਾਕੀ ਹਰ ਰੰਗ ਵਿਚ ਮੈਂ ਰਾਜੀ ਹਾਂ ।'

ਅੰਤ, ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਉਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ ਜੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਕੌਰ¹ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ, ਤੇ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਉਸਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇਆ । ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਹਜ਼ੂਰ ਦਾ ਕਵਾਰਾ ਡੇਲਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਵਿਚ ਇਹ ਮਰਯਾਦਾ ਬਣ ਗਈ ਹੈ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਉਣ ਲੱਗਿਆਂ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅੱਜ ਤੋਂ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ

ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ ਜੀ ਹਨ । ਸੋ, ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ (ਸਾਹਿਬ ਕੌਰ) ਜੀ ਪੰਥ ਦੀ ਮਾਤਾ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ।

ਮਾਤਾ ਜੀਤੇ ਜੀ ਸੁਰਗਵਾਸ

ਏਸੇ ਸਾਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਮਹਿਲ ਮਾਤਾ ਜੀਤੇ ਜੀ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਏ । ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਾਧੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਵਿਚ ਹੈ । ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਹਿੱਸਾ ਭਜਨ ਬੰਦਰੀ ਵਿਚ ਗੁਜ਼ਾਰਿਆ ਸੀ ।

ਗੁਰਦੇਵ ਅਮਨ ਪਸੰਦ ਸਨ

ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਅਮਨ ਪਸੰਦ ਰੁਚੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ । ਆਪ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸ਼ਸਤਰ ਉਠਾਉਣ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਾ ਰਹਿ ਜਾਏ । ਏਸੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਗੁਰਦੇਵ 'ਜ਼ਫਰ ਨਾਮੇ' ਵਿਚ ਇਉਂ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:

'ਚੂੰ ਕਾਰ ਅਜ਼ ਹਮਹ ਹੀਲਤੇ ਦਰ ਗੁਜਸਤ ।

ਹਲਾਲਸਤ ਬੁਰਦਨ ਬ-ਸ਼ਸਤਰ ਦਸਤ । ੨੨ ।'

(ਜਦੋਂ ਸਾਰਿਆਂ ਹੀਲਿਆਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲੰਘ ਜਾਵੇ, ਓਦੋਂ ਹੱਥ ਵਿਚ ਤਲਵਾਰ ਉਠਾ ਲੈਣਾ ਧਰਮ ਹੈ ।)

ਗੁਰਦੇਵ ਰਵਾਲਸਰ ਗਏ

ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਥੋੜਾ ਸਮਾਂ ਵੀ ਅਮਨ ਦਾ ਮਿਲਦਾ, ਤਾਂ ਆਪ ਉਸਾਰੂ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ । ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ਸੀ ਨਵੇਂ ਸਾਜ਼ੇ 'ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ' ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨਾ । ਪੰਥ ਦੇ ਮੁਢਲੇ ਅਸੂਲ ਹਨ ਇਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਅਰਾਧਨਾ ਤੇ ਇਨਸਾਨਾਂ ਵਿਚ ਬਰਾਬਰੀ ਦਾ ਦਰਜਾ । ਹਜ਼ੂਰ ਸਾਫ਼ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਫੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ:

'ਮਾਨਸ ਕੀ ਜਾਤ ਸਭੈ ਏਕੈ ਪਹਿਚਾਨਬੋ ।'

ਇਨਸਾਨ ਇਨਸਾਨ ਬਰਾਬਰ ਹਨ । ਕੋਈ ਦੂਸਰੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਜਾਂ ਨੀਵਾਂ ਨਹੀਂ । ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਪਰਚਾਰ ਵਾਸਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ । ਧਾਰਮਕ ਅਸਥਾਨਾਂ ਤੇ ਮੇਲਿਆਂ ਉਤੇ ਸੁਤੇ ਹੀ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਪੁਰਾਤਨ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਧਾਰਮਕ ਮੇਲਿਆਂ ਉਤੇ ਪਰਚਾਰ ਹਿਤ ਜਾਇਆ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਏਸੇ ਨਸ਼ਾਨੇ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖ ਕੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਵਾਲਸਰ ਗਏ ।

ਨਵੇਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਉੱਤਮ ਖਿਆਲ ਸੁਣੇ । ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ (ਖਾਸ ਕਰ ਛੂਤ ਛਾਤ ਦੇ ਭਰਮ ਹੇਠਾਂ ਲਤਾੜੇ ਹੋਏ) ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਬਚਨਾ ਤੋਂ ਪਰਭਾਵਤ ਹੋਏ । ਪਰ ਉੱਚ-ਜਾਤੀਏ ਦਿਲੋਂ ਕੁਛ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੀ ਰਹੇ ।

ਮੰਡੀ ਦੇ ਰਾਜੇ ਕੋਲ ਗਏ

ਮੰਡੀ ਤੇ ਚੰਬੇ ਦੇ ਰਾਜ ਪਰਵਾਰ ਰਵਾਲਸਰ ਦੇ ਮੇਲੇ 'ਤੇ ਆਏ ਹੋਏ ਸਨ । ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਰਸੰਨ ਹੋਏ । ਮੰਡੀ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿਚ ਲੈ ਗਿਆ । ਮਹਾਰਾਜਾ ਹਰ ਇਕ ਨਾਲ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ ਦੇ ਹਾਮੀ ਸਨ । ਆਪ ਕਈ ਦਿਨ ਮੰਡੀ ਵਿਚ ਰਹੇ ਤੇ ਉਥੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ।

ਕੁਰਕਸ਼ੇਤਰ ਫੇਰੀ

ਗੁਰਦੇਵ ਵਾਪਸ ਅੰਦਰਪੁਰ ਆ ਗਏ । ਅੱਗੇ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਿਣ ਨੇੜੇ ਆ ਗਿਆ । ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕੁਰਕਸ਼ੇਤਰ ਵਿਚ ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਮੇਲਾ ਲੱਗਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਆਵਾਜਾਈ ਦੇ ਚੰਗੇ ਵਸੀਲੇ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਯਾਤਰੀ ਕੁਰਕਸ਼ੇਤਰ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਇਆ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਧਰਮ ਪਰਚਾਰ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖ ਕੇ ਮਾਲਵੇ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਵਿਚਰਦੇ ਹੋਏ ਮਹਾਰਾਜਾ ਕੁਰਕਸ਼ੇਤਰ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ । ਹਜ਼ੂਰ ਉਥੇ ਕਈ ਦਿਨ ਰਹੇ । ਰੋਜ਼ ਦੀਵਾਨ ਲੱਗਦੇ ਤੇ ਧਰਮ ਪਰਚਾਰ ਹੁੰਦਾ । ਇਕ ਨਾਮਵਰ ਜੋਗੀ ਮਦਨ ਨਾਥ ਮਹਾਰਾਜਾ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣਨ ਆਇਆ ਕਰਦਾ । ਗੁਰਦੇਵ ਸਾਰੇ ਸਸਤਰ ਸਜਾ ਕੇ, ਕਲਰੀ ਜਿਗ੍ਗਾ ਲਗਾ ਕੇ, ਸਜੇ ਹੋਏ ਤਖਤ 'ਤੇ ਬਹਿ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਆ ਕਰਦੇ । ਇਕ ਦਿਨ ਜੋਗੀ ਮਦਨ ਨਾਥ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਪਰਗਟ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, 'ਮਹਾਰਾਜਾ ! ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਬਾਹਰੀ ਦੱਖ ਇਕ ਸੌਰ ਵਰਗੀ ਹੈ, ਪਰ ਅੰਦਰੋਂ ਆਪ ਪੂਰਨ ਸੰਤ ਹੋ ।'

ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਹੱਸ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਜੋਗੀ ਜੀ ! ਹਰ ਸੱਚੇ ਸੰਤ ਨੂੰ ਸੌਰ ਦਾ ਬਾਣ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਕਿ ਵੇਖ ਕੇ ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਭੈ ਰਹੋ ।'

ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਖੋਟੀ ਚਾਲ

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜੇ ਵੀ ਕੁਰਕਸ਼ੇਤਰ ਆਏ ਹੋਏ ਸਨ । ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਵਧ ਰਿਹਾ ਪਰਭਾਵ ਵੇਖ ਕੇ ਰਾਜੇ ਅੰਦਰੋਂ ਸੜ ਭੁੱਜ ਗਏ ।

ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਨੇ ਸਾਬੀਆਂ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿਤੀ, 'ਦਿਸ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਸਿੱਖ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਹਨ। ਵਾਪਸੀ ਸਮੇਂ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਉਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦੇਈਏ, ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਜਿੱਤ ਜਾਵਾਂਗੇ।'

ਸੱਯਾਦ ਬੇਗ ਤੇ ਆਲਿੜ ਖਾਂ

ਵਿਚੋਂ ਕੁਛ ਰਾਜੇ ਇਹ ਸਲਾਹ ਨਾ ਮੰਨੇ। ਥੋੜਾ ਹੀ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਲ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਸੁਲ੍ਹਾ ਤੋੜਨ ਦੀ ਨਮੋਸ਼ੀ ਝੱਲਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਨਾ ਹੋਏ। ਇਕੱਲੇ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੋਸਲਾ ਨਾ ਪਿਆ। ਵਾਪਸੀ ਸਮੇਂ ਅਜਮੇਰ ਨੂੰ ਦੋ ਸ਼ਾਹੀ ਜਰਨੈਲ-ਸੱਯਾਦ ਬੇਗ ਤੇ ਆਲਿੜ ਖਾਂ-ਮਿਲ ਪਏ। ਉਹ ਲਾਹੌਰ ਤੋਂ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਦੇਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਛੌਜ ਸੀ। ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਨੇ ਇਕ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇਣਾ ਕਰਕੇ ਦੋਵੇਂ ਜਰਨੈਲ ਭਾੜੇ ਕਰ ਲਏ। ਜਰਨੈਲ ਉਸ ਵੇਲੇ ਚਮਕੌਰ ਕੋਲ ਢੇਰਾ ਲਾਈ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਤਜਵੀਜ਼ ਇਹ ਸੀ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਮਕੌਰ ਕੋਲ ਪੁਜਣਗੇ, ਤਾਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਜਰਨੈਲ ਅਚਤਚੇਤ ਗੁਰਦੇਵ ਉਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਰਾਜੇ ਜਗ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿਣਗੇ ਉਹ ਅਧ ਜੰਗ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ।

ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਕਦੇ ਅਵੇਸਲੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਰਹਿੰਦੇ। ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਦੀ ਖਬਰ-ਸੌ ਰੱਖਣ ਵਾਸਤੇ ਸੂਰੇ ਸਦਾ ਖਬਰਦਾਰ ਰਿਹਾ ਕਰਦਾ ਸਨ। ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਧੋਖੇ ਦਾ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਤੇ ਓਧਰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਵੀ ਖਬਰ ਪਹੁੰਚ ਗਈ। ਚਾਰ ਸੌ ਤਿਆਰ ਬਰ ਤਿਆਰ ਸਿੰਘ ਅਨੰਦਪੁਰ ਤੋਂ ਅੱਗਲਵਾਂਢੀ ਹਜੂਰ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ। ਗੁਰਦੇਵ ਚਮਕੌਰ ਤੋਂ ਰੋਪੜ ਵੱਲ ਲੰਘੇ, ਤਾਂ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਆਲਿੜ ਖਾਂ ਨੇ ਧਾਵਾ ਬੋਲ ਦਿਤਾ। ਐਨ ਏਸੇ ਵੇਲੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਤੋਂ ਆ ਰਹੇ ਚਾਰ ਸੌ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਛੌਜ ਵਿਚ ਆ ਮਿਲੇ। ਲੜਾਈ ਦੀ ਖਬਰ ਸੁਣਕੇ ਕੁਛ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਸਿੱਖ ਵੀ ਸਹਾਇਤਾ ਵਾਸਤੇ ਆ ਗਏ। ਆਪਣੇ ਨਾਲੋਂ ਦਸ ਗੁਣਾਂ ਵਧੇਰੇ ਵੈਰੀ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬੜੀ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਤੀਰਾਂ ਦੇ ਜੌਹਰ ਵੇਖ ਕੇ ਤਾਂ ਸੱਯਾਦ ਬੇਗ ਦੰਗ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਸੱਯਾਦ ਬੇਗ ਚੰਗੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ ਬੰਦਾ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਛ ਸੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਰਣਤੱਤੇ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਤਾਂ ਸੱਯਾਦ ਬੇਗ ਅਸਲੋਂ ਹੀ ਮੇਹਿਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੁਛ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸਰਣ ਜਾ ਪਿਆ, ਤੇ ਹਜੂਰ ਦੀ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਪਰਾਪਤ ਕਰ ਕੇ ਉਹ ਆਲਿੜ ਖਾਂ

ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋ ਖਲਾ । ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਆਲਿਫ਼ ਖਾਂ ਦੀ ਜਿੱਤ ਦੀ ਆਸ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ । ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਲ ਚਾਰ ਸੌ ਜਵਾਨ ਪਹਿਲਾਂ ਸਨ, ਚਾਰ ਸੌ ਅੰਨੰਦਪੁਰ ਤੋਂ ਆ ਗਏ, ਦੋ ਸੌ ਸੱਯਾਦ ਬੇਗ ਦੇ ਸਿਪਾਹੀ ਆ ਮਿਲੇ ਤੇ ਕੁਛ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਸਿੱਖ ਮਿਲ ਗਏ । ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਹੌਸਲੇ ਬੜੇ ਵਧ ਗਏ । ਉਹਨਾਂ ਹਰ ਮੌਰਚੇ ਉਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਪੈਰ ਉਖੇੜ ਦਿਤੇ । ਆਲਿਫ਼ ਖਾਂ ਮੈਦਾਨ ਛਡ ਕੇ ਨੌਸ ਤੁਰਿਆ । ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਚੋਖੀ ਦੂਰ ਤਕ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ । ਆਲਿਫ਼ ਖਾਂ ਮਸਾਂ ਜੇਹੇ ਪਿੱਛਾ ਛੁਡਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਰਾਹੇ ਪਿਆ । ਗੁਰਦੇਵ ਫਤਹਿ ਦੇ ਨਗਾਰੇ ਵਜਾਉਂਦੇ ਅੰਨੰਦਪੁਰ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ । ਸੱਯਾਦ ਬੇਗ ਆਪਣੇ ਦੋ ਸੌ ਜਵਾਨਾਂ ਸਣੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਰਣ ਹੀ ਰਿਹਾ । ਉਸ ਕੋਲ ਜੋ ਵੀ ਮਾਲ ਮਤਾਹ ਸੀ, ਉਹਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਰਪਣ ਕਰ ਦਿਤਾ । ਇਹ ਘਟਨਾ ੧੭੫੯ ਬਿ. ਦੇ ਮਾਘ ਦੀ ਹੈ ।

ਬ੍ਰਹਮਣ ਦਾ ਪਤਨੀ ਛੁਡਾਈ

ਅੰਨੰਦਪੁਰ ਵਿਚ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਦਰਬਾਰ ਸਜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਕ ਦੁਖੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਧਾਰੀ ਮਾਰਦਾ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਆ ਫਰਯਾਦੀ ਹੋਇਆ । ਉਹਨੇ ਗਲ ਵਿਚ ਪੱਲਾ ਪਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਧਰਮ ਰੱਖਯਕ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਬਸੀ (ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਦੇ ਨੇੜੇ) ਦੇ ਪਠਾਣ ਸਰਦਾਰ ਨੇ ਮੇਰੀ ਸੱਜ-ਵਿਆਹੀ ਇਸਤਰੀ ਖੁਹ ਲਈ ਹੈ । ਇਸ ਪ੍ਰਿਵੀ 'ਤੇ ਨਿਰਬਲ ਦੀ ਫਰਯਾਦ ਸੁਣਨ ਵਾਲਾ ਹਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ । ਆਪ ਬਾਹੁੜੀ ਕਰੋ ।'

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਬਿਠਾਇਆ । ਨਾਲ ਹੀ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ । ਸੌ ਅਸਵਾਰ ਲੈ ਕੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਦਿਤੀ । ਮਿਥੀ ਹੋਈ ਗੋਂਦ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੇ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਬਸੀ ਉਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ । ਕਈ ਪਠਾਣ ਮਾਰੇ ਗਏ । ਅਸਲ ਦੋਸ਼ੀ ਪਕੜ ਲਿਆ ਗਿਆ । ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਪਠਾਣ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੀ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪੇਸ਼ ਲਿਆ ਕੀਤਾ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਪਠਾਣ ਨੂੰ ਯੋਗ ਸਜ਼ਾ ਦਿਤੀ, ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਉਸਦੀ ਇਸਤਰੀ ਕਰਕੇ ਵਿਦਿਆ ਕੀਤਾ ।

ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਫੇਰ ਚੜ੍ਹਾਈ

ਸੱਯਾਦ ਬੇਗ, ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਅੰਨੰਦਪੁਰ ਹੀ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ । ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, 'ਸੱਯਾਦ ਬੇਗ ਨੇ ਮੇਰੀ ਕਰਤੂਤ ਬਾਰੇ ਸਭ

ਕੁਛ ਦੱਸ ਦਿਤਾ ਹੋਵੇਗਾ । ਪਾਜ ਤਾਂ ਉਘੜ ਹੀ ਗਿਆ ਹੈ । ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੁਣ ਸਿੱਧੇ ਮੱਥੇ ਮੈਦਾਨ ਮੱਲਿਆ ਜਾਵੇ । ਨਾਲੇ ਇਸ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋਲ ਛੋਜ ਵੀ ਬੋੜੀ ਹੀ ਹੈ ।

ਉਸ ਵੇਲੇ ਗੁਰਦੇਵ ਪਾਸ ਸਿਰਫ ਅੱਠ ਸੌ ਖਾਲਸਾ ਛੋਜ ਸੀ । ਇਸ ਬਾਰੇ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਨੂੰ ਭੇਤ ਮਿਲ ਚੁਕਾ ਸੀ । ਉਹਨੇ ਹਮਾਇਤੀ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਲਿਆ । ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਮਿਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਛੋਜ ਹੋਗਈ । ਉਹਨਾਂ ਅਚਨਚੇਤ ਅਨੰਦਪੁਰ ਉਤੇ ਧਾਵਾ ਬੋਲ ਦਿਤਾ । ਸਿੱਖ ਬਾਹਰ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਆ ਡਟੇ । ਸਵਾਲ ਗਿਣਤੀ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਮਰਨ-ਚੱਗ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਇਕ ਪਾਸੇ ਕੇਵਲ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਲਾਲਚ ਬਦਲੇ ਲੜਨ ਵਾਲੇ, ਤੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਖਾਤਰ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਰੀਝ ਵਾਲੇ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕੇਹਾ । ਬੋੜੇ ਚਿਰ ਦੀ ਲੜਾਈ ਪਿਛੋਂ ਹੀ ਪਹਾੜੀਏ ਪਿੜ ਛੱਡ ਕੇ ਨੱਸ ਉਠੇ । ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਛਤਹਿ ਦੇ ਜੈਕਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਪਹਾੜੀਆਂ ਕੰਬਾ ਦਿਤੀਆਂ । ਇਸ ਹਾਰ ਨਾਲ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਟੁੱਟ ਗਏ । ਉਹਨਾਂ ਫੇਰ ਅੰਦਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਸ਼ਰਣ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ । ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਉਹਨਾਂ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿਤੇ ।

ਸੈਦ ਖਾਂ ਦੀ ਚੜ੍ਹਾਈ

ਮੁਗਲ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਇਹਨਾਂ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿਚ ਦੁਵੱਲੀ ਲਾਭ ਸੀ । ਪਹਾੜੀ ਰਾਜੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣ, ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਤਾਕਤ ਘਟੇ, ਦਿੱਲੀ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਦੋਹਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਛਾਇਦਾ ਸੀ । ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਕੇ ਮੁਗਲ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਸੈਦ ਖਾਂ ਜਰਨੈਲ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾ ਭੇਜਿਆ ।

ਸੈਦ ਖਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਛੋਜ ਲੈ ਕੇ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਤੁਰ ਪਿਆ । ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਦੂਸਰਾ ਨਾਮਵਰ ਜਰਨੈਲ ਰਮਜ਼ਾਨ ਖਾਂ ਸੀ । ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਸੈਦ ਖਾਂ ਸਫੌਰੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨਸੀਰਾਂ (ਸੱਯਦ ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਪਤਨੀ) ਕੋਲ ਠਹਿਰਿਆ । ਸੱਯਦ ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ, ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਪੱਕਾ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸੀ । ਭੰਗਾਣੀ ਦੇ ਯੁੱਧ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਿਆਂ ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰ ਵੀ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ ਸਨ । ਬੀਬੀ ਨਸੀਰਾਂ ਤੇ ਪੀਰ ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸੈਦ ਖਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਮਝਾਇਆ । ਸੈਦ ਖਾਂ ਭੈਣ ਭਣਵੱਈਏ ਦਾ ਕਿਹਾ ਮੰਨ ਕੇ, ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਰੁਕਿਆ ਤਾਂ ਨਾ, ਪਰ ਉਹਦੇ ਮਨ ਉਤੇ ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ

ਕੁਛ ਦੱਸ ਦਿਤਾ ਹੋਵੇਗਾ । ਪਾਜ ਤਾਂ ਉਘੜ ਹੀ ਗਿਆ
ਸਿੱਧੇ ਮੱਥੇ ਮੈਦਾਨ ਮੱਲਿਆ ਜਾਵੇ । ਨਾਲੇ ਇਸ ਵੇਲੇ ਤ
ਬੋੜੀ ਹੀ ਹੈ ।

ਉਸ ਵੇਲੇ ਗੁਰਦੇਵ ਪਾਸ ਸਿਰਫ ਅੱਠ ਸੌ
ਇਸ ਬਾਰੇ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਨੂੰ ਭੇਤ ਮਿਲ ਚੁਕਾ ਸੀ
ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਲਿਆ । ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਮਿਲ ਨੀ
ਛੋਜ ਹੋਗਈ । ਉਹਨਾਂ ਅਚਨਚੇਤ ਅਨੰਦਪੁਰ ਉਤੇ
ਸਿੱਖ ਬਾਹਰ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਆ ਡਟੇ । ਸਵਾਲ
ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਮਰਨ-ਚਾਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਇਕ ਪਾਸੇ
ਲਾਲਚ ਬਦਲੇ ਲੜਨ ਵਾਲੇ, ਤੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਗੁਰੂ
ਪਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਰੀਝ ਵਾਲੇ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਟਾਕਰ
ਦੀ ਲੜਾਈ ਪਿਛੋਂ ਹੀ ਪਹਾੜੀਏ ਪਿੜ ਛੱਡ ਕੇ ਨੋ
ਛਤਹਿ ਦੇ ਜੈਕਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਪਹਾੜੀਆਂ ਕੰਬਾ ਦਿ
ਨਾਲ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਟੁੱਟ ਗਏ । ਉਹਨਾਂ
ਸ਼ਰਣ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ । ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਉਹ
ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿਤੇ ।

ਸੈਦ ਖਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ

ਮੁਗਲ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਇਹਨਾਂ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿਚ ਦੁਵੱਖੇ
ਰਾਜੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣ, ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਤਾਕਤ ਘਟੇ, ਦਿੱ
ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਛਾਇਦਾ ਸੀ । ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਕੇ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਸੈਦ ਖਾਂ ਜਰਨੈਲ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾ ਭੇਜਿਆ ।

ਸੈਦ ਖਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਛੋਜ ਲੈ ਕੇ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਤੁਰ
ਦੂਸਰਾ ਨਾਮਵਰ ਜਰਨੈਲ ਰਮਜ਼ਾਨ ਖਾਂ ਸੀ । ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਨੀ
ਭੈਣ ਨਸੀਰਾਂ (ਮੱਖਦ ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਪਤਨੀ) ਕੋਲ ਠਹਿਰਿ
ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਪੱਕਾ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸੀ । ਭੰਗਾਣੀ ਦੇ ਯੁੱਧ ਵਿਚ
ਸੇਵਾ ਕਰਦਿਆਂ ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰ ਵੀ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ
ਪੀਰ ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸੈਦ ਖਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਮਝਾਇਆ । ਸੈਦ
ਕਿਹਾ ਮੰਨ ਕੇ, ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਰੁਕਿਆ ਤਾਂ ਨਾ, ਪਰ ਉਹ

ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਲਿਖਤ ਕਵੀ ਸੈਨਾਪਤਿ ਕ੍ਰਿਤ 'ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸੋਭਾ' ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ:

‘‘ਸਾਹਿ ਔਰੰਗ ਕੇ ਲਿਖਾ ਇਹ ਭਾਤ ਸੌ,
ਚਾਹਤਾ ਆਪ ਤੁਹਿ ਪਾਸ ਆਯੋ ।
ਕੌਲ ਬਿਕੌਲ ਸਬ ਲੋਗ ਤੇਰੇ ਭਏ,
ਜੰਗ ਕੇ ਭੇਦ ਐਸੇ ਬਤਾਯੋ ।...
ਦਿਲੋ ਜਾਨ ਸੇ ਕਾਮ ਕੋ ਜਾਨ ਕੀਜੈ ।
ਕਰੋਗੇ ਜਰੂਰੀ, ਨਹੀਂ ਢੀਲ ਦੀਜੈ ।
ਕਿ ਅਸਵਾਰ ਹਜਾਰ ਸੋ ਸਾਥ ਆਵੈ ।
ਭਲੀ ਫੌਜ ਸੋ ਸਿੰਘ ਡੰਕਾ ਬਜਾਵੈ ।
ਕਿਲੇਦਾਰ ਓ ਫੌਜਦਾਰੰ ਅਪਾਰੇ ।
ਸੂਬੇ ਜਾਤ ਹੈ ਰਾਹ ਕੇ ਬੀਚ ਸਾਰੇ ।
ਬਾ ਫੁਰਮਾਨ ਕੋ ਤਯਾਰ ਕੈ ਭੇਜਿ ਦੀਜੈ ।
ਲਿਖਾ ਠਉਰ ਹੀ ਠਉਰ ਕੋ ਆਪ ਕੀਜੈ ।
ਹੁਕਮ ਸਾਹ ਕਾ ਜੋ ਕਬੀ ਹਾਥ ਆਵੈ ।
ਚਲੇ ਕੂਚ ਕੈ ਕੈ ਇਹੀ ਮੋਹਿ ਭਾਵੈ ।
ਦੇਖਿ ਬੀਚਾਰ ਮਨ ਮਾਹਿ ਏਤਾ ਕਹਿਓ,
ਕਉਨ ਸੰਜੋਗ ਕਰਤਾਰ ਆਵੈ ।
ਲਿਖਾ ਕੈ ਦੇਹੁ ਤਾਕੀਦ ਦਰਬਾਰ ਮੈ,
ਸਿੰਘ ਤਤਕਾਲ ਯਾ ਤੇ ਸਿਥਾਵੈ ।
ਗੁਰਜ ਬਰਦਾਰ ਫੁਰਮਾਨ ਭੇਜਾ, ਤਬੈ
ਸਿੰਘ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਵੈ ।
ਜੋਰ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਜਾਇ ਐਸੇ ਕਹੋ,
ਰਹੋ ਤਿਹ ਠਉਰ, ਜਹਾ ਜੀਵ ਆਵੈ ।
ਗੁਰਜਦਾਰ ਫੁਰਮਾਨ ਲੈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਕੇ ਸੰਗਿ ।
ਬਿਦਾ ਕੀਏ ਤਾਹੀ ਸਮੈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਔਰੰਗ ।’’

ਭਾਵ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ। ਉਤਰ ਵਿਚ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ (ਗਹਦਾਰੀ ਵਜੋਂ) ਲਿਖ ਭੇਜਿਆ, ਕਿ ਆਪ ਜਿੱਥੇ ਚਾਹੋ ਰਹੋ, ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਬਖ਼ਲ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ।

ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਭੇਟਾ ਹੋ ਗਈ । ਬਾਕੀ, ਘਬਰਾਹਟ ਵਿਚ ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੂੰਹ ਹੋਇਆ, ਜਾਨ ਬਚਾ ਕੇ ਨੱਸ ਗਿਆ । ਸ਼ਾਹੀ ਸੈਨਾ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਮੁਕੰਮਲ ਹਾਰ ਸੀ । ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣਾ ਲੁੱਟਿਆ ਮਾਲ ਹੀ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ, ਸਗੋਂ ਵੈਰੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਸਾਮਾਨ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਆ ਗਿਆ । ਛਤਹਿ ਦੇ ਵਾਜੇ ਵਜਾਉਂਦੇ ਸਿੰਘ ਫੇਰ ਅੰਨਦਪੁਰ ਆ ਦਾਖਲ ਹੋਏ । ਇਹ ਘਟਨਾ ੧੭੬੦ ਬਿ. ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ (ਮਾਰਚ, ੧੭੦੪ ਈ) ਦੀ ਹੈ ।

ਇਸ ਲੜਾਈ ਦਾ ਅਸਰ

ਇਸ ਲੜਾਈ ਦਾ ਦੋਹੀਂ ਪਾਸੀਂ ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਅਸਰ ਪਿਆ । ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਏਸ ਗੱਲ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਮੇਹਰ ਹੁੰਦਿਆਂ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਜਿੱਤ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ । ਕਿਸੇ ਹੱਦ ਤਕ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਐਸਾ ਸੋਚਣਾ ਠੀਕ ਵੀ ਸੀ । ਸਿੱਖ ਕੇਵਲ ਪੰਜ ਸੌ ਸਨ, ਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ । ਵੈਰੀ ਦੇ ਦਬਾ ਥੱਲੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅੰਨਦਪੁਰ ਛਡਣਾ ਵੀ ਪਿਆ । ਪਰ ਕੁਛ ਘੰਟਿਆਂ ਪਿੱਛੋਂ ਹੀ ਉਹ ਵਿਰੋਧੀ ਦਲ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਤੇ ਮਾਰੂ ਹਾਰ ਦੇ ਸਕੇ । ਸਿੱਖ ਅਥਾਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਗਲ ਮਿਲਦੇ, ਤੇ ਛਤਹਿ ਬੁਲਾ ਕੇ ਕਹਿੰਦੇ, 'ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਖਾਲਸੇ ਦੀ ਸਦਾ ਛਤਹਿ ਹੈ । ਸਾਨੂੰ ਦੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੇ ਹੀ ਪਿੱਛੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣਾ ਦਿਤਾ ।

ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਘਬਰਾਹਟ

ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਮੁਗਲ ਹਾਕਮਾਂ ਦੇ ਮਨ 'ਤੇ ਵੀ ਇਸਦਾ ਬਹੁਤ ਅਸਰ ਪਿਆ । ਗੁਰੂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਉਹ ਅਲੋਕਿਕ ਕਰਾਮਾਤ ਸਮਝ ਕੇ ਘਬਰਾ ਗਏ । ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਧਾ ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਵੱਲ ਲਿਖੀਆਂ । ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਸਮਾਜਾਰਾਂ ਦਾ ਅਸਰ ਕਬੂਲਣੋਂ ਨਾ ਬਚ ਸਕਿਆ । ਵਧੇਰੇ ਚਿੰਤਾ ਉਹਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਹੋਈ, ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨ ਵੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਸਰ ਥੱਲੇ ਚਲੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ । ਉਹਦੇ ਸਾਮ੍ਰਾਜਿਕ ਸੱਯਦ ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ, ਕਾਲੇ ਖਾਂ, ਮੈਮੂੰ ਖਾਂ, ਸੱਯਾਦ ਬੇਗ, ਸੈਦ ਖਾਂ, ਆਦਿ ਦੀ ਇਕ ਲੰਮੀ ਫਰਿਸਤ ਪਈ ਸੀ । ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਘਬਰਾ ਗਿਆ । ਉਹਨੇ ਸੋਚਿਆ, 'ਹਿੰਦੂਆਂ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਫੁੱਟ ਹੀ ਮੇਰੇ ਰਾਜ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਹੈ । ਪਹਿਲਾਂ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਫੁੱਟ ਦਾ ਸਦਕਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਬਣੇ ਹਨ । ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿਚ ਬੁਨਿਆਈ ਫੁੱਟ, ਵਰਣ-ਵੰਡ ਦੇ ਛੂਤ ਛਾਤ । ਪਹਿਲੇ ਹੱਥੋਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਸਾਜ਼ ਕੇ ਉਹ ਫੁੱਟ ਮਿਟਾ ਦਿਤੀ ਹੈ । ਛੱਤਰੀ,

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਨੀਵੀਂ ਤੋਂ ਨੀਵੀਂ ਜਾਤੀ ਦੇ ਸੂਦਰ ਤਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਕੇ ਭਰਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਉਹਨਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਭਿੰਨ ਭੇਤ ਤੇ ਛੁਤ ਛਾਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ । ਉਹ ਇਕੋ ਭਾਂਡੇ ਖਾਂਦੇ ਪੀਂਦੇ, ਤੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਬਦਲੇ ਆਪਣੇ ਲਹੂ ਦਾ ਆਖਰੀ ਕਤਰਾ ਛੁਹਲਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਸ਼ਖਸੀ ਹਕੂਮਤ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਖਤਰਾ ਹੈ । ਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਇਕੋ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਸੀ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਿੰਦੂਆਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਖੜ੍ਹੇ ਕਰਕੇ ਮਜ਼ਹਬ ਦੇ ਨਾਮ ਉੱਤੇ ਲੜਾ ਸਕੀਏ । ਪਰ ਹੁਣ ਤਾਂ ਨਾਮਵਾਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਵੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਅਕੀਦਤਮੰਦ ਹੁੰਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ । ਅਸਰ ਬਹੁਤਾ ਵਧ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਹਿੰਦੂਆਂ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਕਰਕੇ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਤਖਤਾ ਉਲਟ ਦੇਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗੱਦੀ ਦਾ ਵਾਰਸ ਚੁਣਨ ਲੱਗਿਆਂ ਵੀ, ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਥਾਂ, ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਇਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀ ਹਕੂਮਤ ਕਰੋਂ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰੇਗਾ । ਮੇਰੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਖਤਰਾ ਹੈ । ਇਸ ਖਤਰੇ ਦਾ ਹੁਣੇ ਹੀ ਖਾਤਮਾ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ । ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਅਨੰਦਧੁਰ ਤੇ ਓਥੋਂ ਦੇ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਦਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ ।

ਆਮ ਲੋਕਾਂ—ਖਾਸ ਕਰ ਹੱਥੀਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ—ਨੂੰ ਜਥੇਬੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ, ਸ਼ਖਸੀ ਸਰਕਾਰ ਸਦਾ ਹੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਰਹੀ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਵੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਏਹਾ ਦੋਸ਼ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਕਿਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ (ਨੀਵੀਆਂ ਜਾਤੀਆਂ) ਨੂੰ, ਵਿਹਲੜਾਂ (ਉੱਚ ਜਾਤੀਆਂ ਤੋਂ ਲੋਟੂਆਂ) ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ 'ਤੇ ਖੜਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ।

ਦੂਸਰੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਸੋਚਦਾ, 'ਦੱਖਣ ਦੀ ਮੁਹਿੰਮ ਅਜੇ ਮੁੱਕੀ ਨਹੀਂ । ਜੇ ਕਿਤੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਬਗਾਵਤ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ । ਫਿਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਵਰਗਾ ਆਗੂ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛਤਹਿ ਕਰ ਲੈਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਨਾਮੁਮਕਿਨ ਹੈ । ਇਸ ਨੂੰ ਹੁਣੇ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਹੀ ਠੀਕ ਹੈ ।' ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਛੋਜੀ ਤਾਕਤ ਇਸ ਪਾਸੇ ਵਰਤਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ।

ਅਨੰਦਪੁਰ ਦਾ ਆਖਰੀ ਯੁੱਧ

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਹੁਕਮ

ਸ਼ਾਹੀ ਅਫਸਰਾਂ ਦੀ ਰੀਪੋਰਟ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਦਰਖਾਸਤ ਲੈ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨੁਮਾਈਦੇ ਵੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੋਲ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ। ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਸ਼ਾਹੀ ਅਫਸਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵਧਾ ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਸਨ। ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਦਿੱਲੀ, ਸਰਹਿੰਦ ਤੇ ਲਾਹੌਰ ਆਦਿ ਦੇ ਸੂਬੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਖਤ ਹੁਕਮ ਭੇਜਿਆ, ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀ ਤਾਕਤ ਲਾ ਕੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਣ।

ਸ਼ਾਹੀ ਫੌਜ ਦੀ ਚੜ੍ਹਾਈ

ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਸੂਬੇਦਾਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਸਰਹਿੰਦ ਤੇ ਲਾਹੌਰ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਭੇਜ ਦਿਤੇ। ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਸੂਬੇਦਾਰ ਸਰਹਿੰਦ ਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਖਾਂ ਸੂਬੇਦਾਰ ਲਾਹੌਰ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਅਨੰਦਪੁਰ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਰੋਪੜ ਆ ਇੱਕਠੇ ਹੋਏ। ਏਥੇ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜੇ (ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਬਿਲਾਸਪੁਰ, ਘੁੰਡ ਚੰਦ ਕਾਂਗੜਾ, ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜਸਵਾਲ, ਕੁੱਲੂ, ਮੰਡੀ, ਜੰਮੂ, ਨੂਰਪੁਰ ਚੰਬਾ, ਗੁਲੇਰ, ਸਿਰੀ-ਨਗਰ, ਬਿਸ਼ਵਾਲ, ਡਚਵਾਲ ਆਦਿ ਦੇ ਰਾਜੇ) ਆਪਣੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਲੈ ਕੇ ਆ ਮਿਲੇ। ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਗੁੱਜਰ, ਰੰਘੜ ਤੇ ਹੋਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ। ਸਾਰੀ ਮੁਹਿੰਮ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵੱਲੋਂ ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਸੂਬੇਦਾਰ ਸਰਹਿੰਦ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਇਸ ਜੰਗ ਨੂੰ ਮਜ਼ਹਬੀ ਰੰਗ ਦੇ ਕੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗਾਜ਼ੀ ਵੀ ਇਕੱਠੇ ਕਰ ਲਏ। ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਮਿਲਾ ਕੇ ਦਸ ਲੱਖ ਤੋਂ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਹੋ ਗਈ।

ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਸਿੱਖ ਅਨੰਦਪੁਰ

ਏਸ ਮਾਰੂ ਮੁਹਿੰਮ ਦੀਆਂ ਖਬਰਾਂ ਸਾਰੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਖਿੱਲਰ ਗਈਆਂ। ਸਿੱਖ ਵੀ ਹਾੜੀ ਦੀ ਫਸਲ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਏ। ਇਹ ਖਿਆਲ ਆਮ ਸੀ, ਕਿ ਇਹ ਲੜਾਈ ਇਕ ਏਕੜੀ ਕਰਕੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੋ, ਉਹ ਸਿੱਖ ਅਨੰਦਪੁਰ

ਆਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ਹੀਦੀ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਲੜਾਈ ਆਰੰਭ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਸਿੱਖ ਫੌਜ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਮਸਾਂ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਸੀ।¹

ਕਵੀ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪਰਵਾਰ ਚਲੇ ਗਏ

ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਇਹ ਲੜਾਈ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਪੁੱਜੇ ਬਿਨਾਂ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਸਾਰੇ ਕਵੀ, ਲੇਖਕ ਤੇ ਹੋਰ ਵਿਦਵਾਨ ਅਨੰਦਪੁਰ ਤੋਂ ਵਿਦਾ ਕਰ ਦਿਤੇ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਵੀ ਹੁਕਮ ਦੇ ਦਿਤਾ, ਕਿ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਪਰਵਾਰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਭੇਜ ਦੇਣ, ਹੋਰ ਵੀ ਕੋਈ ਲੜਾਈ ਦੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੇ, ਤਾਂ ਚਲਾ ਜਾਏ। ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਵਾਰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਭੇਜ ਦਿਤੇ। ਮਹਾਰਾਜ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪਰਵਾਰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ। ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਮਹਿਲ (ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ ਜੀ), ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਤੇ ਚਾਰੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ, ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਰਹੇ। ਮਹਾਰਾਜ ਆਪਣਾ ਪਰਵਾਰ ਬਾਹਰ ਭੇਜ ਦੇਂਦੇ, ਤਾਂ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਹੌਸਲੇ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੇ। ਕੌਮ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹਰ ਮੁਸੀਬਤ ਸਹਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਤਿਆਰੀ

ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਾਰੇ ਸਭ ਖਬਰਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਮਿਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਮਿਲਿਆ, ਉਹਨਾਂ ਤਿਆਰੀ ਵਿਚ ਲਾਇਆ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਸਤਰਾਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਉਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿਤਾ ਗਿਆ। ਅਨੰਦਪੁਰ ਦੇ ਕਾਰਖਾਨਿਆਂ ਵਿਚ ਬੰਦੂਕਾਂ ਤੇ ਤੋਪਾਂ ਤਕ ਢਾਲੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਹੋਰ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਓਥੇ ਹੀ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਹਥਿਆਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਦ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਖੁਰਾਕ ਦੀ। ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕਿਆ ਦਾਣਾ ਪੱਠਾ ਵੀ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਓਹੀ ਮਹਾਨਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਅੱਜ ਹਵਾਈ ਅੱਡਿਆਂ ਦੀ ਹੈ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਹਰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਸੌਂਪਣਾ ਵੱਖ ਵੱਖ ਜਰਨੈਲਾਂ ਨੂੰ ਕਰ ਦਿਤੀ। ਕੇਸਗੜ੍ਹ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਦਾ ਭਾਰ ਸ਼ਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ। ਲੋਹਗੜ੍ਹ ਨਾਹਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅਗਮਪੁਰ ਦਾ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਆਲਮ

1. ਗਿ. ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ, ਤਵਾਰੀਖ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ, ਪੰਨਾ ੧੨੨੫।

ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਬਾਪਿਆ ਗਿਆ। ਉਤਰੀ ਪਾਸੇ ਦੀ ਰਾਖੀ ਵਾਸਤੇ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਨੀਜਤ ਹੋਇਆ। ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਬਾਹੀ ਸੌਂਪੀ ਗਈ। ਸਭ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿਚ ਨਿੱਕੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਤੋਪਾਂ ਬੀੜ ਦਿਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਪੰਜ ਪੰਜ ਸੌ ਜਵਾਨ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿਚ ਪੱਕੇ ਕਰਕੇ ਬਾਕੀ ਛੌਜ ਆ ਰਹੇ ਵੈਰੀ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਖੁੱਲੇ ਪਿੜ ਵਿਚ ਛਾਤੀਆਂ ਤਾਣ ਖਲੀ। ਪੂਰੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਕੇ ਸਿੱਖ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲੱਗੇ।

ਲੜਾਈ ਆਰੰਭ

ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਦੀ ਸਰਦਾਰੀ ਹੇਠਾਂ ਸ਼ਾਹੀ ਛੌਜਾਂ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧੀਆਂ। ਦੇਵੇਂ ਦਲ ਆਮ੍ਰ-ਸਾਮ੍ਰਣੇ ਆ ਹੋਏ। ੨੨ ਜੇਠ; ੧੭੯੧ ਬੀ. (ਮਈ, ੧੭੦੪ ਈ.) ਨੂੰ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੇ ਤਿੰਨਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਤੋਪਾਂ ਦਾ ਗਲੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤੀਆਂ। ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਤੋਪਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਵਿਖਾਈ। ਲੱਗੇ ਦੋਹਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਅੰਗਿਆਰ ਵੱਸਣ। ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਦੂਰੋਂ ਦੂਰ ਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ। ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਹੀ ਵਧੇਰੇ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ। ਸਿੱਖ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਤੇ ਮੌਰਚਿਆਂ ਦੀ ਓਟ ਵਿਚ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਉਤੇ ਵੈਰੀ ਦੀ ਗੋਲਾਬਾਰੀ ਦਾ ਵਧੇਰੇ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਸੀ। ਸੋ, ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਾਰ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂਦਾ। ਸਿੱਖਾਂ ਕੋਲ ਦੋ ਤੋਪਾਂ—ਬਾਘਣ ਤੇ ਵਿਜੈ ਘੋਸ਼—ਬਹੁਤ ਵੱਡੀਆਂ ਸਨ। ਚੌਥੇ ਦਿਨ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਉਹ ਦਾਗਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤੀਆਂ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਧਰਤੀ ਕੰਬ ਉੱਠੀ। ਉਸ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੀਆਂ ਤੋਪਾਂ ਅੱਜ ਦੇ ਟਾਕਰੇ 'ਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕੰਨ-ਪਾੜਵਾਂ ਖੜਾਕ ਹੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਲ ਵਿਚ ਭੈ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕਾਫੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਵੱਡੀਆਂ ਤੋਪਾਂ ਦੀ ਦਹਾੜ ਸੁਣ ਕੇ ਵੈਰੀਆਂ ਵਿਚ ਭਾਜੜ ਪੈ ਗਈ। ਇਕ ਵਾਰ ਸਾਰੇ ਮੌਰਚਿਆਂ ਉਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਪੈਰ ਉਖੜ ਗਏ।

ਲੜਾਈ ਲੰਮੀ ਹੋ ਗਈ

ਜਿਹੜੇ ਸਿਪਾਹੀ ਕਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਸਿੱਖਾਂ ਨਾਲ ਲੜ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਉਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਅਮਿਟ ਭੈ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਕ ਓਦਰਿਆ ਹੋਇਆ ਬੰਦਾ, ਦਸਾਂ ਨਾਲਦਿਆਂ ਦੀ ਘਰਗਹਟ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬਹੁ-ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਉਤੇ ਵੈਰੀ ਨੂੰ ਜੋ ਜਿੱਤ ਦੀ ਆਸ ਸੀ, ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ। ਸ਼ਾਹੀ ਜਰਨੈਲ ਤੇ

ਪਹਾੜੀ ਰਾਜੇ ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਓਂ ਸੋਚਣ 'ਤੇ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹੋ ਗਏ। ਬੜੀ ਲੰਮੀ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਪਿਛੇ ਉਹਨਾਂ ਉਦਾਲੇ ਘੇਰਾ ਪਾ ਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਖਿਆਂ ਮਾਰਨ ਦੀ ਸੋਚੀ। ਸਿੱਧੀ ਟੱਕਰ ਦੀ ਥਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਏਹਾ ਤਜਵੀਜ਼ ਪਸੰਦ ਆਈ। ਗਿਣਤੀ ਬਹੁਤ ਸੀ। ਵੈਰੀ ਨੇ ਚੁਫੇਰੇ ਘੇਰਾ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਤੇਪਾਂ ਦੀ ਮਾਰ ਤੋਂ ਜ਼ਰਾ ਪਰੇਡੇ ਕਰਕੇ ਵੈਰੀ ਨੇ ਮੌਰਚੇ ਬਣਾ ਲਏ। ਲੜਾਈ ਲੰਮੀ ਹੋ ਗਈ।

ਭਾਈ ਕਨੂੰਈਆ

ਇਸ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਕੁਛ ਘਟਨਾਵਾਂ ਕਦੇ ਨਾ ਭੁੱਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵਾਪਰੀਆਂ। ਭਾਈ ਕਨੂੰਈਆ ਉਦਾਸੀ ਸਾਧੂ ਸੀ। ਉਹਦਾ ਕੰਮ ਸੀ ਮੌਢੇ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਮਸ਼ਕ ਪਾ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਆਉਂਦੇ ਫਿਰਨਾ ਤੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਨੌਂਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹੀ ਉਹ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਏਸ ਤਰਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਲੜਾਈ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਅਮਨ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਮਸਤ ਰਹਿੰਦਾ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਵਰ੍ਹਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਫੱਟੜਾਂ ਵਾਸਤੇ ਪਾਣੀ ਲੈ ਪਹੁੰਚਦਾ।

ਏਸ ਯੁੱਧ ਵਿਚ ਇਕ ਦਿਨ ਕੁਛ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਪਾਸ ਭਾਈ ਕਨੂੰਈਏ ਦੀ ਸ਼ਕਾਇਤ ਆ ਕੀਤੀ, 'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਸਿੱਖ ਭਾਈ ਕਨੂੰਈਆ, ਵੈਰੀ ਨਾਲ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਘਾਇਲ ਕਰਕੇ ਮੌਤ ਕਨਾਰੇ ਪਚਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਭਾਈ ਕਨੂੰਈਆ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਪਾ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਸਾਡੇ ਟਾਕਰੇ 'ਤੇ ਲੜਨ ਜੋਗੇ ਬਣੇ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਦੋ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਉਹਦੇ ਇਹ ਚਾਲੇ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਮੌਰਚਿਆਂ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਪਾਣੀ ਉਡੀਕਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਉਹ ਅਗ੍ਨਾਂ ਧੂਰ ਰਣ ਤੱਤੇ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਫਟੜਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਆਉਣ ਵਿਚ ਰੁੱਝਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਂ ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਘਾਇਲ ਵੀ ਲਾਗੇ ਪਿਆ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਪੂੰਝਣ ਵਾਸਤੇ ਉਹ ਉਹਨੂੰ ਵੀ ਪਿਆ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।'

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਭਾਈ ਘਨੂੰਈਏ ਨੂੰ ਸਾਮ੍ਰਾਣੇ ਬੁਲਾ ਲਿਆ। ਭਾਈ ਕਨੂੰਈਏ ਨੇ ਆ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਚਰਨ ਛੋਹੇ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਚਿਹਰੇ

ਤੋਂ ਫੁਰਮਾਇਆ, “ਭਾਈ ਕਨੂੰਈਆ ਜੀ! ਇਹ ਸਿੱਖ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ਕਾਇਤ ਕਰਦੇ ਨੇ, ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਆਉਣ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਵੈਰੀ ਦਲ ਦੇ ਫੱਟੜਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਆਈ ਜਾਂਦੇ ਹੋ।”

“ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ!“ ਭਾਈ ਕਨੂੰਈਏ ਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੜੀ ਨਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, “ਮੇਰੇ ਸਿੱਖ ਭਰਾ ਠੀਕ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ। ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਕੁਛ ਆਪਣੇ ਹਨ ਤੇ ਕੁਛ ਦੁਸ਼ਮਣ। ਪਰ ਮਹਾਰਾਜਾਂ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਹਰ ਇਕ ਵਿਚ ਹਜ਼ੂਰ ਦਾ ਹੀ ਦੀਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਾ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਤੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਹਰ ਥਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਹੀ ਪਾਣੀ ਪਿਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਕੋ ਪਾਠ ਪੜਾਇਆ ਹੈ।

‘ਨਾ ਕੋ ਬੈਰੀ ਨਹੀ ਬਿਗਾਨਾ
ਸਗਲ ਸੰਗਿ ਹਮ ਕਉ ਬਨਿ ਆਈ।
ਮਾਨਸ ਕੀ ਜਾਤ ਸਭੈ ਏਕੈ ਪਹਿਚਾਨਬੋ।

‘ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਹਰ ਇਕ ਵਿਚ ਆਪ ਹੀ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੇ ਹੋ।’

ਸੁਣਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਬੜੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ। ਹਜ਼ੂਰ ਨਾ ਫੁਰਮਾਇਆ, “ਭਾਈ ਕਨੂੰਈਆ! ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਠੀਕ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਆਹ ਲੈ ਮਲ੍ਹਮ ਦੀ ਛੱਬੀ। ਜਿਸ ਫੱਟੜ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਆਇਆ ਕਰੋ, ਉਸ ਦੇ ਜ਼ਖਮਾਂ ਉਤੇ ਮਲ੍ਹਮ ਵੀ ਲਾ ਦਿਆ ਕਰ।”

ਸੇਵਾ ਪੰਥੀ

ਇਸ ਭਾਈ ਕਨੂੰਈਆ ਦੋਂ ‘ਸੇਵਾ ਪੰਥੀ’ (ਅੱਡਣ ਸ਼ਾਹੀ) ਸੰਸਥਾ ਚੱਲੀ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਨਸ਼ਾਨਾ ਲੋੜਵੰਦਾਂ (ਖਾਸ ਕਰ ਫੱਟੜਾਂ ਤੇ ਰੋਗੀਆਂ) ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਕਨੂੰਈਆ ਸਫੈਦ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨਦਾ ਸੀ ਤੇ ਐਨ ਰਣ ਤੱਤੇ ਵਿਚ ਫਿਰ ਕੇ ਫੱਟੜਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸੰਭਾਲ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜਾਂ ਵੱਲੋਂ ਭਾਈ ਕਨੂੰਈਏ ਦਾ ਸਤਕਾਂਰ ਹੁੰਦਾ ਵੇਖ ਕੇ ਕੁਛ ਹੋਰ ਸਿੱਖ ਵੀ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਵਟਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਨਾਲ ਰਲ ਪਏ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੀ ਇਹ ਸੰਸਥਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। ਪਰ ਅਫਸੋਸ, ਏਨਾ ਉੱਚਾ ਨਸ਼ਾਨਾ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੋਇਆ ਵੀ ਉਸ ਸੰਪਰਦਾਇ ਨੂੰ ਉਹ ਮਾਨਤਾ ਨਾ ਮਿਲੀ, ਜੋ ਪਿਛੋਂ ‘ਰੈੱਡ ਕਰਾਸ’ ਸੁਸਾਇਟੀ ਨੂੰ ਮਿਲੀ। ਇਸ ਦਾ ਵੱਡਾ ਕਾਰਨ, ਸਮੇਂ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਪੈਰੋ ਪੈਰ ਇਨਸਾਨ ਵਧੇਰੇ ਸਮਝਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੜਨ ਝਗੜਨ ਵਧੇਰੇ ਸਮਝਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੜਨ ਝਗੜਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਸਾਂਝੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੈ।

ਕਰਮਾਤ ਨਹੀਂ, ਅਭਿਆਸ

ਇਕ ਦਿਨ ਵਜੀਰ ਖਾਨ ਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਖਾਨ ਇਕ ਬਿਰਛ ਦੀ ਛਾਵੇਂ ਪਲੰਘ ' ਤੇ ਬੈਠੇ ਸਤਰੰਜ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ । ਕੁਛ ਰਾਜੇ ਵੀ ਲਾਗੇ ਬੈਠੇ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ । ਦੂਰੋਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੀ ਨਿਗ੍ਰਾ ਪੈ ਗਏ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਧਰਮ ' ਤੇ ਤੀਰ ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਨਸ਼ਾਨਾ ਮਾਰਿਆ । ਤੀਰ ਪਲੰਘ ਦੇ ਪਾਏ ਵਿਚ ਆ ਧਸਿਆ । ਦੋਵੇਂ ਨਵਾਬ ਇਕੇ ਵਾਰ ਤ੍ਰੁਭਕ ਉਠੇ ।

‘‘ਯਾ ਅੱਲਾਹ !’’ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਇਕੇ ਵਾਰ ਨਿਕਲਿਆ । ‘‘ਜੇ ਇਹ ਤੀਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਆ ਲਗਦਾ ਤਾਂ।’’

ਪਾਵੇ ਵਿਚੋਂ ਤੀਰ ਪੁੱਟ ਕੇ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ । ਤੀਰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਸੀ । ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੇ ਤੀਰ ਨਾਲ ਸਵਾ ਤੋਲਾ ਸੋਨਾ ਲੱਗਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ । ਏਹ ਉਸਦੀ ਵੱਡੀ ਨਸ਼ਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ । ਉਸ ਸਮੇਂ ਸ਼ਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸੋਨਾ ਲਾਉਣ ਦਾ ਆਮ ਰਵਾਜ਼ ਸੀ । ਸੋਨੇ ਦੀ ਮੁੱਠ ਵਾਲੀਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਅਮੀਰੀ ਦੀ ਨਸ਼ਾਨੀ ਸਮਝੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ । ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਸ਼ਕਲ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਤੇ ਫਲ ਦੇ ਉਪਰ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ । ਕਈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵੀ ਸੋਨੇ ਦੇ ਤੀਰ ਵਰਤਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਸਿੱਖ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ‘ਸੱਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ’ ਮੰਨਦੇ ਸਨ । ਸੋ ਸਰਪਾਵਾਨ ਕਾਰੀਗਰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਵਾਸਤੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਤੀਰ ਬਣਾਇਆ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਫਿਰ ਇਹ ਰਵਾਜ਼ ਹੀ ਬਣ ਗਿਆ, ਕਿ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਹਰ ਤੀਰ ਨਾਲ ਸੋਨਾ ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ । ਮੁਸਲਮ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਤੀਰਾਂ ਵਿਚ ਵੱਡਾ ਫਰਕ ਇਹ ਸੀ, ਕਿ ਪਹਿਲਿਆਂ ਦੇ ਤੀਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਦਬਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਗੁਰੀਬਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ।

ਤੀਰ ਪਛਾਣ ਕੇ ਵਜੀਰ ਖਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਇਹ ਕਰਮਾਤ ਹੈ। ਕੋਈ ਇਨਸਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਏਨੀ ਦੂਰ ਤੀਰ ਨਹੀਂ ਘੱਲ ਸਕਦਾ।’’

ਏਨੇ ਨੂੰ ਦੂਸਰਾ ਤੀਰ ਦਰਖਤ ਦੇ ਟਾਹਣ ਵਿਚ ਆ ਲੱਗਾ । ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇਕ ਚਿੱਠੀ ਬੱਧੀ ਹੋਈ ਸੀ । ਚਿੱਠੀ ਲਾਹ ਕੇ ਵਜੀਰ ਖਾਨ ਨੇ ਪੜ੍ਹੀ । ਛਾਰਸੀ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ‘‘ਕਰਮਾਤ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਹੈ। ਤੇ ਦੂਸਰੀ ਗੱਲ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦਾ ਦੀ ਮੇਹਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬਚ ਗਏ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਾ ਚਾਹੁੰਦੇ । ਅਸੀਂ ਯੁੱਧ ਵਿਚ ਲੜ ਰਹੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਉਤੇ ਵਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਸ਼ਸਤਰ-ਹੀਣ ਉਤੇ ਨਹੀਂ । ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਜਿਹੜਾ ਆਦਮੀ ਪਾਵੇ ਵਿਚ ਨਸ਼ਾਨਾ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ

ਚਾਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਵੀ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸਣਾ ਵੀ ਕਰਾਮਾਤ ਨਹੀਂ, ਸਾਡਾ ਅਨੁਭਵ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵੇਲੇ ਏਹਾ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋ, ਹੋਰ ਕੁਝ ਸੋਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।' ਗੁਰਦੇਵ ਮਹਾਨ ਮਨੋ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਸਨ।

ਯੁੱਧ ਸਮੇਂ ਵੀ ਅਜੇਹੇ ਕੋਈ ਕੌਤਕ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।

ਘੇਰੇ ਦੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ

ਲੜਾਈ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਲੰਮੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਵੈਰੀ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਹਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਰਦੇ, ਸਗੋਂ ਦੂਰ ਮੇਰਚਿਆਂ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਤੀਰ ਗੋਲੀਆਂ ਚਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੱਗੋਂ ਸਿੱਖ ਜਵਾਬ ਦੇਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਪਰ ਇਹ ਲੜਾਈ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਹਿੰਗੀ ਪੈ ਰਹੀ ਸੀ। ਅੰਦਰੋਂ ਦਾਣਾ ਪੱਠਾ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਭੁੱਖ ਦਾ ਦੈਂਤ ਸਾਮੁਣੇ ਮੂੰਹ ਅੱਡੀ ਖੜਾ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਦਾਲੇ ਵੈਰੀ ਨੇ ਘੇਰਾ ਮੁਕੰਮਲ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਬਾਹਰੋਂ ਕੋਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆ ਰਹੀ, ਨਾ ਹੀ ਕਿਤੋਂ ਆਉਣ ਦੀ ਆਸ ਸੀ। ਘਾਹ ਪੱਠੇ ਹੀ ਅਣਹੋਂਦ ਕਾਰਨ ਜਾਨਵਰ ਮਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਵਾਰੀ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਇਸ ਮੁਸੀਬਤ ਦਾ ਕੋਈ ਹੱਲ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਉਂਦਾ। ਸ਼ਹਿਰ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਾ ਹੀ ਉਥੇ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਅੰਨ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਸੀ। ਕਾਵਿ ਸੈਨਾਪਤੀ (ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸੋਭਾ) ਅੰਨ ਦੀ ਹਾਲਤ ਬਾਰੇ ਲਿਖਦਾ ਹੈ :

ਏਕ ਰੁਪੀਯੈ ਸੇਰ ਬਿਕਾਵੈ।

ਸੋ ਭੀ ਢੂੰਢਤ ਹਾਥ ਨ ਆਵੈ।

ਸਿੰਘਾਂ ਛਾਪੇ ਮਾਰਨੇ ਆਰੰਭ ਦਿਤੇ

ਜਿੰਨਾ ਕੁ ਅੰਨ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਸਾਝੇ ਭੰਡਾਰ ਵਿਚ ਸੀ, ਉਸੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕੰਮ ਸਾਰਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੇਵਲ ਖਾਲਸਾ ਫੌਜ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਸ਼ਹਿਰੀ ਵਸੋਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਤੰਗ ਆ ਕੇ ਵੈਰੀ ਉਤੇ ਛਾਪੇ ਮਾਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤੇ। ਸੋ ਕੁ ਸਿੰਘਾਂ ਦਾ ਜਥਾ ਵੈਰੀ ਉਤੇ ਰਾਤ ਦੇ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿਚ ਜਾ ਛਾਪਾ ਮਾਰਦਾ। ਕੁਛ ਲੜ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਜਾਂਦੇ, ਕੁਝ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਾਮਾਨ ਲੁੱਟ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦੇ। ਸ਼ਾਹੀ ਸੈਨਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਠੇਕੇਦਾਰ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਸਹਾਈ ਹੋਏ। ਉਹ ਅਗਲੇ ਮੇਰਚਿਆਂ ਵਿਚ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਸਾਮਾਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਖਬਰ ਕਰ ਦੇਂਦੇ। ਇਸ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਮੁੱਲ ਵਜੋਂ ਉਹ ਸਿੰਘਾਂ ਤੋਂ ਦੂਣਾ ਚੌਣਾ ਵਸੂਲ ਕਰ ਲੈਂਦੇ। ਸਿੰਘ ਦੱਸੇ ਬਾਂ ਉਤੇ ਰਾਤ ਛਾਪਾ ਮਾਰਦੇ। ਸਾਮਾਨ ਦੇ ਰਾਖੇ ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ

ਸਾਰ ਨੱਸ ਜਾਂਦੇ । ਸਿੰਘ ਨਸਦਿਆਂ ਦੇ ਮਰਾਰ ਪੈਣ ਦੀ ਥਾਂ ਸਾਮਾਨ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਵਾਪਸ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ।

ਪਰ ਇਹ ਢੰਗ ਬਹੁਤੇ ਦਿਨ ਸਫਲ ਨਾ ਹੋ ਸਕਿਆ । ਸ਼ਾਹੀ ਜਰਨੈਲਾਂ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਦਿਤਾ, ਕਿ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਸਾਮਾਨ ਮੋਰਚਿਆਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਿੱਛੇ ਰਖਿਆ ਜਾਵੇ । ਅਗਲੇ ਮੋਰਚਿਆਂ ਵਿਚ ਰੋਜ਼ ਹੀ ਫੌਜ ਬਦਲ ਦਿਤੀ ਜਾਂਦੀ । ਘੇਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਤੰਗ ਤੇ ਸਖ਼ਤ ਕਰ ਦਿਤਾ ਗਿਆ । ਸਿੰਘ ਛਾਪੇ ਮਾਰਦੇ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਮੁਠਭੇੜਾਂ ਵਿਚ ਹੱਥ ਕੁਛ ਨਾ ਲਗਦਾ । ਹਾਂ, ਇਹਨਾਂ ਝੜਪਾਂ ਵਿਚ ਜਾਨੀ ਨੁਕਸਾਨ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁੰਦਾ । ਸਿੰਘਾਂ ਨਾਲੋਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਕਈ ਗੁਣਾ ਵਧੇਰੇ ਮਾਰੇ ਜਾਂਦੇ, ਪਰ ਦਸ ਲੱਖ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਾ ਆਉਂਦਾ । ਜਿੰਨੀ ਕੁ ਫੌਜ ਮਾਰੀ ਜਾਂਦੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਣੀ ਬਾਹਰੋਂ ਆ ਜਾਂਦੀ । ਪਰ ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦਿਨ ਬਦਿਨ ਘਟਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ । ਬਾਹਰੋਂ ਹੋਰ ਸਿੰਘ ਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਕਦੇ, ਤੇ ਅੰਦਰਲੇ ਸਹਿਜ ਸਹਿਜ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ ।

ਅੰਨ ਤੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਤੰਗੀ

ਅੰਨ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਡਾ ਸੰਕਟ ਸਿੰਘਾਂ ਵਾਸਤੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਆ ਬਣਿਆ । ਜਿਸ ਨਾਲੇ ਤੋਂ ਅੰਨਦਪੁਰ ਵਾਸਤੇ ਪਾਣੀ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਵੈਰੀ ਨੇ ਉਸ ਉਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ । ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਉਸਦੇ ਕੰਢਿਆਂ ਉਤੇ ਸਖ਼ਤ ਪਹਿਰਾ ਰਹਿੰਦਾ । ਸਿੰਘ ਜਥਾ ਬਣਕੇ ਜਾਂਦੇ । ਕੁਛ ਵੈਰੀ ਨਾਲ ਲੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਤੇ ਕੁਝ ਪਾਣੀ ਭਰ ਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ । ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਅੰਨ ਤੇ ਪਾਣੀ-ਦੋਹਾਂ ਮੁਢਲੀਆਂ ਲੋੜਾਂ-ਬਦਲੇ ਲੜਨਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ । ਅਜੇਹੀਆਂ ਝੜਪਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਾ ਗਏ ।

ਕਈ ਵਾਰ ਰਾਤ ਹਮਲਾ ਕਰਕੇ ਸਿੰਘ, ਵੈਰੀ ਦਲ ਵਿਚ ਚੋਖਾ ਅੱਗੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ । ਇਹ ਛਾਪੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਤਰਨਾਕ ਸਨ । ਕਦੇ ਕੁਝ ਹੱਥ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ, ਤੇ ਅੱਧ ਪਚਾਂ ਸਿੰਘ-ਜੋ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਬਚ ਜਾਂਦੇ-ਥੋੜਾ ਬਹੁਤਾ ਸਾਮਾਨ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਪਰਤ ਆਉਂਦੇ । ਕਈ ਵਾਰ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿੰਘ, ਘੇਰੇ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਜਾਂਦੇ । ਕਦੇ ਐਸਾ ਵੀ ਹੁੰਦਾ, ਕਿ ਘੇਰੇ ਵਿਚ ਆਏ ਸਿੰਘਾਂ ਵਾਸਤੇ ਪਿੱਛੇ ਪਰਤਣਾ ਅੱਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦੇ । ਉਹ ਮਰਦੇ ਮਾਰਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੇ । ਸ਼ਾਹੀ ਜਰਨੈਲਾਂ ਦੀ ਫੌਜ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਸੀ, ਕਿ ਬਾਹਰੋਂ ਕੋਈ ਸਿੰਘ ਅੰਦਰ ਨਾ ਆਵੇ, ਪਰ

ਜੇ ਅੰਦਰੋਂ ਕੋਈ ਜਥਾ ਬਾਹਰ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਉਹਦਾ ਵਧੇਰੇ ਪਿੱਛਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੇਰੇ ਵਿਚ ਆਏ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਘਟਦੀ ਸੀ, ਤੇ ਵੈਰੀ ਦਾ ਭਲਾ ਸੀ। ਵੈਰੀ, ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਦਿਲ 'ਤੇ ਇਹ ਵੀ ਅਸਰ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁਣ, ਸ਼ਾਹੀ ਸੈਨਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ।

ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਹਾਥੀ ਮਰ ਗਿਆ

ਵੈਰੀ ਨੇ ਇਕ ਹੋਰ ਖਤਰਨਾਕ ਵਾਰ ਕੀਤਾ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵੰਗਾਰੇ ਲਾ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਪਿਛੋਂ ਉਸ ਨਾਲੇ ਦਾ ਰੁਖ ਬਦਲ ਦਿਤਾ, ਜੋ ਅਨੰਦਪੁਰ ਵਾਸਤੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਹਾਰਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਿੰਘਾਂ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤ ਅੱਖੀ ਬਣੀ। ਨਾ ਅੰਦਰ ਅੰਨ ਰਿਹਾ, ਨਾ ਪਾਣੀ। ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਹਾਥੀ ਵਰਗੇ ਕੋਈ ਕੀਮਤੀ ਜਾਨਵਰ ਭੁੱਖ ਦੇ ਦੁੱਖ-ਮਰ ਗਏ। ਆਦਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਮੌਤਾਂ ਵੀ ਭੁੱਖ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਰ ਲੱਗ ਪਈਆਂ।

ਘੇਰੇ ਨੂੰ ਸੱਤ ਮਹੀਨੇ ਹੋ ਗਏ

ਮਹੀਨੇ ਸੱਤ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਘੇਰਾ ਪਏ ਨੂੰ। ਗੱਲ ਕਿਸੇ ਸਿਰੇ ਲਗਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦੀਹਦੀ। ਸ਼ਾਹੀ ਜਰਨੈਲ ਵੀ ਘਬਰਾ ਗਏ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਵੀ ਲੋੜ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਮਿਲ ਰਹੀਆਂ। ਉਦਾਲੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਇਲਾਕਾ ਉੱਜੜ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਤੇਂ ਆਏ ਦਿਨ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵੱਲੋਂ ਤਾੜਨਾ ਭਰੇ ਹੁਕਮ ਆ ਰਹੇ ਸਨ, ਕਿ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛਤਹਿ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਲੰਮੇ ਘੇਰੇ ਦਾ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਵੀ ਨਿਕਲ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿ ਰਾਜਪੂਤਾਨੇ ਵਾਂਗ ਸਾਰੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਬਗਾਵਤ ਹੋ ਜਾਏ। ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਇਹ ਮੁਹਿੰਮ ਛੇਤੀ ਖਤਮ ਹੋਈ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਦੱਖਣ ਦੀ ਲੰਮੀ ਲੜਾਈ ਨੇ ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦਾ ਲੱਕ ਤੋੜ ਦਿਤਾ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਹਾਲਤ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਸੰਭਾਲਨੀ ਅੱਖੀ ਸੀ। ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਖਤਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਸਖਤ ਹੁਕਮ ਭੇਜਿਆ, ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਲੜਾਈ ਖਤਮ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵੱਲੋਂ ਸਖਤ ਹੁਕਮ ਤੇ ਚਿੱਠੀ

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਹੁਕਮ ਲੈ ਕੇ ਖਵਾਜਾ ਮਹਿਮੂਦ ਅਲੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆ ਪਹੁੰਚਾ। ਉਸ ਕੋਲ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਇਕ ਚਿੱਠੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੱਖ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ ਵੀ ਹੈ ਸੀ। ਉਹ ਚਿੱਠੀ ਵੇਖ ਕੇ ਸ਼ਾਹੀ ਜਰਨੈਲਾਂ ਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਵਿਉਂਤ ਸੁੱਝੀ। ਉਹਨਾਂ ਸਲਾਹ ਬਣਾਈ, 'ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹੇ

ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਢ ਕੇ ਪਕੜ ਲਵੇ ਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਤੇ ਇੱਜ਼ਤ ਬਚਾ ਲਵੇ ।

ਸ਼ਾਹੀ ਜਰਨੈਲਾਂ ਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵੱਲ

ਰਾਜਿਆਂ ਤੇ ਸ਼ਾਹੀ ਜਰਨੈਲਾਂ ਨੇ ਇਕ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖ ਕੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਵੱਲ ਭੇਜੀ । ਚਿੱਠੀ ਲੈ ਕੇ ਇਕ ਪੰਡਤ ਤੇ ਇਕ ਸੱਯਦ ਗਏ । ਪੰਡਤ ਕੋਲ ਇਕ ਥਾਲ ਵਿਚ ਰੱਖੀ ਆਟੇ ਦੀ ਗਊ ਤੇ ਸਾਲਗਰਾਮ ਸੀ, ਤੇ ਸੱਯਦ ਕੋਲ ਕੁਰਾਨ ਸ਼ਰੀਫ਼ । ਦੇਹਾਂ ਨੇ ਕਸਮਾਂ ਖਾ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ‘‘ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਕਿ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਵਾਸਤੇ ਵੈਰ ਵਰੋਧ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਰਾਲਤੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਸੀ । ਪਰ ਹੁਣ ਇਹ ਸ਼ਾਹੀ ਵਕਾਰ ਦਾ ਸਵਾਲ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ । ਆਪ ਸਾਡੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਲਵੇ । ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਤੇ ਸ਼ਾਹੀ ਜਰਨੈਲਾਂ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਵੀ ਬਚ ਜਾਵੇਗੀ, ਤੇ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਕਾਰਨ ਰੋਜ਼ ਇਨਸਾਨੀ ਲਹੂ ਛੁੱਲ੍ਹੁ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ । ਆਪ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਜਾਉ । ਹਿੰਦੂ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਗਊ ਮਾਤਾ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਜਰਨੈਲਾਂ ਨੂੰ ਕੁਰਾਨ ਸ਼ਰੀਫ਼ ਦੀ ਕਸਮ ਹੈ । ਉਹ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ । ਉਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵੱਲੋਂ ਸੱਚੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਕਿ ਅਨੰਦਪੁਰ ਖਾਲੀ ਕਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ । ਸ਼ਾਹੀ ਫੌਜਾਂ ਚਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਫੇਰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆ ਜਾਣਾ । ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖ ਜਰਨੈਲਾਂ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਉਤਰ ਦੇਣ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨੀ ।’’

ਸਿੱਖ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡਣ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ

ਪੰਡਤ ਤੇ ਸੱਯਦ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ । ਪਿੱਛੋਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਏਸ ਗੱਲ ਉਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿਤਾ, ਕਿ ਘੇਰੇ ਵਿਚ ਭੁੱਖ ਦੇ ਦੂੱਖ ਮਰਨ ਨਾਲੋਂ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ । ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਖਾਲਸਾ ਜੀ ! ਵੈਰੀ ਦੀ ਇਹ ਧੋਖੇ ਭਰੀ ਚਾਲ ਹੈ । ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕਢ ਕੇ ਤਬਾਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਇਹ ਨਾ ਸਮਝੋ, ਕਿ ਕੇਵਲ ਅਸੀਂ ਹੀ ਦੁਖੀ ਹਾਂ । ਵੈਰੀ ਵੀ ਤੰਗ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ । ਉਹ ਜਿੱਤ ਦੀ ਆਸ ਲਾਹ ਕੇ ਘਬਰਾ ਗਿਆ ਹੈ । ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਨ ਹੋਰ ਇਸ ਮੁਸੀਬਤ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕਰਕੇ ਡਟੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ । ਵੈਰੀ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿਚ ਬੈਠਿਆਂ ਨੂੰ ਉਹ ਜਿੱਤ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ । ਸੋ, ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਤਕ ਉਹ ਏਹੋ ਜੇਹੀ ਸ਼ਰਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹੋ

ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਸਾਨੂੰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ, ਤੇ ਵੈਰੀ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰ ਕੇ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ । ਪਰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਹਦੇ ਧੋਖੇ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦਿਤਾ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਤਬਾਹੀ ਦਾ ਮੂੰਹ ਵੇਖਣਾ ਪਵੇਗਾ । ਸਾਨੂੰ ਵੈਰੀ ਦੀਆਂ ਕਸਮਾਂ ਉਤੇ ਕੋਈ ਇਤਥਾਰ ਨਹੀਂ । ਉਹਦੇ ਅੰਦਰ ਧਰਮ ਤੇ ਸਚਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਸਾਨੂੰ ਉਹਦੇ ਜਾਲ ਵਿਚ ਫਸਣ ਦੀ ਥਾਂ ਆਪਣੇ ਸਿਰੜ 'ਤੇ ਪੱਕਿਆਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ।'

ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸੁਣਿਆਂ । ਪਰ ਉਹ ਭੁੱਖ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਤੰਗ ਆ ਚੁੱਕੇ ਸਨ । ਭੁੱਖੇ ਮਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ਉਹ ਹਰ ਮੁਸੀਬਤ ਸਹਿਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ । ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਤੰਗ ਪੈ ਜਾਂਦੇ । ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਉਤੇ ਜ਼ੋਰ ਪਾਇਆ, ਕਿ ਇਕ ਵਾਰ ਵੈਰੀ ਦੀਆਂ ਕਸਮਾਂ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ । ਅਗੁਂ ਜੋ ਹੋਵੇਗੀ, ਵੇਖੀ ਜਾਏਗੀ ।

ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਉਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ, ‘‘ਲੋ, ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੈਰੀ ਦੀਆਂ ਕਸਮਾਂ ਪਰਖ ਲਵੋ । ਭਲਕੇ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ, ਕਿ ਗਉਂ ਤੇ ਕੁਰਾਨ ਦੀਆਂ ਕਸਮਾਂ ਖਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਸਚਾਈ ਹੈ ।’’

ਵੈਰੀ ਦਾ ਪਾਜ ਉਘੜ ਗਿਆ

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘‘ਅਸੀਂ ਅਨੰਦਪੁਰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹਾਂ । ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਅਸਬਾਬ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹਾਂ । ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਅਸਬਾਬ ਬਾਹਰ ਭੇਜਾਂਗੇ । ਇਸ ਕੰਮ ਵਾਸਤੇ ਕੁਝ ਖੱਚਰਾਂ ਭੇਜ ਦਿਹੋ ।

ਸੁਣ ਕੇ ਵੈਰੀ ਬੜੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ । ਉਹਨਾਂ ਉਸੇ ਦਿਨ ਭਾਰ ਢੇਣ ਵਾਸਤੇ ਖੱਚਰਾਂ ਭੇਜ ਦਿਤੀਆਂ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਟੁੱਟੀਆਂ ਭੱਜੀਆਂ ਕਾਠੀਆਂ ਟੁਟੇ ਹੋਏ ਛਿੱਤਰ, ਪਾਟੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜੇ ਤੇ ਹੋਰ ਏਹੋ ਜੇਹਾ ਨਕੰਮਾ ਪਿਆ ਬੇਕਾਰ ਸਾਮਾਨ ਲੱਦ ਕੇ ਰਾਤ ਖੱਚਰਾਂ ਬਾਹਰ ਨੂੰ ਤੋਰ ਦਿਤੀਆਂ । ਵਿਚੋਂ ਕਈਆਂ ਦੀਆਂ ਕਾਠੀਆਂ ਨਾਲ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਬਾਲ ਕੇ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿਤੀਆਂ । ਜਿਹੜੇ ਕੁਝ ਸਿੱਖ ਪਹਿਲੇ 'ਤੇ ਨਾਲ ਤੋਰੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮੰਤਵ ਸਮਝਾ ਦਿਤਾ ।

ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸਭ ਕੀਮਤੀ ਸਾਮਾਨ ਬਾਹਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਕਸਮਾਂ ਛਿੱਕੇ ਟੰਗ ਕੇ ਮਾਲ ਲੁੱਟਣ ਵਾਸਤੇ ਆ ਪਏ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹੱਲਾ ਬੋਲਦਿਆਂ ਸਾਰ, ਮਿਥੀ ਹੋਈ ਵਿਉਂਤ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿੱਖ ਛੱਡ ਕੇ ਵਾਪਸ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਜਾ ਵੜੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦਿਆਂ ਫੁਰਮਾਇਆ, 'ਵੇਖ ਲਈਆਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀਆਂ ਕਸਮਾਂ? ਅਸੀਂ ਆਪ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਵੀ ਵੈਰੀ ਦੇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੱਲਾ ਬੋਲ ਦੇਵੇਗਾ। ਵੈਰੀ 'ਤੇ ਇਤਥਾਰ ਨਾ ਕਰੋ। ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਕੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਹੋਰ ਛਟੇ ਰਹੋ।'

ਸਿੱਖਾਂ ਕੋਲ ਜਵਾਬ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਭੁੱਖ ਦੇ ਦੁਖੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਿਢਾਲ ਹੋ ਚੁਕੇ ਸਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲੋਂ ਉਹ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਮੁੱਲ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਸਨ।

ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪੇਸ਼

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਵੈਰੀ ਦੇ ਦੂਤ ਫਿਰ ਆ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ। ਇਸ ਵਾਰ ਉਹਨਾਂ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਆਪਣੀ ਲਿਖੀ ਚਿੱਠੀ ਵੀ ਲਿਆ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵੱਲੋਂ ਸਾਫ਼ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, 'ਆਪ ਕਿਲ੍ਹਾ ਖਾਲੀ ਕਰ ਕੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਚਲੋ ਆਉ। ਜ਼ਬਾਨੀ ਗੱਲ ਬਾਤ ਰਾਹੀਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਭੁਲੇਖੇ ਦੂਰ ਕਰ ਲਵਾਂਗੇ। ਆਪ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਨਾ ਆਉਣਾ ਚਾਹੋ, ਤਾਂ ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਆਪ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਹੈ, ਜਾਓ। ਤੁਹਾਡਾ ਮੇਰਾ ਕੁਰਾਨ ਸ਼ਰੀਫ ਜ਼ਾਮਨ ਹੈ। ਮੇਰੀਆਂ ਛੌਜਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੀਆਂ।'

ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਪੰਡਤਾਂ ਤੇ ਮੌਲਵੀਆਂ ਨੇ, ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕਿਹਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਮਾਲ ਲੁੱਟਣ ਵਾਸਤੇ, ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਖੱਚਰਾਂ ਉੱਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। (ਭਾਵੇਂ ਲੁੱਟ ਦੇ ਚਾਹਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਨਮੋਸ਼ੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੱਗਾ।) ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਇਕ ਇਕ ਸਾਹੇ ਸੌ ਸੌ ਕਸਮਾਂ ਖਾ ਕੇ ਕਿਲ੍ਹਾ ਛੱਡਣ ਵਾਸਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾ ਮੰਨੇ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਤੇ ਹੋਰ ਨਾਮਵਰ ਸਿੱਖਾਂ ਪਾਸ ਵੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਕਿਸੇ ਹੱਦ ਤਕ ਉਹ ਮਾਤਾ ਜੀ ਤੇ ਕੁਛ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਨ ਵਿਚ ਸਫਲ ਵੀ ਹੋ ਗਏ।

ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡਣਾ ਮੰਨ ਗਏ।

ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਾਮਵਰ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਪਾਉਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, 'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਪੰਥ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਹੀ ਅਧਿਕਾਰ

ਸੌਂਪੇ ਹੋਏ ਹਨ । ਇਕ ਇਕ ਸਿੱਖ ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਸਾਰਾ ਪੰਥ ਮਿਲ ਕੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਂਦੇ ਹਾਂ, ਕਿ ਕਿਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿਤਾ ਜਾਵੇ ।'

ਇਹ ਦੋ ਟੁੱਕ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਏ । ਕੁਛ ਚਿਰ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਪਿਛੋਂ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ, 'ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਪੰਥ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਮੇੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਸਾਨੂੰ ਏਨਾ ਨੁਕਸਾਨ ਉਠਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਆਪ ਸੋਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ । ਵੈਰੀ ਦਗਾ ਕਰੇਗਾ । ਉਹ ਕਸਮਾਂ ਉਤੇ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ । ਤੁਸੀਂ ਕੁਛ ਦਿਨ ਹੋਰ ਇਹ ਤਕਲੀਫ਼ ਸਹਿ ਲੈਂਦੇ, ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਸੀ, ਪਰ ਤੁਹਾਡੀ ਮਰਜ਼ੀ । ਹੁਣ ਚੰਗੇ ਮਾੜੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰ ਹੈ । ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਦਿਹੋ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੇ. ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਅਨੰਦਪੁਰ ਖਾਲੀ ਕਰ ਜਾਵਾਂਗੇ । ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਲੜਾਈ ਬੰਦ ਹੈ । ਤੁਸੀਂ ਤੁਰਨ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰੋ ।'

ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ ਤੇ ਸਿੰਘ ਅਨੰਦਪੁਰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ।

ਕੀ ਬੇਦਾਵਾ ਠੀਕ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ?

ਏਥੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਕੁਛ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਬੇਦਾਵਾ ਦੇ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ । ਇਸ ਬਾਰੇ ਵੀ ਲੇਖਕਾਂ ਦੀਆਂ ਵੱਖ ਵੱਖ ਰਾਵਾਂ ਹਨ । ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਬੇਦਾਵਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਚਾਲੀ ਸਿੰਘ ਸਨ ਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਮਾਝੇ ਦੇ ਸਨ । ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਬੇਦਾਵਾ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਡੇਢ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਲਗਭਗ ਸੀ ਤੇ ਉਹ ਸਾਰਿਆਂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਦੇ ਰਲੇ ਮਿਲੇ ਸਨ । ਫਿਰ ਕੋਈ ਬੇਦਾਵਾ ਇਕ ਵਾਰ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਦਾ ਹੈ, ਤੇ ਕੋਈ ਦੋ ਵਾਰ । ਬੇਦਾਵੇ ਦਾ ਭਾਵ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਲਿਖ ਦਿਤਾ 'ਨਾ ਤੂੰ ਸਾਡਾ ਗੁਰੂ ਤੇ ਨਾ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਸਿੱਖ' । ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਬੇਦਾਵਾ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ।

ਕੁਛ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਜੋ ਸਾਰੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਦੇ ਲਿਖਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦੀ ਕਸਵੱਟੀ ਤੇ ਲਾਈਆਂ ਸੱਚੀਆਂ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ । ਮਿਸਾਲ ਵਜੋਂ, ਅੱਠਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ, ਕਿ 'ਬਾਬਾ ਬਕਾਲੇ' ਹੈ । ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਬਾਈ ਸੋਢੀ ਗੁਰੂ ਬਣ ਕੇ ਬਹਿ ਗਏ । ਪਰ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਬੰਸਾਵਲੀ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਇਹ ਗੱਲ ਸੱਚੀ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ । ਸੋ, ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ

ਲਿਖਤ ਦਲੀਲ ਤੇ ਪੂਰੀ ਨਾ ਉਤਰੀ। ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ 'ਬੇਦਾਵੇ' ਵਾਲੀ ਸਾਖੀ ਵੀ ਮੰਨਣ ਤੇ ਦਿਲ ਮੰਨਦਾ ਨਹੀਂ।

ਸਾਡੇ ਪੁਰਾਣੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਧੇਰੇ ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਲਿਖੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਬੋਲੀ ਅਲੰਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਭਾਵਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਕਵੀ ਜਜ਼ਬਾਤ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਤੋਲ ਤੁਕਾਂਤ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਅਜੇਹੇ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਕਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ਭੁਲੇਖਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਕਵੀ ਤੋਂ ਪਰਭਾਵਤ ਹੋ ਕੇ ਦੂਸਰਾ ਕੁਛ●ਹੋਰ ਅਜੇਹੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦੇਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਰਥ ਅਸਲੀਅਤ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਦੂਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਏਥੇ ਟਪਲਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਾਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪੁਸਤਕ 'ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸੇਭਾ' ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰੀ ਕਵੀ 'ਸੈਨਾਪਤਿ' ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਗਿਆਰ੍ਹੇਂ ਅਧਿਆਏ ਵਿਚ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਇਉਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:

'ਇਸ ਹੀ ਭਾਂਤਿ ਕਈ ਦਿਨ ਗਏ।
 ਨਗਰ ਲੋਗ ਠਾਢੇ ਸਭਿ ਭਏ।
 ਦਰ ਕੈ ਆਗੈ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰਾ।
 ਅੰਨਿ ਬਿਨਾ ਜੀਉ ਜਾਇ ਹਮਾਰਾ। ੫੭।
 ਦੇਖਹੁ ਯਹ ਹਵਾਲ ਅਬ ਭਯੋ।
 ਰਹੇ ਹਾਡ, ਚਾਮੀ ਉਡਿ ਗਇਯੋ।
 ਬਿਨਾ ਭੋਜਨ ਜੀਵਨ ਅਬ ਨਾਹੀ।
 ਸੋ ਬੀ ਜੈ ਹੈ ਸਾਂਝ ਸਬਾਹੀ। ੫੮।
 ਇਹ ਬਿਧ ਨਗਰ ਸਬੈ ਹਠ ਰਹਿਓ।
 ਤਾਹਿ ਸਮੈ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਇਮ ਕਹਿਓ।
 ਕੇਤਕ ਦਿਨ ਤੁਮ ਅੰਰ ਬਤਾਵੋ।
 ਫਿਰ ਮਨ ਇਛੇ ਭੋਜਨ ਖਾਵੋ। ੫੯।
 ਛਾਡੇ ਤੇ ਆਨੰਦ ਗੜ ਹੋਤ ਬੀਰ ਸੰਗ੍ਰਾਮ।
 ਬਡੇ ਸਿੰਘ ਜੋਧ ਬਲੀ ਤੇ ਜੂਝੇ ਤਿਹ ਬਾਨ। ੬੦।
 ਸਬ ਸਿਖਨ ਐਸੇ ਕਹਿਓ ਬੁਰਾ ਹੋਤ ਨਹੀਂ ਕੋਈ।
 ਛਾਡਿ ਚਲੇ ਆਨੰਦ ਗੜ ਭਲੀ ਬਾਤ ਹੈ ਸੋਈ। ੬੧।

ਸਤਿਗੁਰ ਕਹੀ, ਸਨੋ ਬਿਧਿ ਸਾਈ।
 ਬੁਰੀ ਹੋਤ, ਤੁਮਰੇ ਸਿਰ ਭਾਈ।
 ਯਉ ਸਬ ਸੋ ਤਉ ਹਦ ਲਿਖਵਾਏ।
 ਹੋਹੁ ਤਯਾਰ, ਤਬੈ ਫੁਰਮਾਏ। ੬੨।
 ਨਗਰ ਭਯੋ ਇਹ ਭਾਂਤਿ ਤਯਾਰ।
 ਬਾਧੇ ਬੋਝ ਲੀਯੈ ਸਿਰ ਭਾਰ।
 ਸਾਮਾਂ ਸਬਹੂੰ ਕੂਚ ਕਾ ਕੀਨੋ।
 ਆਪਨ ਬੋਝ ਆਪ ਸਿਰ ਲੀਨੋ। ੬੩।
 ਸਾਮਾਂ ਸਬੈ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਕੀਨਾ।
 ਸਿਖਨ ਬਾਂਟ ਖਾਜਾਨ ਦੀਨਾ।
 ਸਬਨ ਪਾਂਚ ਹਥਿਆਰ ਬਧਾਏ।
 ਸਿੰਘ ਸੂਰ ਬਰਿ ਸਭਿ ਆਏ। ੬੪।
 ਔਰ ਵਸਤੁ ਜੋਤੀ ਹੁਤੀ ਦੀਨੀ ਸਬੈ ਜਲਾਇ।
 ਡੋਡਿ ਚਲੇਅਨੰਦ ਗੜ ਨਿਮਖ ਬਿਲਮ ਨਹੀਂ ਲਾਇ। ੬੫।

ਅਰਥ ਬੜੇ ਸਾਫ਼ ਹਨ। ਭੁੱਖ ਦੀ ਅੱਤ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਨਗਰ ਦੇ ਲੋਕ ਤੇ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ, ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਪਾਸ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛਡ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਸਗੋਂ ਸਾਰੇ ਇਸ ਗੱਲ ਉਤੇ ਹਠ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਫਰਮਾਇਆ, ‘ਕੁਛ ਦਿਨ ਹੋਰ ਕੱਟੋ। ਫਿਰ ਸਭ ਕਸ਼ਟ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਨੰਦਪੁਰ ਛਡਣ ਨਾਲ ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਲੜਾਈ ਲੜਨੀ ਪਵੇਗੀ, ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਿੰਘ ਸੂਰਮੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।’

ਅੱਗੋਂ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, ‘ਮਾਹਾਰਾਜ ! ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛਡ ਦੇਣ ਵਿਚ ਹੀ ਭਲਾ ਹੈ।’

ਆਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿਚ ਹਰ ਬੁਰੇ ਭਲੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਗੁਰੂ ਮਾਹਾਰਾਜ ਦੇ ਸਿਰ ਅਉਂਦੀ ਸੀ। ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਉਹ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛਡਣ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪਰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨਾ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ‘ਲੋਕ ਰਾਏ’ ਦਾ ਰਵਾਜ ਪਾਇਆ ਸੀ, ਤੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਪ ਬਹੁ-ਸੰਮਤੀ ਦੀ ਰਾਏ ਦੀ ਬੜੀ ਕਦਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਏਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਕਿ ਗੁਰਦੇਵ ਬਹੁ-ਸੰਮਤੀ (ਸਾਰੇ ਸਿੱਖਾਂ) ਦੀ ਰਾਏ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੇ ਭਲੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਪਾਉਂਦਿਆਂ ਸਾਫ਼ ਸ਼ਬਦਾਂ

ਵਿਚ ਕਹਿ ਦਿਤਾ, 'ਬੁਰਾ ਹੋਤ, ਤੁਮਰੇ ਸਿਰ ਭਾਈ' (ਜੇ ਕੁਛ ਬੁਰਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰ ਹੋਵੇਗੀ।) ਇਸ ਤੋਂ ਅਗਲੀ ਪੰਗਤੀ ਹੀ ਭੁਲੇਖਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਤੇ ਉਹ ਚੌਪਈ ਦੇ ਚਾਰੇ ਚਰਣ ਪੂਰੇ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਲਿਖੀ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਿੱਧਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਤਾਂ ਇਉਂ ਹੀ ਜਚਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ 'ਹੁਣ ਜੋ ਵੀ ਚੰਗੀ ਮਾੜੀ ਵਾਪਰੇ, ਉਸਦੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਚਲੋ, ਤਿਆਰ ਹੋਵੋ।' (ਹੋਹੁ ਤਯਾਰ ਤਬੈ ਫੁਰਮਾਏ।) ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਲਈ, ਤੇ ਸਾਰੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਕੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡ ਤੁਰੇ।

ਉਸ ਭੁਲੇਖਾ ਪਾਉਂ ਪੰਗਤੀ (ਯਉਂ ਸਭ ਸੋ ਤਉਂ ਹਦ ਲਿਖਵਾਏ) ਵਿਚ 'ਹਦ ਲਿਖਵਾਏ' ਹੀ ਟਪਲਾ ਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਮੰਨ ਲਿਆ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ 'ਬੇਦਾਵਾ' ਲਿਖਵਾ ਲਿਆ। ਪਰ 'ਬੇਦਾਵਾ ਲਿਖਿਆ' ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਕੁਛ ਸਿੱਖ (ਚਾਲੀ, ਜਾਂ ਡੇਢ ਹਜ਼ਾਰ) ਬੇਦਾਵਾ ਦੇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸਾਥ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਸੈਨਾਪਤਿ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਤਿਆਰੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਦਿਤਾ ਤੇ ਆਪ ਵੀ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡ ਕੇ ਤੁਰ ਪਏ। ਭਾਵ, ਸਾਰੇ ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਰਹੇ, ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ।

ਸੈਨਾਪਤਿ ਦੇ ਸ਼ਬਦ 'ਹਦ ਲਿਖਵਾਏ' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਤੁਕਾਂਤ ਤੇ ਚੌਪਈ ਦਾ ਚੌਥਾ ਚਰਣ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕੇਵਲ ਭਰਤੀ ਵਜੋਂ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਆਮ ਬੋਲ ਚਾਲ ਵਿਚ ਵੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ 'ਲਿਖਵਾ ਲਓ ਮੈਥੋਂ', ਅਹਿ ਗੱਲ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਾਂ 'ਲਿਖ ਦਿਹੋ, ਕਿ ਅਹਿ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।' ਇਹ 'ਲਿਖਵਾ ਲਓ' ਤੇ 'ਲਿਖ ਦਿਹੋ' ਰਸਮੀ ਸ਼ਬਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਅਮਲ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ।

ਮੁਕਦੀ ਗੱਲ, ਸੈਨਾਪਤਿ ਦੀ ਲਿਖਤ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਿ ਬੇਦਾਵਾ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਕੁਛ ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸਾਥ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ।

ਸੈਨਾਪਤਿ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਭਾਈ ਸੁੱਖਾ ਸਿੰਘ ਨੇ (੧੭੯੭ ਈ. ਵਿਚ) 'ਗੁਰਬਿਲਾਸ' ਲਿਖਿਆ। ਭਾਈ ਸੁੱਖਾ ਸਿੰਘ, ਸੈਨਾਪਤਿ ਦੇ ਮਗਰ ਮਗਰ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਏਥੋਂ ਤਕ, ਕਿ 'ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸੋਭਾ' ਦੀਆਂ ਕੋਈ ਪੰਗਤੀਆਂ ਜਿਉਂ ਦੀਆਂ ਤਿਉਂ 'ਗੁਰਬਿਲਾਸ ਵਿਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਗੁਰਬਿਲਾਸ, ਪੰਨਾ ੨੦੮ ਉਤੇ ਇਉਂ ਵਰਣਨ ਹੈ :

ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੋ ਲੇ ਸਭ ਸਾਬਾ।
ਆਏ ਸਰਬ ਤੀਰ ਜਗੰਨਾਬਾ।
ਆਨ ਸਬੈ ਬਿਨਤੀ ਇਮ ਕੀਨੀ ।
ਦੀਨ ਭਾਂਤਿ ਹੈ ਕੈ ਕਹ ਦੀਨੀ ।੨੩੦।
ਦੇਖਹੁ ਅਸਟ ਮਾਸ ਅਬ ਭਏ।
ਭੋਗਨ ਬਿਨ ਪ੍ਰਾਨ ਚਲ ਗਏ ।੨੩੧।
ਇਹ ਬਿਧ ਜਾਨ ਸਬੈ ਹਨ ਗਹਾ।
ਤਜੋਂ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਯੋਂ ਸਭ ਕਹਾ ।੨੩੩।

(ਅੱਗੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿਤਾ)

ਅਬ ਛਾਡੇ ਤੇ ਅਨੰਦ ਗੜ ਹੋਗ ਬੀਰ ਸੰਗ੍ਰਾਮ।
ਬਡੇ ਸਿੰਘ ਜੋਧਾ ਬਲੀ ਤੇ ਜੂਝੇਂ ਇਹ ਨਾਮ। ੨੩੯।
ਸਭ ਸਿੱਖਣ ਮਿਲ ਯੋਂ ਕਹਯੋ ਬੁਰਾ ਹੋਤ ਨਹੀਂ ਕੋਇ।
ਛਾਡ ਚਲੋ ਗੜ ਅਨੰਦ ਕੇ ਭਲੀ ਭਾਤ ਹੈ ਸੋਇ। ੨੪੦।

ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਕਹਾ, ਸੁਨੋ ਚਿਤ ਲਾਈ।
ਬੁਰੋ ਹੋਤ, ਤੁਮਰੇ ਸਿਰ ਭਾਈ।
ਤੁਮ ਯਹਿ ਬਾਤ ਭੇਵ ਨਹਿ ਜਾਨੋ।
ਬਾਰਕ ਹੋ, ਬਚ ਐਸ ਬਖਾਨੋ। ੨੪੧।
ਯੋਂ ਕਹ ਸਭ ਸੋ ਹੱਦ ਲਿਖਾਈ।
ਸਿੱਖੀ ਗੁਰੂ ਬਿਦਾਵ ਕਰਾਈ।
ਯਾ ਬਿਧਿ ਸੌ ਸਭ ਨੈ ਲਿਖ ਦਯੋ।
ਕਾਹੂ ਧੀਰ ਨ ਮਨ ਮੈ ਕਯੋ। ੨੪੨।
ਏਕ ਕਹੈ, ਮੁਕਤਨ ਨਹੀਂ ਲਿਖਾ।
ਏਕ ਕਹੈ ਸਭਹੁ ਲਿਖ ਸਿਖਾ।
ਮੋਮਨ ਮੈ ਆਵਤ ਇਹ ਭਾਇ।
ਜੋ ਨਹੀਂ ਲਿਖਤੇ ਸਰਬ ਬਨਾਇ। ੨੪੪।
ਮੁਕਤ ਸਰੋਵਰ ਪਹਿ ਜਗਦੀਸਾ।
ਲੇਵਤ ਲੇਇ ਕਹੋ ਕਿਮ ਸੀਸਾ।
ਸੀਸ ਲਾਇ ਗੁਰਦੇਵ ਰਿਝਾਈ।

ਕਾਗਦ ਪਰ ਯੇ ਪ੍ਰਗਟ ਬਨਾਈ। ੨੪੫।

ਤਾਤੇ ਯੋ ਜਨੀਐ ਮਨ ਮਾਹੀ।

ਸਭ ਲਿਖ ਦਯੋ ਸੇਸ ਕਛੁ ਨਾਹਿ। ੨੪੬।

ਇਕ ਗੱਲ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਕਿ ਗੁਰਬਲਾਸ਼, ਉਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ
੯੩ ਸਾਲ ਪਿਛੋਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਜਾਂਦਾ
ਹੈ, ਇਤਿਹਾਸਕ ਕਬਾਵਾਂ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਚੜ੍ਹੀਆਂ ਅਫਵਾਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ
ਸਚਾਈ ਨੂੰ ਧੁੰਦਲਾ ਕਰੀ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਏਹਾ ਭੁਲੇਖਾ ਏਥੇ ਲੱਗਾ ਜਾਪਦਾ
ਹੈ। ਸੈਨਾਪਤੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ 'ਹਦ ਲਿਖਵਾਏ' ਗੁਰਬਿਲਾਸ ਵਿਚ 'ਹੱਦ ਲਿਖਾਈ'
ਬਣ ਗਏ। ਅਗਲੀ ਪੰਗਤੀ ਵਿਚ ਲੇਖਕ ਨੇ ਇਕ ਕਦਮ ਹੋਰ ਅੱਗੇ
ਚੁੱਕਿਆ ਤੇ ਲਿਖ ਦਿਤਾ, 'ਸਿੱਖੀ ਗੁਰੂ ਬਿਦਾਵ ਕਰਾਈੀ'। ਖੰਭਾਂ ਦੀ
ਡਾਰ ਵਾਲਾ ਮੁਹਾਵਰਾ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਲੇਖਕ ਆਪ ਹੀ
ਸੰਕਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਲਿਖਦਾ ਹੈ 'ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਮੁਕਤਿਆਂ (ਮੁਕਤਸਰ
ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਵਾਲਿਆਂ) ਬੇਦਾਵਾ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ। ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ,
ਸਾਰਿਆਂ ਲਿਖ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਰਿਆਂ ਹੀ ਬੇਦਾਵਾ
ਲਿਖ ਦਿਤਾ ਸੀ।'

ਤੇ ਲੇਖਕ ਅਨਸਾਰ, ਕੋਈ ਵੀ ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਾਥ ਛੱਡ ਕੇ ਗਿਆ ਨਹੀਂ
ਸਗੋਂ ਸਮੇਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡ ਕੇ ਤੁਰ ਪਏ। ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ,
ਕਿ ਜੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਉਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡ ਕੇ
ਤੁਰ ਪੈਣਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਫਿਰ 'ਬੇਦਾਵਾ' ਲਿਖਵਾਉਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਜੇ
ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਬੇਦਾਵਾ ਲਿਖ ਕੇ ਵੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਬੇਦਾਵਾ
ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ।

ਹੁਣ ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸੁਣੋ। ਉਹਨਾਂ 'ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼' ਸੰਨ
੧੯੩੮ ਈ. ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਕੇ ੧੯੪੩ ਈ. ਵਿਚ ਸੰਪੂਰਨ ਕੀਤਾ। ਭਾਵ ਗੁਰਬਿਲਾਸ
ਤੋਂ ਵੀ ੪੬ ਸਾਲ ਪਿਛੋਂ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਉਸ
ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ (੧੯੨੧ ਈ. ਤੋਂ ੧੯੨੩ ਈ.) ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ (ਰੁੱਤ ਛੇਵੀਂ, ਅੱਸੂ ੨੯), ਮਾਤਾ
ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡ ਦੇਣ ਉਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿਤਾ, ਤਾਂ ਅੱਗੋਂ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਾਫ਼ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਕਹਿ ਦਿਤਾ,

ਕਾਗਦ ਪਰ ਯੇ ਪ੍ਰਗਟ ਬਨਾਈ।
ਤਾਤੇ ਯੋ ਜਨੀਐ ਮਨ
ਸਭ ਲਿਖ ਦਯੋ ਸੇਸ ਕਛੁ ਨਾਹਿ।

ਇਕ ਗੱਲ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਕਿ ਗੁਰੂ
੯੩ ਸਾਲ ਪਿਛੋਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ
ਹੈ, ਇਤਿਹਾਸਕ ਕਥਾਵਾਂ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਚੜ੍ਹ੍ਹ
ਸਚਾਈ ਨੂੰ ਧੁੰਦਲਾ ਕਰੀ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਏਹਾ ਭੁਲੇ
ਹੈ। ਸੈਨਾਪਤੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ 'ਹਦ ਲਿਖਵਾਏ' ਗੁਰਬਿਲਾ
ਬਣ ਗਏ। ਅਗਲੀ ਪੰਗਤੀ ਵਿਚ ਲੇਖਕ ਨੇ f
ਚੁੱਕਿਆ ਤੇ ਲਿਖ ਦਿਤਾ, 'ਸਿੱਖੀ ਗੁਰੂ ਬਿਦਾਵ
ਡਾਰ ਵਾਲਾ ਮੁਹਾਵਰਾ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦ
ਸੰਗ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਲਿਖਦਾ ਹੈ 'ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਵਾਲਿਆਂ) ਬੇਦਾਵਾ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ
ਸਾਰਿਆਂ ਲਿਖ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ
ਲਿਖ ਦਿਤਾ ਸੀ।'

ਤੇ ਲੇਖਕ ਅਨਸਾਰ, ਕੋਈ ਵੀ ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸ
ਸਗੋਂ ਸਮੇਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅੰਨਦਪੁਰ ਛੱਡ ਕੇ ਤੁਰ ਪਾਂ
ਕਿ ਜੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਉਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ
ਤੁਰ ਪੈਣਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਫਿਰ 'ਬੇਦਾਵਾ' ਲਿਖਵਾਉਣ ਦੀ ਕੀ
ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਬੇਦਾਵਾ ਲਿਖ ਕੇ ਵੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ
ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ।

ਹੁਣ ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸੁਣੋ। ਉਹਨਾਂ
੧੯੩੮ ਈ. ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਕੇ ੧੯੪੩ ਈ. ਵਿਚ ਸੰਪੂਰਨ
ਤੋਂ ਵੀ ੪੯ ਸਾਲ ਪਿਛੋਂ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ
ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ (੧੯੨੧ ਈ. ਤੋਂ ੧੯੨੩ ਈ.) ਲਿਖਿਆ

ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ (ਰੁੱਤ ਛੇਤਰ
ਗੁਜ਼ਰੀ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਅੰਨਦਪੁਰ ਛੱਡ ਦੇਣ ਉਤੇ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਾਫ਼ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਕਹਿ ਦਿਤਾ,

ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਪੰਜਾਂ ਮੁਕਤਿਆਂ, ਉਦੇ ਸਿੰਘ, ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਚਾਲੀ ਸਿੰਘਾਂ ਬੇਦਾਵਾ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਨੇ ਲਿਖ ਦਿਤਾ। ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਬੇਦਾਵਾ ਲਿਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਮੋਢੀ ਸਨ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖਿਆ। ਬਾਕੀ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਵੇਖ ਕੇ ਲਿਖਿਆ। (ਸੇ, ਵਧੇਰੇ ਦੋਸ਼ੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਹੋਏ।)

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬੇਦਾਵੇ ਵਾਲਾ ਕਾਗਜ਼ ਤੇ ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਕਸਮਾਂ ਵਾਲੀ ਚਿੱਠੀ ਜੇਥੇ ਵਿਚ ਪਾ ਲਈ, ਤੇ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ,

‘ਸਭ ਕੋ ਕਹਯੋ ਤਉਰ ਹੁਇ ਜਾਵੇ ।

ਨਿਕਸਹੁ ਵਹਿਰ ਭਲੇ ਮਗ ਪਾਵਹੁ । ੩੫।’

ਛੱਡ ਕੇ ਵੀ ਏਹਾ ਗੱਲ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸਾਥ ਛੱਡ ਕੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਜਦ ਸਣੇ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖ (ਜਾਂ ਚਾਲੀ ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਹੀ) ਇਕ ਪਾਸੇ ਹੋ ਗਏ, ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅੰਨਦਪੁਰ ਛੱਡ ਲੈਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਦਿਤਾ।

ਏਸ ਬੇਦਾਵੇ ਨੂੰ ਸੱਚਾ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਬੇਦਾਵੀਆਂ ਦੇ ਮੋਢੀ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਹੋਏ। ਪਰ ਇਹ ਗੱਲ ਮੰਨਣ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਜਿਸ ਮਾਂ ਨੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਕਠਨ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰਕੇ, ਅੱਧ ਉਮਰ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਿਖਗਾ ਪੁੱਤਰ ਪਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਆਖਰੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਦਾ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਪੁੱਤਰ (ਗੁਰੂ) ਨੂੰ ਬੇਦਾਵਾ ਲਿਖ ਦੇਵੇ, ਦਿਲ ਮੰਨਦਾ ਨਹੀਂ।

ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਕ ਥਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ‘ਬੇਦਾਵਾ’ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। (ਪ੍ਰਥਮ ਐਨ, ਅੰਸੂ ਅੱਠ)। ਗੁਰਦੇਵ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਖਿਦਰਾਣੇ ਦੀ ਚੌਬ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਤੇ ਵਜੀਰ ਖਾਨ ਛੌਜ ਲੈ ਕੇ ਮਗਰ ਮਗਰ ਆ ਵਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮਾਝੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਆ ਕੇ ਮਿਲੇ। ਮਾਝੇ ਦੇ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ‘‘ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਮਾਝੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖ ਬੜੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਆਪ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਵੈਰ ਤਿਆਗ ਦਿਹੋ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਸੁਲ੍ਹਾ ਅਸੀਂ ਕਰਾ ਦਿਆਂਗੇ। ਏਸ ਤਰਾਂ ਸਿੱਖੀ ਵਧ ਫੁੱਲ ਸਭੇਗੀ।’’

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਅੱਗੋਂ ਰੋਸ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, “ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਸਮਝ ਕੇ ਮੈਥੇ ਸਿੱਖਿਆ ਲੈਣ ਆਏ ਹੋ, ਜਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨ ਆਏ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ

ਦੇਵ ਜੀ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਓਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਥੇ ਸੀ ? ਜਦੋਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ 'ਤੇ ਜੁਲਮ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਓਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਉਂ ਚੁਪ ਰਹੇ । ਜਾਓ, ਬੇਦਾਵਾ ਲਿਖ ਦਿਹੋ ਤੇ ਜਲੇ ਜਾਓ ।

ਤੁਮ ਕੇ ਸਿਖ ਕਰ ਕਿਆ ਹਮ ਲੈ ਹੋ ।

ਪਰੇ ਕਾਜ ਜਬ ਦਗਾ ਕਮੈਹੈ ।

ਅਬ ਲਿਖ ਦੇਹੁ ਤੁਮ, 'ਹਮ ਸਿਖ ਨਾਹੀ' ।

ਚਲੇ ਜਾਹੁ ਨਿਜ ਦੇਸਨ ਮਾਹੀ । ੪੮ ।

ਅੱਗੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਮਾਝੇ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਪੰਚਾਂ ਨੇ ਸਲਾਹ ਕਰਕੇ ਬੇਦਾਵਾ ਲਿਖ ਦਿਤਾ ।

ਇਮ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਲਿਖਯੋ ਬਿਦਾਵਾ ।

ਗੁਰੂ ਲਿਖਾਇ ਜੇਬ ਮਹਿ ਪਾਵਾ ।

ਸਭ ਮਾਝਾ ਸਿੱਖੀ ਤੇ ਖਾਰਜ ।

ਲਿਖ ਦੀਨੋ ਧਰ ਤ੍ਰਾਸ ਅਨਾਰਜ । ੫੩ ।

ਅੱਗੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਮਈਲ ਬੇਦਾਵਾ ਲਿਖ ਕੇ ਵਾਪਸ ਮੁੜ ਪਏ । ਏਨੇ ਨੂੰ ਪਿਛੋਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੇੜੇ ਆ ਗਏ । ਮਈਲਾਂ ਵਿਚੋਂ ਚਾਲੀ ਸਿੰਘ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਭਾਈ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਤੇ ਮਾਈ ਭਾਗੇ ਵੀ ਸਨ) ਰਾਹੋਂ ਹੀ ਪਰਤ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲੱਗ ਤੁਰੇ, ਤੇ ਉਹ ਖਿਦਰਾਣੇ ਦੀ ਢਾਬ ਕੰਢੇ ਲੜ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ । ਪਰ ਕੁਛ ਕਮਜ਼ੋਰ ਦਿਲ ਵਾਪਸ ਮਾਝੇ ਨੂੰ ਪਰਤ ਗਏ । (ਇਹ ਪੰਚ, ਚੌਧਰੀ ਜਾਂ ਮਸੰਦ ।)

ਇਹ ਹੈ ਦੋ 'ਬੇਦਾਵਿਆਂ' ਦੀ ਸਾਖੀ । ਦੂਸਰੀ ਵਾਰ ਬੇਦਾਵੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੇਵਲ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਹੀ ਹੈ । (ਓਥੇ ਵੀ ਬੇਦਾਵਾ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਈ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ) । ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਤੇ ਭਾਈ ਸੁੱਖਾ ਸਿੰਘ, ਇਕ ਗੱਲ ਦੋਵੇਂ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਅੰਨਦਪੁਰ ਬੇਦਾਵਾ ਲਿਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸਾਥ ਛੱਡ ਕੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਗਿਆ । ਫਿਰ ਬੇਦਾਵਾ ਕੇਹਾ ਹੋਇਆ?

ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ, ਕਿ ਬੇਦਾਵਾ ਕਦੇ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ । ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਅਖੀਰ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਸਣੇ ਮਾਤਾ ਜੀ, ਸਾਰਿਆਂ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਉਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਅੰਨਦਪੁਰ ਛੱਡ ਕੇ ਤੁਰ ਪਏ ।

ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੇਦਾਵੀਆ ਮੰਨਣਾ ਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਸਿਦ ਦੁਨੀ ਚੰਦ (ਤੇ ਉਹਦੇ ਸਾਥੀ) ਸੀ, ਜੋ ਰਾਜਾ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਦੇ ਹਾਥੀ ਨਾਲ ਲੜਨ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸਾਥ ਛੱਡ ਕੇ ਰਾਤ ਚੇਰੀ ਨੱਸ ਗਿਆ ਸੀ । ਓਸੇ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਪਿਛੋਂ ਉਹਦੇ ਪੋਤਾਵਿਆਂ (ਸਰੂਪ ਸਿੰਘ ਤੇ ਅਨੂਪ ਸਿੰਘ) ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਰਣ ਆ ਕੇ ਬਖਸ਼ਾਇਆ ।

ਜਦ ਅਨੰਦਪੁਰ ਦੀ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਪਾਸ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਸਿੰਘ ਸਨ । ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡਣ ਵੇਲੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਨਾਲ ਕੇਵਲ ਪੰਜ ਸੌ ਲੜਾਕੇ ਸਿੰਘ ਰਹਿ ਗਏ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਵੀ ਬਹੁਤੇ ਜਵਾਨ ਭੁੱਖ ਦੇ ਦੁੱਖੋਂ ਮਰਨ ਕਨਾਰੇ ਪਹੁੰਚ ਚੁਕੇ ਸਨ । ਅੰਤ ਇਕ ਉਦਾਸੀ ਸਾਥੂ 'ਗੁਰਬਖਸ਼' ਨੂੰ ਗੁਰਦਵਾਰਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਾਸਤੇ ਛੱਡ ਕੇ, ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਪੋਹ ਦੀ ਕਕਰੀਲੀ ਰਾਤ ਸਮੇਂ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡ ਕੇ ਤੁਰ ਪਏ ।

ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡਣਾ ਤੇ ਚਮਕੌਰ ਯੁੱਧ

ਨਕਦ ਰਕਮ ਜੋ ਵੀ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿਚ ਸੀ, ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਸਭ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡ ਦਿਤੀ। ਮਾਤਾ ਗੁਜ਼ਰੀ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਮ੍ਹਾਂ-ਪੰਜੀ ਇਕ ਖੁਰਜੀ ਵਿਚ ਪਾਲਈ। ਲਿਖਤੀ ਚੁੰਬ ਤੇ ਹੋਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਾਮਾਨ, ਜੋ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਨਾਲ ਉਠਾ ਲਿਆ। ਬਰਤਨ ਤੇ ਹੋਰ ਧਾਤਾਂ ਦਾ ਸਾਮਾਨ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਦੱਬ ਦਿਤਾ। ਤੰਬੂ-ਕਨਾਤਾਂ ਆਦਿ ਜਲਾਇਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸਾਮਾਨ ਅੱਗ ਲਾ ਕੇ ਸਾੜ ਦਿਤਾ ਗਿਆ। ਵੈਰੀ ਦੇ ਹੱਥ ਆਉਣ ਜੋਗਾ ਕੁਛ ਵੀ ਪਿਛੇ ਨਾ ਛੱਡਿਆ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅੱਜ ਦੇ ਜੰਗਾਂ ਯੁੱਧਾਂ ਵਿਚ ਸਾੜ-ਫੁੱਕ ਦੀ ਪਾਲਸੀ ਅਪਨਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਯੁੱਧ ਨੀਤੀ ਦਾ ਇਕ ਅੰਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਤੋਂ ਦੋ ਸੌ ਬਾਹਠ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਏਸੇ ਨੀਤੀ ਉਤੇ ਅਮਲ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡ ਤੁਰੇ

ਛੇ ਪੋਹ ਦੀ ਕਕਰੀਲੀ ਰਾਤ, ਆਸਮਾਨ ਬੱਦਲਾਂ ਨਾਲ ਢਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤੇ ਠੰਢੀ ਹਵਾ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਕੁਛ ਚਿਰ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਤੋਂ ਕੂਚ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਨਾਲ ਪੰਜ ਸੌ ਯੋਧੇ ਸਨ, ਦਸ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੇਵਲ ਪੰਜ ਸੌ ਬਾਕੀ। ਦਇਆ ਸਿੰਘ, ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਜਥੇ ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ ਸਨ। ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਜਥੇ ਪਿਛੇ ਸਨ। ਕੁਛ ਯੋਧੇ ਖੱਬੇ ਸੱਜੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਵਿਚਕਾਰ ਗੁਰਦੇਵ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪਰਵਾਰ ਜਾਰਿਹਾ ਸੀ। ਰਾਤ ਦੇ ਸੰਘਣੇ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿਚ, ਭੁੱਲੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ 'ਮਨੁੱਖਤਾ ਦਾ ਗੁਰੂ' ਚਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਕੀਰਤਪੁਰ ਪਹੁੰਚ ਕੇ, ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਉਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜ਼ਰਾ ਕੁਠਹਿਰੇ। ਸੂਰਜ ਮੱਲ ਦੇ ਪੋਤਰਿਆਂ (ਗੁਲਾਬ ਰਾਏ ਤੇ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ) ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, 'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਕੀ ਹੁਕਮ ਹੈ।'

ਜਿੱਥੇ ਧੀਰ ਮੱਲ ਸਦਾ ਹੀ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਦੋਖੀ ਰਿਹਾ, ਓਥੇ ਸੂਰਜ ਮੱਲ (ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ) ਦੀ ਅੱਲਾਦ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਆਗਿਆਕਾਰ ਰਹੀ ।

‘ਤੁਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਸਿਰਮੌਰ ਚਲੇ ਜਾਓ ।’ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਸਿਰਮੌਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਨਾਮ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਲਿਖ ਦਿਤਾ, ਕਿ ਉਹ ਗੁਲਾਬ ਰਾਏ ਤੇ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਪਿੰਡ ਦੇ ਦੇਵੇ ।

ਗੁਲਾਬ ਰਾਏ ਤੇ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਓਥੋਂ ਸਿਰਮੌਰ ਰਿਆਸਤ ਨੂੰ ਚਲੇ ਗਏ ।

ਵੈਰੀ ਦਾ ਹਮਲਾ

ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀਰਤਪੁਰ ਤੋਂ ਰੋਪੜ ਵੱਲ ਵਧੇ । ਏਨੇ ਤਕ ਦੁਸ਼ਮਣੁ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਲਗ ਗਿਆ । ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਸਮਾਂ ਭੁਲਾ ਕੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸਿਓਂ ਧਾਵਾ ਬੋਲ ਦਿਤਾ । ਸ. ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਛੌਜ ਪਿੱਛੇ ਪਿੱਛੇ ਆ ਰਹੀ ਸੀ । ਉਹਨਾਂ ਪਿੱਛੇ ਪਰਤ ਕੇ ਅਜੇਹਾ ਜਵਾਬੀ ਹੱਲਾ ਕੀਤਾ, ਕਿ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਪੈਰ ਉੱਖੜ ਗਏ । ਵੈਰੀ ਦੇ ਮਗਰ ਜਾਣ ਦੀ ਥਾਂ ਸ. ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣਾ ਬਚਾਉ ਕਰਦਿਆਂ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਣਾ ਠੀਕ ਜਾਤਾ । ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ, ਕਿ ਵੈਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕਦੇ ਹੋਏ, ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ।

ਵੈਰੀ ਦਸਤੇ ਬਦਲ ਬਦਲ ਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਉਤੇ ਵਾਰ ਕਰਦੇ, ਪਰ ਅੱਗੋਂ ਮੂੰਹ ਦੀ ਖਾ ਕੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟਦੇ । ਸਿੰਘ ਪਿੱਛੇ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਤੀਰ ਗੋਲੀਆਂ ਚਲਾਉਂਦੇ ਆਪਣੀ ਮੰਜ਼ਲ ਵੱਲ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਜਾਂਦੇ ।

ਵੈਰੀ ਦਲ ਵਿਚੋਂ ਇਹ ਵੀ ਵਾਜ਼ਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ, ‘‘ਸਿੱਖੋ ! ਹਥਿਆਰ ਸੁੱਟ ਕੇ ਜਾਨਾਂ ਬਚਾ ਲਵੈ । ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਹੋ । ਏਥੇ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਡੀ ਤਲਵਾਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕਦੀ ।’’

ਅੱਗੋਂ ਸਿੱਖ ਸ਼ੇਰਾਂ ਵਾਂਗ ਭਬਕ ਕੇ ਜਵਾਬ ਦੇਂਦੇ, ‘‘ਜਿਉਂਦੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਸਿਰ ਦੇ ਦਿਆ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਸਿਰੜ ਨਹੀਂ ਹਾਰਦੀਆਂ । ਅਸੀਂ ਲੜਨਾ ਤੇ ਮਰਨਾ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ । ਅਸੀਂ ਓਨਾ ਚਿਰ ਲੜਦੇ ਰਹਾਂਗੇ, ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਜਿੱਤ ਪਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦੇ । ਤੇ ਤੁਸੀਂ ? ਬੇਜ਼ਬਾਨੇ ਹੋ, ਝੂਠੇ ਹੋ,

ਕਾਇਰ ਹੋ । ਜੋ ਬਚਨ ਕਰਕੇ ਹਾਰ ਜਾਏ, ਉਹ ਮਰਦ ਅਖਵਾਉਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ । ਉਹਨਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਤੇ ਨਵਾਬਾਂ ਨੂੰ ਕਹੋ, ਸਾਡੇ ਸਾਮੁਣੇ ਆਉਣ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗਊ ਤੇ ਕੁਰਾਨ ਦੀਆਂ ਕਸਮਾਂ ਖਾ ਕੇ ਸਾਥੋਂ ਕਿਲ੍ਹੇ ਖਾਲੀ ਕਰਵਾਏ ਸਨ । ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਨਤਾ ਦੇ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਮਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ । ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਜੁਲਮ ਦਾ ਨਾਸ ਹੋ ਕੇ ਰਹੇਗਾ । ਇਹ ਧਰਮ ਅਤੇ ਜੁਲਮ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੈ । ਜਿੱਤ ਆਖਰ ਧਰਮ ਦੀ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ ।’

ਨਦੀ ਸਰਸਾ ਕੰਢੇ ਯੁੱਧ

ਦੇਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਲੜਦੇ ਭਿੜਦੇ ਸਰਸਾ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ । ਪਹਾੜਾਂ ਵਿਚ ਸਖਤ ਬਾਰਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਰਸਾ ਵਿਚ ਚੋਥਾ ਚੜ੍ਹਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ । ਛੋਟੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਪਹਾੜੀ ਨਦੀਆਂ ਬਾਰਸ਼ ਨਾਲ ਛੇਤੀ ਹੀ ਭਰ ਵਗਦੀਆਂ ਹਨ । ਕਈ ਵਾਰ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚ ਬੜੇ ਮਾਰੂ ਚੜ੍ਹਾ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਜਿੰਨੀ ਛੇਤੀ ਚੜ੍ਹਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨੀਂ ਹੀ ਛੇਤੀ ਕੁਛ ਘੰਟਿਆਂ ਪਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਉੱਤਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਸਿੱਖਾਂ ਕੋਲ ਚੜ੍ਹਾ ਤੇ ਉਤਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਮੁਸੀਬਤ ਬੜੀ ਭਿਆਨਕ ਸੀ । ਘੁੱਪ ਹਨ੍ਹੇਗੀ ਰਾਤ, ਹੱਡਾਂ ਨੂੰ ਚੀਰਦਾ ਠੱਕਾ, ਤੇ ਬੂੰਦਾ ਬਾਂਦੀ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ । ਸਾਮੁਣੇ ਸਰਸਾ ਨਦੀ ਠਾਠਾਂ ਮਾਰ ਰਹੀ ਸੀ । ਪਿੱਛੇ ਲੱਖਾਂ ਵੈਰੀ ਅੰਧਾ ਧੁੱਧ ਗੋਲੀ ਵਰ੍ਹਾਉਂਦੇ ਚਲੇ ਆ ਰਹੇ ਸਨ ।

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ‘‘ਭਾਈ ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਤੇ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਜਥੇ ਵੈਰੀ ਦਲ ਨੂੰ ਰੋਕਣਗੇ । ਪਰਵਾਰ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾਲ ਸਰਸਾ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਜਾਵੇਗਾ । ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਕੁਛ ਸਿੰਘ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣਗੇ । ਅਸੀਂ ਏਥੋਂ ਪਾਰ ਹੋ ਕੇ ਸਿੱਧੇ ਰੋਪੜ ਵੱਲ ਵਧਾਂਗੇ । ਜਿਹੜੇ ਸਿੰਘਾਂ ਵੀ ਨਦੀ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋ ਸਕਣ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਮਿਲਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਨ ।’’

ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣ ਕੇ ਤਿੰਨ ਕੁ ਸੌ ਸਿੰਘ ਵੈਰੀ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਛਾਤੀਆਂ ਢਾਹ ਖਲੇ । ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ ਜੀ ਦੇ ਨਦੀਓਂ ਪਾਰ ਲੰਘਣ ਦਾ ਪਰਬੰਧ ਕੀਤਾ । ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਤੇ ਕੁਛ ਦਿੱਲੀ ਨਿਵਾਸੀ ਸਿੱਖ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ । ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਮਹਿਲ ਰਾਹ ਦੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਝੱਲਦੇ ਦਿੱਲੀ ਪਹੁੰਚ ਗਏ । ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਏਥੇ ਬਾਕੀ ਸਾਥ ਨਾਲੋਂ ਵਿਛੜ ਗਏ । ਛੋਟੇ ਦੋਵੇਂ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਵੇਲੇ

ਸਿਰਫ਼ ਘਰ ਦਾ ਰਸੋਈਆ ਨੌਕਰ ਗੰਗਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸੀ । ਗੰਗਾ, ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ 'ਖੇੜੀ' ਲੈ ਗਿਆ ।

ਭਾਈ ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ

ਸਰਸਾ ਦੇ ਕੰਢੇ ਬੜੀ ਸਖਤ ਲੜਾਈ ਹੋਈ । ਸਿੰਘ ਸਿਰ ਧੜ ਦੀ ਲਾ ਕੇ ਲੜੇ । ਜਿਥੇ ਇਕ ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਕੇ ਡਿੱਗਾ, ਉਥੇ ਦਸ ਵੈਰੀ ਵੀ ਮੌਤ ਦੀ ਭੇਟ ਹੋ ਗਏ । ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਨਿਰਭੈ ਯੋਧਾ ਭਾਈ ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਏਥੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਇਆ । ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿਚ ਆ ਚੱਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹਦੀ ਮਦਦ ਵਾਸਤੇ ਭਾਈ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਆਪਣਾ ਜੱਥਾ ਲੈ ਕੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ । ਉਹਨੇ ਆਉਂਦਿਆਂ ਸਾਹਿਬ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਗੁਰਦੇਵ ਨਦੀ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ । ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਾਰ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ । ਆਪ ਵੀ ਆਪਣੇ ਜਥੇ ਸਮੇਤ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਲ ਜਾ ਮਿਲੇ । ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਪਿੜ ਛੁੱਡਾਂਗਾ ।'

ਪਰਵਾਰ ਵਿਛੜ ਗਿਆ

ਸਾਰੇ ਸਿੰਘਾਂ ਕੋਲ ਘੋੜੇ ਨਹੀਂ ਸਨ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਵੀ ਬਹੁਤੇ ਅੰਨੰਦਪੁਰ ਵਿਚ ਭੁੱਖ ਦੇ ਦੁਖੋਂ ਮਰ ਗਏ ਸਨ । ਵਧੇਰੇ ਸਿੰਘ ਪੈਦਲ ਹੀ ਸਨ । ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਸਿੰਘ ਸਰਸਾ ਵਿਚ ਠਿੱਲ੍ਹੁ ਪਏ । ਕੁਛ ਤਰ ਕੇ ਪਾਰ ਹੋ ਗਏ, ਕੁਛ ਰੁੜ੍ਹ ਗਏ, ਤੇ ਕੁਛ ਪਾਣੀ ਦੇ ਵਹਿਣ ਵਿਚ ਪਏ ਥੱਲੇ ਢੂਰ ਜਾ ਲੱਗੇ । ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਰਾ ਜਥਾ ਖੇਰੂ ਖੇਰੂ ਹੋ ਗਿਆ । ਦੋਵੇਂ ਮਹਿਲ (ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ ਜੀ) ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕ ਰਾਤ ਰੋਪੜ ਗੁਜ਼ਾਰ ਕੇ ਦਿੱਲੀ ਭਾਈ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਚਲੇ ਗਏ । ਛੋਟੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਤੇ ਮਾਤਾ ਗੁਜ਼ਰੀ ਜੀ, ਗੰਗਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨਾਲ ਖੇੜੀ ਪੁੱਜ ਗਏ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ, ਵੱਡੇ ਦੋਵੇਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਤੇ ਛੱਤੀ ਸਿੰਘ ਹੋਰ ਸਰਸਾ ਪਾਰ ਹੋ ਕੇ ਰੋਪੜ ਵੱਲ ਹੋ ਤੁਰੇ । ਅੰਨੰਦਪੁਰ ਤੋਂ ਲਿਆਂਦਾ ਹੋਇਆ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਸਾਮਾਨ ਸਰਸਾ ਵਿਚ ਰੁੜ੍ਹ ਗਿਆ । ਰੋਪੜ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਲੰਘ ਕੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨਾਲ ਪੰਜ ਸਿੰਘ ਹੋਰ ਆ ਮਿਲੇ, ਜੋ ਸਰਸਾ ਕੰਢੇ ਵਿਛੜ ਗਏ ਸਨ । ਕੁਛ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਰੁੜ੍ਹ ਕੇ ਢੂਰ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾ ਲੱਗੇ ਸਨ, ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਨਾ ਮਿਲ ਸਕੇ ।

ਚਮਕੌਰ ਪੁੱਜੇ

ਗੁਰਦੇਵ ਬਾਰੂ ਮਾਜਰਾ ਕੋਲ ਪੁੱਜੇ, ਤਾਂ ਖਬਰ ਮਿਲੀ, ਕਿ ਚੜ੍ਹਦੇ ਪਾਸਿਓਂ

ਵੈਰੀ ਦੀ ਇਕ ਹੋਰ ਛੋਜ ਆ ਰਹੀ ਹੈ । ਗੁਰਦੇਵ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ 'ਤੇ ਓਟ ਰਖ ਕੇ ਆਪਣੀ ਸੇਧ 'ਤੇ ਚਲਦੇ ਗਏ । ਸੱਤ ਪੋਹ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਹੁੰਦਿਆਂ ਤਕ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਪਿੰਡ 'ਚਮਕੌਰ' ਦੇ ਬਾਹਰ ਇਕ ਬਾਗ ਵਿਚ ਜਾ ਉਤਰੇ । ਉਸ ਵੇਲੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਵੱਡੇ ਦੋਵੇਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਤੇ ਇਕਤਾਲੀ ਸਿੰਘ ਹੋਰ ਸਨ ।

ਚਮਕੌਰ ਦੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਦੀ ਵਾਹਵਾ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹਵੇਲੀ ਸੀ । ਉਸ ਵਿਚ ਏਨੇ ਕੁ ਘੋੜਿਆਂ ਤੇ ਆਦਮੀਆਂ ਜੋਗੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਸੀ । ਮਾਲਕ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਨੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਪਾਸ ਜਾ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, 'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਆਪ ਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਐਨੇ ਦੁੱਖ ਤਸੀਹੇ ਸਹਿ ਰਹੇ ਹੋ । ਅਸੀਂ ਵੀ ਜਿੰਨੇ ਜੋਗੇ ਹਾਂ, ਹਾਜ਼ਰ ਹਾਂ । ਆਪ ਮੇਰੀ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚ ਚੱਲ ਟਿਕੋ, ਰਾਤ ਆਰਾਮ ਦੀ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਤੇ ਭੋਜਨ ਪਾਵੋ । ਵੈਰੀ ਦੇ ਹਮਲੇ ਦਾ ਹਰ ਵੇਲੇ ਖਤਰਾ ਹੈ । ਏਥੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਰਾਤ ਕੱਟਣ ਨਾਲੋਂ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚ ਠੀਕ ਰਹੇਗਾ ।'

ਮਾਲਕ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ, ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚ ਲੈ ਗਿਆ । ਆਪ ਉਹ ਪਿੰਡ ਦੇ ਵਿਚਾਲੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿਚ ਚਲਾ ਗਿਆ । ਹਵੇਲੀ ਵਿਚ ਮਾਲ ਡੰਗਰ ਵਾਸਤੇ ਕੁਛ ਕਮਰੇ ਤੇ ਇਕ ਚੁਬਾਰਾ ਵੀ ਹੈ ਸੀ । ਏਥੇ ਅੱਠ ਪਹਿਰ ਪਿਛੋਂ ('ਜਾ ਕਹੋ, ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਪਿਛੋਂ') ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਰੱਜਵਾਂ ਭੋਜਨ ਛਕਿਆ । ਗੁਰਦੇਵ ਤੇ ਦੋਵੇਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਚੁਬਾਰੇ ਵਿਚ ਜਾ ਬਿਰਾਜੇ । ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਹੇਠਲੇ ਕਮਰੇ ਸੰਭਾਲ ਲਏ । ਭਾਵੇਂ ਲੰਮੇ ਪੰਧ ਤੇ ਉਨੀਂਦਰੇ ਨਾਲ ਚੂਰ ਹੋਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਪਰ ਸਿੰਘ ਅਵੇਸਲੇ ਨਹੀਂ ਸਨ । ਉਹ ਜਥੇ ਬਣਾ ਕੇ ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ ਰਾਤ ਪਹਿਰਾ ਦੇਂਦੇ ਰਹੇ ।

ਰਾਤ ਚੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸਰਸਾ ਨਦੀ ਵਿਚ ਠਿੱਲ੍ਹੁਣ ਦਾ ਵੈਰੀ ਨੇ ਖਤਰਾ ਨਾ ਸਹੇਡਿਆ । ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਦੇ ਤਕ ਨਦੀ ਦਾ ਚੜ੍ਹ ਅਸਲੋਂ ਉਤਰ ਗਿਆ । ਵੈਰੀ ਦਲ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗ ਤੁਰਿਆ । ਸੱਤ ਤੇ ਅੱਠ ਪੋਹ ਦੀ ਦਰਮਿਆਨੀ ਰਾਤ ਵੈਰੀ ਦਲ ਨੇ ਵੀ ਚਮਕੌਰ ਨੂੰ ਆ ਘੇਰਾ ਪਾਇਆ ।

ਚਮਕੌਰ ਯੁੱਧ

ਚਮਕੌਰ ਦਾ ਯੁੱਧ ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚੋਂ ਅਨੋਖਾ ਘਸਮਾਣ ਸੀ । ਇਕ ਪਾਸੇ ਦਸ ਲੱਖ ਤੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਚਾਲੀ-ਇਕਤਾਲੀ ।

‘ਜਫਰ ਨਾਮਾ’ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਆਪ ਗਿਣਤੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:

‘ਗੁਰਿਸਨਹ ਚਿ ਕਾਰੇ ਕੁਨੱਦ ਚਿਹਲ ਨਰ ।

ਕਿ ਦਹ ਲਕ ਬਰ ਆਇਦ ਬਰੋ ਬੇ ਖਬਰ । ੧੯ ।

ਚਾਲੀ ਭੁੱਖੇ ਮਰਦ ਕੀ ਕਰਦੇ, ਜਦ ਉਹਨਾਂ ਉਤੇ ਬੇਖਬਰੇ ਹੀ ਦਸ ਲੱਖ ਆਪਦੇ ।

‘ਚਾਲੀ’ ਤੇ ‘ਦਸ ਲੱਖ’ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ਮੁਹਾਵਰੇ ਵਜੋਂ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਅਟਸਟੇ ਗਿਣਤੀ ਤੋਂ ਹੈ। ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਇਕਤਾਲੀ ਸੀ, ਦੋ ਵੱਡੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਤੇ ਚੁਡਾਲੀਵੇਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਆਪ। ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਅਠੱਤੀ ਸਿੱਖ, ਤੇ ਦੋਵੇਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ (ਕੁੱਲ ਚਾਲੀ) ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ। ਤਿੰਨ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਚਮਕੌਰ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਗਏ ਸਨ। ‘ਦਸ ਲੱਖ’ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਲੱਖਾਂ ਹੈ। ਉਹ ਦਸ ਲੱਖ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਤੇ ਕੁਛ ਘੱਟ ਵੀ। ਇਹ ਗਿਣਤੀ ਅਟਸਟੇ ਹੈ। ਇਨਸਾਨ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਇਸਦੀ ਮਿਸਾਲ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਇਕ ਪਾਸੇ ਚਾਲੀ, ਇਕ ਪਾਸੇ ਦਸ ਲੱਖ।

ਫਿਰ ਕੀ ਚਾਲੀ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਜਰਨੈਲ, ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਭਾਰੀ ਗਿਣਤੀ ਵੇਖ ਕੇ ਘਬਰਾ ਗਿਆ? ਡੋਲ ਗਿਆ? ਦਿਲ ਹਾਰ ਗਿਆ? ਜਵਾਬ ਹੈ, ‘ਨਹੀਂ’। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਬੀਆਂ ਨੂੰ ਲਲਕਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘ਮੇਰੇ ਬਹਾਦਰੋ! ਇਹ ਸਾਡੇ ਮਰਦਉਪੁਣੇ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਸਾਰੀ ਕੌਮ ਦਾ ਇਸਤਿਹਾਨ ਹੈ। ਜਾਂ ਅੱਜ ‘ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ’ ਨੇ ਮਿਟ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਸਦਾ ਵਾਸਤੇ ਅਮਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੇ ਏਥੇ ਸਾਰੇ ਪੰਥ ਦੀ ਜ਼ਿਮੇਵਾਰੀ ਸਾਡੇ ਸਿਰ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸੂਰਮਿਆਂ ਵਾਂਗ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਕੇ ਪੰਥ ਨੂੰ ਅਮਰ-ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਕਾਇਰਾਂ ਵਾਂਗ ਦਿਲ ਹਾਰ ਕੇ ਕੌਮ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਸਾਡੇ ਸਾਮ੍ਰਾਂ ਦਿਲ ਹਾਰਨ ਦਾ ਤਾਂ ਸਵਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਖਾਲਸਾ ਨਾਮ ਹੀ ‘ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ’ ਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰ ਹੀ ਇਹ ਮੰਗਿਆ ਸੀ:

‘ਦੇਹ ਸਿਵਾ’ ਬਰ ਮੋਹਿ ਇਹੈ

ਸੁਭ ਕਰਮਨ ਤੇ ਕਬਹੂੰ ਨ ਟਰੋ ।

ਨ ਡਰੋ ਅਰਿ¹ ਸੋ ਜਬ ਜਾਇ ਲਰੋ,
ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਅਪਨੀ ਜੀਤ ਕਰੋ ।'

'ਸੋ, ਸਾਡਾ ਨਸ਼ਾਨਾ ਹੈ 'ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਅਪਨੀ ਜੀਤ ਕਰੋ'। ਏਸੇ 'ਨਿਸਚੇ' ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਸਿੱਖੀ ਹੈ। ਧਰਮ ਕੀ ਹੈ? ਇਕ ਦਿੜ੍ਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ। ਅੱਜ ਅਸਾਂ ਇਸ 'ਧਰਮ' ਨੂੰ ਜਿੰਦਾ ਰਖਣ ਵਾਸਤੇ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀ ਮੌਤ ਮਰਨਾ ਹੈ। ਤਕੜੇ ਹੋ ਕੇ ਵੈਰੀ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕਰੋ ।'

ਚਮਕੌਰ ਦੀ ਕੱਚੀ ਹਵੇਲੀ² ਦੇ ਅੰਦਰ ਖਾਲਸੇ ਦਾ 'ਕੇਸਰੀ ਨਸ਼ਾਨ' ਲਹਿਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। 'ਸੱਤ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ' ਦਾ ਜੰਗੀ ਜੈਕਾਰਾ ਹਵਾ ਵਿਚ ਗੂੰਜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਵੈਰੀ ਸੁਣ ਕੇ ਚਿੜ ਗਿਆ। ਬਹੁ-ਗਿਣਤੀ ਇਹ ਸਹਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਕਦੀ, ਕਿ ਘੱਟ-ਗਿਣਤੀ ਉੱਚੀ ਸਾਹ ਵੀ ਕੱਢੇ। ਅੱਜ ਦੀ ਸਾਉ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਵੀ-ਜਦ ਕਿ ਲੋਕ ਰਾਏ ਦਾ ਬੋਲ ਬਾਲਾ ਹੈ— ਘੱਟ-ਗਿਣਤੀ ਉਤੇ ਬਹੁ-ਗਿਣਤੀ ਪੱਕਾ ਕਰਨੇ ਨਹੀਂ ਟਲਦੀ, ਤਾਂ ਅਨੁਹਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿਚ— ਜਦ ਸਖਸੀ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਸੀ—ਜੋ ਹਾਲਤ ਹੁੰਦੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਸੌਖਾ ਹੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਵੈਰੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਸਭੋਂ ਚਾਲੀ ਸਿਪਾਹੀ ਹਨ। ਹੋਰ ਕਿਤੋਂ ਮਦਦ ਆਉਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਦਦ ਆਈ। ਮੁਗਲਾਂ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਬੱਲੇ ਲੋਕ ਏਨੇ ਦਬਾਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਦਿਲੋਂ ਸਿੱਖ ਅਖਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਸਾਰੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਸਾਬ ਨਾ ਦੇ ਸਕੇ। ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਭੈ, ਬੱਲੇ ਸਾਰੀ ਜਨਤਾ ਦਿਲ ਹਾਰ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਚਮਕੌਰ ਤੇ ਸਰਹਿੰਦ ਵਿਚ ਹੋਈਆਂ ਅਦੁੱਤੀ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਨੇ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰ ਉਠਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰੇਰਿਆ। ਖਾਸ ਕਰ, ਛੋਟੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਨੇ ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੱਗ ਲਾ ਦਿਤੀ। ਸਾਰੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਅਜੇਹੀ ਜਵਾਲਾ ਭੜਕੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਕਦੇ ਵੀ ਬੁਝਾ ਨਾ ਸਕੀ।

ਸਾਰੀ ਮੁਹਿੰਮ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੂਬੇਦਾਰ ਸਰਹਿੰਦ ਨਵਾਬ ਵਜੀਰ ਖਾਨ ਦੇ ਸਿਰ ਸੀ। ਅੱਠ ਪੋਹ ਦਾ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਦਿਆਂ ਹੀ ਉਹਨੇ ਚਮਕੌਰ ਦੀ ਉਸ ਕੱਚੀ ਹਵੇਲੀ ਉਤੇ ਧਾਵਾ ਬੋਲਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਦਿਤਾ। ਚੁਫੇਰਿਓਂ ਵੈਰੀ ਨਾਲ ਦਲ ਤੀਰ ਗੱਲੀਆਂ ਚਲਾਉਂਦਾ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ।

1. ਅਰਿ = ਦੁਸ਼ਮਣ 2. ਏਸੇ ਨੂੰ ਭੁਲੇਖੇ ਨਾਲ ਭੁਛ ਲੇਖਕਾ ਨੇ 'ਗੜ੍ਹੀ' (ਛੋਟਾ ਵਿਲਾ) ਕਰਕੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ।

ਅੱਗੇ ਸਿੱਖ ਵੀ ਟਾਕਰੇ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਬੈਠੇ ਸਨ । ਹਵੇਲੀ ਦੀਆਂ ਬਾਹੀਆਂ ਉਤੇ ਅੱਠ ਅੱਠ ਸਿੰਘ ਮੌਰਚੇ ਮੱਲੀ ਬੈਠੇ ਸਨ । ਹਰ ਜਥੇ ਦੀ ਸਰਕਾਰੀ ਇਕ ਇਕ 'ਪਿਆਰੇ' ਨੇ ਸੰਭਾਲੀ ਹੋਈ ਸੀ । ਪੰਜਵਾਂ ਜਥਾ ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਸੀ । ਉਹ ਅੱਠੇ ਸਿੰਘ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚ ਚੁਫੇਰੇ ਫਿਰ ਕੇ ਸਭ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਵਧਾ ਰਹੇ ਸਨ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼, ਦੋਵੇਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਤੇ ਭਾਈ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚਲੇ ਚੁਬਾਰੇ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸਨ ।

ਵੈਰੀ ਮਾਰ ਦੇ ਹੇਠ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਅੱਗੋਂ ਚੁਤਾਲੀ ਯੋਧਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣ-ਦਲ ਦਾ ਤੀਰਾਂ ਗੋਲੀਆਂ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ । ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਾਰ ਖਾਲੀ ਨਾ ਗਿਆ । ਹੇਠ ਉਤੇ ਦੋ-ਚਾਰ ਵਾਰਾਂ ਵਿਚ ਵੈਰੀ ਦੀਆਂ ਮੋਹਰਲੀਆਂ ਪਾਲਾਂ ਦੇ ਸਥਾਰ ਲਹਿ ਗਏ । ਪਿਛਲੀਆਂ ਪਾਲਾਂ ਵਿਚ ਭਾਜੜ ਪੈ ਗਈ ।

ਇਹ ਟਾਕਰਾ ਵੈਰੀ ਦੇ ਕਿਆਸ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ । ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਦੇ ਢੰਡੋਰਚੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਹਵੇਲੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਰੌਲਾ ਪਾ ਰਹੇ ਸਨ, “ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸਲਾਮਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਮੁਤਾਬਕ, ਜੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਹਥਿਆਰ ਸੁੱਟ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦੇਣ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦਿਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਸਗੋਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਪਾਸ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਜਾਨਬਖਸ਼ੀ ਦੀ ਸਫ਼ਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ । ਜੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਹ ਨੇਕ ਸਲਾਹ ਨਾ ਮੰਨਣ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਬੀਆਂ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ” ਉਹ ਹਥਿਆਰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਆ ਜਾਣ । ਉਹਨਾਂ ਸਾਮ੍ਰਾਣੇ ਏਹੇ ਇਕ ਰਸਤਾ ਹੈ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣ ਦਾ । ਆਸ ਹੈ, ਹਰ ਸਮਝਦਾਰ ਇਸ ਮੌਕਿਆਂ ਤੋਂ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਹਠ ਕਰਕੇ ਅਣਿਆਈ ਮੌਤੇ ਮਰਨਾ ਅਕਲਮੰਦੀ ਨਹੀਂ ।” ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਤਕ ਇਹ ਢੰਡੋਰਾ ਪਿੱਟੀਦਾ ਰਿਹਾ ।

ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਖਿਆਲ ਮੁਤਾਬਕ ਏਨੀ ਥੋੜੀ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਜਾਂ ਬਚ ਨਿਕਲਨ ਦੀ ਆਸ ਹੀ ਨਹੀਂ । ਸੋ, ਉਹ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਖਿਆਲ ਤੋਂ ਹਥਿਆਰ ਉਠਾਉਣਗੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਕਿਆਸ ਤੋਂ ਉਲਟ ਜਦ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਅਜੇਹੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਮਾਰੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੇਟਾ ਕੋਈ ਜਿੱਤ ਦੇ ਚਾਹਵਾਨ ਹੋ ਗਏ, ਤਾਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਘਬਰਾ ਗਿਆ । ਫਿਰ ਕੋਈ ਅਣਡਿੱਠੇ ਜੰਨਤ ਦੇ ਲਾਰੇ ਉਤੇ ਅਗ੍ਰਾਂ ਹੋਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਅੰਤ ਸ਼ਾਹੀ ਜਰਨੈਲਾਂ ਤਾਹਨੇ ਮਿਹਣੇ ਤੇ ਝਿੜਕਾਂ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣੀ ਫੌਜ ਨੂੰ ਲੜਨ ਵਾਸਤੇ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ।

ਹਵੇਲੀ ਭਾਵੇਂ ਕੱਚੀ ਹੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਤੇ ਕੋਠਿਆਂ ਤੇ ਬਨੇਰਿਆਂ ਦਾ ਬੜਾ ਆਸਰਾ ਸੀ। ਵੈਰੀ ਦੇ ਬਾਹਰੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਤੀਰ ਤੇ ਗੋਲੀਆਂ ਸਿੰਘਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਨ ਵਿਗਾੜਦੇ। ਪਰ ਸਿੰਘਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਰ ਵੀ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂਦਾ। ਵੈਰੀ ਹੱਲਾ ਕਰ ਕਰ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਤੇ ਮੂੰਹ ਦੀ ਖਾ ਕੇ ਪਿਛੇ ਹਟਦੇ। ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਪਹਿਰ ਤਕ ਦੂਰੋਂ ਦੂਰੋਂ ਤੀਰਾਂ ਤੇ ਗੋਲੀਆਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ।

ਨਾਹਰ ਖਾਂ ਦਾ ਹਵੇਲੀ 'ਤੇ ਹਮਲਾ

ਮਲੇਰ ਕੋਟਲੀਏ ਕੁਛ ਸੱਜਰ-ਸਾਰ ਫੌਜ ਲੈ ਕੇ ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਆਏ ਸਨ। ਉਹ ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਦੇ ਲਲਕਾਰੇ ਹੋਏ ਹਵੇਲੀ ਵੱਲ ਅੱਗੇ ਵਧੇ। ਗੋਂਦ ਇਹ ਸੀ, ਕਿ ਪੌੜੀਆਂ ਲਾ ਕੇ ਕੰਧਾਂ ਉਤਦੀ ਅੰਦਰ ਟੱਪ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਸਮੇਤ ਸਿੱਖਾਂ ਜਿਉਂਦਿਆਂ ਫੜ ਲਿਆ ਜਾਵੇ। ਨਾਹਰ ਖਾਂ ਬੜਾ ਦਲੇਰ ਜਵਾਨ ਸੀ। ਉਹ ਕੰਧ ਤੋਂ ਜਗ ਉੱਚਾ ਹੋਇਆ ਹੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਤੀਰ ਉਹਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿਚਦੀ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਨਾਲ ਦੀ ਪੌੜੀ ਉਤੇ ਉਸਦੇ ਬਰਾਬਰ ਗਾਨੀ ਖਾਂ ਨੇ ਸਿਰ ਕਢਿਆ, ਜਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਤੀਰ ਉਸਨੂੰ ਆ ਲੱਗਾ। ਦੋਵੇਂ ਜਵਾਨ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਕੇ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆ ਡਿੱਗੇ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਤੀਸਰਾ ਖਵਾਜਾ ਮਹਿਮੂਦ ਅਲੀ (ਮੁਹੰਮਦ ਅਲੀ?) ਪੌੜੀ ਚੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਬੀਆਂ ਨੂੰ ਡਿਗਦਿਆਂ ਵੇਖ ਕੇ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਤੀਰ ਖਾਧੇ ਹੀ ਕੰਧ ਉਹਲੇ ਹੋ ਕੇ ਜਾਨ ਬਚਾ ਗਿਆ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਉਸ ਬਾਰੇ 'ਜ਼ਫਰਨਾਮਾ' ਵਿਚ ਲਿਖਦੇ ਸਨ:

'ਕਿ ਆਂ ਖੂਜਹ ਮਰਦੂਦਾ' ਸਾਯਹ ਦੀਵਾਰ ।

ਬਮੈਦਾਂ ਨਿਯਾਮਦ ਬ-ਮਰਦਾਨਹ ਵਾਰ । ੨੪।

ਦਰੇਗਾ ਅਗਰ ਰੂਇ ਓ ਦੀਦਮੇ ।

ਬਯੱਕ ਤੀਰ ਲਾਚਾਰ ਬਖਸ਼ੀਦਮੇ । ੩੫।'

(ਉਹ ਕਾਇਰ ਖੂਜਾ ਮਹਿਮੂਦ ਅਲੀ ਕੰਧ ਦੇ ਉਹਲੇ ਲੁਕਿਆ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਸੂਰਮਿਆਂ ਵਾਂਗ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਨਾ ਆਇਆ। ਅਫਸੋਸ, ਜੇ ਮੈਂ ਉਹਦਾ ਮੂੰਹ ਵੇਖ ਲੈਂਦਾ, ਤਾਂ ਇਕ ਤੀਰ ਉਹਨੂੰ ਵੀ ਬਖਸ਼ ਦੇਂਦਾ, ਭਾਵ ਤੀਰ ਮਾਰ ਦੋਂਦਾ।)

ਦੋ ਨਾਮਵਰ ਸਰਦਾਰਾਂ ਦੇ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਪਿੱਛੋਂ, ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਨਹੀਂ ਪਿਆ, ਕਿ ਉਹ ਕੰਧਾਂ ਉਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਦੀ ਦਲੇਰੀ ਕਰੇ ।

ਦਿਨ ਢਲਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ । ਸਿਆਲੀ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਛੋਟੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ । ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਇਕ ਹੋਰ ਚਿੰਤਾ ਆ ਖਲੀ ਹੋਈ । ਜੋ ਦਿਨ ਛਿਪਣ ਤਕ ਹਵੇਲੀ ਉਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਨਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਬਚ ਕੇ ਨਿਕਲ ਜਾਣ ਦਾ ਖਤਰਾ ਸੀ । ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ, ਕਿ ਕੁਛ ਚੋਣਵੀਂ ਫੌਜ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਸਿੱਧੀ ਬੂਹੇ ਉਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰੋ, ਤੇ ਬੂਹੇ ਤੋੜ ਕੇ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਕੇ ਸਣੇ ਸਿੱਖਾਂ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਜਿਉਂਦਿਆਂ ਫੜ ਲਵੇ ।

ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ 'ਪਿਆਰੇ' ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ

ਏਸ ਇਗਾਦੇ ਨਾਲ ਵੈਰੀ ਦਾ ਸੱਜਰ-ਸਾਹ ਦਲ ਨਗਾਰੇ ਖੜਕਾਉਂਦਾ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ । ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਵੀ ਵੈਰੀ ਦਾ ਇਗਾਦਾ ਸਮਝ ਲਿਆ । ਭਾਈ ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ ਜੀ 'ਪਿਆਰਾ' ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਆ ਖਲਾ । ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਚਾਰ ਸਿੰਘ ਹੋਰ ਸਨ । ਭਾਈ ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, 'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਆਪ ਛੁਰਮਾਇਆ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਕਿ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਕਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ ਪੈਰ ਨਾ ਰਖਣ ਦਿਹੋ । ਇਸ ਵੇਲੇ ਇਹ ਕੱਚੀ ਹਵੇਲੀ ਹੀ ਪੰਥ ਦਾ ਘਰ ਹੈ । ਅਸੀਂ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਵੈਰੀ ਨੂੰ ਇਹ ਅਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦਿਆਂਗੇ । ਵੈਰੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਤੋੜਨ ਵਾਸਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਆਗਿਆ ਬਖਸ਼ੇ; ਅਸੀਂ ਪੰਜੇ ਹਵੇਲੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਵੈਰੀ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ।'

'ਪਿਆਰੇ ਭਾਈ ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ ਜੀ !' ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਉਪਰ ਉਠਾ ਕੇ ਛੁਰਮਾਇਆ, 'ਤੁਸੀਂ ਪੰਜ ਨਹੀਂ, ਪੰਜ ਲੱਖ ਹੋ । ਮੇਰਾ ਹਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰੀ ਸਿੰਘ 'ਸਵਾ ਲੱਖ' ਫੌਜ ਹੈ । ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵਾਹਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਕਿ ਸਵਾ ਸਵਾ ਲੱਖ ਨਾਲ ਇਕੱਲਾ-ਇਕੱਲਾ ਲੜਨ ਵਾਲੇ ਸੂਰਮੇ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ । ਜਾਓ, ਸਾਡਾ ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਕਰੋ । ਅੱਜ ਤੋਂ ਸਾਡਾ ਹਰ ਇਕ ਤਿਆਰ-ਬਰ-ਤਿਆਰ ਸਿੰਘ 'ਸਵਾ-ਲੱਖ' ਅਖਵਾਏਗਾ । ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦੀ, ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀ, ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਾ ਜਿਉਂਦੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਫਰਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਜੋ ਇਹ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਦਰ ਪਰਵਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।'

ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਆੱਗਿਆ ਪਾ ਕੇ ਉਹ ਪੰਜੇ ਸਿੰਘ 'ਸਤ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ' ਦੇ ਜੈਕਾਰੇ ਛਡਦੇ ਹਵੇਲੀ 'ਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ । ਵੈਰੀ ਦਲ ਵੇਖ ਕੇ ਇਉਂ ਸਹਿਮ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਸ਼ੇਰਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਗਿੱਦੜ । ਦਿਲ ਵਿਚ ਮਰਨ-ਚੋਂ ਲੈ ਕੇ ਜੂਝਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੇ ਜਾਨ ਬਚਾ ਕੇ ਲੜਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਬੜਾ ਫਰਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਸਿੱਖ ਕੇਵਲ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਵਾਸਤੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਨਿੱਤਰੇ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਸਾਮੁਣੇ ਬੱਧੋ-ਰੁੱਧੀ ਲੜਨ ਵਾਲਿਆਂ ਕੀ ਖਲੋਣਾ ਸੀ । ਜਿਹੜੇ ਪਾਸੇ ਉਹ ਪੰਜ ਸ਼ੇਰ ਭਬਕ ਕੇ ਧਾਵਾ ਬੋਲਦੇ, ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਸਦਿਆਂ ਵਾਰੀ ਨਾ ਆਉਂਦੀ । ਅੰਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲੋਂ ਕਈ ਗੁਣਾਂ ਵਧੇਰੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਉਹ ਪੰਜੇ ਮਰਦ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ । ਪਿਛੋਂ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚਲੇ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਏਨੇ ਜੋਸ਼ ਵਿਚ ਜੈਕਾਰੇ ਛੱਡੇ, ਜਿਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਵੈਰੀ ਉਤੇ ਛਤਹਿ ਪਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈ ਹੋਵੇ । ਸੂਰਮਿਆਂ ਵਾਂਗ ਸਨਮੁਖ ਜੂਝ ਕੇ ਮੌਤ ਉਤੇ ਜਿੱਤ ਪਰਾਪਤ ਕਰਨਾ, ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਛਤਹਿ ਹੈ ।

ਸਿੰਘਾਂ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਜਥਾ ਸ਼ਹੀਦ

ਪਹਿਲੇ ਪੰਜਾਂ ਦੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਜਾਣ ਪਿਛੋਂ, ਵੈਰੀ ਫਿਰ ਹਵੇਲੀ ਦੇ ਬੂਹੇ ਵੱਲ ਵਧੇ । ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਰੌਲਾ ਪਾਉਂਦੇ ਆ ਰਹੇ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਟਾਕਰੇ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਸ਼ੇਰਾਂ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਜਥਾ ਹਵੇਲੀ ਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਇਆ । ਉਹ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਸਭੋਂ ਛੇ ਸਨ, ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਵਰ ਨਾਲ ਛੇ ਲੱਖ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਜਾਣ ਵਾਲੇ । ਪਹਿਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਵਾਂਗ, ਸੂਰਮਿਆਂ ਵਾਲੇ ਜੋਹਰ ਵਿਖਾ ਉਹ ਛੀਏ ਵੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਰਾਪਤ ਕਰ ਗਏ । ਇਕ ਇਕ ਯੋਧਾ ਕਈਆਂ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਤੇ ਛਾਤੀ ਵਿਚ ਕਈ ਕਈ ਫੱਟ ਖਾ ਕੇ ਮੂੰਹ ਭਾਰ ਡਿੱਗਾ । ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਰੀਆਂ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਜ਼ਬਾਨ ਉਤੇ 'ਛਤਹਿ' ਦਾ ਨਾਹਰਾ ਹੁੰਦਾ ।

ਸਿੰਘਾਂ ਦਾ ਤੀਜਿਤਾ ਜਥਾ ਸ਼ਹੀਦ

ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਗੁਰਪੁਰੀ ਸਿਧਾਰਨ ਪਿਛੋਂ ਛੇ ਸਿੰਘਾਂ ਦਾ ਜਥਾ ਹੋਰ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ । ਬੜਾ ਅਨੋਖਾ ਘੋਲ ਸੀ । ਇਕ ਪਾਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਪੰਜ-ਛੇ ਸਿੰਘ, ਤੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਲੱਖਾਂ । ਸੂਰਮੇ ਦਾ ਦਾਈਆ ਜਿੱਤ ਪਰਾਪਤ ਕਰਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਮਰਦਾਂ ਵਾਂਗ ਮੌਤ ਨਾਲ ਜੂਝਣ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਤੀਜਿਤੇ ਜਥੇ ਦੇ ਸਿੰਘ ਵੀ ਪਹਿਲਿਆਂ ਵਾਂਗ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਇਕ ਨੇ ਵੀ ਕੰਡ ਉਤੇ ਫੱਟ ਨਹੀਂ ਲਗਣ ਦਿਤਾ । ਯੋਧਾ ਸਦਾ ਹਿੱਕ ਵਿਚ ਮਾਰਦਾ ਤੇ ਹਿੱਕ ਵਿਚ ਰੀ ਸਹਾਰਦਾ ਹੈ ।

ਸਾਹਿਬ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ

ਦੱਸ ਲੱਖ ਵਿਚੋਂ ਕੁਛ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਵੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਿਆ, ਪਰ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚਲੇ ਸਭੋਂ ਚੁਤਾਲੀ ਯੋਧਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਸਤਾਰਾਂ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ ਸਨ । ਇਹ ਬੜਾ ਵੱਡਾ ਫਰਕ ਸੀ । ਵੈਰੀ ਫਿਰ ਲਲਕਾਰੇ ਮਾਰਦਾ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ । ਐਨ ਇਸ ਵੇਲੇ ਅੱਠਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਵੱਡੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਬਾਬਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਆ ਖਲੇ। ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਉਮਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲ, ਦਸ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨ ਦੀ ਸੀ । ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ ਪਿਆਰਾ ਮੁਹਕਮ ਸਿੰਘ, ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ, ਦੇਵਾ ਸਿੰਘ, ਕੀਰਤੀ ਸਿੰਘ, ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ, ਨੰਦ ਸਿੰਘ, ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਤੇ ਕੇਸਰਾ ਸਿੰਘ¹ ।

ਇਸ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਹੌਸਲੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ । ਪੁੱਤਰ ਮੌਤ ਨਾਲ ਜੂਝਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਗ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਅਜੇਹੇ ਵੇਲੇ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਪੀਰ, ਅਵਤਾਰ, ਪੈਗ਼ਿੰਬਰ, ਯੋਧੇ ਡੋਲ ਜਾਇਆ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦਸ਼ਾਰਥ, ਮਹਾਰਥੀ ਦਰੋਣਾਚਾਰਥ ਤੇ ਹਜ਼ਰਤ ਇਬਰਾਹੀਮ ਜੀ ਦੀਆਂ ਮਿਸਾਲਾਂ ਸਾਡੇ ਸਾਮੁਣੇ ਹਨ । ਪਰ ਧੰਨ ਹੈ ਜਿਗਰਾ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਮੱਥਾ ਚੁੰਮ ਕੇ ਭਰਪੂਰ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਫੁਰਮਾਇਆ, ‘‘ਜਾਓ ਮੇਰੇ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ! ਸਾਡਾ ਵਾਕ ਯਾਦ ਰਖਣਾ ।

‘‘ਜਬ ਆਵ ਕੀ ਅੱਧਿ ਨਿਦਾਨ ਬਨੈ,

ਅਤ ਹੀ ਰਨ ਮੈਂ ਤਬਂ ਜੂਝ ਮਰੋ ।’’

‘‘ਯੁੱਧ ਦੀ ਮੌਤ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਜਾਓ, ਸੂਰਮਿਆਂ ਵਾਂਗ ਮੌਤ ਤੇ ਫਤਹਿ ਪਰਾਪਤ ਕਰੋ । ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ, ਕਿ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ‘ਅਜੀਤ’ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ।’’

‘‘ਗੁਰਦੇਵ !’’ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਨਾਮ ਕਾ ਅਜੀਤ ਹੂੰ, ਜੀਤਾ ਨਾ ਜਾਉਂਗਾ । ਸੂਰਮੇਂ ਜਿੱਤਣ ਵਾਸਤੇ ਜਾਂ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਵਾਸਤੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ । ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵੱਡ-ਵਡੇਰਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨੀਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿਆਂਗਾ । ਆਗਿਆ ਹੋਵੇ ।’’ ਫਤਹਿ ਬੁੱਲਾ ਕੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਹਵੇਲੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਵਧਿਆ ।

1. ਤਵਾਰੀਖ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ, ਗਿ. ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ, ਪੰਨਾ ੧੨੬੯ ।

ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੀ ਸੁੰਦਰ ਛਬ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਵੀ ਮੋਹ ਰਹੀ ਸੀ । ਸਿਰ 'ਤੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਚਕਰ, ਮੱਖੇ ਉਤੇ ਹੀਰਿਆਂਜੜੀ ਕਲਰੀ, ਪੰਜੇ ਸ਼ਸਤਰ ਸਸ਼ੋਭਤ, ਸਡੌਲ ਸਰੀਰ, ਮਨਮੋਹਣਾ ਰੂਪ । ਗਿ. ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ 'ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼' । ਵਿਚ ਇਉਂ ਲਿਖਦੇ ਹਨ।

‘ਗੁਰ ਬਾਲਕ ਬਾਲਕ ਰੂਪ ਅਨੂਪਮ
ਅੰਗਨ ਪੇਖ ਅੰਨੰਗ ਸੁ ਲਾਜੈ ।
ਅਤਿ ਛੈਲ ਛਬੀਲੇ ਛਟੇ ਛਪ ਛੁੰਗਨ
ਛੋਭ ਛਕੇ ਛੱਤ੍ਰੀ ਛਿਤ ਛਾਜੈ ।
ਰਖ ਤਾਲਕ ਖਾਲਕ ਮਾਲਕ ਸੋ,
ਅਰਿ ਗਾਲਕ ਪਾਲਕ ਹਿੰਦਨ ਲਾਜੈ ।
ਜਨ ਕੰਦਰ ਅੰਦਰ ਤੇ ਨਿਕਸੇ,
ਮਰਗਿੰਦ ਨਿਹਾਰ ਗਜਿੰਦ ਸਮਾਜੈ ।’

ਹਵੇਲੀਓਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦਿਆਂ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਬੜੀ ਰੁਹਥ ਭਰੀ ਸੁਰ ਵਿਚ ਜੈਕਾਗ ਛਡਿਆ । ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਨੋਖਾ ਮਾਣ ਸੀ, ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਜਥੇਦਾਰੀ ਹੇਠ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਿਆ ਮਿਲਿਆ ਸੀ । ਜਿਹਤਾ ਗੁਰੂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਕੁਰਬਨ ਕਰਾਉਣ ਤੋਂ ਪਾਸਾ ਨਹੀਂ ਮੌਜਦਾ, ਉਸ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਉਤੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਵਿਚ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਸਿੱਖ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਚੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਕਿ ਸ਼ਹੀਦੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਮਰ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗੀ ।

ਸਾਹਿਬ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਚੜ੍ਹਤ ਵੇਖ ਕੇ ਵੈਰੀ ਪਲ ਦਾ ਪਲ ਠੰਬਰ ਗਏ । ਪਿਛੋਂ ਕਿਸੇ ਜਰਨੈਲ ਨੇ ਆਵਾਜ਼ ਦਿਤੀ, ‘ਇਹ ਗੁਰੂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਹੈ । ਤਕੜੇ ਹੋਵੇ । ਇਹ ਬਚ ਕੇ ਨਿਕਲ ਨਾ ਜਾਵੇ । ਹੋ ਸਕੇ, ਤਾਂ ਇਹਨੂੰ ਜਿਉਂਦੇ ਨੂੰ ਫੜ ਲੋਵੇ ।’

ਚੁਫੇਰਿਓਂ ਵੈਰੀ ਇਕੇ ਵਾਰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਉਤੇ ਟੁੱਟ ਪਏ । ਅੱਗੋਂ ਉਹ ਨੌਂ ਯੋਧੇ ਵੀ ਇਕ-ਏਕੜੀ ਕਰਨ ਦੀ ਧਾਰ ਕੇ ਆਏ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਤਿੱਖੇ ਤੀਰਾਂ ਨੇ

ਕਈਆਂ ਦੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ ਚੀਰ ਦਿਤੀਆਂ । ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਉਹ ਸ਼ੇਰ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਵਧਦੇ, ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਲ ਵਿਚ ਭਾਜੜ ਪੈ ਜਾਂਦੀ । ਚੁਫੇਰੇ ਲੋਥਾਂ ਹੀ ਲੋਥਾਂ ਦਿਸਣ ਲੱਗੀਆਂ । ਸ਼ਾਹੀ ਫੌਜ ਦੇ ਅਫਸਰ ਦੂਰ ਖਲੇ ਲਲਕਾਰੇ ਮਾਰਦੇ, ਪਰ ਆਪ ਅਗ੍ਰਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਹੁੰਦਾ । ਉਹ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਝਿੜਕਾਂ ਤੇ ਤਾਹਨੇ ਦੇ ਦੇ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਵਾਸਤੇ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਦੇ ।

ਸਿੰਘਾਂ ਕੋਲੋਂ ਤੀਰ ਗੋਲੀਆਂ ਮੁੱਕ ਗਏ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਸੰਭਾਲ ਲਈਆਂ । ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਯੋਧੇ ਹੱਲਾ ਕਰਕੇ ਪੈਂਦੇ, ਵੈਰੀ ਦੇ ਸੱਬਰ ਵਿਛਾ ਦੇਂਦੇ । ਸੂਰਮਿਆਂ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਕਮਾਲ ਕਰ ਦਿਤੀ । ਪਰ ਬਹੁਤਿਆਂ ਤੇ ਬੋਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਸਦਾ ਇਕੇ ਹੀ ਨਿਕਲਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਨੌਂ ਦੇ ਨੌਂ ਯੋਧੇ ਕਈ ਕਈ ਫੱਟ ਖਾ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਪਰਾਪਤ ਕਰ ਗਏ । ਡਿਗਦੇ ਵੀ ਮਰਦ ਮੂੰਹ ਭਾਰ ਹੀ ਡਿੱਗੇ । ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਉਤੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ।

ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਫਸਰਾਂ ਨੂੰ ਲਲਕਾਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, “ਹੁਣ ਕੀ ਵੇਖਦੇ ਹੋ । ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ । ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਮਸਾਂ ਦੇ ਚਾਰ ਸਿੱਖ ਹੀ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ । ਤਕੜੇ ਹੋ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧੋ । ਗੁਰੂ ਕਿਤੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਆਕੀ ਨਹੀਂ । ਮਾਮੂਲੀ ਜੇਹੀ ਕੱਚੀ ਹਵੇਲੀ ਹੈ । ਬੂਹਾ ਤੋੜ ਕੇ ਅੰਦਰ ਦਾਖਲ ਹੋ ਜਾਓ ।”

ਸਾਹਿਬ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ

‘ਯਾ ਅਲੀ’ ਦੇ ਨਾਹਰੇ ਮਾਰਦੇ ਜੰਨਤ ਦੇ ਚਾਹਵਾਨ ਹਵੇਲੀ ਵੱਲ ਵਧੇ । ਐਨ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਛੋਟੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਬਾਬਾ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੇ ਸਾਮੂਣੇ ਆ ਖਲੇ । ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਾਹਿਬ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਉਮਰ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲ, ਅੱਠ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਸਤਾਰਾਂ ਦਿਨ ਦੀ ਸੀ । ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੇਵਲ ਪੰਜ ਸਿੰਘ ਹੋਰ ਤਿਆਰ ਹੋਏ । ਸਾਹਿਬ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਗੁਰਦੇਵ ਪਿਤਾ ਜੀ ! ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਫੁਰਮਾਨ ਹੈ :

‘ਮੁਖ ਤੇ ਹਰਿ ਚਿਤ ਮੈ ਜੁਧ ਵਿਚਾਰੈ ।

‘ਜਬ ਆਵ ਕੀ ਅੰਧਿ ਨਿਦਾਨ ਬਨੈ,

ਅਤ ਹੀ ਰਨ ਮੇ ਤਬ ਜੂਝ ਮਰੋ ।

‘ਵੱਡੇ ਵੀਰ ਜੀ ਮੇਰਾ ਰਾਹ ਉਡੀਕ ਰਹੇ ਹਨ । ਆਗਿਆ ਬਖਸ਼ੇ, ਮੈਂ ਵੀ ਧਰਮ ਪਾਲਣ ਵਾਸਤੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਸੂਰਮਿਆਂ ਵਾਂਗ ਜੂਝ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਵਾਂ ।’

ਚਾਰ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਮੁਣੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਇਕੇ ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ । ਸਰਸਾ ਪਾਰ ਕਰਦਿਆਂ ਛੋਟੇ ਦੋਵੇਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਵਿਛੜ ਗਏ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਖਬਰ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਕੇਵਲ ਕਿਆਸ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ । ਉਹ ਕਿਸੇ ਸੁਰੱਖਿਤ ਥਾਂ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਵੈਰੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਆ ਗਏ ਹਨ, ਤਸੱਲੀ ਨਾਲ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਵਧੇਰੇ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਹੱਥ ਆ ਜਾਣ ਦੀ ਸੀ । ਐਸਾ ਹੋ ਜਾਣ ਉਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਯਕੀਨੀ ਸੀ । ਵੱਡਾ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ । ਸਿਰਫ ਸਾਹਿਬ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਹੀ ਬਾਕੀ ਸੀ, ਜੋ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਸੀ । ਉਹ ਵੀ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ।

ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਦਿਲ 'ਤੇ ਹੱਥ ਧਰ ਕੇ ਵੇਖੋ, ਕਿ ਪਿਤਾ-ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਉਸ ਵੇਲੇ ਕੀ ਵਾਪਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਸਵਾਲ ਇਕ ਸਾਧਾਰਨ ਇਨਸਾਨ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਨਹੀਂ, ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਮਹਾਨ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਸੀ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਸਸਤਰਾਂ ਨਾਲ ਸਜੇ ਹੋਏ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਪੂਰੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ‘‘ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ! ਤੂੰ ਸਿੱਖੀ ਨੂੰ ਉਹ ਕੁਛ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ਹੈਂ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਕੌਮ ਦੇ ਉਸਾਰੂ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕੇ । ਤੈਨੂੰ ਵਾਜ ਮਾਰ ਕੇ ਬੁਲਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ, ਤਾਂ ਕੌਮ ਵਿਚ ਕੁਛ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਆ ਜਾਣੀ ਸੀ । ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਇਕ ਮਹਾਨ ਕਾਰਨਾਮਾ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਭਵਿੱਖ ਵਿਚ ਜਦ ਵੀ ਕਦੇ ਕੌਮ ਉਤੇ ਅੱਖਾ ਸਮਾਂ ਆਇਆ ਕਰੇਗਾ, ਤੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਹਜ਼ਾਰਾ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ-ਬਿਨਾਂ ਬੁਲਾਇਆਂ-ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਜਾਇਆ ਕਰਨਗੇ । ਪਿਤਾ ਵੱਲੋਂ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਏਨਾ ਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਾਢੀ ਹੈ, ਕਿ ਤੂੰ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਭਾਈ, ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਾ ਪੇਤਰਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪੜੇਤਰਾ ਹੈਂ । ਜਾਉਂ, ਸੂਰਮਿਆਂ

1. ਕੁਛ ਪਰਚਾਰਕ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਤੂੰ ਅਜੇ ਛੋਟਾ ਹੈਂ, ਜੰਗ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ।’ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਉੱਚੀ ਪੱਗ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਆ ਗਿਆ । ਉਹ ਪਾਣੀ ਮੰਗਣ ਆਇਆ, ਪਰ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਤਿਹਾਇਆ ਵਾਪਸ ਮੋੜ ਦਿਤਾ ।

ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮਨ-ਘੜਤ ਤੇ ਝੂਠੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਦਲੀਲ ਦੀ ਕਸਵੱਟੀ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਟਿਕਦੀਆਂ ।

ਦੀ ਮਰਯਾਦਾ ਨੂੰ ਕੁਛ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਓ। ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਪਿੱਛੇ ਅਸੀਂ ਆਪ ਵੀ ਆ ਰਹੇ ਹਾਂ ।' ਗੁਰਦੇਵ ਵੀ ਆਗਿਆ ਪਾ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੰਜੇ ਸਾਥੀ, ਹਵੇਲੀ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਸ਼ੇਰਾਂ ਵਾਂਗ ਵੈਰੀਆਂ ਉਤੇ ਟੁੱਟ ਪਏ। ਸੁਹਲ ਸਰੀਰ, ਛੋਟੀ ਉਮਰ, ਅਜੇ ਮੱਸ ਕਿਰਨੀ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਈ। ਤੇ ਲੜਾਈ ਸੀ ਤੀਰ ਤਲਵਾਰ ਦੀ। ਕੇਵਲ ਬਾਹੂ-ਬਲ ਤੇ ਹੌਸਲਾ ਹੀ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਅੱਜ ਦੀ ਦੂਰ ਮਾਰੂ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਤੇ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਬੜਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਪਰ ਕਹਾਵਤ ਹੈ, ਕਿ ਸ਼ੇਰ ਦਾ ਬੱਚਾ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੋਇਆ ਵੀ ਮਿਰਗਾਂ ਉਤੇ ਭਾਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਉਹ ਛੇ ਯੋਧੇ ਪਾਵਾ ਕਰਕੇ ਪੈਂਦੇ, ਵੈਰੀ ਅੱਗੇ ਲੱਗ ਕੇ ਨੱਸ ਉਠਦੇ। ਪਿੱਛੋਂ ਅਫਸਰ ਬਥੇਰਾ ਲਲਕਾਰਦੇ, 'ਚੌਂਦਾਂ-ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਦਾ ਬਾਲਕ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਹਦੇ ਅੱਗੇ ਕੰਡ ਦੇ ਕੇ ਨੱਸ ਉਠਦੇ ਓ? ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਜਿਉਂਦੇ ਨੂੰ ਫੜ ਲਵੇ।' ਪਰ ਸਾਮੁਣੇ ਹੋ ਕੇ ਲੜਨ ਵਾਲੇ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਉਸ ਚੌਂਦਾਂ-ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਦੇ ਬੀਰ ਦਾ ਤੀਰ ਸੁੱਕਾ ਹੀ ਹਿੱਕ ਵਿਚੋਂ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਲਾਂ ਵਿਚ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਵੈਰੀ ਦਲ ਦੇ ਸੱਥਰ ਵਿਛਾ ਦਿਤੇ

ਅੰਤ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨਾਲ ਥੋੜਿਆਂ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਚਿਰ ਚੱਲ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸੈਂਕੜੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਧਾਰ ਲੰਘਾ ਕੇ ਉਹ ਛੀਏ ਯੋਧੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ। ਇਕ ਇਕ ਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿਚ ਕਈ ਕਈ ਫੱਟ ਲੱਗੇ। ਆਖਰ ਦਮ ਤਕ ਯੋਧੇ ਲਲਕਾਰੇ ਮਾਰਦੇ ਅੱਗੇ ਹੀ ਵਧਦੇ ਰਹੇ। ਅੰਤ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਕੇ ਉਹ ਡਿੱਗੇ ਵੀ, ਤਾਂ ਮੂੰਹ ਭਾਰ। ਇਹ ਹੈ ਬਹਾਦਰੀ।

ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਹਵੇਲੀ ਦੇ ਚੁਬਾਰੇ ਵਿਚ ਖਲੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਰਣ ਵਿਚ ਜੂਝਦਿਆਂ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਤੋਂ ਵੀ ਦੋ ਕਦਮ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਕੇ ਡਿੱਗ ਪਏ, ਤਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ,

'ਪਰਾਈ ਅਮਾਣ ਕਿਉ ਰਖੀਐ
ਦਿਤੀ ਹੀ ਸੁਖ ਹੋਏ।

'ਤੇਰੀ ਅਮਾਨਤ, ਤੇਰੇ ਹਵਾਲੇ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਾ ਸਦਕਾ ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ 'ਸ਼ਹੀਦ ਦਾ ਪੁੱਤਰ' ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਇਹਨਾਂ

ਯੋਧਿਆਂ ਦੀ ਕਰਨੀ ਸਦਕਾ ਮੈਂ 'ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦਾ ਪਿਤਾ' ਅਖਵਾਉਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਿਆਂ ਹਾਂ । ਅਰਦਾਸ ਪਰਵਾਨ ਹੋਵੇ । ਲੱਖ ਲੱਖ ਧੰਨਵਾਦ ।

ਉਸ ਵੇਲੇ ਦਿਨ ਛਿਪ ਚੁਕਾ ਸੀ । ਹਨੂੰਰਾ ਪੈਰੋ ਪੈਰ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ । ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘਾਸਣ ਤੋਂ ਉਠੇ ਤੇ ਸੈਦਾਨ ਵਿਚ ਜੂਝਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨ ਲੱਗੇ । ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਵੇਖ ਕੇ ਚਿੰਤਾ ਭਰੀ ਸੁਰ ਵਿਚ ਕਿਹਾ, 'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਆਪ ?'

'ਹਾਂ, ਪਿਆਰੇ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ! ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਥਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ । ਜੀਵਨ ਦਾ ਆਖਰੀ ਸਿੱਟਾ ਹੈ, 'ਚੰਗੀ ਮੌਤ' । ਜਿਸ ਮੌਤ ਨੂੰ ਪਿਛੋਂ ਜੁੱਗਾਂ ਤਕ ਲੈਕ ਸਲਾਹੁਦੇ ਰਹਿਣ । ਯਾਦ ਰਖੋ, ਜੋ ਜੰਮਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਹਰ ਹਾਲ ਮਰਨਾ ਹੈ। ਪਰ ਐਹੋ ਜੇਹੀ ਮੌਤ ਕਿਸੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਹੀ ਪਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਅਸੀਂ ਵੀ ਅੱਜ ਏਸੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ । ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਇਕ ਰਸਮ ਪੂਰੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ । ਸਾਰੇ ਸਿੰਘ ਸਾਡੇ ਸਾਮ੍ਰਾਂ ਆਓ ।'

ਪੰਥ ਨੂੰ ਗੁਰਿਆਈ

ਉਸ ਵੇਲੇ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚ ਗਿਆਰਾਂ ਸਿੰਘ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਗਏ ਸਨ । ਦੋਵੇਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਤੇ ਤੀਹ ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ । ਸਾਰੇ ਸਿੰਘ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਸਾਮ੍ਰਾਂ ਆ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ ।

1. ਗੁਰਦੇਵ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ:

ਹੱਸ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਾ ਗਿਆ ਜਦ ਲਾਲ ਛੁਟੇਰਾ
ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਵੇਂ ਹੋ ਗਿਆ ਉਹ ਬੇਰਾ ਬੇਰਾ
ਉਂਗਲ ਲਾ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ ਉਹਨੂੰ ਵੀਰ ਵੱਡੇਰਾ
ਜੋੜੀ ਜੋੜੀ ਹੋ ਗਿਆ ਪਰਵਾਰ ਬਬੇਰਾ
ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹ ਬੋਲੇ ਸਤਿਗੁਰੂ 'ਵਾਹ ! ਭਾਣਾ ਤੇਰਾ
'ਤੇਰਾ ਤੁਛ ਕਉ ਸਉਪਤੇ ਕਿਆ ਲਾਗੈ ਮੇਰਾ'
'ਹੁਕਮ ਰਜਾਈ ਚਲਣਾ' ਜੋ ਕਰੋ, ਚੰਗੇਰਾ
ਪੰਥ ਵੱਸੇ, ਮੈਂ ਉਜੜਾਂ, ਮਨ ਚਾਉ ਘਨੇਰਾ
ਹੋਵਾਂ ਤੈਬੋਂ ਸੁਰਖਰੂ ਪ੍ਰਣ ਪਾਲ ਉਚੇਰਾ'
ਵਾਹੂ ਵਾਹੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ! ਵਾਹ, ਤੇਰਾ ਜੇਰਾ

‘‘ਖਾਲਸਾ ਜੀ !’’ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਫਿਰ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ‘‘ਸਹੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਉਸ ਦਿਨ ਹੀ ਗੁਰਿਆਈ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਦਿਤਾ ਸੀ, ਜਦ ਆਪਣਾ ਉੱਤਰ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਚੁਣਨ ਲਗਿਆਂ ਇਕ ਦੀ ਥਾਂ ‘ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ’ ਦੀ ‘ਪੰਚਾਇਤ’ ਚੁਣੀ ਸੀ। ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਸਾਡੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਪਿਛੋਂ ਕੋਈ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੰਥ ਹੀ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਤੇ ਪੰਥ ਦੀ ਨੁਮਾਈਦਰੀ, ਉਸ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ‘ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ’ ਕਰਿਆ ਕਰਨਗੇ।’’ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਦਿਤਾ। ‘‘ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਆਗਿਆ ਬਖਸ਼ੇ, ਅਸੀਂ ਆਪ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਵਾਂਗੇ।’’

ਪੰਥ ਦਾ ਹੁਕਮ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ

‘‘ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ !’’ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕੁਛ ਮਾਣ ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਭਰੀ ਸੁਰ ਵਿਚ ਕਿਹਾ। ‘‘ਇਸ ਵੇਲੇ ਪੰਥ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਸੋ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਵੀ ਪੰਥ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਹੋਰ ਸਿੱਖ ਮੰਨਦੇ ਹਨ।’’

‘‘ਪਿਆਰੇ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ !’’ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਪੰਥ ਦੀ ਹਰ ਆਗਿਆ ਸਿਰ ਮੱਥੇ ਮੰਨੇਗਾ। ਹੁਕਮ ਕਰੋ।’’

‘‘ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ !’’ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਤਕਾਰ ਵਜੋਂ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਇਹ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਇਕੱਲਾ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ। ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਸਿੱਖ ਹੈ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਮਿਲ ਕੇ ਪੰਥ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਪੰਥ ਨੂੰ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਮੰਨ ਲਿਆ ਹੈ। ਸੋ, ਪੰਥ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਆਪ ਏਥੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਰਾਤ ਦੇ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿਚ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਓ। ਇਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਕਲੋ, ਤੇ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਨਾਲ ਕੌਣ ਜਾਵੇ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਸਲਾਹ ਕਰਕੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।’’

‘‘ਪਿਆਰੇ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ! ਪੰਥ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਇਨਕਾਰੀ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਸਾਡੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ, ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਏਥੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿਤੀ ਜਾਵੇ।’’ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਇਕ ਆਗਿਆਕਾਰ ਸਿੱਖ ਵਜੋਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।

‘‘ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਆਪ ਜੀ ਤੋਂ ਪੰਥ ਅਜੇ ਹੋਰ ਸੇਵਾ ਲੈਣੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਅਸਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਸਲਾਹ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਆਪ ਜਿਉਂਦੇ ਨਿਕਲ ਜਾਉਂਗੇ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹੋਰ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲਵੇਗੇ। ਪਰ ਇਸ ਵੇਲੇ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਘਾਟਾ ਪੰਥ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇਗਾ। ਨਾਲੇ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਬਚ

ਕੇ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ ਪੰਥ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਜਿੱਤ ਹੈ । ਵੈਰੀ ਦਾ ਦਿਲ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇਗਾ । ਮੈਂ ਪੰਥ ਦਾ ਹੁਕਮ ਫਿਰ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਆਪ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ।'

ਰਾਤ ਪੈ ਚੁਕੀ ਸੀ । ਦੁਸ਼ਮਣ ਵੀ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਲੜਦੇ ਲੜਦੇ ਹੰਭ ਚੁਕੇ ਸਨ । ਸ਼ਾਹੀ ਅਫਸਰਾਂ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਕਿ ਰਾਤ ਘੇਰਾ ਮੁੰਕਮਲ ਰਖਿਆ ਜਾਵੇ ਦਿਨੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਜਿਉਂਦੇ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਜਿਉਂਦਿਆਂ ਫੜਨ ਵਿਚ ਹੀ ਵੈਰੀ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜਿੱਤ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ।

ਭਾਈ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਸਿਰ ਕਲਰੀ ਸਜਾਈ ਗਈ

ਅੱਧੀ ਕੁ ਰਾਤ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਨ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਹੋਈ । ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ (ਪਿਆਰਾ), ਭਾਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ (ਪਿਆਰਾ)¹ ਤੇ ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ, ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋਏ । ਇਹ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ ਦਾ ਭੁਲੇਖਾ ਵੈਰੀ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ । ਸੋ ਭਾਈ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਕਲਰੀ ਸਜਾ ਕੇ, ਤੇ ਓਹ ਪੁਸ਼ਟ ਪਹਿਨਾ ਕੇ ਸਿੰਘਸਣ ਉਤੇ ਬਿਠਾ ਦਿਤਾ ਗਿਆ । ਭਾਈ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਹੁਲੀਆ ਤੇ ਕੱਦ ਹੂ-ਬ-ਹੂ ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਸਨ । ਉਸ ਵੇਲੇ ਇਹ ਰਵਾਜ ਪਰਚਲਤ ਸੀ, ਕਿ ਰਾਜੇ ਮਹਾਰਾਜੇ ਕੁਛ ਅਜੇਹੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਸਾਥੀ ਰਖਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਸੂਰਤ ਮਾਲਕ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਜੁਲਦੀ ਹੋਵੇ । ਮੁਗਲ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਪਾਸ ਅਜੇਹੇ ਸਾਥੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ । ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਰਾਜ ਵੇਲੇ ਵਲਾਇਤ ਦਾ 'ਪਿੰਸ ਆਫ ਵੇਲਜ' ਭਾਰਤ ਆਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਚਾਰ ਸਾਥੀ ਹੋਰ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਸੂਰਤ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਸੀ । ਬਾਬਾ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰ ਦੇ ਨਾਲ ਬਖਸ਼ੀ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਜਿਸਦੀ ਸੂਰਤ ਬੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਸੀ । ਏਸੇ ਅਸੂਲ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰਖਕੇ ਭਾਈ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ । ਉਹ ਹਰ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ।

ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਹੋਰ ਪਿੱਛੇ ਰਹੇ

ਭਾਈ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸੱਤ ਸਿੰਘ (ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ,

1. ਬਾਕੀ ਤਿੰਨੇ ਪਿਆਰੇ ਏਸ ਯੁੱਧ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ।

ਰਾਮ ਸਿੰਘ, ਕਿਹਰ ਸਿੰਘ, ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ, ਦੇਵਾ ਸਿੰਘ, ਜਿਉਣ ਸਿੰਘ ਤੇ ਕਾਨਾ ਸਿੰਘ) ਹੋਰ ਸਨ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ, ‘‘ਇਹ ਅੱਠੇ ਸਿੰਘ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿਣਗੇ । ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਗੋਲੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਤੇ ਨਗਾਰਾ ਖੜਕਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ । ਤਾਂ ਕਿ ਵੈਰੀ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚ ਹੋਣ ਦਾ ਯਕੀਨ ਰਹੇ । ਭਲਕੇ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਇਕ ਇਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਲੜ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਜਾਣਾ । ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਵੈਰੀ ਦੇ ਕਾਬੂ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ । ਅਸੀਂ ਏਸੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ‘ਮੁਕਤਿਆਂ’ ਦਾ ਵਰ ਦੇਂਦੇ ਹਾਂ । ਪੰਥ ਸਦਾ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ‘ਮੁਕਤੇ’ ਕਹਿਕੇ ਯਾਦ ਕਰਿਆ ਕਰੇਗਾ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਤਿੰਨ ਸਿੰਘ ਨਿਕਲੇ

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਓਟ ਰਖ ਕੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਤਿੰਨਾਂ ਸਿੰਘਾਂ (ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ, ਧਰਮ ਸਿੰਘ, ਮਾਨ ਸਿੰਘ) ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ । ਮਿਥੀ ਵਿਉਤ ਅਨੁਸਾਰ ਚੌਹਾਂ ਨੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਪਾਸਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਖੜ ਕੇ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿ ਵੈਰੀ ਨੂੰ ਭੁਲੇਖਾ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਸਮਝਾ ਦਿਤਾ, ਕਿ ਘੇਰੇ ‘ਚੌਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਉਸ ਤਾਰੇ ਦੀ ਸੋਧ ਉਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿ ਆਪਾਂ ਫਿਰ ਮਿਲ ਸਕੀਏ ।

ਇਕ ਪਾਸੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਉਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਕਿਹਾ, ‘‘ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਗੁਰੂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਹਿੰਮਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਰੋਕ ਲਵੇ ।’’

ਦੁਸ਼ਮਣ ਉਭੜਵਾਹੇ ਜਾਗ ਪਏ । ਉਹ ਸੋਚ ਹੀ ਰਹੇ ਸਨ, ਕਿ ਵਾਜ਼ ਕਿਸ ਪਾਸਿਓਂ ਆਈ ਹੈ, ਜਾਂ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸਿਓਂ ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਵਾਜ਼ ਆਈ, ‘‘ਐਧਰ, ਐਧਰ । ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਗੁਰੂ ਐਧਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਜੇ ।’’

ਵੈਰੀ ਉਸ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਵਧੇ, ਤਾਂ ਤੀਸਰੇ ਪਾਸਿਓਂ ਭਾਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਤਕੜੇ ਹੋਵੇ, ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਇਕ ਪਾਸੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ।’’

ਚੌਥੇ ਪਾਸਿਓਂ ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਏਹਾ ਵਾਜ਼ ਉਚੀ ਕੀਤੀ । ਹਵੇਲੀ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਲੱਗਿਆਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਭੇਸ ਬਦਲ ਲਏ ਸਨ । ਤਿੰਨੇ ਸਿੰਘ ਵੱਖੋਂ ਵੱਖ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਵਾਜਾਂ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਇਸ ਪਾਸੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ।

ਵੈਰੀ ਛੋਜਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣੇ ਕੁਛ ਨਾ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਕਿਸ ਪਾਸੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਓਧਰੋਂ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚੋਂ ਨਗਾਰੇ ਦੀ ਗੁੰਜ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕ ਸਿੰਘ ਦੀ ਵਾਜ਼ ਆਈ, ‘‘ਐਧਰ ਵੇਖੋ । ਜਾਲਮਾ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂ ਅਜੇ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਹੈ ।’’

1. ਅਰਦਾਸ ਵਾਲੇ ‘ਚਾਲੀ ਮੁਕਤੇ’ ਏਹਾ ਹਨ ।

ਵੈਰੀਆਂ ਨੇ ਬਲਦੀਆਂ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਉੱਚੀਆਂ ਕਰਕੇ ਵੇਖਿਆ । ਚੁਬਾਰੇ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਬੂਹੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਭਾਈ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਲਰੀ ਜਿਗ੍ਰਾ ਸਜਾਈ ਸਿੰਘਾਸਣ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਤੀਰ ਚਲਾ ਰਹੇ ਸਨ ।

ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਲ ਵਿਚ ਹਲਚਲਾ ਪੈ ਗਿਆ । ਕਈ ਆਪਸ ਵਿਚ ਹੀ ਕਟ ਮਰੇ । ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ ਰੌਲਾ ਪੈਣ ਨਾਲ ਘੇਰੇ 'ਤੇ ਖਲੇ ਦਸਤਿਆਂ ਦੀ ਤਰਤੀਬ ਟੁੱਟ ਗਈ । ਏਸ ਗੜਬੜ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਤੇ ਤਿੰਨੇ ਸਿੰਘ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਘੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਗਏ ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਨੌਂ ਪੋਹ ਨੂੰ ਵੈਰੀ ਨੇ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹਵੇਲੀ ਉੱਤੇ ਧਾਵਾ ਬੋਲ ਦਿਤਾ । ਅੰਦਰਲੇ ਅੱਠੇ ਸਿੰਘ ਹਵੇਲੀ 'ਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਮਰਦਾਂ ਵਾਂਗ ਲੜਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ । ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ ਪਏ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਸਿਰ ਵੈਰੀ ਨੇ ਉਤਾਰ ਲਿਆ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਾਲੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਤੇ ਸੀਸ ਉੱਤੇ ਕਲਰੀ ਵੇਖ ਕੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਭੁਲੇਖਾ ਖਾ ਗਿਆ, ਤੇ ਸਾਰੀ ਫੌਜ ਵਿਚ ਰੌਲਾ ਪੈ ਗਿਆ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ ਹਨ । ਪਰ ਇਹ ਭੁਲੇਖਾ ਛੇਤੀ ਹੀ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ । ਕੁਛ ਜਾਣੂਆਂ ਨੇ ਭਾਈ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਸਿਰ ਵੇਖ ਕੇ ਕਹਿ ਦਿਤਾ, ਕਿ ਉਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਹੀਂ ।

ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜਿਉਂਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਗਏ । ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਵੈਰੀਆਂ ਦੇ ਲੱਕ ਟੁੱਟ ਗਏ । ਵਜੀਰ ਖਾਨ ਨੇ ਬਾਕੀ ਸ਼ਾਹੀ ਜਰਨੈਲਾਂ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਹਾਰ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਭੈੜੀ ਨਮੋਸ਼ੀ ਸੀ । ਉਹ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਕੇ ਵਾਪਸ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪਏ । ਵਜੀਰ ਖਾਨ ਨੇ ਕੁਛ ਗਸਤੀ ਦਸਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਭਾਲ ਵਾਸਤੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਖੋਜ ਕਰਨ ਲਈ ਨੀਯਤ ਕਰ ਦਿਤੇ ।

ਛੋਟੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਸ਼ਹੀਦ

ਪਰਵਾਰ ਨਾਲੋਂ ਵਿਛੜਾ

ਉਹ ਕਹਿਰ ਦੀ ਰਾਤ ਸੀ, ਜਦ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਸਰਸਾ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕੀਤੀ। ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਸਾਰਾ ਪਰਵਾਰ ਖੇਰੂ ਖੇਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਮਹਿਲ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾਲ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਚਲੇ ਗਏ। ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਤੇ ਦੋਵੇਂ ਛੋਟੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਸਾਥ ਨਾਲੋਂ ਵਿਛੜ ਗਏ। ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਇਕੋ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਬ੍ਰਹਮਣ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿੱਖ ਘਿਰਣਾ ਨਾਲ ਉਹਨੂੰ 'ਗੰਗੂ' ਕਹਿ ਕੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਗੰਗੂ ਦੇ ਘਰ ਪੁੱਜੇ

ਮਾਤਾ ਜੀ ਮਾੜੇ ਜੇਹੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਸਨ। ਛੋਟਾ ਪੋਤਰਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਤੇ ਵੱਡਾ ਪਿਛੇ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਸਾਥ ਤੋਂ ਵਿਛੜ ਕੇ ਉਹ ਬੜੇ ਉਦਾਸ ਸਨ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਮੋਹਰਾਂ ਦੀ ਭਰੀ ਖੁਰਜੀ ਵੇਖ ਕੇ ਗੰਗੂ ਦਾ ਦਿਲ ਲਲਚਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ, ਪਿੰਡ 'ਖੇੜੀ' ਲੈ ਗਿਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤਕ ਸੱਤ ਪੇਹ ਦਾ ਸੂਰਜ ਛਿਪ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਗੰਗੂ ਨੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਤੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਛਕਾਇਆ ਤੇ ਘਰਦੇ ਪਿਛਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਥਾਂ ਦਿਤੀ। ਗ੍ਰਾਮਾਂ ਦੇ ਮਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨੀਂਦ ਕਿਥੇ। ਦੇਹਾਂ ਪੋਤਰਿਆਂ ਨੂੰ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲਾ ਕੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤਕ ਗਿਣਤੀਆਂ ਵਿਚ ਪਏ ਜਾਗਦੇ ਰਹੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਨੀਂਦ ਸੂਲੀ 'ਤੇ ਵੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਢਲੀ ਰਾਤ ਪਲ ਕੁ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੀ ਅੱਖ ਲੱਗ ਗਈ। ਏਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲਾਭ ਉਠਾ ਕੇ ਗੰਗੂ ਨੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੇ ਸਰੂਾਣਿਓਂ ਮੋਹਰਾਂ ਵਾਲੀ ਖੁਰਜੀ ਚੁੱਕ ਲਈ। ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਮੰਜੇ ਹੇਠਾਂ ਖੁਰਜੀ ਨਾ ਪਈ ਵੇਖ ਕੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ

1. ਆਮ ਪਰਸਿਧ ਹੈ, ਕਿ ਗੰਗੂ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਰਸੋਈਆ ਸੀ। ਬੈਨਰਜੀ (ਪੰਨਾ ੧੩੧) ਲਿਖਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਗੰਗੂ ਰਸੋਈ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਕੱਢਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ 'ਗੁਰ ਬਿਲਾਸ (ਪੰਨਾ ੨੨੩) ਵਿਚ ਗੰਗੂ ਨੂੰ 'ਮਸੰਦ' ਲਿਖਿਆ ਹੈ।

ਬੜੀ ਨਰਮ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਪੁਛਿਆ, ‘‘ਬੇਟਾ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ! ਸਗੋਂ ਖੁਰਜੀ ਚੁਕ ਕੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਸੰਭਾਲ ਦਿਤੀ ਉੱ ?’’

ਏਨੀ ਸਾਧਾਰਨ ਪੁੱਛ ਉਤੇ ਹੀ ਗੰਗੂ ਭੜਕ ਉਠਿਆ । ਉਹਨੇ ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਲਾਲ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਵਾਹ ਮਾਤਾ ਜੀ । ਚੰਗਾ ਦਿਤਾ ਜੋ ਨੇਕੀ ਦਾ ਫਲ । ਮੈਂ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਬਾਗੀਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਆਸਰਾ ਦਿਤਾ, ਤੇ ਉਲਟਾ ਮੈਨੂੰ ਚੋਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਪਿੰਡ ਦੇ ਚੌਧਰੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਏ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਿਤੇ ਭਾਲਿਆ ਦਾ ਲੱਭਾਂ । ਮੈਂ ਜਾਨ ਦਾ ਖਤਰਾ ਸਹੇਤ ਕੇ ਤੁਹਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ, ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਚੋਰ ਚੁੱਕ ਬਣਾਇਆ । ਏਸ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਕਿ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਚੌਧਰੀ ਨੂੰ ਜਾ ਦੱਸਾਂ ।’’

ਗੰਗੂ ਦੀ ਇਹ ਧਮਕੀ ਸੁਣ ਕੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਘਬਰਾ ਗਏ । ਉਹਨਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਨਰਮ ਸੁਰ ਵਿਚ ਕਿਹਾ, ‘‘ਪੁੱਤ ! ਤੈਨੂੰ ਚੋਰ ਬਨਾਉਣਾ ਸੀ ਮੈਂ ? ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਾਂਗ ਪਾਲਿਆ ਏ । ਐਸ ਵੇਲੇ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਸਾਡਾ ਆਪਣਾ ਕੌਣ ਏਂ ? ਮੈਂ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਏ, ਸਗੋਂ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਈ, ਚਾਰ ਪੈਸੇ ਕਿਤੇ ਚੰਗੇ ਥਾਂ ਸੰਭਾਲ ਲਏ ਈ । ਭਲਾ ਤੇਰਾ ਤੇ ਸਾਡਾ ਕੁਛ ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਏ ?’’

‘‘ਬੱਸ, ਰਹਿਣ ਦਿਹੋ ਮਾਤਾ ਜੀ ! ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ । ਤੁਸਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਚੋਰ ਬਣਾਇਆ ਤੇ ਹੁਣ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮਿੱਠੀਆਂ ਮਿੱਠੀਆਂ ਕਰਕੇ ਚੋਰੀ ਦਾ ਇਕਬਾਲ ਕਰਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਓ । ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਜੋ ਇਨਾਮ ਮਿਲਣਾ ਸੀ, ਮਿਲ ਗਿਆ । ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਕਿਉਂ ਖਤਰੇ ਵਿਚ ਪਾਵਾਂ । ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਜਾ ਕੇ ਚੌਧਰੀ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦੋਂਦਾ ਹਾਂ।’’ ਬੁੜਬੁੜ ਕਰਦਾ ਗੰਗੂ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਤੁਰਿਆ ।

ਗੰਗੂ ਨੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਫੜਾ ਦਿਤੇ

ਮਾਤਾ ਜੀ ਬਥੇਰਾ ਰੋਕ ਰਹੇ, ਪਰ ਮਾਰੀ-ਮੱਤ ਵਾਲਾ ਗੰਗੂ ਮੁੜਿਆ ਨਾ । ਉਹਨੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਚੌਧਰੀ ਨੂੰ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੀ ਖਬਰ ਜਾ ਦਿਤੀ । ਚੌਧਰੀ ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀ ਲੈ ਕੇ ਆ ਗਿਆ । ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਚੌਧਰੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀ ਪਹਿਰੇ ‘ਤੇ ਬਿਠਾ ਦਿਤੇ । ਚੌਧਰੀ ਤੇ ਗੰਗੂ-ਦੋਵੇਂ-ਮੁਰੰਡੇ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ । ਖੇੜੀ ਤੋਂ ਦੋ ਕੁ ਮੀਲ ਹੈ ਮੁਰੰਡਾ । ਮੁਰੰਡੇ ਦੇ ਹਾਕਮ (ਜਾਨੀ ਖਾਂ ਤੇ ਮਾਨੀ ਖਾਂ)

1. ਹੁਣ ਇਸ ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਮ ‘ਸਹੇੜੀ’ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ । ਕਿਉਂਕਿ ਖੇੜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਣਾ ਲੁਕ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ।

ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਸਿਪਾਹੀ ਲੈ ਕੇ ਖੇੜੀ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ । ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਵੇਖ ਕੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ‘‘ਗੰਗਿਆ ! ਜਿਸ ਧਨ ਦੇ ਲੋਭ ਪਿਛੇ ਇਹ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਈ, ਕੀ ਉਹ ਤੈਂਤੂ ਪਾਰ ਲੰਘਾ ਦੇਵੇਗਾ ? ਤੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ ।’’

ਜਾਨੀ ਖਾਂ ਤੇ ਮਾਨੀ ਖਾਂ ਨੇ ਸ਼ੱਕੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਗੰਗਾ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ । ਡਰ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਗੰਗਾ ਪੈਰਾਂ ਤਕ ਕੰਬ ਉਠਿਆ । ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦਿਆਂ ਉਹਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਭੜਕ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਮਾਤਾ ਜੀ ! ਤੁਹਾਡੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਮੈਂ ਚੋਰ ਨਹੀਂ ਬਣ ਚੱਲਿਆ । ਮੈਂ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਹਾਂ । ਸੋ ਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬੁਰਾ ਕਹਿਣਾ ਹੀ ਹੋਇਆ ।’’

ਧਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਏਥੇ ਹੀ ਦੱਬੀ ਗਈ । ਜਾਨੀ ਖਾਂ, ਮਾਨੀ ਖਾਂ ਖੁਸ਼ ਸਨ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਾਹਤਾਰ ਕਰਨ ਬਦਲੇ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਚੋਖੀ ਨੇਕਨਾਮੀ ਮਿਲੇਗੀ । ਉਹਨਾਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਤੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁਰੰਡੇ ਜਾ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ।

ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਸਰਹਿੰਦ ਵਿਚ ਕੈਦ

ਦਸ ਪੋਹ ਨੂੰ ਨਵਾਬ ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਵਾਪਸ ਸਰਹਿੰਦ ਪੁੱਜਾ, ਤਾਂ ਮੁਰੰਡੇ ਵਾਲਿਆਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਤੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਉਥੇ ਜਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ । ਚਮਕੌਰ ਵਿਚੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਬਚ ਕੇ ਨਿਕਲ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਸੂਬੇਦਾਰ ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਬੜਾ ਬਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ । ਉਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਆਪਣੀ ਬੜੀ ਵੱਡੀ ਹਾਰ ਤੇ ਨਮੋਸ਼ੀ ਸਮਝਦਾ ਸੀ । ਛੋਟੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਆ ਜਾਣ ਕਰਕੇ, ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਨ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕੁਛ ਢਾਰਸ ਹੋਈ । ਉਹਨੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਤੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਬੁਰਜ ਵਿਚ ਕੈਦ ਕਰ ਦਿਤਾ । ਲਗਭਗ ਅੱਠ ਪਹਿਰ ਦਾਦੀ ਪੋਤਰੇ ਭੁੱਖੇ ਤਿਹਾਏ ਰਹੇ । ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਦਾਦੀ ਪੋਤਰਿਆਂ ਨੂੰ ਗੋਦ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਸੁਣਾਉਂਦੀ ਰਹੀ । ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਠੰਢਾ ਬੁਰਜ, ਪੋਹ ਦੀ ਕਕਰੀਲੀ ਰਾਤ, ਢਿੱਡੋਂ ਭੁੱਖੇ ਤੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਭੈ, ਨੀਂਦ ਅੱਖਰਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਾ ਫੜਕੀ । ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਕਚਹਿਰੀ ਲੱਗੀ, ਤਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ।

ਕਚਹਿਰੀ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ੀ

ਕੁਛ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਸੁੰਦਰ ਸਾਖੀ ਲਿਖੀ ਹੈ । ਨਵਾਬ ਦੇ ਅਹਿਲਕਾਰਾਂ ਨੇ ਇਕ ਗੋਂਦ ਅਨੁਸਾਰ ਕਚਹਿਰੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਤਾ, ਤੇ

ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੇ ਲੰਘਣ ਵਾਸਤੇ ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਬਾਰੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਰਖੀ । ਗੋਂਦ ਇਹ ਸੀ, ਕਿ ਅੰਦਰ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲੱਗੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਲੰਘਣਗੇ, ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਦਰਬਾਰੀ ਰੋਲਾ ਪਾ ਦੇਣਗੇ, ਕਿ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨਵਾਬ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ।

ਦੋ ਸਿਪਾਹੀ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਗਏ । ਪੋਤਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਦਿਆ ਕਰਦਿਆਂ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਨੇ ਏਨਾ ਹੀ ਕਿਹਾ, 'ਮੇਰੇ ਲਾਲ ! ਏਨੀ ਗੱਲ ਯਾਦ ਰੱਖਣੀ, ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਪੇਤਰੇ ਹੋ । ਮਰਦਾਂ ਵਾਂਗ ਅਡੋਲ ਰਹਿਣਾ । ਜਾਲਮ ਸਾਮੁਣੇ ਝੁਕਣਾ ਨਹੀਂ, ਗੱਜ ਕੇ ਫੜਹਿ ਬੁਲਾਉਣੀ ।'

ਸਾਰੇ ਰਾਹ ਸਿਪਾਹੀ ਧਮਕੀਆਂ ਦੇਂਦੇ ਗਏ, ਕਿ ਨਵਾਬ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਝੁਕ ਕੇ ਸਲਾਮ ਕਰਨਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਣਿਆਈ ਮੌਤੇ ਮਾਰੇ ਜਾਉਗੇ । ਏਸ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਅਸਰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੇ ਮਨ 'ਤੇ ਉਲਟਾ ਹੀ ਹੋਇਆ । ਅੱਗੇ ਜਾਂਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਛੋਟੀ ਬਾਰੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਵੇਖ ਕੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਵੈਰੀ ਦੀ ਚਾਲ ਨੂੰ ਕੁਛ ਕੁਛ ਸਮਝ ਰਾਏ । ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਦੀ ਸੁਣਾਈ ਹੋਈ ਸਾਖੀ ਯਾਦ ਆ ਗਈ । 'ਇਕ ਵਾਰ ਪਟਨੇ ਵਿਚ ਵੱਡੇ ਨਵਾਬ ਦੀ ਅਸਵਾਰੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ । ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ । ਨਵਾਬ ਦੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਧਮਕੀ ਦੇਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, 'ਐ ਬਾਲਕੇ ! ਨਵਾਬ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਝੁਕੁ ਕੇ ਸਲਾਮ ਕਰੋ' ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਸਲਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਨਵਾਬ ਦਾ ਮੂੰਹ ਚਿੜਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤਾ । ਛੋਟੇ ਹੁੰਦੇ ਤੋਂ ਹੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਆਕੜਖੋਰ ਦਾ ਰੁਹਬ ਤਾਂ ਮੰਨਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ।'

ਵੱਡੇ ਭਰਾ (ਸਾਹਿਬ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਜੀ) ਨੇ ਛੋਟੇ (ਸਾਹਿਬ ਫੜਹਿ ਸਿੰਘ ਜੀ) ਦੇ ਕੰਨ ਵਿਚ ਕੁਛ ਸਮਝਾਇਆ । ਸਿਪਾਹੀ ਨੇ ਕੜਕ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਔਧਰ ਵੇਖੋ । ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਗਲਾ ਸਿਪਾਹੀ ਸਲਾਮ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਲਾਮ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ।'

ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਸਿਪਾਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ ਬਾਰੀ ਵਿਚ ਦੀ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਸਲਾਮ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਲੰਘਿਆ । ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਖਿਆਲ ਸੀ, ਕਿ ਵੇਖੋ ਵੇਖੀ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਵੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨਗੇ । ਪਰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨੂੰ 'ਨਿਰਭੈਤਾ' ਦਾ ਗੁਣ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਵੱਲੋਂ ਵਿਰਸੇ ਵਿਚ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ । ਸਾਹਿਬ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲੱਗ ਤੁਰੇ । ਉਹਨਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਰੀ ਵਿਚੋਂ ਪੈਰ ਅੱਗੇ ਲੰਘਾਏ ਤੇ ਫਿਰ ਸਿਰ । ਵੱਡੇ ਵੱਲੋਂ ਵੇਖ ਕੇ

ਛੋਟੇ ਨੇ ਵੀ ਓਵੇਂ ਕੀਤਾ। ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਇਹ ਮੱਕਾਰੀ ਭਰਿਆ ਵਾਰ ਖਾਲੀ ਗਿਆ। ਨਵਾਬ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਨਿਧੜਕ ਖਲੋ ਕੇ ਦੋਹਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨੇ 'ਛਤਹਿ' ਬੁਲਾਈ। ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਰੇ ਦਰਬਾਰੀ ਦੰਗ ਰਹਿ ਗਏ। ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਮੱਥੇ ਉਤੇ ਵੱਟ ਪੈ ਗਏ।

‘ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ, ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ?’ ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਨੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਤਿਉੜੀ ਪਾ ਕੇ, ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ।

‘ਜਨਾਬ ! ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਰਾਹ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਆਏ ਆਂ, ਪਰ ਇਹ....। ਕਹਾਵਤ ਹੈ ਨਾ, ਕਿ ਸੂਲਾਂ ਜੰਮਦੀਆਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਤਿੱਖੇ ਹੁੰਦੇ ਨੇ ।’ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਉਜ਼ਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ।

ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਦਾ ਪੇਸ਼ਕਾਰ ਇਕ ਹਿੰਦੂ ਸੁੱਚਾ ਨੰਦ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਪਲੋਸਦਿਆਂ ਬੜੀ ਮਿੱਠੀ ਸੁਰ ਵਿਚ ਕਿਹਾ, ‘ਬਾਲਕੇ ! ਮੈਂ ਹਿੰਦੂ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਹਮਦਰਦੀ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਓ, ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੇ ਦੋਵੇਂ ਵੱਡੇ ਭਾਈ ਚਮਕੋਰ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖਾਂ ਸਮੇਤ ਮਾਰੇ ਗਏ ਹਨ। ਗੁਸਤਾਖੀ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮਾਰੇ ਜਾਉਗੇ। ਨਵਾਬ ਸਾਹਿਬ ਬੜੇ ਰਹਿਮ-ਦਿਲ ਹਨ। ਸਲਾਮ ਕਰਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਤੋਂ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗ ਲਓ, ਬਖਸ਼ੇ ਜਾਉਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬੜੇ ਤਸੀਹੇ ਦੇ ਕੇ ਮਾਰੇ ਜਾਉਗੇ।’

ਸਾਹਿਬ ਜੋਗਾਵਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬੜੀ ਨਿਰਭੈਤਾ ਨਾਲ ਸੁੱਚਾ ਨੰਦ ਵੱਲ ਵੇਖਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, ‘ਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਨਾ ਹੀ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸਾਂ ਛਤਹਿ ਬੁਲਾਈ ਹੈ, ਤੇ ਛਤਹਿ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਦੁੱਖਾਂ ਤਸੀਹਿਆਂ ਤੋਂ ਡਰਨ ਵਾਲੇ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ। ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲ ਆਵੇ, ਕਰ ਲਵੇ।’ ਇਸ ਦਲੇਰੀ ਭਰੇ ਉਤਰ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿਤਾ।

ਇਕ ਪਾਸੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਜ ਕੇ ਧਮਕਾਇਆ ਗਿਆ, ਤੇ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਲਚ ਵਿਖਾਏ ਗਏ। ਜਾਗੀਰਾਂ, ਨਵਾਬੀਆਂ, ਨਵਾਬਜ਼ਾਦੀਆਂ, ਦੇ ਡੋਲੇ ਤੇ ਅਣਡਿੱਠੇ ਬਹਿਸਤਾਂ ਦੇ ਲਾਰੇ ਲਾਏ ਗਏ, ਪਰ ਉਹ ਬੀਰ-ਬਾਲਕ ਕਿਸੇ ਝਾਂਸੇ ਵਿਚ ਨਾ ਆਏ। ਅੰਤ ਖਿਖ ਕੇ ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਬੇ-ਸਮਝ ਬਾਲਕੇ ! ਮੇਰੀ ਆਖਰੀ ਸ਼ਰਤ ਸੁਣ ਲਵੋ। ਜਾਂ ਇਸਲਾਮ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਵੋ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਖਤ ਤਸੀਹੇ ਦੇ ਕੇ ਮਾਰੇ ਜਾਉਗੇ।’

‘ਅਸੀਂ ਮੌਤ ਜਾਂ ਦੁੱਖਾਂ ਤਸੀਹਿਆਂ ਤੋਂ ਡਰਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ। ਆਪਣੇ ਦਾਦੇ ਵਾਂਗ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਪਰ ਤੇਰਾ ਦੀਨ ਨਹੀਂ ਮੰਨਾਂਗੇ।’ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਓਵੇਂ ਦਲੇਰੀ ਨਾਲ ਉਤਰ ਦਿਤਾ।

ਸ਼ੇਰ ਮੁਹੰਮਦ ਖਾਂ ਮਲੇਰ ਕੋਟਲਾ

ਉਸ ਵੇਲੇ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿਚ ਸ਼ੇਰ ਮੁਹੰਮਦ ਖਾਂ ਮਲੇਰ ਕੋਟਲੇ ਵਾਲਾ ਵੀ ਬੈਠਾ ਸੀ । ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਖਾਨ ਸਾਹਿਬ ! ਚਮਕੇਰ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਭਾਈ ਨਾਹਰ ਖਾਂ ਨੂੰ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਸੀ । ਤੁਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਕਤਲ ਕਰਕੇ ਭਰਾ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈ ਲਵੇ ।’’

‘‘ਨਵਾਬ ਸਾਹਿਬ ! ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਭਤੀਜੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਲੜਦੇ ਹੋਏ ਮਾਰੇ ਗਏ ਹਨ । ਅੱਜ ਵੀ ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਸਾਮ੍ਰਾਜ਼ੀ ਆ ਜਾਏ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਰਦਾਂ ਵਾਂਗ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਉਸ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲਵਾਂਗਾ । ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਮਾਸੂਮ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਕੀਤੀ ਬਦਲੇ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ । ਇਹ ਬੇਗੁਨਾਹ ਹਨ । ਇਸਲਾਮੀ ਸ਼ਰਵਾ ਵਿਚ ਮਾਸੂਮ ਤੇ ਬੇਗੁਨਾਹ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਪਾਪ ਹੈ । ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ, ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ।’’ ਸ਼ੇਰ ਮੁਹੰਮਦ ਨੇ ਦਲੇਰ ਬੰਦਿਆਂ ਵਾਂਗ ਉਤਰ ਦਿਤਾ ।

ਸੁੱਚਾ ਨੰਦ ਦੀ ਕਮੀਨਗੀ

ਸ਼ੇਰ ਮੁਹੰਮਦ ਦੀ ਰਾਏ ਸੁਣ ਕੇ ਕੋਲੋਂ ਸੁੱਚਾ ਨੰਦ ਉਠ ਖਲੋਤਾ । ਉਹਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਜਤਾਉਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, ‘‘ਸੁਣਿਆਂ ਬਾਲਕੇ ! ਨਵਾਬ ਸ਼ੇਰ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਤੁਹਾਡੇ ਉਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਹਨ । ਭਲਾ ਸਰਕਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰੋਗੇ ?’’

‘‘ਅਸੀਂ ?’’ ਸਾਹਿਬ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਉਤਰ ਦਿਤਾ, ‘‘ਅਸੀਂ ਜੰਗਲਾਂ ਤੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖ ਇਕੱਠੇ ਕਰਾਂਗੇ, ਤੇ ਛੌਜਾਂ ਬਣਾ ਕੇ ਜ਼ਾਲਮ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਲੜਾਂਗੇ ।’’

‘‘ਤੁਸੀਂ ਹਾਰ ਜਾਉਗੇ, ਤੇ ਫੇਰ ਫੜੇ ਜਾਉਗੇ । ਭਲਾ ਜੇ ਫੇਰ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰੋਗੇ ?’’ ਸੁੱਚਾ ਚੰਦ ਨੇ ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ ।

‘‘ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਆਪਣੀਆਂ ਛੌਜਾਂ ਕੱਠੀਆਂ ਕਰਕੇ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਲੜਾਂਗੇ, ਤੇ ਓਦੋਂ ਤਦ ਲੜਦੇ ਰਹਾਂਗੇ, ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ।’’ ਦੋਹਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦਾ ਲਗਭਗ ਇਕੋ ਜਵਾਬ ਸੀ ।

‘‘ਸੁਣਿਆਂ ਜਨਾਬ !’’ ਸੁੱਚਾ ਨੰਦ ਨੇ ਵਜੀਰ ਖਾਨ ਵੱਲ ਸੰਬੋਧਤ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਇਹ ਹਨ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ । ਸੱਪਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤ ਸੱਪ ਹੀ

ਹੁੰਦੇ ਹਨ । ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਵੈਰ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ । ਇਹ ਵੱਡੇ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਹੋਣਗੇ । ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿਚ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ।'

ਏਥੇ ਇਕ ਵਿਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ਮਸਲਾ ਸਾਮੁਣੇ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਇਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਅਫਸਰ (ਸ਼ੇਰ ਮੁਹੰਮਦ) ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣ ਦੀ ਰਾਏ ਦੇਂਦਾ ਹੈ । ਪਰ ਇਕ ਹਿੰਦੂ ਮੁਲਾਜ਼ਮ (ਸੁੱਚਾ ਨੰਦ) ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਰਾਏ ਦੇਂਦਾ ਹੈ । ਕਿਉਂ? ਦੋਹਾਂ ਰਾਏ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਫਰਕ ਹੈ । ਇਕ ਹਾਕਮ ਕੌਮ ਵਿਚੋਂ, ਭਾਵ, ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੈ । ਉਹ ਦਲੇਰੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ । ਉਹਦੇ ਉਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਪਰ ਦੂਸਰਾ ਹੈ ਹਿੰਦੂ, ਗੁਲਾਮ ਕੌਮ ਦਾ ਬੰਦਾ । ਉਹ ਆਪਣੀ ਸੁਤੰਤਰ ਰਾਏ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ । ਉਹਦੇ ਉਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਹਿੰਦੂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦਾ ਪੱਖ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਤੇ ਨੌਕਰੀ ਬਚਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਹੱਦੋਂ ਵੱਧ ਖੁਸ਼ਾਂਮਦ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ, ਉਹ ਮਾਸੂਮ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਲਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਰਾਏ ਦੇਂਦਾ ਹੈ । ਕੇਵਲ ਏਹਾ ਰਸਤਾ ਹੈ, ਉਹਦੇ ਆਪਣੇ ਬਚਾਉ ਦਾ ।

ਹਾਕਮ ਕੌਮ ਤੇ ਮਾਹਕੂਮ (ਗੁਲਾਮ) ਕੌਮ ਵਿਚ ਮੁਢਲਾ ਫਰਕ ਏਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਗੁਲਾਮ ਆਪਣੀ ਸੁਤੰਤਰ ਰਾਏ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ । ਉਹਦਾ ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਆਪਣੇ ਹਾਕਮ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਬੰਦੇ ਬੰਦੇ ਵਿਚ ਇਹ ਮੁਢਲਾ ਫਰਕ ਮਿਟਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸਾਰੀ ਘਾਲਣਾ ਘਾਲੀ ਹੈ ।

ਮੁਫਤੀ ਦਾ ਫਤਵਾ

ਸੁੱਚਾ ਨੰਦ ਦੀ ਰਾਏ ਸੁਣ ਕੇ ਮੁਫਤੀ-ਮੌਲਵੀ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਏ । ਉਹਨਾਂ ਵੀ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਣ ਦੀ ਰਾਏ ਦਿਤੀ । ਵੱਡੇ ਮੁਫਤੀ ਨੇ ਫਤਵਾ ਦਿਤਾ ਕਿ, ਏਹੋ ਜੇਹੋ ਜਿੱਦੀ ਬਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਜਿਉਂਦਿਆਂ ਨੂੰ ਕੰਧ ਵਿਚ ਚਿਣ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ।

ਸ਼ੇਰ ਮੁਹੰਮਦ ਵੱਲੋਂ ਆਹ ਦਾ ਨਾਹਰਾ

‘ਇਹ ਜੁਲਮ ਹੈ, ਹੱਦੋਂ ਵੱਧ ਜੁਲਮ । ਇਹ ਸ਼ਰਵਾ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ । ਮਾਸੂਮ ਤੇ ਬੇਗੁਨਾਹ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਸ਼ਰਵਾ ਕਦੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੀ । ਮੈਂ ਇਹ

ਜੁਲਮ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕਦਾ ।' ਆਹ ਦਾ ਨਾਹਰਾ ਮਾਰ ਕੇ ਸ਼ੇਰ ਮੁਹੰਮਦ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿਚੋਂ ਉਠ ਕੇ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ।

ਕੰਧ ਵਿਚ ਚਿਣਨਾ

ਸ਼ੇਰ ਮੁਹੰਮਦ ਦੀ ਰਾਏ ਦੀ ਕਿਸੇ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕੀਤੀ । ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਕਚਹਿਰੀ ਦੇ ਹਾਤੇ ਵਿਚ ਹੀ ਕੰਧ ਉਸਾਰਨ ਦਾ ਪਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ । ਹਰ ਵਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਕਿ ਇਸਲਾਮ ਮੰਨ ਲਵੇ, ਤਾਂ ਜਾਨ ਬਖਸ਼ੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ । ਹਰ ਵਾਰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਇਕੋ ਉਤਰ ਦੇਂਦੇ, 'ਅਸੀਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪੋਤਰੇ ਹਾਂ । ਸਿਰ ਦੇ ਦਿਆਂਗੇ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹਾਰਾਂਗੇ ।'

ਕੰਧ ਗੋਡਿਆਂ ਤਕ ਆ ਗਈ । ਦੋਵੇਂ ਸੋਹਲ ਬਾਲਕ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਉੱਲੱਹ ਪਦੇ । ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਭਾਰ ਨਾਲ ਉਸ ਪਾਸਿਓਂ ਕੰਧ ਵੀ ਡਿੱਗ ਪਈ । ਸ਼ਾਇਦ ਕੰਧ ਉਸਾਰਨ ਦਾ ਮਤਲਿਬ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣਾ ਹੀ ਸੀ । ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਹੀ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦਾਦੀ ਜੀ ਕੋਲ ਪੁੜਾ ਦਿਤੇ ਗਏ । ਨਸ਼ਾਨਾ ਇਹ ਸੀ, ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਅਜੇਹੀ ਹਾਲਤ ਵੇਖ ਕੇ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਵੀ ਸਹਿਮ ਜਾਣ । ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਦ ਹੋਸ਼ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿਚ ਹੋਈ ਬੀਤੀ ਸਾਰੀ ਵੇਰਵੇ ਨਾਲ ਕਹਿ ਸੁਣਾਈ ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਏਨਾ ਸੁਨੇਹਾ ਆਇਆ, 'ਮਾਤਾ ਜੀ ! ਨਵਾਬ ਸਾਹਿਬ ਵੱਲੋਂ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਸੋਚਣ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਦੀ ਹੋਰ ਮੁਹਲਤ ਦਿਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ । ਆਪ ਇਸਲਾਮ ਕਬੂਲ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾ ਸਕਦੇ ਹੋ । ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਭਲਕੇ ਦੋਵੇਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿਤੇ ਜਾਣਗੇ ।'

ਸ਼ਹੀਦੀ

ਅੱਠ ਪਹਿਰ, ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਅੱਠ ਪਹਿਰ ਬੀਤ ਗਏ । ਕਿਵੇਂ ਬੀਤੇ ਹੋਣਗੇ ? ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਾਉਣਾ ਅੱਖਾ ਹੈ । ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਤੇਰਾਂ ਪੋਹ, ਸੰਮਤ ੧੧੬੧ ਬਿਥ: ਨੂੰ ਦੋਵੇਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ । ਉਸ ਵੇਲੇ ਵੱਡੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਜੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਉਮਰ ਸੱਤ ਸਾਲ, ਗਿਆਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਅੱਠ ਦਿਨ ਦੀ ਸੀ । ਛੇਟੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਛਤਿਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਉਮਰ ਪੰਜ ਸਾਲ, ਦਸ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਦਸ ਦਿਨ ਦੀ ਸੀ । ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਵੱਲ

ਵੇਖ ਕੇ ਵੀ ਜਾਲਮਾਂ ਨੂੰ ਤਰਸ ਨਾ ਆਇਆ । ਰਸਮੀ ਤੌਰ ਤੇ ਇਕ ਵਾਰ ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ ਗਿਆ, ਜੇ ਉਹ ਇਸਲਾਮ ਕਬੂਲ ਕੇ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋਣ ਤਾਂ । ਪਰ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਦਾ ਖੂਨ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਡਰ ਜਾਂਦਾ । ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਕਤਲ ਦਾ ਆਖਰੀ ਫੌਸਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ।

ਇਹ ਕੰਮ ਭੁਗਤਾਵੇ ਕੌਣ ? ਕੋਈ ਵੀ ਜੱਲਾਦ ਇਸ ਅੱਤ ਦੇ ਜੁਲਮ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਦੋ ਜੱਲਾਦ ਸ਼ਾਸ਼ਲ ਬੇਗ ਤੇ ਬਾਸ਼ਲ ਬੇਗ ਕਿਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਫਸੇ ਹੋਏ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਉਠ ਕੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ, “ਸਰਕਾਰ! ਸਾਡਾ ਜੁਰਮ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ।” ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਲਈ ਗਈ ।

ਅੱਗੇ ਲਿਖਦਿਆਂ ਛਾਤੀ ਪਾਟਦੀ ਹੈ । ਜੱਲਾਦਾਂ ਨੇ ਦੋਹਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਿੱਧੇ ਲਿਟਾ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ 'ਤੇ ਗੋਡੇ ਰਖ ਕੇ ਛੁਰੀ ਨਾਲ ਬੱਕਰੇ ਵਾਂਗ ਹਲਾਲ ਕੀਤਾ । ਇਹ ਅਮਾਨਸਕ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਵੇਖ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਅਸਮਾਨ ਕੰਬ ਉਠੇ ।

ਇਸ ਸ਼ਹੀਦੀ ਨੇ ਸਾਰੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਅਜੇਹੀ ਅੱਗ ਭੜਕਾ ਦਿਤੀ, ਜੋ ਮੁਗਲ ਰਾਜ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਕੇ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਈ । ਲੋਕ ਆਹ ਭਰਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ‘ਏਸ ਜੀਉਣ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਗਲ ਪੈ ਕੇ ਮਰ ਜਾਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ ।’

ਸ਼ਹੀਦੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ ?

ਉਪਰ ਲਿਖੇ ਵਾਕ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਕੁਛ ਉਪਰਾ ਉਪਰਾ ਲੱਗੇਗਾ । ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵੇਲੇ ਆਮ ਪਰਚਲਤ ਹੈ, ਕਿ ਛੋਟੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਜਿਉਂਦੇ ਕੰਧ ਵਿਚ ਚਿਣ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ । ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਸਾਫ਼ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਉਪਰ ਦੇ ਆਇਆ ਹਾਂ । ਪਰ ਇਹ ਰਾਏ ਬਣੀ ਕਿਵੇਂ ? ਇਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਿਚ ਕੁਛ ਪਰਮਾਣ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ ।

ਇਸ ਸ਼ਹੀਦੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ‘ਜਫਰਨਾਮਾ’ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਹੈ ।

‘‘ਚਿ ਹਾ ਸ਼ੁਦ, ਕਿ ਚੂ ਬੱਚਗਾਂ ਕੁਸ਼ਤਹ ਚਾਰ,

ਕਿ ਬਾਕੀ ਬਿਮਾਂਦ ਅਸਤ ਪੇਚੀਦਹ ਮਾਰ ।’’

[ਕੀ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਚਾਰ ਬੱਚੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰ ਦਿਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਜੇ ਕੁੰਡਲੀਆ ਸੱਪ (ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ) ਬਾਕੀ ਹੈ ।]

ਇਸ ਰਚਨਾ ਤੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਤਾਂ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਚਾਰੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰ ਦਿਤੇ ਗਏ, ਪਰ ਇਹ ਸਿੱਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ; ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਕਿਵੇਂ ।

ਇਸ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਵਾਰੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਵੀ 'ਸੈਨਾਪਤੀ' ਦੀ ਰਚਨਾ 'ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸੋਭਾ' ਦੀ । ਸੈਨਾਪਤੀ, ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰੀ ਕਵੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਸੀ। ਉਹ ਲਿਖਦਾ ਹੈ: -

‘ਧਨਿ ਧਨਿ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਤ, ਤਨ ਕੇ ਲੋਭ ਨ ਕੀਨ ।

ਧਰਮ ਰਾਖ ਕਲਿ ਮੈ ਗਏ, ਦਾਦੇ ਸੋਂ ਜਸ ਲੀਨ । ੨੪ ।

ਫਤੇ ਸਿੰਘ, ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ, ਇਹ ਬਿਧ ਤਜੇ ਪ੍ਰਾਨ ।

ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਤਿਹ ਲੋਕ ਮੈ, ਜਾਨਤ ਸਕਲ ਜਹਾਨ । ੨੫ ।’

ਇਸ ਲਿਖਤ ਤੋਂ ਵੀ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਿ ਸ਼ਹੀਦੀ ਕਿਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹੋਈ ।

‘ਸੈਨਾਪਤੀ’ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਥਾਂ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖਦਾ ਹੈ । ਬਾਬਾ ‘ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ’ ਜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਉਹ ਕਿਤੇ ‘ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ’ ਤੇ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ‘ਜੀਤ ਸਿੰਘ’ ਹੀ ਲਿਖਦਾ ਹੈ । ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਸਰਧਾ ਵਜੋਂ ਸਾਰੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ‘ਬਾਬਾ ਜੀ’ ਕਹਿ ਕੇ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸਨ ਸੱਦੇ ਜਾਂਦੇ । ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਨਾਂਵਾਂ ਦਾ ਇਹ ਟਪਲਾ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਮਾਮੂਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ।

‘ਸੈਨਾਪਤੀ’ ਦੀ ਲਿਖਤ ਅਨੁਸਾਰ ਵੱਡੇ ਤਿੰਨੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਚਮਕੌਰ ਯੁੱਧ ਵਿਚ ਲੜੇ ਸਨ । ਬਾਬਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ, ਬਾਬਾ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਿਉਂਦੇ ਫੜ ਲਏ ਗਏ, ਤੇ ਸਰਹੰਦ ਲਿਆ ਕੇ ਬਾਬਾ ਫਤਹਿ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤੇ ਗਏ । ਤੇ ਬਾਬਾ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੈਰੀ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਜਿਉਂਦੇ ਨਿਕਲ ਗਏ ।

‘ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸੋਭਾ’ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ‘ਗੁਰ ਪ੍ਰਨਾਲੀਆਂ’ ਦੀ ਵਾਰੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ । ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸੰਮਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ । ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਹਨ ।

ਭਾਈ ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਆਪਣੀ ‘ਗੁਰ ਪ੍ਰਨਾਲੀ’ ਵਿਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ: -

‘ਜੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਫਤੇ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਮਾਣੇ ਸਰਿਦ ਵਿਚ, ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ, ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ।’ (ਭਾਵ, ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤੇ ਗਏ।)

ਕਵੀ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਦੀ ‘ਗੁਰ ਪ੍ਰਣਾਲੀ’ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਚਮਕੌਰ ਵਿਚ ਬਾਬਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਬਾਬਾ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ। ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਜੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਬਾਬਾ ਫਤਹਿ ਸਿੰਘ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:—

‘ਸਰਦ ਫਿਟਮੂਹੀ ਮੈਂ ਮਲੇਛੋਂ ਚਾਕ ਕਰਿ ਹਿਯੋ,

ਕਰੇ ਹੈਂ ਸ਼ਹੀਦ, ਅਰੁ ਐਸੇ ਪਰੇ ਭਾਸ ਹੈ ।’

(ਭਾਵ, ਚਾਕ ਕਰਿ ਹਿਯੋ, ਕਲੇਜਾ ਚੀਰ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤੇ ।)

ਇਕ ਹੋਰ ‘ਗੁਰ ਪ੍ਰਣਾਲੀ’ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:—

‘ਜੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ, ਫਤੇ ਸਿੰਘ ਫਿਟਮੂਹੀ ਸਰਹੰਦ ਬਿਖੈ ਪੇਟ ਚਾਕ ਕਰ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰੇ ।’

ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਵਾਰੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ‘ਗੁਰ ਬਿਲਾਸ’ ਦੀ। ਇਸ ਦੇ ਕਰਤਾ ਭਾਈ ਸੁੱਖਾ ਸਿੰਘ ਕੇਸਗੜ੍ਹ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਗੰਬੀ ਸਨ। ਗੁਰ ਬਿਲਾਸ ੧੯੫੪ ਬਿ: (੧੯੯੭ ਈ.) ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਭਾਈ ਸੁੱਖਾ ਸਿੰਘ, ਕਵੀ ‘ਸੈਨਾਪਤੀ’ ਦੇ ਮਗਰ ਮਗਰ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਬਾਬਾ ਜੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਥਾਂ ਬਾਬਾ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖਦਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ ਅਧਿਆਏ ੨੧:—

‘ਫਤੇ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ, ਜੁਝਾਰ ਮ੍ਰਿਗੀਸਾ ।

ਯੋ ਕੌਤਕ ਕੀਨੋ ਜਗਦੀਸਾ । ੨੪੦।’

ਸੁੱਖਾ ਸਿੰਘ ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਚਮਕੌਰ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ ਹਨ।

‘ਤੁਮਰੇ ਪਿਤਾ ਮਹਿ ਚਮਕੌਰ ।

ਮਾਰਿ ਲਯੇ ਗੜ੍ਹ ਮਹਿ ਤਿਤ ਠੌਰ । ੨੬੫।’

ਇਹ ਖਬਰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਹੋਸਲਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਉਡਾਈ ਗਈ ਸੀ।

ਫਿਰ ਸ਼ਹੀਦੀ ਬਾਰੇ ਸੁੱਖਾ ਸਿੰਘ ਲਿਖਦਾ ਹੈ:—

‘ਦੋਊ ਸਿਸਨ ਕੇ ਸੀਸ ਉਤਾਰੀ ।

ਦਏ ਕਾਟ ਉਨ ਅਧਮ ਗਵਾਰੀ । ੨੭੫।

ਅਰਥ ਸਾਡਾ ਹਨ, ਕਿ ਤਲਵਾਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਤੇਜ਼-ਧਾਰ ਹਥਿਆਰ ਨਾਲ ਸੀਸ ਕੱਟੇ ਗਏ ।

‘ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼’ ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ੧੯੯੫ ਬਿ: (੧੯੩੯ ਈ:) ਵਿਚ ਲਿਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਜੋ ੧੯੦੦ ਬਿ: (੧੯੪੩ ਈ:) ਵਿਚ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਇਆ ।

ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਵੀ ‘ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸੋਭਾ’ ਤੇ ‘ਗੁਰ ਬਿਲਾਸ’ ਦੇ ਮਗਰ ਮਗਰ ਚਲਦਾ ਹੈ । ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਦੀ ਝੂਠੀ ਖਬਰ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ।

‘ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਓ, ਪਿਤਾ ਤੁਹਾਰਾ ।

ਗਢ ਚਮਕੋਰ ਘੇਰ ਗਹਿ ਮਾਰਾ । ੨੧।’

(ਰੁਤ ਈ, ਅੰਸੂ ੫੧)

ਫਿਰ ਅਗਲੇ ਅੰਸੂ (੫੨) ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦੀ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:—

‘ਅਧਮ ਤਬੈ ਤਰਵਾਰ ਚਲਾਈ ।

ਸਿਰ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਦਯੋ ਗਿਰਾਈ ।

ਬਹੁਰ ਦੂਸਰੇ ਵਾਰ ਪ੍ਰਾਹਾਰਾ ।

ਫਤੇ ਸਿੰਘ ਕੋ ਸੀਸ ਉਤਾਰਾ । ੧੧।’

ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਵੀ ‘ਸੈਨਾਪਤੀ’ ਵਾਂਗ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਥਾਂ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣਾ ਹੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ।

ਵਿਚਾਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਕਿ ਏਥੋਂ ਤਕ ਕੰਧ ਵਿਚ ਚਿਣੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ।

ਗਿਆਨੀ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਭੰਗੂ ਦਾ ‘ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼’ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ (੧੯੯੮ ਬਿ:-੧੯੪੧ ਈ. ਵਿਚ) ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ । ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਉਸਨੂੰ ਬਾਕੀ ਲਿਖਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਪਰਮਾਣੀਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਗਿਆਨੀ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:

‘ਸੁਨ ਨਬਾਬ ਯੋਂ ਸੁਖਨ ਉਚਾਰੇ ।

ਹੈਂ ਏ ਲਰਕੇ ‘ਜ਼ਿਬਹ’ ਕਰਨੇ ਵਾਰੇ ।

ਜੋ ਇਹ ਹੋਹਿੰ ਨ ਮੁਸਲਮਾਨ ।

ਕਰੋ ‘ਜ਼ਿਬਹ’ ਇਨ ਮਾਰੇ ਜਾਨ । ੨੯।

ਇਤਕ ਕਹੀ ਜਬ ਦੁਸਟ, ਸੁਨਿ ਤੁਰਕ ਭਏ ਪਰਸੰਨ ।

ਫੜੈਂ ਘਸੀਟੈਂ ਹੋਵਤੈਂ, ਆਯੋ ਉਨੈ ਨਾ ਤਰਸ ਮਨ । ੩੦ ।

ਹੁਤੇ ਉਹਾਂ ਥੋ ਛੁਰਾ ਇਕ ਵਾਰੇ ।

ਦੈ ਗੋਡੇ ਹੇਠ ਕਰ 'ਜ਼ਿਬਹ' ਡਾਰੇ ।

ਤੜਫ ਤੜਫ ਗਈ ਜਿੰਦ ਉਡਾਇ ।

ਇਮ ਸ਼ੀਰਖੇਰ ਦੁਇ ਦਏ ਕਤਲਾਇ । ੩੧ । ੧

ਸ਼ਬਦ 'ਜ਼ਿਬਹ' ਅਰਥੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਛੁਰੀ ਨਾਲ 'ਹਲਾਲ' ਕਰਨਾ । ਅਰਥ ਸਾਫ਼ ਹੈ, ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਗੋਡੇ ਹੇਠ ਦੇ ਕੇ (ਬੱਕਰੇ ਵਾਂਗ) ਛੁਰੀ ਨਾਲ 'ਹਲਾਲ' ਕਰਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ।

ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਵਾਰੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਦੇ 'ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ' । ਉਹ ੧੯੨੩ ਬਿ: (੧੯੩੩ਈ:) ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਾਵ, ਉਪਰ ਲਿਖੇ ਸਾਰੇ ਗੰਥਾਂ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ । ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੰਧ ਵਿਚ ਚਿਣੇ ਜਾਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਉਸੇ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੰਧ ਵਿਚ ਚਿਣੇ ਜਾਣ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਤਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ । ਪਹਿਲੇ ਸਾਰੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਵਧੇਰੇ ਪਦੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਏਹਾ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਉਸੇ ਦੀ ਲਿਖਤ ਯਾਦ ਹੈ । ਨਾਲੇ ਜੋ ਘਟਨਾ ਬਾਕੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਅਨੋਖੇ ਤੇ ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਾਪਰੇ, ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਤੇ ਬਹੁਤਾ ਅਸਰ ਕਰਦੀ ਹੈ । ਇਸ ਕਰਕੇ ਵੀ 'ਕੰਧ ਵਿਚ ਚਿਣੇ ਜਾਣ' ਦੀ ਗੱਲ ਵਧੇਰੇ ਪਰਚਲਤ ਹੋ ਗਈ ।

ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਕਿਵੇਂ ਘੜ ਲਈ । ਕਿਆਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਉਹਨੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਕੋਲੋਂ ਇਹ ਸਾਖੀ ਜ਼ਰੂਰ ਸੁਣੀ ਹੋਵੇਗੀ । ਏਹੋ ਜੇਹੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਜ਼ਬਾਨੀ ਜ਼ਬਾਨੀ ਪੀੜ੍ਹੀਓਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਭਲਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਲਿਖਣ ਲਗਿਆਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲੋਂ ਅੱਖੋਂ ਉਹਲੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ।

ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:—

‘‘ਰੋਡਿਆਂ ਤੇੜੀ ਕੰਧ ਜੋ ਆਈ ।

ਚਿਣਦੇ ਜਾਵਣ ਤੁਰਕ ਕਸਾਈ ।

ਜਾਇ ਬਜੀਏ ਫੇਰ ਉਚਾਰਾ ।

ਹੁਣ ਵੀ ਮੰਨੋ, ਹੋਇ ਛੁਟਕਾਰਾ ।

ਅੱਗੋਂ ਬਾਬਾ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਬੜੇ ਸਖਤ ਜਵਾਬ ਦਿਤੇ । ਉਸੇ ਵੇਲੇ
ਉਹ ਕੰਧ ਫਟ ਗਈ ।

‘ਫਟਿਓ ਬੁਰਜ, ਜਿਸ ਮੈਂ ਬੇ ਚਿਨਤੈ ।

ਈਟੈਂ ਇਤ ਉਤ ਅਲੀ ਅਗਿਨਤੈ ।’

ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਡਿਗ ਪਏ, ਤਾਂ ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਨ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ
ਸੰਭਾਲਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ।

‘ਹੁਕਮ ਬਜੀਦੇ ਖਾਂ ਕੇ ਸਾਬ ।

ਆਇ ਉਠਾਇ ਹਾਬੋ ਹਾਬ ।

ਦਈ ਮਿੰਮਾਈ ਦੂਧ ਪਿਲਾਏ ।

ਫਿਰ ਮਾਤਾ ਜੀ ਪਾਸ ਪੁਚਾਏ ।’

ਫਿਰ ਕੁਛ ਅਫਸਰਾਂ ਨੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ, ਕਿ
ਉਹ ਇਸਲਾਮ ਪਰਵਾਨ ਕਰਕੇ ਪੋਤਰਿਆਂ ਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾ ਲਵੇ । ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ
ਸਿਦਕੀ ਫਿਰ ਵੀ ਸਿਰੜੋਂ ਨਾ ਹਾਰੇ, ਤਾਂ ਅੰਤ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰ ਦਿਤੇ ਗਏ ।

‘ਓੜਕ ਸੂਬੇ ਦੁਸ਼ਟ ਸੁਨਾਈ ।

ਮਾਰੋ ਗਰਦਨ ਇਨੇ ਇਥਾਂਈ ।

ਸਾਸ਼ਲ ਬੇਗ ਅਰ ਬਾਛਲ ਬੇਗ ।

ਉਭੈ ਜਲਾਦਨ ਖਿਚ ਕੈ ਤੇਗ ।

ਤਿਸ ਹੀ ਠੌਰ ਖਰਿਓਂ ਕੇ ਸੀਸ ।

ਤੁਰਤ ਉਤਾਰੇ ਦੁਸ਼ਟੈਂ ਰੀਸ ।’²

ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ।

ਸੂਬੇਦਾਰ ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਨ ਦੀ ਜਿੱਤ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਕਤਲ ਕਰਨ ਵਿਚ
ਨਹੀਂ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾ ਧਮਕਾ ਕੇ ਦੀਨ ਮਨਾਉਣ ਵਿਚ ਸੀ । ਪਰ ਜਦ ਉਹ ਸੂਰਮੇ
ਕਿਸੇ ਭੈ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਵੀ ਨਾ ਡੋਲੇ, ਤਾਂ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰ ਦਿਤੇ ਗਏ ।

1. ੧੯੨੩ ਈ. ਦੀ ਛਪੀ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਪੰਨਾ ੨੬੮ ।

2. ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਪੰਨਾ ੨੬੮ ।

ਉਪਰਲੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਪੜ੍ਹਕੇ ਅਸੀਂ ਏਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪੁਜਦੇ ਹਾਂ, ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਕੰਧ ਵਿਚ ਚਿਣਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਮਨੋਰਥ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਡਰਾਉਣਾ ਸੀ । ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਡਿਗ ਗਏ (ਨਾਲ ਹੀ ਕੰਥ ਵੀ ਡਿਗ ਪਈ), ਤਾਂ ਉਸੇ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਬੱਚੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੋਲ ਪੁਚਾਏ ਗਏ । ਮਨੋਰਥ ਇਹ ਸੀ, ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਇਹ ਹਾਲਤ ਵੇਖ ਕੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦਾ ਦਿਲ ਡੋਲ ਜਾਵੇਗਾ । ਪਰ ਜਦ ਇਹ ਸਿਦਕੀ ਫਿਰ ਵੀ ਧਰਮੋਂ ਨਾ ਡੋਲੇ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਸ਼ਲ ਬੇਗ ਤੇ ਬਾਸ਼ਲ ਬੇਗ ਜ਼ਲਾਦਾਂ ਨੇ ਦੋਹਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ (ਬਾਬਾ ਜੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਬਾਬਾ ਫਤਹਿ ਸਿੰਘ) ਦੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ ਉਤੇ ਗੋਡੇ ਰਖ ਕੇ (ਬੱਕਰਿਆਂ ਵਾਂਗ) ਛੁਰੀ ਨਾਲ ਹਲਾਲ ਕਰਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤਾ ।

ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਸ਼ਹੀਦ

ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਦੀ ਖੁਬਰ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਗ੍ਰਾਮ ਨਾਲ ਹਉਕਾ ਭਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਦਿਤੇ । ਬਿਰਧ ਸਰੀਰ, ਦਿਲ 'ਤੇ ਕਈ ਚੋਟਾਂ ਲੱਗ ਚੁਕੀਆਂ ਸਨ । ਏਸ ਅੰਤਮ ਚੋਟ ਨਾਲ ਦਿਲ ਦੀ ਧੜਕਣ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ (ਹਾਰਟ ਫਿਲ ਹੋ ਗਿਆ) । ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਕੈਦ ਵਿਚ ਭੁੱਖਿਆਂ ਤਿਹਾਇਆਂ ਰਹਿ ਕੇ, ਪੋਤਰਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਦੀ ਖੁਬਰ ਸੁਣ ਕੇ ਗ੍ਰਾਮ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗੇ, ਇਸ ਲਈ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਨੂੰ ਸ਼ਹੀਦ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ।

ਟੋਡਰ ਮੱਲ ਨੇ ਸਸਕਾਰ ਕੀਤਾ

ਸਰਹਿੰਦ ਦੇ ਜੋਹਰੀ ਟੋਡਰ ਮੱਲ ਨੇ ਨਵਾਬ ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਪਾਸੋਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤਮ ਸੰਸਕਾਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਗੀ । ਨਵਾਬ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਜ਼ਮੀਨ ਮੁੱਲ ਲੈ ਕੇ ਸਸਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ । ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਮੁੱਲ ਮਿਲੇਗੀ ਮੋਹਰਾਂ ਵਿਛਾ ਕੇ । ਟੋਡਰ ਮੱਲ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦਿਤੀ । ਉਹਨੇ ਮੋਹਰਾਂ ਵਿਛਾ ਕੇ ਅੰਗੀਠੇ ਜੋਗੀ ਥਾਂ ਪਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਤੇ ਦੋਹਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦਾ ਸਸਕਾਰ ਕੀਤਾ । ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ 'ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ' ਕਾਇਮ ਹੈ ।

1. 'ਜਦੋਂ' ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਨੇ ਸੁਣਿਆਂ, ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਕੀ ਬੀਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਡਿਗ ਪਈ ਤੇ ਫੇਰ ਕਦੇ ਨਾ ਉਠੀ । ਬੈਨਰਜੀ, ਦੂਸਰਾ ਹਿੱਸਾ, ਪੰਨਾ ੧੩੭ । ਮੈਕਾਲਿਫ਼, ਜ਼ਿਲਦ ਪੰਜਵੀਂ, ਪੰਨਾ ੧੯੯ ।

ਗੰਗੂ ਕਿਵੇਂ ਮਰਿਆ

ਹੁਣ ਵਾਰੀ ਆ ਗਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ -ਘਾਤੀ ਗੰਗੂ ਦੀ । ਜਿਸ ਧਨ ਦੇ ਲਾਲਚ ਵਿਚ ਉਹਨੇ ਐਡਾ ਵੱਡਾ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਧਨ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਿਆ । ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਤੋਂ ਸੁਣੇ ਹੋਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਨੀ ਖਾਂ ਮਾਨੀ ਖਾਂ ਨੇ ਨਵਾਬ ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ, ਜੋ ਮੋਹਰਾਂ ਦੀ ਖੁਰਜੀ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਸਨ, ਉਹ ਗੰਗੂ ਕੋਲ ਹੈ । ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਨੇ ਉਹ ਰਕਮ ਸਰਕਾਰੀ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿਚ ਜਮ੍ਹਾ ਕਰਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਕਿਹਾ । ਗੰਗੂ ਨੇ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਹਾਕਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ ਸੁਰੂ ਹੋ ਗਈ । ਅੰਤ ਕੁੱਟ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਗੰਗੂ ਮੰਨ ਗਿਆ । ਉਹਨੇ ਕਈ ਥਾਂ ਵਿਖਾਏ, ਜਿਥੇ ਧਨ ਦੱਬਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਧਨ ਕਿਤੇਂ ਨਾ ਨਿਕਲਿਆ । ਮਾਸੂਮ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਨੇ ਉਹਦੇ ਮਨ 'ਤੇ ਵੀ ਅਸਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤੇ ਉਹ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਧਨ ਕਿਸ ਥਾਂ ਦੱਬ ਬੈਠਾ ਹੈ । ਹਾਕਮਾਂ ਸਮਝਿਆ, ਕਿ ਗੰਗੂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਫਿਰ ਗੰਗੂ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਸੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤਾ । ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ, ਕਿ ਗੰਗੂ ਸਰਕਾਰੀ ਬੰਦਿਆਂ ਹੱਥੋਂ ਕੁੱਟੀ ਦਾ ਕੁੱਟੀ ਦਾ ਹੀ ਮਰ ਗਿਆ ।¹ ਪਿਛੋਂ (੧੯੨੦ ਬਿ. ਵਿਚ) ਸਿੰਘਾਂ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਪਿਆ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਪਿੰਡ ਖੇੜੀ ਉਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਕੇ ਗੰਗੂ ਦੇ ਪਰਵਾਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੰਦੇ ਮਾਰ ਦਿਤੇ ਤੇ ਘਰ ਉਜਾੜ ਦਿਤੇ ।

ਸ਼ਹੀਦੀ ਦਾ ਅਸਰ

ਠੀਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਹੀਦ ਦੀ ਮੌਤ ਕੌਮ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਜੀਵਨ ਬਖਸ਼ਦੀ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗੁਸੇ ਦੀ ਅੱਗ ਸੁਲਘਣ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ । ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਪਰਚਾਰ ਤੇ ਦਲੇਰੀ ਭਰੇ ਕਾਰਨਾਮਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੀ ਹਵਾ ਦਿਤੀ । ਪਰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ

1. ਮੈਕਾਲਫ਼, ਜਿਲਦ ਪੰਜਵੀਂ, ਪੰਨਾ ੧੯੯ ।

ਗੁਰ ਬਿਲਾਸ, ਪੰਨੇ ੨੨੬-੨੭ ।

ਜਬ ਸੁਨਿਓ ਭੇਦ ਤੁਰਕਾਨ ਕਾਨ ।

ਇਹ ਚਾਰ ਖਚਰ ਮੂਹਰੈ ਅਮਾਨ ।

ਗਹਿ ਲਯੋ ਤਾਸ ਬਾਂਧੇ ਮੰਗਾਇ ।

ਲੈ ਮਾਰਿ ਕੂਟ ਦੀਨੇ ਖਪਾਇ ।

ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਾਂਬੜਾਂ ਵਿਚ ਬਦਲ ਦਿਤਾ । ਸਿੱਖ ਜਨਤਾ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਅਜੇਹੀ ਜਵਾਲਾ ਭੜਕੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਮੁਗਲ ਰਾਜ ਨੂੰ ਸਾਡ ਕੇ ਸੁਆਹ ਕਰ ਦਿਤਾ । ਹੁੰਦੇ ਤਾਣ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਉਤੇ ਅਸਹਿ ਤੇ ਅਕਹਿ ਜੁਲਮ ਕੀਤੇ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮਰਦਾਂ ਵਾਂਗ ਸਹਾਰੇ, ਪਰ ਮੂਰੋਂ 'ਸੀ' ਤਕ ਨਾ ਕੀਤੀ । ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ (ਖਾਸ ਕਰ ਛੋਟੇ) ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੀ ਅਦੁੱਤੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਮਿਸਾਲ ਵਜੋਂ ਰੋਸ਼ਨ ਸੀ। ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਚਲਦਾ, ਲੋਕ ਅਵੱਸੋਂ ਪੁਕਾਰ ਉਠਦੇ, 'ਉਇ ਏਸ ਜਿਉਣ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਮਰ ਜਾਣਾ ਚੰਗਾ ਏ । ਐਹੋ ਜੇਹੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਕੇ ਹੀ ਦਮ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ।' ਤੇ ਅੰਤ ਉਹਨਾਂ ਮੁਗਲ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਖਾਤਮਾ ਕਰਕੇ ਹੀ ਦਮ ਲਿਆ।

ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਅਨੰਦਪੁਰ ਪਿਰੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਪਰ ਬਾਹਰੋਂ ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਮਦਦ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦੇ । ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਿੱਖ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚਦੀ ਗੁਰਦੇਵ ਚਮਕੌਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਨਵੇਂ ਸਿੱਖ ਓਥੇ ਵੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ । ਪਰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਅੰਦਰ ਨਵਾਂ ਜੋਸ਼ ਭਰ ਦਿਤਾ । ਇਹਨਾਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦਾ ਹੀ ਅਸਰ ਸੀ, ਕਿ ਪਿਛੋਂ ਦੀਨੇ ਦੇ ਚੌਧਰੀ ਲਖਮੀਰ ਤੇ ਸ਼ਮੀਰ, ਤੇ ਫਿਰ ਚੌਧਰੀ ਡੱਲਾ ਨਵਾਬ ਸਰਹਿੰਦ ਦੀਆਂ ਧਮਕੀਆਂ ਤੋਂ ਡਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਬਦਲੇ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਮਾਛੀਵਾੜੇ ਤੋਂ ਦੀਨੇ ਤਕ, ਤੇ ਜ਼ਫਰਨਾਮਾ

ਚਮਕੌਰ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਦਿਆਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਜੋੜਾ ਰਾਹ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੰਗੇ ਪੈਰੀਂ ਹੀ ਮਿਥੀ ਸੇਧ 'ਤੇ ਤੁਰੇ ਗਏ । ਕਿੜੀ ਪਿੰਡ ਕੋਲ ਪੁਜਦਿਆਂ ਤਕ ਪਹੁੰ-ਛੁਟਾਲਾ ਹੋ ਗਿਆ । ਤੜਕ-ਸਾਰ ਦੇ ਗੁੱਜਰ ਅਲਫੂ ਤੇ ਗਾਮੂ ਮਾਲ ਚਾਰ ਰਹੇ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤਾ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੋਹਰਾਂ ਦੇ ਕੇ ਚੁੱਪ ਕਰਾਉਣਾ ਚਾਹਿਆ । ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਆਈ ਤੋਂ ਟਲੇ ਨਾ । ਤੰਗ ਆ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿਤਾ ।

ਮਾਛੀਵਾੜੇ ਪੁੱਜੇ

ਪਿੰਡ ਬਹਿਲੋਲ ਤਕ ਪੁਜਦਿਆਂ ਚੰਗਾ ਚਾਨਣ ਹੋ ਗਿਆ । ਏਥੇ ਸੰਘਲੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਜੰਡ ਹੇਠ ਕੁਛ ਚਿਰ ਆਰਾਮ ਕੀਤਾ (ਏਥੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਜੰਡ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ।) ਪਿਛੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ । ਗੁਰਦੇਵ ਫਿਰ ਅੱਗੇ ਤੁਰ ਪਏ । ਨੰਗੇ ਪੈਰੀਂ ਚਲਦਿਆਂ ਛਾਲੇ ਪੈ ਗਏ । ਕੋਮਲ ਚਰਨ ਕੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਪੱਛੇ ਗਏ । ਝਾੜੀਆਂ ਨਾਲ ਅੜ ਅੜ ਰੇਸ਼ਮੀ ਜਾਮਾ ਲੀਰੇ ਲੀਰ ਹੋ ਗਿਆ । ਵਿਛੋੜਾ, ਭੁੱਖ, ਥਕੇਵਾਂ, ਉਨੀਂਦਰਾ । ਆਤਮਾ ਭਾਵੇਂ ਓਵੇਂ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਿਚ ਸੀ, ਪਰ ਸਰੀਰ ਨਿਢਾਲ ਹੋ ਗਿਆ । ਮਾਛੀਵਾੜੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇਕ ਬਾਗ ਵਿਚ ਗੁਰਦੇਵ ਖੂਹ 'ਤੇ ਜਾ ਅਟਕੇ । ਖੂਹ ਦੀ ਮਾਹਲ ਨਾਲੋਂ ਟਿੰਡ ਖੁਹਲ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਪਾਣੀ ਪੀਤਾ । ਰਾਹ ਦਾ ਥਕੇਵਾਂ ਲਾਹੁਣ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਭੋਈਂ 'ਤੇ ਲੇਟਣ ਵਾਸਤੇ ਸੋਚਣ ਲੱਗੇ । ਏਥੇ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਇਕ ਦਰਦ ਭਰਿਆ ਸੱਦ ਗਾਵਿਆਂ ।

ਖਿਆਲ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦

ਮਿਤ੍ਰ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਹਾਲ ਮੁਰੀਦਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ।
ਤੁਧ ਬਿਨ ਰੋਗ ਰਜਾਈਆਂ ਦਾ ਓਛਣ,

ਨਾਗ ਨਿਵਾਸਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣਾ ।
 ਸੂਲ ਸੁਰਾਹੀ, ਖੰਜਰ ਪਿਆਲਾ,
 ਬਿੰਗ ਕਸਾਈਆਂ ਦਾ ਸਹਿਣਾ ।
 ਯਾਰੜੇ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਸੱਖਰ ਚੰਗਾ,
 ਭੱਠ ਖੇਡਿਆਂ ਦਾ ਰਹਿਣਾ ।

ਉਹਾ ਸੱਖਣੀ ਟਿੰਡ ਸਰ੍ਹਾਣੇ ਰੱਖ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਸੌਂ ਗਏ । ਉਸ ਵੇਲੇ ਵੀ ਹਜ਼ੂਰ
 ਦਾ ਸੱਜਾ ਹੁੱਥ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਮੁੱਠ ਉਤੇ ਸੀ ।

ਤਿੰਨੇ ਸਿੰਘ ਮਿਲ ਗਏ

ਚਮਕੌਰ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਲੱਗਿਆਂ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖ ਨਿਖੜ ਗਏ ਸਨ ।
 ਦੱਸੇ ਹੋਏ ਤਾਰੇ ਦੀ ਸੇਧ ਉਤੇ ਚਲਦੇ ਚਲਦੇ ਉਹ ਤਿੰਨੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਮਿਲ ਪਏ ।
 ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬੋੜਾ ਚਿਰ ਪਿਛੋਂ ਤਿੰਨੇ ਸਿੰਘ (ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ,
 ਭਾਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ) ਵੀ ਉਸੇ ਬਾਗ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ । ਬਾਗ
 ਦੇ ਰਾਖੇ ਨੇ ਵੇਖ ਕੇ ਦੱਸਿਆ, “ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਇਕ ਹੋਰ ਸਿੰਘ ਵੀ ਅੱਗੇ ਆਇਆ
 ਏ । ਉਹ ਖੂਹ ਉਤੇ ਲੰਮਾ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਏ ।”

ਤਿੰਨੇ ਸਿੰਘ ਖੂਹ ਉਤੇ ਪਹੁੰਚੇ । ਅੱਗੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਟਿੰਡ ਸਰ੍ਹਾਣੇ ਰੱਖ ਕੇ
 ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਸਨ ।

ਗੁਲਾਬੇ ਦੇ ਘਰ

ਗੁਲਾਬੇ ਮਸੰਦ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਉਹ ਗਰਮ ਦੁੱਧ ਦਾ ਗੜਵਾ ਲੈ ਕੇ ਖੂਹ 'ਤੇ
 ਪੁਜਾ । ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਉਹਨੇ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ । ਗੁਰਦੇਵ
 ਤੇ ਤਿੰਨਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਦੁੱਧ ਛਕ ਕੇ ਰਾਹ ਦਾ ਬਕੇਵਾਂ ਦੂਰ ਕੀਤਾ । ਗੁਲਾਬਾ ਮਹਾਰਾਜ਼
 ਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ । ਉਸ ਨੇ ਚੁਬਾਰੇ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਪਲੰਘ ਵਿਛਾ ਦਿੱਤਾ ।
 ਰਾਤ ਦੇ ਭੋਜਨ ਵਾਸਤੇ ਗੁਲਾਬੇ ਨੇ ਬੱਕਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ । ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਆਗਿਆ ਪਾ
 ਕੇ ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਕੇ ਬੱਕਰਾ ਝਟਕਾਇਆ । ਪਰਸਾਦ
 ਛਕ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਤੇ ਤਿੰਨੇ ਸਿੰਘ ਬਿਰਾਜ ਗਏ । ਗੁਲਾਬਾ ਤੇ ਉਹਦਾ ਭਰਾ ਪੰਜਾਬਾ
 ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਪਹਿਰਾ ਦੇਂਦੇ ਰਹੇ ।

ਗੁਲਾਬੇ ਹੋਰਾਂ ਦੋਹਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ, “ਆਪਣੇ ਗਵਾਂਢ ਸੱਜਦਾਂ ਦੇ
 ਘਰ ਨੇ । ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਰਕਾਰੇ ਚੁਗਲੀ ਲਾ ਦਿਤੀ, ਤਾਂ ਆਪਾਂ ਮਾਰੇ ਜਾਵਾਂਗੇ । ਭਲਾ

ਏਸੇ ਵਿਚ ਹੈ, ਕਿ ਸਵੇਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਵਿਦਿਆ ਕਰ ਦੇਈਏ।' ਉਸ ਨਾਜ਼ਕ ਸਮੇਂ ਗੁਲਾਬੇ ਦਾ ਡਰ ਜਾਣਾ ਸੁਭਾਵਕ ਸੀ ।

ਏਸੇ ਰਾਤ ਇਹ ਖਬਰ ਵੀ ਮਿਲੀ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਬਾਲ ਵਿਚ ਕੁਛ ਫੌਜੀ ਦਸਤੇ ਏਧਰ ਵੀ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਗੁਲਾਬੇ ਨੇ ਥਾਲ ਵਿਚ ਪੰਜ ਮੋਹਰਾਂ ਰਖ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਸਮੁਣੇ ਆ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਸੀ, ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਭੇਟਾ ਲੈ ਕੇ ਏਥੋਂ ਵਿਦਿਆ ਹੋ ਜਾਣ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਬੜੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, 'ਗੁਲਾਬਿਆ! ਡਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਵਿਦਿਆ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।'

ਨਬੀ ਖਾਂ ਤੇ ਗਨੀ ਖਾਂ

ਏਸੇ ਸਮੇਂ ਸੋਅ ਸੁਣ ਕੇ ਦੋ ਪਠਾਣ ਨਬੀ ਖਾਂ ਤੇ ਗਨੀ ਖਾਂ ਆ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ। ਉਹ ਅੰਨੰਦਪੁਰ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਕੋਲ ਘੋੜੇ ਵੇਚਣ ਜਾਇਆ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਦਿਲੋਂ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਨ। ਮਾਛੀਵਾੜੇ ਦੇ ਕੁਛ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਖਬਰ ਹੋ ਗਈ। ਨਿਹਾਲੇ ਖੱਤਰੀ ਦੀ ਬਿਰਧ ਮਾਈ ਗੁਰਦੇਈ¹ ਖੱਦਰ ਦਾ ਥਾਨ ਲੈ ਕੇ ਆ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਈ।

ਨਬੀ ਖਾਂ ਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, 'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਦੁਸ਼ਮਣ ਛੋਜ ਦਾ ਇਕ ਦਸਤਾ ਏਧਰ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿਚ। ਸਾਨੂੰ ਸੇਵਾ ਬਖਸ਼ੇ, ਅਸੀਂ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸੁਰੱਖਯਤ ਥਾਂ ਤੇ ਲੈ ਚਲਦੇ ਹਾਂ।'

ਉੱਚ ਦੇ ਪੀਰ

ਨਬੀ ਖਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਆਈ। ਉਸ ਮਾਈ ਦਾ ਲਿਆਂਦਾ ਹੋਇਆ ਖੱਦਰ ਨੀਲਾ ਰੰਗਕੇ ਮਾਰਚੋਗੇ ਬਣਾ ਲਏ ਗਏ। ਸਮੇਂ ਦੀ ਨੀਤਕ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਤੇ ਤਿੰਨਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਨੀਲੇ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨ ਲਏ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ 'ਉੱਚ ਦਾ ਪੀਰ' ਬਣਾ ਕੇ ਉਹ ਪਠਾਣ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਲੈ ਤੁਰੇ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਕੇਸ ਪਿੱਛੇ ਮੇਡਿਆਂ ਉਤੇ ਸੁਟ ਕੇ ਉਪਰ ਦਸਤਾਰੇ ਸਜਾ ਲਏ। ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਭੇਸ ਵਿਚ ਉਹ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਪੀਰ ਹੀ ਜਾਪਦੇ। ਇਕ ਛੋਟੇ ਜੇਹੇ ਪਲੰਘ ਦੇ ਉਦਾਲੇ ਪਰਦੇ ਲਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਲਕੀ ਵਿਚ ਬਦਲ ਲਿਆ। ਗੁਰਦੇਵ ਪਾਲਕੀ ਵਿਚ ਬੈਠ ਗਏ। ਨਬੀ ਖਾਂ ਤੇ ਗਨੀ ਖਾਂ ਨੇ ਅਗਲੇ ਪਾਸਿਓਂ ਅਤੇ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਤੇ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸਿਓਂ ਪਾਲਕੀ ਉਠਾ ਲਈ। ਭਾਈ

ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੋਰ ਦੇ ਖੰਬਾਂ ਦਾ ਚੌਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਲਕੀ ਦੇ ਮਗਰ ਮਗਰ ਤੁਰ ਪਏ । ਨਬੀ ਖਾਂ ਗਾਨੀ ਖਾਂ ਚੰਗੇ ਪੁਜਦੇ ਤੇ ਰਸੂਖ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਸਨ । ਉਹ ਹਰ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਦਸਦੇ, ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਮੁਰਸ਼ਦ ਉੱਚ ਦੇ ਪੀਰ ਹਨ ।

ਮਾਛੀਵਾੜੇ ਤੋਂ ਘੁੰਘਰਾਲੀ ਦੇ ਰਸਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਪਿੰਡ ਲੱਲ੍ਹੁ ਕੋਲ ਪੁਜੇ, ਤਾਂ ਅੱਗੋਂ ਇਕ ਫੌਜੀ ਦਸਤੇ ਨੇ ਰੋਕ ਲਿਆ । ਗਾਨੀ ਖਾਂ ਨਬੀ ਖਾਂ ਨੇ ਬਥੇਰਾ ਭਰੋਸਾ ਦੁਆਇਆ, ਪਰ ਸ਼ਾਹੀ ਅਫਸਰ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਨਾ ਹੋਈ । ਅੰਤ ਸਲੋਹ ਵਾਲੇ ਕਾਜ਼ੀ ਪੀਰ ਮੁਹੰਮਦ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਪੁਛਿਆ ਗਿਆ । ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਫਾਰਸੀ ਪੜ੍ਹੀ ਸੀ । ਕਾਜ਼ੀ ਪੀਰ ਮੁਹੰਮਦ ਨੇ ਝੁਕ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਕੀਤੀ, ਤੇ ਸ਼ਾਹੀ ਅਫਸਰ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਕਰਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਹਾਂ, ਇਹ ਉੱਚ ਦੇ ਪੀਰ, ਪੀਰਾਂ ਦੇ ਵੀ ਪੀਰ ਹਨ । ਏਹੋ ਜੇਹੇ ਅੱਲਾਹ ਦੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਰੋਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ।’’ ਸ਼ਾਹੀ ਅਫਸਰ ਨੇ ਝੁਕ ਕੇ ਸਲਾਮ ਕੀਤੀ ਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਦਿਤਾ ।

ਨੰਬਰਦਾਰ ਫੱਤੇ ਦੀ ਮੌਤ

ਏਥੋਂ ਅੱਗੇ ਗੁਰਦੇਵ ਪਿੰਡ ਕਨੇਚ ਪੁਜੇ । ਪਿੰਡ ਦਾ ਨੰਬਰਦਾਰ ‘ਫੱਤਾ’ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ । ਉਹਦੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁਛਿਆ, ‘‘ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਬਖਸ਼ੇ ।’’

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ, ‘‘ਅਪਣੀ ਘੋੜੀ ਲਿਆ ਦੇਹ । ਹੇਹਰ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿਆਂਗੇ ।’’

ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਨੇ ਜਿੱਥੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਫੜਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦਾ ਲਾਲਚ ਦਿਤਾ ਸੀ, ਉਥੇ ਇਹ ਵੀ ਢੰਡੇਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਪਨਾਹ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਬਾਗੀ ਸਮਝ ਕੇ ਸਖ਼ਤ ਸਜ਼ਾ ਦਿਤੀ ਜਾਵੇਗੀ । ਫੱਤੇ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਢੰਡੇਰਾ ਸੁਣਿਆ ਸੀ । ਉਹ ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਦੇ ਕਹਿਰ ਤੋਂ ਡਰ ਗਿਆ । ਉਹਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਮਹਾਰਾਜ ! ਘੋੜੀ ਤਾਂ ਘਰ ਨਹੀਂ ।’’ ਝੂਠ ਬੋਲਦਿਆਂ ਉਹਦੀ ਜ਼ਬਾਨ ਬਿੜਕ ਰਹੀ ਸੀ ।

ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਮੁਸਕਰਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਭਾਈ, ਤੂੰ ਜਦ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈਂ, ਕਿ ਘੋੜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ।’’

1. ਉੱਚ, ਰਿਆਸਤ ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਵਿਚ ਹੈ, ਜਿਥੋਂ ਦੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪੀਰ ਪਰਸਿੱਧ ਸਨ। ਉਹ ਪਾਲਕੀਆਂ ਵਿਚ ਬਹਿ ਕੇ ਆਪਣੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਕੋਲ ਉਗਰਾਹੀ ਲੈਣ ਜਾਇਆ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਮੁੱਖੋਂ ਸੁਭਾਵਕ ਨਿਕਲਿਆ ਵਾਕ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ । ਫੱਤਾ ਘਰ ਪੁੱਜਾ, ਤਾਂ ਘੋੜੀ ਦੀ ਸੱਪ ਲੜ ਕੇ ਮੌਤ ਹੋ ਚੁਕੀ ਸੀ । ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਫੱਤੇ ਦੀ ਵੀ ਸੱਪ ਲੜਨ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ।¹

ਕਿਰਪਾਲ ਦਾਸ ਦੇ ਡੇਰੇ ਪੁਜੇ

ਗੁਰਦੇਵ ਚਲਦੇ ਚਲਦੇ ਪਿੰਡ ਹੋਹਰ, ਉਦਾਸੀ ਮਹੰਤ ਕਿਰਪਾਲ ਦਾਸ ਦੇ ਡੇਰੇ ਜਾ ਪੁਜੇ । ਏਥੋਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਗਨੀ ਖਾਂ ਨਥੀ ਖਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਦੇ ਕੇ ਵਿਦਿਆ ਕੀਤਾ । ਉਹਨਾਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਸਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ਹੈ । ਗੁਰਦੇਵ ਰਾਤ ਕਿਰਪਾਲ ਦਾਸ ਦੇ ਡੇਰੇ ਰਹੇ । ਮਹੰਤ ਨੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਦਿਲੋਂ ਉਹ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਭੈ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਡਰ ਗਿਆ । ਇਹ ਓਹ ਕਿਰਪਾਲ ਹੈ, ਜੋ ਭੰਗਾਣੀ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਵੱਲੋਂ ਹੋ ਕੇ ਬੜੀ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਲੜਿਆ ਸੀ । ਪਰ ਇਸ ਵੇਲੇ ਉਹ ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਦੋ ਦਿਨ ਕੋਲ ਰੱਖਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਕਾਰਨ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ । ਭੰਗਾਣੀ ਦੀ ਲੜਾਈ ਕੇਵਲ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਨਾਲ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਵੇਲੇ ਗੁਰਦੇਵ ਮੁਗਲ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਬਾਗੀ ਸਮਝੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ । ਫਿਰ ਭੰਗਾਣੀ ਯੁੱਧ ਦੇ ਸਮੇਂ ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਤਾਕਤ ਵਧ ਰਹੀ ਸੀ । ਪਰ ਇਸ ਵੇਲੇ-ਸਾਧਾਰਨ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਖਿਆਲ ਮੁਤਾਬਕ—ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੀ ਤਾਕਤ ਟੁੱਟ ਚੁੱਕੀ ਸੀ । ਕਿਰਪਾਲ ਨੇ ਵੀ ਏਹਾ ਸੋਚਿਆ, ਕਿ ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਤਾਕਤ ਤਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਨ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ, ਮੈਂ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਿਉਂ ਬਣਾ । ਏਸ ਡਰੋਂ ਕਿਰਪਾਲ ਨੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਤੜਕੇ ਹੀ ਗੁਰਦੇਵ ਅੱਗੇ ਭੇਟਾ ਧਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਏਥੇ ਸਰਕਾਰ ਫੌਜ ਦੇ ਆ ਧਮਕਣ ਦਾ ਹਰ ਵੇਲੇ ਡਰ ਹੈ । ਮੈਂ ਗੁਰੀਬ ਵੀ ਮੌਤ ਦੇ ਮੰਹ ਆ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਆਪ ਲੰਮੇ ਜੱਟਪੁਰੇ ਜਾ ਰਹੋ । ਉਹ ਥਾਂ ਏਥੋਂ ਨਾਲੋਂ ਸੁਰੱਖਿਯਤ ਹੈ ।’’

ਨਗਾਹੀਆ ਸਿੰਘ ਦਾ ਮੇਲ

ਗੁਰਦੇਵ ਸਮੇਂ ਦੇ ਰੰਗ ਵੇਖ ਕੇ ਮੁਸਕਰਾਏ, ਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋਲੋਂ ਪਾਲਕੀ ਚੁਕਵਾ ਕੇ ਅੱਗੇ ਤੁਰ ਪਏ । ਹਜ਼ੂਰ ਆਲਮਰੀਰ ਕੋਲ ਪੁਜੇ ਤਾਂ ਅੱਗੋਂ ਭਾਈ ਨਗਾਹੀਆ ਸਿੰਘ (ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਭਾਈ) ਮਿਲ ਪਿਆ । ਉਹਨੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੇ

1. ਗਿ. ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ, ਤਵਾਰੀਖ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ, ਪੰਨਾ ੧੨੯੬ ।

ਚਰਨ ਛੋਹੇ, ਤੇ ਅਸਵਾਰੀ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣਾ ਘੋੜਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ । ਹਜ਼ੂਰ ਪਾਲਕੀ ਛੱਡ ਕੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋ ਤੁਰੇ ।

ਰਾਏ ਕੱਲ੍ਹੇ ਦਾ ਮਿਲਾਪ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੀਲੋਆਣੀ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਲੰਮੇ ਜੱਟ ਪੁਰੇ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਰਾਹ ਵਿਚ ਰਾਏ ਕੋਟ ਵਾਲਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਚੌਪਰੀ 'ਰਾਏ ਕੱਲ੍ਹਾ' ਮਿਲ ਪਿਆ। ਮਹਾਰਾਜਾ ਨੂੰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪੀਰ ਸਮਝ ਕੇ ਉਹਨੇ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ। ਪਿਛੋਂ ਸਾਰੇ ਹਾਲਾਤ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਰਾਏ ਕੱਲ੍ਹਾ, ਮਹਾਰਾਜਾ ਦੇ ਚਰਨਾਂ 'ਤੇ ਢਹਿ ਕੇ ਹੋਏ ਜੁਲਮ ਬਾਰੇ ਅਫਸੋਸ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਰਾਏ ਕੱਲ੍ਹਾ, ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ 'ਜੱਟ ਪੁਰੇ' ਜਾ ਠਹਿਰਿਆ। ਮਹਾਰਾਜਾ ਦੇ ਲੰਗਰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵੀ ਰਾਏ ਕੱਲ੍ਹੇ ਨੇ ਕੀਤੀ। ਉਹਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, 'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਮੈਂ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਚਰਨ ਸੇਵਕ ਹਾਂ। ਆਪ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ, ਸਭ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਪੀਰ ਹੋ। ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਬਖਸ਼ੋ ।'

"ਰਾਏ ਕੱਲ੍ਹਾ!" ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਤਕਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, "ਕਿਸੇ ਸਮਝਦਾਰ ਤੇ ਭਰੋਸੇ ਯੋਗ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਸਰਹਿੰਦ ਭੇਜੋ। ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਕੁਛ ਅਫਵਾਹਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਹੀ ਹਾਲ ਜਾਨਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ।"

ਮਾਹੀ ਹਲਕਾਰਾ ਸਰਹਿੰਦੋਂ ਖਬਰ ਲਿਆਇਆ

ਰਾਏ ਕੱਲ੍ਹੇ ਨੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਹਲਕਾਰੇ 'ਮਾਹੀ' ਨੂੰ ਸਰਹਿੰਦ ਵੱਲ ਤੋਰ ਦਿਤਾ। ਉਸ ਦੇ ਪਰਤਣ ਤਕ ਗੁਰਦੇਵ ਤੇ ਰਾਏ ਕੱਲ੍ਹਾ ਜੱਟਪੁਰੇ ਹੀ ਰਹੇ। ਸਰਹਿੰਦ ਜਾ ਕੇ ਮਾਹੀ ਨੇ ਜੋ ਕੂਚ ਸੁਣਿਆਂ, ਉਸ ਦੀ ਛਾਤੀ ਪਾਟ ਗਈ। ਉਥੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਉਹ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਚਰਨਾਂ 'ਤੇ ਆ ਛਿੱਗਾ। ਰੋ ਰੋ ਕੇ ਮਾਹੀ ਨੇ ਸਾਰੀ ਵਾਰਤਾ ਕਹਿ ਸੁਣਾਈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਗੁਰਦੇਵ ਉਸ ਵੇਲੇ ਖੇਤ ਦੀ ਵੱਟ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਕਰਦ ਨਾਲ ਇਕ ਦੱਭ ਦੇ ਬੂਟੇ ਨੂੰ ਖੁਰਚ ਰਹੇ ਸਨ! ਮਹਾਰਾਜਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸਨ, ਪਰ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਰੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਮਾਹੀ ਨੇ ਦਰਦ-ਕਹਾਣੀ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਕਰਦ ਦੀ ਨੋਕ ਨਾਲ ਦੱਭ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਪੁੱਟ ਦਿਤੀ। ਰਾਏ ਕੱਲ੍ਹੇ ਨੇ ਇਹ ਕੌਤਕ ਵੇਖ ਕੇ ਪੁਛਿਆ, 'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਇਹ ਕੀ?'

"ਰਾਏ ਕੱਲ੍ਹਾ!" ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੰਭੀਰ ਸੁਰ ਵਿਚ ਕਿਹਾ, "ਜਾਲਮ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਪੁਟੀ ਗਈ ਹੈ।"

"ਮਹਾਰਾਜਾ! ਕੀ ਇਹ ਸਰਾਪ ਸਾਰੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਹੈ? ਮੈਂ ਵੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਾਂ।" ਰਾਏ ਕੱਲ੍ਹਾ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਵਾਕ ਦੇ ਅਰਥ ਹੋਰ ਸਮਝ ਕੇ ਕੰਬ ਉਠਿਆ।

‘‘ਰਾਏ ਕੱਲ੍ਹਾ ! ਤੂੰ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਹੈਂ । ਸਾਡਾ ਕਿਸੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨਾਲ ਵੀ ਵੈਰ ਨਹੀਂ । ਅਸਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ । ਤੇ ਉਹ ਵੀ ਸਰਧ ਨਹੀਂ ਹਕੀਕਤ ਹੈ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਸਾਮ੍ਰਾਣੇ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਾਂ । ਜਿਸ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਹਿਦ ਵਿਚ ਅਜੇਹੇ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਹੋਣ, ਉਹ ਬਹੁਤਾ ਚਿਰ ਨਹੀਂ ਟਿਕ ਸਕਦੀ । ਉਹਦਾ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣਾ, ਰੱਬੀ ਅਸੂਲਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ । ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਸਰਕਾਰ ਹੁਣ ਖਤਮ ਹੋ ਕੇ ਰਹੇਗੀ ।’’ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜਾ ਮਹਾਨ ਦੂਰ-ਦਰਸ਼ੀ ਸਨ।

ਰਾਏ ਕੱਲ੍ਹੇ ਤੋਂ ਵਿਦਿਆ

ਗੁਰਦੇਵ ਪਿੰਡ ਦੀਨੇ ਨੂੰ ਰਵਾਨਾ ਹੋਣ ਲੱਗੇ, ਤਾਂ ਰਾਏ ਕੱਲ੍ਹੇ ਨੇ ਇਕ ਸੁੰਦਰ ਘੋੜਾ, ਢਾਲ ਤਲਵਾਰ ਤੇ ਇਕ ਸੌਂਨੇ ਦੀ ਮੋਹਰ ਭੇਟਾ ਧਰੀ । ਮਹਾਰਾਜਾ ਨੇ ਸਿਰੋਪਾਉ ਵਜੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਤਲਵਾਰ ਬਖਸ਼ੀ । ਰਾਏ ਕੱਲ੍ਹਾ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਉਸ ਪਵਿਤਰ ਸ਼ਸਤਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ, ਪਰ ਪਿਛੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੀਹੜੀਆਂ ਉਹ ਸਤਕਾਰ ਕਾਇਮ ਨਾ ਰੱਖ ਸਕੀਆਂ ।

ਗੁਰਦੇਵ ਦੀਨੇ ਪੁੱਜੇ

ਮਹਾਰਾਜਾ ਦੀਨੇ ਪੁਜੇ, ਤਾਂ ਰਾਏ ਜੋਧ ਦੇ ਪੋਤਰੇ ਚੰਧਰੀ ਲਖਮੀਰ, ਸ਼ਮੀਰ ਤੇ ਤਖਤ ਮੱਲ ਨੇ ਆ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ । ਰਾਏ ਜੋਧ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਿੱਖ ਸੀ । ‘‘ਗੁਰੂ ਸਰ’’ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਉਹਨੇ ਛੇਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਬੜੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ । ਰਾਏ ਜੋਧ ਦੀ ਅੱਲਾਦ ਨੇ ‘‘ਕਾਂਗੜ’’ ਪਿੰਡ ਵਿਚੋਂ ਉਠ ਕੇ ਨਵਾਂ ਪਿੰਡ ‘‘ਦੀਨਾ’’ ਵਸਾਇਆ । ਲਖਮੀਰ, ਸ਼ਮੀਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੀਨੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ । ਪਿੰਡ ਨਵਾਂ ਵੱਸਿਆ ਸੀ । ਪਿੰਡ ਦੇ ਤਖਾਣ ਸਿੱਖ ਭਾਈ ‘‘ਦੇਸੂ’’ ਨੇ ਨਵਾਂ ਨਵਾਂ ਚੁਬਾਰਾ ਪਾਇਆ ਸੀ । ਉਹ ਲਿੰਬਿਆ ਪੋਚਿਆ ਬੜਾ ਸਾਫ਼ ਸੁਖਰਾ ਸੀ । ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਉਤਾਰਾ ਉਸ ਚੁਬਾਰੇ ਵਿਚ ਕਰਾਇਆ ਗਿਆ । ਰਾਏ ਜੋਧ ਦਾ ਪਰਵਾਰ ਹਰ ਵੇਲੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਲੱਗਾ ਰਹਿੰਦਾ ।

ਖਬਰ ਸੁਣ ਕੇ ਭਾਈ ਰੂਪੇ ਦੀ ਬੰਸ ਵਿਚੋਂ ਭਾਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ, ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਵੀ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ । ਉਹਨਾਂ ਨਜ਼ਰਾਨੇ ਵਜੋਂ ਬਸਤਰ ਤੇ ਇਕ ਸੁੰਦਰ ਘੋੜਾ ਭੇਟ ਕੀਤਾ । ਭਾਈ ਸ਼ਮੀਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਉਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਬਹੁਤ ਪਰਸੰਨ ਸਨ । ਮਹਾਰਾਜਾ ਨੇ ਉਹ ਘੋੜਾ ਤੇ ਬਸਤਰ ਸ਼ਮੀਰ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ ਦਿਤੇ ।

ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਆਸ ਪਾਸ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਖਬਰ ਪਹੁੰਚਦੀ ਗਈ, ਸੰਗਤਾਂ ਨਜ਼ਰਾਨੇ ਲੈ ਕੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ । ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਦੀ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣ ਕੇ ਲੋਕ ਤੜਪ ਉਠਦੇ । ਲੋਕਾਂ ਅੰਦਰ ਜੋਸ਼ ਤੇ ਰੋਸ ਵਧਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ।

ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਸ਼ਮੀਰ ਵੱਲ

ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਦੀਨੇ ਟਿਕੇ ਹੋਣ ਦੀ ਖਬਰ, ਨਵਾਬ ਸਰਹਿੰਦ ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਹੁੰਚ ਗਈ । ਉਹਨੇ ਬੜੀ ਤਾੜਨਾ ਭਰੀ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ ਸ਼ਮੀਰ ਵੱਲੋਂ, ‘‘ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਚੋਪਰੀ ਹੋ, ਸਰਕਾਰੀ ਬੰਦੇ ਹੋ । ਤੇ ਗੁਰੂ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਬਾਗੀ ਹੈ । ਬਾਗੀਆਂ ਨੂੰ ਪਨਾਹ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਬਾਗੀ ਹੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਤੁਹਾਡਾ ਭਲਾ ਏਸ ਵਿਚ ਹੈ, ਕਿ ਮੇਰਾ ਹੁਕਮ ਮਿਲਦਿਆਂ ਸਾਰ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਦਿਉ । ਇਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨਣ, ਜਾਂ ਦੇਰ ਕਰਨ ਵਿਚ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬਾਗੀਆਂ ਵਾਲੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਮਝੇ ਜਾਓਗੇ ।’’

ਸ਼ਮੀਰ ਨੇ ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਵੱਲ ਉਤਰ ਲਿਖਿਆ, ‘‘ਨਵਾਬ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਘਬਰਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ । ਏਥੇ ਕੋਈ ਐਸੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਹੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਖਤਰਾ ਹੋਵੇ । ਅਸੀਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਸਿੱਖ ਹਾਂ । ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਸਾਡਾ ਧਰਮ ਹੈ । ਨਵਾਬ ਸਾਹਿਬ ! ਕੀ ਜਨਾਬ ਦੇ ਪੀਰ ਆਪ ਪਾਸ ਆਉਣ, ਤਾਂ ਆਪ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ? ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਹਾਰਾਜ ਸਾਡੇ ‘‘ਗੁਰੂ’’ ਹਨ । ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਬੇਵਫ਼ਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ।’’

ਇਸ ਚਿੱਠੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼ਮੀਰ ਨੇ ਇਕ ਭਰੋਸੇ ਯੋਗ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ, ਜੋ ਦੋ-ਚਾਰ ਦਿਨ ਸਰਹਿੰਦ ਕਹਿ ਕੇ ਪਤਾ ਲਿਆਵੇ, ਕਿ ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਛੇਤੀ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ? ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਖਬਰ ਦਿਤੀ, ਕਿ ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਤਿਆਰੀ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਛੇਤੀ ਹੀ ਕਿਸੇ ਹਮਲੇ ਦਾ ਅਜੇ ਖਤਰਾ ਨਹੀਂ ।

ਸ਼ਮੀਰ ਨੇ ਇਹ ਸਾਰੀ ਵਾਰਤਾ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਕਹਿ ਸੁਣਾਈ । ਸਵੈ-ਰਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਵੀ ਕੁਛ ਸਿਪਾਹੀ ਭਰਤੀ ਕਰ ਲਏ ।

ਏਥੇ (ਪਿੰਡ ਦੀਨੇ) ਬਹਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ‘ਜ਼ਫਰਨਾਮਾ’ ਲਿਖਿਆ ।

ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਉਹ ਚਿੱਠੀ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਪਾਸ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਕਸਮ ਖਾ ਕੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡ ਦਿਓ,

ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ । 'ਜ਼ਫਰਨਾਮਾ' ਉਸੇ ਚਿੱਠੀ ਦੇ ਉਤਰ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ । ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਫਿਰ ਹਮਲੇ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ । ਇਹ ਕਾਰਨ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵੱਲੋਂ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝੀ ।

ਏਸੇ ਚਿੱਠੀ ਨੂੰ ਕੁਛ ਮੁਸਲਮਾਨ ਲੇਖਕ, 'ਗੁਰੂ ਜੀ ਵੱਲੋਂ' ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਪਾਸ ਦਰਖਾਸਤ 'ਖੇਨਤੀ-ਪੱਤਰ' ਲਿਖਦੇ ਹਨ । ਪਰ ਜ਼ਫਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਇਹ 'ਖੇਨਤੀ-ਪੱਤਰ' ਦੀ ਬਜਾਏ 'ਤਾਤਨਾ-ਪੱਤਰ' ਹੀ ਮਾਲੂਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । 'ਜ਼ਫਰਨਾਮਾ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ 'ਫਤਹਿ' ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਹੈ । ਹੇਠਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦਾ ਕੁਛ ਵੇਰਵਾ ਲਿਖਦੇ ਹਾਂ ।

'ਜ਼ਫਰਨਾਮਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦'

ਇਸ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਬਾਰਾਂ ਸ਼ਿਆਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਉਸਤਤ ਵਿਚ ਹਨ । ਅੱਗੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ :— 'ਦਾਸਤਾਨ' ਭਾਵ 'ਸਾਖੀ', ਜੋ ਇਉਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ :

'ਮਰਾ ਦੇਤਬਾਰੇ ਬਰੀਂ ਕਸਮ ਨੇਸਤ ।

ਕਿ ਏਜ਼ਦ ਗਵਾਹ ਅਸਤ ਯਜ਼ਦਾਂ ਯਕੇਸਤ । ੧੩ ।'

(ਮੈਨੂੰ ਏਸ ਕਸਮ ਉਤੇ ਕੋਈ ਇਤਬਾਰ ਨਹੀਂ । ਦੀਸ਼ਵਰ ਗਵਾਹ ਹੈ, ਜੋ ਇਕ ਹੈ ।)

ਅੱਗੇ ਬੜੇ ਸਖਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਤੇ ਉਹਦੇ ਅਹਿਲਕਾਰਾਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਝੂਠੀਆਂ ਕਸਮਾਂ ਖਾਪੀਆਂ ਸਨ । ਫਿਰ ਚਮਕੌਰ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ।

'ਗੁਰਿਸਨਹ ਚਿ ਕਾਰੇ ਕੁਨੌਦ ਚਿਹਲ ਨਰ ।

ਕਿ ਦਹ ਲਕ ਬਰ-ਆਯਦ ਬਰੋ ਬੇ-ਖਬਰ । ੧੪ ।'

(ਚਾਲੀ ਭੁੱਖੇ ਮਰਦ ਕੀ ਕਰਦੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉਤੇ ਦਸ ਲੱਖ ਬੇ-ਖਬਰੇ ਹੀ ਆ ਪਏ ।)

'ਉਹ ਸਾਰੇ ਕਸਮਾਂ ਤੋੜ ਕੇ ਆ ਪਏ, ਤਾਂ ਮਜਬੂਰ ਹੋ ਕੇ ਅਸਾਂ ਵੀ ਹਥਿਆਰ ਉਠਾ ਲਏ ।'

ਅਗਲਾ ਸ਼ਿਆਰ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿਧਾਂਤ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦਾ ਜੀਵਨ-ਫਲਸਫਾ ਹੈ ।

‘‘ਚੂੰ ਕਾਰ ਅਜ਼ ਹਮਹ ਹੀਲਤੇ ਦਰ ਗੁਜ਼ਸ਼ਤ ।

ਹਲਾਲ ਅਸਤ ਬੁਰਦਨ ਬ-ਸਮਸ਼ੇਰ ਦਸਤ । ੨੨ ।’’

(ਜਦੋਂ ਕੰਮ ਸਾਰਿਆਂ ਹੀਲਿਆਂ ਤੋਂ ਲੰਘ ਜਾਵੇ, ਫਿਰ ਤਲਵਾਰ ਉਠਾ ਲੈਣਾ ਧਰਮ ਹੈ ।)

ਸੁਲ੍ਹਾ ਸਫ਼ਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਢੰਗ ਵੀ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਇਆ । ਏਥੋਂ ਤਕ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਾ ਆਖਰੀ ਚਾਰਾ, ਜੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਕੇ ਜੁਲਮ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਵਾਸਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਫਲ ਹੋਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਉਲਟਾ ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ । ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰ ਦਿਤੇ ਗਏ ਸਨ । ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਦਸਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਤਲਵਾਰ ਉਠਾਉਣੀ ਪਈ ਸੀ । ਉਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਸਭ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਸਨ । ‘ਜਫਰਨਾਮਾ’ ਲਿਖ ਕੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਚਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਜੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਨੀਤੀ ਬਦਲ ਲਵੇ, ਤਾਂ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਜੋ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਬੇਅਰਥ ਲਹੂ, ਡੱਲ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਬਚ ਜਾਵੇ । ਗੁਰਦੇਵ ਅਮਨ ਦੇ ਹਾਮੀ ਸਨ । ਹਥਿਆਰ ਉਠਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਹਜ਼ੂਰ ਓਦੋਂ ਹੀ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੇ, ਜਦੋਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਾ ਰਹਿ ਜਾਵੇ । ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਵੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਰੱਖੀ ਸੀ, ਜੇ ਭਲਾ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਕੋਈ ਅਮਨ ਦਾ ਰਾਹ ਨਿਕਲ ਆਵੇ ।

ਹਜ਼ੂਰ ਅੱਗੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ‘‘ਮੈਂ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਕਸਮ ਉਤੇ ਕੀ ਇਤਿਬਾਰ ਕਰਾਂ? ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੂੰ ਹੀ (ਹੇ ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ !) ਦੱਸ, ਮੇਰਾ ਇਸ ਪਾਸੇ ਕੀ ਕੰਮ ਸੀ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸਾਂ, ਕਿ ਇਹ ਆਦਮੀ ਲੂੰਬੜੀ ਵਾਂਗ ਦਾਅ-ਪੇਚ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਜਾਣਦਾ, ਤਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਰਾਹੇ ਨਾ ਪੈਂਦਾ, ਤੇਰੇ ਛਲ ਵਿਚ ਨਾ ਆਉਂਦਾ । ਜਿਹੜਾ ਆਦਮੀ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਸੌਂਹ ਖਾ ਲਵੇ, ਉਸ ਨਾਲ ਲੜਨਾ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣਾ ਮਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ । ਮਗਰ ਉਹ ਕਾਲੇ ਬਸਤਰਾਂ ਵਾਲੇ ਰੌਲਾ ਪਾਉਂਦੇ ਆ ਪਏ ।’’

ਫਿਰ ਹਜ਼ੂਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਮੈਂ ਵੀ ਹਥਿਆਰ ਉਠਾ ਲਏ, ਤੇ ‘ਜੋ ਵੀ ਕੰਧ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਮੇਰੇ ਸਾਮੁਣੇ ਆਇਆ, ਮੈਂ ਤੀਰ ਉਹਦੇ ਲਹੂ ਵਿਚ ਡੋਬ ਦਿਤਾ । ਜਿਹੜਾ ਕੰਧ ਤੋਂ ਉਪਰ ਮੇਰੇ ਸਾਮੁਣੇ ਨਾ ਆਇਆ, ਨਾ ਉਸ ਨੂੰ ਤੀਰ ਖਾਣਾ ਪਿਆ, ਨਾ ਉਹ ਖੁਆਰ ਹੋਇਆ । ਨਾਹਰ ਖਾਂ ਮੇਰੇ ਸਾਮੁਣੇ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੀਰ ਖੋ ਕੇ ਮਰ ਗਿਆ ।’’

ਫਿਰ ਮਹਾਰਾਜਾ ਖਵਾਜਾ ਮਰਦੂਦ (ਮਹਿਮੂਦ ਅਲੀ) ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹਨ: 'ਉਹ ਮਰਦੂਦ ਖਵਾਜਾ ਕੰਧ ਦੇ ਉਹਲੇ ਲੁਕਿਆ ਰਿਹਾ । ਉਹ ਸੂਰਮਿਆਂ ਵਾਂਗ ਸਾਮੁਣੇ ਨਾ ਆਇਆ । ਅਫਸੋਸ, ਮੈਂ ਉਹਦਾ ਮੂੰਹ ਵੇਖ ਲੈਂਦਾ, ਤਾਂ ਇਕ ਤੀਰ ਉਹਨੂੰ ਵੀ ਬਖਸ਼ ਛਡਦਾ ।'

ਇਸ ਸ਼ਿਅਰ ਦਾ ਨਸ਼ਾਨਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਹੈ, ਕਿ ਤੇਰੇ ਜਰਨੈਲ ਕਿਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਨ ।

ਅੱਗੇ ਬੜੇ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਜੰਗ ਦਾ ਵਰਣਨ ਹੈ ।

ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਕਸਮ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਗੁਰਦੇਵ ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, 'ਜੋ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਕਸਮ ਖਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰਿਆਂ ਕਰੇ, ਈਸ਼ਵਰ ਉਸਦਾ ਸਹਾਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ।' ਇਸ਼ਾਰਾ ਇਸ ਪਾਸੇ ਹੈ, ਕਿ ਐ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ! ਤੂੰ ਕਸਮ ਖਾ ਕੇ ਜਿੰਨੀ-ਕੁ ਨਿਭਾਈ ਹੈ, ਆਪੇ ਸੋਚ ਲੈ ।

ਅੱਗੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਾਰੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਬੜੇ ਖਰੇ ਖਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ।

'ਨ ਦਾਨਮ ਕਿ ਈ ਮਰਦ ਪੈਮਾਂ ਸ਼ਿਕੰਨ ।

ਕਿ ਦੌਲਤ ਪਰਸਤ ਅਸਤ ਈਮਾਂ ਫਿਕੰਨ । ੪੫ ।

ਨ ਈਮਾਂ ਪਰਸਤੀ ਨ ਅਉਜ਼ਾਇ ਦੀ ।

ਨ ਸਾਹਿਬ ਸਨਾਸੀ ਨ ਮੁੰਮਦ ਯਕੀਂ । ੪੬ ।'

(ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸਾਂ ਜਾਣਦਾ, ਕਿ ਇਹ ਮਰਦ ਜ਼ਬਾਨ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੌਲਤ ਪ੍ਰਸਤ ਤੇ ਧਰਮ ਵੱਲੋਂ ਮੂੰਹ ਮੋੜਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। (ਐ ਔਰਗਜ਼ੇਬ !) ਨਾ ਤੂੰ ਈਮਾਨ ਪ੍ਰਸਤ ਹੈਂ, ਨਾ ਦੀਨ-ਮਜ਼ਹਬ ਬਾਰੇ ਸਮਝਦਾ ਹੈਂ। ਨਾ ਤੂੰ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈਂ, ਨਾ ਤੇਰਾ ਮੁੰਮਦ ਉਤੇ ਯਕੀਨ ਹੈ ।)

ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਲਿਖਦੇ ਹਨ :

'ਹਰਾਂ ਕਸ ਕਿ ਈਮਾਂ ਪਰਸਤੀ ਕੁਨੱਦ ।

ਨ ਪੈਮਾਂ ਖੁਦਸ਼ ਪੇਸ਼ੇ ਪਸਤੀ ਕੁਨੱਦ । ੪੭ ।'

(ਕਿਉਂਕਿ, ਜੋ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਿਚ ਯਕੀਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਤੋਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਫਿਰਦਾ ।)

ਉਪਰਲੇ ਸ਼ਿਅਰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਆਪ ਹੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਾ ਲਵੇ, ਕਿ ਇਹ ਚਿੱਠੀ 'ਬੇਨਤੀ-ਪੱਤਰ' ਹੈ ਜਾਂ 'ਤਾਜ਼ਨਾ-ਪੱਤਰ' ।

ਅਗਲੇ ਸ਼ਿਅਰ ਵੀ ਘੱਟ ਸਖਤ ਨਹੀਂ । ਉਹਦਾ ਦਾ ਭਾਵ-ਅਰਥ ਹੈ । 'ਜਿਹੜਾ ਆਦਮੀ ਕੁਗਾਨ ਦੀ ਕਸਮ ਖਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਨਿਭਾਉਂਦਾ, ਉਹਦੇ ਉਤੇ ਕੋਈ ਇਤਥਾਰ ਨਹੀਂ । ਹਾਂ, ਖੁਦਾ ਦੀ ਝੂਠੀ ਸੋਂਹ ਖਾਣ ਦਾ ਤੇਰੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਭਾਰ ਹੈ । ਤੇਰਾ ਮੁਹੰਮਦ ਤੇਰੇ ਸਾਮੁਣੇ ਆ ਕੇ ਪੁੱਛੋ, ਤਾਂ ਤੂੰ ਉਹਨੂੰ ਕੀ ਜਵਾਬ ਦੇਵੇਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਛਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਜੋ ਕੰਮ ਤੂੰ ਕਰੋਂ, ਆਪਣੀ ਲਿਖਤ ਮੁਤਾਬਕ ਕਰੋਂ ।'

ਅੱਗੇ ਆਪਣੀ ਚਿੱਠੀ ਬਾਰੇ ਹਜ਼ੂਰ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, 'ਸਾਡਾ ਲਿਖਿਆ ਤੇਰੇ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤੇ (ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ) ਜ਼ਬਾਨੀ ਵੀ ਦਸੇਗਾ । ਤੈਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਤੂੰ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰੋਂ, ਜਿਸਤੋਂ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਤੈਨੂੰ ਸੁਖ ਪਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ।'

ਅਗਲੇ ਸ਼ੇਅਰ ਵਿਚ ਹਜ਼ੂਰ, ਉਸ ਦੇ ਮਰਦਉਪੁਣੇ ਨੂੰ ਟੁੰਬਣ ਵਾਸਤੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:

‘ਹਮੂੰ ਮਰਦ ਬਾਜਦ ਸ਼ਵਦ ਸੁਖਨ ਵਰ ।

ਨ ਸ਼ਿਕਮੇ ਦਿਗਰ ਦਰ ਦਹਾਨੇ ਦਿਗਰ । ੫੫ ।’

(ਮਰਦ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਜ਼ਬਾਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ । ਉਹ ਮਰਦ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕੁਛ ਹੋਰ ਤੇ ਜ਼ਬਾਨ 'ਤੇ ਕੁਛ ਹੋਰ ਹੋਵੇ ।)

ਅੱਗੇ ਗੁਰਦੇਵ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦੇਂਦੇ ਹਨ, ‘ਤੂੰ 'ਕਾਂਗੜ' ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਆ ਜਾ, ਤਾਂ ਕਿ ਆਪਣੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੋ ਸਕੇ । ਇਸ ਰਾਹ 'ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਖਤਰਾ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਰਾੜਾਂ ਦੀ ਸਾਰੀ ਕੰਮ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਹੈ । ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆ, ਤਾਕਿ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਬਾਤ ਜ਼ਬਾਨੀ ਹੋ ਜਾਵੇ । ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਦਇਆ ਕਰ ਦਿਆਂਗੇ । ਜੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਵਾਸਤੇ ਵੀ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ।’

ਫਿਰ ਮਹਾਰਾਜ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:

‘ਮਜ਼ਨ ਤੇਗ ਬਰ ਖੂਨ ਕਸ ਬੇ-ਦਰੇਗਾ ।

ਤੁਰਾ ਨੀਜ ਖੂਨ ਅਸਤ ਬਾ ਚਰਖ ਤੇਗਾ । ੬੯ ।’

(ਕਿਸੇ ਦਾ ਖੂਨ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਬੇਧੜਕ ਤਲਵਾਰ ਨਾ ਚਲਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਸਮਾਨੀ ਤੇਗਾ ਤੇਰਾ ਖੂਨ ਵੀ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹੈ ।)

ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:

‘ਚਿ ਹਾ ਸੁਦ ਕਿ ਚੂੰ ਬੱਚਗਾਂ ਕੁਸ਼ਤਰ ਚਾਰ ।

ਕਿ ਬਾਕੀ ਬਿਮਾਂਦ ਅਸਤ ਪੇਚੀਦਰ ਮਾਰ । ੭੫ ।

ਚਿ ਮਰਦੀ ਕਿ ਅਖਗਰ ਖਾਮੋਸ਼ਾਂ ਕੁਨੀ ।

ਕਿ ਆਤਸ਼ ਦਮਾਂ ਰਾ ਬ-ਦਉਰਾਂ ਕੁਨੀ ॥

[ਕੀ ਹੋਇਆ, ਜੇ ਚਾਰੇ ਬੱਚੇ (ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ) ਮਾਰੇ ਗਏ । ਕੁੰਡਲੀਆ ਸੱਪ ਅਜੇ ਬਾਕੀ ਬੈਠਾ ਹੈ । (ਇਸ਼ਾਰਾ ਆਪਣੇ ਵੱਲੇ ਤੇ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਵੱਲੇ ਹੈ ।) ਇਹ ਕੀ ਬਹਾਦਰੀ ਹੈ, ਕਿ ਤੂੰ ਚੰਗਿਆੜੀਆਂ ਬੁਝਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਦਘਦੀ ਅੱਗ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਭੜਕਾ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਭਾਵ, ਤੇਰੇ ਇਹਨਾਂ ਜੁਲਮਾਂ ਨਾਲ ਰੋਸ ਦੀ ਅੱਗ ਵਧੇਰੇ ਭੜਕ ਰਹੀ ਹੈ ।]

ਮਹਾਰਾਜ, ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੇ ਵਰੋਧ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦਸਦੇ ਹਨ:

‘ਮਨਸ ਕੁਸਤਨਮ ਕੋਹੀਯਾਂ ਬੁੱਤ ਪ੍ਰਸਤ ।

ਕਿ ਓ ਬੁੱਤ ਪ੍ਰਸਤੰਦ ਮਨ ਬੁੱਤ ਸਿਕਸਤ । ੯੫।

(ਮੈਂ, ਬੁੱਤ ਪੂਜਣ ਵਾਲੇ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧੀ ਹਾਂ । ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬੁੱਤ-ਪੂਜ ਹਨ ਤੇ ਮੈਂ ਬੁੱਤਾਂ ਦੇ ਤੋੜਨ ਵਾਲਾ ।)

ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਗੁਰਦੇਵ ਫਿਰ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਕੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ‘ਜੇ ਤੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਆਪਣੀ ਸੈਨਾ ਤੇ ਦੌਲਤ ਵੱਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਧੰਨਵਾਦ ਵੱਲ ਹੈ । ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਮੁਲਕ ਤੇ ਮਾਲ ਦਾ ਮਾਣ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ । ਇਸ ਸਰਾਂ ਰੂਪੀ ਸੰਸਾਰ 'ਤੇ ਨਾ ਭੁੱਲ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ ਸਭ ਨੇ ਚੱਲ ਜਾਣਾ ਹੈ ।..... ਤੂੰ ਬਲਵਾਨ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਾੜੀਆਂ ਉਤੇ ਧੱਕਾ ਨਾ ਕਰ । ਆਪਣੀ ਕਸਮ ਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਤੇਸੇ ਨਾਲ ਨਾ ਵਢ । (ਤੇ ਸਾਡਾ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ, ਕਿ) ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਿੱਤਰ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸੈਂਕੜੇ ਵੈਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਣ । ਦੁਸ਼ਮਣ ਭਾਵੇਂ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਯਤਨ ਕਰੇ, ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਵਾਲ ਵੀ ਵਿੱਗਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ।’

ਇਹ ਚਿੱਠੀ ਦੇ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਭਾਈ ਦੇਇਆ ਸਿੰਘ ਤੇ ਭਾਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵੱਲ ਰਵਾਨਾ ਕੀਤਾ । ਦੋਵੇਂ ਸਿੰਘ, ਮੁਸਲਮਾਨ ਅਹਿਦੀਆਂ ਦਾ ਭੇਸ ਵਟਾ ਕੇ ਤੁਰ ਪਏ ।

ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਜ਼ਫਰਨਾਮਾ ਮਿਲਿਆ

ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੱਖਣ ਵਿਚ ਅਹਿਮਦ ਨਗਰ ਸੀ । ਲੰਮੇ ਸਫਰ ਦੀਆਂ ਕਠਨ ਅੱਕੜਾਂ ਸਹਾਰਦੇ ਹੋਏ ਭਾਈ ਦੇਇਆ ਸਿੰਘ ਤੇ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਅਹਿਮਦ ਨਗਰ ਪਹੁੰਚੇ । ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਔਖਾ ਕੰਮ ਸੀ, ਆਪ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਹੱਥ ਚਿੱਠੀ ਦੇਣਾ ।

ਸ਼ਾਹੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਰਸੂਖ ਪੈਦਾ ਕਰਕੇ ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਹ ਕਾਰਜ ਵੀ ਨੇਪਰੇ ਚਾੜ੍ਹ ਲਿਆ । ਚਿੱਠੀ ਸਿੱਧੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਹੱਥ ਦਿਤੀ ਗਈ ।

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੱਖਣ ਦੀ ਲੰਮੀ ਮੁਹਿੰਮ ਤੋਂ ਤੰਗ ਪੈ ਚੁੱਕਾ ਸੀ । ਉਸ ਵੇਲੇ ਉਹਦੇ ਮਨ ਦੀ ਹਾਲਤ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਸੀ । ਉਤੋਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਮੁਰਾਸਲਾ ਜਾ ਪਹੁੰਚਾ । 'ਜ਼ਫਰਨਾਮਾ' ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤਕ ਕੰਬ ਉਠਿਆ । ਭੈ-ਰਹਿਤ ਸਚਾਈ ਨੇ ਉਹਦੇ ਮਨ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਅਸਰ ਕੀਤਾ । ਉਹਨੇ ਬੜੇ ਆਦਰ ਨਾਲ ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪਾਸ ਬਿਠਾ ਕੇ ਸਾਰੀ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣੀ । ਛੇਟੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਮਨ ਭੈ ਨਾਲ ਕੰਬ ਉਠਿਆ । ਇਕ ਤਾਂ ਉਹਨੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਹੋਰ ਹਾਕਮਾਂ ਨੂੰ 'ਫੁਰਮਾਨ' ਲਿਖਵਾ ਭੇਜੇ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ । ਦੂਸਰਾ ਉਹਨੇ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਹੱਥ ਮਹਾਰਾਜ ਵਾਸਤੇ ਸੱਦਾ-ਪੱਤਰ ਭੇਜਿਆ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਬੜੇ ਨਰਮ ਸ਼ਬਦਾਂ ਰਾਹੀਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿ ਗੁਰਦੇਵ ਦੱਖਣ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਮਿਲਣ । ਨਾਲ ਹੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਰਾਹਦਾਰੀ ਪਰਵਾਨਾ ਦੇ ਦਿਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਭਾਵ ਸੀ, ਕਿ ਕੋਈ ਸਰਕਾਰੀ ਆਦਮੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹ ਵਿਚ ਨਾ ਰੋਕੇ ।

ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਮੌਤ

ਮਗਰ ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਸਮਾਂ ਨਾ ਮਿਲਿਆ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਜਾ ਹੀ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਾਂ ਦੋ ਮਾਰਚ, ੧੯੦੯ ਈ. ਨੂੰ ਅਹਿਮਦ ਨਗਰ ਵਿਚ ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਮਰ ਗਿਆ ।

ਜ਼ਫਰਨਾਮੇ ਦਾ ਅਸਰ

'ਜ਼ਫਰਨਾਮੇ' ਦੀ ਲਿਖਤ ਦਾ ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੇ ਮਨ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਅਸਰ ਹੋਇਆ । ਉਸ ਵੇਲੇ ਹੀ ਉਹਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਹਾਲਤ ਹੇਠਾਂ ਦਿਤੀ ਚਿੱਠੀ ਤੋਂ ਪਰਗਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ।

ਮੌਤ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਆਜ਼ਮ ਨੂੰ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, 'ਪਿਛਲੀ ਉਮਰ, ਬੁਢਾਪੇ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੇ ਰਾਣ ਲਿਆ ਹੈ । ਮੇਰੇ ਨੈਣ ਪ੍ਰਾਣ ਸ਼ਕਤੀਹੀਣ ਹੋ ਗਏ ਹਨ । ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਆਇਆ ਸਾਂ, ਤੇ ਇਕੱਲਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਏਨਾ ਵੀ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ, ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ, ਕੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਤੇ

ਕਿਥੇ ਜਾਣਾ ਹੈ । ਜੋ ਸਮਾਂ ਮੈਂ ਬੰਦਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਗੁਜ਼ਾਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਮੈਨੂੰ ਪਛਤਾਵਾ ਹੈ । ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਚੰਗੀ ਹਕੂਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਜਿੱਤ ਸਕਿਆ ਹਾਂ । ਮੈਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਸੱਖਣੇਂ ਹੱਥੀਂ ਆਇਆ ਸਾਂ, ਪਰ ਜਾਂਦੀ ਵਾਰ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਭਾਰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ । ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਕੀਤੇ ਗੁਨਾਹਾਂ ਬਦਲੇ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਸਜ਼ਾ ਭੁਗਤਣੀ ਪਵੇਗੀ ।'

ਇਹ ਹੈ ਜ਼ਫਰਨਾਮੇ ਦਾ ਅਸਰ । ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਹਾਕਮਾਂ ਵੱਲ ਹੁਕਮ ਲਿਖ ਭੇਜੇ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਨੇ ਮੁਕਤਸਰ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨਾਲ ਆਖਰੀ ਲੜਾਈ ਲੜ ਵੇਖੀ ।

- 0 -

1. ਜਾਦੂ ਨਾਥ ਸਰਕਾਰ | Short History of Aurangzeb, Third Edition,

ਦੀਨੇ ਤੋਂ ਖਿਦਰਾਣੇ ਤਕ ਤੇ ਜੰਗ ਮੁਕਤਸਰ

• ਗੁਰਦੇਵ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਨ ਅਮਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬੈਠੇਗਾ। ਸੋ, ਹਜ਼ੂਰ ਵੀ ਸਵੈ-ਰੱਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਯਤਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰੋਸ ਭਰ ਦਿਤਾ ਸੀ। ਪਰਚਾਰ ਦਵਾਰਾ ਉਸਨੂੰ ਜਥੇਬੰਦ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਦੀਨੇ ਤੋਂ ਉਠ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਨੇੜੇ ਤੇੜੇ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਚੱਕਰ ਲਾਇਆ। ਰੱਖ ਵਾਲਾ, ਜਲਾਲ, ਵਾਂਦਰ, ਬਰਗਾੜੀ, ਬਹਿਬਲ, ਸਿਉਰਾਮ ਆਦਿ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਪਰਚਾਰ ਕਰਕੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਫਿਰ 'ਦੀਨੇ' ਆ ਗਏ। ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਵਧੇਰੇ ਨਸ਼ਾਨਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰੇਰਨ ਦਾ ਸੀ।

ਕਪੂਰੇ ਨਾਲ ਮੇਲ

ਖਬਰਾਂ ਪਹੁੰਚੀਆਂ, ਕਿ ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਛੇਤੀ ਹੀ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਗੁਰਦੇਵ ਸੰਘਣੀ ਵਸੋਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜੰਗ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਹਜ਼ੂਰ 'ਦੀਨਾ' ਛੱਡ ਕੇ ਤੁਰ ਪਏ। ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਵੇਲੇ ਥੋੜੇ ਹੀ ਸਿੰਘ ਸਨ। ਗੁਰਦੇਵ ਪਿੰਡ ਭਦੌੜ, ਭਗਤਾ, ਜੈਤੋ, ਲੰਭਾਂਵਾਲੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਕੋਟ ਕਪੂਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆ ਉਤਰੇ। ਖਬਰ ਸੁਣ ਕੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਸਰਦਾਰ 'ਕਪੂਰਾ' ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ। ਉਹਨੇ ਇਕ ਸੁੰਦਰ ਘੋੜਾ ਤੇ ਕੁਛ ਹੋਰ ਵਸਤਾਂ ਭੇਟਾ ਧਰ ਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਕਪੂਰਾ ਉਸ ਵੇਲੇ ਚੁਰਾਸੀ ਪਿੰਡਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ। ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਉਹਨੇ ਇਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਿਲ੍ਹਾ ਵੀ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਨਗਰ ਦਾ ਨਾਮ 'ਕੋਟ ਕਪੂਰਾ' ਪੈ ਗਿਆ।

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਕਪੂਰ ਕੋਲੋਂ ਕਿਲ੍ਹਾ ਮੰਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਬਹਿ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕਰ ਸਕਣ। ਕਪੂਰਾ ਬੜੀ ਅੱਕੜ ਵਿਚ ਫਸ ਗਿਆ। ਉਹਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਵਾਸਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਹੈ, ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਘੋੜਾ ਤੇ ਹੋਰ ਸੁਗਾਤਾਂ ਭੇਟਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੁਛ ਦਿਨ ਪਿਛੋਂ ਪਿੰਡ ਦਿੱਲਵੀਂ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਪੇਤਰਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੀ ਛਕਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਉਹ ਗੁਰੂ

ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹਾ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਭੈ ਉਹਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਖੁਸ਼ ਜਾਣ ਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਜਾਗੀਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ। ਇਕ ਗੱਲ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੁੱਗ ਪਲਟਾਊ ਲਹਿਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਵੀ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ (ਜਾਗੀਰਦਾਰ ਤੇ ਧਨਵਾਨ) ਕਦੇ ਸਿੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਕਰਦੇ। ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮੋਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਧਰਮ ਦੇਸ਼ ਤੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਏਹੋ ਹਾਲਤ ਕਪੂਰੇ ਦੀ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਗੁਰਦੇਵ ਸਦਾ ਹੀ ਰਜ਼ਾ ਵਿਚ ਰਾਜ਼ੀ ਰਹਿਣ ਦੇ ਅਭਿਆਸੀ ਸਨ। ਮਹਾਰਾਜ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਕਪੂਰੇ ਦਾ ਪਿੰਡ ਛਡ ਕੇ 'ਛੱਲਵੀ' ਜਾ ਬੈਠੇ।

ਸੋਢੀ ਕੌਲ ਕੋਲ ਨੀਲਾ ਬਾਣਾ ਉਤਾਰਿਆ

ਪ੍ਰਿਥੀ ਚੰਦ ਦੀ ਬੰਸ ਵਿਚੋਂ ਸੋਢੀ ਕੌਲ ਛੱਲਵੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ। ਉਹਨੇ ਸਫੈਦ ਬਸਤਰ ਤੇ ਨਜ਼ਰਾਨਾ ਸਾਮੂਲੇ ਧਰ ਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਨਾਲ ਹੀ ਉਹਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, 'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਦਾਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਪਰਵਾਨ ਹੋਵੇ। ਆਪ ਹੁਣ ਨੀਲੇ ਬਸਤਰ ਉਤਾਰ ਕੇ ਸਫੈਦ ਪਹਿਨ ਲਵੇ।'

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਸੋਢੀ ਕੌਲ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਕੇ ਨੀਲੇ ਬਸਤਰ ('ਉੱਚ ਦੇ ਪੀਰ' ਵਾਲਾ ਬਾਣਾ) ਉਤਾਰ ਕੇ ਸਫੈਦ ਪੁਸ਼ਾਕ ਪਹਿਨ ਲਈ। ਲਾਗੇ ਅੰਗੀਠਾ ਬਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨੀਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾੜ ਪਾੜ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਉਸ ਅੰਗੀਠੇ ਵਿਚ ਸੁੱਟਦੇ ਜਾਂਦੇ। ਹਵਾ ਨਾਲ ਉੱਡ ਕੇ ਇਕ ਨੀਲੀ ਲੀਰ ਅੰਗੀਠੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾ ਪਈ। ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਨਸ਼ਾਨੀ ਵਜੋਂ ਉਹ ਨੀਲੀ ਲੀਰ ਉੱਠਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਦਸਤਾਰੇ ਵਿਚ ਟੰਗ ਲਈ।

ਕਪੂਰੇ ਦੇ ਪਰਵਾਰ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਆ

ਮਹਾਰਾਜ, ਕਪੂਰੇ ਨਾਲ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋ ਕੇ ਤੁਰ ਆਏ ਸਨ। ਕਪੂਰਾ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਤੇ ਪਰਵਾਰ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਛੱਲਵੀਂ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਚਰਨਾਂ 'ਤੇ ਆ ਛਿੱਗਾ। ਉਹਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਪੋਤਰਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਰਦੇਵ ਪਾਸੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਵਾਇਆ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਪਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਕਪੂਰੇ ਨੂੰ ਖੰਡਾ ਤੇ ਢਾਲ ਬਖਸ਼ੇ।

ਸੋਢੀ ਕੌਲ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਉਸਦੇ ਪੋਤਰੇ ਅਭੈ ਚੰਦ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾ ਕੇ ਅਭੈ ਸਿੰਘ ਬਣਾਇਆ। ਨਾਲ ਹੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ, 'ਅਸਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਕਿ ਪ੍ਰਿਥੀਏ ਤੇ ਧੀਰ ਮੱਲ ਦੀ ਬੰਸ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਵਰਤਣਾ। ਪਰ ਜਿਹੜਾ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਕੇ ਸਿੰਘ ਸਜ ਜਾਵੇ, ਉਸ ਨਾਲ ਮੇਲ ਰੱਖਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ।'

ਗੁਰਦੇਵ ਏਥੋਂ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ, ਤਾਂ ਖਬਰ ਮਿਲੀ, ਕਿ ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਦੀਆਂ ਛੋਜ਼ਾਂ ਦੇ ਚਾਰ ਦਿਨ ਤਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਕਪੂਰੇ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, “ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਸੰਘਣੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ‘ਖਿਦਰਾਣੇ ਦੀ ਢਾਬ’ ਬੜੀ ਸੁਰੱਖਿਯਤ ਥਾਂ ਹੈ। ਆਪ ਉਥੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਓ, ਤਾਂ ਠੀਕ ਰਹੇਗਾ।”

ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਇਹ ਸਲਾਹ ਪਸੰਦ ਆਈ। ਕਪੂਰੇ ਨੇ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣਾ ਭਰੋਸੇ ਯੋਗ ਆਦਮੀ ‘ਖਾਨਾ ਬਰਾੜ’ ਨਾਲ ਤੋਰਿਆ, ਜੋ ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ‘ਖਿਦਰਾਣੇ ਦੀ ਢਾਬ’ ਉਤੇ ਪੁਚਾ ਆਵੇ।

ਹਜ਼ੂਰ ‘ਰਾਮਿਆਣੇ’ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਤੁਰੇ ਹੀ ਸਨ, ਜਾਂ ਭੋਰ ਪਿੰਡ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਭਾਈ ਗੁਰਬਖ਼ਸ਼ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆ ਕੇ ਖਬਰ ਦਿਤੀ, ਕਿ ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਨ ਅੱਠ ਹਜ਼ਾਰ ਛੋਜ਼ ਲਈ ਧਾਰੀ ਕੀਤੀ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਉਸੇ ਹੌਸਲੇ ਨਾਲ ਉਤਰ ਦਿਤਾ, “ਘਬਰਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਅਕਾਲ ਰਾਖਾ ਹੈ।”

ਮਝੈਲ ਸ਼ਰਣ ਆਏ

ਗੁਰਦੇਵ ਰਾਮਿਆਣੇ ਤੋਂ ਬੋੜੀ ਦੂਰ ਹੀ ਗਏ ਸਨ, ਜਾਂ ਮਾਝੇ ਦੇ ਕੁਛ ਸਿੱਖ ਆ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ। ਇਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਗਿ. ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਤਵਾਰੀਖ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ, ਪੰਨਾ ੧੩੧੨) ਲਿਖਦੇ ਹਨ, “ਅਜੇ ਰਾਮਿਆਣੇ ਤੋਂ ਬੋੜੀ ਦੂਰ ਹੀ ਸਾਹਿਬ ਗਏ ਸੀ, ਤਦੋਂ ਨੂੰ ਮਾਝੇ ਦੇ ਸਿੱਖ, ਜੋ ਅੰਨਦਪੁਰ ਦੇ ਜੰਗ ਸਮੇਂ ਸਿੱਖੀ ਬੇਦਾਵਾ ਲਿਖ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਪੁਜੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਜੰਗ ਚਮਕੋਰ ਤੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦਾ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣਾ ਸੁਣ ਕੇ, ਸਿੱਖੀਓਂ ਬੇਦਾਵਾ ਲਿਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਧਿਰਕਾਰਾਂ ਦਿਤੀਆਂ ਤੇ ਆਖਿਆ, ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮਾਝੇ ਨੂੰ ਕਲੰਕ ਲਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਖਿਆ, ਸਾਨੂੰ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਮਸੰਦ ਨੇ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬੇਮੁਖ ਪਾਪੀ ਬਣਾ ਦਿਤਾ।”

1. ਇਸ ਤੋਂ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਲੋਕ, ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਤੇ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਅੰਨਦਪੁਰ ਛੱਡਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ‘ਬੇਦਾਵੀਏ’ ਮੰਨਦੇ ਸਨ।

ਮੈਕਾਲਿਫ਼ (ਜ਼ਿਲ੍ਹਦ ਪੰਜਾਬੀ, ਪੰਨਾ ੨੧੧) ਵੀ ਦੇਹਾ ਮੰਨਦਾ ਹੈ। All the contests and sufferings of the Guru became known in the Manjha, and the Sikhs who dwelt there censured themselves for having listened to Duni Chand and abandoned the Guru at Anandpur. (ਮਾਝੇ ਦੇ ਸਿੱਖ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੋਸਦੇ, ਕਿ ਉਹ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਦੇ ਆਖੇ ਲੱਗ ਕੇ ਅੰਨਦਪੁਰ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਉਂ ਆ ਗਏ।)

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮਾਝੇ ਵਿਚ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਪੁਰਾਣਾ ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਸੀ। ਅਨੰਦਪੁਰ ਦਾ ਛੱਡਣਾ, ਚਮਕੌਰ ਦਾ ਯੁੱਧ ਤੇ ਸਰਹਿੰਦ ਵਿਚ ਛੋਟੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਦੀਆਂ ਖਬਰਾਂ ਸਾਰੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਖਿਲ੍ਹਰ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਉਂ ਸਮਝੋ, ਕਿ ਸਾਰਾ ਪੰਜਾਬ ਗੁੱਸੇ ਦੀ ਅੱਗ ਵਿਚ ਬਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਾਝੇ ਵਿਚ ਇਹ ਖਬਰਾਂ ਵੀ ਪਹੁੰਚ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਕਿ ਗੁਰਦੇਵ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮਾਲਵੇ ਵਿਚ ਫਿਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਦੇ ਪੋਤਰੇ ਭਾਵੇਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਪਾਸੋਂ ਭੁੱਲ ਬਖਸ਼ਾਂ ਆਏ ਸਨ, ਪਰ ਤਾਂ ਵੀ ਲੋਕ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਜ਼ਤ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਨ ਵੇਖਦੇ। ਬਹੁਤ ਹੱਦ ਤਕ ਮਝੈਲ ਉਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਮਾਝੇ ਵਾਸਤੇ ਨਮੋਸ਼ੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਖਿਆਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਰੇ ਹੋਏ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖ ਮਾਝੇ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿਚ ਤੁਰ ਪਏ, ਜੋ ਰਾਮਿਆਣੇ ਪਿੰਡ ਕੋਲ ਆ ਮਿਲੇ।

ਜਨਤਾ ਵਿਚ ਕੁਛ ਲੋਕ ਅਜੇਹੇ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗੱਲੀ-ਬਾਤੀ 'ਆਗੂ' ਬਣਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਭੁੱਖ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਵੀ ਕਾਰਜ ਹੋਵੇ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਹੋਵੇ; ਜਾਂ ਉਹ ਏਨਾ ਕਹਿਣ ਜੋਗੇ ਹੋ ਜਾਣ ਕਿ ਇਹ ਕਾਰਜ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਘਾਲਣਾ ਸਦਕਾ ਹੀ ਨੇਪਰੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੈ। ਮਝੈਲ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭੁਛ ਉਹੋ ਜੇਹੇ 'ਚੌਪਰੀ' ਤੇ 'ਮਸੰਦ' ਵੀ ਰਲ ਪਏ। ਉਹਨਾਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਝੁਕ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਚਰਨਾਂ 'ਤੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਅਗੇਚ ਬਣਨ ਦੇ ਚਾਹਵਾਨਾਂ ਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਿਹਾ, ''ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਦੁੱਖ ਸੁਣ ਕੇ ਅਸੀਂ ਸਹਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਮਾਝੇ ਵੱਲੋਂ ਆਏ ਹਾਂ। ਆਪ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਮਾਝੇ ਵਿਚ ਚੱਲ ਟਿਕੋ। ਉਥੇ ਅਸੀਂ ਆਪੇ ਸਾਰੇ ਝਗੜੇ ਨਜ਼ਿੱਠ ਲਵਾਂਗੇ। ਲੋੜ ਪਈ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਹਾਕਮਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਕੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਸੁਲ੍ਹਾ ਵੀ ਕਰਾ ਦਿਆਂਗੇ। ਪਰਦੇਸ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਪਰ ਮਾਝੇ ਵਿਚ ਸਾਰੀਆਂ ਜੁੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਚੁੱਕ ਲਵਾਂਗੇ।''

ਗੁਰਦੇਵ ਉਪਰੋਂ ਉਪਰੋਂ ਹਮਦਰਦੀ ਜਤਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਜ਼ਰਾ ਰੋਹ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ''ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਖ ਬਣ ਕੇ ਆਏ ਹੋ, ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਬਣ ਕੇ? ਸਿੱਖ ਦਾ ਕੰਮ ਗੁਰੂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸਿੱਖ ਪਿਆਰੇ ਹਨ, ਜੋ ਗੁਰੂ ਦੇ ਇਕ ਇਸ਼ਾਰੇ ਉਤੇ

ਜਾਨਾਂ ਵਾਰ ਦੇਣ । ਮੌਤ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਫੇਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ । ਦੂਸਰੀ ਗੱਲ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰਾ ਦੇਣ ਦੀ । ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਉਤੇ ਐਨਾ ਹੀ ਅਸਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਸਰ ਰਸੂਖ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਵਰਤਿਆ? ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਬਲਦੀ ਲੋਹ ਉਤੇ ਸਾਜ਼ਿਆ ਗਿਆ । ਓਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਸੀ? ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ । ਓਦੋਂ ਤੁਸਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਰੋਕ ਲਿਆ? ਫਿਰ ਕੱਲ੍ਹੂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਛੇਟੇ ਛੇਟੇ ਮਾਸੂਮ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਸਰਹਿੰਦ ਵਿਚ ਬੜੀ ਬੇਕਿਰਕੀ ਨਾਲ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤੇ ਗਏ । ਓਦੋਂ ਜਾਲਮ ਨੂੰ ਜੁਲਮ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਰੋਕ ਲਿਆ? ਯਾਦ ਰਖੋ, ਜਾਲਮ ਸਮਝਾਇਆਂ ਤੇ ਤਰਲੇ ਕੀਤਿਆਂ ਜੁਲਮ ਤੋਂ ਕਦੇ ਬਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਰਦਾ । ਉਸ ਦਾ ਇਲਾਜ ਤਾਂ ਤਲਵਾਰ ਹੈ । ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲ ਦੀ ਅਸਾਂ ਸਮਝ ਲਈ ਹੈ । ਤੁਸੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ । ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਤੁਹਾਡਾ ਅਹਿਸਾਨ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ।' ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਗੁਰਦੇਵ ਰੋਹ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਤੁਰ ਗਏ ।

ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਏ ਮਖੈਲ । ਉਹਨਾਂ ਵਿਚ ਦੋ ਖਿਆਲਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਸਨ: ਇਕ ਉਹ, ਜੋ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਵਾਸਤੇ ਆਏ ਸਨ, ਤੇ ਦੂਸਰੇ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਬੰਦੇ 'ਚੌਧਰੀ' । ਚੌਧਰੀ ਤੇ 'ਮਸੰਦ' ਮਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਵਿਚ ਬੜੇ ਚਾਤਰ । ਉਹ, ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਨੀਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇਂਦੇ ਹੋਏ ਵਾਪਸ ਮੁੜ ਗਏ । ਤੇ ਸੱਚੇ ਸਿਦਕ ਵਾਲੇ ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਪਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਮਗਰ ਮਗਰ ਖਿਦਰਾਣੇ ਦੀ ਢਾਬ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ ।

ਖਿਦਰਾਣੇ ਪੁੱਜੇ

ਗੁਰਦੇਵ ਖਿਦਰਾਣੇ ਦੀ ਢਾਬ ਉਤੇ ਪੁੱਜੇ । ਅੱਗੇ ਢਾਬ ਬਿਲਕੁਲ ਸੁੱਕੀ ਪਈ ਸੀ! । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਇਕ ਉੱਚੀ ਥਾਂ ਜਾ ਮੋਰਚੇ ਮੱਲੇ, ਜਿਥੇ ਅੱਜ ਕਲ੍ਹੂ ਗੁਰਦਵਾਰਾ 'ਟਿੱਬੀ ਸਾਹਿਬ' ਹੈ ।

ਮਾਝੇ ਦੇ ਸਿੱਖ ਵੀ ਪਿਛੇ ਪਿਛੇ ਢਾਬ ਕੰਢੇ ਜਾ ਪੁੱਜੇ । ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਵੇਖੋ ਖਾਲਸਾ ਜੀ! ਸਾਡੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਇਸ ਵੇਲੇ ਦੋ ਨਸ਼ਾਨੇ ਹਨ । ਇਕ ਤਾਂ ਇਹ, ਕਿ ਅਸਾਂ ਅੱਜ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਉਤੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ । ਤੇ ਦੂਸਰਾ, ਕਿ

1. ਮੈਕਾਲਿਡ ਜ਼ਿਲਦ ਪੰਜਾਬੀ, ਪੰਨਾ ੨੧੨ । ਇੰਦੂ ਭੂਸ਼ਨ ਬੈਨਰਜੀ, ਦੂਸਰਾ ਭਾਗ, ਪੰਨਾ ੧੩੮ ।

ਚੜ੍ਹੇ ਆ ਰਹੇ ਵੈਰੀ ਨੂੰ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਰੋਕੀ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜਾਂ ਅੱਗੇ ਸੰਘਣੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਦੂਰ ਨਿਕਲ ਜਾਣ। ਆਹ ਸੁੱਕੀ ਹੋਈ ਢਾਬ ਦੇ ਕੰਢਿਆਂ ਉੱਤੇ ਪਈ ਹੋਈ ਕੇਰ ਕੁਦਰਤੀ ਮੋਰਚੇ ਹਨ। ਬੱਸ, ਇਹਨਾਂ ਮੋਰਚਿਆਂ ਦਾ ਆਸਰਾ ਲੈ ਕੇ ਡਟ ਜਾਓ ।'

ਚਾਦਰਾਂ ਆਦਿ ਵਾਧੂ ਬਸਤਰ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਉੱਚੇ ਝਾੜਾਂ ਉੱਤੇ ਪਾ ਦਿਤੇ, ਜੋ ਦੂਰੋਂ ਤੰਬੂਆਂ ਵਾਂਗ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੇ। ਆਪ ਸਾਰੇ ਥਾਂ ਪੁਰ ਥਾਂ ਮੋਰਚੇ ਮੱਲ ਕੇ ਬਹਿ ਗਏ।

ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਅੱਠ ਹਜ਼ਾਰ ਫੌਜ ਸਣੇ ਕੇਟ ਕਪੂਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪੁਜਾ, ਤਾਂ ਇਲਾਕੇ ਦਾ ਜਾਗੀਰਦਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿਚ ਕਪੂਰਾ ਹਾਜ਼ਰ ਜਾ ਹੋਇਆ। ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਫੌਜ ਬਹੁਤ ਥੋੜੀ ਹੈ, ਤੇ ਉਹ ਖਿਦਰਾਣੇ ਦੀ ਢਾਬ ਨੂੰ ਗਏ ਸਨ। ਕਪੂਰੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਗੱਲ ਮੰਨਣੀ ਪਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੁੱਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਬਹਾਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਿਲੋਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜਾਂ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਵੀ ਕਪੂਰਾ ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਦੀ ਫੌਜ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਖਿਦਰਾਣੇ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ।

ਜੰਗ ਮੁਕਤਸਰ

ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਫੌਜ ਮਾਰ ਹੇਠਾਂ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਅੱਗੋਂ ਮੋਰਚਿਆਂ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਤੀਰਾਂ ਗੋਲੀਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ। ਮੋਹਰਲੀਆਂ ਪਾਲਾਂ ਢਹਿ ਪਈਆਂ। ਕਈ ਜੰਨਤ ਦੇ ਚਾਹਵਾਨ, ਮੌਤ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਏ। ਪਿਛਲਿਆਂ ਦੇ ਵੀ ਵਧਦੇ ਪੈਰ ਰੁਕ ਗਏ। ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਦਾ ਇਹ ਭੁਲੇਖਾ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਮਸਾਂ ਦਸ-ਵੀਹ ਸਿੰਘ ਹੀ ਹਨ। ਸਾਮੁਣਿਓਂ ਆ ਰਹੇ ਤੀਰ ਗੋਲੀਆਂ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੁਛ ਸੈਂਕੜੇ ਜ਼ਰੂਰ ਹਨ। ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਵੀ ਜ਼ਰਾ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹੱਲੇ ਕਰਾਉਣ ਲੱਗਾ। ਜਾਨ ਬਚਾ ਕੇ ਲੜਨ ਵਾਲੇ ਪੈਂਤੜੇ ਮੁੰਹ ਤੋੜੇ ਦੇਂਦੇ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਸਿੰਘਾਂ ਕੋਲੋਂ ਦਾਰੂ ਸਿੱਕਾ ਰਿਹਾ, ਉਹਨਾਂ ਵੈਰੀ ਦੇ ਟਿੱਡੀ-ਦਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਾ ਢੁਕਣ ਦਿਤਾ। ਤੀਰ ਗੋਲੀਆਂ ਮੁਕਣੇ 'ਤੇ ਆ ਗਏ, ਤਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਮੋਰਚਿਆਂ ਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਹੱਥੋਂ ਹੱਥ ਜੂਝਣ ਦੀ ਧਾਰੀ। ਪੰਜ-ਪੰਜ, ਦਸ-ਦਸ ਸਿੰਘਾਂ ਦਾ ਜਥਾ ਮੋਰਚਿਆਂ 'ਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦਾ, ਤੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਧੂਹ ਕੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਉੱਤੇ ਸ਼ੇਰਾਂ ਵਾਂਗ ਟੁੱਟ ਪੈਂਦਾ। ਪਹਿਲਾ ਜਥਾ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਪਿਛੋਂ ਹੋਰ ਸਿੰਘ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਆ ਜਾਂਦੇ।

ਮਝੈਲਾਂ ਨੂੰ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੂਝਦੇ ਵੇਖ ਕੇ, ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸੋਂ ਵੀ ਕੁਛ ਸਿੰਘ ਮਦਦ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜ ਦਿਤੇ । ਮਲਵਈ ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਪੁੱਜ ਜਾਣ 'ਤੇ ਮਝੈਲਾਂ ਦੇ ਹੌਸਲੇ ਵਧ ਗਏ । ਇੱਕ ਤਾਂ ਸੱਜਰ-ਸਾਹ ਸਾਧੀ ਆ ਗਏ, ਦੂਸਰੇ ਮਝੈਲਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਤਸੱਲੀ ਹੋ ਗਈ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਭੁੱਲ ਬਖ਼ਸ਼ਦਿਤੀ ਹੈ । ਉਹ ਏਨੀ ਦਲੇਰੀ ਨਾਲ ਲੜੇ, ਕਿ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਲ ਦੇ ਆਹੂ ਲਾਹ ਦਿਤੇ । ਉਹ ਬੰਜਰ ਧਰਤੀ ਯੋਧਿਆਂ ਦੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਸਿੰਜੀ ਗਈ ।

ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਕੇ ਮੁੜਿਆ

ਢਾਬ ਕੰਢੇ ਲੜਨ ਵਾਲੇ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ । ਮੁਕਾਬਲੇ 'ਤੇ ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਦੀ ਵੀ ਅੱਧੀ ਕੁ ਛੁੱਜ ਇਸ ਲੜਾਈ ਦੀ ਭੇਟਾ ਹੋ ਗਈ । ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਦੇ ਖਿਆਲ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਵੀ ਢਾਬ ਕੰਢੇ ਜ਼ਹੂਰ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ ਹੋਣਗੇ । ਪਰ ਜਦ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ ਪਏ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਉਤੇ ਵੀ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦਾ ਸਰੀਰ ਨਾ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਦਾ ਦਿਲ ਟੁੱਟ ਗਿਆ । ਉਧਰੋਂ ਛੌਜ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਖੁਣੋਂ ਦੁਹਾਈ ਮੱਚ ਗਈ ।

ਕਪੂਰਾ ਉਸ ਵੇਲੇ ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਸੀ । ਉਹਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, 'ਨਵਾਬ ਸਾਹਿਬ ! ਆਪ ਨੇ ਵੇਖ ਲਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਚਮਕੌਰ ਵਾਂਗ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਥੋਂ ਵੀ ਬਚ ਕੇ ਨਿਕਲ ਗਏ ਹਨ । ਤੇ ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਜੰਗਲ ਵਿਚੋਂ-ਪਿੱਛਾ-ਕਰਕੇ-ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੱਭ ਲੈਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ । ਫਿਰ ਦੂਸਰੀ ਅੱਕੜ ਹੈ ਪਾਣੀ ਦੀ । ਅੱਗੇ ਵਧਾਂਗੇ, ਤਾਂ ਤੀਹ ਕੋਹ ਉਤੇ ਪਾਣੀ ਮਿਲੇਗਾ । ਪਰ ਪਿਛੇ ਮੁੜਨ ਨਾਲ ਦਸ ਕੋਹ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ । ਅੱਗੇ ਜਿਵੇਂ ਆਪ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ।'

ਕਪੂਰੇ ਦਾ ਨਸ਼ਾਨਾ ਠੀਕ ਬੈਠਾ । ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕਿ ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਛੱਡ ਕੇ ਪਿਛਾਂਹ ਮੁੜ ਜਾਵੇ । ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਨੇ ਵੀ ਏਸੇ ਸਲਾਹ 'ਤੇ ਅਮਲ ਕਰਨ ਵਿਚ ਭਲਾ ਸਮਝਿਆ । ਉਸ ਵੇਲੇ ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘਬਰਾ ਗਿਆ ਸੀ । ਏਥੋਂ ਤਕ, ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਫੱਟੜ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪਏ ਛੱਡ ਕੇ ਵਾਪਸ ਮੁੜ ਗਿਆ । ਇਹ ਘਟਨਾ ੨੧ ਵਿਸਾਖ, ੧੭੯੨ ਬਿ. ਦੀ ਹੈ । ਇਸ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਹਾਰ ਹੋਈ ਸਮਝਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ।

ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਨੂੰ ਵਰ

ਲੜਾਈ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ 'ਟਿੱਬੀ' ਤੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਆਏ । ਇਕ ਇਕ ਸ਼ਹੀਦ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਉੱਠਾ ਕੇ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲਾਉਂਦੇ ਤੇ ਪਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਵਰ ਦੇਂਦੇ, “ਇਹ ਸਾਡਾ ਪੰਜ-ਹਜ਼ਾਰੀ ਸਰਦਾਰ ਹੈ, ਇਹ ਦਸ-ਹਜ਼ਾਰੀ ਜਰਨੈਲ ਹੈ, ਇਹ ਵੀਹ-ਹਜ਼ਾਰੀ ਹੈ ।”

ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੁਗਲ ਰਾਜ ਵਿਚ ਇਹ ‘ਖਿਤਾਬ’ ਪਰਚਲਤ ਸਨ । ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵੱਡੇ ਅਫਸਰਾਂ ਨੂੰ ‘ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰੀ’ ‘ਦਸ ਹਜ਼ਾਰੀ’ ਆਦਿ ਦੇ ਖਿਤਾਬ ਹੁੰਦੇ ਸਨ । ਸਮੇਂ ਤੇ ਸਰਦਾਰਾਂ ਦੇ ਬਦਲਣ ਨਾਲ ਵਡਿਆਈ ਦੇ ਸ਼ਬਦ (ਖਿਤਾਬ) ਵੀ ਬਦਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ । ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਰਕਾਰ ਵੇਲੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਫੌਜੀ ਖਿਤਾਬ ‘ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਕਰਾਸ’ ਸੀ ਤੇ ਅੱਜ ‘ਪਰਮ ਵੀਰ ਚੱਕਰ’ ।

ਗੁਰਦੇਵ ਚਲਦੇ ਚਲਦੇ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ¹ ਪਾਸ ਪਹੁੰਚੇ । ਅੱਗੇ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਕੁਛ ਦਮਾਂ ਦਾ ਪਰਾਹੁਣਾ ਸੀ । ਹਜ਼ੂਰ, ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਦਾ ਸੀਸ ਗੋਦ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ ਬੈਠ ਗਏ । ਜਗਾ ਹੋਸ਼ ਆਈ, ਤਾਂ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨੇਤਰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ । ਹਜ਼ੂਰ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਰੀਝਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਿਰ ‘ਤੇ ਹੱਥ ਫੇਰਦਿਆਂ ਪੁਛਿਆ ‘ਬੇਟਾ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ! ਅਸੀਂ ਤੇਰੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ’ਤੇ ਬਹੁਤ ਪਰਸੰਨ ਹਾਂ । ਮੰਗ, ਜੋ ਕੁਛ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ ।’

“ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ !” ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਨੇ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘ਤੁੱਠੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮਈਲਾਂ ਦੀ ਉਹ ਭੁੱਲ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿਹੋ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗ ਕੇ ਕੀਤੀ ਸੀ । ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਸੇ ਵਰ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਨਹੀਂ ।’

‘ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘਾਂ !’ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਰੁਮਾਲ ਨਾਲ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਦਾ ਮੁੱਖ ਸਾਫ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, ‘ਭੁੱਲਾਂ ਤਾਂ ਸਭ ਮੈਂ ਓਦੋਂ ਹੀ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿਤੀਆਂ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ ਸੀ ।’²

1. ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜੱਦੀ ਪਿੰਡ ‘ਸੁਰ ਸਿੰਘ’ ਸੀ । ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਨਕੇ ਪਿੰਡ ਰਾਟੌਲ ਰਿਹਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਰਾਟੌਲਾਂ ਦਾ ਪਰਸਿਧ ਹੋ ਗਿਆ ।

2. ਜਿਹੜੇ ਲੇਖਕ ‘ਬੇਦਾਵਾ’ ਲਿਖਿਆ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਕੇ ਬੇਦਾਵੇ ਦਾ ਕਾਗਜ਼ ਪਾੜ ਦਿਤਾ ।

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਾਂਗ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਘੁੱਟ ਲਿਆ। ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿਚ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਨੇ ਅੰਤਮ ਸਵਾਸ ਤਿਆਗਿਆ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਦਿਆਂ ਫੁਰਮਾਇਆ, ‘‘ਧੰਨ ਹਨ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਤੇ ਉਹਦੇ ਸਾਥੀ। ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ‘ਮੁਕਤ’ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਲੋਕ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਨੂੰ ‘ਮੁਕਤੇ’ ਤੇ ਇਸ ਢਾਬ ਨੂੰ ‘ਮੁਕਤਸਰ’ ਕਿਹਾ ਕਰਨਗੇ।’’ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਵਰ ਨਾਲ ਅੱਜ ਤਕ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਮੁਕਤਸਰ ਆਖਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਓਥੇ ਹਰ ਸਾਲ ਮਾਘੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਮੇਲਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਾਲ ਆਏ ਸਾਰੇ ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ। ਜਥੇ ਨਾਲ ਪਿੰਡ ਬਥਾਲ ਦੇ ਭਾਈ ਲੰਗਾਹਾ ਦੇ ਭਰਾ ਪੇਰੋ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸਪੁੱਤਰੀ ਮਾਈ ਭਾਗੇ ਵੀ ਸੀ। ਉਹ ਵੀ ਮਰਦਾਂ ਵਾਂਗ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਲੜੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਫੱਟ ਕਾਫੀ ਲੱਗੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਹਾਲਤ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਨਾਲੋਂ ਚੰਗੀ ਸੀ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਮਾਈ ਭਾਗੇ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਵਿਚ ਲਿਆ ਕੇ ਪੁਛਿਆ, ‘‘ਬੇਟਾ! ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੇਰੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਤੇ ਬਹੁਤ ਪਰਸੰਨ ਹੈ। ਕੋਈ ਵਰ ਮੰਗਾ।’’

‘‘ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਤੁੱਠੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਨਾਮ ਦਾਨ ਬਖਸ਼ੇ। ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਚਰਨ-ਛੁਹ ਪਰਾਪਤ ਕਰਕੇ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਭੁੱਖ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਗਈ।’’ ਮਾਈ ਭਾਗੇ ਨੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ‘ਤੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾਉਂਦਿਆ ਕਿਹਾ।

ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਾਈ ਭਾਗੇ ਬਚ ਗਈ। ਉਹ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਨਦੇੜ ਚਲੀ ਗਈ। ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਉਹ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਲੀਨ ਰਹਿੰਦੀ। ਬਾਕੀ ਦਾ ਜੀਵਨ ਮਾਈ ਭਾਗੇ ਨੇ ਨਦੇੜ ਵਿਚ ਭਜਨ ਕਰਦਿਆਂ ਗੁਜ਼ਾਰਿਆ। ਓਥੇ ਹੀ ਉਹ ਸੁਰਗਵਾਸ ਹੋਏ, ਤੇ ਓਥੇ ਹੀ ਅੰਤਮ ਦੇਹੁਰਾ ਹੈ।

ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ

ਮੁਕਤਸਰ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਬਾਰੇ ਬੜਾ ਭੁਲੇਖਾ ਹੈ। ਕੁਛ ਸੱਜਣ ਚਾਰ-ਪੰਜ ਸੌ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਕੁਛ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ (ਸਰਕਾਰੀ ਫੌਜ ਨਾਲੋਂ ਹੀ ਵਧੇਰੇ) ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਤੇ ਕੁਛ ਸਿਰਫ ਚਾਲੀ। ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਆਪ ਹੀ ਵੱਖੋਂ ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ ਉਤੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਗਿਣਤੀ ਮੰਨਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ, ਤਵਾਰੀਖ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ, ਪੰਨਾ ੧੩੧੨ ਉਤੇ ਦੋ ਸੌ, ਪਰ ‘ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼’ ਪੰਨਾ ੨੭੪ ਉਤੇ ਤਿੰਨ ਸੌ। ਫਿਰ ਆਪ ਹੀ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ

ਗਿਣਤੀ ਚਾਲੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ । ਪੰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚ, ਪੰਨਾ ੨੭੯ ਉਤੇ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਇਕ ਗੱਲ ਹੋਰ ਵੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ।

ਤਬ ਲੋਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਰੇਰੇ ਅੱਗੇ ਸਿੰਘ ਮਲਵਈ ਅਪਾਰੇ ।

ਮਦਤ ਮਝੋਲਾਂ ਕੀ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ ਲੜੇ ਲਾਏ ਬਲ ਸਾਰੇ ।

ਇਹ ਗੱਲ ਦਿਲ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਜਚਦੀ ਹੈ, ਕਿ ਤਿੰਨ ਸੌ ਮਝੈਲ ਸਿੰਘ ਸਨ, ਕੁਛ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਭੇਜੇ ਹੋਏ ਮਲਵਈ ਸਿੰਘ ਯੁੱਧ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ । ਪ੍ਰੇ. ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਠੀਕ ਹੈ, ਕਿ ਚਾਰ-ਪੰਜ ਸੌ ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ । ਗਿਣਤੀ ਸਿਰਫ਼ ਚਾਲੀ ਮੰਨਣ ਦਾ ਭੁਲੇਖਾ ਤਾਂ ਚਮਕੋਰ ਦੇ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਤੋਂ ਲੱਗ. ਪਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ । ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ (ਸਣੇ ਦੋ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੇ) ਠੀਕ ਚਾਲੀ ਸੀ, ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ 'ਮੁਕਤਿਆਂ' ਦਾ ਵਰ ਦਿਤਾ ਸੀ । ਅਰਦਾਸ ਵਿਚ ਯਾਦ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ 'ਚਾਲੀ ਮੁਕਤੇ' ਚਮਕੋਰ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਹਨ ।

ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਫੱਟੜਾਂ ਦੇ ਫੱਟ ਬੰਨ੍ਹਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ । ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਜ਼ਖਮੀ ਪਏ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੀ ਮਿਤਰਾਂ ਵਾਂਗ ਦੇਖ ਭਾਲ ਕੀਤੀ । ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਸਿੱਖ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਸਸਕਾਰ ਕੀਤਾ । ਮੁਸਲਮਾਨ ਮਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ।

ਅਗਲੇਰੇ ਦਿਨ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਉਥੋਂ ਕੂਚ ਕਰ ਦਿਤਾ । ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਉਹਨਾਂ ਸਾਮੁਣੇ ਵੀ ਸੀ । ਉਸ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਚੱਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ । ਸਿੱਖਾਂ ਕੋਲ ਵੀ ਦੋ ਚਾਰ ਦਿਨ ਦੀ ਲੋੜ ਜੋਗਾ ਪਾਣੀ ਹੈਗਾ ਸੀ । ਪਰ ਉਹ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ । ਗੁਰਦੇਵ ਜੰਗਲ ਵੱਲੋਂ ਪਰਤ ਕੇ ਫਿਰ ਵਸੋਂ ਵਾਲੇ ਇਲਾਕੇ ਵੱਲ ਹੋ ਤੁਰੇ ।

ਮਾਲਵੇ ਦਾ ਦੌਰਾ ਤੇ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ

ਮੁਕਤਸਰ ਦਾ ਜੰਗ ਜਿੱਤ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ, ਮਾਲਵੇ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਚੋਖਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ । ਨਸ਼ਾਨਾ ਸੀ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨਾ । ਪਹਿਲਾ ਪੜਾਅ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਪਿੰਡ 'ਨਾਂਗੇ ਦੀ ਸਰਾਂ' ਵਿਚ ਕੀਤਾ । ਓਥੋਂ ਅੱਗੇ ਨੌਥੇਹੋ, ਵਜ਼ੀਰ ਪੁਰ, ਰੂਪਾਣੇ, ਬੇਹੜੀ, ਭੂੰਦੜ, ਹਰੀਪੁਰ, ਕਾਲ ਝਰਾਣੀ, ਬੰਬੀਗਾ, ਛੱਤੇਆਣਾ ਆਦਿ ਵਿਚ ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਸਮਾਂ ਠਹਿਰੇ । ਨਕਸੇ 'ਤੇ ਇਹ ਪਿੰਡ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਨਸ਼ਾਨਾ ਏਧਰ ਓਧਰ ਫਿਰਕੇ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ।

ਬਰਾੜਾਂ ਤਨਖਾਹ ਮੰਗੀ

ਛੱਤੇਆਣੇ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਦੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਖਾਸ ਹੋਈਆਂ । ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਕੁਛ ਬਰਾੜਾਂ ਨੌਕਰ ਭਰਤੀ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸਨ । ਉਹ ਸਾਰੇ ਦਾਨੇ ਬਰਾੜ ਦੀ ਜਥੇਦਾਰੀ ਵਿਚ ਸਨ । ਮਹਾਰਾਜ਼ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਤਨਖਾਹ ਨਾ ਦੇ ਸਕੇ । ਇਕ ਦਿਨ ਸਾਰੇ ਬਰਾੜ ਸਲਾਹ ਕਰਕੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੇ ਜਾ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ । ਉਹਨਾਂ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਮਹਾਰਾਜ਼! ਪਿਛਲੀ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਦਿਓ, ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਅਗੂਂ ਨਾਲ ਤੁਰਾਂਗੇ । ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਭਾਈ ਦਾਨਾ ਵੀ ਸਮਝਾ ਰਿਹਾ, ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਵੀ ਕੁਛ ਸਮਾਂ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕਹਿ ਰਹੇ, ਪਰ ਬਰਾੜ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿਦ 'ਤੇ ਅੜੇ ਰਹੇ । ਏਸੇ ਸਮੇਂ ਕੁਛ ਸਰਧਾਲੂ ਸਿੱਖ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਆ ਪਹੁੰਚੇ । ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਮਾਇਆ ਭੇਟਾ ਕੀਤੀ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਸਾਰੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਤਾਰ ਦਿਤੀ । ਹਜ਼ੂਰ ਇਕ ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਪੁਛਦੇ, 'ਕਿਉਂ ਭਈ ਪੁਰਸ਼ਾ! ਬੋਲ, ਸਿੱਖੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਤਨਖਾਹ ।'

ਅੱਗੋਂ ਬਰਾੜ ਸਿਪਾਹੀ ਉਤਰ ਦੇਂਦਾ, 'ਮਹਾਰਾਜ਼! ਸਿੱਖ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਹੀ, ਪਰ ਇਸ ਵੇਲੇ ਤਾਂ ਤਨਖਾਹ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ।' ਤੇ ਉਹ ਤਨਖਾਹ ਵਾਸਤੇ ਝੋੜੀ ਅੱਗੇ ਡਾਹ ਦੇਂਦਾ ।

ਅਖੀਰ 'ਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਬਰਾੜਾਂ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਦਾਨੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਆ ਭਾਈ! ਤੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਤਨਖਾਹ ਲੈ ।'

ਦਾਨੇ ਨੇ ਅੱਗੋਂ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, 'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਤਨਖਾਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀ। ਆਪ ਤੁੱਠੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਦਾਨ ਬਖਸ਼ੇ ।'

'ਭਾਈ ਦਾਨਿਆਂ!' ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ। ਮੰਗ ਜੋ ਇੱਛਿਆ ਹੈ ।'

'ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੇ ਮਾਲਕ!' ਦਾਨੇ ਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਮੇਹਰਾਂ ਦੇ ਘਰ ਆਏ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੀ ਭੁੱਲ ਬਖਸ਼ ਦਿਹੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਰਾੜਾਂ ਸਿੱਧੇ ਇਹ ਉਲਾਹਮਾ ਨਹੀਂ ਲਹੇਗਾ ।'

'ਭਾਈ ਦਾਨ ਸਿੰਘਾ!' ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ 'ਸਿੰਘ' ਕਹਿ ਕੇ ਸੰਬੋਧਨ ਕੀਤਾ, 'ਭਾਈ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਦਕਾ ਅਸਾਂ ਸਾਰੇ ਮਝੈਲਾਂ ਦੀਆਂ ਭੁੱਲਾਂ ਬਖਸ਼ ਦਿਤੀਆਂ ਸਨ, ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਪਿਆਰ ਸਦਕਾ ਅਸਾਂ ਸਾਰੇ ਮਲਵਈਆਂ ਦੀਆਂ ਭੁੱਲਾਂ ਬਖਸ਼ ਦਿਤੀਆਂ। ਹੋਰ ਮੰਗ ।'

'ਹੋਰ ਕੀ ਮੰਗਾਂ, ਮੇਰੇ ਦਾਤਾ! ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਕੇ ਬੁਲਾਇਆ ਜੇ, ਤਾਂ ਦਾਨੇ ਤੋਂ ਦਾਨ ਸਿੰਘ ਬਣਾ ਲਵੇ ।' ਦਾਨਾ ਸਣੇ ਪਰਵਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਕੇ ਦਾਨ ਸਿੰਘ ਬਣ ਗਿਆ।

ਇਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਇਕ ਅਸਰ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਇਆ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਸਾਰੇ ਤਨਖਾਹਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਕੇ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿਤੀ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਨਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ ਸਿੱਖ ਹੀ ਰਹਿ ਗਏ। ਤਨਖਾਹਾਂ ਦੇ ਖਾਹਸ਼ਰਮਦ ਸਭ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਚਲੇ ਗਏ।

ਇਬਰਾਹੀਮ ਤੋਂ ਅਜਮੇਰ ਸਿੰਘ

ਛੱਤੇਆਣੇ ਇਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਫ਼ਕੀਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਇਬਰਾਹੀਮ ਸੀ, ਪਰ ਲੋਕ ਉਸਨੂੰ 'ਵਹਿਮੀ' ਕਹਿ ਕੇ ਪੁਕਾਰਿਆ ਕਰਦੇ। ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਉਹ ਏਨਾ ਮੇਹਿਆ ਗਿਆ, ਕਿ ਉਹਨੇ ਬੜੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਸਿੱਖੀ ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਅਜਮੇਰ ਸਿੰਘ ਰਖਿਆ, ਪਰ ਆਮ ਲੋਕ ਉਸਨੂੰ 'ਮਹਿਮਾ ਸਿੰਘ' ਕਿਹਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਰ ਗੱਲ ਦਾ ਉਤਰ ਦੇਣ ਲੱਗਾ ਕਿਹਾ ਕਰਦਾ ਸੀ 'ਇਹ ਸਭ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ

ਮਹਿਮਾ ਹੈ । ਉਸ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਉਹ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹੀ ਰਿਹਾ ਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਨਦੇੜ ਨੂੰ ਚਲਾ ਗਿਆ ।

ਡੱਲੇ ਨਾਲ ਮੇਲ

ਛੱਤੇਆਣੇ ਤੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ 'ਬਾਜ਼ਕ' ਆਦਿ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਦੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ 'ਪੱਕੇ ਪਿੰਡ' ਪਹੁੰਚੇ । ਇਲਾਕੇ ਦਾ ਚੌਧਰੀ 'ਡੱਲਾ' ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਏਥੇ ਆ ਮਿਲਿਆ । ਉਹਨੇ ਨਜ਼ਰਾਨਾ ਧਰ ਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ, ਤੇ ਬੜੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਉਹ ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਤਲਵੰਡੀ ਸਾਬੋਕੀ ਲੈ ਗਿਆ । ਏਥੇ ਗੁਰਦੇਵ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਟਿਕੇ । ਏਹਾ ਥਾਂ ਅੱਜ ਕਲ੍ਹੇ 'ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ' ਅਖਵਾਉਂਦੀ ਹੈ ।

ਡੱਲੇ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਉਸਦੇ ਘਰ ਉਤਾਰਾ ਕਰਨ, ਪਰ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਥਾਂ ਉਤਾਰਾ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ । ਪੰਜ ਦਿਨ ਸਮੇਤ ਸੰਗਤ ਦੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਡੱਲੇ ਦੇ ਘਰ ਬਣਦਾ ਰਿਹਾ । ਫਿਰ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਲੰਗਰ ਦਾ ਪਰਬੰਧ ਬਾਹਰ ਕਰਵਾ ਲਿਆ, ਪਰ ਰਸਦ ਡੱਲੇ ਦੇ ਘਰੋਂ ਹੀ ਆਉਂਦੀ ਰਹੀ । ਗੁਰਦੇਵ, ਡੱਲੇ ਦੇ ਘਰ ਪਰਸਾਦ ਛਕਣ ਗਏ, ਤਾਂ ਡੱਲੇ ਨੇ ੧੦੧ ਰੁਪਇਆ ਤੇ ਦੁਸ਼ਾਲਾ ਸਾਮ੍ਰਾਂਝ ਧਰ ਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ । ਨਾਲ ਹੀ ਡੱਲੇ ਨੇ ਇਕ ਸੁੰਦਰ ਘੋੜਾ ਭੇਟਾ ਕੀਤਾ ।

'ਦਮਦਮੇ' ਰੋਜ਼ ਦੀਵਾਨ ਲੱਗਦੇ ਤੇ ਕਥਾ-ਵਾਰਤਾ ਹੁੰਦੀ । ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਦਾ ਪੁਸੰਗ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਤ੍ਰਾਹ ਤ੍ਰਾਹ ਕਰ ਉਠਦੀ । ਡੱਲਾ ਕਈ ਵਾਰ ਅਫਸੋਸ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਲਦਾ ਕਿਹਾ ਕਰਦਾ, ''ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਉਸ ਵੇਲੇ ਹਜ਼ੂਰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਲੈਂਦੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਭਾਣਾ ਕਿਉਂ ਵਰਤਦਾ । ਮੇਰੇ ਸ਼ੇਰਾਂ ਵਰਗੇ ਜਵਾਨ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਭੁਆ ਦੇਂਦੇ । ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੀ ਥਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਵਾਰ ਦੇਂਦੇ ।''

''ਭਾਈ ਡੱਲਾ !'' ਗੁਰਦੇਵ ਬੜੀ ਸ਼ਾਂਤ ਸੁਰ ਵਿਚ ਉਤਰ ਦਿਆ ਕਰਦੇ, ''ਬੀਤੀ ਉਤੇ ਅਫਸੋਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ । ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਜੋ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਹੋ ਕੇ ਰਹਿਦਾ ਹੈ ।''

ਬੰਦੂਕ ਪਰਖਣੀ

ਇਕ ਦਿਨ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਲੁਹਾਰ ਸਿੱਖ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ । ਉਹਨੇ ਦੋ ਤਲਵਾਰਾਂ, ਦੋ ਤਰ੍ਮੇ, ਦੋ ਕਟਾਰਾਂ ਤੇ ਇਕ ਬੰਦੂਕ ਭੇਟਾ

ਕੀਤੀ। ਸ਼ਸਤਰ ਸਾਰੇ ਬੜੇ ਸੁਦਰ ਬਣੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਗੁਰਦੇਵ ਵੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਪਰਸੰਨ ਹੋਏ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਬੰਦੂਕ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਉਲਟ ਪੁਲਟ ਕੇ ਵੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਸੰਗਤ ਵੱਲ ਤਕ ਕੇ ਬੋਲੇ, “ਬੰਦੂਕ ਬਹੁਤ ਸੁਦਰ ਹੈ। ਪਰ ਸ਼ਸਤਰ ਦੀ ਸੁਦਰਤਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਉਤਰਿਆਂ ਭਾਈ ਡੱਲਾ!” ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਉਚੇਚਾ ਡੱਲੇ ਵੱਲ ਸੰਬੋਧਤ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘ਸਾਡੀ ਇੱਛਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰ ਲਈ ਜਾਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਜਵਾਨ ਲੈ ਆਓ, ਜੋ ਇਸਦੀ ਗੋਲੀ ਦਾ ਨਸ਼ਾਨਾ ਬਣੇ।’

ਸੁਣਦੇ ਸਾਰ ਡੱਲੇ ਦਾ ਰੰਗ ਉਡ ਗਿਆ। ਉਹਦੇ ਖਿਆਲ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਅਨਹੋਣੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾ ਕੇ ਸੰਗਤ ਵਿਚੋਂ ਉਠ ਕੇ ਆਪਣੀ ਫੌਜ ਵੱਲ ਤੁਰ ਗਿਆ। ਉਹਨੇ ਇਕ ਇਕ ਜਵਾਨ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ, ਇਨਸਮ ਤੇ ਜਾਰੀਰ ਦਾ ਲਾਲਚ ਦਿਤਾ, ਪਰ ਦੇਸ ਤਰਾਂ ਗੋਲੀ ਅੱਗੇ ਹਿੱਕ ਡਾਹੁਣ ਵਾਸਤੇ ਕੋਈ ਤਿਆਰ ਨਾ ਹੋਇਆ। ਉਹਨੇ ਅਗਲੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਲਾਗ ਲਾਇਆ, ‘ਵੇਖੋ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਇੱਜਤ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਜੋ ਮੂੰਹੋਂ ਮੰਗੋ, ਮੈਂ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੀ ਗੋਲੀ ਨਾਲ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੁਰਗਾਂ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣੇਗਾ। ਉਸਦੀ ਸਾਰੀ ਕੁੱਲ ਦਾ ਉਧਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਸੁਨਹਿੰਗੀ ਮੌਕਿਆ ਫਿਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਕੋਈ ਹੌਸਲਾ ਕਰੋ, ਤੇ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਇੱਜਤ ਬਚਾ ਲਵੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੇ ਸਾਮ੍ਝਣੇ ਕਿਹੜਾ ਮੂੰਹ ਲੈ ਕੇ ਜਾਵਾਂਗਾ।’

ਮੁਕਦੀ ਗੱਲ, ਚੌਪਰੀ ਡੱਲਾ ਸਾਰਾ ਯਤਨ ਕਰ ਬੱਕਿਆ, ਪਰ ਉਹਦੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਗੋਲੀ ਅੱਗੇ ਹਿੱਕ ਡਾਹੁਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਨਾ ਹੋਇਆ। ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਕੇ ਡੱਲਾ, ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਸਾਮ੍ਝਣੇ ਆ ਕੇ ਨੀਵੀਂ ਪਾ ਕੇ ਖਲੋ ਗਿਆ।

‘ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਡੱਲਾ! ਕੋਈ ਵਾਨ ਆਖੋ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ?’ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਬੜੀ ਸ਼ਾਂਤ ਸੁਰ ਵਿਚ ਪੁਛਿਆ।

‘ਨਹੀਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਮੈਂ ਬੜਾ ਸ਼ਰਮਸਾਰ ਹਾਂ।’ ਡੱਲਾ ਸੱਚ ਮੁੱਚ ਹੀ ਅਥਾਹ ਸ਼ਰਮ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

‘ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਡੱਲਾ! ਸਿਪਾਹੀ ਆਖੋ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਸਾਮ੍ਝਣੇ ਖਲਾ ਹੋ ਜਾ। ਗੋਲੀ ਤਾਂ ਸਰਦਾਰ ਜਾਂ ਸਿਪਾਹੀ ਵਿਚ ਭੇਦ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੀ।’

ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਇਹ ਬਚਨ ਸੁਣਕੇ ਡੱਲਾ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤਕ ਕੰਬ ਉਠਿਆ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕੰਬਦਾ ਕੰਬਦਾ ਬੋਲਿਆ, “ਨਹੀਂ, ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਵੀ ਇਹ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਡੋਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਪ ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ਹੋ, ਬਖਸ਼ ਲਵੇ।”

“ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਡੱਲਿਆ! ਡਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਖੇਡ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕਿਸੇ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ।” ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਡੱਲੇ ਨੂੰ ਪੀਰਜ ਦੇਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ।

ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾ ਕੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਕਿਸੇ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਦੋ ਰੰਘਰੇਟੇ (ਮਜ਼ਹਬੀ) ਸਿੱਖ ਇਖ ਦਰਖਤ ਦੀ ਛਾਵੇਂ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਦਸਤਾਰ ਸਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣ ਕੇ ਦੋਵੇਂ ਦੋੜੇ ਆਏ। ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਆ ਕੇ ਦੋਵੇਂ ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਜਤਾਉਣ ਲੱਗੇ, ਕਿ ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਗੋਲੀ ਦਾ ਨਸ਼ਾਨਾ ਬਣਨਾ ਉਸੇ ਦਾ ਹੱਕ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਅੰਤ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਮੁਣੇ ਖਲੇ ਹੋਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ। ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਛਾਤੀਆਂ ਤਾਣ ਕੇ ਸਾਮੁਣੇ ਖਲੋ ਗਏ। ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਵੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਗੋਲੀ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ ਉਤੋਂ ਦੀ ਚਲਾ ਦਿਤੀ।

“ਡੱਲਿਆ!” ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਬੰਦੂਕ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, “ਏਹੋ ਜੇਹੇ ਸਿਦਕੀ ਸਿੱਖ ਸਨ ਸਾਡੇ ਨਾਲ, ਜੋ ਚਮਕੌਰ ਵਿਚ ਜੂਝ ਕੇ ਅਮਰ ਹੋ ਗਏ। ਤੇਰੇ ਸਾਬੀ ਨਾਲ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਓਥੇ ਵੀ ਏਸੇ ਤਰਾਂ ਜਾਨ ਪਿਆਰੀ ਕਰ ਜਾਂਦੇ।”

ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ ਹੀ ਹਾਜ਼ਰ

ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਖਬਰਾਂ ਪਹੁੰਚੀਆਂ, ਸੰਗਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਕਿ ਗੁਰਦੇਵ ਸਾਬੋਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਟਿਕੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ ਜੀ, ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਕੁਛ ਹੋਰ ਸਿੱਖ ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਤਲਵੰਡੀ ਆ ਪਹੁੰਚੇ। ਦੋਹਾਂ ਮਹਿਲਾਂ ਨੇ ਆ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਚਰਨ ਪਰਸੇ। ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਦੀ ਖਬਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਲ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਪਰ ਮਾਂ ਦਾ ਹਿਰਦਾ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਸਚਾਈ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਨੇ ਗਲ ਵਿਚ ਪੱਲਾ ਪਾ ਕੇ ਪੁਛਿਆ, “ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਸੰਗਤਾਂ ਬੈਠੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਚਾਰੇ ਲਾਲ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਦੱਸੋ, ਦੱਸੋ ਮੇਰੇ ਸਿਰਤਾਜ! ਮੇਰੇ ਅਜੀਤ ਤੇ ਜੁਝਾਰ ਕਿਥੋਂ ਹਨ?..”

ਮਾਂ ਅੰਤ ਮਾਂ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਉੱਚੀ ਪਦਵੀ ਦੀ ਮਾਲਕ ਹੋਵੇ। ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਦੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਸੰਗਤ ਵੀ ਅਥਾਹ ਗਾਮ ਵਿਚ ਛੁੱਥ ਗਈ। ਹਰ ਅੱਖ ਵਿਚੋਂ ਹੰਝੂਆਂ ਦੀ ਧਾਰਾ ਬਹਿ ਰਹੀ ਸੀ।

ਧੰਨ ਹੈ ਜੇਰਾ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਸੰਗਤ ਵੱਲ ਹੱਥ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ! ਆਹ ਸਭ ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਅਜੀਤ ਤੇ ਜੁਝਾਰ ਹਨ। ਅਸਾਂ ਇਕ ਸੌਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਚਾਰੇ ਲਾਲ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਕੇ ਇਹ ਲੱਖਾਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਆਪਣੇ ਬਣਾ ਲਏ ਹਨ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਧਰਮ ਦੀ ਖਾਤਰ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਰਦੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਾਲ ਸਦਾ ਵਾਸਤੇ ਅਮਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ।’’

ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਨੇ ਭਾਣੇ ਅੱਗੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਦਿਤਾ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਮਤਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਹਰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣ ਆਏ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਤੇ ਉਹਦੇ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਭਾਲਦੇ। ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਦੀ ਕੁੱਥੋਂ ਸਨ। ਬਾਕੀ ਤਿੰਨੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਮਾਤਾ ਜੀਤੇ ਜੀ ਦੇ ਸਨ। ਮਾਤਾ ਜੀਤੇ ਜੀ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੁਰਗਵਾਸ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।

ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਡੱਲੇ ਵੱਲ

ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਨ ਮੁਕਤਸਰ ਦੀ ਹਾਰ ਨੂੰ ਭੁੱਲਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਵੰਗਾਰ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਉਹਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਚੌਪਰੀ ਡੱਲੇ ਕੋਲ ਤਲਵੰਡੀ ਟਿਕੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਨ ਨੇ ਡੱਲੇ ਦੇ ਨਾਮ ਬੜਾ ਸਖ਼ਤ ਹੁਕਮ ਭੇਜਿਆ, ਕਿ ਉਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰਕੇ ਛੋਰਨ ਸਰਹਿੰਦ ਪੁਚਾਵੇ।

ਡੱਲੇ ਦੀ ਉਤਰ ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਨੂੰ

ਡੱਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਰੰਗਿਆ ਜਾ ਚੁਕਾ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਨ ਸੂਬੇਦਾਰ ਸਰਹਿੰਦ ਨੂੰ ਬੜਾ ਦਲੇਰੀ ਭਰਿਆ ਉਤਰ ਲਿਖਿਆ, ‘‘ਨਵਾਬ ਸਾਹਿਬ! ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਜਾਨ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਪਿਆਰੇ ਹਨ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਕੀਮਤ’ਤੇ ਵੀ ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਸਾਬ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦਾ। ਤੁਸਾਂ ਛੋਜ ਲੈ ਕੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਹਿੰਗੀ ਪਵੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਏਥੋਂ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਛੋਜ ਦਾ

ਡਟ ਕੇ ਟਾਕਰਾ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਸ ਸੰਘਣੇ ਜੰਗਲ ਤੇ ਰੇਤਥਲੇ ਵਿਚੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਛੋਜ ਬਚ ਤੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕੇਗੀ।'

ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਦੰਦ ਪੀਹ ਕੇ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਇਹਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਪਈ ਗੁਰਦੇਵ ਉਤੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨ ਦੀ। ਮੁਕਤਸਰ ਮੁਹਿਮ ਦੀਆਂ ਅੱਕੜਾਂ ਉਹਨੂੰ ਅਜੇ ਡੁੱਲੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਡੱਲਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਆ

ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਡੱਲੇ ਦੀ ਇਸ ਦਲੇਰੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਪਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਡੱਲਿਆ! ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ' ਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ। ਮੰਗ, ਜੋ ਇੱਛਿਆ ਹੈ।'

'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਤੁੱਠੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਪੀੜ੍ਹੀ ਜਿੰਨੀ ਥਾਂ ਬਖਸ਼ ਦਿਹੋ।' ਡੱਲੇ ਨੇ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਰੱਖ ਜੋੜ ਕੇ ਕਿਹਾ।

'ਭਾਈ ਡੱਲਾ! ਏਨੀ ਥਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਹੈ, ਸਭ ਕੁਛ ਗੁਰੂ ਦੇ ਅਰਪਨ ਕਰ ਦੇਣਾ। ਸੋ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਕੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਰੂਪ ਬਣ ਜਾਓ।' ਗੁਰਦੇਵ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ 'ਖਾਲਸਾ' ਰੂਪ ਵਿਚ ਬਦਲ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਸਮੇਤ ਪਰਵਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਕੇ ਚੌਧਰੀ ਡੱਲਾ, ਸਰਦਾਰ ਡੱਲਾ ਸਿੰਘ ਬਣ ਗਿਆ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰੋਪਾਓ ਵਜੋਂ ਖੰਡਾ। ਢਾਲ ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚੋਂ ਉਤਾਰ ਕੇ ਦੇ ਹਾਜ਼ਰ ਦੇ ਜੜਾਉ ਕੱਝੇ ਬਖਸ਼ੇ। ਡੱਲਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਅਸਰ ਰਸੂਖ ਸਦਕਾ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇਕ ਸੌ ਪੰਜ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਆ।

ਰਾਮਾ, ਤਲੋਕਾ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ

ਏਸ ਸਮੇਂ ਫੁਲਕੀਆਂ ਰਿਆਸਤਾਂ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਭਾਈ ਰਾਮਾ ਤੇ ਤਲੋਕਾ ਵੀ ਦਰਸ਼ਨ ਵਾਸਤੇ ਆਏ। ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਰਸਦ ਵੀ ਲਿਆਏ। ਉਹ ਸਾਰਾ ਪਰਵਾਰ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨੇੜ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਾਥੀ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਇਕ ਸੁੰਦਰ ਘੋੜਾ, ਇੱਕ ਸੌ ਰੂਪਇਆ, ਸ਼ਸਤਰ, ਬਸਤਰ ਤੇ ਦੋਹਾਂ ਮਾਈਆਂ ਵਾਸਤੇ ਤਿਉਰ ਤੇ ਜੇਵਰ ਭੇਟਾ ਕੀਤੇ। ਉਹਨਾਂ ਚਮਕੌਰ ਦੇ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੇ ਸਸਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਖੀ ਵੀ ਸੁਣਾਈ।

ਚਮਕੌਰ ਦੇ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦਾ ਸਸਕਾਰ

ਰਾਮਾ ਤੇ ਤਲੋਕਾ, ਸਰਹਿੰਦ ਮਾਮਲਾ ਤਾਰ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਚਮਕੌਰ ਦਾ ਸਾਕਾ ਸੁਣਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਜਜ਼ਬਾ ਜਾਗਿਆ।

ਦੇਵੇਂ ਭਰਾ ਪਾਗਲਾਂ ਵਾਲਾ ਰੂਪ ਬਣਾ ਕੇ ਚਮਕੌਰ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਏ। ਉਹਨਾਂ ਯੁੱਧ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਵੇਖਿਆ, ਸਾਰਾ ਮੈਦਾਨ ਲੋਥਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਪਿਆ ਸੀ। ਇਕ ਥਾਂ ਕੁਛ ਅੱਧ-ਸੜੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਨਜ਼ਰ ਆਈਆਂ। ਨੇੜੇ ਹੀ ਇਕ ਜਵਾਨ ਬੀਬੀ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਪਈ ਸੀ। ਰਾਮੇ, ਤਲੋਕੇ ਨੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਾਇਆ, ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਬੀਬੀ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦਾ ਸਸਕਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੇ ਗੋਲੀ ਦਾ ਨਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾ ਦਿਤਾ ਸੀ। ਵੇਖ ਕੇ ਰਾਮੇ ਤੇ ਤਲੋਕੇ ਦਾ ਦਿਲ ਭਰ ਆਇਆ। ਉਹਨਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋਥਾਂ ਭਾਲ ਕੇ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਚਿਖਾ ਵਿਚ ਉਹ ਅੱਧ-ਸੜੀਆਂ ਤੇ ਹੋਰ ਮਿਲੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਧਰੀਆਂ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਬੀਬੀ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਧਰ ਕੇ ਸਸਕਾਰ ਕਰ ਦਿਤਾ।

ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ, 'ਭਾਈ ਰਾਮਾ ਤੇ ਤਲੋਕਾ ! ਵਰ ਮੰਗੋ, ਜੋ ਇੱਛਿਆ ਹੈ।'

'ਸੱਚੋ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਤੁੱਠੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਬਖਸ਼ੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।' ਦੋਹਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਕਿਹਾ।

'ਧਰਤੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਕਈ ਪੀਹੜੀਆਂ ਤਕ ਇਲਾਕੇ ਉਤੇ ਰਾਜ ਵੀ ਕਰੋਗੇ।' ਗੁਰਦੇਵ ਨਾ ਪਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਵਰ ਦਿਤੇ।

ਏਸੇ ਰਾਮੇ ਤੇ ਤਲੋਕੇ ਦੀ ਬੰਸ (ਫੁਲਕਿਆਂ) ਨੇ ਨਾਭੇ, ਜੀਂਦ, ਪਟਿਆਲੇ ਉਤੇ ੧੯੪੭ ਈ. ਤਕ ਰਾਜ ਕੀਤਾ।

ਰਾਮੇ, ਤਲੋਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਆ

ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਰਾਮੇ, ਤਲੋਕੇ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਂਥੀਆਂ ਨੇ ਸਣੇ ਪਰਵਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਆ।

ਤਲਵੰਡੀ ਦੇ ਉਦਾਲੇ ਪੁਦਾਲੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਕਈ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਚੱਕਰ ਲਾਏ, ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਇਆ।

ਗੁਰੂ ਸਰ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਾਂਸ਼ੀ

ਤਲਵੰਡੀ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਕਈ ਕੌਤਕ ਕੀਤੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਕੜਾਹਿਆ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਤਲਾਅ ਵਿਚ ਪੁਆ ਦਿਤਾ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ 'ਗੁਰੂ ਸਰ' ਰੱਖਿਆ। ਇਕ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਨੇ ਦੀਆਂ ਕਲਮਾਂ ਘੜ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਝਾੜੀ ਵਿਚ ਸੁਟਾ ਦਿਤੀਆਂ ਤੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ, 'ਇਹ 'ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਾਂਸ਼ੀ' ਹੈ। ਏਥੇ

ਬਹੁਤ ਸਿੱਖ ਵਿੱਦਿਆ ਪਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਮਹਾਨ ਵਿਦਵਾਨ ਬਣਨਗੇ ।' ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿੱਦਿਆ ਵਾਸਤੇ ਅਥਾਹ ਪਿਆਰ ਸੀ ।

ਆਦਿ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬੀੜ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ

ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਾਨ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਆਦਿ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਸੰਪਾਦਤ ਕਰਨ ਦਾ। ਅਸੀਂ ਪਿਛੇ ਵੇਖਦੇ ਆਏ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਬੋੜਾ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਅਮਨ ਦਾ ਮਿਲਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਆਪ ਸਾਹਿਤਕ ਕੰਮ ਵਿਚ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਰਹੇ ਹਨ।

- ਦਮਦਮੇ ਸਾਹਿਬ ਵੀ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਕੁਛ ਸਮਾਂ ਮਿਲ ਗਿਆ।

ਪਹਿਲੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਆਪਣੀ ਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਪੋਥੀਆਂ ਗੱਦੀ ਉਤੇ ਬੈਠਣ ਵਾਲੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਜਾਂਦੇ ਰਹੇ। ਉਹਨਾਂ ਪੋਥੀਆਂ ਉਤੋਂ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਿੱਖ ਉਤਾਰੇ ਵੀ ਨਾਲੋਂ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪੋਥੀਆਂ ਇਕਠੀਆਂ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਆਦਿ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬੀੜ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਅਜੇ ਤਕ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਪੰਜਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੀ ਉਸ ਬੀੜ ਉਤੋਂ ਕੋਈ ਉਤਾਰੇ ਹੋਏ। ਉਤਾਰੇ ਕਰਨ ਦਾ ਰਵਾਜ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਪਿਛੋਂ ਵੀ ਰਿਹਾ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਕੋਈ ਉਤਾਰੇ ਹੋਏ, ਤੇ ਕੋਈ ਉਤਾਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਪਣੀਆਂ ਲਿਖਿਆਂ ਬੀੜਾਂ ਉੱਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਦਰਤਖਤ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਤਾਕਿ ਉਹ ਬੀੜ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਮੰਨੀ ਜੀ ਸਕੇ ।

ਛੇਵੇਂ, ਸੱਤਵੇਂ ਤੇ ਅੱਠਵੇਂ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਨੇ ਬਾਣੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਨੌਂਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਬਾਣੀ ਰਚੀ ਹੈ। ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਬਾਣੀ ਰਚੀ ਤੇ ਕੁਛ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੀ ਚਾਹ ਸੀ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਸੰਪਾਦਿਤ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵੀ ਦਰਜ ਕਰ ਦਿਤੀ ਜਾਵੇ। ਏਸ ਮਨੋਰਥ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਧੀਰ ਮੱਲ ਕੋਲ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਕੁਛ ਸਿੱਖ ਭੇਜੇ, ਪਰ ਧੀਰ ਮੱਲ ਨੇ ਬੀੜ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿਤਾ।

1. ਏਹੋ ਜੇਹੀ ਇਕ ਬੀੜ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਦੇ ਅੰਤਮ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿਚ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ।

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਾਈ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪੂਰੇ ਜਾਂ ਨਾ-ਮੁਕੰਮਲ ਉਤਾਰੇ ਵੀ ਜੋ ਮਿਲ ਸਕਣ, ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ । ਜੋ ਕੁਛ ਮਿਲ ਸਕਿਆ, ਉਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਤੇ ਆਪਣੀ ਅਦਭੁਤ ਯਾਦ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਇਹ ਮਹਾਨ ਕੰਮ ਆਰੰਭ ਦਿਤਾ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਲਿਖਵਾਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਤੇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲਿਖਦੇ ਜਾਂਦੇ । ਬੜੀ ਕਠਨ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਫਲਸਰੂਪ ਬੀੜ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ । ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਮਿਥੇ ਹੋਏ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬਾਣੀ ਥਾਂ ਪੁਰ ਥਾਂ ਰਾਗਾਂ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹਾਈ ਗਈ, ਪਰ ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬਾਣੀ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਾਈ । ਇਹ ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਨਿਰਮਾਣਤਾ ਹੈ । ਉਸ ਬੀੜ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕਈ ਉਤਾਰੇ ਹੋਏ ।

ਭਵਿੱਖਤ ਵਾਕ ਜਾਂ ਵਰ

ਏਥੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਹੋਰ ਵੀ ਕੋਈ ਭਵਿੱਖਤ ਵਾਕ ਰਹੇ । ਉਹਨਾਂ, ਡੱਲਾ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਇਹ ਰੇਤਲੀ ਧਰਤੀ ਕਦੇ ਏਨੀ ਹਰੀ ਭਰੀ ਹੋ ਜਾਇਗੀ, ਕਿ ਏਥੇ ਕਣਕਾਂ, ਕਪਾਹਾਂ, ਕਮਾਦ ਤੇ ਬਾਗਾ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ ਕਰਨਗੇ । ਇਹ ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਸੀ, ਕਿ ਤਰੱਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਇਨਸਾਨ ਇਕ ਦਿਨ ਬੰਜਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਗਾਂ ਵਿਚ ਜ਼ਰੂਰ ਬਦਲ ਦੇਵੇਗਾ ।

ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਰਹੇ

ਇਕ ਸਵਾਲ ਹੋਰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਕਿ ਗੁਰਦੇਵ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਰਹੇ । ਗੁਰ ਬਿਲਾਸ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ :

ਨੌ ਪਲ, ਮੂਰਤ, ਚਸੇ, ਦਿਨ, ਨੌ ਹੀ ਮਾਸ ਨਿਹਾਰ ।

ਜਾਮ ਦਮਦਮੇ ਮੱਧ ਮੈਂ ਥਸੇ ਸੁ ਦੀਨ ਦਯਾਰ ।

ਗਿ. ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ (ਤਵਾਰੀਖ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ, ਪੰਨਾ ੧੩੧੨) ਲਿਖਦਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਜੀ 'ਨੌ ਮਹੀਨੇ, ਨੌ ਦਿਨ, ਨੌ ਪਹਿਰ, ਨੌ ਪਲ, ਦਮਦਮੇ ਸਾਹਿਬ ਗੁਜ਼ਾਰ ਕੇ, ਕੱਤਕ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ, ਸੰਮਤ ੧੭੯੩ ਬਿ. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਤੁਰੇ । ਇਸ ਹਿਸਾਬ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ (੧੭੯੨ ਬਿ.) ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਦਮਦਮੇ ਸਾਹਿਬ ਆਏ ਹੋਣਗੇ ।

1. ਉਹ ਅਸਲੀ ਬੀੜ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ । ਵੱਡੇ ਘਲੂਘਾਰੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹ ਬੀੜ ਅਹਿਮਦ ਸ਼ਾਹ ਅਬਦਾਲੀ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ ।

ਮੁਕਤਸਰ ਦਾ ਜੰਗ ਇੱਕੀ ਵਿਸਾਖ, ੧੭੬੨ ਬਿ. ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਹੈ । ਤਾਂ ਕੀ ਲਗਭਗ ਨੌਂ ਮਹੀਨੇ (ਵਿਸਾਖ ਤੋਂ ਮਾਘ ਤਕ) ਮਹਾਰਾਜ ਮਾਲਵੇ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਚੱਕਰ ਲਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ? ਪਰ ਕੁਛ ਲਿਖਤਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਮੁਕਤਸਰ ਦੇ ਜੰਗ ਤੋਂ ਦੋ ਕੁ ਮਹੀਨੇ ਪਿਛੋਂ ਗੁਰਦੇਵ ਦਮਦਮੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਸਨ ।

ਤਲਵੰਡੀ (ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ) ਤੋਂ ਤੁਰ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਰਾਜਪੁਤਾਨੇ ਰਾਹੀਂ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ । ਗੁਰਦੇਵ 'ਬਘੋਰ' ਪੁੱਜੇ, ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਕਿ ਐਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੇ ਮਾਰਚ, ੧੭੦੭ ਈ. (ਚੇਤ, ੧੭੬੩ ਬਿ.) ਨੂੰ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ । ਇਸ ਹਿਸਾਬ, ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦਸੰਬਰ, ੧੭੦੬ ਈ. ਜਾਂ ਜਨਵਰੀ, ੧੭੦੭ ਈ. (ਪੋਹ, ੧੭੬੩ ਬਿ.) ਨੂੰ ਦਮਦਮੇ ਤੋਂ ਤੁਰੇ ਹੋਣਗੇ । ਸੋ, ਮੇਰਾ ਖਿਆਲ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਲਗਭਗ ਡੇਢ ਸਾਲ (ਹਾੜ, ੧੭੬੨ ਬਿ. ਤੋਂ ਪੋਹ, ੧੭੬੩ ਬਿ. ਤਕ) ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ ਰਹੇ ਹਨ ।

ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ ਜੀ ਨੂੰ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਤੋਰ ਦਿਤਾ, ਤੇ ਆਪ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਕੂਚ ਕਰ ਦਿਤਾ ।

ਦੱਖਣ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਉਣਾ

ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਜਾਣ ਦੇ ਕਾਰਨ

ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਜਾਣ ਦੇ ਕੀ ਕਾਰਨ ਸਨ ? ਇਹ ਗੁਣਸ਼ਲ ਅਜੇ ਸੁਲਝਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕੀ । ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਆਪਣੀ ਲਿਖਤ ਅਜੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਮਿਲੀ ਨਹੀਂ । ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਰਾਵਾਂ ਵੱਖ ਵੱਖ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮਨ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ । ਦੱਖਣ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਅੰਨੰਦਪੁਰ ਆਉਣ ਬਾਰੇ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜਾ ਦਾ ਇਕ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੋ, ਜੋ ਧੌਲ (ਅੰਨੰਦਪੁਰ ਦੇ ਆਸ ਪਾਸ ਪਹਾੜੀ ਇਲਾਕਾ ?) ਦੀ ਸੰਗਤ ਦੇ ਨਾਮ ਹੈ । ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਦੱਖਣ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇ ਅਸਲ ਕਾਰਨ ਬਾਰੇ ਵੀ ਕਦੇ ਕੋਈ ਲਿਖਤ (ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪੱਤਰ) ਮਿਲ ਜਾਵੇ ।

1. ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਾਮ :

੧੦ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ

ਸ੍ਰਬ ਸੰਗਤਿ ਧਉਲ ਕੀ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਖਾਲਸਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਰਖੇਗਾ । ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣਾ । ਜਨਮ ਸਵਰੇਗਾ । ਸ੍ਰਬ ਸੁਖ ਨਾਲ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਾਸਿ ਆਏ । ਸਿਰੋਪਾਉ ਅਰੁ ਸਠਿ ਹਜਾਰ ਕੀ ਧੁਖ ਧੁਖੀ ਜੜਾਊ ਇਨਾਮੂ ਹੋਈ । ਹੋਰ ਭੀ ਕੰਮੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਦਕਾ ਸਭ ਹੋਤੇ ਹੈਂ । ਅਸੀਂ ਭੀ ਥੋੜੇ ਹੀ ਦਿਨਾਂ ਨੇ ਆਵਤੇ ਹਾਂ । ਸ੍ਰਬਤਿ ਸੰਗਤ ਖਾਲਸੇ ਕੋ ਮੇਰਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਆਪਸ ਮੌਂ ਮੇਲੂ ਕਰਣਾ । ਜਦਿ ਅਸੀਂ ਕਹਿਨੂੰਰ ਆਵਤੇ, ਤਦਿ ਸ੍ਰਬਤਿ ਖਾਲਸੇ ਹਥੀਯਾਰ ਬਨਿ ਕੈ ਹਜੂਰਿ ਆਵਣਾ ।.....

ਸੰਮਤ ੧੭੬੪, ਮਿਤੀ ਕਾਤਕੇ ੧ ਮਾ :

(ਅਕਤੂਬਰ, ੧੭੦੭ ਈ.)

(ਅਸਲ ਕਾਪੀ ਖਾਲਸਾ ਕਾਲਜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਚ ਹੈ ।)

ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਲਿਖਤ ਕਵੀ ਸੈਨਾਪਤਿ ਕ੍ਰਿਤ 'ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸੋਭਾ' ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ:

‘‘ਸਾਹਿ ਅੰਰੰਗ ਕੇ ਲਿਖਾ ਇਹ ਭਾਤ ਸੌ,
ਚਾਹਤਾ ਆਪ ਤੁਹਿ ਪਾਸ ਆਯੋ ।
ਕੌਲ ਬਿਕੌਲ ਸਬ ਲੋਗ ਤੇਰੇ ਭਏ,
ਜੰਗ ਕੇ ਭੇਦ ਐਸੇ ਬਤਾਯੋ ।...
ਦਿਲੋ ਜਾਨ ਸੇ ਕਾਮ ਕੋ ਜਾਨ ਕੀਜੈ ।
ਕਰੋਗੇ ਜਰੂਰੀ, ਨਹੀਂ ਢੀਲ ਦੀਜੈ ।
ਕਿ ਅਸਵਾਰ ਹਜਾਰ ਸੋ ਸਾਥ ਆਵੈ ।
ਭਲੀ ਫੌਜ ਸੋ ਸਿੰਘ ਡੰਕਾ ਬਜਾਵੈ ।
ਕਿਲੇਦਾਰ ਓ ਫੌਜਦਾਰੰ ਅਪਾਰੇ ।
ਸੂਬੇ ਜਾਤ ਹੈ ਰਾਹ ਕੇ ਬੀਚ ਸਾਰੇ ।
ਬਾ ਫੁਰਮਾਨ ਕੋ ਤਯਾਰ ਕੈ ਭੇਜਿ ਦੀਜੈ ।
ਲਿਖਾ ਠਉਰ ਹੀ ਠਉਰ ਕੋ ਆਪ ਕੀਜੈ ।
ਹੁਕਮ ਸਾਹ ਕਾ ਜੋ ਕਬੀ ਹਾਥ ਆਵੈ ।
ਚਲੇ ਕੂਚ ਕੈ ਕੈ ਇਹੀ ਮੋਹਿ ਭਾਵੈ ।
ਦੇਖਿ ਬੀਚਾਰ ਮਨ ਮਾਹਿ ਏਤਾ ਕਹਿਓ,
ਕਉਨ ਸੰਜੋਗ ਕਰਤਾਰ ਆਵੈ ।
ਲਿਖਾ ਕੈ ਦੇਹੁ ਤਾਕੀਦ ਦਰਬਾਰ ਮੈ,
ਸਿੰਘ ਤਤਕਾਲ ਯਾ ਤੇ ਸਿਥਾਵੈ ।
ਗੁਰਜ ਬਰਦਾਰ ਫੁਰਮਾਨ ਭੇਜਾ, ਤਬੈ
ਸਿੰਘ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਵੈ ।
ਜੋਰ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਜਾਇ ਐਸੇ ਕਹੋ,
ਰਹੋ ਤਿਹ ਠਉਰ, ਜਹਾ ਜੀਵ ਆਵੈ ।
ਗੁਰਜਦਾਰ ਫੁਰਮਾਨ ਲੈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਕੇ ਸੰਗਿ ।
ਬਿਦਾ ਕੀਏ ਤਾਹੀ ਸਮੈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅੰਰੰਗ ।’’

ਭਾਵ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ। ਉਤਰ ਵਿਚ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ (ਗਹਦਾਰੀ ਵਜੋਂ) ਲਿਖ ਭੇਜਿਆ, ਕਿ ਆਪ ਜਿੱਥੇ ਚਾਹੋ ਰਹੋ, ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਬਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ।

ਗੁਰਬਿਲਾਸ ਵਿਚ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਜਾਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਉਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:

‘‘ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਆਯੇ ਨ ਜਾਨ ।
ਹਮਹੂੰ ਸੁ ਦੱਛਨੰ ਕਰ ਪਯਾਨ ।
ਦੇਸਾਨ ਦੇਸ ਕਰ ਹੈ ਦੀਦਾਰ ।
ਇਹ ਬਾਤ ਸੁ ਨੀਕੀ ਨਿਰਾਧਾਰ ।’’

(ਅੱਗੇ ਫੇਰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ)

‘‘ਸਭੈ ਦੇਸ ਦੇਸੰ ਕਰੇਂਗੇ ਦੀਦਾਰਾ ।
ਦਿਸੰ ਦਛਨੇ ਸੰ ਸਭੈ ਜਾ ਸੁਧਾਰਾ ।’’

ਇਕ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਦਾ ਛੇਤੀ ਵਾਪਸ ਨਾ ਪਰਤਣਾ, ਤੇ
ਦੂਸਰਾ ਦੱਖਣ ਦੀ ਸੈਰ ਕਰਨ ਦੀ ਚਾਹ ।

ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ (ਪ੍ਰਥਮ ਐਨ, ਅੰਸੂ ੩੨) ਵਿਚ ਵੀ ਗੱਲ ਨਿਖੇੜ ਕੇ ਨਹੀਂ
ਲਿਖੀ:

‘‘ਕਹੀ ਸਭਾ ਮਹਿ ਇਕ ਦਿਨ ਗਾਥਾ ।
ਦਖਿਣ ਗਮਨ ਕਰਹੁ ਹਮ ਸਾਬਾ ।
ਤਹਿ ਕਾਰਜ ਹੈ ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰੇ ।
ਕਰਨੇ ਬਨਹਿ ਟਰਹਿ ਨਹਹਿ ਟਾਰੇ ।’’

(ਪਰ ਇਹ ਕਾਰਜ ਕੀ ਸਨ, ਵੇਰਵੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਅੱਗੇ ਹੋਰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ।
ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਨਾ ਜਾਣ ਦੀ ਰਾਏ ਦਿਤੀ, ਤਾਂ ਅੱਗੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ
ਹਨ:)

‘‘ਕਯੋ ਹੂੰ ਧੀਰਜ ਛੋਰਨ ਕਰੀਅਹਿ ।
ਦੇਸ ਬਿਦੇਸਨ ਸੇਲ ਨਿਹਰੀਅਹਿ ।
ਅਵਰੰਗ ਕੋ ਕੁਛ ਭੈ ਨ ਹਮਾਰੇ ।
ਦਛਿਨ ਚਲੀਅਹਿ ਕਾਜ ਸੁਧਾਰੇ ।’’

ਬੂਟੀ ਸ਼ਾਹ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਪੌਣ ਪਾਣੀ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਰਾਏ ।

ਹੁਣ ਆਈ ਵਰਤਮਾਨ ਲੇਖਕਾਂ ਦੀ ਵਾਰੀ । ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਦੀ
ਮਰਹੱਟਿਆਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਗਏ
ਸਨ । ਕਿਸੇ ਦੀ ਰਾਏ ਹੈ, ਰਾਜਪੂਤਾਂ ਤੇ ਮਰਹੱਟਿਆਂ ਨੂੰ ਜਥੇਬੰਦ ਕਰਕੇ ਗੁਰਦੇਵ

ਮੁਗਲ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਟੱਕਰ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ । ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਦੱਖਣ ਵਿਚ ਜੋ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਉਤੇ ਜੁਲਮ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ, ਹਜ਼ੂਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਵਾਸਤੇ ਗਏ ਸਨ । ਕਿਸੇ ਦੇ ਖਿਆਲ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜਾ, ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਨ ਤੇ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਹੋਇਆਂ ਵਧੀਕੀਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਤਾਕਿ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਯੋਗ ਸਜ਼ਾ ਦੇਵੇ ।

ਅਜੇਹੀਆਂ ਕਈ ਦਲੀਲਾਂ ਦਿਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ । ਪਰ ਜਦ ਅਸੀਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਜੀਵਨ ਉਤੇ ਝਾਤੀ ਮਾਰਦੇ ਹਾਂ, ਤੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਦੀ ਰਚਨਾ (ਖਾਸ ਕਰ ਜ਼ਫਰਨਾਮਾ) ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਪਰ ਲਿਖੀ ਕੋਈ ਵੀ ਦਲੀਲ ਮਨ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਨਹੀਂ ਕਰਾ ਸਕਦੀ । ਗੁਰਦੇਵ ਦੱਖਣ ਗਏ, ਪਰ ਜਾਣ ਦੇ ਠੀਕ ਕਾਰਨ ਕੀ ਸਨ, ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ ਅੰਖਾ ਹੈ ।

ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਰਵਾਨਗੀ

ਕਿਆਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਮਦਮੇ ਤੋਂ ਪੋਹ (੧੭੬੩ ਬਿ.) ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਤੁਰੇ । ਪਹਿਲਾ ਪੜਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ 'ਕੇਵਲ' ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਕੀਤਾ । ਅੱਗੇ ਹਜ਼ੂਰ ਝੋਰੜ, ਝੰਡਾ ਆਦਿ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਠਹਿਰਦੇ ਹੋਏ 'ਸਰਸਾ' ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ । ਓਥੋਂ ਅੱਗੇ ਨੌਹਰ, ਭਾਂਦਰਾ ਆਦਿ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚਦੀ ਮਹਾਰਾਜਾ 'ਸਹੇਵਾ' ਪੁੱਜੇ । ਓਥੋਂ ਕੁਛ ਦਿਨ ਰੁਕ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਫਿਰ ਅੱਗੇ ਚਲ ਪਏ । ਅਜਮੇਰ ਦੇ ਲਾਗੇ 'ਪੁਸ਼ਕਰ' ਤੀਰਥ ਉਤੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਫਿਰ ਥੋੜਾ ਸਮਾਂ ਠਹਿਰੇ । 'ਪੁਸ਼ਕਰ' ਇਕ ਸੁੰਦਰ ਝੀਲ ਤੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਪਰਸਿੱਧ ਤੀਰਥ ਹੈ । ਓਥੋਂ ਪੰਜਾਹ ਕੁ ਮੀਲ ਅੱਗੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਰਾਇਣ ਪੁਰ ਜਾ ਟਿਕੇ, ਜਿਥੇ 'ਦਾਦੂ ਪੰਥੀਆਂ' ਦਾ ਪਰਸਿੱਧ ਅਸਥਾਨ 'ਦਾਦੂ ਦਵਾਰਾ' ਹੈ । ਉਸ ਵੇਲੇ ਡੇਰੇ ਦਾ ਮਹੰਤ ਜੈਤ ਰਾਮ ਸੀ । ਉਹ ਬੜੇ ਸਤਕਾਰ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਤੇ ਕੁਛ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਵੀ ਹੋਇਆ ।

ਦਇਆ ਸਿੰਘ, ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਮਿਲ ਪਏ

ਚਲਦੇ ਚਲਦੇ ਮਹਾਰਾਜਾ 'ਕੁਲਾਇਤ' ਪੁੱਜੇ । ਓਥੇ ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਦੱਖਣ ਤੋਂ ਆ ਰਹੇ ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਤੇ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਿਲ ਪਏ । ਉਹਨਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਹੋਈ ਗੱਲਬਾਤ ਵੇਰਵੇ ਨਾਲ ਸੁਣਾਈ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਸਫਰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ । ਹਜ਼ੂਰ ਬਘੌਰ ਪੁੱਜੇ ਤਾਂ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੀ, ਕਿ ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ । ਗੁਰਦੇਵ ਓਥੇ ਹੀ ਰੁਕ ਗਏ ।

ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੇ ਮਰਨ ਪਿਛੇਂ

ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੇ ਮਾਰਚ, ੧੯੦੭ ਈ. ਨੂੰ ਮਰਿਆ। ਉਹਦਾ ਦੂਸਰਾ ਪੁੱਤਰ ਮੁਹੰਮਦ ਆਜ਼ਮ (ਏਸੇ ਨੂੰ ਤਾਰਾ ਆਜ਼ਮ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ) ਉਸ ਵੇਲੇ ਅਹਿਮਦ ਨਗਰ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਸਾਰੀ ਫੌਜ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਉਹ ਆਗਰੇ ਉਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤੁਰ ਪਿਆ।

ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦਾ ਵੱਡਾ ਪੁੱਤਰ ਮੁਅੱਜ਼ਮ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪਿਸ਼ਾਵਰ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਮਰਨ ਦੀ ਖਬਰ ਜਮਰੰਦ ਸੁਣੀ। ਉਹ ਵੀ ਫੌਜ ਲੈ ਕੇ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਉਠ ਨੱਠਾ। ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਉਹਨੇ 'ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ' ਲਕਬ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਹਿੰਦ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ।

ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦਾ ਤੀਜਾ ਪੁੱਤਰ ਕਾਮ ਬਖਸ਼ ਉਸ ਵੇਲੇ ਬੀਜਾਪੁਰ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਓਥੇ ਹੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰ ਦਿਤਾ।

ਅਸਲੀ ਟੱਕਰ ਮੁਹੰਮਦ ਆਜ਼ਮ ਤੇ ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਆਗਰੇ ਵੱਲ ਧਾਈ ਕਰੀ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਤੇ ਉਹਨੇ ੧੨ ਜੂਨ (੧੯੦੭ ਈ.) ਨੂੰ ਆਗਰੇ ਉਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ।

ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਮਦਦ ਮੰਗੀ

ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੀ ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਤੇ ਦੀਵਾਨ ਹਾਕਮ ਰਾਏ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵੱਲ ਤੋਰ ਦਿਤਾ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਤੇ ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਵਿਚ ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਇਕ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ ਦੀ ਕੜੀ ਵਜੋਂ ਸੀ। ਉਹ ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਬਘੌਰ ਜਾ ਮਿਲਿਆ। ਉਹਨੇ ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਵੱਲੋਂ ਗੁਰਦੇਵ ਅੱਗੇ ਸਹਾਇਤਾ ਵਾਸਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਪਿਛੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਮੰਨ ਲਈ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਏਨੀ ਬਲਵਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਰਾਜ ਸੰਭਾਲ ਸਕਦੀ। ਅੰਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਨੇ ਹੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣਨਾ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਚੰਗਾ ਸੀ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਭਾਈ ਦੇਇਆ ਸਿੰਘ, ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਦੀ ਜਥੇਦਾਰੀ ਥੱਲੇ ਆਪਣੇ (ਤਿੰਨ ਕੁ ਸੌ?) ਸਿੰਘ, ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਮਦਦ ਵਾਸਤੇ ਰਵਾਨਾ ਕਰ ਦਿਤੇ, ਜੋ ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਮਥਰਾ ਆ ਮਿਲੇ। ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਸਿੰਘ ਦੇ ਜਥੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ। ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨਾਲੋਂ ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਮਦਦ ਦਾ ਇਖਲਾਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਛਾਇਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਜੱਟ ਤੇ ਰਾਜਸਥਾਨ ਦੇ ਰਾਜਪੂਤ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਨ।

ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਤੇ ਮੁਹੰਮਦ ਆਜ਼ਮ ਦੀ ਲੜਾਈ

ਅਠਾਰਾਂ ਜੂਨ ਨੂੰ 'ਜਾਜ਼' ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਦੋਹਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਬੜੀ ਸਖ਼ਤ ਲੜਾਈ ਹੋਈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੁਹੰਮਦ ਆਜ਼ਮ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਬੇਦਾਰ ਬੱਖਤ ਮਾਰੇ ਗਏ। ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਫਤਹਿ ਦੇ ਵਾਜੇ ਵਜਾਉਂਦਾ ਆਗਾਰੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ।

ਕੁਛ ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਮੁਹੰਮਦ ਆਜ਼ਮ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਤੀਰ ਨਾਲ ਮਰਿਆ, ਪਰ ਮੈਕਾਲਿਫ਼ ਦੇ ਖਿਆਲ ਮੁਤਾਬਕ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਬਘੋਰ ਤੋਂ ਸੰਘੋ ਦਿੱਲੀ ਆ ਗਏ ਸਨ। ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਭਾਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਹੱਥ ਆਪਣੀ ਜਿੱਤ ਦੀ ਖਬਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਭੇਜੀ। ਮੇਰਾ ਵੀ ਖਿਆਲ ਹੈ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਆਪ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਏ।

ਗੁਰਦੇਵ ਦਿੱਲੀ ਵਿਚ

ਦਿੱਲੀ ਵਿਚ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਜਮਨਾ ਦੇ ਕੰਢੇ ਡੇਰਾ ਲਾਇਆ। ਸੁਣ ਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਹੁੰਮ ਹੁਮਾ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਾਸਤੇ ਆਈਆਂ। ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਜਾ ਕੇ ਚਰਨ ਪਰਸੇ। ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਗ੍ਰਾਮ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉਦਾਸ ਸਨ। ਗੁਰਦੇਵ ਬਥੇਰਾ ਧੀਰਜ ਬਨ੍ਹਾਉਂਦੇ, ਪਰ ਮਾਂ ਦਾ ਦਿਲ ਧੀਰਜ ਨਾ ਧਰਦਾ।

ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਨੇ ਬਾਲਕ ਗੋਦੀ ਲਿਆ

ਇਕ ਦਿਨ ਇਕ ਲੁਬਾਣਾ (ਸੁਨਿਆਰਾ ?) ਸਿੱਖ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਇਆ। ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਲੜਕਾ ਵੀ ਸੀ। ਬਾਲਕ ਦੀ ਨੁਹਾਰ ਬਹੁਤ ਹੱਦ ਤਕ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਸੀ। ਬਾਲਕ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਪੈਂਦਿਆਂ ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਇਕੇ ਵਾਰ ਪੁਕਾਰ ਉਠੇ, 'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਆਹ ਬਾਲਕ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਅਜੀਤ ਵਰਗਾ ਏ, ਨਿਰਾ ਪੁਰਾ ਮੇਰਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਮੇਰਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ।'

ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵੇਖ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਮਨ ਤਰਸ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਬਾਲਕ ਦੀ ਬਾਂਹ ਫੜ ਕੇ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਦੇ ਹੱਥ ਦੇਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, 'ਲਓ, ਏਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਮਝ ਲਵੋ।'

ਬਾਲਕ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਚਰਨਾਂ 'ਤੇ ਸਿਰ ਧਰ ਕੇ ਕਿਹਾ 'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਧੰਨ ਭਾਗ ਹਨ ਸਾਡੇ, ਜੋ ਮਾਤਾ ਜੀ ਇਸ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾ ਲੈਣ। ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਅੱਜ ਤੋਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦਾ ਹੋਇਆ।'

ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਨੇ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਹਿੱਕ ਨਾਲ ਲਾ ਲਿਆ। ਏਨੇ ਨਾਲ ਉਹ ਉਪਰੋਂ ਉਪਰੋਂ ਕੁਛ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਏ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਰੱਖਿਆ ਤੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਾਂਗ ਲਾਡ ਲਡਾ ਕੇ ਪਾਲਿਆ। ਪਰ ਅਫਸੋਸ, ਗੋਦ ਪਾਲਿਆ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦਾ ਆਗਿਆਕਾਰ ਨਾ ਰਿਹਾ। ਅੰਤ ਤੰਗ ਆ ਕੇ ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰ ਦਿਤਾ ਤੇ ਉਹਦੇ ਨਾਲੋਂ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧ ਤੋੜ ਲਏ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਏ

ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸੱਦੇ ਉਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਗਰੇ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਪਏ। ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਦੇਹਾਂ ਮਹਿਲਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਛੱਡ ਜਾਣ ਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ ਜੀ ਨਾ ਮੰਨੇ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ-ਹਠ ਕਾਰਨ ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨਣੀ ਪਈ। ਸੋ, ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ ਜੀ ਨਾਦੇੜ ਤਕ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਨਾਲ ਗਏ। ਮਥਰਾ, ਬਿੰਦੂਬਨ ਵਿਚ ਕੁਛ ਦਿਨ ਠਹਿਰਦੇ ਹੋਏ ਗੁਰਦੇਵ ਆਗਰੇ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ। ੨੪ ਜੁਲਾਈ, ੧੯੦੭ ਈ। ਨੂੰ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਆਗਰੇ ਵਿਚ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੋਈ। ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਬਦਲੇ ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਤੇ ਨਜ਼ਰਾਨੇ ਵਜੋਂ ਬੜੇ ਕੀਮਤੀ ਤੋਹਫੇ ਭੇਟਾ ਕੀਤੇ। ਬਾਕੀ ਜਰਨੈਲਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਸਤਕਾਰ ਨਾਲ ਇਨਾਮ ਦਿਤੇ। ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਸਤਕਾਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਪੀਰਾਂ ਵਾਂਗ ਕੀਤਾ, ਚੰਦਨ ਦੀ ਚੌਂਕੀ ਉਤੇ ਬਿਠਾਇਆ ਤੇ ਹਰ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਸਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸੌ ਅਸਵਾਰ ਤੇ ਕੁਛ ਪੈਦਲ ਸਿੱਖ ਸਨ।

ਗੁਰਦੇਵ ਵੱਖਰੇ ਅਸਥਾਨ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸੁਤੰਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਦੋਵੇਂ ਵੇਲੇ ਦੀਵਾਨ ਸਜਦੇ, ਤੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਸਿੱਖ ਧਰਨ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਦੇ। ਦੂਜੇ ਚੌਥੇ ਦਿਨ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸੱਦੇ ਉਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦੇ। ਹਜ਼ੂਰ ਸਦਾ ਕਲਰੀ ਜਿਗ੍ਹਾ ਤੇ ਸ਼ਸਤਰ ਸਜਾ ਕੇ ਜਾਂਦੇ। ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਪੰਜ ਸਿੰਘ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦੇ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਪੀਰਾਂ ਵਾਂਗ ਆਦਰ ਸਤਕਾਰ ਕਰਦਾ, ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਪਾਸੋਂ ਧਰਮ ਬਾਰੇ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਸੁਣਦਾ

ਕਰਾਮਾਤ ਕੀ ਹੈ

ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰਦੇਵ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੋਲ ਬੈਠੇ ਸਨ । ਧਾਰਮਕ ਚਰਚਾ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ । ਸਰਹਿੰਦ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਸੱਯਦ ਵੀ ਕੋਲ ਬੈਠਾ ਸੀ । ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਵਾਸਤੇ ਬੜੀ ਈਰਖਾ ਸੀ । ਉਹਨੇ ਗੁਰਦੇਵ ਉਤੇ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ, ‘‘ਮਹਾਰਾਜ ! ਸਾਰੇ ਪੀਰ, ਪੈਰਗਬਰ, ਅਵਤਾਰ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਹਨ । ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਕਰਾਮਾਤ ਬਾਰੇ ਕੀ ਰਾਏ ਹੈ ?’’

• ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਵੱਲ ਹੱਥ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਇਹ ਜਿਉਂਦੀ ਜਾਗਦੀ ਕਰਾਮਾਤ ਹੈ । ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਰਾਜਸੀ ਤਾਕਤ ਹੈ, ਉਹ ਜੋ ਚਾਹਵੇ, ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ।’’

‘‘ਨਹੀਂ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਮੇਰਾ ਮਤਲਿਬ ਦੂਸਰੀ ਕਰਾਮਾਤ ਤੋਂ ਹੈ ।’’ ਮੌਲਵੀ ਨੇ ਫਿਰ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ।

‘‘ਦੂਸਰੀ ਕਰਾਮਾਤ ਇਹ ਹੈ ।’’ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਸੋਨੇ ਦੀ ਮੁਹਰ ਸਾਮੁਣੇ ਸੁਟਦਿਆ ਕਿਹਾ । ‘‘ਇਸ ਨਾਲ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਕੁਛ ਖਰੀਦਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ।’’

‘‘ਕੀ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਰਾਮਾਤ ਵੀ ਵਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹਨ?’’ ਸੱਯਦ ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਲਾ-ਜਵਾਬ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਸਤਕਾਰ ਘਟ ਸਕੇ ।

‘‘ਹਾਂ ।’’ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਬੀਰ ਰਸ ਵਿਚ ਨੇਤਰ ਲਾਲ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਤੇ ਉਹ ਕਰਾਮਾਤ ਇਹ ਹੈ ।’’ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਮਿਆਨ ਵਿਚੋਂ ਤਲਵਾਰ ਧੂਹ ਕੇ ਕਿਹਾ । ‘‘ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਕਰਾਮਾਤ । ਇਹ ਜਰਵਾਣਿਆਂ ਦੀ ਜਾਨ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਖਤ ਉਲਟਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਤੇ ਰੁਲਦੇ ਫਿਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ।’’

ਸੱਯਦ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਬੋਲਿਆ । ਭੈ ਨਾਲ ਉਹ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ।

ਏਸੇ ਸਮੇਂ ਕਈ ਰਾਜਪੂਤ ਰਾਜੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਉਂਦੇ ਤੇ ਭੇਟਾ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ । ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵੇਖਦਾ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਹਿੰਦੂ ਰਾਜਿਆਂ ਉਤੇ ਬਹੁਤ ਅਸਰ ਹੈ ।

ਹਿੰਦ ਦਾ ਤਖਤ ਸੰਭਾਲ ਲੈਣ ਨਾਲ ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਦੀਆਂ ਔਕੜਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ । ਬੀਜਾ ਪੁਰ ਵਿਚ ਉਸਦਾ ਤੀਸਰਾ ਭਰਾ ਕਾਮ ਬਖਸ਼ ਬੈਠਾ ਸੀ ।

ਉਹਨੇ ਵੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤੇ ਕੁਛ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਬਣਾਈ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਅਜੇ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਨਿਬੜਨਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਰਾਜਪੂਤਾਨੇ ਵਿਚ ਤਸੱਲਤ ਜਮਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਡਰ ਸੀ, ਕਿ ਉਹਦੇ ਦੂਰ ਦੱਖਣ ਚਲੇ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਕਿਤੇ ਰਾਜਪੂਤਾਨੇ ਵਿਚ ਬਗਾਵਤ ਨਾ ਹੋ ਜਾਏ। ਉਸ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਜਪੂਤਾਨੇ ਵੇਲੇ ਕੂਚ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਦਿਤੀ।

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵੱਲੋਂ ਜੜਾਊ ਧੁਖਧੁਖੀ ਭੇਟਾ

ਆਗਰਾ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਆਮ ਦਰਬਾਰ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਕੁਛ ਜਰਨੈਲਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰੋਪਾਉ (ਖਿਲਅਤ) ਤੇ ਇਨਾਮ ਦਿਤੇ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਬੁਲਾ ਕੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਬੜਾ ਆਦਰ ਸਤਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਪੀਰ ਸਮਝ ਕੇ ਸਿਰ ਸ਼ੁਕਾਇਆ, ਤੇ ਸੱਠ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਜੜਾਊ ਧੁਖਧੁਖੀ ਤੇ ਸਿਰੋਪਾਉ ਭੇਟਾ ਕੀਤਾ।¹ ਉਹ ਖਿਲਅਤ ਦੀ ਪੇਸ਼ਾਕ (ਸਿਰੋਪਾਉ) ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਓਥੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨੀ, ਸਗੋਂ ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ, ਕਿ ਉਹ ਉਠਾ ਕੇ ਡੇਰੇ ਲੈ ਜਾਏ²। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਮਨਾਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ, ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਪੀਰ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਆਪਣਾ ਨੌਕਰ ਜਾਂ ਆਸਰਿਤ ਨਹੀਂ³।

1. ਵੇਖੋ ਏਸੇ ਕਾਂਡ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ 'ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ, ਧੌਲ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦੇ ਨਾਮ।

2. ਕਲਰੀ ਅਉਰ ਧੁਖਧੁਖੀ ਆਨੀ ।

ਖਿਲਅਤ ਏਕ ਸਾਹ ਮਨਮਾਨੀ ।

ਸਾਹ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਈ ।

ਖੁਸ਼ੀ ਕਰੋ ਤੁਮ ਸੋ ਬਨ ਆਈ ।

ਤਾਹਿ ਸਮੈ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਫੁਰਮਾਯੋ ।

ਅੰਦਰਿ ਸਾਹਿ ਪੈ ਸਿੰਘ ਬੂਲਾਯੋ ।

ਬਸਤ੍ਰ ਤਾਹਿ ਪਾਸ ਉਠਵਾਏ ।

ਬਿਦਾ ਭਏ ਪ੍ਰਭ ਡੇਰੇ ਆਏ ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸੋਭਾ, ਪੰਨੇ ੯੯-੯੯ ।

3. ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵੱਲੋਂ ਮਿਲੀ ਖਿਲਅਤ (ਪੇਸ਼ਾਕ) ਮੁਲਾਜਮਾਂ ਜਾਂ ਅਧੀਨ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਪਹਿਨਣੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ।

ਰਾਜਪੂਤਾਨੇ ਵੱਲ ਕੂਚ

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਗੁਰਦੇਵ ਜੈ ਪੁਰ, ਜੋਧ ਪੁਰ ਆਦਿ ਅਸਥਾਨਾਂ ਦੀ ਸੈਰ ਵਾਸਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਚਲਣ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਿਆ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ੧੨ ਨਵੰਬਰ, ੧੭੦੧ ਈ. ਨੂੰ ਆਗਰੇ ਤੋਂ ਰਾਜਪੂਤਾਨੇ ਵੱਲ ਤੁਰਿਆ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਵੀ ਸਮੇਤ ਸਿੱਖਾਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੋ ਤੁਰੇ।

ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ

ਗੁਰਦੇਵ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਡੇਰਾ ਰੱਖਦੇ, ਤੇ ਬਹੁਤੀ ਵਾਰ ਰਸਤਾ ਵੀ ਵੱਖਰਾ ਅਖਤਿਆਰ ਕਰਦੇ। ਦੂਸਰੇ ਚੌਥੇ ਦਿਨ ਕਦੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਗੁਰਦੇਵ ਥਾਂ ਥਾਂ ਰਾਜਪੂਤਾਂ ਵਿਚ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਜਾਂਦੇ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਜੋਧ ਪੁਰ ਤੇ ਚੜ੍ਹੜ ਆਦਿ ਸ਼ਹੀਰ ਵੇਖੇ। ਦਰਿਆ ਨਰਬਦਾ ਦੇ ਕੰਢੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਡੇਰਾ ਕੋਲੋ ਕੋਲ ਸੀ। ਅਚਨਚੇਤ ਸਿੱਖਾਂ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਵਿਚ ਕੁਛ ਤੁਗਤਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਜੋ ਚਮਕੌਰ ਦੀ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਨਿਕਲੇ ਸਨ) ਨੂੰ ਵਿਸਾਹ ਦੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਇਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਿਪਾਹੀ ਨੇ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿਤੀ। ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਵਢਾਦਾਰ ਤੇ ਬਹਾਦਰ ਜਰਨੈਲ ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਉਹਨੇ ਕਾਤਲ ਨੂੰ ਢੜ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਆਪਣੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦੇਂਦਿਆਂ ਕਾਤਲ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿਤਾ।

ਨਦੇੜ ਪੁੱਜੇ

੧੭ ਮਈ, ੧੭੦੮ ਈ. ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਦਰਿਆ ਨਰਬਦਾ ਪਾਰ ਕੀਤਾ। ਏਥੋਂ ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਕੇ ੧੩ ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਨਦੀ ਬਨਗੰਗਾ ਪਾਰ ਕੀਤੀ। ਅੰਤ ਸਤੰਬਰ (੧੭੦੮ ਈ.) ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਫ਼ਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਗੋਦਾਵਰੀ ਕੰਢੇ ਨਦੇੜ ਪੁੱਜੇ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਡੇਰਾ ਜ਼ਰਾ ਹਟਵਾਂ ਸੀ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਵੀ ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਲ ਕੁਛ ਪੈਦਲ ਸਿੰਘ ਤੇ ਦੋ-ਤਿੰਨ ਸੌ ਅਸਵਾਰ ਸਨ।

ਨਦੇੜ ਵਿਚ ਇਕ ਨਾਮਵਰ ਬੈਰਾਗੀ ਸਾਧੂ ਮਾਧੇ ਦਾਸ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਰਿੱਧੀਆਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਪਰਸਿੱਧ ਸੀ। ਦਾਦੂ ਪੰਥੀ ਜੈਤ ਰਾਮ ਨੇ ਗੁਰਦੇਵ ਅੱਗੇ ਉਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮਾਧੇ ਦਾਸ ਨੇ ਇਕ ਐਸਾ ਪਲੰਘ ਬਣਵਾਇਆ

ਰਾਜਪੂਤਾਨੇ ਵੱਲ ਕੁਚ

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਗੁਰਦੇਵ ਜੈ ਪੁਰ, ਜੋਧ ਪੁਰ ਆਦਿ ਅਸਥਾਨਾਂ ਦੀ ਸੈਰ ਵਾਸਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਚਲਣ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਿਆ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ੧੨ ਨਵੰਬਰ, ੧੯੦੯ ਈ। ਨੂੰ ਆਗਰੇ ਤੋਂ ਰਾਜਪੂਤਾਨੇ ਵੱਲ ਤੁਰਿਆ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਵੀ ਸਮੇਤ ਸਿੱਖਾਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੋ ਤੁਰੇ॥

ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ

ਗੁਰਦੇਵ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਡੇਰਾ ਰੱਖਦੇ, ਤੇ ਬਹੁਤੀ ਵਾਰ ਰਸਤਾ ਵੀ ਵੱਖਰਾ ਅਖਤਿਆਰ ਕਰਦੇ। ਦੂਸਰੇ ਚੌਥੇ ਦਿਨ ਕਦੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਗੁਰਦੇਵ ਥਾਂ ਥਾਂ ਰਾਜਪੂਤਾਂ ਵਿਚ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਜਾਂਦੇ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਜੋਧ ਪੁਰ ਤੇ ਚੱਤੜੀ ਆਦਿ ਸ਼ਹਿਰ ਵੇਖੇ। ਦਰਿਆ ਨਰਬਦਾ ਦੇ ਕੰਢੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਡੇਰਾ ਕੋਲੇ ਕੋਲ ਸੀ। ਅਚਨਚੇਤ ਸਿੱਖਾਂ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਵਿਚ ਕੁਛ ਤੁਗੜਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਜੋ ਚਮਕੋਰ ਦੀ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਨਿਕਲੇ ਸਨ) ਨੂੰ ਵਿਸਾਹ ਦੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਇਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਿਪਾਹੀ ਨੇ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿਤੀ। ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਤੇ ਬਹਾਦਰ ਜਰਨੈਲ ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਉਹਨੇ ਕਾਤਲ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਆਪਣੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦੇਂਦਿਆਂ ਕਾਤਲ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿਤਾ।

ਨਦੇੜ ਪੁੱਜੇ

੧੭ ਮਈ, ੧੯੦੮ ਈ। ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਦਰਿਆ ਨਰਬਦਾ ਪਾਰ ਕੀਤਾ। ਏਥੋਂ ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਕੇ ੧੩ ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਨਦੀ ਬਨੀਂਗਾ ਪਾਰ ਕੀਤੀ। ਅੰਤ ਸਤੰਬਰ (੧੯੦੮ ਈ.) ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਫ਼ਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਗੋਦਾਵਰੀ ਕੰਢੇ ਨਦੇੜ ਪੁੱਜੇ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਡੇਰਾ ਜ਼ਰਾ ਹਟਵਾਂ ਸੀ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਵੀ ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਲ ਕੁਛ ਪੈਦਲ ਸਿੰਘ ਤੇ ਦੋ-ਤਿੰਨ ਸੌ ਅਸਵਾਰ ਸਨ।

ਨਦੇੜ ਵਿਚ ਇਕ ਨਾਮਵਰ ਬੈਰਾਗੀ ਸਾਧੂ ਮਾਧੇ ਦਾਸ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਰਿੱਧੀਆਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਪਰਸਿੱਧ ਸੀ। ਦਾਢੂ ਪੰਥੀ ਜੈਤ ਰਾਮ ਨੇ ਗੁਰਦੇਵ ਅੱਗੇ ਉਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮਾਧੇ ਦਾਸ ਨੇ ਇਕ ਐਸਾ ਪਲੰਘ ਬਣਵਾਇਆ

ਮਾਧੇ ਦਾਸ :— (ਕੁਛ ਚਿਰ ਸੋਚ ਕੇ) '' ਆਪ ਸਗੋਂ ਗੁਰੂ
ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋ ? ''

ਗੁਰੂ ਜੀ :— ' 'ਹਾਂ । '

ਮਾਧੇ ਦਾਸ :— ' 'ਆਪ ਏਥੇ ਕਿਵੇਂ ਆਏ ਹੋ ?

ਗੁਰੂ ਜੀ :— ਤੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਿੱਖ ਬਨਾਉਣ ਵਾਸਤੇ । '

ਮਾਧੇ ਦਾਸ :— ' 'ਮੈਨੂੰ ਪਰਵਾਨ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਗੁਰਦੇਵ ! ਮੈਂ ਆਪ ਜੀ ਬੰਦਾ
ਹਾਂ ? ' '

ਗੁਰੂ ਜੀ :— ' 'ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬੰਦੇ ਨੂੰ 'ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ' ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ? ' '

ਮਾਧੇ ਦਾਸ :— ' 'ਮੈਂ ਹਾਜ਼ਰ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਦਾਤਾ । '

ਗੁਰੂ ਜੀ :— ' 'ਮੇਰੇ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦੁਰ ! ਤੇਰਾ ਸੁਭਾ ਸ਼ਕਾਰੀ ਵਾਲਾ ਹੈ,
ਸੋ, ਤੂੰ ਸ਼ਕਾਰੀ ਹੀ ਬਣਿਆ ਰਹੋ । ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਕਮਾਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਤੈਨੂੰ ਕਦੇ ਨਾ ਟੁੱਟਣ
ਵਾਲੀ ਕਮਾਨ ਦੇਂਦੇ ਹਾਂ । ਟੁੱਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਕਾਨੀਆਂ ਦੀ ਥਾਂ, ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਦਾ ਜੁਲਮ
ਤੋੜਨ ਵਾਲੇ ਤੀਰ ਬਖਸ਼ਦੇ ਹਾਂ । ਪਹਿਲਾਂ ਤੂੰ ਨਿਰਬਲ ਜੀਆਂ ਦਾ ਸ਼ਕਾਰ ਕਰਦਾ
ਸੈਂ, ਹੁਣ ਅਤਿਆਚਾਰੀ ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਦਾ ਸ਼ਕਾਰ ਕਰ । ਅੱਜ ਤੋਂ ਤੈਨੂੰ ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ
ਸਹਾਈ 'ਖਾਲਸਾ' ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ । '

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਕੇ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬਣਿਆ

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਮਾਧੇ ਦਾਸ ਨੂੰ ਹੱਥੀਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਇਆ ਤੇ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਨਾਮ
ਰਖ ਕੇ 'ਬਹਾਦੁਰ' ਦਾ ਖਿਤਾਬ ਦਿਤਾ ।² ਪਰ ਆਮ ਲੋਕ ਉਸਨੂੰ 'ਬੰਦਾ ਬਹਾਦਰ'
ਨਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ।

ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਰਾਜਪੂਤੀ ਖੂਨ ਤੇ ਦਲੇਰ ਸੁਭਾ ਦਾ ਮਾਲਕ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੀ, ਉਤੋਂ ਖੰਡੇ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਪਾਣ ਚੜ੍ਹ ਗਈ । ਉਹ ਸਿੰਘਾਂ ਕੋਲੋਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ
ਇਤਿਹਾਸ, ਖਾਸ ਕਰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਦੀ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣਦਾ, ਤਾਂ
ਉਹਦਾ ਖੂਨ ਉਬਲਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ।

ਵਜੀਰ ਖਾਂ ਦੇ ਭੇਜੇ ਪਠਾਣ ਨਦੇੜ ਆ ਪੁੱਜੇ
ਇਹਨਾਂ ਹੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਮਾਰੂ ਘਟਨਾ ਹੋ ਗਈ ।

1. ਜ਼ਿਕਰੇ ਗੁਰੂਆਂ ਵਾ ਇਥਤਦਾਏ ਸਿੰਘਾਂ ਵਾ ਮਜ਼ਹਬੇ ਦੇਸ਼ਾਂ । ਅਹਮਦ ਸ਼ਹ ਬਟਾਲਵੀ ।
2. ਵੇਖੋ ਏਸੇ ਲੇਖਕ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 'ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ' ਪੰਨੇ ੧੭-੧੮ ।

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ ਦਿਨੋ ਦਿਨ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ । ਇਹਨਾਂ ਖਬਰਾਂ ਤੋਂ ਸੂਬੇਦਾਰ ਸਰਹਿੰਦ ਵਜੀਰ ਖਾਨ ਬਹੁਤ ਘਬਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ । ਬੇਦੋਸ਼ ਮਾਸੂਮ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਹਿੰਦ ਵਿਚ ਅਮਾਨਸਕ ਨਿਰਦਿਤਾ ਨਾਲ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰਨ ਬਦਲੇ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਲਾਹਨਤਾਂ ਪਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ । ਉਹਨੂੰ ਹਰ ਵੇਲੇ ਭੈ ਲੱਗਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਬੇਗੁਨਾਹਾਂ ਦੇ ਖੂਨ ਦਾ ਬਦਲਾ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ । ਕਿਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ 'ਤੇ ਅਸਰ ਪਾ ਕੇ ਉਸਦੀ ਗਿਛੁਤਾਰੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਨਾ ਕਰਵਾ ਦੇਣ, ਏਸ ਗੱਲੋਂ ਵਜੀਰ ਖਾਨ ਬਹੁਤਾ ਹੀ ਡਰ ਰਿਹਾ ਸੀ । ਇਕ ਪਾਪ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਇਗਾਦੇ ਨਾਲ ਉਹਨੇ ਇਕ ਹੋਰ ਪਾਪ ਕਰਨ ਦੀ ਧਾਰ ਲਈ । ਉਹਨੇ ਆਪਣੇ ਵਡਾਦਾਰ ਨੌਕਰ ਦੋ ਪਠਾਣ ਅਤਾਊੱਲਾ ਖਾਂ 'ਤੇ ਗੁਲ ਖਾਨ ਇਸ ਕਾਰਜ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲਏ । ਵਜੀਰ ਖਾਨ ਨੇ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਧਨ ਦਿਤਾ ਤੇ ਮੁੰਹ ਮੰਗੇ ਇਨਾਮ ਦੇਣ ਦਾ ਲਾਗ ਲਾਇਆ, ਜੇ ਉਹ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰ ਦੇਣ ।

ਦੋਵੇਂ ਪਠਾਣ ਸਰਹਿੰਦ ਤੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਪਤਾ ਕਢਦੇ ਕਢਦੇ ਨਾਦੇੜ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ । ਉਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਗੁਰਦੇਵ ਅੱਗੇ ਨਜ਼ਰਾਨਾ ਧਰ ਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਬੜੀ ਸ਼ਰਧਾ ਜਾਹਰ ਕੀਤੀ । ਫਿਰ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਵੇਲੇ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਆਉਂਦੇ ਤੇ ਬੜੀ ਸ਼ਰਧਾ ਜਾਹਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ । ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਵਿਖਿਆਨ ਸੁਣਦੇ । ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਵੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਨ, ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਕਿਸੇ ਸਿੱਖ ਨੇ ਇਸ ਪਾਸੇ ਧਿਆਨ ਨਾ ਦਿਤਾ ।

ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ ਜੀ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਰਵਾਨਾ

ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ ਜੀ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਰਵਾਨਾ ਕਰ ਦਿਤਾ । ਮਾਤਾ ਜੀ ਹਜ਼ੂਰ ਤੋਂ ਵਿਛੜਨਾ ਨਹੀਂ ਸਨ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਪਰ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅੱਗੇ ਵਿਹਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੁਛ ਸਸਤਰ ਵੀ ਬਖਸ਼ੇ ਤੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ, “ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਪੜਾ ਕਰਨਾ । ਏਹਾ ਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਹੈ । ਤੁਸੀਂ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਪਾਸ ਦਿੱਲੀ ਜਾ ਰਹੋ ।”² ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਵਾਪਸ ਪੰਜਾਬ ਆਉਣ ਦੀ ਸੀ ।

1. ਗਿ. ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ, ਤਵਾਰੀਖ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ, ਪੰਨਾ ੧੪੩੨ ।

2. ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ ਜੀ ਦਿੱਲੀ, ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਕੋਲ ਆ ਗਏ । ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਦੀ ਖਬਰ ਪੁਜੀ, ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ ਜੀ ਉਸ ਦੁਖ ਨੂੰ ਸਹਾਰ ਨਾ ਸਕੇ । ਬੋੜੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਹੀ ਉਹ ਇਸ ਗ੍ਰਾਮ ਨਾਲ ਸੁਰਗਵਾਸ ਹੋ ਗਏ । ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ, ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਪਿਛੋਂ ਲਗਭਗ ੩੯ ਜ਼ਿੰਦੇ ਰਹੇ । ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ੧੮੦੪ ਬਿ. ਵਿਚ ਹੋਇਆ ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਤੇ ਪਠਾਣਾਂ ਵੱਲੋਂ ਵਾਰ

ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ ਜੀ ਦੇ ਤੁਰਨ ਤੋਂ ਅਗਲੇਰੇ ਦਿਨ ਹੀ ਮਾਰੂ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰ ਗਈ। ਰਹਿਰਾਜ ਦੇ ਪਾਠ ਪਿਛੋਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਆਪਣੇ ਬਿਸਰਾਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ਪਲੰਘ 'ਤੇ ਜਾ ਲੇਟੇ। ਦੋਵੇਂ ਪਠਾਣ ਵੀ ਮਗਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਅਤਾਉੱਲਾ ਖਾਂ ਬਾਹਰ ਬੂਹੇ ਅੱਗੇ ਖਲੋ ਗਿਆ ਤੇ ਗੁਲ ਖਾਨ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਪਲੰਘ ਦੇ ਲਾਗੇ ਬਹਿ ਗਿਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦਿਤਾ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਕਰਕੇ ਲਿਆ ਤੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਛਕ ਲਿਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਪਲੰਘ ਉਤੇ ਲੇਟ ਗਏ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਕੋਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੌਕਿਆ ਤਾੜ ਕੇ ਗੁਲ ਖਾਨ ਨੇ ਖੰਜ਼ਰ ਕੱਢੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿਚ ਖੋਭ ਦਿਤੀ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਤਲਵਾਰ ਧੂਹ ਕੇ ਉਸ ਪਠਾਣ ਦਾ ਸਿਰ ਉਡਾ ਦਿਤਾ। ਹੌਲਾ ਸੁਣ ਕੇ ਬੂਹੇ ਅੱਗੇ ਖੜਾ ਪਠਾਣ ਦੌੜ ਉਠਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਭੇਟਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਠਾਣ ਦੋਵੇਂ ਮਾਰੇ ਗਏ, ਪਰ ਜੋ ਉਹ ਕਾਰਾ ਕਰ ਚੁਕੇ ਸਨ, ਉਹ ਬੜਾ ਅਸਹਿ ਸੀ।

ਜਖਮ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਛਾਤੀ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ ਸੀ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਫੱਟਬੰਧ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਜਖਮ ਸੀਤਾ ਗਿਆ। ਗੁਰਦੇਵ ਬੜੇ ਹੌਸਲੇ ਵਿਚ ਸਨ। ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਗੁੱਸਾ ਬਹੁਤ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਬੇ-ਚੈਨ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਫੈਲ ਗਿਆ, ਕਿ ਇਹ ਕਾਰਾ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਜ਼ਰੂਰ ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਨ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੁਛ ਸਿੱਖ ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਨ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿ ਕੋਈ ਭਾਣਾ ਵਰਤ ਜਾਏਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਦਲੇਰ ਸੁਭਾਉ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਹਾਲਤ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਹੀ ਸੀ।

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅਜੇ ਗੋਦਾਵਰੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਹੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਹਨੂੰ ਖਬਰ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਉਹਨੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣਾ ਨਿੱਜੀ ਡਾਕਟਰ ਭੇਜਿਆ। ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਸਮਝੀ।

ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਰਵਾਨਾ

ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੇ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਦਿਲ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਅਸਰ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਜਾ ਖਲਾ। ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਉਹਦਾ ਸਰੀਰ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਚਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, 'ਸੱਚੇ ਸਾਹਿਬ !' ਉਹ ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ

ਸਦਾ 'ਸੱਚਾ ਸਾਹਿਬ' ਕਹਿ ਕੇ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਿਆ ਕਰਦਾ ਸੀ । 'ਹੁਣ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸਹਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ । ਆਗਿਆ ਬਖਸ਼ੇ, ਮੈਂ ਪੰਜਾਬ ਜਾ ਕੇ ਇਕ ਇਕ ਜ਼ਾਲਮ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ।'

'ਮੇਰੇ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰ !' ਗੁਰਦੇਵ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਬੋਲੇ, 'ਬਦਲੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਦਿਲ ਵਿਚ ਥਾਂ ਨਾ ਦੇਣੀ । ਮਾੜੇ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਿਆਂ, ਜ਼ਾਲਮ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣਾ ਤੇਰਾ ਹੱਕ ਹੈ । ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਓ । ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਧਰਮ ਦਾ ਰਾਜ ਕਾਇਮ ਕਰੋ । ਅਸੀਂ ਹਰ ਵੇਲੇ ਤੇਰੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਹਾਂ ।'

ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ਸ਼ਾਂ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭੱਥੇ ਵਿਚੋਂ ਪੰਜ ਤੀਰ, ਇਕ-ਤਲਵਾਰ ਤੇ ਇਕ ਨਸ਼ਾਨ ਸਾਹਿਬ (ਈੰਡਾ) ਬਖਸ਼ਿਆ । ਸਲਾਹ ਮਸ਼ਵਰੇ ਵਾਸਤੇ ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ (ਭਾਈ ਬਿਨੋਦ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਬਾਜ਼ ਸਿੰਘ ਤੇ ਭਾਈ ਰਣ ਸਿੰਘ) ਨਾਲ ਤੋਰੇ । ਵੀਹ ਸਿੰਘ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਸਹਾਇਤਾ ਵਾਸਤੇ ਕਰ ਦਿਤੇ । ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਵੀ ਲਿਖ ਦਿਤੇ । ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਖਾਲਸੇ ਦਾ ਜਥੇਦਾਰ¹ ਬਣਾ ਕੇ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਤੋਰ ਦਿਤਾ ।

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਅਜੇ ਗੋਦਾਵਰੀ ਕੰਢੇ ਹੀ ਬੈਠਾ ਸੀ । ਉਹਨੇ ਸੱਤ ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਦਰਿਆ ਪਾਰ ਕੀਤਾ² । ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀ ਭੇਜ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੀ ਸਿਹਤ ਦਾ ਪਤਾ ਮੰਗਵਾਉਂਦਾ । ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਕਾਮਲ 'ਦਰਵੇਸ਼' (ਸੰਤ) ਮੰਨਦਾ ਸੀ³ ।

ਉਪਰੋਂ ਉਪਰੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਜ਼ਖਮਾਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਚੰਗੀ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਹੀ ਸੀ । ਪਰ ਅੰਦਰੋਂ ਅੰਦਰ ਕੁਛ ਖਰਾਬੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ । ਖੂਨ ਵਿਚ ਜ਼ਹਿਰ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ

1. ਬੈਨਰਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੫੨ ।

2. A Short History of the Sikhs, by Payne, ਪੰਨੀ, ਪੰਨਾ ੪੩ ।

3. ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਉਣ ਤੋਂ ਇਕ ਮਹੀਨਾ ਪਿਛੋਂ ਸੱਤ ਨਵੰਬਰ, ੧੯੦੮ ਈ। ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਰੀਪੋਰਟ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਈ । ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਕ 'ਦਰਵੇਸ਼' ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਸਭ ਕੁਛ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿਤਾ ਜਾਵੇ ।

ਡਾ. ਰੰਡਾ ਸਿੰਘ, ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ, ਪੰਨਾ ੫੦ ।

(ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਖੰਜਰ ਨਾਲ ਹਜ਼ੂਰ 'ਤੇ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰ ਦੀ ਪਾਣ ਹੋਵੇ ।) ਇਕ ਵਾਰ ਰਾਤ ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਕੁਛ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਅੰਗੜਾਈ ਲਈ, ਤਾਂ ਜਖਮ ਦਾ ਮੂੰਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਗਿਆ ਤੇ ਵਿਚੋਂ ਲਹੂ ਵਗਣ ਲੱਗ ਪਿਆ । ਸਵੇਰ ਹੁੰਦਿਆਂ ਤਕ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਹਾਲਤ ਚੋਖੀ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਈ । ਸਿੱਖ ਬੜੇ ਚਿੰਤਾਤੁਰ ਹੋ ਗਏ ।

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਗੁਰ-ਗੱਦੀ

• “ਖਾਲਸਾ ਜੀ !” ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ, “ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ । ਭਾਣਾ ਮੰਨਣ ਵਿਚ ਹੀ ਭਲਾ ਹੈ । ਸਾਡਾ ਅੰਤ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰੋ । ਅਸੀਂ ਅੰਤਮ ਰਸਮ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ।”

ਸਿੱਖ ਉਦਾਸੀ ਵਿਚ ਢੁੱਬ ਗਏ । ਆਦਿ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਘੁੱਟ ਕੇ ਫੱਟ ਬੰਨ੍ਹ ਲਿਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਅੰਤਮ ਵਾਰ ਆਏ । ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਭੇਟਾ ਧਰ ਕੇ ‘ਆਦਿ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ’ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ, ਤੇ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਕੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ, “ਖਾਲਸਾ ਜੀ ! ਅਸੀਂ ਸਹੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਗੁਰ-ਗੱਦੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਓਸ ਦਿਨ ਹੀ ਕਰ ਦਿਤਾ ਸੀ, ਜਦ ਵਿਸਾਖੀ ਦੇ ਦਿਨ ‘ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ’ ਚੁਣੇ ਸਨ । ਫਿਰ ਚਮਕੋਂ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ‘ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ’ ਦੇ ਗੁਰੂ ਹੋਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ । ਅੱਜ ਆਖਰੀ ਰਸਮ ਵੀ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦਿਤੀ ਹੈ । ਸਾਡੇ ਪਿਛੋਂ ਦੇਹਧਾਰੀ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ । ਦਸਾਂ ਗੁਰੂਆਂ ਦਾ ਸਰੂਪ ‘ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ’ ਹੀ ਪੰਥ ਦਾ ਸਦੀਵੀ ‘ਗੁਰੂ’ ਹੋਵੇਗਾ । ਖਾਲਸਾ ਸਾਡਾ ਰੂਪ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਤਾਬਿਆ; ਪੰਥ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਗੁਰਮਤਾ ਕਰਿਆ ਕਰਨਗੇ, ਉਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ‘ਹੁਕਮ’ ਹੋਵੇਗਾ । ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਣਾ । ਪੰਥ ਦੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਾਸਤੇ ਉੱਦਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ।

1. ਕੁਛ ਲੇਖਕਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਹੈ, ਕਿ ਕਮਾਨ ਦਾ ਚਿੱਲਾ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਨਾਲ ਜਖਮ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ । ਉਹ ਲੇਖਕ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਜਖਮੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਘਟਨਾ ਅੱਧ ਅਗਸਤ ਦੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ । ਪਰ ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਫਰ ਦੀਆਂ ਤਾਗੀਖਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਨਦੇੜ ਪੁਜਣਾ ਸਤੰਬਰ ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਫ਼ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਮਾਨ ਦਾ ਚਿੱਲਾ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਜਚਦੀ ਨਹੀਂ । ਕਿਉਂਕਿ ਏਨੇ ਥੋੜੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਐਸਾ ਹੋਣਾ ਅੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ।

ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਤੇ ਸਿੱਖੀ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਵਿਚ ਪੱਕੇ ਰਹਿਣਾ । ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਸਰਬੱਤ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਫਤਹਿ ਪਰਵਾਨ ਹੋਵੇ । ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ ।'' ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ, ਤੇ ਆਪਣੇ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ਚਲੇ ਗਏ । ਸ਼ਸਤਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਵੀ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਸਜਾਏ ਹੋਏ ਸਨ । ਇਹ ਘਟਨਾ ਸੱਤ ਕੱਤਕ ਦੀ ਹੈ ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਉਣਾ

ਫਿਰ ਜਾਖਮ ਵਿਚੋਂ ਖੂਨ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ । ਹਾਲਤ ਪੈਰ ਪੈਰ ਵਿਗੜਦੀ ਗਈ । ਸਰੀਰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਆਤਮਾ ਉਵੇਂ ਬਲਵਾਨ ਸੀ । ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਤਪ ਤੇਜ਼ ਕਾਇਮ ਸੀ । ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਅੰਤਮ ਫਤਹਿ ਬੁਲਾਈ ਤੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾ ਗਏ । ਉਸ ਦਿਨ ਵੀਰਵਾਰ, ਕੱਤਕ ਸੁਦੀ ਪੰਜ, ਮਿਤੀ ਅੱਠ ਕੱਤਕ, ਸੰਮਤ ੧੭੯੫ ਬਿ. (੧ ਅਕਤੂਬਰ, ੧੯੦੮ ਈ.) ਸੀ । ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਕੁੱਲ ਉਮਰ ੪੧ ਸਾਲ, ਈ ਮਹੀਨੇ, ਤੇ ੧੫ ਦਿਨ ਸੀ । ਏਸੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚੋਂ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ੩੨ ਸਾਲ, ੧੦ ਮਹੀਨੇ, ਤੇ ੨੬ ਦਿਨ ਗੁਰਿਆਈ ਕੀਤੀ ।

ਉਸੇ ਦਿਨ ਗੁਰਦੇਵ ਵੱਲੋਂ ਮਿਲੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਦਾ ਅੰਤਮ ਸੰਸਕਾਰ ਕਰ ਦਿਤਾ ਗਿਆ । ਉਸ ਥਾਂ ਉਤੇ ਪਿੱਛੋਂ ੧੮੯੨ ਈ. ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਗੁਰਦਵਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ । ਉਸਦਾ ਨਾਮ 'ਹਜ਼ੂਰ ਸਾਹਿਬ' ਪਰਸਿੱਧ ਹੈ, ਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ 'ਚੌਥਾ ਤਖਤ' ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

- 0 -

1. ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਦੇ ਚਾਰ ਤਖਤ ਪਰਸਿੱਧ ਹਨ: ੧. ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ,
2. ਤਖਤ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ, ੩. ਤਖਤ ਕੇਸਗੜ੍ਹ ਸਾਹਿਬ, ਅਨੰਦਪੁਰ, ਤੇ ੪. ਤਖਤ ਹਜ਼ੂਰ ਸਾਹਿਬ ਅਬਰਲ ਨਗਰ, ਨਦੇੜ ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਹਾਰਾਜ ਬਹੁ-ਪੱਖੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ। ਆਪ ਸੰਤ, ਸਿਪਾਹੀ, ਜਰਨੈਲ, ਨੀਤੀਵਾਨ, ਸੁਧਾਰਕ, ਸਾਹਿਤ-ਕਾਰ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ, ਦਰਵੇਸ਼, ਸਭ ਕੁਛ ਸਨ। ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪ ਧਾਰਮਕ ਆਗੂ (ਗੁਰੂ) ਸਨ। ਹਜ਼ੂਰ ਆਪਣੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਫੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਆਏ ਹੀ ਧਰਮ-ਕਾਰਜ ਵਾਸਤੇ ਹਾਂ।

‘ਹਮ ਏਹ ਕਾਜ ਜਗਤ ਮੋ ਆਏ ।
 ਧਰਮ ਹੇਤ ਗੁਰਦੇਵ ਪਠਾਏ ।
 ਜਹਾ ਤਹਾ ਤੁਮ ਧਰਮ ਬਿਬਾਰੋ ।
 ਦੁਸਟ ਦੋਖੀਅਨ ਪਕਰਿ ਪਛਾਰੋ । ੪੨ ।
 ਯਾਹੀ ਕਾਜ ਧਰਾ ਹਮ ਜਨਮੰ ।
 ਸਮਝਿ ਲੇਹੁ ਸਾਧੂ ਸਭ ਮਨਮੰ ।
 ਧਰਮ ਚਲਾਵਨ, ਸੰਤ ਉਬਾਰਨ ।
 ਦੁਸਟ ਸਭਨ ਕੋ ਮੂਲ ਉਪਾਰਨ । ੪੩ ।
 ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ, ਧਿਯਾਇ । ੬।

ਗੁਰਦੇਵ ਹੋਰ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੀ ਧਰਮ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਸੀ।

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਬਾਚੁ । ਚੰਪਈ ।
 ਮੈ ਅਪਨਾ ਸੁਤ ਤੋਹਿ ਨਿਵਾਜਾ ।
 ਪੰਥ ਪ੍ਰਚੁਰ ਕਰਬੇ ਕਹੁ ਸਾਜਾ ।
 ਜਾਹਿ ਤਹਾਂ ਤੈ ਧਰਮੁ ਚਲਾਇ ।
 ਕਬੂਧਿ ਕਰਨ ਤੇ ਲੋਕ ਹਟਾਇ । ੨੯।

ਆਪ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਯੋਗ ਉਤਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਨ

ਕੁਛ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵੱਖਰਾ ਧਰਮ ਚਲਾ ਲਿਆ, ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਉਲਟ ਸੀ। ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕੋਈ ਧਰਮ ਚਲਾਇਆ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਨਾ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਇਹਿਆ ਸੀ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਧਰਮ ਚਲਾਉਣ ਦੀ। ਪਰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਫ਼ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਲਾਏ ਹੋਏ ਧਰਮ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ਹਾਂ।

‘ਤਿਨ ਬੇਦੀਅਨ ਕੇ ਕੁਲ ਬਿਖੇ ਪ੍ਰਗਟੇ ਨਾਨਕ ਰਾਇ ।

ਸਭ ਸਿਖਨ ਕੋ ਸੁਖ ਦਏ ਜਹ ਤਹ ਭਏ ਸਹਾਇ । ੪ ।

ਤਿਨ ਇਹ ਕਲ ਮੋ ਧਰਮ ਚਲਾਯੋ ।

ਸਭ ਸਾਧਨ ਕੋ ਰਾਹੁ ਬਤਾਯੋ ।

ਜੋ ਤਾਕੇ ਮਾਰਗ ਮਹਿ ਆਇ ।

ਤੇ ਕਬਹੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਪ ਸੰਤਾਇ । ੫।’

ਅੱਖ ਸਾਫ਼ ਹਨ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਚਲਾਏ ਹੋਏ ਧਰਮ ਦੇ ਪਰਚਾਰ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪਰਗਟ ਹੋਏ। ਆਪ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਯੋਗ ਉਤਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਾਬਤ ਹੋਏ। ਆਪ ਨੇ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਕਠਨ ਘਾਲਣਾ ਘਾਲ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਚਲਾਏ ਹੋਏ ਧਰਮ ਨੂੰ ਪੂਰਣਤਾ ਬਖਸ਼ੀ।

ਬੋੜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਧਰਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਉਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ: ‘ਈਸ਼ਵਰ ਇਕ ਹੈ। ਉਹ ਹਰ ਇਕ ਵਿਚ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਨਸਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਅੰਸ (ਪੁੱਤਰ ਜਾ ਉਸ ਮਹਾਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਬੋੜਾ ਜਿਹਾ ਭਾਗ) ਹੈ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸਾਰੇ ਇਨਸਾਨ ਬਰਾਬਰ ਹਨ।’ ਇਸੇ ਧਰਮ ਦਾ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਹਜ਼ੂਰ ਆਪਣੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਥਾਂ ਥਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਨਿਤ-ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਵੀ ਇਸ ਅਸੂਲ ਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਉਹਲੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਤੁਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ਗੁਰਦੇਵ, ਪੰਡਤ ਸ਼ਿਵਦੱਤ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ‘ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ

ਅਰਾਪਨਾ ਕਰਦਿਆ ਸਾਡੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਇਆ ਕਰਨਗੇ । ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਨਵਾਬ ਰਹੀਮ ਬਖਸ਼ ਤੇ ਕਰੀਮ ਬਖਸ਼ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇਂਦੇ ਹਨ, 'ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਸਾਡਾ ਦੀਦਾਰ ਹੋਇਆ ਕਰੇਗਾ ।' ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਪੂਜਾ ਤੇ ਨਮਾਜ਼, ਅੱਲਾਹ ਤੇ ਈਸ਼ਵਰ ਇਕੋ ਹੈ ।

ਆਪ ਸਭ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਸਨ

- ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਸਭ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਸਨ । ਆਪ ਸਾਰੇ ਧਰਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੋ ਜੇਹਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਗੁਰੂ ਘਰ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਵਾਸਤੇ ਵੀ ਕੋਈ ਵਿਤਕਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਗੁਰਦੇਵ ਹਿੰਦੂ, ਮੁਸਲਮਾਨ, ਸਭ ਨੂੰ ਇਕੋ ਜੇਹਾ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਦੋਹਾਂ ਫਿਰਕਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਹੈ ਸਨ । ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਹੋਣਾ ਸੁਭਾਵਕ ਸੀ । ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਦੀ ਰਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ । ਸਮਾਜਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੀ ਸਿੱਖ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹਨ। ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਵਧੇਰੇ ਸਿੱਖ ਬਣੇ ਹਨ। ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਰਸਮੇ ਰਵਾਜ਼ ਤੇ ਖਾਣ ਪੀਣ ਵੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ । ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨਾਤੇ ਸਾਂਝੇ ਹਨ। ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ । ਪਟਨੇ ਦੇ ਨਵਾਬ ਰਹੀਮ ਬਖਸ਼ ਤੇ ਕਰੀਮ ਬਖਸ਼ ਬਾਲਕ-ਗੁਰੂ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਨ । ਸੱਯਦ ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ ਤੇ ਪੀਰ ਆਰਫ਼ ਦੀਨ ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਸਭ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਰਾਹਬਰ ਸਮਝਦੇ ਸਨ । ਸੱਯਦ ਬੁਧੂ ਸ਼ਾਹ ਤਾਂ ਭੰਗਾਣੀ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਤਕ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਦੇਂਦਾ ਹੈ । ਧਰਮ-ਯੁਧਾਂ ਵਿਚ ਕਈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਿਪਾਹੀ ਤੇ ਜਰਨੈਲ ਗੁਰਦੇਵ ਵੱਲ ਹੋ ਕੇ ਲੜਦੇ ਤੇ ਜਾਨਾਂ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਕਾਲੇ ਖਾਂ, ਸੱਯਦ ਬੇਗ, ਮੈਮੂੰ ਖਾਂ ਆਦਿ ਕੁਛ ਪਰਸਿੱਧ ਨਾਮ ਹਨ । ਫਿਰ ਅੰਕੜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਗਨੀ ਖਾਂ ਤੇ ਨਵੀ ਖਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ 'ਉੱਚ ਦਾ ਪੀਰ' ਬਣਾ ਕੇ ਸਾਥ ਦੇਂਦੇ ਹਨ । ਕਾਜ਼ੀ ਪੀਰ ਮੁਹੰਮਦ ਪੂਰੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਹੈ । ਛਕੀਰ ਇਬਰਾਹਿਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਕੇ ਅਜ਼ਮੇਰ ਸਿੰਘ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਇਹ ਮਸਾਲਾਂ ਸਾਬਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿ ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਫੁਰਮਾਨ 'ਮਾਨਸ ਕੀ ਜਾਤ ਸਭੈ ਏਕੈ ਪਹਿਚਾਨਬੇ' ਕੇਵਲ ਕਤਾਬੀ ਸਿਧਾਂਤ ਵਜੋਂ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਅਮਲ ਵਿਚ ਵੀ ਸੀ ।

ਆਪ ਕਮਜ਼ੋਰ ਦੇ ਸਹਾਇਕ

ਧਰਮ ਦਾ ਮੁੱਖ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਮਜ਼ੋਰ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਾ । ਏਸ ਕਾਰਜ ਤੋਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਮੁੱਖ ਨਹੀਂ ਮੋੜਿਆ । ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਕਮਜ਼ੋਰ

ਪੰਡਤਾਂ ਦੀ ਫਰਜਾਦ ਸੁਣ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਕਰਨੀ ਕੋਈ ਸੱਚੇ ਧਰਮ ਦਾ ਧਾਰਨੀ ਤੇ ਮਹਾਨ ਪੁਰਸ਼ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਸਾਰਾ ਜੀਵਨ-ਇਤਿਹਾਸ ਅਜੇਹੀਆਂ ਮਸਾਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਪਿਆ ਹੈ। ਨਿਤਾਣੇ ਦੀ ਮਦਦ ਵਾਸਤੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਹਰ ਮੁਸੀਬਤ ਸਹਿਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇਕ ਗੁਰੀਬ ਪੰਡਤ ਆ ਕੇ ਫਰਜਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਹਾਕਮ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸੱਜ-ਵਿਆਹੀ ਪਤਨੀ ਖੋ ਲਈ ਹੈ। ਗੁਰਦੇਵ ਆਪਣੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਵਾਸਤੇ ਤੋਰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਸਤਾਏ ਹੋਏ ਕਮਜ਼ੋਰ ਦੀ ਮਦਦ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਜਾਨ ਖਤਰੇ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ਕੇਵਲ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਆਇਆ ਹੈ।

ਕੇਵਲ ਹਿੰਦੂ ਇਸਤਰੀ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਇਹ ਦਿਇਆ-ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ, ਹਰ ਇਸਤਰੀ ਵਾਸਤੇ ਸੀ। ਇਕ ਵਾਰ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਸਿੱਖ, ਇਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਅਫਸਰ ਦੀ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਪਕੜ ਲਿਆਏ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਉਸ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਆਦਰ ਸਤਕਾਰ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਭੇਜਿਆ, ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤਾਝਨਾ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਾਸਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਐਸੀ ਭੁੱਲ ਨਾ ਕਰਨ।

ਹਾਰੀ ਹੋਈ ਕੌਮ ਦੀਆਂ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੀ ਜੇਤੂ ਕੌਮ ਸਦਾ ਬੇਪਤੀ ਕਰਦੀ ਆਈ ਹੈ। ਕਦੇ ਸਿੱਖ ਵੀ ਤਾਕਤ ਹਾਸਲ ਕਰਕੇ ਐਸਾ ਨਾ ਕਰਨ। ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ 'ਕੁਰਹਿਤਾਂ' ਵਿਚ ਇਹ ਸਖਤ ਸ਼ਰਤ ਲਾ ਦਿਤੀ, ਕਿ ਪਰ-ਇਸਤਰੀ-ਗਾਮੀ ਸਿੱਖੀ ਤੋਂ 'ਪਤਿਤ' ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਆਪ ਨਿਰਵੈਰ ਸਨ

ਆਪ ਨਿਰਵੈਰ ਸਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਲੜਾਈ ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੇ ਵਰੁੱਧ ਲੜਨੀ ਪਈ ਸੀ। ਬਿਪਤਾ ਸਾਮੇਂ ਓਹ ਭੀਮ ਚੰਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਸਹਾਇਤਾ ਮੰਗਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹਜ਼ੂਰ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੈਦ ਖਾਨ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਉਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬੜੀ ਸਖਤ ਲੜਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸੈਦ ਖਾਨ ਹਥਿਆਰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਉਸ ਦੀ ਭੁੱਲ ਸਾਫ਼ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ 'ਨਾਮ ਦਾਨ' ਦਾ ਵਰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਏਥੇ ਹੀ ਬੱਸ ਨਹੀਂ। ਭਾਈ ਕਨੂੰਈਏ ਵਰਗੇ ਸਰਬਸਾਂਝੇ-ਸੇਵਕ ਦਾ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਸਭ ਦੇ ਸਾਮੁਣੇ ਸਤਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਛੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ, 'ਸਾਡਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਵੈਰ ਨਹੀਂ। ਸਾਡਾ ਧਰਮ ਹੀ ਇਨਸਾਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।'

ਆਪ ਨਿਰਭੈ ਸਨ

ਭੀਮ ਚੰਦ ਸਾਥੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਮਾਣ ਉਤੇ ਧਮਕੀਆਂ ਦੇਂਦਾ ਹੈ । ਮਸੰਦ ਵੀ ਵਰੋਧੀਆਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਦਾ ਡਰਾਵਾ ਦੇਂਦੇ ਹਨ । ਪਰ ਗੁਰਦੇਵ ਬਿਲਕੁਲ ਅਡੋਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ । ਸਭ ਤੋਂ ਅੱਖਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਚਮਕੋਰ ਦਾ ਘੇਰਾ । ਅਜੇਹੇ ਸਮੇਂ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਜਰਨੈਲ ਡੋਲ ਜਾਇਆ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਕਈ ਹਥਿਆਰ ਸੁੱਟ ਦੇਂਦੇ ਹਨ, ਕਈ ਆਤਮ-ਹੱਤਿਆ ਕਰ ਲਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਪਰ ਗੁਰਦੇਵ ਉਸ ਵੇਲੇ ਵੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ । ਬੜੇ ਦਿੜ੍ਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਹਜ਼ੂਰ ਨਾਹਰਾ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, 'ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰ ਅਪਨੀ ਜੀਤ ਕਰੋ' ।

ਲੋਕ-ਰਾਜ ਦੇ ਮੋਢੀ

ਆਪ ਲੋਕ-ਰਾਏ ਦੇ ਲੋਕ ਰਾਜ ਦੇ ਮੋਢੀ ਸਨ । ਅੱਜ ਜੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਕਾਰਲ ਮਾਰਕਸ (Karl Marx), ਜੀਨ ਜੈਕ ਰੂਸੋ (Jeen Jacques Rousseau) ਤੇ 'ਵਾਲਤੇਅਰ' ਦਾ ਬੜਾ ਚਰਚਾ ਹੈ । ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕ ਨਰੋਆ ਸਿਧਾਂਤ ਦਿਤਾ ਹੈ : 'ਲੋਕ-ਸੱਤਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਾਨ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ।' ਪਰ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਅਸਲੀ ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਕਰਤਾ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹਨ । ਵਾਲਤੇਅਰ ਤੋਂ ੨੮ ਸਾਲ, ਰੂਸੋ ਤੋਂ ੪੨ ਸਾਲ ਤੇ ਮਾਰਕਸ ਤੋਂ ੧੫੨ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਆਏ ਸਨ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਲੋਕ-ਸੱਤਾ ਤੇ ਲੋਕ-ਰਾਏ ਨੂੰ ਸਭ ਨਾਲੋਂ ਪਹਿਲ ਦਿਤੀ । ਧਰਮ ਵਿਚ, ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਤੇ ਨੀਤੀ ਵਿਚ ਲੋਕ-ਰਾਏ ਦੀ ਪਰਧਾਨਤਾ ਮੰਨੀ । ਕੇਵਲ ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ ਇਸਨੂੰ ਥਾਂ ਦਿਤੀ । ਬਾਦਸ਼ਾਹ, ਪੈਰਿੰਥਰ ਤੇ ਗੁਰੂ ਆਪਣਾ ਉੱਤਰ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਕ ਨੂੰ ਚੁਣਦੇ ਆਏ ਸਨ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉੱਤਰ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਪੰਜ (ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ) ਚੁਣੇ । ਫਿਰ ਕੇਵਲ ਉਹ 'ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ' ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਗੁਰ-ਗੱਦੀ ਦੇ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ, 'ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਤਾਬਿਆ ਪੰਥ ਹੀ ਗੁਰੂ ਹੀ, ਤੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸੌਜ਼ੂਦ ਸੰਗਤ ਵਿਚੋਂ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ, ਉਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ।'

1. ਜਨਮ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ੧੯੬੬ ਈ. । ਜਨਮ ਵਾਲਤੇਅਰ (ਫਰਾਸ) ੧੯੬੮ ਈ. । ਜਨਮ ਰੂਸੋ (ਫਰਾਸ) ੧੭੧੨ ਈ. । ਜਨਮ ਮਾਰਕਸ (ਪ੍ਰਸੀਆ) ੧੮੧੮ ਈ. ।

ਲੋਕ-ਸੱਤਾ ਨੂੰ ਮਹਾਨਤਾ ਦੇਂਦੇ ਹੋਏ ਗੁਰਦੇਵ ਏਥੋਂ ਤਕ ਕਹਿ ਦੇਂਦੇ ਹਨ:
 'ਇਨ੍ਹੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਸਜੇ ਹਮ ਹੈਂ,
 ਨਹੀਂ ਮੋ ਸੇ ਗਰੀਬ ਕਰੋਰ ਪਰੇ ।'

ਗੁਰੂ, ਪੀਰ, ਪੈਰਿੰਘਰ ਕਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, 'ਅਸਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ' । ਪਰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, 'ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ (ਜਨਤਾ) ਹੈ ।' ਇਹ ਸਭ ਕੁਛ ਜਥਾਨੀ ਕਲਾਮੀ ਹੀ ਨਹੀਂ । ਸਮੇਂ ਬਣੇ 'ਤੇ ਆਪ ਬਹੁ-ਗਿਣਤੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਰਵਾਨ ਵੀ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ । ਆਪ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡਣ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਬਹੁ-ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਉਤੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡ ਦੇਂਦੇ ਹਨ । ਚਮਕੌਰ ਦੀ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚੋਂ ਵੀ ਗੁਰਦੇਵ ਬਹੁ ਗਿਣਤੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ।

ਨੀਵਿਆਂ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਉਠਾਉਣ ਵਾਲੇ

ਸਹੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮਹਾਨ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਹੈ । ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਰੀ ਤਾਕਤ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਬੰਦਿਆਂ (ਰਾਜਿਆਂ, ਜਰਨੈਲਾਂ ਤੇ ਉੱਚ-ਜਾਤੀਆਂ) ਦੀ ਸਮਝੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ । ਬਹੁ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਨੀਚ ਤੇ ਸੂਦਰ ਸਮਝ ਕੇ ਤਿਸਕਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ । ਹੱਥੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ 'ਕਮੀਣ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੀਵਿਆਂ ਜਾਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਠਾਇਆ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਆਪਣੀ ਛੋਜ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ । ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੜ੍ਹ ਕਰਾ ਦਿਤਾ, 'ਨਾ ਤੁਸੀਂ ਨੀਵੇਂ ਹੋ, ਨਾ ਕਮਜ਼ੋਰ । ਤੁਸੀਂ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਅੰਸ, ਪੂਰਨ ਇਨਸਾਨ ਹੋ । ਇਨਸਾਨ ਸਭ ਬਰਾਬਰ ਹਨ । ਉੱਚ ਨੀਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ।' ਜਾਂ ਇਉਂ ਸਮਝੋ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹੱਥੀ ਕਿਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਬਹੁ-ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਟੁੱਥ ਕੇ ਜਗਾ ਦਿਤਾ । ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਾ ਦਿਤਾ 'ਅਸਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੀਵੇਂ ਕਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਹਲੜਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ ।' ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਇਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਾ ਅਸਰ ਸੀ, ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਜਾਗੇ ਹੋਏ ਕਿਰਤੀਆਂ ਨੇ ਇਕ ਦਿਨ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਕਾਇਮ ਕਰ ਲਿਆ । ਏਥੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰੀ ਵਾਲਾ ਢੰਗ ਉਡਾ ਕੇ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹਲ ਵਾਹੁਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬਣਾ ਦਿਤਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚੇ ਜਾਤ ਅਭਿਮਾਨੀ ਕਮੀਣ ਤੇ ਅਛੂਤ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਉਹ 'ਸਰਦਾਰ' ਬਣ ਗਏ । ਮੁਕਦੀ ਗੱਲ, ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਿਸ ਸੁਭ ਕਾਰਜ ਵਾਸਤੇ ਆਏ ਸਨ, ਉਹ ਪੂਰਾ ਕਰ ਦਿਤਾ । ਆਪ ਨੇ ਇਕ ਪੂਰਣ

ਪੰਥ ਸਾਜ਼ ਦਿਤਾ, 'ਸੰਤ-ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਇਕ ਜਥੇਬੰਦ ਭਾਈਚਾਰਾ', ਜਿਸਨੂੰ 'ਸਿੱਖ ਪੰਥ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਦੀ ਰਚਨਾ ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਇਕ ਇਨਕਲਾਬੀ ਕਾਰਨਾਮਾ ਹੈ । ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਬਦਲੇ, ਲਿਬਾਸ ਬਦਲਿਆ, ਖੁਰਾਕ ਬਦਲੀ, ਰਹਿਣੀ ਬਦਲੀ, ਸਭਾਉ ਬਦਲੇ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਨਸ਼ਾਨਾ ਬਦਲਿਆ। ਮਾਲਾ ਤੇ ਤਲਵਾਰ ਇਕ ਥਾਂ ਕਰਕੇ ਇਕ ਨਵਾਂ ਮਨੁੱਖ ਸਾਜ਼ ਦਿਤਾ । ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਸੂਰਮਤਾਈ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਕਰ ਦਿਤਾ । ਸ਼ਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਧਰਮ ਦਾ ਅੰਗ ਬਣਾ ਦਿਤਾ ।

ਇਸਤਰੀ ਜਾਤੀ ਨੂੰ ਧਰਮ ਵਿਚ ਥਾਂ

ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਤਰੀ ਜਾਤੀ ਵਾਸਤੇ ਧਰਮ ਵਿਚ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸਤਰੀ ਅਛੂਤ ਤੇ ਗੁਲਾਮ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ । ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਧਰਮ ਵਿਚ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਦਾ ਅਸਥਾਨ ਦਿਤਾ । ਹਜ਼ੂਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲੱਗੇ, ਤਾਂ ਪਤਾਏ ਮਾਤਾ ਜੀਤੇ ਜੀ ਨੇ ਪਾਏ । ਫਿਰ ਪੁਸ਼ਟਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣ ਤੇ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਦਿਤਾ ।

ਕਿਰਤ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ

ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਗੁਰਦੇਵ ਬਹੁਤ ਸਨਮਾਨ ਕਰਦੇ। ਇਕ ਦਿਨ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਬੈਠਿਆਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਪਾਣੀ ਮੰਗਿਆ । ਇਕ ਸੁੰਦਰ ਗਭਰੂ ਦੌੜ ਕੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਕਟੋਰਾ ਭਰ ਲਿਆਇਆ । ਪਾਣੀ ਦਾ ਕਟੋਰਾ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਲੈਂਦਿਆਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਪੁਛਿਆ, ‘‘ਨੌਜਵਾਨ ! ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਬੜੇ ਕੋਮਲ ਹਨ । ਤੂੰ ਕੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ?’’

‘‘ਮਹਾਰਾਜ !’’ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਕੁਛ ਮਾਣ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ‘‘ਮੈਂ ਅਮੀਰ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਅੌਲਾਦ ਹਾਂ । ਮੈਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ । ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੈਂ ਹਜ਼ੂਰ ਵਾਸਤੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਕਟੋਰਾ ਲਿਆਇਆ ਹਾਂ ।’’

ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਕਟੋਰਾ ਥੱਲੇ ਧਰ ਦਿਤਾ, ਤੇ ਉਸ ਜਵਾਨ ਵੱਲੇ ਤੱਕਦੇ ਹੋਏ ਬੋਲੇ, ‘‘ਤਾਂ ਇਹ ਪਾਣੀ ਸਾਡੇ ਪੀਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ । ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹਨ । ਹੱਥ ਕਿਰਤ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।’’

ਜੋਗਾ ਸਿੰਘ

ਗੁਰਦੇਵ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਪਿਸ਼ਾਵਰ ਦੀ ਸੰਗਤ

ਨਾਲ ਇਕ ਸੁੰਦਰ ਬਾਲਕ ਵੀ ਦਰਸ਼ਨ ਹਿਤ ਆਇਆ। ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਲ ਬੁਲਾ ਕੇ ਪੁਛਿਆ, “‘ਲਾਲ ! ਤੇਰਾ ਕੀ ਨਾਂ ਹੈ ?’”

“‘ਜੀ ! ਜੋਗਾ ।’” ਬਾਲਕ ਨੇ ਤੋਤਲੀ ਜੇਹੀ ਜ਼ਬਾਨ ਨਾ ਉਤਰ ਦਿਤਾ।

“ਫਿਰ ਦੱਸ ਭਈ, ਤੂੰ ਕੀਹਦੇ ਜੋਗਾ ਏਂ ?” ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸਾਹਿਤਕ ਅਰਥ ਦੇਂਦਿਆਂ ਪੁਛਿਆ।

“‘ਜੀ ! ਤੁਹਾਡੇ ਜੋਗਾ ।’” ਬਾਲਕ ਨੇ ਭੋਲੇ-ਭਾ ਪ੍ਰਣ ਕਰ ਦਿਤਾ।

“‘ਭਈ, ਜੇ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਜੋਗਾ ਹੈਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਜੋਗਾ ਹਾਂ ।’” ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਜੋਗਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲਾ ਲਿਆ। ਜੋਗਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ।

ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ

ਕਈ ਵਾਰ ਗੁਰਦੇਵ ਬੜੇ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਗੁਰਦੇਵ ਆਪਣੇ ਮਹਿਲਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੇਸਗੜ੍ਹ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਇਕ ਗਰੀਬ ਸਿੱਖ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਕੰਧ ਲਿੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਗਾਰੇ ਦੀ ਛਿੱਟ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਬਸਤਰਾਂ ਤੇ ਜਾ ਪਈ। ਮਹਾਰਾਜ਼ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ, “‘ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਭੁੱਲ ਬਦਲੇ ਇਕ ਚਪੇੜ ਮਾਰੋ ।’” ਫਿਰ ਕੀ ਸੀ, ਸਾਰੇ ਸਿੱਖ ਉਸਨੂੰ ਧੌਲ ਧੱਪਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ।

ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਹੱਥ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਸਭ ਨੂੰ ਰੋਕ ਕੇ ਕਿਹਾ, “‘ਭਈ, ਤੁਸਾਂ ਇਸ ਗਰੀਬ ਨੂੰ ਏਨਾ ਕਿਉਂ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ?’”

“‘ਮਹਾਰਾਜ਼ ! ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆਂ ਏਂ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ।’” ਸਾਰੇ ਸਿੱਖ ਇਕ ਆਵਾਜ਼ ਬੋਲ ਉਠੇ।

“ਫਿਰ ਭਾਈ, ਇਕ ਹੁਕਮ ਹੋਰ ਵੀ ਮੰਨੋ। ਕੋਈ ਸਿੱਖ, ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕੰਨਿਆਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਦੇਵੇ ।”

ਗੁਰਦੇਵ ਦਾ ਇਹ ਹੁਕਮ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਰੇ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਏ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ, “‘ਸਿੱਖੀ ਇਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ, ਕਿ ਸੌਖਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਲਿਆ ਤੇ ਅੱਖੇ ਵਾਰੀ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਏ। ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਹੁਕਮ ਮੰਨੋ ।’”

ਇਹ ਬਚਨ ਸੁਮ ਕੇ ਭਾਈ ਅਜਥ ਸਿੰਘ ਕੰਧਾਰੀ ਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਿਹਾ, “‘ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ !’” ਭੁੱਲ ਹੋ ਗਈ, ਸੋਚਣ ਵਿਚ ਸਮਾਂ ਗੁਜ਼ਾਰ ਦਿਤਾ। ਮੇਰੀ ਕੰਨਿਆਂ ਵਿਆਹੁਣ ਯੋਗ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਹਜ਼ੂਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਰਵਾਨ ਹੈ।”

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਉਸ ਜੋੜੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰ ਦਿਤਾ । ਹਜ਼ੂਰ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, ਕਿ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨਾਤੇ ਵਿਚ ਸਿੱਖ ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੇ ਵਹਿਮਾਂ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ ਜਾਣ ।

ਕਿੱਥੋਂ ਤਕ ਲਿਖਿਆ ਜਾਵੇ । ਆਪ ਤਿਆਰੀ-ਗਿਸਤੀ, ਸੰਤ ਸਿਪਾਹੀ ਜਾਂ ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਸੰਤ, ਅਮਨ ਦੇ ਹਾਮੀ ਜਰਨੈਲ, ਖਿੱਲਗੀ ਹੋਈ ਤੇ ਜਾਤ ਪਾਤੀ ਵਹਿਮਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡੀ ਹੋਈ ਕੌਮ ਨੂੰ ਜਥੇਬੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਰਬੰਧਕ, ਮਹਾਨ ਨੀਤੀਵਾਨ, ਸਰਬ ਵਿਆਪੀ ਦੇਸ਼ ਭਗਤ, ਨਵੀਂ ਤੇ ਨਰੋਈ ਕੌਮ ਦੇ ਉਸਰੀਏ, ਤੇ ਯੋਗ ਨਿਰਮਾਤਾ ਸਨ । ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਵਾਸੀਆਂ ਉਤੇ ਐਨਾ ਅਸਰ ਪਿਆ, ਜਿੰਨਾ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਸ਼ਬਸੀਅਤ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਿਆ । ਸਮੁੱਚੇ ਭਾਰਤ ਦਾ (ਤੇ ਖਾਸ ਕਰ ਪੰਜਾਬ ਦਾ) ਇਤਿਹਾਸ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀਏ, ਤਾਂ ਹਰ ਪੱਖ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਮਹਾਨ ਸ਼ਬਸੀਅਤ ਦਾ ਅਸਰ ਸਾਡੇ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ । ਤੇ ਉਹ ਅਸਰ ਅੱਜ ਤਕ ਕਾਇਮ ਹੈ । ਜਾਂ ਦੂਸਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੋਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਨਵਾਂ ਦੌਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਨਾਲੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ।

ਮਹਾਨ ਸਾਹਿਤਕਾਰ

ਆਪ ਮਹਾਨ ਸਾਹਿਤਕਾਰ ਤੇ ਸਾਹਿਤ-ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਨ । ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਸਾਹਿਤਕ ਸਰਮਾਇਆ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡਣ ਸਮੇਂ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ । ਜਿੰਨਾ ਕੁਛ ਪਿਛੋਂ ਪਰਾਪਤ ਹੋ ਸਕਿਆ, ਉਹ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਇਕੱਠਾ ਕਰਕੇ ਇਕ ਬੀੜ ਸੰਪਾਦਿਤ ਕਰ ਦਿਤੀ, ਜਿਸਨੂੰ 'ਦਸਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਾ ਗੰਬੂਜ' ਜਾਂ 'ਦਸਮ ਗੰਬੂਜ' ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ । ਉਸ ਵਿਚ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛੰਦਾਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਗਿਣਤੀ ਸਤਾਰਾਂ ਹਜ਼ਾਰ, ਦੋ ਸੌ, ਸਾਡੇ ਤਿਰਵੰਜਾ ਹੈ । ਵੱਖ ਵੱਖ ਬਾਣੀਆਂ ਵਿਚ ਛੰਦਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਇਉਂ ਹੈ:

1. ਜਾਪੁ-੧੯੯ । 2. ਅਕਾਲ ਉਸਤਤਿ-੨੭੧ ਤੇ ਇਕ ਅੱਧਾ ਛੰਦ ।
3. ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ-੪੭੧ । 4. ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ਦੇਵੇ-੪੯੫ । 5. ਚੌਵੀ ਅਵਤਾਰ- ੪੩੭੦ । 6. ਮੀਰ ਮਹਿੰਦੀ- ੧੧ । 7. ਉਪ ਅਵਤਾਰ (ਬ੍ਰਹਮ- ੩੪੫ ਤੇ ਰੁਦ੍ਧ ਦੇ ੮੫੬) । 8. ਸ਼ਬਦ ਰਾਗਾਂ ਕੇ ਤੇ ਸਵੱਈਏ-੪੧ । ੯. ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਸਤਰ ਨਾਮ ਮਾਲਾ- ੧੪੧੮ । ੧੦. ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਉਤੀ-੫੫ । ੧੧. ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਬੰਧ-੩੩੬ । ੧੨. ਚਰਿਤ੍ਰੇ ਪਖਆਨ-੧੫੫੮ । ੧੩. ਅਸਫੇਟਕ ਕਬਿਤ ਸੱਵਜੇ-੫੭ । ੧੪. ਸੱਦ, ਬਿਆਲ, ਤੇ ਮਾਝ । ੧੫. ਜ਼ਫਰਨਾਮਾ ।

ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੁਛ ਸੈ-ਰਚੀਆ (ਮੁਖਵਾਕ) ਬਾਣੀਆਂ ਹਨ, ਕੁਛ ਅਨੁਵਾਦ ਹਨ, ਏ ਚਰਿਤ੍ਰਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਛ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦਾ ਖਿਆਲ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਹੋਰ ਕਵੀਆਂ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਹਨ ।

ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਮੁੱਖ ਵਾਕ ਬਾਣੀ ਵਿਚੋਂ ਕੁਛ ਪਰਮਾਣ ਦੇਂਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਸਮਝੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ।

(ਆਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਤਾਰੀਫ ਵਿਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ)

ਚੜ੍ਹ ਚਿਹਨ ਅਰੁ ਬਰਨ ਜਾਤਿ ਅਰੁ ਪਾਤਿ ਨਹਿਨ ਜਿਹ ।

ਰੂਪ ਰੰਗ ਅਰੁ ਰੇਖ ਭੇਖ ਕੋਉ, ਕਹਿ ਨ ਸਕਤਿ ਕਿਹ ।

ਅਚਲ ਮੂਰਤਿ ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਮਿਤੋਜ ਕਹਿੱਜੈ ।..

ਤਾਤ ਮਾਤ ਨ ਜਾਤ ਜਾਕਰ ਜਨਮ ਮਰਣ ਬਿਹੀਨ ।

ਚੜ੍ਹ ਬੜ੍ਹ ਫਿਰੈ ਚਤੁਰ ਚਕ ਮਾਨਹੀ ਪੁਰ ਤੀਨ ।..

(ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ .)

ਨਮਸਤੂੰ ਅਕਾਲੇ । ਨਮਸਤੂੰ ਛਿਪਾਲੇ ।

ਨਮਸਤੂੰ ਅਰੂਪੇ । ਨਮਸਤੂੰ ਅਨੂਪੇ ।....

ਸਰਬ ਜੋਤ ਕੇ ਬੀਚ ਸਮਾਨਾ ।

ਸਬਹੂੰ ਸਰਬ ਠੌਰ ਪਹਿਚਾਨਾ ।

(ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਾਖੰਡ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਪਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ)

ਕਹਾ ਭਯੋ ਜੋ ਦੇਉ ਲੋਚਨ ਮੂੰਦ ਕੈ

ਬੈਠਿ ਰਹਿਓ ਬਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਯੋ ।

ਨ੍ਯਾਤ ਫਿਰਿਯੋ ਲੀਏ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰਾਨਿ

ਲੋਕ ਗਯੋ ਪਰਲੋਕ ਗਵਾਯੋ ।

ਬਾਸੁ ਕੀਓ ਬਿਖਿਆਨ ਸੋ ਬੈਠ ਕੇ

ਐਸੇ ਹੀ ਐਸ ਸੁ ਬੈਸ ਬਿਤਯੋ ।

ਸਾਚੁ ਕਹੋ ਸੂਨ ਲੇਹੁ ਸਭੈ

ਜਿਨ ਪ੍ਰੇਮੁ ਕੀਓ ਤਿਨ ਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਯੋ ।

ਕਾਹੂ ਲੈ ਪਾਹਨ ਪੂਜ ਧਰਯੋ ਸਿਰ

ਕਾਹੂ ਲੈ ਲਿੰਗ ਗਰੈ ਲਟਕਾਇਓ ।

ਕਾਹੂ ਲਖਿਓ ਹਰਿ ਅਵਾਚੀ ਦਿਸਾ ਮਹਿ ।

ਕਾਹੂ ਪਛਾਹ ਕੋ ਸੀਸੁ ਨਿਵਾਇਓ ।
 ਕੋਊ ਬੁਤਾਨ ਕੋ ਪੂਜਤ ਹੈ, ਪਸੁ
 ਕੋਊ ਮ੍ਰਿਤਾਨ ਕੋ ਪੂਜਨ ਧਾਇਓ ।
 ਕੂਰ ਕ੍ਰਿਆ ਉਰਝਿਓ ਸਭ ਹੀ ਜਗ
 ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕੋ ਭੇਦੁ ਨ ਪਾਇਓ ।

(ਇਕ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾਂ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਝੂਠੇ ਹਨ ।)

ਸਭ ਕਰਮ ਫੋਕਟ ਜਾਨ । ਸਭ ਧਰਮ ਨਿਹਫਲ ਮਾਨ ।

ਬਿਨ ਏਕ ਨਾਮ ਅਧਾਰ । ਸਭ ਕਰਮ ਭਰਮ ਬਿਚਾਰ ।

(ਈਸ਼ਵਰ ਇਕ ਹੈ । ਉਸ ਦੇ ਬਣਾਏ ਇਨਸਾਨ ਵੀ ਇਕੋ ਜੇਹੇ ਹਨ, ਤੇ
 ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਰਚੇ ਧਰਮ ਅਸਥਾਨ ਵੀ)

ਕੋਊ ਭਯੋ ਮੁੰਡੀਆ, ਸੰਨਯਾਸੀ, ਕੋਊ ਜੋਗੀ ਭਯੋ,
 ਕੋਊ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ, ਕੋਊ ਜਤੀ ਅਨਮਾਨਬੋ ।
 ਹਿੰਦੂ, ਤੁਰਕ ਕੋਊ, ਰਾਫਜੀ, ਇਮਾਮ ਸਾਫੀ,
 ਮਾਨਸ ਕੀ ਜਾਤ ਸਭੈ ਏਸੈ ਪਹਿਚਾਨਬੋ ।

ਕਰਤਾ ਕਰੀਮ ਸੋਈ ਰਾਜਕ ਰਹੀਮ ਓਈ,
 ਦੂਸਰੇ ਨ ਭੇਦ ਕੋਈ ਭੂਲ ਭ੍ਰਮ ਮਾਨਬੋ ।

ਏਕ ਹੀ ਕੀ ਸੇਵ, ਸਭ ਹੀ ਕੋ ਗੁਰਦੇਵ ਏਕ,
 ਏਕ ਹੀ ਸਰੂਪ, ਸਭੈ ਏਕੈ ਜੋਤ ਜਾਨਬੋ ।

ਦੇਹੁਗਾ, ਮਸੀਤ ਸੋਈ, ਪੂਜਾ ਅੰ ਨਿਵਾਜ ਓਹੀ,
 ਮਾਨਸ ਸਬੈ ਏਕ ਪੈ ਅਨੇਕ ਕੋ ਭ੍ਰਮਾਉ ਹੈ ।

ਦੇਵਤਾ, ਅਦੇਵ, ਜੱਛ, ਗ੍ਰੰਧਬ, ਤੁਰਕ, ਹਿੰਦੂ,
 ਨਯਾਰੇ ਨਯਾਰੇ ਦੇਸਨ ਕੇ ਭੇਸ ਕੋ ਪ੍ਰਭਾਉ ਹੈ ।

ਏਕੈ ਨੈਨ, ਏਕੈ ਕਾਨ, ਏਕੈ ਦੇਹ, ਏਕੈ ਬਾਨ,
 ਖਾਕ ਬਾਦ ਆਤਸ ਅੰ ਆਬ ਕੋ ਰਲਾਉ ਹੈ ।

ਅਲਗ ਅਭੇਖ ਸੋਈ, ਪੁਰਾਨ ਅੰ ਕੁਰਾਨ ਓਈ
 ਏਕ ਹੀ ਸਰੂਪ ਸਭੈ ਏਕ ਹੀ ਬਨਾਉ ਹੈ ।

ਜੈਸੇ ਏਕ ਆਗ ਤੇ ਕਨੂਕਾ ਕੋਟ ਆਗ ਉਠੇ
 ਨਯਾਰੇ ਨਯਾਰੇ ਹੈ ਕੇ ਫੇਰ ਆਗ ਮੈ ਮਿਲਾਹਿਗੇ ।

ਜੈਸੇ ਏਕ ਧੂਰ ਤੇ ਅਨੇਕ ਧੂਰ ਪੂਰਤ ਹੈ ।
 ਧੂਰ ਕੇ ਕਨੂੰਕਾ ਫੇਰ ਧੂਰ ਹੀ ਸਮਾਹਿਗੇ ।
 ਜੈਸੇ ਏਕ ਨਦ ਤੇ ਤਰੰਗ ਕੋਟ ਉਪਜਤ ਹੈ
 ਪਾਨ ਕੇ ਤਰੰਗ ਸਬੈ ਪਾਨ ਹੀ ਕਹਾਹਿਗੇ ।
 ਤੈਸੇ ਬਿਸੂ ਰੂਪ ਤੇ ਅਭੂਤ ਭੂਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ
 ਤਾਹੀ ਤੇ ਉਪਜ ਸਬੈ ਤਾਹੀ ਮੈਂ ਸਮਾਹਿਗੇ ।

(ਉਹ ਸਭ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ)

ਦੀਨਨ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰੇ ਨਿਤ
 ਸੰਤ ਉਬਾਰ ਗਨੀਮਨ ਗਾਰੈ
 ਪੱਛ ਪਸੂ ਨਗ ਨਾਗ ਨਰਾਧਪ
 ਸਰਬ ਸਮੈ ਸਭ ਕੋ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੈ ।
 ਪੋਖਤ ਹੈ ਜਲ ਮੈ ਥਲ ਮੈ
 ਪਲ ਮੈ ਕਲ ਕੇ ਨਹੀ ਕਰਮ ਬਿਚਾਰੈ ।
 ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਦਯਾ ਨਿਧਿ ਦੇਖਨ
 ਦੇਖਤ ਹੈ, ਪਰ ਦੇਤ ਨਾ ਹਾਰੈ ।
 ਰੋਗਨ ਤੇ ਅਰ ਸੋਗਨ ਤੇ
 ਜਲ ਜੋਗਨ ਤੇ ਬਹੁ ਭਾਂਤੀ ਬਚਾਵੈ ।
 ਸਤ੍ਰ ਅਨੇਕ ਚਲਾਵਤ ਘਾਵ
 ਤਉ ਤਨ ਏਕ ਨ ਲਾਗਨ ਪਾਵੈ ।
 ਰਾਖਤ ਹੈ ਅਪਨੋ ਕਰ ਦੈ ਕਰ
 ਪਾਪ ਸੰਬੂਹ ਨ ਭੇਟਨ ਪਾਵੈ ।
 ਅੰਰ ਕੀ ਬਾਤ ਕਹਾ ਕਹ ਤੋ ਸੋ
 ਸੁ ਪੇਟ ਹੀ ਕੇ ਪਟ ਬੀਚ ਬਚਾਵੈ ।

(ਇਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੈਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ)

ਪਾਇ ਗਹੇ ਜਬ ਤੇ ਤੁਮਰੇ
 ਤਬ ਤੇ ਕੋਊ ਆਖ ਤਰੇ ਨਹੀਂ ਆਨਯੋ ।
 ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਪੁਰਾਨ ਕੁਰਾਨ
 ਅਨੇਕ ਕਹੈ ਮਤ, ਏਕ ਨ ਮਾਨਯੋ ।

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਸਿੰਮੂਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਸਬੈ
 ਬਹੁ ਭੇਦ ਕਹੈਂ, ਹਮ ਏਕ ਨਾ ਜਾਨਯੋ ।
 ਸ੍ਰੀ ਅਸਿਪਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੁਮਰੀ ਕਰਿ
 ਮੈਂ ਨ ਕਹਯੋ ਸਭ ਤੋਹਿ ਬਖਾਨਯੋ ।
 ਸਗਲ ਦੁਆਰ ਕਉ ਛਾਡਿ ਕੈ ਗਹਯੋ ਤੁਹਾਰੋ ਦੁਆਰ
 ਬਾਂਹਿ ਗਹੇ ਕੀ ਲਾਜ ਅਸ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਤੁਹਾਰ ।
 ਮੈਂ ਨ ਗਨੇ ਸਹਿ ਪ੍ਰਬੁਦਧ ਮਨਾਉਂ ।
 ਕਿਸਨ ਬਿਸਨ ਕਬਹੂੰ ਨਹਿ ਧਿਆਉਂ ।
 ਕਾਨ ਸੁਨੇ ਪਹਿਚਾਨ ਨ ਤਿਨ ਸੋ ।
 ਲਿਵਲਾਗੀ ਮੋਰੀ ਪਗ ਇਨ ਸੋ ।
 ਮਹਾ ਕਾਲ ਰਖਵਾਰ ਹਮਾਰੋ ।
 ਮਹਾਂ ਲੋਹ ਮੈਂ ਕਿੰਕਰ ਥਾਰੋ ।
 (ਪਾਖੰਡ ਕੀਤਿਆਂ ਰੱਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ।)
 ਧਯਾਨ ਲਗਾਇ ਠਗਯੋ ਸਭ ਲੋਗਨ
 ਸੀਸ ਜਟਾ, ਨਖ ਹਾਥ ਬਢਾਏ ।
 ਲਾਇ ਬਿਭੂਤ ਫਿਰਯੋ ਮੁਖ ਉਪਰ
 ਦੇਵ ਅਦੇਵ ਸਬੈ ਡਹਿਕਾਏ ।
 ਲੋਭ ਕੇ ਲਾਗੋ ਫਿਰਯੋ ਘਰ ਹੀ ਘਰ
 ਜੋਗ ਕੇ ਨਯਾਸ ਸਬੈ ਬਿਸਰਾਏ ।
 ਲਾਜ ਗਈ ਕਛੁ ਕਾਜ ਸਰਯੋ ਨਹਿ
 ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਨ ਨ ਆਏ ।
 ਕਾਹੋ ਕੋ ਪੂਜਤ ਪਾਹਨ ਕੌ
 ਕਛ ਪਾਹਨ ਮੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਹੀ ।
 ਤਾਹਿ ਕੋ ਪੂਜ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਕੈ
 ਜਿਹ ਪੂਜਤ ਹੀ ਅਘ ਓਘ ਮਿਟਾਹੀ ।
 ਆਧਿ ਬਿਆਧਿ ਕੇ ਬੰਧਨ ਜੇਤਕ
 ਨਾਮ ਕੇ ਲੇਤ ਸਬੈ ਛੁਟਿ ਜਾਹੀ ।

ਤਾਹੀ ਕੋ ਧਯਾਨ ਪ੍ਰਮਾਨ ਸਦਾ
ਇਨ ਫੋਕਟ ਧਰਮ ਕਰੇ ਫਲ ਨਾਹੀ ।

(ਹਜ਼ੂਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਬਲ ਇੱਛਿਆ, ਹੈ ਕਿ...)

ਛੜ੍ਹੀ ਕੋ ਪੂਤ ਹੋ ਬਾਮਨ ਕੋ ਨਹਿ
ਕੈ ਤਪ ਆਵਤ ਹੈ, ਜੁ ਕਰੋ ।
ਅਰ ਅੱਰ ਜੰਜਾਰ ਜਿਤੋ ਗ੍ਰਹ ਕੋ
ਤੁਹਿ ਤਯਾਰ ਕਹਾਂ ਚਿਤ ਤਾਮ ਮੈਂ ਧਰੋ ।
ਅਬ ਰੀਝ ਕੈ ਦੇਹੁ ਵਹੈ ਹਮ ਕੋ
ਜੋਉ ਹਉ ਬਿਨਤੀ ਕਰ ਜੋਰ ਕਰੋ ।

ਜਬ ਆਉ ਕੀ ਅੱਧ ਨਿਦਾਨ ਬਨੈ
ਅਤਿ ਹੀ ਰਨ ਮੈਂ ਤਬ ਜੂਝ ਮਰੋ ।
ਧੰਨ ਜੀਓ ਤਿਹ ਕੋ ਜਗ ਮੈਂ
ਮੁਖ ਤੇ ਹਰਿ ਚਿਤ ਮੈਂ ਜੁਧ ਬਿਚਾਰੈ
ਦੇਹ ਅਨਿੱਤ ਨ ਨਿਤ ਰਹੈ
ਜਸ ਨਾਵ ਚੜ੍ਹੇ ਭਵ ਸਾਗਰ ਤਾਰੈ ।
ਧੀਰਜ ਧਾਮ ਬਨਾਇ ਇਹੈ ਤਨ
ਬੁਧਿ ਸੁ ਦੀਪਕ ਜਿਉ ਉਜਿਆਰੈ ।
ਗਯਾਨਹਿ ਕੀ ਬਢਨੀ ਮਨਹੂ ਹਾਥ ਲੈ
ਕਾਤਰਤਾ ਕੁਤਵਾਰ ਬੁਹਾਰੈ ।
ਦੇਹ ਸਿਵਾ ਬਰ ਮੋਹਿ ਇਹੈ
ਸੁਭ ਕਰਮਨ ਤੇ ਕਬਹੂ ਨ ਟਰੋ ।
ਨ ਡਰੋ, ਅਰਿ ਸੋ ਜਬ ਜਾਇ ਲਰੋ
ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਅਪਨੀ ਜੀਤ ਕਰੋ ।
ਅਰੁ ਸਿੱਖ ਹੋ ਅਪਨੇ ਹੀ ਮਨ ਕੋ
ਇਹ ਲਾਲਚ ਹਉ ਗੁਨ ਤਉ ਉਚਰੋ ।
ਜਬ ਆਵ ਕੀ ਅੱਧਿ ਨਿਦਾਨ ਬਨੈ
ਅਤ ਹੀ ਰਨ ਮੈਂ ਤਬ ਜੂਝ ਮਰੋ ।

(ਨਾ ਮੈਂ ਈਸ਼ਵਰ ਹਾਂ, ਨਾ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਅਵਤਾਰ । ਮੈਂ ਇਕ ਇਨਸਾਨ ਹਾਂ, ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਦਾਸ । ਮੈਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਵੇਖਣ ਆਇਆ ਹਾਂ । ਮੈਂਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਖਣ ਵਾਲੇ ਨਰਕਾਂ ਦੇ ਭਾਗੀ ਹੋਣਗੇ ।)

ਜੇ ਹਮ ਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਉਚਰਿ ਹੈ ।
 ਤੇ ਸਭ ਨਰਕਿ ਕੁੰਡ ਮਹਿ ਪਰਿ ਹੈ ।
 ਮੈਂ ਕੌਂ ਦਾਸੁ ਤਵਨ ਕਾ ਜਾਨੋ ।
 • ਯੋ ਮੈਂ ਭੇਦ ਨ ਰੰਚ ਪਛਾਨੋ ।
 ਮੈਂ ਹੋਂ ਧਰਮ ਪੁਰਖ ਕੇ ਦਾਸਾ ।
 ਦੇਖਨ ਅਯੋ ਜਗਤ ਤਮਾਸਾ ।
 ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਜਗਤ ਕਹਾ, ਸੋ ਕਹਿ ਹੋਂ ।
 ਮ੍ਰਿਤ ਲੋਕ ਤੇ ਮੋਨਿ ਨ ਰਹਿ ਹੋਂ ।

(ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨਾਂ ਮੈਂ ਹੋਰ ਪਾਖੰਡ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ ।)

ਜਟਾ ਨ ਸੀਸ ਧਾਰਿ ਹੋਂ ।
 ਨ ਮੁੰਦ੍ਰਕਾ ਸੁ ਧਾਰਿ ਹੋਂ ।
 ਨ ਕਾਨ ਕਾਹੂ ਕੀ ਧਰੋ ।
 ਕਹਿਯੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁ ਮੈਂ ਕਰੋ ।
 ਭਜੋ ਸੁ ਏਕ ਨਾਮਯੰ ।
 ਜੁ ਕਾਮ ਸਰਬ ਠਾਮਯੰ ।
 ਨ ਜਾਪ ਆਨ ਕੋ ਜਪੋ ।
 ਨ ਅਉਰ ਬਾਪਨਾ ਬਪੋਂ ।

(ਭੇਖ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਭਾਗੀ ਹੋਣਗੇ ।)

ਭੇਖ ਦਿਖਾਇ ਜਗਤ ਕੋ ਲੋਗਾਨ ਕੋ ਬਸਿ ਕੀਨ ।
 ਅੰਤ ਕਾਲ ਕਾਤੀ ਕਟਿਓ ਬਾਸੁ ਨਰਕ ਮੋ ਲੀਨ ।
 (ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸੱਚੇ ਭਗਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਰੂਪ ਹਨ ।)

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਦੁਈ ਏਕ ਹੈ ਬਿਬ ਬਿਚਾਰ ਕਛੂ ਨਾਹਿ ।
 ਜਲ ਤੇ ਉਪਜ ਤਰੰਗ ਜਿਉ ਜਲ ਹੀ ਬਿਖੈ ਸਮਾਹਿ ।
 (ਦੇਵਤਾ ਕੌਣ ਹੈ ਤੇ ਦੈਤ ਕੌਣ ?)

ਸਾਧ ਕਰਮ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਕਮਾਵੈ ।
 ਨਾਮ ਦੇਵਤਾ ਜਗਤ ਪਹਾਵੈ ।
 ਕੁਕ੍ਰਿਤ ਕਰਮ ਜੇ ਜਗ ਮੌ ਕਰਹੀ ।
 ਨਾਮ ਅਸੁਰ ਤਿਨ ਕੋ ਸਭ ਧਰ ਹੀ ।

ਸ਼ਸਤਰ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹਨ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਦਾ ਸਾਧਨ । ਇਸ ਵਾਸਤੇ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਧਰਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਾ ਦਿਤਾ । ਹਰ ਸਿੱਖ ਨੂੰ
 ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਹੋਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ । ਸ਼ਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਮ ਤੇ ਪੂਜਣ ਯੋਗ
 ਕਰਾਰ ਦੇ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ । ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ ਆਰੰਭ ਕਰਨ ਲਗੇ
 ਹਜ਼ੂਰ ਲਿਖਦੇ ਹਨ,

ਨਮਸਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਖੜਗ ਕੋ ਕਰੋ ਸੁ ਹਿਤ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ।
 ਪੂਰਨ ਕਰੋ ਗਿਰੰਥ ਇਹੁ ਤੁਮ ਮੁਹਿ ਕਰਹੁ ਸਹਾਇ । ੧ ।

ਖਗ ਖੰਡ ਬਿਹੰਡੰ, ਖਲ ਦਲ ਖੰਡੰ;

ਅਤਿ ਰਣ ਮੰਡੰ, ਬਰਭੰਡੰ ।

ਭੁਜ ਦੰਡ ਅਖੰਡੰ ਤੇਜ ਪ੍ਰਚੰਡੰ,

ਜੋਤਿ ਅਮੰਡੰ, ਭਾਨ ਪ੍ਰਭੰਡੰ ।

ਸੁਖ ਸੰਤਾ ਕਰਣੰ, ਦੁਰਮਤਿ ਦਰਣੰ,

ਕਿਲ ਬਿਖ ਹਰਣੰ, ਅਸ ਸਰਣੰ ।

ਜੈ ਜੈ ਜਗ ਕਾਰਣ, ਸਿਸਟਿ ਉਬਾਰਣ,

ਮਮ ਪ੍ਰਤਿ ਪਾਰਣ, ਜੈ ਤੇਗੰ । ੨ ।

ਨਮੋ ਖਗ, ਖੰਡੰ, ਕ੍ਰਿਪਾਣੰ, ਕਟਾਰੰ ।

ਸਦਾ ਏਕ ਰੂਪੰ, ਸਦਾ ਨਿਰਬਿਕਾਰੰ ।

ਨਮੋ ਬਾਣ ਪਾਣੰ, ਨਮੋ ਦੰਡ ਧਾਰਿਯੰ ।

ਜਿਨੈ ਚੌਦਹੂ ਲੋਕ ਜੋਤੰ ਬਿਖਾਰਯੰ । ੩ ।

ਨਮਸਕਾਰਯੰ ਮੋਰ ਤੀਰੰ ਤੁਫੰਗੰ ।

ਨਮੋ ਖਗ ਅਦਰੰ ਅਭੇਅੰ ਅਭੰਗੰ ।

ਗਦਾਯੰ, ਗਿਸਟੰ, ਨਮੋ ਸੈਹਬੀਅੰ ।

ਜਿਨੈ ਤੁਲੀਯੰ ਬੀਰ ਬੀਯੇ ਨ ਬੀਯੰ । ੪੪।....

ਜਿਤੇ ਸਸਤ੍ਰ ਨਾਮੰ । ਨਮਸਕਾਰ ਤਾਮੰ ।

ਜਿਤੇ ਅਸਤ੍ਰੂ ਭੇਖੰ । ਨਮਸਕਾਰ ਤੇਜੰ । ੯੧ ।

(ਇਕ ਜਗਾ ਹੋਰ ਹਜ਼ੂਰ ਲਿਖਦੇ ਹਨ)

ਅਸ, ਕ੍ਰਿਪਾਨ, ਖੰਡੋ, ਖੜਗ, ਤੁਪਕ, ਤਬਰ ਅਰ ਤੀਰ ।

ਸੈਫ, ਸਰੋਹੀ, ਸੈਹਬੀ, ਯਿਹੀ ਹਮਾਰੇ ਪੀਰ ।

'ਚੰਡੀ ਦੀ ਵਾਰ' ਲਿਖਣ ਲੱਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਪਹਿਲੇ ਨੌਂ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਆਪਣਾ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਲਿਗਮਾਣਤਾ ਹੈ ।

ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗੋਤੀ ਸਿਮਰ ਕੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਲਈਂ ਧਿਆਇ ।

ਫਿਰ ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਤੇ ਅਮਰਦਾਸ ਰਾਮਦਾਸੈ ਹੋਈ ਸਹਾਇ ।

ਅਰਜਨ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਨੂੰ ਸਿਮਰੋ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਰਾਇ ।

ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਧਿਆਈਐ ਜਿਸੁ ਛਿੱਠੇ ਸਭ ਦੁਖ ਜਾਇ ।

ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਿਮਰੀਏ ਘਰ ਨਉਨਿਧ ਆਵੇ ਧਾਇ ।

ਸਭ ਥਾਈਂ ਹੋਇ ਸਹਾਇ । ੧ ।

ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ

ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦੇ ਜਨਮ ਅਸਥਾਨਾਂ ਤੇ ਜਨਮ ਦੀਆਂ ਤਾਰੀਖਾਂ ਬਾਰੇ ਇਕ ਭੁਲੇਖਾ ਹੈ । ਬਹੁਤੇ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਵਿਚ ਇਉਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ :

ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੌਮ ਖੱਤਰੀ, ਲਾਹੌਰ ਨਿਵਾਸੀ, ਜਨਮ ੧੭੧੮ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ।

ਭਾਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੌਮ ਜੱਟ, ਹਸਤਨਾਪੁਰ (ਦਿੱਲੀ) ਨਿਵਾਸੀ, ਜਨਮ ੧੭੨੩ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ।

ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੌਮ ਨਾਈ, ਬਿਦਰ ਸ਼ਹਿਰ (ਦੱਖਣ) ਨਿਵਾਸੀ, ਜਨਮ ੧੭੧੯ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ।

ਭਾਈ ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੌਮ ਝਿਉਰ, ਜਗਨ ਨਾਥ ਪੁਰੀ ਨਿਵਾਸੀ, ਜਨਮ ੧੭੧੮ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ।

ਭਾਈ ਮੁਹਕਮ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਕੌਮ ਛੀਬਾ, ਦਵਾਰਕਾ ਨਿਵਾਸੀ, ਜਨਮ ੧੭੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ।

ਕਿਸੇ ਚੰਗੇ ਇਨਸਾਨ ਨੂੰ, ਕਿਸੇ ਹੋ ਬੀਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਦਾ 'ਅਵਤਾਰ' ਕਹਿਣ ਦਾ ਇਕ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਇਕ ਵਹਿਮ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਨੇ ਇਸ ਵਹਿਮ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦਾ ਬੜਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਫਿਰ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਿੱਖ ਇਸ ਵਹਿਮ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕੇ । ਜਿਵੇਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਦਾ ਅਵਤਾਰ¹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਭੁੱਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰਾਂ ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੁਰਾਤਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਕੁਛ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ । ਤੇ ਸੁਆਦੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ, ਕਿ ਜਿਸ ਜਾਤੀ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ 'ਪਿਆਰਾ' ਸੀ, ਉਸੇ ਜਾਤੀ

1. 'ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਗੁਰੂ' ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਵਿਚ 'ਅਵਤਾਰ ਫਿਲਾਸਫੀ' ਦਾ ਖੰਡਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ । ਸਿੱਖੀ ਅਵਤਾਰ-ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੀ ।

ਦੇ ਭਗਤ ਦਾ ਉਸਨੂੰ ਅਵਤਾਰ ਮੰਨ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤੇ ਉਸੇ ਭਗਤ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ ਉਸ 'ਪਿਆਰੇ' ਦਾ ਜਨਮ ਅਸਥਾਨ। ਜਿਵੇਂ ਭਾਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੱਟ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜੱਟ ਭਗਤ ਧੰਨੇ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਮੰਨ ਲਿਆ ਤੇ ਜਨਮ ਅਸਥਾਨ ਵੀ ਹਸਤਨਾ ਪੁਰ। ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸੈਣ (ਨਾਈ) ਭਗਤ ਦਾ ਅਵਤਾਰ, ਤੇ ਭਾਈ ਮੁਹਕਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਭਗਤ ਨਾਮ ਦੇਵ (ਛੀਬਾ) ਦਾ ਅਵਤਾਰ। ਇਹ ਗੱਲ ਮਨ ਵਿਚ ਇਕ ਸੰਕਾ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦੇਂਦੀ ਹੈ।

ਮਹਾਨ ਸਿੱਖ ਵਿਦਵਾਨ ਭਾਈ ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਜੀ 'ਮਹਾਨ ਕੋਸ਼' ਵਿਚ ('ਗੁਰਦਵਾਰੇ ਦਰਸ਼ਨ' ਕ੍ਰਿਤ ਗਿਆਨੀ ਠਾਕਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ) ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦੇ ਜਨਮ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਜਨਮ ਦੀਆਂ ਤਾਰੀਖਾਂ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ।

ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੌਮ ਖੱਤਰੀ, ਭਾਈ ਪਾਰੇ (ਪਿੰਡ ਡੱਲਾ) ਦੇ ਖਾਨਦਾਨ ਵਿਚੋਂ ਸਨ। ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ੧੨ ਭਾਦਰੋਂ, ੧੯੧੮ ਬਿ. ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਵਿਚ ਹੋਇਆ। ਆਪ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਭਾਈ ਸੁੱਧਾ ਤੇ ਮਾਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿਆਲੀ ਸੀ।

ਭਾਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੱਟ, ਪਿੰਡ ਜਟਵਾੜਾ, ਜ਼ਿਲਾ ਸਹਾਰਨ ਪੁਰ ਦੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਰਾਮ ਤੇ ਮਾਈ ਜੱਸੀ (ਉਰਫ਼ ਸਾਹਬੇ) ਦੇ ਘਰ ੧ ਕੱਤਕ, ੧੯੨੪ ਬਿ. ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਹੋਏ।

ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੌਮ ਨਾਈ, ਪਿੰਡ ਨੰਗਲ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਹੋਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਦੇ ਭਾਈ ਰਮਨ ਰਾਮ (ਉਰਫ਼ ਤੁਲਸੀ) ਤੇ ਮਾਈ ਬਿਸ਼ਨ ਦੇਈ ਦੇ ਘਰ, ੪ ਹਾੜ੍ਹ, ੧੯੨੨ ਬਿ. ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਹੋਏ।

ਭਾਈ ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੌਮ ਇਉਰ, ਪਿੰਡ ਸੰਗਤ ਪੁਰਾ, ਰਿਆਸਤ ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਭਾਈ ਜੋਤੀ ਰਾਮ ਤੇ ਮਾਈ ਰਾਮੇ ਦੇ ਘਰ ਪੰਜ ਮਾਘ, ੧੯੧੮ ਬਿ. ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਹੋਏ।

ਭਾਈ ਮੁਹਕਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੌਮ ਛੀਬਾ, ਕਸਥਾ ਬੂੜੀਆ ਦੇ ਭਾਈ ਤੀਰਥ ਰਾਮ ਤੇ ਮਾਤਾ ਸੁਖਦੇਵੀ ਦੇ ਘਰ ੨੨ ਜੇਠ, ੧੯੩੩ ਬਿ. ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਹੋਏ।

ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਪਰਸਿੱਧ ਖੋਜੀ ਢਾ: ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੀ ਏਹਾ ਤਾਰੀਖਾਂ ਮੰਨਦੇ ਹਨ।

ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿਚ ਵੀ ਏਹਾ ਤਾਰੀਖਾਂ ਤੇ ਅਸਥਾਨ ਠੀਕ ਹਨ । ਇਸ ਹਿਸਾਬ ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਉਮਰ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਦੀ ਹੈ ।

ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਉਮਰ 'ਪ੍ਰੀਖਿਆ' ਵਾਲੇ ਦਿਨ ੩੭ ਸਾਲ, ੭ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ੧੮ ਦਿਨ ਦੀ ਸੀ । ਆਪ ੪੭ ਸਾਲ ਤੇ ਇਕ ਮਹੀਨਾ ਉਮਰ ਭੋਗ ਕੇ, ਨਦੇੜ ਵਿਚ ੧੧ ਅੱਸੂ, ੧੭੬੪ ਬਿ. ਨੂੰ ਸੁਰਗਵਾਸ ਹੋਏ ।

ਭਾਈ ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਉਮਰ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ੩੭ ਸਾਲ, ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ੨੫ ਦਿਨ ਦੀ ਸੀ । ਆਪ ੪੨ ਸਾਲ, ੧੧ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ੩ ਦਿਨ ਦੀ ਉਮਰ ਭੋਗ ਕੇ, ੮ ਪੋਹ, ੧੭੬੧ ਬਿ. ਨੂੰ ਚਮਕੌਰ ਦੇ ਯੁੱਧ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ ।

ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਉਮਰ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ੩੩ ਸਾਲ, ੯ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ੨੬ ਦਿਨ ਦੀ ਸੀ । ਆਪ ੩੬ ਸਾਲ, ੬ ਮਹੀਨੇ, ੪ ਦਿਨ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ, ੮ ਪੋਹ, ੧੭੬੧ ਬਿ. ਨੂੰ ਚਮਕੌਰ ਯੁੱਧ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ ।

ਭਾਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਉਮਰ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ੩੧ ਸਾਲ, ਪੰਜ ਮਹੀਨੇ, ਤੇ ੨੧ ਦਿਨ ਦੀ ਸੀ । ਆਪ ੩੭ ਸਾਲ, ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ, ਚਮਕੌਰ ਯੁੱਧ ਅੰਦਰ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ ।

ਭਾਈ ਮੁਹਕਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਉਮਰ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ੨੨ ਸਾਲ, ੧੦ ਮਹੀਨੇ, ੮ ਦਿਨ ਦੀ ਸੀ । ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਆਪ ਸਭ ਨਾਲੋਂ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦੇ ਸਨ । ਕੁਲ ਉਮਰ ੨੮ ਸਾਲ, ੬ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ੧੬ ਦਿਨ ਦਿਨ ਭੋਗ ਕੇ ਆਪ ਚਮਕੌਰ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ ।

1. ਮਾਖਜ਼ੇ ਤਵਾਰੀਖ ਸਿੱਖਾਂ, ਜਿਲਦ ਅੱਵਲ (ਉਰਦੂ), ਡਾ: ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ, ਪੰਜਾਬ

ਪਰ ਕਈ ਲਿਖਾਰੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਭਾਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਚਮਕੌਰ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਕਲ ਗਏ ਸਨ । ਮਗਰ ਉਸ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਉਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਠੀਕ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ ।

ਹਾਂ, ਜਿਹੜੇ ਲੇਖਕ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਚਮਕੌਰ ਦੀ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚੋਂ ਕੇਵਲ ਦੋ ਸਿੰਘ (ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਤੇ ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ) ਹੀ ਨਿਕਲੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਉਪਰਲੀ ਲਿਖਤ ਠੀਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ । ਹਰ ਹਾਲ ਵਧੇਰੇ ਖੋਜ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ।

ਸੰਮਤ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹੀ ਤੇ ਈਸਵੀ

ਡਾ. ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਮਹਾਨ ਖੋਜੀ ਹਨ । ਉਹਨਾਂ ਉਰਦੂ ਵਿਚ 'ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹੀ ਜੰਤਰੀ' ਨਾਮੇ ਪੁਸਤਕ ਛਾਪੀ ਹੈ, ਜੋ ਇਤਿਹਾਸ ਪ੍ਰਮੀਆਂ ਵਾਸਤੇ ਬੜੀ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੈ । ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਲਾਂਭ ਹਿਤ ਇਹ ਅੰਤਕਾ ਮੈਂ ਉਪ੍ਰੋਕਤ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ । ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਡਾਕਟਰ ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ ।

ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੇ ਬਾਨੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਸੀ ਸਨੀਚਰਵਾਰ, ਵਿਸਾਖ ਸੁਦੀ ਤਿੰਨ, ਮਿਤੀ ੨੦ ਵਿਸਾਖ, ਸੰਮਤ ੧੫੨੯ ਬਿ. । (੧੫ ਅਪ੍ਰੈਲ, ੧੪੬੯ ਈ.) ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਸਨ । ਸੋ, 'ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ' ਵਿਸਾਖੀ ਦੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਹੀ ਆਰੰਭ ਹੋਇਆ ਮੰਨਣਾ ਯੋਗ ਹੈ । ਵੀਹ ਵਿਸਾਖ ਤੋਂ ਜੀ ਕੱਤਕ ਪੁਰਨਮਾਸੀ ਤੋਂ ਮੰਨਣਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ । ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਦਾ ਜਨਮ ੨੫ ਦਸੰਬਰ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਈਸਵੀ ਸੰਨ ਪਹਿਲੀ ਜਨਵਰੀ ਤੋਂ ਸੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਏਸੇ ਹਿਸਾਬ ਅਸੀਂ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਵਿਸਾਖੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ।

ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੰਮਤ ਚੇਤ ਸੁਦੀ ਏਕਮ ਤੋਂ ਸੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਚੇਤ ਸੁਦੀ ਏਕਮ, ਪਹਿਲੀ ਚੇਤ (ਜੇ ਮੱਸਿਆ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਹੀ ਸੁਦੀ ਇਕ ਵੀ ਹੋਵੇ) ਤਾਂ ਲੈ ਕੇ ਪਹਿਲੀ ਵਿਸਾਖ ਤਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ।

ਅਸੀਂ ਉਪਰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਦੇ ਦਿਨ, ਵਿਸਾਖ ਦੀ ੨੦ ਤਾਗੀਖ ਸੀ, ਤੇ ਅਪ੍ਰੈਲ ਦੀ ਪੰਦਰਾਂ । ਪਰ ਅੱਜ ਕਲੁ ੧੩ ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਵਿਸਾਖ ਦੀ ਪਹਿਲੀ (ਵਿਸਾਖੀ) ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ?

ਯੂਰਪ ਦੇ ਈਸਾਈ ਮੁਲਕਾਂ ਵਿਚ ਕਈ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰ ਕੇ ਸੰਨ ਈਸਵੀ ਦੀਆਂ ਤਾਗੀਖਾਂ ਵਿਚ ਕੁਛ ਫਰਕ ਆ ਗਿਆ ਸੀ । ਉਹਨਾਂ ਆਪ ਆਪਣੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ

- ਵੇਖੋ 'ਮਨੁਖਤਾ ਦੇ ਗੁਰੂ' ਭਾਗ ਪਹਿਲਾ ।

ਕੁਛ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਫਰਕ ਪਾ ਕੇ ਇਹ ਤਾਰੀਖਾਂ ਬਰਾਬਰ ਕਰ ਲਈਆਂ । (ਹੁਣ ਸਭ ਥਾਂਈਂ ਇਕੋਂ ਤਾਰੀਖਾਂ ਪਰਚਲਤ ਹਨ) ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਸੰਨ ੧੭੫੨ ਦਾ ਸਾਲ ੧੧ ਦਿਨ ਛੋਟਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਤਾਰੀਖਾਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਕਰ ਲਈਆਂ । ੧੭੫੨ ਈ. ਦੇ ਸੱਤਬਰ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਦੋ ਤਾਰੀਖ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਤਿੰਨ ਦੀ ਥਾਂ ਚੌਦਾਂ ਤਾਰੀਖ ਕਰ ਲਈ ਗਈ । ਭਾਵ, ੧੭੦੯ ਬਿ. ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅੱਸੂ, ਬੁੱਧਵਾਰ ਨੂੰ ੧੭੫੨ ਈ. ਦੇ ਸੱਤਬਰ ਦੀ ਦੋ ਤਾਰੀਖ ਸੀ । ਪਰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਦੋ ਅੱਸੂ, ਵੀਰਵਾਰ ਨੂੰ ਸੱਤਬਰ ਦੀ ਚੌਦਾਂ ਤਾਰੀਖ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ । ਇਸ ਤਬਦੀਲੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਪਹਿਲਾਂ ਜਿੱਥੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਤੇ ਦੇਸੀ ਮਹੀਨੇ ਲਗਭਗ ਇਕੱਠੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਹੁਣ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿਚੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ।

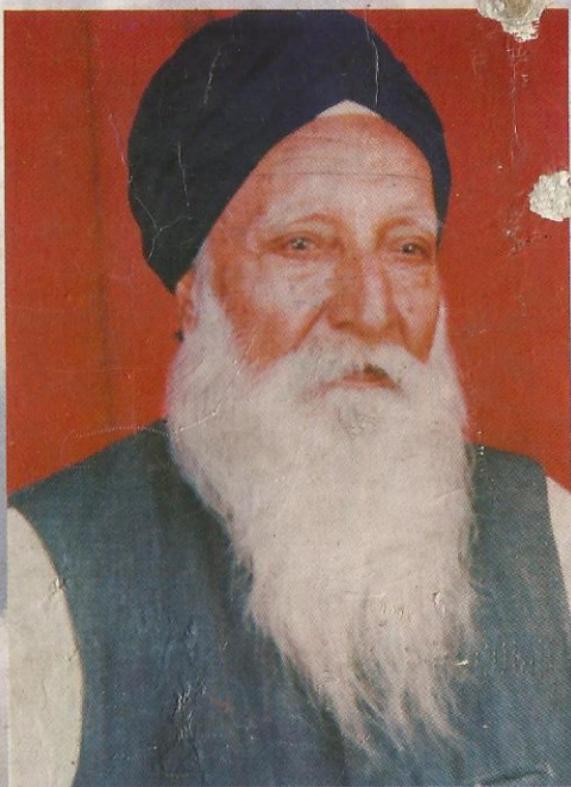
ਹੇਠਾਂ ਅਸੀਂ ਵਿਸਾਖੀ (ਪਹਿਲੀ ਵਿਸਾਖ) ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਤਾਰੀਖਾਂ ਦੇਂਦੇ ਹਾਂ ।

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਦੇ ਸਾਲ ੧੫੨੯ ਬਿ. ਦੇ ਵਿਸਾਖੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਸੋਮਵਾਰ, ਚੇਤੁ ਸ਼ੁਦੀ ਪੰਦਰਾਂ (ਪੂਰਨਮਾਸੀ) ਤੇ ਈਸਵੀ ਸੰਨ ੧੪੯੯ ਦੇ ਮਾਰਚ ਦੀ ੨੧ ਸੀ । ਉਸੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ । ਫਿਰ ਵਿਸਾਖੀ ੨੧ ਤੇ ੨੮ ਮਾਰਚ ਨੂੰ ਬਦਲ ਬਦਲ ਕੇ ਆਉਂਦੀ ਰਹੀ । ਤਿੰਨ ਸਾਲ ੨੧ ਮਾਰਚ ਨੂੰ ਤੇ ਚੌਥੇ ਸਾਲ ੨੮ ਨੂੰ । ਇਹ ਕਰਮ ੧੪੯੫ ਤਕ ਚਲਦਾ ਰਿਹਾ । ਫਿਰ ਦੋ ਸਾਲ ੨੧ ਨੂੰ ਤੇ ਦੋ ਸਾਲ ੨੮ ਨੂੰ ਆਉਂਦੀ ਰਹੀ । ੧੫੨੫ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ੨੮ ਨੂੰ ਤੇ ਚੌਥਾ ਸਾਲ ੨੧ ਨੂੰ ਆਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ । ੧੫੫੩ ਤੋਂ ੧੫੮੨ ਤਕ ਰੋਂਡ ਨੂੰ ਹੀ ਆਉਂਦੀ ਰਹੀ । ੧੫੮੩ ਦੀ ਵਿਸਾਖੀ ੨੮ ਮਾਰਚ ਨੂੰ ਸੀ । ਫਿਰ ਉਪਰਲੀ ਤਰਤੀਬ ਵਾਂਗ ੨੮ ਤੇ ੨੯ ਨੂੰ ਆਉਂਦੀ ਰਹੀ । ੧੬੬੪ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਵਿਸਾਖੀ ੨੮ ਮਾਰਚ ਨੂੰ ਸੀ । ੧੬੬੫ ਤੋਂ ੧੭੯੮ ਤਕ ੨੮ ਮਾਰਚ ਨੂੰ ਹੀ ਸੀ । ੧੬੬੮ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ੩੦ ਮਾਰਚ ਨੂੰ ਵਿਸਾਖੀ ਆਈ । ਫਿਰ ੨੮ ਤੇ ੩੦ ਮਾਰਚ ਦਾ ਕ੍ਰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ, ਜੋ ੧੭੫੨ ਈ. ਤੱਕ ਚਲਦਾ ਰਿਹਾ । ਉਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਗਿਆਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਫਰਕ ਪੈ ਗਿਆ । ਪਰ ੧੭੫੨ ਦੀ ਵਿਸਾਖੀ ੨੮ ਮਾਰਚ ਨੂੰ ਸੀ, ਪਰ ੧੫੫੩ ਈ. ਦੀ ਵਿਸਾਖੀ ਈ ਅਪਰੈਲ ਨੂੰ । ਉਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ੬-੧੦ ਦੀ ਤਰਤੀਬ ਚਲਦੀ ਰਹੀ । ੧੭੮੧ ਤੋਂ ੧੭੯੯ ਈ. ਤਕ ੧੦ ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਵਿਸਾਖੀ ਸੀ । ੧੮੦੦ ਤੋਂ ੧੮੧੧ ਈ. ਤਕ ੧੧ ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਵਿਸਾਖੀ ਸੀ । ੧੮੧੨ ਨੂੰ ੧੦ ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਸੀ ਤੇ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਤੋਂ ਫਿਰ ੧੧

ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ । ੧੯੨੭ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ੧੨ ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਵਿਸਾਖੀ ਆਈ । ਫਿਰ ੧੧-੧੨ ਤਾਰੀਖਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ । ੧੯੦੨ ਈ. ਦੀ ਵਿਸਾਖੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ੧੩ ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਆਈ ਸੀ । ਫਿਰ ਕਦੇ ੧੨ ਨੂੰ ਤੇ ਕਦੇ ੧੩ ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਵਿਸਾਖੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ । ੧੯੪੦ ਈ. ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ੧੨ ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਵਿਸਾਖੀ ਸੀ । ਉਸ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ੧੩ ਅਪਰੈਲ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਹੀ ਵਿਸਾਖੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ । ਇਹ ਦਿਨ ਵੀ ਬਦਲ ਜਾਏਗਾ । ਕਿਉਂਕਿ ਈਸਵੀ ਸਾਲ ਘਟ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਉਹ ਸੂਰਜ ਉਦਾਲੇ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਦੇ ਚਕਰ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਉਤਰ ਰਿਹਾ । ੧੭੫੩ ਤੋਂ ਹੁਣ ਤਕ ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਫਰਕ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ । ਈਸਵੀ ਸੰਨ ਵਿਚ ਕੁਛ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਕਦੇ ਫਿਰ ਫਰਕ ਪਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ । ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਸੰਨ ਪਛੜਦਾ ਹੀ ਜਾਏਗਾ । ਹਾਂ, ਰਾਸਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਭਾਰਤੀ ਹਿਸਾਬ ਐਨਾ ਸਹੀ ਹੈ, ਕਿ ਕਰੋੜਾਂ ਸਾਲ ਬੀਤਣ 'ਤੇ ਵੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ ।'

- ੦ -

ਸੋਹਣ ਸਿੰਘ ਸੀਤਲ